

Thất Trọng Sa Y
Chuyển ngữ: Nàng Lười

Đệ nhất nữ phụ
Vương giả đứng sang một bên

Mục lục

- [Chương 1: Nữ Chủ Vs Nữ Phụ](#)
- [Chương 2: Yêu Quý Sinh Mệnh, Rời Xa Mỹ Nam](#)
- [Chương 3: Đừng Nhắc Tới Hẳn](#)
- [Chương 4: Oán Hận](#)
- [Chương 5: Đánh Trả](#)
- [Chương 6: Đối Tính](#)
- [Chương 7: Đánh Vỡ](#)
- [Chương 8: Thiếu Niên](#)
- [Chương 9: Vui Vẻ](#)
- [Chương 10: Kỳ Quái](#)
- [Chương 11: Giết Gà Dọa Khi](#)
- [Chương 12: Thật Tốt](#)
- [Chương 13: Quen Thuộc](#)
- [Chương 14: Âm Toán](#)
- [Chương 15: Bức Họa](#)
- [Chương 16: Thương Tiếc](#)
- [Chương 17: Gặp Nhau](#)
- [Chương 18: Keo Kiết](#)
- [Chương 19: Roi](#)
- [Chương 20: Gần Gũi](#)
- [Chương 21: Ca Ca Vs* Thúc Thúc](#)
- [Chương 22: Ngốc Tử](#)
- [Chương 23: Âm Chỉ](#)
- [Chương 24: Khiếp Sợ](#)
- [Chương 25: Mẹ Con](#)
- [Chương 26: Tình Thân](#)
- [Chương 27: Đi Ra Ngoài](#)
- [Chương 28: Mua Sách](#)
- [Chương 29: Huỳnh Muội](#)

[Chương 30: Tự Tập](#)
[Chương 31: Ngu Ngốc](#)
[Chương 32: Đều Là Người Xấu](#)
[Chương 33: Phản Kích](#)
[Chương 34: Bị Tập Kích](#)
[Chương 35: Thăm Dò](#)
[Chương 36: Người Que](#)
[Chương 37: Cứu Người](#)
[Chương 38: Nghi Ngờ](#)
[Chương 39: Tỷ Muội](#)
[Chương 40: Bình An](#)
[Chương 41: Thất Vọng](#)
[Chương 42: Nghi Ngờ](#)
[Chương 43: Từ Chối](#)
[Chương 44: Khinh Bĩ](#)
[Chương 45: Hà Giận](#)
[Chương 46: Cảm Động](#)
[Chương 47: Phản Đòn](#)
[Chương 48: Đảo Ngược](#)
[Chương 49: Độc Thủ](#)
[Chương 50: Ngày Sinh](#)
[Chương 51: Nghi Ngờ](#)
[Chương 52: Rất Đáng](#)
[Chương 53: Ngày Thay Đổi](#)
[Chương 54: Thăm Dò](#)
[Chương 56: Không Được Tự Nhiên](#)
[Chương 57: Quyền Lợi](#)
[Chương 58: Từ Chối](#)
[Chương 59: Tránh Né](#)
[Chương 60: Đánh Nhau](#)
[Chương 61: Thật](#)
[Chương 62: Ca Ca](#)

[Chương 63: Quyết Định](#)
[Chương 65: Lao Động](#)
[Chương 66: Như Thế Nào Cho Phải](#)
[Chương 67: Cùng Nhau](#)
[Chương 68: Sợ Hải](#)
[Chương 69: Tìm Tòi Nghiên Cứu](#)
[Chương 70: Sở Trường](#)
[Chương 71: Tự Nguyện](#)
[Chương 72: Sum Vây](#)
[Chương 73: Ăn Ngay Nói Thật](#)
[Chương 74: Ban Thường](#)
[Chương 75: Thô Lỗ](#)
[Chương 76: Thô Lỗ](#)
[Chương 77: Trêu Ghẹo](#)
[Chương 78: Gặp Gỡ Trên Đường](#)
[Chương 79: Kinh Hải](#)
[Chương 80: Ra Tay](#)
[Chương 81: Ấm Áp](#)
[Chương 82: Tính Kế](#)
[Chương 83: Phấn Độc](#)
[Chương 84: Sáng Tỏ](#)
[Chương 85: Nói Xin Lỗi](#)
[Chương 86: Ai Xinh Đẹp?](#)
[Chương 87: Quý Dị](#)
[Chương 88: Dọa Người](#)
[Chương 89: Khoác Lác](#)
[Chương 90: Làm Mai](#)
[Chương 91: Tranh Cãi](#)
[Chương 92: Gặp Chuyện Không May](#)
[Chương 93: Cầu Hôn](#)
[Chương 94: Những Chuyện Đã Trải Qua](#)
[Chương 95: Trốn Đi](#)

Chương 96: Hạnh Phúc Vô Song (Hết)

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Nữ Chủ Vs Nữ Phụ

Trên vách núi, xác chết khắp nơi, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.

Bóng dáng Quân Phi Sắc cô độc kiên cường đứng thẳng, áo choàng màu đỏ tung bay theo gió, nhìn chăm chăm nữ tử chọc người yêu thích đang dang dăng sát khí trước mặt, khóe môi hằn không khỏi nhếch lên nụ cười tà tứ: "Như Nhi, nàng thật là nhẫn tâm."

"Quân Phi Sắc, đối với Đại ma đầu như ngươi, coi như có giết trăm ngàn lần cũng không đủ." Đối diện hằn, tay Úy Như Tuyết cầm trường kiếm, mắt lạnh như băng.

"Ha ha." Trên mặt tuyệt mỹ lộ ra giọng cười mỉa mai, đột nhiên, Quân Phi Sắc giang hai tay ra, ánh mắt sáng rực nhìn nàng chăm chăm.

"Có thể chết trong tay Như Nhi, Bốn tọa cũng coi như chết có ý nghĩa. Đến đây đi, dùng chiêu thức Bốn tọa dạy nàng."

Dứt lời, hằn nhắm hai mắt lại, vì vậy không ai có thể nhìn thấy nỗi đau không nói thành lời sâu trong đôi mắt đen.

Nghe được một câu cuối cùng của hằn, trong đầu Úy Như Tuyết hiện lên vô số sỉ nhục, lệ khí và sát khí dâng lên ép hai mắt nàng đỏ rực.

Chỉ trong một cái chớp mắt, vô số kiếm quang vô hình tàn nhẫn đánh về phía hắn.

Tim Cố Nha Nha thắt lại, chỉ cảm thấy chất lỏng nóng hồi đảo quanh hốc mắt, những con chữ trên màn hình Computer cũng dần dần mờ hồ, buông con chuột ra, thân thể nho nhỏ thoải mái vùi trong chiếc ghế sofa xoay.

"Ài." Lấy mắt kiếng ra, nàng tiện tay lau vết ướt nơi khóe mắt, nặng nề thở dài.

Theo đuổi tiểu thuyết gần một năm, mỗi lần thấy nam phụ Quân Phi Sắc bỏ mạng trên vách núi thì nàng đều không nhịn được chua xót trong lòng.

Theo bản lĩnh của hắn, mặc dù người trúng kịch độc, muốn chạy trốn cũng không phải việc khó, nhưng hắn tác thành cho nữ chủ, cam nguyện chết dưới kiếm của nàng.

Đây cũng được xem là một nam tử hết mình vì yêu.

So sánh mà nói, Cố Nha Nha cảm thấy, nam chủ yêu nữ chủ thua kém hơn nhiều.

Trong truyện này nam chủ Tiêu Dục, vừa xuất trận đã có thân phận là Thái tử, anh tuấn khôi ngô, thâm trầm nội liễm, tôn quý phi phàm, giống như nam châm, hấp dẫn tất cả ánh mắt nữ nhân.

Ngay từ đầu hắn đối với Uy Như Tuyết không một chút yêu thích, thậm chí chán ghét, nhưng về sau.....

Có lẽ.....

Cái gọi là tình yêu hạnh phúc là gặp đúng người tại đúng thời điểm.

Nếu như nữ chủ gặp nam phụ Quân Phi Sắc đầu tiên, như vậy, kết quả có thể sẽ khác hay không?

Ài, những thứ này đều không phải một độc giả nho nhỏ như nàng có thể quyết định, Cố Nha Nha hơi chua sót hơi nuối tiếc, hít sâu một hơi, chinh đồn cảm xúc, từ từ mở mắt, muốn xem lại mấy đoạn, nhưng không nghĩ trước mắt trắng xóa, không thấy rõ cái gì.

"Xảy ra chuyện gì?" Trong lòng nàng giật mình, chẳng lẽ nhìn màn hình Computer thời gian cài, mắt bị tật?

Khi đang lo sợ muốn gọi ba mẹ thì bên tai truyền tới giọng nói tinh tế lo âu.

"Tiểu thư, người mau tỉnh lại, đừng dọa nô tỳ mà ---"

Trong mộng lung, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tròn vo lắc lư trước mắt.

Y tá khẩn cấp? Cố Nha Nha vội vàng kéo tay nàng: "Ta cũng là y tá, bệnh viện XX hạng nhất, cô đưa ta tới khoa mắt, ta muốn gặp bác sĩ Lưu."

Tất cả mọi người trong viện đều biết, bác sĩ Lưu Thành khoa mắt nho nhã, đẹp trai, y thuật cao minh, chủ yếu nhất là, một khi mở miệng nói chuyện thì không một người nào có thể tự thoát khỏi giọng nói, hoa lệ tôn quý, trầm thấp, hấp dẫn, đám y tá đã sớm loan truyền, không nói đến khuôn mặt bác sĩ Lưu khiến cho người ta mê muội, thế nhưng hân vừa mở miệng, thì có thể khiến cho lỗ tai người ta có bản lãnh mang thai.

Oa ha ha, chẳng lẽ đúng như cao nhân từng nói, Cỗ Nha Nha nàng phát xuân rồi?!

"Tiểu thư, người nói gì?" Nha hoàn Đào Nhi ngẩn ra, vội vàng la hỏi: "Người nói là, là Đại tiểu thư đẩy người xuống nước, đúng không?"

Một bên hỏi một bên chớp mắt ra hiệu với Cỗ Nha Nha.

Khuôn mặt tròn vo nhỏ nhắn, từ từ hiện rõ ra trước mắt, Cỗ Nha Nha càng thêm sững sốt, tiểu nha hoàn cổ đại này là ai? Hay là, đồng phục y tá mới?

Đang mơ hồ, đột nhiên một vật thể không rõ bay qua trước mắt, bên tai chỉ nghe một giọng nam hung ác.

"Úy Như Tuyết, kẻ điên này, trời lạnh vậy mà đẩy Tuệ muội muội rơi xuống nước, thật là đáng chết."

Giọng nói vừa dứt, một thân hình thon dài lại thoáng qua trước mắt, ngay sau đó chính là âm thanh quyền đâm cước đá và tiếng nữ tử cầu xin tha thứ.

Cỗ Nha Nha trợn to hai mắt, chỉ thấy một nam tử mặc y phục xanh đen đang kéo nữ tử trên đất, hung hăng quăng hai bạt tay trên khuôn mặt đó.

Hai tiếng bốp bốp giòn tan, đó là đánh thật đấy.

"Dừng tay." Cỗ Nha Nha luôn luôn sống đơn thuần cũng chỉ thấy những cảnh như vậy trên TV, hôm nay thấy nam nhân đánh nữ nhân, tức giận không thôi, cũng bất chấp đau đớn chua xót trên người, nắm tay Đào Nhi, đứng lên chỉ vào nam tử áo xanh đen kia mắng: "Người là một đấng mày râu, xuống tay nặng như vậy với một nữ hài tử, không cảm thấy xấu hổ sao?"

Nam tử xanh đen quay đầu lại, trên mặt không chút xấu hổ giận dữ vì bị mắng nào, trong đôi mắt đều là vui mừng: "Tuệ muội muội, muội đã tỉnh?"

Tiêu Diễm vội vàng chạy tới, dọa Cố Nha Nha liên tục lùi về sau, gió lạnh thổi qua, nàng run run cả người, lòng lại càng thêm trầm xuống.

Vào lúc này, nàng mới phát giác ra có cái gì đó không thích hợp.

Trừ nha hoàn đỡ mình, còn có nam tử đánh người bên ngoài, bên cạnh còn có mấy nam mấy nữ, đều mặc cổ trang, thấy nàng đứng dậy, rồi rít vây lại hỏi nàng có việc gì không?

Nàng khó khăn xem xét bốn phía, vẫn không phát hiện camera hoặc nhân viên quay phim hiện đại, như vậy, không phải ---

"Tuệ." Lúc này, truyền đến một giọng nam dịu dàng trầm thấp, mọi người rồi rít đưa mắt tới nam tử đang bước nhanh tới.

"Thái tử điện hạ." Mọi người hành lễ, một thiếu nữ áo trắng hành lễ xong, nhanh miệng cáo trạng.

"Thái tử điện hạ, vừa rồi, tiện nhân Ủy Như Tuyết kia thừa dịp mọi người không chú ý, đẩy Tuệ muội muội xuống nước, Thái tử điện hạ, người nhất định phải trừng trị nàng thích đáng."

Ủy Như Tuyết? Tên này rất quen thuộc.

Nội tâm Cố Nha Nha nổi lên quỷ dị, còn chưa dám nghĩ đến phương diện kia, Tiêu Dục đã đến trước mặt nàng.

Đập vào mắt đầu tiên chính là một đôi giày trắng thêu tơ vàng, quần đen, trường bào trắng hoa lệ, đường viền xanh nhạt, vạt áo cổ áo đều có thêu hoa văn tinh xảo.

Người này rất cao, Cổ Nha Nha không thể không ngẩng đầu lên quan sát cẩn thận.

Nhưng, chỉ liếc mắt một cái, tim nàng lại cảm thấy căng thẳng, nhìn nam nhân thật kỹ.

Ngược chiều ánh sáng, hai gò má trắng noãn, hình dáng tuyệt đẹp, tinh xảo như vẽ, hơn nữa một đôi con ngươi màu đen, tĩnh mịch như ban đêm, chỉ nhìn nhau một giây, Cổ Nha Nha đã cảm thấy mình như bị người ta bỏ bùa, không thể động đậy, tất cả biến mất trong ánh mắt thâm thúy của hắn.

"Tuệ." Có thể là kinh ngạc ánh mắt ngẩn ngơ của nàng, lông mi dài của hắn khép hờ, môi mỏng xinh đẹp kêu tên nàng.

Oa, giọng nói trầm thấp mà giàu từ tính.....

A, không đúng.

Tuệ?

"Đợi chút, người kêu ta là gì?" Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Ủy Tuệ giống như bị người hắt một chậu nước đá, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như tờ giấy.

"Tuệ?" Tiêu Dục hồ nghi nhìn nàng chăm chăm, mới định mở miệng, liền nghe rầm một tiếng và tiếng nước chảy.

"Tiện nhân, còn dám giả chết với gia? Xem người có tỉnh hay không?"

Mọi người nghe tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy Tiêu Diễm đang đứng bên người Ủy Như Tuyết, bên cạnh có một gã sai vặt đang cầm thùng gỗ trống không, hiển nhiên, vừa rồi một thùng nước lạnh hắt hết trên người nữ tử.

"Lục đệ." Tiêu Dục nhìn đệ đệ, ánh mắt lạnh lẽo vài phần: "Không được càn quấy."

"Cần quấy?" Tiêu Diễm kéo kéo môi, đột nhiên, khom lưng, nắm lấy tóc nữ tử trên đất, hung hăng nói: "Tứ ca, huynh cũng biết, vừa rồi tiện nhân kia làm gì? Dưới con mắt mọi người, nàng cũng dám đẩy Tuệ muội xuống nước, huynh không nghĩ thử xem, trời lạnh thế này, thân thể Tuệ muội muội lại không tốt, không phải rõ ràng nàng muốn cho Tuệ muội muội chết sao? Tiện nhân như vậy, nếu không phải nể mặt dượng, hôm nay Bốn vương sẽ lột thịt nàng."

Tuệ muội muội? Tuệ? Thái tử điện hạ, Bốn vương?

Còn có quen thuộc nhất --- Úy Như Tuyết?

"Nàng là Úy Như Tuyết?" Cố Nha Nha nhìn chăm chăm nữ tử hôn mê trên mặt đất như gặp quỷ, chỉ thấy trên khuôn mặt trắng xanh vàng như nến, lông mi kịch liệt run lên.

Theo bản năng, Cố Nha Nha kêu lên: "Cẩn thận."

Bộp---, một quả đấm hung ác mà có lực đập vào trên mặt Tiêu Diễm, đánh lệch gương mặt tuần tú qua một bên, rất nhanh khóe miệng chảy máu.

Tất cả mọi người sửng sốt, ngay cả Lục hoàng tử Tiêu Diễm bị đánh cũng không kịp phản ứng.

Mà nữ tử vốn hôn mê trên đất, mở đôi mắt sắc bén ra, lý ngư đả đỉnh (một động tác trong võ thuật, hai tay chống trên đầu, chân đưa lên, cong người bật dậy), lưu loát đứng dậy, nhắc chân nghiêng người đá liên hoàn, đập Tiêu Diễm bay thẳng đến bên cạnh ao sen, cấm y hoa phục bị nhàu nát thành một đồng, sợi tóc tán loạn, vô cùng chật vật.

"Người vừa đánh bốn tiểu thư, là người?" Bóng dáng Úy Như Tuyết nho nhỏ ngạo nghễ đứng thẳng, mặc dù trên mặt bầm tím, cả người ẩm ướt, cũng phát ra khí chất khiến rét lạnh khiến người khác không thể khinh thường.

Oa, nữ sát thủ hiện đại xuyên qua thành công, nữ chủ ngu đại đáng thương bắt đầu phản công rồi.

Một bên tim Cố Nha Nha đập bịch bịch, nếu không phải mình có thân phận nữ phụ bi thảm, nàng sẽ vỗ tay hoan hô nữ chủ.

Thật hăng hái!

Ánh mắt lạnh lẽo, ngạo nghễ chất vấn, còn bản lĩnh lưu loát vừa rồi.

Tiêu Diễm trừng mắt khó tin nữ tử nhỏ yếu nhếch nhác, đột nhiên nhảy dựng lên, tiện tay lau vết máu ở khóe miệng cả giận nói: "Người được lắm tiện nhân, thì ra vẫn giả ngây giả dại à?"

Lời còn chưa dứt, cả người tức giận nhào tới Úy Như Tuyết.

Thân hình Úy Như Tuyết lóe lên, khoát tay khom lưng, khiến cho người ta không thấy được nàng ra tay như thế nào, nghe một tiếng bịch, , Lục hoàng tử Tiêu Diễm lại một lần nữa bị thảm ngã ầm ầm trên đất.

"A!" Trong đám người phát ra tiếng hít khí lạnh.

"Người ... Người dám đánh Lục vương gia? Người không muốn sống?" Nữ tử áo trắng lúc trước, một đôi mắt to đen lạnh lợi hung ác trừng Úy Như Tuyết.

Úy Như Tuyết cười lạnh, ánh mắt sắc bén nhìn về phía nàng: "Thế nào? Người muốn báo thù cho hãn?"

"Ta?" Nữ tử áo trắng thật đúng là muốn báo thù, thế nhưng, bị ánh mắt âm lãnh của nàng nhìn chăm chăm, liền rụt cổ, uất ức nhìn Cố Nha Nha: "Tuệ muội muội."

Trong nháy mắt, nàng muốn Cố Nha Nha tìm Thái tử giúp một tay.

Cố Nha Nha xem kịch hay hồi lâu, lúc này mới nhìn về Thái tử ở một bên, chỉ thấy vẻ mặt hần như thường, chỉ là đôi mắt càng thêm thâm thúy, sâu không lường được nhìn Úy Như Tuyết.

Ờ?! Cố Nha Nha hiểu loại ánh mắt này mà tiểu thuyết đã viết qua, ánh mắt hứng thú tìm tòi nghiên cứu, nếu như nàng cảm giác không sai, kể từ giờ phút này thái độ của Thái tử Tiêu Dục với nữ chính đã bắt đầu thay đổi.

Mà đối mặt với cái nhìn chăm chăm của Tiêu Dục, Úy Như Tuyết chỉ nhìn thoáng qua, ánh mắt lạnh lùng xoi mói rơi vào trên người Cố Nha Nha.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Yêu Quý Sinh Mệnh, Rời Xa Mỹ Nam

"Úy Tuệ?" Ánh mắt lợi hại xoi mói rơi vào trên mặt Cố Nha Nha.

"Hi!" Trái tim Cố Nha Nha run lên, vội vàng kéo môi, lộ ra nụ cười thật tươi, như là đang nịnh nọt khen: "Vừa rồi người thật lợi hại."

"Tiểu thư."

"Tuệ muội muội."

Nha hoàn Đào Nhi và nữ tử áo trắng song song nhìn nàng giống như gặp quỷ, bị tiểu ngốc tử này gọi thẳng tên họ, theo thường lệ, Úy Tuệ không phải nên trực tiếp quất roi nàng sao?"

"Ha ha, thật sự lợi hại mà." Cố Nha Nha có chút xấu hổ, nhưng vẫn lặng lẽ an ủi hai người kia, ngàn lần đừng làm loạn, Úy Như Tuyết trước mặt đã đổi thành sát thủ giết người như ngóe, đắc tội nàng, chết thế nào không biết.

A, đúng rồi, khuôn mặt tròn vo nhỏ nhắn là nha hoàn Đào Nhi của nữ phụ Úy Tuệ?

Như vậy, nữ tử áo trắng?

"Y Y?"

Nữ tử áo trắng chu môi, nói: "Đúng vậy, nếu nha đầu Y Y kia ở đây thì tốt rồi."

Không phải Y Y?

Nàng nhớ trong sách viết, Úy Tuệ có hai người bạn khuê phòng rất thân thiết, một người tên là Lâm Y Y, một người tên gì nhỉ?

"Ai nói không phải." Đào Nhi cũng nói, một mặt lại kỳ quái nhìn Cố Nha Nha: "Tiểu thư, người làm sao vậy?"

Đã nói rồi mà, hôm nay đưa cho kẻ ngốc Úy Như Tuyết này một chút sắc mặt, đâu rồi?

"Ta rất tốt mà." Nhìn Úy Như Tuyết chậm rãi tới gần, Cố Nha Nha cố gắng bình tĩnh, cười gượng: "Tỷ tỷ, hiểu lầm, tất cả đều là hiểu lầm."

Nếu như có thể, nàng thật muốn lớn tiếng nói cho nàng biết, thật ra thì nàng cũng vừa mới xuyên qua, nữ xuyên không cần gì khó xử nữ xuyên không khác chứ.

Mắt Úy Như Tuyết lóe lên, nhếch môi cười: "Đệ nhất mỹ nhân Đại Chu, quả nhiên có mấy phần thù mị."

Lời nói ca ngạo mang ánh mắt khinh miệt, nghe thế nào cũng không thấy hợp.

Cố Nha Nha không phải người ngu, tự nhiên cũng nghe ra, cười khan một tiếng, nói: "Sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân, đệ nhất mỹ nhân không dám nhận, huống chi, dung nhan đẹp đến đâu cũng có một ngày già đi, vẻ đẹp bên trong mới là quan trọng nhất, ha."

Nói như vậy, nhưng xuyên qua đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của Úy Như Tuyết, Cố Nha Nha thấy rõ dung mạo tuyệt sắc phản chiếu nơi đáy

mắt.

So với bộ dáng nữ chủ Úy Như Tuyết khô quắp gầy yếu lại nhếch nhác, tốt hơn biết bao nhiêu lần.

Ài, hết cách rồi, bình thường trong tiểu thuyết, giá trị của nữ phụ cao vô cùng, khiến nữ chính thành cặn bã, quăng ra mấy con phở chính là thức ăn.

Khóe môi Úy Như Tuyết nở nụ cười đông lạnh, giọng nói chột âm lãnh: "Sinh ra một dung nhan tuyệt sắc, muôn vàn cứng chịu tại một thân, sao lại chà đạp sỉ nhục người khác làm niềm vui?"

Ai cũng hiểu "người khác" ở đây là chỉ chính nàng.

Cố Nha Nha đồng cảm với cảnh ngộ của nàng, cũng là vô tội: Đại tỷ tỷ, chuyện đã qua chúng ta coi như xong, từ nay về sau, ta đảm bảo sẽ không....."

"Người thích Thái tử điện hạ?"

Không biết là cố ý hay vô tình, ngay lúc Cố Nha Nha đang muốn biến chiến tranh thành tơ lụa (dùng biện pháp hòa bình để giải quyết tranh chấp) với nàng thì Úy Như Tuyết trầm giọng ngắt lời nàng.

"Hả?" Đề tài này chuyển quá nhanh, Cố Nha Nha tạm thời không thích ứng kịp, trong đầu cẩn thận nghĩ lại nội dung trong cuốn tiểu thuyết kia, nữ chủ đã hỏi nữ phụ lời như vậy sao?

Cũng không đợi Cố Nha Nha trả lời, Úy Như Tuyết lại ngẩng đầu lên, lạnh lẽo cao ngạo nhìn Tiêu Dục, bên môi tái nhợt hiện lên giọng cười lạnh mĩa mai.

"Ta biết, Thái tử điện hạ ngài vẫn chán ghét việc hôn sự với dân nữ, đã như vậy, không bằng thừa dịp vẫn chưa tạo thành sai lầm, người đến trước mặt Thái hậu nói một chút. Chuyện từ hôn, Như Tuyết tán thành."

"Úy Như Tuyết." Nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn quyết tuyệt của nàng, gương mặt tuần tú của Tiêu Dục càng thêm âm trầm.

Úy Như Tuyết hừ lạnh, cười như không cười: "Lúc này, Như Tuyết xin chúc người và Tuệ muội muội đẹp đôi, người có tình sẽ thành thân thuộc."

Nói xong, nàng cất bước rời đi.

"Đợi đã." Lục hoàng tử Tiêu Diễm kìm nén hồi lâu, bước nhanh tiến lên níu nàng lại.

Ánh mắt Úy Như Tuyết đột nhiên lạnh lẽo: "Thế nào? Còn muốn bị ném lần nữa?"

"Người!" Tiêu Diễm khó thở, giơ tay muốn đánh, lại bị Tiêu Dục chặn lại: "Lục đệ, không được làm càn."

"Tứ ca." Tiêu Diễm bốc hỏa.

"Lui ra." Tiêu Dục lạnh lùng khiển trách, ngược lại nhìn về phía Úy Như Tuyết mang vẻ mặt đùa cợt, môi giật giật, hình như muốn nói cái gì, cuối cùng chỉ nói: "Người đâu, đưa Úy đại tiểu thư trở về phủ."

"Vâng." Lập tức có hai thị vệ tiến lên.

Úy Như Tuyết lại không chút cảm kích: "Không cần."

Bỏ lại hai chữ, sải bước đi ra ngoài.

Nhìn chăm chăm bóng lưng nhỏ yếu thẳng tắp của nàng, mọi người chậm chạp chưa hoàn hồn.

"Này, để cho nàng đi như vậy?" Đào Nhi nắm chặt tay áo Cố Nha Nha, sững sờ hỏi.

Nếu không thì còn có thể thế nào? Cố Nha Nha cho nàng một ánh mắt cảnh cáo: "Về sau không có có việc gì thì chớ chọc nàng."

"A?" Nữ tử áo trắng kinh ngạc nhìn nàng chăm chăm.

"A cái gì mà a, nghe ta không sai." Lúc này Cố Nha Nha mới nhớ tới, nữ tử áo trắng này tên là Lục Vô Song.

Chỉ là, theo trong sách viết, cuối cùng, bất kể là Úy Tuệ, hay là bạn khuê mật Lâm Y Y, Lục Vô Song, còn có nha hoàn của nàng Đào Nhi, Thộ Nhi, đúng rồi, còn có vị Lục hoàng tử vì nàng ra mặt đánh nhau, hình như không có một kết cục tốt.

"Tuệ muội muội, muội không sao chứ?" Mặt của mình cũng bị đánh sưng lên, Tiêu Diễm vẫn không quên hỏi Úy Tuệ trước.

Giờ phút này, Cố Nha Nha cũng biết nam tử mặc y phục xanh đen, tướng mạo tuấn lãng như ánh mặt trời là ai, vốn trong lúc đọc sách, nàng còn cảm thấy Lục hoàng tử này thật là quá khờ, nữ phụ Úy Tuệ trừ xinh đẹp ra, thì vẫn là điêu ngoa hung ác lại điên loạn, làm gì cũng sai, hơn nữa, chủ yếu nhất là, nữ phụ hoàn toàn không thương hãn, lợi dụng hãn mọi nơi, thiệt thòi vậy mà hãn vẫn yêu chết đi sống lại, cuối cùng lại vì nữ phụ báo thù, khiến cho mình cũng chết thảm nơi hoang dã, hài cốt không còn.

Khi đọc sách, thật khiến cho người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, nhất là khi chính mình trở thành nữ phụ bị mọi người chán ghét, thì đột nhiên Cố Nha Nha cảm thấy Lục hoàng tử này tốt, dù sao, trong tất cả nam nhân cố gắng tiếp cận nàng thì hãn là người duy nhất thật lòng với nàng.

Theo bản năng, nhìn bộ dạng hãn nhếch nhác, Cố Nha Nha sinh lòng thương tiếc, giơ tay lên, dùng tay áo nhẹ nhàng xoa xoa vết máu trên quai

hàm hẩn: "Đau không?"

Đôi mắt mở to, Tiêu Diễm ngây người như phỗng.

"Thật xin lỗi, đều là do ta." Cố Nha Nha có chút khổ sở, lại càng vì sau này hẩn sẽ gặp cảnh ngộ bi thảm.

"Tuệ muội muội." Hai mắt Tiêu Diễm sáng lên, nhưng, vừa mở miệng nói chuyện, giọng nói lại hơi nghẹn ngào.

Một bên, Đào Nhi và Lục Vô Song cũng tròn mắt, bình thường, Ủy Tuệ luôn kêu tới quát lui với Tiêu Diễm, coi như hẩn là Hoàng tử một nước, ở trong mắt nàng cũng không khác với nô tài bình thường.

"Mau đi tìm đại phu xem một chút." Cố Nha Nha cũng biết vì sao hẩn như thế, trong lòng quyết định, về sau nhất định phải đối với người nam nhân này thật tốt, mặc dù không thể cho hẩn cả đời, nhưng cũng không thể khiến hẩn đi vào con đường cũ trong sách.

"Ừ." Tiêu Diễm như một đứa bé, nghe lời gật đầu, cẩn thận bước đi.

Hẩn vừa đi, chỉ còn sót lại Thái tử Tiêu Dục.

Không biết vì sao, trong lòng Cố Nha Nha hơi sợ.

Đều tại người này sinh ra quá đẹp, khiến nàng nhìn ngó, trái tim bịch bịch đập loạn, cũng không trách được nữ phụ trong sách vì hẩn nhiều lần làm chuyện hoang đường.

Chỉ là, mỹ nam dù đẹp cỡ nào cũng không thể qua được cái mạng nhỏ của mình.

Theo nàng hiểu, tất cả bi kịch nữ phụ, đều do người nam nhân này mà ra.

Cho nên, yêu quý sinh mạng, cách xa mỹ nam.

"Thái tử ca ca." Cố Nha Nha ngẩng đầu liếc hẳn, lại nhanh chóng khép hờ mắt, ổn định tâm thần, mới nói: "Chuyện vừa rồi, đều là ta không tốt. Là ta muốn trêu chọc đại tỷ cho vui, kết quả không cẩn thận rơi xuống nước, nàng không có đẩy ta."

"Tiểu thư."

"Tuệ."

Hai người Đào Nhi và Lục Vô Song thiếu chút nữa ngựa mặt lên trời thét dài, hôm nay rốt cuộc trúng tà gì rồi.

Tiêu Dục hơi nheo mắt, nhìn chăm chăm Úy Tuệ hồi lâu, mới nói: "Đào Nhi, trước dẫn tiểu thư người đi thay xiêm áo."

Lúc này Cố Nha Nha mới phát giác ra lạnh, thì ra toàn thân nàng ẩm ướt đứng ở nơi này cho gió lạnh thổi qua.

Chỉ là, lời nói chưa rõ ràng, nàng không thể rời đi.

"Thái tử ca ca, người ngàn vạn lần không được từ hôn, vừa rồi là đại tỷ nhất thời nói lỡ, đều tại ta. Nếu đổi lại là ta, bị người hãm hại, còn bị đánh, cũng sẽ tức giận."

"Nói như vậy, là người hãm hại nàng?" Giọng nói Tiêu Dục vẫn êm tai dễ nghe như cũ, chỉ là, trong mắt thâm thúy cùng với lạnh lẽo khiến tim Cố Nha Nha co rút lại, rất không có tiền đồ gật đầu một cái.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Đừng Nhắc Tới Hẳn

"Nói như vậy, là muội hãm hại nàng?" Giọng nói Tiêu Dục vẫn êm tai dễ nghe như cũ, chỉ là, trong mắt thâm thúy và lạnh lẽo khiến cho tim Cố Nha Nha co rụt lại, rất không có tiền đồ gật đầu một cái.

"Ừ, thật xin lỗi, muội biết sai rồi."

Ài, dạo này, nàng làm nữ phụ cũng thật không dễ, vì thành toàn người khác, tự bôi đen chính mình.

Rầm --- nghe vậy, trước mặt Đào Nhi bỗng tối sầm, hình tượng bất nhả ngã xuống đất.

Lục Vô Song cũng nhìn chăm chăm một đôi mắt to vô tội: "Tuệ, muội điên rồi?"

Nàng mới không điên, Cố Nha Nha hơi bĩu môi, nói tiếp: "Cho nên, Thái tử ca ca, ngàn vạn lần huynh không cần vì câu nói của đại tỷ mà đi từ hôn, Tuệ biết sai rồi, về sau không bao giờ làm khó dễ các người nữa. Cái kia, muội cũng chúc huynh và đại tỷ sớm ngày thành thân, sớm sinh quý tử, ha."

Nói xong, dắt hai nữ tử đang ngây ngẩn bên cạnh, vội vàng rời đi.

Nhìn bóng dáng giống như đang trốn, đôi mắt Phúc Yên trợn trắng, lại nhìn chủ tử nhà mình, thấy mặt hẳn xanh mét, đôi mắt âm lãnh, trong lòng

không khỏi than thở kêu rên.

Hôm nay làm sao vậy? Bình thường hai tỷ muội ăn dấm chua vì chủ tử, thế nhưng hôm nay giống như hẹn trước, bên này chủ động yêu cầu từ hôn, bên kia cũng đột nhiên thông suốt, còn cái gì mà sớm sinh quý tử?

Giống như không ai thêm chủ tử nhà mình.

"Chủ tử, người đừng nóng giận, hiếm khi hai vị tiểu thư Úy gia hiếu lễ, cũng coi như là chuyện tốt."

Tiêu Dục nghe vậy, vốn hai mắt âm trầm càng thêm tối tăm, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Phúc Yên: "Vậy người cảm thấy, Bản Thái tử nên từ hôn hay vẫn không lui?"

"A?" Chống lại ánh mắt của Tiêu Dục, Phúc Yên giật mình, vội vàng cười làm lạnh nói: "Nô tài lảm mồm, Điện hạ bớt giận, nô tài không có ý gì khác, chỉ là..... Hai tỷ muội này đột nhiên nhún nhường, cái đó..... Cũng đỡ giảm bớt khó xử của Điện hạ."

"Mấy hôm không gặp Phúc Hỉ rồi." Tiêu Dục chợt hỏi.

"Hì hì." Nói đến cái này, Phúc Yên hả hê cười: "Điện hạ người quên, một tháng trước, hần bị phạt đi quét chuồng ngựa rồi."

"À!" Tiêu Dục khẽ hừ nhẹ, nhắc chân đi.

Phúc Yên vội đuổi theo, trong lòng đang muốn may mắn Thái tử điện hạ không có giận lây sang hần, nhưng không ngờ, vừa mới ra khỏi viện, giọng nói dịu dàng của Tiêu Dục vang lên: "Từ hôm nay, người đi Tây viện chùi rửa nhà xí đi, giúp đỡ Phúc Hỉ, cũng không uống hai người là huynh đệ tình thâm."

"A?" Phúc Yên trợn to hai mắt, lỗ tai ong ong, chuồng ngựa không phải ở Tây viện, giúp đỡ thế nào?

Bên kia, ba người Cố Nha Nha nhanh chóng lên xe ngựa của mình, trong xe có y phục dự phòng, nàng vội vàng thay đổi, sau đó, cầm khăn lông lau khô tóc ướt.

Đào Nhi cẩn thận giúp nàng pha ly trà nóng, sau đó nửa quỳ bên người nàng, cũng cầm khăn lông sửa sang giúp nàng.

Có người phục vụ, Cố Nha Nha hí mắt lại, giống như nghỉ ngơi, kì thực trong đầu loạn thành một mớ bòng bong.

"Tiểu thư, hôm nay người làm sao vậy? Không phải nói cho tên ngốc kia xem sắc mặt sao? Sao lại nói với Thái tử điện hạ, là người hãm hại nàng vậy?" Thấy nàng nhắm mắt không nói, Đào Nhi không nhịn được hỏi.

"Đúng vậy, Tuệ, sao muội có thể nhận là muội hãm hại tên ngốc đó vậy? Như vậy Thái tử điện hạ sẽ nhìn muội thế nào đây?"

Lục Vô Song cũng lo lắng nhìn nàng.

Cố Nha Nha mở mắt, nhấp một hớp trà nóng, đối với chuyện xuyên qua, nàng còn cần thời gian đi tiêu hóa, chỉ là, đối với chuyện Thái tử, nàng xác định chắc chắn không cần.

Thấy hai người nhìn mình chăm chăm, bất đắc dĩ nàng cười nói: "Thích làm gì thì làm thôi chứ sao."

Ngẫm lại, Úy Tuệ còn nhỏ tuổi, tiếng xấu bên ngoài, Tiêu Dục làm sao không biết? Nàng giả bộ, Thái tử người ta càng không giả bộ?

Huống chi, chỉ bằng Tiêu Dục, sao lại không nhìn thấu những tiểu cô nương ngây thơ đơn giản diễn trò chứ.

Tính toán, nàng lần lượt khi dễ Úy Như Tuyết, hẳn ngoài sáng trong tối đều dung túng.

Chỉ là, trước hôm nay, Tiêu Dục là chán ghét Úy Như Tuyết, sau ngày hôm nay ---

Nghĩ đến những điều viết trong tiểu thuyết, từ nay về sau, Tiêu Dục sinh ra hứng thú nồng đậm với Úy Như Tuyết, loại hứng thú này từ từ biến thành tình cảm khác thường.

Mặc dù về sau Úy Tuệ không từ thủ đoạn nào, giả làm Thái tử phi, kết quả thế nào?

Nghĩ đến kết quả kia, trong lòng Cố Nha Nha run rẩy một hồi.

Đào Nhi không chú ý tới Cố Nha Nha khác thường, nghiêng đầu nói: "Tiểu thư, hôm nay người thật kỳ quái."

"Đúng vậy, Tuệ, trong hồ lô của muội bán thuốc gì, ta nghĩ thế nào cũng không hiểu?" Lục Vô Song cũng thế.

"Không nghĩ nữa là được rồi." Cố Nha Nha than thở, chính nàng còn nghĩ mãi không ra đây, rõ ràng đang ở nhà đọc tiểu thuyết, ai ngờ vừa mở mắt ra thì đã tiến vào trong tiểu thuyết, trở thành nữ phụ người người kêu đánh.

"A, ta biết rồi." Đột nhiên, Lục Vô Song bừng tỉnh hiểu ra cười nói: "Chiêu này của muội gọi là lạt mềm buộc chặt, có đúng hay không? Hắc hắc, hình như nam nhân cũng thích loại này đấy. Oa, Tuệ muội muội, vậy thì muội thông minh, sao ta lại không nghĩ ra."

"Lạt mềm buộc chặt?" Khóe mắt Cố Nha Nha giựt giựt, mặt nghiêm túc: "Ta thật sự nghiêm túc. Đúng rồi, về sau đừng nói về Thái tử điện hạ trước mặt ta nữa, cũng đừng mù quáng trộn lẫn chuyện của chúng ta."

"A?" Đào Nhi kinh ngạc há to miệng.

Lục Vô Song cũng không hiểu gì, đưa tay sờ trán Cố Nha Nha: "Tuệ muội muội, muội không có phát sốt."

"Ai nha." Trong lúc nhất thời, nói với bọn họ cũng không hiểu, Cố Nha Nha qua loa mơ hồ: "Trên người hắc và đại tỷ có hôn ước, chẳng lẽ các người muốn tương lai ta vào cửa làm thiếp cho hắc à?"

"Này?" Đào Nhi do dự.

Vẻ mặt Lục Vô Song cũng khinh thường: "Với bộ dạng xấu xí của Úy Nhu Tuyết, làm cái bồ cho Thái tử còn không xứng, cũng dám chiếm đoạt vị trí Thái tử phi sao?"

Mồ hôi, miệng Lục nha đầu này cũng quá độc.

Chỉ là, hình như thân cận với Úy Tuệ, bất kể là tâm địa hay miệng lưỡi, cũng rất cay độc.

Nhưng nàng rõ ràng bảo hộ mình, mặc dù Cố Nha Nha cảm thấy không ổn, nhưng trong lòng vẫn rất ấm áp, khẽ mỉm cười, kiên nhẫn nói.

"Mặc kệ là xứng hay không, hôn ước của người ta vẫn còn đó, vẫn là Thái hậu nương nương tự mình tứ hôn."

"Vậy thì thế nào, Tuệ muội muội tự mình đến chỗ Thái hậu nương nương nói một chút, để cho lão nhân gia người từ hôn là được." Lục Vô Song bĩu môi, sau đó để khuôn mặt cười đùa gần sát lại: "Nếu muội cảm thấy then thùng, vậy để cho Thái tử điện hạ đi nói, hắc thích muội như thế,

khẳng định ước gì cưới muội qua cửa sớm một chút đó. Hắc hắc, muội cũng không biết, hai người đứng chung một chỗ, thật là đẹp, kia mới gọi là ông trời tác hợp, tiểu ngọc tử kia, ta nhõ vào, cũng chỉ đáng xách giày cho các người."

"Chỉ là, ta nói, hôm nay nàng cũng biết điều, tự mình chủ động nói ra chuyện từ hôn, chỉ hy vọng nàng nói chuyện giữ lời, đừng có vừa xoay người liền đổi ý, sẽ không cần thể diện chạy tới trước mặt Thái tử hối hận cầu xin tha thứ, nếu là như vậy, ngay cả nô tỳ cũng đều xem thường." Đào Nhi không cam lòng nói xong, một mặt lấy khăn lông khô bọc những sợi tóc đang phân tán của Cố Nha Nha lại, sợ nàng bị lạnh.

"Khụ khụ, được rồi, nếu nói thêm gì nữa, tiểu thư nhà người sẽ không còn mặt mũi." Hai nha đầu này một xướng một họa, Cố Nha Nha bất đắc dĩ cười, kéo nhẹ má phấn của Lục Vô Song.

"Nếu đơn giản như các người nói thì tốt rồi."

Sự việc phức tạp hơn so với nàng nghĩ.

Thật ra thì, làm ngoại tôn nữ của Thái hậu nương nương, dĩ nhiên nữ phụ Úy Tuệ không chỉ một lần đề cập tới yêu cầu này, làm nũng lăn lộn, làm nũng cầu xin, cứng mềm đều dùng qua, nhưng Thái hậu nương nương đều không đáp ứng.

Mà Thái tử Tiêu Dục thật sự thích nàng sao?

Nếu thích thật, sao lại dễ dàng tha thứ cho Úy Như Tuyết trở thành cái gai vĩnh viễn rút không ra trong lòng nàng.

Nghĩ đến, Úy Tuệ lần lượt gây khó khăn cho Úy Như Tuyết, không phải bởi vì nàng và Thái tử có hôn ước sao? Trừ cái đó ra, theo tính tình Úy Tuệ mắt cao hơn đầu, sợ ngay cả ánh mắt cũng lườm liếc Úy Như Tuyết một cái.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Oán Hận

Gương mặt bị ngón tay lạnh như băng của Cố Nha Nha nắm, Lục Vô Song giật mình, nghĩ tới điều gì, cả người sững sờ tại chỗ, một loại cảm giác xa lạ quý dị chợt ập vào lòng.

Quen biết Uy Tuệ, cũng không phải là ngày một ngày hai, cho tới bây giờ nha đầu kia mắt cao hơn đầu, cho dù nàng và Y Y cùng lớn lên với nàng, ở trước mặt nàng, cũng chỉ là người hầu nhỏ bé mà thôi, thỉnh thoảng nàng có thể hạ mình trò chuyện với các nàng vài câu, đó cũng là cho các nàng mặt mũi.

"Ặc, xấu hổ, tay ta lạnh, ha ha."

Thấy nàng cứng đờ, Cố Nha Nha vội rút tay về, ở hiện đại, nàng và bạn khuê mật rất thích bẹo má thân thiết, vừa rồi thấy Lục Vô Song trưng ra khuôn mặt đáng yêu, nhìn không được liền giơ tay, khụ khụ.

"Muội đang xin lỗi ta?" Lục Vô Song càng khó tin nhìn nàng chăm chăm.

"Ừ." Cũng coi như vậy, cố nhân hơi cứng nhắc, không có thói quen thân mật kiểu của nàng là cực kỳ bình thường.

Lục Vô Song vô tội chớp mắt, đột nhiên toàn thân không được tự nhiên, không phải nằm mơ chứ? người được gọi là hồn thể ma nữ Úy gia

Nhị tiểu thư Úy Tuệ chỉ vì tay lạnh nhéo gương mặt của nàng mà nói xin lỗi?

"Sao vậy? Trên mặt ta dính gì sao?" Bị người nhìn chăm chăm như vậy, Cố Nha Nha có chút chột dạ.

Lục Vô Song lắc đầu như trống bỏi, bộ dạng có chút nũng nịu: "Muội rất tốt." Hôm nay Y Y không đến thật sự là thiệt thòi lớn, nếu không nàng nhất định sẽ không tin.

Cố Nha Nha suy nghĩ một chút, cười ha ha: "Đó chính là bị sắc đẹp của ta làm cho kinh diễm phải không?"

Vừa rồi, cầm gương đồng nhỏ sửa sang lại tóc, nhìn ảnh ngược phản chiếu trong gương, tự đáy lòng nàng thực kinh diễm giống như mùa xuân đột nhiên tới, trong phút chốc phồn hoa nở rộ, đẹp không sao tả xiết.

Quả nhiên dung nhan nữ phụ có giá trị không sai.

Đừng thấy tuổi của nàng còn nhỏ, mười bốn tuổi, còn chưa cập kê, có một vẻ đẹp khiến người vừa gặp qua là không quên được.

"....." Đầu Lục Vô Song giăng đầy hắc tuyến, tật xấu tự luyện này vẫn không thay đổi chút nào.

"Tiểu thư, nô tỳ giúp người chải tóc." Đào Nhi buông khăn lông ra, cầm lược muốn chải cho nàng một búi tóc đẹp.

"Được, a ----"

Cố Nha Nha vừa mới ngồi ngay người lại, thành linh, sườn xe bị đụng, lắc lư kịch liệt, cả người không ổn định, ngã xuống đất.

Lục Vô Song và Đào Nhi cũng sợ hãi ngã sắp xuống.

Ba người cuồn thành một đoàn trong xe ngựa nhỏ hẹp.

"A Đại ---" Đào Nhi bấu víu vách xe, lớn tiếng kêu.

Nhưng, ngoài xe âm thanh la hét ầm ĩ rất lớn, hoàn toàn không nghe được tiếng gào thét bên trong.

"Người nào to gan như thế, ngay cả xe của Úy gia Nhị tiểu thư cũng dám đụng, không muốn sống nữa sao?"

"Úy gia Nhị tiểu thư thì sao? Mở to mắt chó của người nhìn một chút, đây là xe của Diêu gia."

"Ồ, thì ra lại là tiểu tử không mở to mắt này....."

Rầm rầm rầm ---- mấy câu nói vừa rơi xuống, bên ngoài càng thêm rối loạn.

Ba người Cố Nha Nha khó khăn leo ra khỏi xe, chỉ thấy hai bên đường vây quanh nhiều người, ngược lại tốt bụng giữ lại một khoảng đất ở giữa cho hai bên đánh nhau.

"Đừng đánh, Nghiên Mộc."

Bên kia, bên trong một chiếc xe ngựa thanh lịch bên cạnh, nữ hài thanh nhã như cúc, đỡ nha hoàn, vẻ mặt hốt hoảng kêu.

Nha hoàn kia lại không gấp, thờ ơ nhìn Cố Nha Nha, mỉa mai nói: "Tiểu thư, người chó đẻ ý, đánh một trận, sợ cái gì? Có vài người nha, đó chính là thích ăn đòn."

"Ha ha, đừng nói ầu." Diêu Ngữ Dong giận liếc mắt nhìn nha hoàn, ngược lại ánh mắt nhu nhược nhìn về phía Cố Nha Nha: "Nhị tiểu thư, van cầu người, kêu bọn họ đừng đánh."

Nói với mình sao? Cỗ Nha Nha mờ mịt hỏi Lục Vô Song: "Cô nương này là ai vậy?"

Xì, Lục Vô Song cười xấu xa, bản lãnh giả ngu của Tuệ muội tử này ngày càng cao.

"Ai biết được? A miêu a cầu nào đó, cũng dám ở trước mặt chúng ta xưng tiểu thư, ta nhổ vào."

"Đúng vậy, ba ngày hai bữa lại xuất hiện, nàng không chán nhưng chúng ta rất phiền đấy. Không phải là ghen tỵ tiểu thư người được Thái tử điện hạ yêu thích sao? Hừ, nếu nàng có bản lãnh, tự mình đến trước mặt Thái tử, cả ngày giả bộ đáng thương vô tội với tiểu thư người, thật khiến người ta không vừa mắt."

Đào Nhi cũng không tha, đột nhiên, nhìn thấy vai A Đại bị trúng một quyền, sợ hết hồn, vội vàng hô to.

"A Đại, mau đánh hăn, đánh cho tên tôn tử (cháu trai) đó nằm sấp, cô nãi nãi trở về hầm thịt cho người ăn."

Đào Nhi này đi theo Úy Tuệ, bình thường không có chủ tử bên cạnh, tác phong làm việc cũng là dũng mãnh, chỉ là, lời vừa ra khỏi miệng, mới ý thức được chủ tử bên cạnh, sợ rụt lại đầu lưỡi.

Cũng may Cỗ Nha Nha hoàn toàn không nghe nàng nói gì, nàng chỉ kỳ quái nhìn chăm chăm nữ tử nhu nhược mỹ lệ đối diện, suy tư, trong quyển sách kia sao chưa bao giờ nhắc tới nhân vật có hình dáng như vậy?

Rốt cuộc là mình hồ đồ, hay là, bởi vì mình xuyên qua mà thay đổi nguyên tác trong sách?

Rầm ---, vật nặng rơi xuống đất, ngay sau đó là từng tiếng kêu thảm thiết.

Cố Nha Nha kinh hãi phục hồi tinh thần, chỉ thấy phu xe A Đại của mình, thân thể khô ngô đề trên người một nam hài choai choai, một quả đấm không chút khách khí rơi trên mặt tiểu tử kia, khiến cho khuôn mặt tiểu tử kia xưng phù giống đầu heo, trở về sợ là ngay cả cha mẹ cũng nhận không ra.

"Này, đừng đánh."

Nàng lên tiếng ngăn cản, quả nhiên A Đại thu quả đấm, đứng dậy, vẫn không quên giơ quả đấm với tiểu tử đó, hài lòng: "Tiểu tử, lần sau muốn tìm phiền phức, cần luyện cho thân thể cứng rắn thêm, đánh không đã chút nào."

Nói xong, sai bước trở lại trước mặt Cố Nha Nha, trong nháy mắt về mặt cung kính: "Tiểu thư, tiểu nhân sẽ chuẩn bị tốt xe ngựa."

"Ừ." Cố Nha Nha gật đầu, bên cạnh, Lục Vô Song và Đào Nhi lặng lẽ giơ ngón tay cái lên với hân, chọc cho sắc mặt A Đại đỏ bừng, rồi lại bộ mặt tự hào.

Bên kia, nam hài bị đánh thật lâu mới bò dậy, lau máu trên lỗ mũi, nhếch nhác quay lại trước mặt Diêu Ngữ Dong, không dám hé răng.

"Người không sao chứ?" Diêu Ngữ Dong dịu dàng hỏi, nam hài kia nghẹn ngào mấy tiếng, lắc đầu mấy cái.

Hạ Hà trừng mắt hân, cắn răng mắng nhỏ: "Đồ vô dụng, trở về thu thập người."

Nam hài cắn môi, cũng không dám lau máu trên mặt, chỉ run rẩy hai vai, giống như gà con bị thua, khiến lòng người khó chịu.

Dựa vào vóc người A Đại khô ngô giống quả núi nhỏ, nam hài thân thể còn chưa trưởng thành, thua thiệt là tất nhiên.

"Đào Nhi, có bạc không?" Cố Nha Nha không lên xe.

Đào Nhi gật đầu: "Có ạ." Gỡ túi tiền bên hông: "Tiểu thư muốn mua cái gì?"

Cố Nha Nha cầm lấy túi tiền, cũng không trả lời, mà là đi tới phía Diêu Ngữ Dong.

"Người ... Người muốn làm gì?" Hạ Hà nhìn nàng chăm chăm, giọng nói đột nhiên bén nhọn, kêu đám người đang định tản đi lại dừng bước.

Cố Nha Nha nhún vai, vừa muốn giải thích, liền nghe Hạ Hà hoảng sợ la hét.

"Không cần, van cầu người, Ủy Nhị tiểu thư, muốn đánh thì đánh nô tỳ là được, thân thể tiểu thư yếu đuối, không chịu được roi của người nữa đâu, hu hu."

Nói xong, nàng dùng cảm che chở trước người Diêu Ngữ Dong, trong nháy mắt đôi mắt hoảng sợ trào ra nước mắt.

Người vây xem, trải qua nàng kêu la, rồi rút đưa ánh mắt nhìn về phía Cố Nha Nha, vẻ mặt căm giận bắt đầu nghị luận.

"Thì ra, nàng chính là Ủy gia Nhị tiểu thư, đúng là xinh đẹp."

"Bộ dáng xinh đẹp thì thế nào, người chưa từng nghe qua, mỹ nhân xà hạt sao? Thích lấy roi đánh người."

"Ngay cả tiểu thư Diêu gia cũng đánh, cô nương này thật là ác độc."

"Đúng vậy đúng vậy, Diêu tiểu thư rất tốt."

"Đừng nói Diêu tiểu thư là người ngoài, ngay cả tỷ tỷ ruột cũng bị nàng khi dễ tới ngốc."

"Người nào đang nói bậy? Đứng ra." Đào Nhi không cam lòng rống lên một tiếng.

"Chắc chắc, đây là muốn đánh người." Đám người tự động lui về sau mấy bước, vẻ mặt lại càng tức giận.

Thân thể Cố Nha Nha căng thẳng, bị ánh mắt oán giận của mọi người nhìn như vậy có cảm giác sắp bị quần ấu.

Cảm giác này thật là hết sức hổng bét!

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Đánh Trả

"Im miệng." Thấy mọi người nghị luận ngày càng càn rỡ, Úy Tuệ cũng không rút roi ra ngăn cản, Lục Vô Song không nhịn được, chỉ tay vào mọi người, uy hiếp nói: "Các người ai dám nói thêm câu nữa, bản tiểu thư không ngại cầm châm may miệng của hân."

Lần này quả nhiên hữu dụng, ngay lập tức những người châu đầu ghé tai xì xào bàn tán lúc trước ngậm chặt miệng, sợ bị người khâu lại.

Thấy thế, Lục Vô Song đắc ý nhếch miệng cười với Cố Nha Nha.

Cố Nha Nha cũng cười, nhưng là cười bất đắc dĩ, lần này thì càng rước thêm tiếng xấu cho nàng rồi, chỉ là, nghĩ đến nữ phụ Úy Tuệ đã sớm nổi tiếng xấu xa, nàng giải thích thêm cũng vô dụng, nói không chừng còn bị người cho rằng cố ý diễn trò nữa.

Thôi, nàng cũng không phải người thích giải thích, tiến lên một bước, nàng muốn đưa túi tiền cho nam hài bị đánh: "Tiểu đệ đệ, cái này người cầm---"

Lời còn chưa dứt, Diêu Ngữ Dong không muốn thấy nàng lại gần, nhu nhược vô tội kêu.

"Nhị tiểu thư, Nghiên Mộc vẫn còn nhỏ, lại bị thương nặng như vậy, người đừng đánh hân."

"Ai nói ta muốn đánh hăn?" Cỗ Nha Nha lạnh đến buồn nôn.

Diêu Ngữ Dong cũng không tin lời của nàng, đôi mắt to xinh đẹp chứa đầy lệ quang, khẩn cầu: "Đều là vì ta mới đụng phải Nhị tiểu thư, nếu trong lòng người chưa hết giận, thì đánh ta thêm vài roi đi."

Cô nương này có phải mắc chứng cuồng ngược đãi không? "Yên tâm, ta không đánh người." Huống chi, trên người nàng cũng không có roi.

"Không cần." Diêu Ngữ Dong chỉ lắc đầu khóc, thật giống như nàng đã quất roi lên người nàng ta.

"Tiểu thư." Hạ Hà thấy thế, che chở Diêu Ngữ Dong, tức giận nhìn chằm chằm Cỗ Nha Nha: "Muốn đánh thì đánh ta, đừng làm khó tiểu thư nhà ta."

Nghiên Mặc gặp tình hình này, thật sự nghĩ Cỗ Nha Nha muốn làm khó Diêu Ngữ Dong, cũng sợ té quỵ xuống đất, khóc rống nói: "Đều tại tiểu nhân, tiểu nhân không nên lái xe đụng người, hôm nay, cứ đánh cứ phạt tiểu nhân."

Đào Nhi ở một bên nhìn, hết sức hả giận: "Hừ, biết lợi hại chưa?"

Vẻ mặt Cỗ Nha Nha không biết nói gì, nguyên chủ trước kia rất hung ác, nhìn, dọa sợ gia chủ nô bộc.

Vẫn là tranh thủ thời gian rút túi tiền vào trong ngực Nghiên Mặc, giọng nói nhu hòa, tận lực không cần hù tiểu bằng hữu này: "Thương thế của người không nhẹ, trở về tìm một đại phu giỏi nhìn xem, đừng lưu lại di chứng mới tốt."

Dứt lời, vội vàng lôi hai người Đào Nhi và Lục Vô Song vẫn chưa hồi thần, tránh cho người khác lại nghĩ nhiều.

"Muội đưa bạc cho tiểu tử kia?" Lục Vô Song cảm thấy hồ đồ.

"Nếu không thì làm sao? Bọn họ sợ ta như vậy, nếu ta muốn mang hắc đi xem đại phu, nhất định hắc cũng không chịu." Hơn nữa không chừng còn nói bụng dạ nàng khó lường đó.

"....." Lục Vô Song ghen, vừa rồi nàng muốn hỏi hoàn toàn không phải ý này, chỉ nghe sau lưng vang lên một tiếng cạch.

"Thu hồi tiền dơ bẩn của ngươi, Diêu gia chúng ta có nghèo đi chẳng nữa, cũng không hiếm lạ." Bên kia nha hoàn Hạ Hà bén nhon kêu la.

Cố Nha Nha quay đầu lại, nhìn túi tiền bên chân, lại nhìn sắc mặt Hạ Hà dữ tợn, mặt mũi Nghiên Mộc bầm dập, cuối cùng, tầm mắt rơi vào trên mặt tràn đầy bi thương của Diêu Ngữ Dong.

Ánh mắt cũng dần dần sắc bén, chủ tớ này muốn gây chuyện sao? Tay nàng chỉ Nghiên Mộc, từng chữ từng câu nhắc lại: "Chưa nói cho Diêu gia các ngươi, đây là cho nam hài bị đánh kia, dùng để tìm đại phu."

"Đánh một trận, lại cho quả táo ngọt sao? Nghĩ thật tốt đẹp." Hạ Hà bĩu môi, không cam lòng la hét: Ta biết rõ, Ủy gia các ngươi gia tài bạc vạn, khi dễ người, đánh người cho đến chết, sau đó tùy tiện ném hai đồng, là muốn mua mạng người sao?"

"Đừng không biết phân biệt, Tuệ muội muội cho hắc bạc trị thương, đó là coi trọng hắc, nếu không, một trận roi, mặc dù quất chết thì như thế nào?" Lục Vô Song tức giận nói.

"Đúng vậy, đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt." Đào Nhi cũng nổi giận, hôm nay tiểu thư nàng khó có được nhân từ, chủ tớ mấy người này chẳng những không cảm kích, ngược lại gây khó khăn, thật là đáng ghét, tốt nhất tiểu thư phát tác tính tình, nàng thưởng mỗi người mười mấy roi, đánh đến kêu cha gọi mẹ cầu xin tha thứ, khi đó mới tốt.

Nghĩ vậy, Đào Nhi vô cùng chờ mong nhìn Cố Nha Nha, chỉ mong tiểu thư có thể thi triển oai phong thường ngày.

Cố Nha Nha không biến sắc, hai mắt bình tĩnh nhìn Diêu Ngữ Dong: "Vị này là Diêu cô nương hả? Xin hỏi, lời nói của nha hoàn kia vừa rồi, cũng là ý của người?"

Diêu Ngữ Dong ngần ra: "Này?"

"Mặc kệ chuyện tiểu thư nhà ta, đều là chủ ý của ta." Hạ Hà vội nói.

"Hỗn láo." Sắc mặt Cố Nha Nha lạnh lẽo, trầm giọng nói: "Chủ tử nhà người chưa lên tiếng, người lại gây sự trước. Diêu cô nương, nếu nha đầu này nói đều là ý tứ của nàng, vậy ta hỏi người, ý của người thế nào? Hay cũng giống như nha đầu nhà người từng nói, cho là bản tiểu thư ý thể hiệp người, lại lấy bạc ra để dàn xếp chuyện đây?"

"....." Sắc mặt Diêu Ngữ Dong cứng lại, bằng sự hiểu biết của nàng với Úy Tuệ, chuyện hôm nay, không phải chỉ đánh Nghiên Mộc là có thể giải quyết, nàng không vung roi trên phố thì thật có lỗi với danh tiếng hỗn thế ma nữ của nàng.

Nhưng lần trước nàng nhận một trận roi, trùng hợp không có chỗ tố.

Hôm nay, trước công chúng, chủ yếu nhất là, người đó ở ngay phụ cận, nàng muốn cho hăn nhìn thấy bộ mặt thật của ma nữ, không ngờ, Úy Tuệ quá tinh ranh, bất kể bọn họ khiêu khích cỡ nào đều không ra tay, ngược lại dùng lời nói làm nàng ghen.

Thấy chủ tớ ba người Diêu Ngữ Dong ngần ngơ không nói gì, Đào Nhi và Lục Vô Song đặc ý ồn ào.

"Đúng vậy, Diêu tiểu thư, người cũng nói một chút, Nhị tiểu thư chúng ta khi dễ người lúc nào? Sao lại bắt nạt người rồi hả? Là mắng người hay là

đánh người?"

Sắc mặt Diêu Ngữ Dong xanh trắng, căn môi dưới, bộ dáng lả chã chực khóc chọc người đau lòng: "Thật xin lỗi Nhị tiểu thư, người không có khi dễ ta, là ta....."

"Đừng đừng đừng, Diêu cô nương muốn nói chuyện thì nói cho bình thường, bộ dạng muốn khóc lại không khóc, khiến cho người ta nhìn thấy dễ hiểu lắm." Cố Nha Nha vội khoát tay, ánh mắt phức tạp nhìn nàng.

Phải nói vừa xuống xe nhìn thấy Diêu Ngữ Dong, chỉ cảm thấy cô nương này có dáng dấp nhã nhặn lịch sự tao nhã, ai ngờ vừa tiếp xúc thời gian ngắn, liền phát hiện đóa Bạch Liên Hoa tâm cơ thâm trầm.

Mình nhìn khắp nơi, chỉ muốn chuyện nhỏ hóa không, không nghĩ nàng lại để nha hoàn theo dặt chuyện, không phải là quậy lớn chuyện sao.

Vậy coi như không trách nàng bạo phát tính tình rồi.

Lập tức nét diễm đạm đáng yêu trên mặt Diêu Ngữ Dong bị rạn nứt: "Nhị tiểu thư."

"Xem ra, ý tứ của Diêu cô nương cũng giống nha đầu kia." Nói xong, ngón tay Cố Nha Nha còn chỉ chỉ Hạ Hà, khiến cho người ta vừa nghe liền hiểu rõ, chủ tớ hai người này có suy nghĩ giống nhau, hơn nữa, vừa rồi nha đầu kia vừa nói đều là chủ ý của nàng.

Diêu Ngữ Dong căn mạnh môi, hình như không thể giải thích, chỉ cúi đầu thật thấp nước mắt ròn ròn, hoàn toàn một dạng Cố Nha Nha nói gì thì là cái đó, nàng chỉ có thể chịu đựng.

Đối với điều này, Cố Nha Nha khinh thường, càng tỏ vẻ không vừa mắt.

"Nếu, Diêu cô nương cho rằng bản tiểu thư khi dễ người, vậy ta cũng muốn hỏi rõ ràng một chút." Đôi mắt Cố Nha Nha sáng như sao nhìn thoáng qua hai chiếc xe ngựa, cong môi cười, tiếp tục nói: "Các vị hương thân phụ lão, các cố gắng mở to mắt nhìn một chút, chiếc xe ngựa của bản tiểu thư chạy con đường chính, mà xe của Diêu tiểu thư là từ ngõ hẻm bên kia chạy ra, đúng không, Diêu tiểu thư?"

Diêu Ngữ Dong cắn môi, nhẹ nhàng gật đầu, thầm rửa Úy Tuệ óc heo sẽ nói không ra cái dạng gì.

Thấy nàng đáp lời, Cố Nha Nha nói tiếp: "Ngõ hẻm này bị khuất, cũng là nơi dễ phạm sai lầm nhất, đã là đánh xe thì cũng nên hiểu, đây là con đường đông đúc nhiều người nhiều vật linh tinh, nên giảm tốc độ từ từ."

Giảm tốc độ, mọi người chưa từng nghe qua từ này, nhưng mà ý tứ cũng dễ hiểu, rất nhanh, đã có người gật đầu phụ họa: "Đúng đúng đúng, cần phải vậy."

Trong lòng Diêu Ngữ Dong trầm xuống, ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn Cố Nha Nha, trong lòng có dự cảm không tốt.

Còn không ngốc lắm, Cố Nha Nha cười lạnh nhìn mắt nàng, tay chỉ đường vết xe từ ngõ hẻm kia trượt đến nơi này: "Mọi người có thể nhìn tỉ mỉ một chút, vết xe thẳng tắp, không thấy bất kỳ dấu vết rẽ ngoặt nào, hơn nữa tốc độ tương đối nhanh, vả lại, dưới tình huống bình thường, từ trong ngõ hẻm kia ra ngoài, không phải bên trái thì là bên phải, dù sao thì xe ngựa cũng không thể muốn vào trong Vinh Hoa lâu uống rượu chứ?"

Vừa nói xong, những người vây xem cũng nở nụ cười, đúng rồi, đối diện ngõ hẻm chính là Vinh Hoa lâu, xe ngựa chỉ có thể rẽ trái hoặc rẽ phải, như vậy, vừa ra khỏi chỉ có thể rẽ ngoặt.

Nhìn vết xe thẳng tắp mà nói, rõ ràng xe ngựa Diêu Ngữ Dong chính là đụng thẳng vào Vinh Hoa lâu.

Mà có diên mới đi đặng Vinh Hoa lâu.

Cho nên, người hơi có đầu óc, cũng sẽ nghĩ ra, xe ngựa của nàng vốn là cố ý vọt tới xe ngựa Cố Nha Nha vừa lúc đi ngang qua.

Nghe âm thanh mọi người nghị luận rõ ràng nghiêng về mình, Cố Nha Nha lại bồi thêm một câu: "Mới vừa rồi, xe ngựa bản tiểu thư bị đặng ngã xuống đất, mọi người cũng thấy chứ? Diên tiểu thư, người có thừa nhận là xe ngựa của người đặng ta không?"

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Đối Tính

"Mới vừa rồi, xe ngựa bản tiểu thư bị đụng ngã, mọi người cũng thấy chứ? Diêu tiểu thư, người có thừa nhận là xe ngựa của người đụng ta không?"

Tức thì Diêu Ngữ Dong cứng họng, nước mắt to như hạt đậu rớt xuống theo khuôn mặt: "Thật xin lỗi, là ta đụng phải Nhị tiểu thư."

"Người biết là tốt rồi." Cố Nha Nha thờ ơ nhìn nàng, lần này khóc là thật sự biết sai rồi, hay vẫn tranh thủ đồng tình thêm một chút?

"Nếu là xe ngựa Diêu tiểu thư đụng vào người trước, theo lý thuyết, người là cô nương hiếu lý lẽ như vậy, trước tiên nên xuống nói xin lỗi."

"Ta."

"Mặc dù không xin lỗi nhưng cũng không nên dung túng nô bộc đánh nhau nha." Cố Nha Nha tiếc nuối lắc đầu.

Diêu Ngữ Dong vô tội rơi lệ, hốt hoảng không biết làm sao lắc đầu: "Ta không có, ta kêu bọn họ đừng đánh, nhưng bọn họ..."

"Không nghe người?" Cố Nha Nha chê cười; "Nói thế nào người cũng là chủ tử, ở đâu ra có hạ nhân không nghe chủ tử. Hay là nói vốn là chủ ý của chủ tử?"

Một câu hỏi khiến sắc mặt Diêu Ngữ Dong trắng bệch, sâu trong đôi mắt đầy nước mắt là hận ý dày đặc.

Người vây xem rồi rít đưa ánh mắt về phía Diêu Ngữ Dong, ánh mắt phức tạp, tự nhiên, những người lương thiện sẽ không nghĩ tới chuyện xảy ra, vốn là một tay cô nương nhu nhược bày ra, chẳng qua bọn họ cảm thấy Diêu đại tiểu thư quá hèn nhát, không thể hiện được uy nghiêm chủ tử.

Như thế, lại nhìn Úy Tuệ, đột nhiên cảm thấy Úy gia Nhị tiểu thư cũng không quá quái như lời đồn, ít nhất nàng xử sự không kiêu ngạo không tự ti, những thứ khác không nói, chỉ nói chuyện hôm nay, nàng thật sự không có khi dễ người, cho tới lúc này, cũng chỉ có bày ra sự thật nói đạo lý, làm cho người ta cảm giác một loại hơi thở cao quý, không hổ là người xuất thân thế gia vọng tộc.

Dừng một chút, thấy nàng không nói, Cố Nha Nha lại nói: "Tạm thời không nói những thứ này, chỉ nói, bản tiểu thư muốn dàn xếp ổn thỏa, thấy đứa trẻ kia đáng thương, muốn cho hẵn ít bạc để tìm đại phu, có lỗi sao? Hay là, trên mặt Diêu cô nương rộng lượng, nhưng trong lòng hoàn toàn không tha thứ cho đứa bé kia đánh thua, làm mất mặt người?"

Cố Nha Nha một lời trúng đích, rất không nề mặt.

Diêu Ngữ Dong tức giận run môi: "Nhị tiểu thư, ta biết chuyện hôm nay là ta không đúng, nhưng, ta tuyệt đối không phải như người nói....."

"Đúng vậy, đừng tưởng người cho bạc thì chính là người tốt, Úy gia các người không có một người tốt. Buổi sáng Úy gia Đại thiếu gia còn cường đoạt dân nữ ở trên đường, lúc này, người lại làm khó dễ sỉ nhục tiểu thư nhà ta. Coi như hôm nay không đánh, lần trước quất roi tiểu thư chúng ta thì không phải chúng ta oan uổng người." Thấy tiểu thư nhà mình rơi xuống hạ phong, Hạ Hà không dẫn đo châm chọc.

Úy gia Đại thiếu gia cường đoạt dân nữ? Cỗ Nha Nha nhay bén chỉ lựa nửa câu đầu để nghe, đột nhiên, nghĩ đến cái gì, trong bụng hoảng hốt, cũng không muốn dây dưa với Diêu Ngữ Dong ở nơi này, chỉ ném một câu.

"Hừ, tất cả đều nhớ kỹ cho ta, Úy Tuệ ta muốn khi dễ người, thì sẽ làm công khai, cần gì phải che che giấu giấu?"

Sau đó, kéo hai người Lục Vô Song và Đào Nhi lên xe ngựa.

Bên cạnh, những người vây xem, cho đến khi xe của nàng đi rất xa, tầm mắt vẫn không thu về như cũ.

"Vừa rồi người kia thật sự là ma nữ Úy gia tiểu thư sao? Sao lại không giống?" Có người nghi ngờ.

Có người chê cười: "Sao lại không giống? Trừ Úy gia Nhị tiểu thư, còn ai có thể xinh đẹp như vậy?"

"Chính là nàng, lần trước cười ngựa đập quán bánh bao của nhà Tôn Nhị, ta nhớ rõ ràng, lúc ấy thật cảm thấy cô nương này là tiên nữ từ trên trời xuống trần, chỉ là, điệu bộ đó, chặc chặc....."

"Như thế nào?"

"Đập đổ hơn mười lồng hấp bánh bao mới ra lò của người ta không nói, vợ Tôn Nhị tiến lên nói lý lẽ, vẫn bị đánh roi, cho đến bây giờ trên mặt vẫn còn sẹo đấy."

"A, vết sẹo trên mặt vợ Tôn Nhị ta cũng nhìn thấy qua, rất dọa người, thì ra là cô nương này đánh à?"

"Vẫn không chỉ những thứ này....."

Ngay sau đó, đã không còn trò hay để xem, mọi người rút rút bao vây người kể chuyện, không khí xoay chuyển, mới vừa rồi còn cảm thấy Úy

Tuệ xinh đẹp, lúc này, giống như là mở hội phê phán nàng, đám người ta một câu người một câu nói đến chỗ sai của nàng.

Bên ngoài đoàn người, nhận được ánh mắt của người kể chuyện bên trong, Hạ Hà đắc ý cong môi, hai tay đỡ Diêu Ngữ Dong, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, đều làm tốt lắm.

Diêu Ngữ Dong ung dung thản nhiên, đỡ nha đầu, run rẩy lên xe ngựa, khuôn mặt thanh nhã lập tức lạnh lùng sắc bén: "Người nọ có thể tin được không?"

"Tiểu thư yên tâm, ta đã cho bạc." Hạ Hà an ủi: "Hôm nay Thái tử điện hạ ở Vinh Hoa lâu tiếp khách, cũng do người nọ báo tin."

Diêu Ngữ Dong gật đầu không nói, tay nhỏ bé nhẹ nhàng vén một góc rèm xe lên, nhìn về phía lầu hai, có thể là do trời lạnh, tất cả cửa sổ trên lầu đều đóng, cũng không biết người nọ chú ý đến chuyện tình bên dưới hay không.

"Thôi, chúng ta trở về phủ."

"Vâng." Hạ Hà kêu Nghiên Mộc đánh xe phía trước: "Trở về phủ."

Xe ngựa chậm rãi chạy đi, Hạ Hà nhớ tới chuyện xảy ra lúc nãy, nghi ngờ hỏi: "Tiểu thư, tại sao hôm nay tiểu ma nữ kia lại đổi tính?"

Ánh mắt Diêu Ngữ Dong sắc lạnh, liếc Hạ Hà: "Người biết hắn đang trên lầu, thì sao nàng không biết được?"

"À?" Hạ Hà nghe vậy, tức giận cắn răng: "Không trách được, chỉ với tính tình của nàng, hôm nay lại nhịn được."

"Thôi." Sắc mặt Diêu Ngữ Dong tái nhợt, giống như hết sức mệt mỏi dựa vào trên đệm êm, trong đầu hồi tưởng lại tình cảnh vừa rồi, thầm cắn

nát răng ngà.

Úy Tuệ, chúng ta còn nhiều thời gian, ai có thể cười đến cuối cùng còn chưa biết!

Người trong cuộc hai bên tản đi, người vây xem tìm thú vui, sau khi ba hoa khoác lác chuyện của người khác, đột nhiên phát hiện, mình còn có việc bận, rồi rút tản đi, ai về nhà nấy, tìm mẹ của mình.

Chuyện hôm nay cũng không ảnh hưởng bao nhiêu đến bọn họ, chỉ hơn chuyện trà dư tửu hậu (lúc rảnh rỗi) thôi.

"Tứ ca, không ngờ mấy năm không thấy, tiểu ma nữ Úy gia kia tiến bộ không ít..."

Trong một gian phòng lầu hai Vinh Hoa lâu, tay Bách Lý Tuấn Dật cầm chén ngọc, tựa vào bên cửa sổ, một đôi mắt hoa đào câu nhân, mãi đến khi không còn thấy xe ngựa Cố Nha Nha nữa, lúc này mới chuyển trở về, sáng rực nhìn chăm chăm Tiêu Dục, ánh mắt tràn ngập ý tứ trêu ghẹo.

"Ài, rốt cuộc như thế nào? Bên kia Thái hậu không chịu nhượng bộ? Theo đệ thấy, huynh cưới luôn hai tỷ muội về. Một số mệnh Phượng hoàng, một xinh đẹp như hoa. Một hỗ trợ nghiệp lớn của huynh, một giúp huynh ấm chăn, chặc chặc, thiên hạ bao nhiêu người năm mộng cũng muốn có điểm phúc như thế, huynh cũng đừng ở trong phúc mà không biết hưởng."

Tiêu Dục cầm ly rượu, liếc xéo hân: "Người cũng hâm mộ?"

"Khụ ----" Bách Lý Tuấn Dật ghen lời, giống như xấu hổ đưa tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa vịn rơi xuống trên người Diêu Ngừ Dong, tức thì ánh mắt sáng mấy phần.

"Cô nương này có bộ dáng không tệ, xem ra nước Đại Chu chúng ta có thủy đường tốt, lần này trở về, trong mắt đều là tiểu nữ nhi (cô nhóc) xinh

đẹp, nhìn thôi cũng khiến xương cốt mềm nhũn, thực con mẹ nó tuyệt diệu."

"Đi ra ngoài mấy năm, lại vẫn tiền đồ như vậy?" Tiêu Dục không có bao nhiêu hứng thú với phân tranh phía dưới, chỉ là nghe Bách Tuất Dật thuật lại, lại liên hệ với chuyện phát sinh trong vườn lúc trước, hẳn càng cảm thấy kỳ quái, đến cùng trên người hai tỷ muội Úy gia đã xảy ra chuyện gì? Hay là, Úy gia có hành động mới?

"Khụ khụ --" Bị người nói móc như vậy, Bách Lý Tuấn Dật cũng không lấy làm hổ thẹn, ngược lại còn cho rằng quang vinh, hí mắt hoa đào đi tới trước bàn, hí mắt trêu đùa.

"Ai, đệ cũng muốn giống như huynh, trong phủ có mười mấy cơ thiếp dung mạo như tiên trên trời hầu hạ, còn có nhiều thiên kim danh môn đánh vỡ đầu muốn bổ nhào lên người huynh như vậy, ta cũng sẽ không thấy nữ nhân liền muốn lên."

Nói xong, hẳn quăng cái chén, trực tiếp cầm bình rượu hung hăng uống một hớp: "Mẹ nó, Tắc Bắc kia không phải là nơi nam nhân nên ở."

"Vậy người lại chậm chạp không trở về? Còn tưởng rằng bị một cô nương nào đó vướng chân, không nỡ bỏ lại." Thấy hẳn như vậy, Tiêu Dục cười giễu cợt.

Ánh mắt Bách Lý Tuấn Dật lóe lên, vội vàng uống một hớp lớn, lúc này mới cười ha hả: "Trên đời này cô nương có thể lưu đệ lại, sợ rằng vẫn còn trong bụng mẹ chưa ra đấy."

Nói xong, hẳn lại tới gần, cười đùa nói: "Huynh biết không, nữ nhân nước Đại Chu chúng ta mới gọi là nữ nhân, nhìn khuôn mặt lung linh như nước, dáng vẻ kia....."

Tiêu Dục liếc nhìn hần, Bách Lý Tuấn Dật thức thời chớp chớp mắt: "Thôi thôi thôi, nếu huynh ở lại địa phương quý quái kia một năm, ngày ngày nhìn nữ nhân còn khỏe mạnh hơn so với bọn Phúc An, huynh sẽ hiểu rõ cảm thụ bây giờ của tiểu gia."

Ánh mắt Tiêu Dục trầm xuống, giơ cái chén, ở trên chén hần cụng xuống, sau đó, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Bách Lý Tuấn Dật sững sờ, trên mặt lộ ra nụ cười thoải mái, ngửa đầu, cầm bầu rượu mạnh mẽ rót vào miệng, trước ngực hần nhiễm ướt một mảng lớn rượu mát lạnh.

"Đã trở lại, thì an tâm ở lại, những chuyện khác đã có Bản Thái tử."

"A." Bách Lý Tuấn Dật giữu cột nhếch môi: "Đệ lại quên, bây giờ huynh là Thái tử cao quý, quan tâm một tên bạn cũ nghèo túng ----"

"Người say." Tiêu Dục để ly rượu xuống.

Lông mày bên phải Bách Lý Tuấn Dật nhếch lên giữu cột, đặt bầu rượu xuống, móc một khối lệnh bài màu đen trong ngực ra, đặt trên bàn, khóe môi hơi cong, đôi mắt hoa đào tà mị hiện lên chút ý cười: "Cho huynh, lễ ra mắt."

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỨNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Đánh Võ

“Tiểu thư, người thật lợi hại.”

“Đúng vậy, thật không ngờ, Tuệ muội muội, miệng muội thật lợi hại. Nhìn bộ dạng vừa rồi của Diêu Ngữ Dong, ha ha, chỉ nghĩ lại đã cảm thấy buồn cười.”

“Đúng vậy, hừ, để xem sau này nàng còn dám giả bộ đáng thương nữa hay không?”

Trên đường trở về, Đào Nhi và Lục Vô Song kích động nói chuyện.

Cố Nha Nha được khen cũng không khỏi có chút xúu đắc ý: “Đó là đương nhiên, dùng võ lực không thể giải quyết được vấn đề.”

Vừa nghĩ đến bản chủ trước kia động một chút là vung roi đánh chết người, nàng lắc đầu, hỏi Đào Nhi: “Roi của ta đâu?”

“Roi?” Đào Nhi sững sờ: “Vẫn luôn để bên người tiểu thư, cũng không để cho người khác động vào.”

“A?” Cố Nha Nha theo bản năng sờ trên người, không đúng, ban nãy thay quần áo cũng không thấy.

Đào Nhi gấp đến đỏ mắt, tìm giúp trong đồng quần áo ướm mới thay ra.

“Không thấy à?” Lục Vô Song cũng gấp gáp, nàng biết rõ cái roi kia rất quan trọng với Úy Tuệ, quen nàng nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ vật kia vẫn không rời khỏi nàng.

So với hai người, Cố Nha Nha lại cảm thấy không sao cả: “Được rồi, đừng tìm, chắc là lúc này rơi xuống nước cũng không chừng.”

“Này --” Đào Nhi cắn môi, nói: “Chúng ta hồi phủ Thái tử vớt lên đi.”

Cố Nha Nha cười hì hì, an ủi vỗ vai nàng: “Rớt vừa hay, dù sao sau này cũng không cần.”

Đào Nhi, Lục Vô Song kinh ngạc không thôi.

“Vô Song, lát nữa kêu A Đại đưa người trở về trước, hôm nay ta phải về phủ có việc, cũng không giữ người.” Lúc đến Úy phủ, Cố Nha Nha nói với Lục Vô Song.

“Ừ.” Lục Vô Song gật đầu, nàng đang muốn đi tìm Y Y đấy, nói cho nàng biết chuyện xảy ra hôm nay, đảm bảo nàng sẽ khó tin, hắc hắc.

Trở lại Úy phủ, còn chưa kịp thưởng thức cảnh trí xa hoa nơi này, Cố Nha Nha bảo Đào Nhi dẫn đường, chạy thẳng tới viện Úy gia Đại thiếu gia Úy Vân Kiệt.

Hai gã sai vặt tuần tú giữ cửa phòng chính, vừa thấy Cố Nha Nha, vội vàng nghênh đón: “Nhị tiểu thư, sao người lại tới đây?”

“Đại thiếu gia đâu?” Cố Nha Nha vừa hỏi vừa đi tới cửa trước hành lang.

Hai gã sai vặt hoảng hốt, vội vàng ngăn ở cửa, lúng túng nói: “Đại thiếu gia người..... không có ở trong đấy.”

“Không có ở đây?” Cỗ Nha Nha nhìn về mặt hai người không đúng, cười lạnh: “Vậy thì rất tốt, ta vào phòng ca ca lấy chút đồ, lập tức đi ngay.”

Nói xong, đưa tay muốn đẩy hai người.

Hai người kia giờ khuôn mặt tươi cười khẩn cầu: “Nhị tiểu thư, Đại thiếu gia thật sự không có ở đây, người có muốn trở lại sau không?”

“Bên trong có cái gì không thể để cho người khác thấy hay sao?” Cỗ Nha Nha càng thêm xác định Úy Vân Kiệt đang ở bên trong, cho Đào Nhi một ánh mắt: “Hai người các người không được nhúc nhích, Đào Nhi, nhìn hai người bọn họ, ai dám cử động, đợi bản tiểu thư ra ngoài lột da hăn.”

Một câu nói, hai gã sai vặt sợ đến lập tức ngậm miệng, đứng ở cửa không dám động như tượng.

Đào Nhi nhìn hé miệng cười.

Ở trong phủ, người nào không biết Nhị tiểu thư lợi hại!

Một cước đá văng cửa phòng, đâm đầu nhào tới khiến người rối loạn, trong phòng thơm ngát ấm áp, Cỗ Nha Nha cau mày theo bản năng, khẽ ngửi, nhạy bén phát hiện, bên trong nồng hương hình như còn ẩn chứa mùi máu tanh, trong lòng hồi hộp, chẳng lẽ thảm họa đã xảy ra.

Nàng sợ chạy vào trong phòng.

“Đại ca.”

Rèm cửa vén lên, bên trong phòng tối mờ, hơi nước lượn lờ, trong thùng tắm to, nửa người trên nam tử trơn bóng, hai cánh tay mở rộng, ngửa đầu ra sau, tư thế lười biếng lại hấp dẫn.

Cỗ Nha Nha không xác định người trong thùng tắm có phải Úy Vân Kiệt hay không, trong tiểu thuyết chỉ có vài chữ đề cập tới nam tử này,

hoàn toàn là tên phế vật chỉ biết sống phóng túng, ham mê nữ sắc, bình thường nữ tử trong phủ có tí nhan sắc đều bị hấn chạm vào, cuối cùng cũng chết ở đây.

Nàng vốn cho rằng cũng chỉ là một nhân vật béo ú ngu ngốc, nhưng giờ phút này, mặc dù ánh sáng mờ mờ, nàng vẫn có thể nhìn rõ như thường, nam tử trong thùng xinh đẹp như hoa lê trong nước.

Cẩn thận nhìn lên, khuôn mặt này có mấy phần giống với Úy Tuệ.

“Đại ca?” Nhìn hấn khấp hờ mắt, Cố Nha Nha thầm nói không tốt, không phải đã bị tặc nhân.....

Đang suy nghĩ người này có phải chết trong thùng tắm rồi hay không, đột nhiên nghe được một tiếng “Ừ”, nhẹ nhàng đè nén vui vẻ, âm thanh ám muội, lại làm cho người ta miệng lưỡi khô đắng, cả người nóng ran.

Cùng lúc đó, từ trong nước một nữ tử ngẩng đầu lên, tóc ướt đen nhánh như thác che đậy dáng người xinh đẹp của nàng.

“Gia, thoải mái không?” Nàng kia nằm trên ngực Úy Vân Kiệt, ngón tay mảnh khảnh như có như không vẽ vòng tròn trên ngực hấn.

“Cái miệng nhỏ nhắn của Vân Nhi, thật là càng ngày càng thú vị.”

Giọng nói Úy Vân Kiệt khàn khàn lại lưỡi biếng, cho người ta cảm giác cùng một dạng với người hấn.

Cùng lúc nói chuyện, hai mắt sáng như sao mở hờ, nhìn thẳng Cố Nha Nha ngoài cửa.

Vì ánh sáng quá mờ, Cố Nha Nha không thấy rõ ánh mắt hấn thế nào, chỉ biết bị hấn nhìn chăm chăm như vậy, cả người không được tự nhiên.

“Đại Đại ca?”

“Có chuyện gì sao?” Khóe môi Úy Vân Kiệt cong lên, hỏi, không chút xấu hổ do bị người bắt gặp, mà nữ tử trong ngực hắn cũng xem Cố Nha Nha là không khí, giờ phút này càng thêm ra sức tạo ra nhiều vui thú cho chủ tử.

Giọng điệu lạnh lùng khiến tim Cố Nha Nha nhảy lên, trực giác nói cho nàng biết, người Đại ca này không thích nàng.

Chỉ là, nàng tới cứu hắn, hắn không biết, nữ nhân bị hắn bắt trở về, hoàn toàn không phải dân nữ bình thường, mà là.....

“Dừng lại.” Nghĩ như vậy, cái gì cũng bất chấp, Cố Nha Nha tiến lên mấy bước, đưa tay kéo tóc nữ tử kia, hỏi: “Nàng chính là nữ nhân huynh cướp về hôm nay?”

“A.” Nữ nhân kia thét lên, nghiêng đầu bất đắc dĩ nhìn Cố Nha Nha: “Nhị tiểu thư, người làm cái gì vậy? Vân Nhi đắc tội với người sao?”

“Vân Nhi?” Nàng biết mình, như vậy thì không phải nữ nhân bị cướp.

Cố Nha Nha nóng nảy, buông nàng ra, trực tiếp nhìn chăm chăm Úy Vân Kiệt, hỏi: “Vậy huynh giấu nữ nhân hôm nay cướp được ở nơi nào?”

“Gia, xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ chê Vân Nhi phục vụ không tốt sao?” Mỹ nhân Vân Nhi chưa chút nào úp vào trên người Úy Vân Kiệt.

Úy Vân Kiệt không cử động, chỉ cười như không cười nhìn Cố Nha Nha: “Tam muội thích quản chuyện của Đại ca khi nào vậy?”

Mạng của mình sắp kết thúc, lại còn nói như vậy: “Nữ nhân kia, huynh không thể đụng.”

“Tại sao?” Úy Vân Kiệt hơi nhíu đuôi mày.

“Không tại sao, không thể đụng vào là không thể đụng.” Cố Nha Nha cũng không thể nói, nữ tử đó là thích khách, chính là muốn làm thịt người, khiến cho Úy gia mất đi người thừa kế, từ đó lâm vào hỗn loạn.

Mặc dù, trong tiểu thuyết Úy Vân Kiệt hoàn toàn sắm vai nhân vật qua đường, nhưng mà, về sau xảy ra rất nhiều chuyện, đều liên quan đến cái chết của hắn.

“Ôi.” Cũng không biết Vân Nhi mỹ nhân đụng vào nơi nào của hắn, đang lúc Cố Nha Nha gấp gáp như kiến bò trên chảo nóng thì tên khốn này lại vẫn có thể vui thích rên rỉ, gương mặt tuần tú cũng hiện lên màu đỏ khác thường.

“Huynh?” Quả nhiên háo sắc không muốn sống, nếu Vân Nhi mỹ nhân cũng là kẻ xấu, chỉ cần há miệng, là có thể cắn đứt cổ của hắn.

“Rốt cuộc ở đâu?” Nhìn hai người này tiến vào cảnh đẹp, hoàn toàn xem nàng như không khí, Cố Nha Nha vừa then vừa giận hét lớn.

Úy Vân Kiệt lại không để ý đến nàng, ôm cổ Vân Nhi, lật người, đè nàng xuống dưới, sau đó, đưa một tay lên giờ giờ: “Đi ra ngoài.”

“Không, huynh không nói cho ta biết ta sẽ....”

“Đi hỏi quản gia.” Úy Vân Kiệt quay đầu lại, con người đồ thảm hung hăng trừng mắt nhìn Cố Nha Nha, rất không bình tĩnh quát khê một tiếng.

“A.” Một tiếng quát khê này của hắn có khí thế hơn Cố Nha Nha nhiều, nàng sợ rút đầu lại, vội vàng chạy ra ngoài.

Người vừa đi, Úy Vân Kiệt thở gấp ngã trên người Vân Nhi bên dưới, vô lực nương đến bên cạnh thùng tắm, Vân Nhi thay đổi mặt mày lúc trước, nâng cánh tay hắn lên, kiểm tra vết thương bên hông hắn, vẻ mặt lo âu: “Gia, vết thương rất sâu, cần phải lập tức xử lý.”

Úy vân kiệt nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng gật đầu.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỨNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Thiếu Niên

Vừa ra khỏi cửa, Cố Nha Nha chạy thẳng tới giữa sân, ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời xanh thẳm, hung hăng hít vài hơi không khí trong lành.

Mùi hương bên trong muốn sặc chết người, nàng vuốt vuốt lỗ mũi, đột nhiên nghĩ đến không đúng, mới vừa rồi rõ ràng người được mùi máu tươi, khứu giác của nàng luôn luôn nhạy bén, sẽ không sai.

Nhưng hai người bên trong hoàn toàn là bộ dạng củi khô gặp lửa mạnh, đang cháy hừng hực đấy.

Không phải là H quá mà chảy máu chứ?

Mồ hôi nhỏ giọt.

Cố Nha Nha vội vàng lắc đầu đuổi những hình ảnh khiến người phun máu mũi đi, chỉ là, như đã nói qua, bộ dáng Úy gia Đại thiếu gia Úy Vân Kiệt kia đúng là yêu nghiệt, giọng thở nhẹ rên rỉ càng thêm mê người.

Nam nhân như vậy, bỏ qua bối cảnh Úy gia, chỉ với bộ dáng dung mạo này vừa đứng trên đường, nữ tử muốn bổ nhào vào trên người hắn, chỉ sợ cũng chật đường.

Huống chi, hắn muốn dạng nữ nhân gì mà không được, còn cần chém giết ở đầu đường?

Nàng kia phải tuyệt sắc và đặc biệt đến cỡ nào nhỉ?

“Tiểu thư.” Đào Nhi kêu nàng vài tiếng, thấy nàng không có phản ứng, đưa tay huơ huơ trước mắt nàng hai cái.

“Làm sao?” Cố Nha Nha định thần lại nhìn nàng chăm chăm.

Đào Nhi vô tội: “Nô tỳ thấy tiểu thư rất lâu không động đậy.” Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai mắt lóe lên, nhìn rất quý dị.

“Đi, đi tìm quản gia.” Cố Nha Nha vẫy tay, lại để cho nàng dẫn đường, hừ, tốt nhất quản gia bên đó biết chuyện này, nếu không, nàng còn phải trở về tìm yêu nghiệt kia.

“Tìm quản gia làm cái gì? Tiểu thư có chuyện cứ phân phó nô tỳ một tiếng là được.” Đào Nhi rất tò mò nói.

Cố Nha Nha nói: “Ta có việc muốn hỏi hần.”

“A.” Đào Nhi mím môi, chờ ra khỏi viện, rốt cuộc lại không kiềm chế được nội tâm nghi ngờ, hỏi: “Tiểu thư, vì sao hôm nay người lại đến tìm Đại thiếu gia?”

“Hần là Đại ca ta, tìm hần rất không bình thường?” Cố Nha Nha không cảm thấy kỳ quái lắm.

Nhưng Đào Nhi nghe cũng không giống nhau: “Ngày thường tiểu thư không phải sợ thiếu gia nhất sao?”

Phải nói là Úy phủ có cái gì khiến Úy Tuệ kiêng kỵ, thì đó chính là Úy Vân Kiệt, bình thường, không có chuyện thì Úy Tuệ nhất định không tìm Úy Vân Kiệt.

Mặc dù ở cùng một mái hiên, hai người lại rất xa lạ, Đào Nhi tính toán nhỏ, trừ ngày lễ tết, hai huynh muội rất ít gặp nhau.

Nhưng, Đào Nhi cũng không dám nói những lời này, chỉ rụt cổ lại, lắc đầu.

Nhắc tới Ủy phủ thật sự rất lớn, đi theo phía sau Đào Nhi lượn qua lượn lại, ước chừng hơn nửa canh giờ, mới tới một viện thanh nhã yên tĩnh.

“Quản gia làm việc ở nơi này?” Cổ Nha Nha vừa hỏi vừa đẩy cửa tiểu viện, mặc dù là mùa đông khắc nghiệt, nhưng bên trong tiểu viện này hoa cỏ lại sum xuê, vô cùng lịch sự tao nhã.

Đào Nhi cũng theo vào, gật đầu, vừa chỉ chỉ một gian nhà nhỏ: “Bình thường vào giờ này Thượng Quan quản gia đều làm việc ở đây.”

“A, người ở nơi này, ta vào tìm hân, nhớ, đừng để cho người khác xông vào.” Nàng cũng không muốn khiến cho mọi người đều biết chuyện của Đại ca.

Đào Nhi gật đầu: “Dạ.”

Cổ Nha Nha đi tới cửa phòng, lễ phép gõ cửa: “Xin hỏi, Thượng Quan quản gia có ở đây không?”

Trong sân, Đào Nhi thấy thế, cái trán hiện đầy vạch đen, vừa muốn nói trực tiếp đẩy cửa vào là được, bên trong liền truyền ra giọng nói réo rắt như tiếng suối.

“Vào đi.”

Cổ Nha Nha đẩy cửa đi vào, phòng nhỏ không lớn, nhưng rất gọn gàng, một tia nắng ấm áp xuyên qua cửa sổ chiếu vào, rơi trên bàn sách trên cửa sổ, chiếu lên giấy Tuyên Thành thượng hạng phát ra ánh sáng ấm áp.

Bên dưới bàn sách, một nam tử áo trắng đang nửa ngồi trên mặt đất, trong tay bưng chén cơm, đang tỉ mỉ cho nam hài xinh đẹp ngồi trên ghế ăn.

Hình ảnh cực kỳ ấm áp, rồi lại khiến cho người ta cảm thấy có chút quái dị.

Nàng chỉ kỳ quái nhìn, trong chốc lát quên lời muốn hỏi.

Nàng không hỏi, nam tử áo trắng cũng không nói, chỉ yên lặng dứt từng miếng cho nam hài, cho đến khi dứt xong chén cơm, hắn lại tự tay móc ra khăn sạch trong tay áo, nhẹ nhàng chùi sạch miệng cho nam hài, lúc này mới chậm rãi đứng lên, đặt chén cơm trên bàn viết, xoay người hỏi Cố Nha Nha.

“Nhị tiểu thư có chuyện gì?”

“À?” Hắn vừa xoay người, chốc Cố Nha Nha sững sờ, hơn nữa sau khi thấy mặt hắn, càng thêm kinh ngạc không thôi.

Thân hình nam tử áo trắng cao lớn, mặt lạnh như ngọc, hai mắt tinh mịch đen như nước sơn, không kiêu ngạo không nịnh nọt nhìn nàng.

“Người là Thượng Quan quản gia?” Cố Nha Nha không thể tin được, một nhân vật thanh lãnh như tiên giáng trần, lại là một quản gia quản lý tục sự tạp vật của một gia đình giàu có?

Hắn phát tiền dầu muối tương dấm trà? Hắn phục vụ chủ tử xảo trá vô thường? Quản bọn nô tài tâm tính không giống nhau?

Còn có, quản gia trong ấn tượng của nàng, không phải cái loại hơi mập, nhan sắc thường, nhìn hiền hòa, kỳ thật là người già nhìn xa trông rộng sao, không phải già nhưng ít nhất cũng là trung niên chứ.

Ánh mắt Thượng Quan Tễ Nguyệt lóe lên, không dấu vết nhẹ gật đầu: “Nhị tiểu thư có gì phân phó?”

“Phân phó thì không dám.” Nhìn về phía mỹ nam, giọng nói Cổ Nha Nha không tự chủ mềm mại xuống: “Ta chỉ muốn hỏi một chút, nữ nhân mà Đại ca ta mang về hôm nay đâu?”

“Nhị tiểu thư là?” Thượng Quan Tề Nguyệt càng nghi ngờ.

Cổ Nha Nha bĩu môi: “Ta muốn gặp mặt, có thể không?”

Thật ra thì, nàng vốn là muốn trực tiếp kêu người đuổi ả, nhưng vừa nghĩ, nhất định là giai nhân tuyệt sắc, mới có thể khiến cho yêu nghiệt Úy Vân Kiệt kia cướp đoạt ngay trên đường, vì vậy, không kiềm nén được lòng hiếu kỳ, nàng muốn gặp một lần.

“Không khó.” Thượng Quan Tề Nguyệt cười nói, xoay người, dịu dàng xoa tóc nam hài xinh đẹp: “Nhạc Nhi, con ngoan ngoãn chờ một lát, Nguyệt thúc lấy cho con chén canh nóng.”

Nam hài xinh đẹp chỉ ngửa đầu nhìn Thượng Quan Tề Nguyệt, con người như nho đen giật giật, không có động tác khác, không nghĩ, Thượng Quan Tề Nguyệt vừa mới xoay người, đôi tay tiểu nam hài chợt nắm được chéo áo của hắn.

Hắn (nam hài) không cử động cũng không nói chuyện, dùng ánh mắt như nho đen dõi theo hắn (TQTN).

“Hắn là?” Dựa vào trực giác của y tá, Cổ Nha Nha nhìn ra nam hài xinh đẹp này có tật xấu.

Thượng Quan Tề Nguyệt nghiêng đầu kinh ngạc nhìn nàng chăm chăm, nhìn đến trong lòng Cổ Nha Nha hoảng sợ, suy nghĩ một chút cũng đúng, bây giờ nàng là Úy gia Nhị tiểu thư, sao có thể đến cả người trong phủ cũng không nhận ra, huống chi là hài tử xinh đẹp như thế?

Nhìn hài tử này, ước chừng bảy tám tuổi, ăn mặc hoa lệ (đẹp đẽ và rực rỡ), cổ đeo một bộ vòng bạc, bộ dáng nhỏ nhắn cực kỳ thanh tú, nếu không phải nam hài này buộc tóc lên, rất dễ khiến cho người ta hiểu lầm là nữ hài, hơn nữa dáng vẻ vô cùng đáng yêu giống như thiên sứ Lolita.

Chỉ là, cũng không biết đứa bé này bị bệnh gì? Khuôn mặt nhỏ nhắn rất tái nhợt, khiến người nhìn thấy phải đau lòng.

“Hắn muốn đi với người, không bằng mang theo hắn đi.” Cố Nha Nha vội vàng giảng hòa.

Vẻ mặt Thượng Quan Tề Nguyệt mới hòa hoãn, dịu dàng kéo tay tiểu nam hài, ôm hắn xuống khỏi ghế, sau đó, dắt hắn tới trước mặt Cố Nha Nha, mỉm cười nói.

“Tam tỷ con nói để cho con đi chung, vậy con đi với Nguyệt thúc ra ngoài một chút, có được hay không?”

Tam tỷ? Cố Nha Nha nghe vậy, nhìn chăm chăm nam hài gầy yếu mỏng manh này, mắt trừng lớn.

Trong tiểu thuyết không phải viết qua, thế hệ này của Úy gia, chỉ có Úy Vân Kiệt, Úy Như Tuyết, Úy Tuệ ba người con thôi sao?

Tiểu chính thái* này từ đâu xuất hiện vậy?

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Vui Vẻ

Đang lúc đầu óc Cố Nha Nha hết sức hồ đồ, rốt cuộc nam hài xinh đẹp cũng ngẩng đầu lên liếc nàng một cái, nhưng chỉ vội vàng, lại thu tầm mắt về, khiếp đảm nấp sau lưng Thượng Quan Tể Nguyệt.

“Không có chuyện gì, Nhạc Nhi, nàng là Tam tỷ của con.” Thượng Quan Tể Nguyệt khom người, kiên nhẫn giải thích với Úy Vân Nhạc.

Chỉ là, ánh mắt Úy Vân Nhạc u mê mờ mịt, diễn tả rất rõ hần hoàn toàn nghe không hiểu lời hần (TQTN).

Ánh mắt Thượng Quan Tể Nguyệt thoáng hiện lên sự đau đớn, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của hần hơn, đứng lên, áy náy cười một tiếng với Úy Tuệ.

“Nhị tiểu thư đừng trách, trong lòng Nhạc Nhi hiểu được, chỉ là..... không nói ra được thôi.”

Câm? Đáy lòng Cố Nha Nha căng lên, thương tiếc nhìn Úy Vân Nhạc: “Không có chuyện gì, hần thật ngoan.”

“Ừ.” Thượng Quan Tể Nguyệt gật đầu, dắt tay nhỏ của Úy Vân Nhạc, đi ra ngoài.

Cố Nha Nha tự giác theo đuôi.

Trong sân, Đào Nhi vừa thấy Thượng Quan Tể Nguyệt, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, vừa định chào hỏi, lại nhìn thấy tiểu nam hài bên người hần, vội cúi người hành lễ: “Nô tỳ gặp qua thiếu gia.”

Tất nhiên Úy Vân Nhạc không phản ứng, Thượng Quan Tể Nguyệt gật đầu với Đào Nhi, ý bảo nàng đứng lên.

Thượng Quan Tể Nguyệt dẫn mấy người đi tới hậu viện, nơi này tổng cộng có ba gian nhà ngói nhỏ, là phòng bếp Úy phủ đặc biệt chuẩn bị cho hần.

Trong sân, bầu ngực già có bộ dạng sạch sẽ đang rửa rau bên giếng nước, nhìn thấy hần, vội vàng cúi chào, đứng lên hành lễ, nhưng vừa nhìn thấy Cố Nha Nha sau lưng thì trên mặt hai người đồng thời lộ ra sợ hãi.

Nhị tiểu thư bạo ngược thất thường, nàng tới nơi này tuyệt đối không có chuyện tốt.

“Không có chuyện gì.” Thấy hai người như thế, Thượng Quan Tể Nguyệt dịu dàng giải thích: “Hạnh nương, Nhị tiểu thư muốn gặp người, không cần sợ.”

Nụ cười của hần luôn dịu dàng có thể trấn an lòng người, phụ nhân trung niên mặc áo khoác trắng, tâm hơi bình tĩnh lại, bước lên một bước, phúc thân hành lễ với Cố Nha Nha: “Nô tỳ gặp qua Nhị tiểu thư.”

“Người?” Nhìn phụ nhân này, bộ dáng đàn ông, nhưng tuổi ít nhất cũng bốn mươi rồi, tóc đã hoa râm.

Cái này không thể nào, Cố Nha Nha hỏi: “Người chính là nữ nhân mà hôm nay Đại ca ta mang về?”

Hạnh nương rủ mắt xuống, giọng nói tuy nhỏ, nhưng biểu đạt rõ ràng: “Đúng, Đại thiếu gia thương cảm nô tỳ tuổi già, cô độc không người nào chăm sóc, lúc này mới mang nô tỳ về phủ, cho nô tỳ một cuộc sống ổn định.”

Không phải nàng, phụ nhân này đáng tuổi mẹ của Đại thiếu gia, cho dù người kia có háo sắc hơn nữa, cũng sẽ không có khẩu vị nặng như thế chứ? Lại nói, nếu thật là vì nàng, sao lại an bày cho nàng xuống phòng bếp nơi này làm việc?

“Trừ người ra, còn có cô nương nào khác không?”

Hạnh nương lắc đầu.

Cố Nha Nha thấy lạ, lại hỏi Thượng Quan Tễ Nguyệt: “Vậy hôm nay trở về chung với Đại ca ta, trừ nàng ra, thật không có những nữ nhân khác sao?”

Trong lòng Thượng Quan Tễ Nguyệt nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi nhiều, giống như thực đáp lại: “Thông thường trong phủ nhiều thêm nhân khẩu, đều phải tới chỗ ta xin phép. Hôm nay Đại thiếu gia đi ra ngoài một chuyến, trở lại chỉ phân phó người dẫn Hạnh nương lại đây, ta thấy bộ dạng nàng lanh lẹ sạch sẽ, nên cho nàng làm việc trong phòng bếp bên này.”

Không có nữ nhân khác? Đó là do mình nhớ nhầm sao? Cố Nha Nha bối rối, không nói được rốt cuộc là may mắn hay là thất vọng.

Chẳng lẽ thế giới nơi này cũng không phải như trong tiểu thuyết đã viết? Hoặc là bởi vì mình xuyên qua, mà lịch sử thay đổi?

Nghĩ như thế, nàng lại vui vẻ, nếu như khác hẳn trong tiểu thuyết, vậy thì nói rõ kết cục của mình chưa chắc sẽ thảm như vậy, ha ha.

“Tiểu thư.” Thấy Cố Nha Nha đột nhiên không để ý hình tượng nhếch miệng cười ngây ngô, Đào Nhi vội vàng nhắc nhở.

Cố Nha Nha không lưu tâm, chỉ khách khí nói cảm ơn với Thượng Quan Tễ Nguyệt: “Cám ơn Thượng Quan quản gia, ta đi trước, có chuyện gì sẽ tìm người sau.”

Nói xong, kéo Đào Nhi chạy như một làn khói.

Bên cạnh giếng, mấy người cùng lúc lộ ra ánh mắt kinh ngạc, hôm nay Nhị tiểu thư không giống ngày thường, ít nhất trên người không có loại lệ khí khiến cho người ta vừa thấy liền hoảng hốt muốn chạy trốn.

“Tiểu thư, sao chúng ta lại chạy?”

Chờ trở lại viện của mình, cuối cùng Cố Nha Nha dừng lại, Đào Nhi đã sớm mệt thở hồng hộc.

“Ta vui vẻ.” Khuôn mặt Cố Nha Nha nhỏ nhắn đỏ bừng xinh đẹp, đôi mắt tỏa sáng lấp lánh, so với nắng ấm mùa đông còn tươi đẹp hơn, Đào Nhi nhìn thấy thì nhịp tim hoảng hốt đập chậm hai nhịp.

“Tiểu thư, người đã về?” Thộ Nhi nghe giọng, dẫn hai tiểu nha đầu từ trong nhà ra đón.

“A, người?” Cố Nha Nha vừa thấy thiếu nữ giống Đào Nhi như đúc, tức thì có loại cảm giác hoa mắt.

“Tiểu thư, hôm nay về sớm vậy, dùng cơm trưa ở phủ Thái tử rồi sao? Buổi trưa lão thái thái bên kia đưa thêm món ăn người thích tới đây, nô tỳ kêu Triệu đại nương đặt trên lò rồi, sẽ không lạnh, chỉ chờ tiểu thư trở về là có thể nếm thử. Tiểu thư, muốn mang lên ngay không?”

“Nói ra ta thật đúng là hơi đói, bưng lên cho ta đi.” Cố Nha Nha nói xong đi vào trong nhà, nàng cũng không thừa kế bao nhiêu trí nhớ của nguyên chủ, vì vậy, bất luận gặp người nào hay chuyện gì, đều giả bộ tự nhiên.

“Tiểu thư, sao người lại đói y phục? Nô tỳ nhớ buổi sáng lúc đi người mặc bộ hoa hồng tím.”

“.....” Chuyện này nói ra rất dài dòng, Cố Nha Nha không có tâm tư giải thích với nàng, trực tiếp đi đến cửa.

Thọ Nhi thấy thế, vội vàng bước nhanh tới, tự mình vén rèm: “Tiểu thư, lò xông hương đã chuẩn bị xong, hương tiểu diệp người thích cũng được đốt lúc sáng, người đi ra ngoài hơn nửa ngày, có mệt không? Nhanh ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, Hỉ Nhi, mau mang nước ấm lên cho tiểu thư tẩy rửa.”

Vừa nói, nàng vừa giúp Cố Nha Nha đặt nệm êm lên trên ghế, sau khi dìu nàng ngồi xuống, lại tức thì lên đưa lò sưởi tay.

Cố Nha Nha có loại cảm giác như hài tử được chăm sóc, bất giác bật cười.

Chỉ chốc lát sau, Hỉ Nhi bưng bồn nước ấm tới đây, Cố Nha Nha không cho người phục vụ, tự mình rửa tay, còn lau mặt.

Chuẩn bị xong, Thọ Nhi rửa sạch tay, tự mình lấy cao thơm tới thoa mặt cho nàng.

Cố Nha Nha vội vàng dừng lại, vừa đúng lúc Đào Nhi bưng hai món ăn nóng canh nóng tới đây, nàng vội vàng ngồi vào bàn bên cạnh, kéo tay áo định ăn.

Chỉ là, mới ăn hai muỗng, thì bị mấy ánh mắt nhìn đến.

Cố Nha Nha vội nuốt miếng thịt cá, giương mắt cười nói: “Mấy người các người chưa ăn sao? Nhiều món ăn như vậy, vậy ăn chung đi.”

Mấy người Thọ Nhi càng thêm tròn to mắt ghen hòng nhìn trân trối.

Cố Nha Nha biết, nguyên chủ trước kia có tính tình ác liệt, nơi nào cho nô tỳ ngồi xuống ăn cơm chung bàn.

Nhưng nàng là một người hiện đại, rất không quen, tự mình ăn cơm, bên cạnh lại có mấy đại cô nương xinh đẹp nhìn.

“Đào Nhi, người ngồi xuống trước, ta biết, người đi theo ta bận rộn hơn nửa ngày, cũng chưa có ăn gì, nhất định đói bụng. Hôm nay tiểu thư người vui vẻ, đến đây, mấy người các người, toàn bộ ngồi xuống đây.”

Nàng thân thiện kêu gọi, nhưng trừ Đào Nhi rất đói, hơi nhao nhao muốn thử ra, ba người khác hoàn toàn không động đậy.

“Nô tỳ không dám, bọn nô tỳ không đói bụng.”

Nói đi nói lại, cũng chỉ có hai câu này, làm hại Đào Nhi lại đứng trở lại.

Cố Nha Nha buồn bực, buông đũa xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm xuống: “Tất cả đều lại đây ngồi cho bản tiểu thư, hôm nay bản tiểu thư không muốn ăn cơm một mình, muốn cho các người bồi, nếu hại bản tiểu thư ăn cơm không ngon, tất cả đều cẩn thận cho ta.”

“Dạ, nô tỳ tuân lệnh.” Mấy người Thọ Nhi vội ngồi xuống theo thứ tự, cầm đũa, chỉ không dám gấp thức ăn.

Cố Nha Nha gấp thức ăn trước cho Đào Nhi, sau đó nhìn chăm chăm những người khác: “Tất cả ăn cho ta, ăn mạnh vào.”

Lúc này những người này mới phụng mệnh, cúi đầu ra sức ăn.

Lần ăn này, chộc Cỗ Nha Nha kêu lên: “Ai, ăn chậm một chút, chừa cho bản tiểu thư một chút.”

Ai, với mấy tiểu nha hoàn này, nàng cần phải tỏ ra hung ác mới được.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Kỳ Quái

Ăn uống no đủ, Cỗ Nha Nha hơi mệt mỏi, miễn cưỡng tựa vào đầu giường, nhìn mấy nha hoàn dọn dẹp.

Thọ Nhi dọn dẹp sạch sẽ, nhìn Cỗ Nha Nha lười biếng nửa nằm trên giường, vội vàng dụ dỗ nói: “Tiểu thư, mới ăn cơm, nằm như vậy sẽ không tiêu, hay là người ngồi một chút, kêu Đào Nhi đọc chuyện xưa cho người nghe, sáng nay nô tỳ mới sai người đi mua chuyện xưa mới về, có thể thú vị đó.”

“Còn có chuyện xưa?” Cỗ Nha Nha hơi kích động, vội vàng ngồi dậy: “Mau mang tới ta nhìn một chút.”

“Vâng.” Thọ Nhi thấy nàng nghe lời ngồi dậy, vui vẻ nở nụ cười, xoay người đi đến bàn trang điểm, từ trong ngăn kéo cầm một quyển sách thật mỏng.

“Ta xem một chút.” Cỗ Nha Nha vừa nhận lấy vừa nhìn, cuốn sách giống như quyển vở nhỏ ố vàng này chính là chuyện xưa cổ đại? Nàng vội lật vài trang, muốn nhìn một chút cổ đại có chuyện xưa thú vị gì, thế nhưng, nhìn chữ phồn thể trên giấy, tức thì có chút mơ hồ.

“Tiểu thư, nô tỳ đọc cho người nghe.” Lúc này Đào Nhi đi tới, xưng phong nhận việc nói.

“Người đọc?” Cỗ Nha Nha nghi ngờ nhìn nàng, chẳng lẽ ngày xưa nguyên chủ muốn xem cái gì, đều dựa vào nha đầu này đọc? Nàng, không phải là không biết chữ chứ?

Nghĩ đến trong tiểu thuyết viết về Úy Tuệ, trừ xinh đẹp ra, trong bụng ngu ngốc, cái gì cũng sai.

Thật đúng là vô cùng có khả năng!

“Được rồi, người chọn mấy đoạn hay hay mà đọc. Mấy người các người, đi xuống đi.”

“Vâng.” Mấy người Thọ Nhi khom người cáo lui.

Đào Nhi đứng bên giường, nghiêm túc lật xem quyển sách, sau đó cười nhìn một đoạn thú vị, nhẹ nhàng đọc: “Ngày trước, một huyện nào đó có một vị Đình tri huyện mới nhậm chức, tính tình hằn cương trực, làm quan thanh liêm, làm việc nghiêm túc.”

“Mang cái ghế lại đây ngồi đọc.” Cỗ Nha Nha ngắt lời nàng.

“Dạ.” Đào Nhi tiện tay dịch cái ghế nhỏ ngay đầu giường lại đây, vừa ngồi xuống, tính đọc tiếp.

Cỗ Nha Nha xua tay: “Trước đừng đọc, nói cho ta nghe một chút.”

“Hả? Tiểu thư muốn nghe gì?” Đào Nhi đóng sách lại, hào hứng bừng bừng hỏi.

Nhìn gương mặt tròn vo của nha đầu này, ánh mắt to trong suốt sạch sẽ, Cỗ Nha Nha cong môi cười: “Tùy tiện tâm sự một chút. Đúng rồi.”

Đột nhiên, giống như nghĩ tới cái gì, sắc mặt nàng biến đổi, thở dài nói: “Hôm nay ta nhìn thấy hài tử kia, hình như lại gầy không ít.”

Hài tử kia? Đào Nhi suy nghĩ, bưng tỉnh hiểu ra: “Tiểu thư nói là Tiểu thiếu gia Vân Nhạc?”

Thì ra nam hài xinh đẹp này gọi là Vân Nhạc: “Ừ.” Cố Nha Nha gật đầu, lại không hiểu sao thở dài: “Nhìn thấy thật khiến người ta thương tiếc.”

Đào Nhi đơn thuần, không nghi ngờ mình đang bị người gài bẫy, nghe chủ tử cảm khái như vậy, cũng thở dài: “Ai nói không phải chứ, nói tới, mạng của Tiểu thiếu gia cũng thật khổ.....”

Đào Nhi thật ra cũng là máy hát, tiếp xúc ngắn ngủi, Cố Nha Nha cũng biết đặc điểm này của nàng, thay đổi biện pháp hỏi thăm chuyện của Úy gia từ nàng, quả nhiên thu hoạch phong phú.

Thì ra, tiểu nam hài kia quả nhiên là đệ đệ ruột của nàng, tên Úy Vân Nhạc, năm nay tám tuổi, thừa nhỏ yếu ớt, không nói lời nào, không để ý tới người, cả ngày đắm chìm trong thế giới của mình, Úy phủ nhiều lần thỉnh danh y khắp nơi, hiệu quả quá nhỏ.

Chỉ là, năm năm trước, đột nhiên Úy Vân Nhạc dính lấy Thượng Quan Tể Nguyệt, từ đó về sau, nhiệm vụ chăm sóc hắt rơi xuống trên người quản gia Thượng Quan Tể Nguyệt.

Lại nói, Thượng Quan Tể Nguyệt này cũng là người khiến người khác say sưa bàn tán, nam tử tuần tú xuất trần như trích tiên, mười năm trước vừa mới vào phủ, đều cho rằng là danh môn công tử quý tộc, ai ngờ lại đến Úy phủ làm quản gia.

Hắn vừa tới, trái tim của đám vú già nha hoàn sống lại toàn bộ, vô số người cầu thân, người có ý đồ quyến rũ lại càng không đếm xuể, nhưng mà, bất kể già trẻ xấu đẹp, hễ là phái nữ, hắn đều không nhúc nhích.

Về sau, người có tâm tư này cũng ít đi.

Còn có, thì ra thật sự Úy Tuệ không biết chữ, hơn nữa, không phải nàng bướng bỉnh học không tốt, mà là từ nhỏ đến lớn, Úy phủ chưa từng mời người đến dạy tri thức cho nàng.

Cầm kỳ thi họa thì càng dốt đặc cán mai.

Ngược lại thỉnh mấy võ sư dạy nàng luyện võ, chỉ là cũng không phải học võ công tuyệt đỉnh gì, cũng chỉ là mấy động tác có thể ức hiếp người thôi.

Như vậy, Cố Nha Nha thật sự không hiểu được.

Đào Nhi giải thích nói: Nữ tử không tài mới có đức.

Đánh chết Cố Nha Nha cũng không tin nguyên nhân này.

Sau khi nghe xong, Cố Nha Nha trừ bỏ nghi ngờ bên ngoài, trong lòng lại bốc lên từng luồng khí lạnh, khoát tay: "Được rồi, người đi ra ngoài đi, ta mệt mỏi, muốn ngủ."

"Vâng." Đào Nhi không hiểu sao tự nhiên chủ tử lại ỉu xiu, hơn nữa, hôm nay lời nàng hỏi cũng rất kỳ quái, những thứ nàng nói không phải chủ tử càng rõ ràng hơn so với nàng sao?

Ai, ngẫm lại, vốn là hôm nay chủ tử rất kỳ quái, thôi, có lẽ thật sự mệt mỏi.

Đào Nhi đóng cửa phòng, đi ra ngoài.

Trong phòng, Cố Nha Nha quét mắt nhìn vàng bạc xa hoa khắp phòng, không thấy đẹp, ngược lại cảm thấy tục tằn không chịu nổi.

Trong này làm gì có khuê phòng tiểu thư thanh nhã? Hoàn toàn giống như cửa tiệm bán đồ trang sức vàng bạc thôi.

Kéo chăn che kín đầu lại.

Cố Nha Nha cầu nguyện, ngủ một giấc, sẽ trở về hiện đại thôi.

Nhưng, nếu như không thể trở về, vậy, từ nay về sau, nàng sẽ không còn là Cố Nha Nha, mà sẽ là Úy gia Nhị tiểu thư Úy Tuệ.

Hiện thực, thường rất tàn khốc.

Cố Nha Nha cảm giác vừa ngủ một giấc cực kỳ cực kỳ sâu, mãi cho đến khi mặt trời lên cao vào ngày hôm sau.

Nhưng mà, khoảng khắc mở mắt, cả phòng xa hoa chói mù mắt nàng, cũng khiến cho lòng nàng rơi vào đáy cốc trong nháy mắt.

Xem ra, từ nay về sau, nàng thật sự phải làm Úy Tuệ rồi.

Thôi, Úy Tuệ thì Úy Tuệ, dù sao cũng là tiểu thư, áo đến vươn tay cơm đến há miệng, thật vừa lòng.

Cố Nha Nha nhớ lại, lên tinh thần lần nữa, lưu loát ngồi dậy, vẫn không quên động viên mình hô to một tiếng: "Ta là Úy Tuệ."

Ầm -- cửa phòng bị dùng lực đẩy ra, vẻ mặt nha hoàn Thộ Nhi lo lắng tiến vào: "Tiểu thư, làm sao vậy? Gặp ác mộng à?"

"Không có, ngủ thật ngon." Cố Nha Nha, à, không, Úy Tuệ vén chăn lên, muốn xuống giường.

Thộ Nhi vội vàng cầm y phục trên bình phong, ân cần phục vụ nàng mặc vào.

Mặc xong, Thộ Nhi gọi Hỉ Nhi tiến vào chải đầu cho nàng.

Hỉ Nhi và hai tỷ muội Thọ Nhi, Đào Nhi, còn có một người, là bốn đại nha hoàn trong phòng nàng, bình thường phụ trách mọi sinh hoạt hàng ngày của nàng.

Hỉ Nhi rất khéo tay, chỉ chốc lát sau, chải mái tóc đen của Úy Tuệ thành búi tóc xinh đẹp.

Chỉ là, xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng mà, vẫn là một nữ hài chưa cập kê, vẫn một búi tóc thành thực như vậy có phải giống người lớn quá rồi hay không?

Úy Tuệ nhìn xung quanh gương đồng, chỉ cảm thấy kỳ quái, lúc này, lại lấy Hỉ Nhi mở hộp trang sức ra, từ bên trong lấy ra một cây trâm vàng muốn cắm vào giữa tóc, không khỏi kinh hãi.

Nàng còn nhớ ngày hôm qua lúc thay y phục chải tóc lại, từ trên tóc rút ra mười hai cây trâm khéo léo tinh xảo xa hoa, lúc ấy, nàng không lo lắng soi gương, cũng không có cơ hội nhìn đến cảnh tượng khủng bố đầu đầy trâm vàng.

Nhưng lúc này, nhìn cây trâm trong tay Hỉ Nhi, với những cây trâm hoa, trâm cài, châu ngọc, vân vân... bên trong hộp trang sức này, vội vàng nghiêng đầu, quay đầu nhìn nàng.

"Không phải người muốn cắm toàn bộ những thứ này vào trên đầu ta chứ?"

Hỉ Nhi mỉm cười: "Hôm nay tiểu thư không muốn cài trâm sao? Như vậy, những thứ này thì sao?"

Nàng để trâm vàng xuống, cũng lấy hộp trang sức trong ngăn kéo nhỏ ra, hỏi ý kiến nàng.

"Cái này đi." Úy Tuệ tiện tay cầm một cây trâm bạch ngọc điêu khắc thành hoa lan, để cho nàng cắm vào tóc.

Hỉ Nhi kỳ quái: "Tiểu thư, chỉ cần một đóa hoa bạch ngọc thôi sao? Có thể quá đơn thuần rồi hay không?"

Thật xem đầu nàng thành hộp trang sức à? Úy Tuệ liếc nàng, đứng dậy; "Cứ như vậy đi, ta đói rồi, phân phó người chuẩn bị cơm."

"Vâng." Hỉ Nhi đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Đào Nhi nhanh tiến vào, ánh mắt nhiều chuyện lóe sáng khác thường.

"Tiểu thư, đã xảy ra chuyện. Vừa rồi nghe Tây viện truyền đến tin tức, sáng sớm không biết Đại tiểu thư nổi điên cái gì, thế nhưng chém đứt hai tay Lục Nhi."

"A?" Úy Tuệ nghe xong, cảm thấy run rẩy, chặt tay? Sát thủ xuyên qua thành Đại tiểu thư này quả nhiên rất tàn nhẫn, rất ác độc.

(Về sau nữ chủ lấy tên Úy Tuệ lên sân khấu.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỨNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Giết Gà Dọa Khi

Tây viện, viện của Đại tiểu thư Úy Như Tuyết, hoàn toàn yên ắng.

Mười mấy vú già, nha hoàn đứng thành một hàng trong sân, tất cả cúi đầu lắng nghe, nơm nớp lo sợ.

Trên đất, một bãi máu chưa khô, bị mặt trời mới mọc chiếu lên, mùi máu tươi bốc lên khiến người muốn nôn mửa, lúc nào cũng nhắc nhở họ, trước đây không lâu, nơi này xảy ra một màn cực kỳ tàn nhẫn.

Đại tiểu thư Úy Như Tuyết, tự mình cầm một con dao gọt trái cây, cắt đứt tay của nha hoàn Lục Nhi từng chút từng chút một.

Nguyên nhân cuối cùng, cũng chỉ do buổi sáng Lục Nhi phục vụ không chu đáo.

Đại tiểu thư muốn mặc bộ quần áo màu tím nhạt kia, Lục Nhi nói Nhị tiểu thư thích màu sắc này, để cho nàng đổi những màu khác, lại tự chủ trương cầm một bộ xanh nhạt, mà không ai biết, hiện giờ Úy Như Tuyết căm ghét nhất màu sắc trắng trong thuần khiết.

Đại tiểu thư muốn chải đầu, Lục Nhi chỉ đưa lược, nói là rất bận rộn, không có thời gian.

Đại tiểu thư ăn điểm tâm, Lục Nhi bưng tới bát cháo nhỏ đã nguội lạnh.

Chiếc đĩa Đại tiểu thư rơi xuống đất, Lục Nhi đang trải giường chiếu, để Đại tiểu thư tự mình cúi xuống nhặt lên.

Vì vậy, Đại tiểu thư ôn nhu kêu Lục Nhi đến trước mặt, nhìn bộ dáng xinh đẹp của nàng, cười như không cười.

Lúc này, Lục Nhi còn không biết ngày chết đã đến, ngược lại không nhận được nói.

“Đại tiểu thư, người còn có chuyện gì à? Sáng hôm nay không phải cái này cái kia, bản thân người cũng có tay có chân, không thể cử động sao? Sao lại không ăn cháo này? Ăn xong rồi hả? Ăn xong rồi thì nô tỳ mang xuống. Một hồi, đừng có chưa tới giờ cơm trưa đã kêu đói, đến lúc đó, nô tỳ cũng không làm món khác.”

Kỳ thật, lời như vậy, thường ngày tất cả mọi người vẫn nói như vậy, thói quen.

Ai có thể ngờ hôm nay, Lục Nhi đụng phải họng súng, vừa dứt lời, Đại tiểu thư quăng tới một cái tát, đánh nàng tới u mê, cái này còn chưa xong, bình thường Đại tiểu thư vừa mềm yếu vừa ngốc nghếch, hôm nay lại lợi hại như vậy.

Đối với Lục Nhi đang mê man, đứng dậy, nhắc chân hung hăng đạp một cái, đá thẳng vào ngực nàng.

Lần này, Lục Nhi gặp họa lớn, cả người giống như điều đứt dây, bay ra khỏi phòng.

Lúc ấy, trong phòng, ngoài phòng, tất cả mọi người trợn tròn mắt.

Tự nhiên, cũng có người thường qua lại với Lục Nhi, muốn tới đây giúp nàng, nhưng lúc này tay Đại tiểu thư cầm một con dao gọt trái cây sắc bén, âm trầm từ trong nhà đi ra.

Tất cả mọi người đều không quên vẻ mặt lúc ấy của nàng, lạnh lẽo, khát máu, tàn nhẫn, giống như lệ quỷ bò lên từ địa ngục, tức thì mọi người sợ hãi quên lên tiếng.

Chỉ thấy Đại tiểu thư nắm tóc Lục Nhi, kéo nàng vào trong viện, cười lạnh nói: “Đôi tay này của người, không có khả năng phục vụ bản tiểu thư, còn giữ làm cái gì?”

Kết quả là, tiếng kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng vang lên, cứ như vậy Đại tiểu thư cắt đứt hai tay của nàng.

Đánh vào thị giác như vậy, đối với tất cả mọi người trong viện trước nay chưa từng có, bây giờ nhớ lại, trong dạ dày vẫn còn quay cuồng.

Mà lúc này, Úy Như Tuyết ngồi ngay ngắn trên ghế, nhìn bọn vú già nha hoàn vốn không đặt nguyên chủ vào trong mắt, bọn họ nín thở im lặng, vẻ mặt thê lương, khóe môi nàng nở nụ cười trào phúng.

Quả nhiên, người hiền hay bị bắt nạt.

Nguyên chủ Úy Như Tuyết mềm yếu ngu dại, cho dù là Đại tiểu thư con vợ cả ở Úy phủ, bọn hạ nhân này cũng đều không đặt nàng vào trong mắt, bình thường phục vụ không chu toàn còn chưa tính, giống như Lục Nhi hôm nay nói lời châm chọc còn nhiều hơn nữa.

Hừ, không giết gà dọa khỉ, những người này vĩnh viễn đều không biết lợi hại.

Chỉ là, không biết những thứ đương gia chủ mẫu kia, nghe được tin tức này, sẽ có vẻ mặt gì.

Úy Như Tuyết cũng hơi gấp gáp, tiện tay nhận lấy trà nóng nha hoàn Thanh Nhi đưa tới, nhàn nhạt nhấp một hớp, vị không tệ, trên khuôn mặt

nhỏ nhắn bầm tím, cuối cùng lộ ra nụ cười yếu ớt, chỉ là nụ cười không đạt tới đáy mắt.

Nàng vốn là sát thủ chủ chốt của một tổ chức sát thủ ở hiện đại, nhưng không nghĩ đến trong một lần thi hành nhiệm vụ, bị người ám toán, cuối cùng linh hồn xuyên vào trên người Ủy gia Đại tiểu thư đáng thương bi thảm.

Nàng cũng không thừa kế trí nhớ của nguyên chủ, nhưng từ hôm qua vừa mở mắt, lại bị người đánh, hôm nay lại bị nha hoàn khi dễ, nàng đoán được ngay tình huống cuộc sống thường ngày của nguyên chủ.

Nhưng, trước khác nay khác, hôm nay nàng sẽ không nguyện làm người ngu si bị người khi dễ, mà những oan ức của nguyên chủ, nàng sẽ đòi lại từng chút một.

Chỉ là, tin tức thả ra đã hơn nửa canh giờ, nhưng không có một người tới hỏi trách, đây hoàn toàn ngoài dự liệu của nàng.

Theo lý thuyết, nàng làm loại chuyện tàn nhẫn này, không phải chủ mẫu Ủy gia nên nhân cơ hội này trừng phạt nàng sao?

Quả nhiên, cùng là người xuyên qua, ý nghĩ của Ủy Tuệ cũng giống nàng, nàng cũng cảm thấy mẫu thân mình, cũng chính là chủ mẫu Ủy gia hiện giờ - Công chúa Minh Ca, sẽ thừa cơ dạy dỗ Ủy Như Tuyết.

Sợ xảy ra sự cố, nàng vội vã dẫn theo Đào Nhi đi tìm mẫu thân, muốn khuyên nàng đừng mặc kệ chuyện này.

Chủ tử dạy dỗ nô tài của mình, từ xưa cũng có, thủ đoạn hơi tàn nhẫn, chỉ là, giao cho quản gia làm việc theo quy củ là được, không nhất thiết tự mình động thủ.

Còn có, nàng lo lắng, có phải mẫu thân nàng làm cái gì mờ ám ở sau lưng không, bị Úy Như Tuyết nghi ngờ, lúc này mới chặt hai tay của nha hoàn, giết gà dọa khỉ?

Những thứ này, trạch đầu cung đầu đều viết đầy trong tiểu thuyết, nàng vừa nghĩ đến đây, vì vậy, càng lo lắng chạy đến Đông viện.

Vừa vào viện, Úy Tuệ sững sờ, sân đầy hoa cỏ, thanh u (đẹp và tĩnh mịch) lịch sự tao nhã, có mấy bồn hoa giống như đúc với mấy bồn thấy ở chỗ Thượng Quan Tể Nguyệt.

Chỉ là, không để cho nàng kịp ngẫm nghĩ, nha hoàn Đông viện nhìn thấy nàng, vội vàng tới hành lễ, nói phu nhân mới dùng điểm tâm, thừa dịp mặt trời chưa lên cao, đến trong vườn tản bộ.

“Xác định là tản bộ trong vườn?” Úy Tuệ lo lắng nàng đến Tây viện tìm Úy Như Tuyết tính sổ.

Nha hoàn kia liên tục xác định: “Đúng, phu nhân ở trong vườn, mới cảm thấy khát nước, kêu nô tỳ trở lại lấy ít trái cây mang qua đây.”

Nói xong, nàng còn đưa mâm đựng trái cây cho Úy Tuệ nhìn.

“Đi, mang ta đi tìm phu nhân.” Úy Tuệ nói.

“Vâng.” Nha hoàn kia bưng mâm trái cây đi phía trước.

Không lâu sau, đã đến hậu hoa viên bên trong Úy gia.

Nhắc tới cũng kỳ, thời tiết mùa đông khắc nghiệt như thế, bên ngoài trời đông giá rét, một mảnh xơ xác, ở trong hoa viên Úy gia, lại như mùa xuân, hoa cỏ sum xuê, bay hương khắp nơi.

Trên bãi cỏ xanh biếc, một phu nhân cao quý, trong ngực ôm một con chó lông quần trắng như tuyết, thảnh thơi tản bộ, sau lưng, mười mấy nha

hoàn y phục giống nhau đi theo.

“Nương.” Có lẽ là ý nguyện của bản thân nguyên chủ, Úy Tuệ nhìn thấy tình cảnh này, lại không tự chủ được lên tiếng.

Phụ nhân kia dừng lại, nghiêng đầu nhìn nàng, cũng không tiếp lời, chỉ là bàn tay trắng nõn nhẹ giơ lên, vẫy vẫy nàng.

Úy Tuệ vội chạy về phía nàng.

Đi tới gần, Úy Tuệ sửng sốt, nữ nhân thiên hương quốc sắc, hoa lệ tôn quý này, chính là mẫu thân của nàng?

Wow, nhìn bộ dáng này, tư thái này, da này, còn có phong thái toàn thân này, nói là tỷ tỷ của nàng cũng không quá.

Càng tới gần, theo quan điểm của Úy Tuệ, vị mẫu thân này còn đẹp hơn nguyên chủ ba phần, hơn nữa khí chất Công chúa cao quý, càng thêm rực rỡ khiến người không dám nhìn thẳng.

“Có chuyện gì sao?” Thấy nàng cúi đầu không nói, Công chúa Minh Ca không kiên nhẫn mở miệng.

Giọng nói nàng thanh lãnh (trong trẻo nhưng lạnh lùng), lạnh nhạt khiến trong lòng Úy Tuệ giật mình, bản năng nghĩ đến Đại ca Úy Vân Kiệt hôm qua, hôm qua hình như hắc cũng có thái độ như vậy.

Nhưng, không phải máu mủ tình thân sao? Vì sao, nàng không cảm thấy một chút ôn hòa?

Hay là, gia tộc cổ đại này, tôn ti lớn nhỏ được phân chia rõ ràng?

“Dạ, có một chút. Chỉ là, nữ nhi muốn nói riêng với người.” Úy Tuệ ổn định tâm tình, nói.

Công chúa Minh Ca nhẹ nhàng liếc nàng, miễn cưỡng phân phó người đi theo phía sau: “Các người đều lui ra.”

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Thật Tốt

“Nói đi, chuyện gì?”

Chờ tất cả nha hoàn tự giác lui ra ngoài hai trượng, tay Công chúa Minh Ca vuốt ve tiểu sủng vật, thanh thản chậm rãi bước đi.

Úy Tuệ đi bên cạnh nàng, thỉnh thoảng nghiêng mắt nhìn vị mẫu thân tiện nghi trẻ tuổi kỳ lạ này, làm sao cũng không tin, một nữ nhân như vậy, sẽ là mẫu thân của ba đứa trẻ.

Hay trong này có ẩn tình gì? Huynh muội bọn họ vốn là con nuôi? Làm như vậy để củng cố địa vị chủ mẫu Úy gia của nàng?

Nhưng xinh đẹp như vậy cũng có chút chói mắt, khí chất xuất chúng giống như tiên nữ, có người nam nhân nào không đau đây? Huống chi, nàng còn là Công chúa, cần gì dựa vào hài tử để củng cố địa vị?

Ha ha – Úy Tuệ cười thầm mình xem nhiều tiểu thuyết tào lao.

“Nhìn loạn cái gì?” Chợt, Công chúa Minh Ca quay đầu, tầm mắt trong trẻo lạnh lùng rơi vào trên mặt Úy Tuệ, đôi mày thanh tú khẽ nhíu: “Sao chỉ cài một đóa hoa nhỏ? Mộc mạc như vậy, là sợ Úy gia ta không có tiền sao? Người hầu của con đâu?”

“À?” Làm sao cũng không nghĩ tới, vị mẫu thân này đang nói cách ăn mặc của mình sao? Úy Tuệ vội vàng giải thích: “Là con thích hoa này, nên

cài.”

“Nhiều trâm cài trang sức như vậy, sao lại không mang nhiều chút? Hay vẫn không thích? Một chút nường phái người đến cửa hàng yêu cầu làm thêm cho con mấy cái mới.” Công chúa Minh Ca nói.

Úy Tuệ nghe mà mồ hôi nhỏ giọt, thật đúng là muốn đầu nàng trở thành hộp trang sức à?

Nhưng mà, cẩn thận nhìn lên, nàng đã hiểu.

Chỉ là, phong cách Công chúa Minh Tuệ phi phạm, dù là đầu đầy chu sai, cả người quần lụa, cũng làm cho người cảm thấy quý phụ nhân hoa lệ tôn quý.

Hơn nữa, dù nói thế nào, nàng ở tuổi đó, mẹ của ba hài tử, ăn mặc quý khí, còn hơn một bó tuổi còn còn giả bộ thiếu nữ.

Nhưng Úy Tuệ nàng không giống vậy, nàng xác thực vẫn là thiếu nữ chưa tới mười lăm tuổi, hoàn toàn là một nụ hoa chớm nở, vốn là trời sanh đoan chính, những thứ trang sức hoa lệ kia, đưa cho nàng hoàn toàn là vẽ rắn thêm chân.

“Không cần, nường, con còn rất nhiều không đeo hết.” Úy Tuệ thật lòng không muốn đeo lên nhiều đồ như vậy, khiến cho người khác cảm thấy giống như nhà giàu mới nổi, cho nên, không đợi nàng (CCMC) mở miệng nữa, nàng (UT) vội vàng nói sang chuyện khác.

“Nường, buổi sáng nghe người ta nói, bên Tây viện đã xảy ra chuyện?”

Lúc nàng nói chuyện, đôi mắt nàng nhìn chăm chú mẫu thân mình, muốn tìm một chút dấu vết có liên quan tới nàng.

Nhưng kết quả không ngờ, vẻ mặt Công chúa Minh Ca không có bất kỳ khác thường gì, chỉ nhàn nhạt hừ một tiếng: “Ừ.”

Úy Tuệ hơi không cam, thử hỏi: “Nương, người mặc kệ không quản sao?”

Công chúa Minh Ca dừng lại, khẽ cúi đầu, nhìn nàng chăm chăm, con người màu hổ phách càng lạnh lẽo giống như băng tuyết dưới nước.

“Con cũng chỉ có chút tiền đồ này?”

“Ồ?” Úy Tuệ sững sờ, sao lại nói vậy?

“Nàng là một người ngu dại, cũng đáng giá cho con phí tâm như vậy?” Nói xong, ánh mắt của Công chúa Minh Ca lộ ra khinh miệt, còn có sự chán ghét khiến người không phát giác ra được.

“Nói trắng ra là, cũng vì nam nhân kia. Hừ, ngốc nhì, nương đã nói với người bao nhiêu lần, trên đời này nam nhân đều bạc tình, nhất là những thứ người quyền cao chức trọng, ngoài mặt như tiên nhân, bên trong càng bản thủ.”

“.....” Úy Tuệ chấn trụ.

Công chúa Minh Ca chỉ coi như nàng giống ngày thường nghe không lọt, chỉ lắc đầu lại nói: “Thái tử điện hạ không tệ, nhưng trong lòng hắc nếu có con, cũng được. Đã nhiều năm như vậy, cả ngày con mù quáng đi theo phía sau hắc, hắc có từng cho con nửa câu hứa hẹn?”

“.....”

“Nương biết, bây giờ nói những chuyện này con hoàn toàn nghe không lọt, thôi, nếu con không còn chuyện gì thì trở về đi. Chuyện nha đầu Như Tuyết, con đừng mơ tưởng nương ra mặt thay con trừng trị nàng.”

“À?” Những cái trước cũng thôi đi, giọng điệu tuy nhàn nhạt, nhưng trong lời nói đều vì tốt cho nữ nhi này, nhưng một câu cuối cùng, thật kinh động đến Úy Tuệ.

“Nương, người nói là sẽ không trừng phạt Đại tỷ tỷ sao?”

“Đại tỷ tỷ?” Công chúa Minh Ca nghi ngờ nhìn nàng, đột nhiên cười: “Rốt cuộc con cũng nguyện ý gọi nàng một tiếng Đại tỷ tỷ rồi. Ai, nàng vốn là hài tử có số khổ, vừa sinh ra mẹ ruột đã không còn. Hôn sự với Thái tử, cũng không phải do nàng, nếu như con còn chút hiểu chuyện, nên ít đi trêu chọc nàng. Nói đến, rốt cuộc con là huyết mạch của Bản công chúa, trên người chảy dòng máu Hoàng gia, nên tự trọng chút, cả ngày bởi vì một người nam nhân mà làm khó ngốc tỷ của mình, sẽ bị người chế nhạo.”

Úy Tuệ nháy mắt mấy cái, những lời này của nương thật sự nhắc lên một hồi sóng gió không nhỏ trong đầu nàng, chẳng lẽ nàng là lòng tiểu nhân rồi?

Nghe lời này của mẫu thân, nàng hoàn toàn vô ý (không có ý định) thậm chí khinh thường đi sửa trị Úy Như Tuyết.

“Thế nào?” Thấy nàng sững sờ không nói, Công chúa Minh Ca còn tưởng rằng nàng không có đạt được mục đích trừng trị Úy Như Tuyết nên tức giận rồi, sắc mặt không khỏi lạnh xuống, khóe môi lộ ra nụ cười mỉa mai.

“Cũng là báo ứng, Bản công chúa lại sinh ra con là một vật ngu xuẩn.”

Vật ngu xuẩn? Khụ khụ khụ, lời này thật khó nghe.

Nhưng mà, trái lại trong lòng Úy Tuệ lại tươi tỉnh lên, lại nói, chỉ có người máu mủ thân nhất mới có thể chửi mắng chỉ điểm, điều này làm cho nàng nghĩ tới mẹ ở hiện đại.

Mỗi lần nàng lười biếng không học tập, thức đêm xem phim Hàn, ngủ nướng tới bỏ bữa, làm một chút chuyện không tốt thì mẹ đều sẽ cầm chổi lông gà, vừa hù dọa vừa mắng nàng: “Nha đầu lười, tiếp tục như vậy nữa thì không lấy được chồng đâu, đến lúc đó làm gái lỡ thì, mọi người đều không cười chết con, tám mươi tuổi còn là một lão xử nữ, chờ đến già con sẽ hối hận đến xanh ruột cho coi.”

Trước kia cảm thấy lão mẹ nói thật độc ác, rửa nàng tám mươi tuổi còn không tìm được đàn ông sao? Bây giờ nghĩ lại, cũng cảm thấy uất ức, hình ảnh mỗi lần cãi nhau với lão mẹ, bây giờ lại trở thành hồi ức ấm áp của nàng.

“Tại sao không nói chuyện, nương mắng không đúng?” Sắc mặt Công chúa Minh Ca hòa hoãn, nhưng giọng nói vẫn lạnh lạnh.

“Ha ha.” Úy Tuệ ngẩng đầu, nhe răng cười với mẫu thân trẻ tuổi xinh đẹp này: “Nương mắng đúng, mắng hay, nữ nhi đã hiểu, về sau nữ nhi nghe lời nương. Không đi tìm Thái tử, cũng không làm khó Đại tỷ tỷ.”

Hơi ngẫm nghĩ, Úy Như Tuyết cũng không phải do Công chúa Minh Ca làm hại, điều này làm cho nàng rất vui mừng, đồng thời cũng thở ra một hơi.

Chỉ hy vọng bây giờ Úy Như Tuyết có thể nhận rõ sự thật sớm một chút, đừng gây chuyện là tốt.

Nghe nàng nói những lời này, Công chúa Minh Ca cho rằng lỗi tai có vấn đề, đợi tiểu nha đầu nhếch miệng cười, còn thân mật đưa tay kéo cánh tay của mình, cả người nàng cứng lại, rất không tự nhiên rút cánh tay về, né tránh lui về một bước.

“Nói chuyện cứ nói.”

Bởi vì mẫu thân Công chúa này trước lạnh lùng, sau lại chỉ điểm, Úy Tuệ nhận định nàng là một người ngoài lạnh trong nóng, không để ý sự xa cách của nàng với mình, vẫn cười nhẹ nhàng như cũ, đưa tay treu chọc sủng vật trong ngực nàng.

“Dáng dấp vật nhỏ này thật béo, cả ngày ăn cái gì? Nương, người ôm một không? Nếu không, con ôm giúp người nhé?”

Tự mình muốn ôm, còn hỏi nàng ôm một không? Công chúa Minh Ca liếc nàng, giống như nhìn ra tâm tư của nàng, nhưng thật kỳ lạ, nàng không cự tuyệt theo bản năng như trong quá khứ, trái lại thật sự đưa Tuyết Nhi cho nàng.

“Con ôm cẩn thận, nhẹ nhàng một chút, đừng để móng tay con làm nó bị thương.”

“Biết.” Úy Tuệ đồng ý, nhưng ôm nó đến trong ngực, cũng không xoa vật nhỏ mũm mĩm gì đó, mà là nắm lấy lỗ tai mềm nhũn chơi, làm cho tiểu sủng vật Tuyết Nhi nhe răng với nàng, lộ ra mấy cái răng sắc bén.

Nhưng dáng dấp vật nhỏ này quá đáng yêu, tròn mắt đen lúng liếng trong veo, chọc người yêu thích, cho dù nó biểu hiện hung hãn nhe răng, cũng chỉ làm cho người ta cảm thấy hết sức đáng yêu, không có một chút uy hiếp.

“A --” Úy Tuệ không hề sợ nó, xách nó lên, chống lại con người đen của nó, cũng thử nhe đầy răng trắng, hù dọa nó.

Quả nhiên, vật nhỏ không chịu hù dọa, ngao...ooo một tiếng rụt đầu lại, đôi mắt càng nhu nhược vô tội.

Úy Tuệ thấy ha ha cười lớn: “Nương, thật thú vị.”

“Con đó, chỉ biết khi dễ Tuyết Nhi.” Nhận được tín hiệu cầu cứu của Tuyết Nhi, Công chúa Minh Ca vội vàng đoạt lại trong tay nàng, chỉ là, nụ cười tuy bình tĩnh, nhưng đáy mắt lại đầy ý cười.

Một màn này, khiến cho bọn nha hoàn cách đó không xa, mọi người trợn mắt há miệng nhìn, chỉ nói hôm nay mặt trời mọc ở hướng tây rồi hả? Phu nhân và tiểu thư chung sống hòa hợp như thế?

Thật tốt!

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỨNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Quen Thuộc

Tạm biệt Công chúa Minh Ca, trên đường trở về, toàn thân Úy Tuệ thật thỏa mái, thì ra trong sách viết, với đức hạnh đó của nữ phụ, tưởng rằng là do thượng bất chính hạ tắc loạn.

Bây giờ nhìn lại, thật sự do mình suy nghĩ nhiều.

Chỉ cần từ nay về sau mình không trêu chọc sát thủ Tây viện kia nữa, vậy thì nàng cũng sẽ không có chuyện gì đúng không?

Hắc hắc.

Mới khoan khoái cười hai tiếng, thành linh bị tiếng cãi vã kịch liệt quấy rầy.

“Rõ ràng ta nhìn thấy hoa này trước, người dựa vào đâu mà ngắt lấy?”

“Người thấy thì là của người à? Cũng không tự cầm gương soi thử, bằng người cũng xứng với hoa này?”

“Người xứng? Sao người không lấy nước tiểu soi mặt mình, vốn lớn lên đã xấu, hôm nay cài hoa này lên, cũng khiến cho hoa này xấu đi.”

“Ta nhổ vào. Người mới xấu xí đấy. Đôi môi dày cộm, giống như con khỉ, trách không được đến nay lão gia cũng không chịu viên phòng với người, ha ha.”

“Thôi đi, nói giống như người mới là người sinh con cho lão gia. Không biết xấu hổ.”

“A, nói đến sợ người không tin, một đêm trước khi lão gia đi, là qua đêm ở trong phòng ta. Buổi tối đó nha, lão gia người uống một chút rượu, nhiệt tình với ta không biết bao nhiêu.”

“Ta nhổ vào, người không biết xấu hổ, trước tiên trả hoa cho ta.”

Bình bốp rầm, Úy Tuệ trợn mắt há miệng, không phải mắng thật hay sao? Trong chớp mắt đã đánh nhau, mấy nữ nhân trang điểm lộn lầy vật lộn, chửi rủa, khóc rống, kéo y phục, bức tóc, tình hình hết sức đồ sộ.

“Ý vào lão thái thái không có ở nhà, phu nhân không quản sự, đây là các nàng muốn thành tinh, đánh đi đánh đi, đánh chết mới tốt.” Đào Nhi khinh bỉ hừ nói.

Lão thái thái? Trên Công chúa Minh Ca còn có bà bà (mẹ chồng), tổ mẫu (bà nội) của mình sao?

“Mấy người phụ nhân này là ai?” Úy Tuệ hỏi.

Đào Nhi nhìn nàng: “Cũng không trách tiểu thư người không biết, người mặc y phục tím là Thất di nương, màu hồng là Cửu di nương, nửa năm trước mới vào phủ, nhìn là biết không an phận. Cây vào mình có mấy phần tư sắc, cả ngày không có việc gì làm đi gây chuyện, không hợp với mấy di nương khác, nhất là với Thất di nương, hai người nhất định chính là cây kim so với cọng râu, gặp nhau liền cầu véo.”

Nói xong, đáy mắt Đào Nhi càng thêm khinh bỉ, hạ thấp giọng nói thêm một câu: “Nghe nói, hai nàng còn là biểu tử muội ruột thịt đó, nhìn xem, người này so với người kia càng thêm ngoan độc.”

Di nương? Của phụ thân tiện nghi sao?

Tức thì tâm tình Úy Tuệ không tốt, trách không được Công chúa mẫu thân cả ngày một bộ dáng tịch mịch lạnh lùng, thì ra là trên có bà bà quản việc nhà, dưới có tiểu thiếp tranh thủ tình cảm, còn tới chín người?

Xem ra phụ thân tiện nghi này cũng không phải hạng tốt lành gì, không trách được nuôi nhi tử thành một dạng vớ hăn, háo sắc thành tánh, một người ngu ngốc.

Nhưng mà, lúc đáy lòng nàng đang khinh bỉ, dung mạo tuyệt sắc của yêu nghiệt Úy Vân Kiệt chợt lóe lên trong đầu, lại khiến nàng hơi nghi ngờ.

“Tiểu thư, chúng ta đi thôi.” Đào Nhi quen nhìn nhiều trường hợp tranh đấu của những thứ tiểu thiếp này, không muốn nhìn tiếp.

Úy Tuệ có lòng muốn giúp Công chúa mẫu thân hả giận, nhưng rõ ràng bây giờ chưa phải lúc, nên cất bước rời đi với Đào Nhi.

Mới vừa trở lại viện mình, Thộ Nhi chạy ra đón: “Tiểu thư, Lục cô nương và Lâm cô nương tới thăm người.”

Vừa nói, Lục Vô Song và Lâm Y Y từ trong phòng ra ngoài.

“Tuệ muội muội, muội vừa mới đi đâu vậy? Khiến cho chúng ta đợi lâu vậy.” Lục Vô Song cười hỏi.

“Đi thỉnh an nương ta.” Úy Tuệ mỉm cười trả lời, tầm mắt giống như lơ đãng rơi vào trên người Lâm Y Y, cô nương này nhìn lớn tuổi hơn nàng và Lục Vô Song một chút, vóc người thon dài, dung mạo thanh tú lại tràn trề khí khái, hơn nữa đôi mắt sáng ngời có hồn, càng nhìn càng thích.

Lâm Y Y cũng nhìn nàng, tầm mắt hai người đụng nhau, cũng cười: “Hôm qua Vô Song đặc biệt chạy đến phủ đợi ta, nói với ta, Tuệ muội muội giống như biến thành người khác, làm cho người ta cảm thấy đặc biệt tốt. Hiện tại vừa thấy, quả nhiên có chút không giống.”

Nàng là người thẳng tính, có lời cứ nói, không muốn nghe Lục Vô Song nói, vội vàng khoát tay, sợ Úy Tuệ nghe xong nghi ngờ.

Vậy mà, Úy Tuệ cũng không quá để ý, vốn là biến thành một người khác, ha ha.

Ba người đi vào trong phòng.

Thọ Nhi vội vàng chỉ điểm tâm trên bàn, cười nói: “Tiểu thư, đây là sáng sớm Lục hoàng tử phái người đưa tới, nói điểm tâm ngoại quốc tiến cống, tên gì.... sa kỳ mã (nghe tên lạ ko, nhưng món này ko lạ chút nào, là bánh cốm á :sofunny:), hương vị đặc biệt.”

“Oa, hẳn thật có tâm, ta xem một chút.” Lâm Y Y vội vàng muốn mở cái hộp ra xem, Thọ Nhi chủ động mở hộp ra.

Lục Vô Song lại cười hỏi: “Hôm nay sao hẳn không tới?”

“A, người tới nói, hôm nay Thần Võ Đại tướng quân khai hoàn hồi kinh, Hoàng thượng dẫn các vị Hoàng tử, triều thần thiết yến ăn mừng, Lục hoàng tử là thành viên Hoàng tộc, tự nhiên phải tham gia. Nhưng nói rồi, bữa tiệc vừa kết thúc, lập tức đến thăm tiểu thư.” Một câu cuối cùng, Thọ Nhi nói với Úy Tuệ, dù sao cũng có ý muốn lấy lòng dùm Lục hoàng tử Tiêu Diễm.

Úy Tuệ gật đầu, xem ra Tiêu Diễm đối với mình rất tốt, hẳn cũng biết rất rõ nguyên chủ thích Tứ ca Thái tử điện hạ của hẳn mà, ài.

“A, đúng rồi, muội không nói ta lại quên.” Lâm Y Y vội kéo Lục Vô Song và Úy Tuệ: “Hôm nay Thần Võ Đại tướng quân đặc thăng hồi kinh, tình cảnh kia nhất định không nhỏ. Nghe nói còn dẫn theo Công chúa xinh đẹp nhất Bắc quốc trở về hòa thân đấy. Đi, chúng ta mau đi nhìn một chút.”

“A, ta còn chưa ăn điểm tâm đây.” Úy Tuệ kêu, sáng sớm bởi vì nghe chuyện Úy Như Tuyết chặt tay người, nhanh chóng chạy đi tìm Công chúa mẫu thân, mới trở về, một hộp nước cũng chưa được uống.

“Ừ, ăn cái này.” Lâm Y Y đam mê võ nghệ, mà Chiến thần Tướng quân mới nổi lên ở Đại Chu quốc gần đây là thần tượng của nàng, nàng ngày ngóng đêm trông chỉ hy vọng có thể nhìn thấy tư thế oai hùng.

Úy Tuệ nhìn hai khối sa kỳ mã, đột nhiên cảm thấy thân thiết, cười nhận lấy.

Ba cô nương hào hứng chạy đến con đường phồn hoa nhất Kinh thành, nơi này đông người chen lấn, may mà có người của triều đình bảo vệ trật tự dọc theo con phố.

Chỉ là, ba người Úy Tuệ vẫn bị chen lấn, tiếng hoan hô không ngừng vang lên trong đám người, còn muốn long trọng hơn bao nhiêu lần so với trường hợp thấy ngôi sao ở hiện đại, đổ mồ hôi, cổ nhân trở nên nhiệt tình, cũng rất đáng sợ.

Nhìn tiểu cô nương Lâm Y Y một chút, bóng dáng Đại tướng quân kia cũng chưa thấy, nhìn cổ nàng duỗi dài, theo mọi người kêu Đại tướng quân uy vũ đến khàn cả cổ, thật sự làm mù mắt Úy Tuệ.

Thân thể Úy Tuệ co rút, đáng thương nhét sa kỳ mã vào trong miệng, mùi vị thật không tệ, hơn nữa phía trên có rắc hạt mè, có mùi vị đặc trưng, còn ngon hơn gấp mấy lần so với ở hiện đại.

“Ôi, tới rồi tới rồi, Tuệ muội muội, mau nhìn.” Đột nhiên, cánh tay bị đụng một chút, nửa khối sa kỳ mã còn lại trong tay Úy Tuệ bị rơi xuống đất, nàng ảo não trừng mắt Lâm Y Y, lại thấy hai mắt nàng lóe ánh sáng kích động, tay chỉ một đội nhân mã phía trước, trong miệng hò hét: “Đại tướng quân ---”

Lục Vô Song hơi xấu hổ, nhưng giờ phút này cũng không nhận được nhiệt tình đi theo hô to.

Đầu Úy Tuệ đầy hắc tuyến, nàng không có thói quen theo đuổi ngôi sao, huống chi một Tướng quân có cái gì tốt mà theo đuổi, chiến tranh đánh giết người, là nàng ghét nhất.

Nhưng, lơ đãng nhìn về bên đó, giữa đội thị vệ, một nam một nữ cưỡi hai con ngựa cao to.

Nữ tử mặc xiêm áo đỏ thẫm, thêm vài phần màu sắc trong mùa đông hiu quạnh, chỉ là, mặt che khăn, không thấy rõ bộ dáng.

Mà nam nhân bên cạnh nàng ---

Úy Tuệ tập trung nhìn kỹ, hít sâu một hơi, cảm giác giống như có mấy phần quen thuộc.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Âm Toán

Nam tử ước chừng hai mươi tuổi, mặc chiến bào màu trắng, tóc đen được mũ bao bọc, vụn vặt như ánh mặt trời vàng óng, dung mạo khuynh thành như hoa anh đào xinh đẹp, mặc dù tái nhợt do bệnh, vẫn tuyệt sắc động lòng người như cũ, dễ dàng bắt được ánh mắt mọi người.

Trong đám người thỉnh thoảng vang lên tiếng hít khí lạnh, ngay sau đó là một trận hoan hô cao hơn trước.

Đại khái, cũng giống như Úy Tuệ, chưa bao giờ nghĩ tới, Chiến thần Tướng quân mới xuất hiện của Đại Chu lại còn trẻ như vậy, tuần mỹ như vậy.

Từ lúc xuyên qua tới nay, nam tử nàng tiếp xúc, người nào cũng tuần tú, như Thái tử Tiêu Dục, Lục hoàng tử Tiêu Diễm, còn có Đại ca tiện nghi của mình, vị quân gia như tiên nhân kia nữa.

Cũng không có ai, có thể chói mắt như thế, đắm vào lòng người.

Hắn giống như một khối cổ ngọc ngàn năm trong suốt, mà lại sâu không thấy đáy.

Đối mặt với sự nhiệt tình của dân chúng, hắn thoáng nghiêng đầu, giống như đắm chìm trong cảm xúc của mình.

Chút mờ mịt, chút thâm thúy, chút khổ sở, chút thoải mái.

Cuối cùng giống như trầm tĩnh không quan tâm -- một loại trầm tĩnh bật ra từ trong tâm.

Tâm của Úy Tuệ, không khỏi thất lại, ánh mắt mê ly nhìn chăm chú vào hân, cả nháy mắt cũng quên.

Giật mình, đột nhiên nghe được tiếng hoan hô điếc tai, đôi mắt đen như mực trong suốt như nước, quét một vòng dân chúng đang hoan hô ở hai bên đường, thoáng gật đầu bày tỏ, coi như chào hỏi, khẽ cong môi, lộ ra nụ cười nhạt nhẽo.

Chỉ là thoáng cười, giống như chứa đựng ngày xuân ấm áp, lại giống như ẩn tàng mùa đông lạnh lẽo.

Tim Úy Tuệ giống như bị đâm, trong đầu nhanh chóng xẹt qua một hình ảnh, đây không phải là --

Vừa bừng tỉnh hiểu ra, nhưng không ngờ đột nhiên có một lực mạnh mẽ đánh tới từ phía sau, cả người nàng bị đẩy ra ngoài, vừa vịn tới trước một đội thị vệ vừa qua khỏi, phía sau, hai con ngựa cao to mang theo khí thế cao ngạo giậm chân bước đến.

Trong chớp mắt, thân thể nho nhỏ của nàng ngã trên đất, đang lúc bị thương tính bỏ mạng dưới vó ngựa, nghe một tiếng "Hư", vó trước của bạch mã vừa rơi xuống đất, móng sau kịp thời thẳng lại, nhưng cũng bởi vì thế, cả người Úy Tuệ bị đè dưới bụng ngựa.

Người vây quanh hai bên, cùng lúc, vừa có thể thấy đầu tóc rối tung của nàng, vừa có thể thấy hai chân nàng đá lung tung.

"A, Tuệ."

Hai người Lục Vô Song và Lâm Y Y sợ ngậy người, cuống quýt chạy tới, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Úy Tuệ mặc dù lấm bẩn, nhưng mắt mở

to, còn hơi tức giận, cuối cùng thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Hai người vội vàng lôi nàng từ dưới bụng ngựa ra ngoài.

"Tuệ, muội không sao chứ?"

Lâm Y Y sợ hãi hỏi, thật may mới vừa rồi Đại tướng quân kịp thời ghìm ngựa, nếu không, vó ngựa vừa đạp lên, thì thân thể nhỏ bé này của Úy Tuệ, hoàn toàn không đủ để giảm đập.

"Có chuyện." Úy Tuệ vuốt mặt, mới vừa rồi té quá nhanh, bị con bạch mã kia bước qua mặt, một mùi hôi bắn lên đầy mặt và đầu cổ nàng, lúc này nghe một mùi quái dị.

Cái này thôi đi, nàng mạng lớn không bị giẫm chết, cũng không có nghĩa là nàng phải nuốt khẩu khí này.

"Mới vừa rồi người nào đẩy ta? Có gan bước ra cho bản tiểu thư."

Nàng hung tợn nhìn về chỗ đứng lúc nãy, thấy một đám dân chúng khấn trương lui về sau mấy bước.

"Tuệ, có người đẩy muội? Là ai?" Lâm Y Y hí mắt, ánh mắt tàn nhẫn cũng trừng về phía mấy người vây xem, trách không được, vì sợ bị tách ra, nàng và Úy Tuệ với Lục Vô Song đều nắm tay, nếu như bị người không cẩn thận đụng phải, hoàn toàn không có lực đạo lớn như vậy.

Mà vừa rồi Úy Tuệ, rõ ràng bị người đẩy bay ra ngoài.

"Ừ." Úy Tuệ vừa xoa eo, vừa tức giận.

Lục Vô Song nhìn hai nàng lòng đầy căm phẫn, chỉ lặng lẽ kéo tay áo hai người, dùng tay chỉ thị vệ đang từ từ bao vây ba người.

"Người nào lớn mật như thế? Dám ngăn cản Đại tướng quân? Người đâu, bắt lại cho ta."

Bắt lại? Úy Tuệ cảm thấy run rẩy, chỉ thấy mười mấy thị vệ tiến lên, rút trường kiếm trong tay ra, chỉ thẳng vào nàng và hai người bạn nhỏ.

Hai khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Vô Song và Lâm Y Y trắng bệch.

"Đừng, hiểu lầm." Úy Tuệ vừa nghiêng đầu, vội vàng giải thích với Tướng quân trẻ tuổi: "Đại tướng quân, ta không phải cố ý ngăn cản các người, mới vừa rồi, cũng không biết kẻ nào ở phía sau đẩy ta một cái, hại ta thiếu chút nữa mất mạng dưới vó ngựa, ta cũng là người bị hại."

Người bị hại?

Trên lưng ngựa, đôi mắt như mực của Quân Phi Sắc hơi híp lại, ngược sáng, hắn không thể nhìn rõ bộ dạng của tiểu cô nương này, chỉ là, khi nàng nói chuyện có phần đương nhiên, khiến cho hắn vốn định buông phòng bị với nàng, đột nhiên thay đổi.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng nâng lên, nhẹ nhàng chỉ vào Úy Tuệ, thị vệ bên dưới lập tức hiểu ý: "Mang nàng xuống."

"Này, các người bắt lầm người rồi, nên bắt tên hung thủ cố ý đẩy ta ra mới đúng chứ." Úy Tuệ tức giận gào thét, thế nhưng người ta hoàn toàn không nghe, nàng tức giận giậm chân.

"Này, Đại tướng quân chó má, hoàn toàn không phân biệt được phải trái, đảo lộn trắng đen, người dựa vào cái gì bắt ta? Con đường này cũng không phải là nhà người, người được đi, thì không cho bản tiểu thư được ngã à?"

Phía trước, Quân Phi Sắc trên lưng ngựa, nghe vậy, thân thể cứng đờ, Đại tướng quân chó má? Lời này cực kỳ thô tục, vẫn là lần đầu tiên nghe

thấy.

"Suyt, Tuệ muội muội, van cầu muội, đừng mắng."

Lục Vô Song vội vàng che miệng nàng lại, chỉ sợ nàng lại mắng càng khó nghe hơn, không thấy sắc mặt mấy thị vệ kia thay đổi rồi sao? Nếu lại mất hứng, một đao chém các nàng thì sao.

Mặc dù Lâm Y Y cảm thấy Đại tướng quân bắt người như vậy, quả thật không thỏa đáng, nhưng Úy Tuệ lại mắng Đại tướng quân chó má, cái này không thể được.

Đại tướng quân này rõ ràng là Thần hạ phạm, sao có thể dùng từ thô tục như vậy mà mắng? Tuệ muội muội thật không nên.

Nhìn theo đám người Đại tướng quân đã đi xa, lúc này Lâm Y Y mới lưu luyến thu hồi ánh mắt, u oán nhìn Úy Tuệ chăm chăm.

"Muội mắng hần làm gì? Còn mắng ác như vậy, vừa rồi hần chưa đi xa, khẳng định đều nghe được."

Úy Tuệ suy nghĩ một lúc, mới ý thức được 'Hần' ở trong miệng nàng chính là Đại tướng quân không nói một lời đã bắt nàng lại, ghen trong lòng.

"Rốt cuộc hai người có phải là bằng hữu của ta không?" Lúc này không phải nên giúp đỡ nàng mắng chung sao?

"Chúng ta --" Lục Vô Song chợt dạ, vừa định dỗ nàng mấy câu, đột nhiên không biết người nào trong đám người kêu to một tiếng.

"A, đó không phải là Úy gia Nhị tiểu thư sao?"

Một câu nói làm dâng lên ngàn làn sóng, ngày hôm đó Úy Tuệ mới chân chính lĩnh giáo, cũng không biết tên khốn kiếp kia cố ý hô một tiếng,

lúc trước mọi người chỉ biết nàng bị kinh hãi, lúc này, thế nhưng tất cả đều biết nàng là ai, hơn nữa, tự dưng sắp đặt ra rất nhiều chuyện xưa mà đánh vỡ đầu nàng cũng không nghĩ ra được.

Nói thí dụ như, Úy gia Nhị tiểu thư, bệnh hoa si tái phát, ngày xưa là không biết xấu hổ, hôm nay cũng không muốn sống, dùng khổ nhục kế, muốn ô uế vị thần trong lòng của bọn họ -- Chiến thần Tướng quân.

Ta nhớ vào, Úy Tuệ tức giận công tâm, song, còn có cái càng khiến cho nàng tức giận hơn, đợi cho người đi đường kia không còn thấy bóng dáng, mấy thị vệ này vẫn không thả nàng, ngược lại lấy sợi dây trói nàng, ném vào một chiếc xe nhỏ, trực tiếp kéo đi.

"Này, các người muốn mang ta đi đâu? Các người không được ta đồng ý, lại bắt ta, là phạm pháp. Này, có nghe không?"

"Ta là Úy gia Nhị tiểu thư, Úy gia, các người có biết không? Còn nữa, nương ta là Công chúa Minh Ca, Đường kim Hoàng thượng là cữu cữu ruột của ta --"

Bất đắc dĩ, Úy Tuệ xuất ra hết vốn liếng, vậy mà, người bên ngoài ngoảnh mặt làm ngơ, ngay cả lúc trước còn nghe tiếng của Lâm Y Y và Lục Vô Song, hiện tại cũng không nghe thấy nữa.

Nàng bị bắt tới chỗ nào rồi?

Đột nhiên Úy Tuệ sợ hãi, nàng cố gắng nhớ lại tình tiết trong sách, nữ phụ hoàn toàn không bị như vậy lần nào, chỉ là --

Trong đầu thoáng giật mình, trong lòng run lên.

Mặc dù trong sách không có tình tiết nữ phụ gặp Đại tướng quân trên đường, nhưng lại có tình tiết nữ phụ bị trói.

Chỉ là, khi đó, tâm địa nữ phụ nguyên chủ ác độc, mấy lần khi nhục nữ chủ, lại nghĩ ra kế hạ lưu, vọng tưởng dùng mê dược, hạ dược hại nữ chủ mất trong sạch, từ đó bị người phỉ nhổ, chết không chỗ chôn.

Nhưng không ngờ, nàng bị hôn mê, đặt trong xe, ném vào một ngõ hẻm vắng người, kết quả bị một người qua đường làm hại.

Nữ phụ mất trong sạch, sau lại vẫn dùng hết thủ đoạn gả cho Thái tử, chỉ là, từ đầu đến cuối lo lắng chuyện này bị bại lộ, càng thêm trở nên táo bạo, điên cuồng, thậm chí đắc tội và mất đi những người vốn thân cận với nàng.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỨNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Bức Họa

Đám người dần dần tản đi.

Chủ tớ Diêu Ngữ Dong đưa mắt nhìn xe ngựa áp giải dần dần đi xa, đồng thời trong mắt tràn đầy đắc ý.

“Lần này có thể khiến cho tiểu yêu tinh kia chịu khổ.” Hạ Hà nhìn có chút hả hê vỗ tay, chợt, giống như tiếc nuối bữu môi: “Nếu Đại tướng quân trực tiếp giẫm đạp nàng thì thật tốt.”

“Lắm miệng.” Diêu Ngữ Dong liếc nhẹ nàng, đáy mắt cũng khó nén vui vẻ, có chút đáng tiếc, sao con ngựa kia không giết chết tiểu yêu tinh kia chứ.

Hạ Hà nhún nhún vai, quay qua khen ngợi một nha hoàn khác đứng bên cạnh: “Xuân Mai, không ngờ người thật sự có tài, trước kia ta còn nghĩ người chỉ mạnh miệng thôi chứ.”

Xuân Mai cười lạnh: “Một chút khí lực đó thì tính là gì?” Nếu có thể, nàng có thể một chương đánh chết tiểu yêu tinh đó, ai bảo nàng ba phen mấy bận nhục nhã chủ tử của mình chứ.

“Được rồi được rồi, đã xem đủ náo nhiệt, chúng ta cũng nên trở về.” Diêu Ngữ Dong ôn nhu nói, vịn tay Hạ Hà, chậm rãi đi về phía cổ kiệu cách đó không xa.

“Dạ.”

Hai nha đầu theo hầu hai bên trái phải.

Đi đến bên cạnh cổ kiệu, Hạ Hà vén màn kiệu lên, Diêu Ngữ Dong xoay người muốn vào kiệu, đúng lúc này, một hòn đá nhỏ như tên rời cung, vèo một tiếng đập trúng đùi phải của nàng.

“A!” Diêu Ngữ Dong kêu thảm một tiếng, cả người ngã sấp vào trong kiệu, đầu hung hăng đập vào chỗ ngồi, trong nháy mắt thiếu chút nữa ngất đi.

Xuân Mai, Hạ Hà kinh ngạc không thôi.

“Tiểu thư.” Hai người vội vàng đỡ nàng đứng lên, lại nghe nàng kêu lên một tiếng thảm thiết: “Không cần, đừng đụng, đau.”

Diêu Ngữ Dong thử một chút, đùi phải đau như kim châm muối xát, hoàn toàn không thể nhúc nhích, bất đắc dĩ, đành phải duy trì tư thế ngã sấp, nửa người trên ở trong kiệu, nửa người dưới lộ ra bên ngoài kiệu, bộ dáng hết sức buồn cười, so với lúc trước Úy Tuệ té vào bên dưới bụng ngựa, cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Xuân Mai, Hạ Hà còn không biết chuyện gì xảy ra, thấy nàng ngã sấp xuống, hỏi đau ở đâu, ồn ào muốn đỡ nàng đứng lên, dù sao, bộ dạng hiện tại trên đường lớn, thật sự tổn hại hình tượng.

Người đi ngang qua, thỉnh thoảng ghé mắt, ánh mắt khác thường lại khiến cho hai nha đầu này dù da mặt dày cỡ nào cũng bắt đầu đỏ lên.

Diêu Ngữ Dong đau đến muốn ngất đi, cắn răng khó khăn lắm mới bình tĩnh lại, giọng nói suy yếu phân phó nha hoàn.

“Nghe, chân của ta bị thương, không thể nhúc nhích, hai người các người ôm ta ra, nên cẩn thận một chút.”

“Chân bị thương?”

Là do lúc này bị ngã?

Hai nha đầu vô cùng kinh ngạc, vội vàng dựa theo lời nói của nàng, một người ôm chân, một người ôm thân trên, ôm Diêu Ngữ Dong ra khỏi kiệu.

Hai người nhìn thấy đầu Diêu Ngữ Dong đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch, hai người đều ngây người.

“Sao lại vấp ngã mạnh như vậy?” Hạ Hà vội vàng cầm khăn lau mồ hôi cho nàng.

Diêu Ngữ Dong đẩy nàng ra, chỉ nói: “Không phải là vấp ngã, có người ám toán ta.”

Nói xong, nàng cúi đầu, quả thấy bên cạnh cỗ kiệu có một hòn đá nhỏ cỡ quả trứng bồ câu.

Xuân Mai nhìn theo ánh mắt nàng, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, xoay người nhặt hòn đá nhỏ lên, đưa mắt nhìn bốn phía.

“Người nào vô sỉ như vậy, dám hạ độc thủ sau lưng của tiểu thư?”

“Đi, người này ở trong tối, tất nhiên sẽ không để cho chúng ta tìm ra, trước đỡ ta vào kiệu, trở về phủ rồi hãy nói.”

Diêu Ngữ Dong nhảy bén cảm thấy, cái người tổn thương nàng nhất định vẫn còn ở gần đây, nàng không dám ở lâu, sợ lại gặp bất trắc.

“Dạ.” Xuân Mai gật đầu, vừa rồi có người muốn tổn thương tiểu thư, vậy mà nàng không phát hiện ra, chứng minh người núp trong bóng tối, công phu cao hơn nàng.

Hai người thật cẩn thận đỡ Diêu Ngữ Dong ngồi lên kiệu, sau đó, thúc giục kiệu phu, đánh xe nhanh chóng rời đi.

Nhìn một đám người chạy trốn chết, trước cửa một sạp bán bánh bao, khéo môi Ủy Như Tuyết tạo thành một độ cong tình quái.

“Này, vị tiểu gia này, tới cùng người có muốn mua hay không? Không mua thì để xuống, nhìn xem, đều bị người làm thành cái dạng gì rồi hả?”

“Sao lại không mua?” Từ trong ngực móc ra mấy đồng tiền trực tiếp ném lên trên thớt, cái bánh bao bị nàng bóp đến thay đổi hình dạng cũng ném vào trong ngực chương quỳ, Ủy Như Tuyết tinh ranh cười nói: “Phần thưởng cho người ăn.”

Nói xong, lại cầm hai cái bánh bao thịt nóng hổi từ trong vỉ hấp, hung hăng cắn một cái, rời đi.

“Ài.” Chương quỳ thấy nàng như vậy, tự dưng muốn nói nàng vài câu, lại không biết nói gì cho phải, người ta lấy bánh trả tiền, cuối cùng đành phải ngậm miệng, nhìn Ủy Như Tuyết giống tên côn đồ rời đi.

Bên này, Ủy Như Tuyết xem trò hay, lại tự mình diễn trò, lại ăn thêm cái bánh bao nữa, nhàm chán đi trên đường, muốn hiểu rõ phong thổ thế giới này.

Thế sự vô thường (chuyện đời không đoán trước được), nàng xem diễn rồi tự biểu diễn, lại không ngờ mình cũng đã biến thành trò hay trong mắt người khác, trên Vinh Hoa lâu, đáy mắt Bách Lý Tuấn Dật lóng lánh hứng thú, vốn nhàm chán không có gì vui, chỉ đến từ lâu tiêu tiền mua say, lại không ngờ nhìn thấy một màn thú vị như thế, hừ hừ.

Nhìn bóng dáng Úy Như Tuyết sắp biến mất tại góc tường phía trước, hần vội vàng thả ly rượu trong tay xuống, đưa tay vẫy một người hầu, ghé vào lỗ tay hần nói nhỏ vài câu.

Người hầu kia đi xuống lầu, lặng lẽ đi theo sau lưng Úy Như Tuyết.

Bên kia, Úy Tuệ gọi rách cổ họng, cũng không có người trả lời, không khỏi nhụt chí, lại nghĩ đến cảnh ngộ bi thảm trong sách, tâm càng xám như tro, ngồi trên đất hết hy vọng, nếu như ai dám khi nhục nàng, cùng lắm thì cá chết lưới rách, mười tám năm sau nàng lại là một nữ hán tử.

Nhưng không có đường phố âm u yên lặng như trong tưởng tượng, cổ kiệu đã rơi vào trong một viện rộng gọn gàng sạch sẽ.

Chẳng qua là, mấy gian phòng ở thoát nhìn không tẻ kia, cũng không có phần của nàng, nàng bị đưa trực tiếp đến kho củi nằm trong một góc sân nhỏ.

Bên trong ngoại trừ mấy bó củi sắp mục ra, thật sự không có vật gì khác, ngay cả chỗ ngồi cũng không có.

“Này, các người muốn giam lỏng bốn tiểu thư sao?” Bị bụi bặm bên trong kho chứa củi làm cho sặc đàu cổ họng, tiếng kêu của Úy Tuệ nghe có vẻ khàn, trong lòng lại càng căm tức không thôi, nhưng những người này cũng chỉ nghe lệnh làm việc, chỉ sợ không có lời nói của Đại tướng quân kia, bọn họ sẽ không thả người.

Nhớ lại, trong lòng Úy Tuệ không có một chút hảo cảm với tên kia.

Phi, thiệt thòi nàng liếc mắt một cái thấy hần, lại cảm thấy thân thiết, thật giống như -

Đúng rồi, trong đầu lại xẹt qua bức ảnh kia, trách không được nàng cảm thấy quen mắt như thế, hôm nay bộ dáng của Đại tướng quân kia, không phải là bức ảnh vẽ chân dung của nam phụ Quân Phi Sắc trong tiểu thuyết sao?

Thương cảm nàng khí đó, si mê nam phụ Quân Phi Sắc nhiều như vậy, trong lúc người khác đều cảm động rơi lệ vì tình yêu của nam nữ chủ, nàng lại chỉ đau lòng nam nhân ngồi liếm tổn thương một mình trong đêm.

Đó là nam nhân đổ máu không rơi lệ, có một lần, hắn mang binh cứu Thái tử điện hạ bị địch nhân vây khốn nhiều ngày, chỉ vì không muốn nhìn thấy nữ chủ bên ba chịu khổ lo lắng cho nam nhân yêu thương.

Hắn cởi bỏ tấm áo bào hoa lệ, mặc vào chiến bào màu trắng mà hắn cho là nàng sẽ thích, trên chiến trường đánh đấu thắng đó, không gì cản nổi, không ngờ, cuối cùng nhìn thấy, trong chiến hỏa, một màn nam nữ chủ động tình ôm nhau.

Một màn đó, Úy Tuệ thấy được trong con người đen của hắn hiện lên cảm xúc nóng bỏng mà chua xót, khóe môi lại tự nhiên gợi lên, nở nụ cười yếu ớt.

Giống như chứa ngày xuân ấm áp, lại giống như tích tụ mùa đông lạnh lẽo.

Đây là lời chú thích nàng lưu lại bên cạnh bức ảnh đó.

Lúc ấy, nàng đoán trong lòng hắn tất nhiên đang nhỏ máu.

Mấy ngày sau, trong đầu nàng liên tục hiện lên một màn này, giống như một loại mê muội, trên tờ giấy trắng không ngừng vẽ từng tờ lại từng tờ bộ dáng hắn mặc chiến bào trắng, hắn hiên ngang huyết chiến trên chiến trường.

Nàng muốn, nữ chủ không thấy hắc tốt, nàng cũng không thể như người mù qua đường không thấy.

Vậy, hôm nay Thần Võ Đại tướng quân kia là Quân Phi Sắc đó sao?

Vậy, trong sách viết, Quân Phi Sắc là một đại Boss của một tổ chức tà giáo nào đấy, âm mưu vọng tưởng lật đổ triều đình, vọng tưởng hành thích vua đoạt vị mà.

Trong khoảnh khắc Úy Tuệ có chút rối loạn, nhưng cũng nghĩ đến, nếu như Quân Phi Sắc đó thật sự là Thần Võ Đại tướng quân, có bối cảnh trong sạch lại lợi hại như vậy, khẳng định kết cục sẽ khác đi.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỨNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Thương Tiếc

Úy Tuệ suy nghĩ miên man trong kho củi, ra ngoài với nàng còn có Lục Vô Song và Lâm Y Y, lúc nàng bị mang đi, hai người vô cùng lo lắng chạy tới Úy phủ, sai nha hoàn Thộ Nhi cùng đến cầu kiến Công chúa Minh Ca.

Lúc ấy, Công chúa Minh Ca đang đánh đàn dưới bệ cửa sổ trong phòng, ai cũng biết, Công chúa Minh Ca đánh đàn không thích bị người quấy rầy, cho dù có chuyện lớn cỡ nào, cũng phải đợi nàng đàn xong mới được.

Bằng không thì, người nào quấy rầy người đó xui xẻo.

Nhưng mạng người quan trọng, đám người Lục Vô Song cũng bất chấp cấp bậc lễ nghĩa, thiếu chút nữa đánh nhau với mấy nha hoàn ngăn cản kia.

Cũng may, lúc ấy tiếng đàn dừng lại, bên trong truyền đến giọng nói thanh lương của Công chúa Minh Ca: “Người nào tranh cãi âm ỉ bên ngoài?”

Thộ Nhi không đợi người trả lời, vội nói: “Bẩm phu nhân, tiểu thư đã xảy ra chuyện.”

“Tiến vào nói.” Ngón tay đánh đàn của Công chúa Minh Ca hơi ngừng lại, trên mặt lại bình tĩnh không gợn sóng.

“Vâng.” Thọ Nhi vội vàng dẫn theo Lục Vô Song và Lâm Y Y đi vào.

Ba người đồng thời hành lễ, sau đó, Lâm Y Y lưu loát kể lại chuyện phát sinh ở trên đường hôm nay, cuối cùng, khẩn cầu.

“Phu nhân, mau phái người đến phủ Tướng quân cứu người đi, Tuệ muội muội bị người ta lấy dây thừng trói mang đi, chuyện này không biết phải chịu tội gì nữa.”

Nói xong, nàng và Lục Vô Song nhìn nhau, đôi mắt hai người hơi đỏ, dù sao, Úy Tuệ do hai nàng mang ra ngoài, lại xảy ra chuyện như vậy, lỡ như nàng thật sự gặp chuyện xấu gì, cả đời này trong lòng hai nàng cũng đừng mong sống yên ổn.

Công chúa Minh Ca nghe xong, đôi mi thanh tú nhăn lại, nhàn nhạt trả lời: “Có thể chịu tội gì? Đại tướng quân còn có thể bởi vì một con bé vô lễ như nó, lấy đao chém nó hay sao?”

“A?” Lâm Y Y ghen hòng nhìn trần trối, Lục Vô Song và Thọ Nhi bên cạnh cũng không dám nói nhiều.

Công chúa Minh Ca luôn luôn không muốn gặp nữ nhi thân sinh (con ruột) Úy Tuệ này, mọi người đều rõ như ban ngày, nói thật, trước kia luôn nghe Úy Tuệ oán giận chính mình là hài tử đáng thương cha không đau nường không thương, các nàng vẫn chỉ cười nhạt, dù sao, với tính tình không tốt của nha đầu kia, làm cha mẹ cũng thật đau đầu.

Hôm nay, Úy Tuệ bị người trói mang đi, một cô nường gia bị chuyện như vậy, làm nường mà một chút phản ứng cũng không có, còn nói những lời không tim không phổi như vậy.

Đại tướng quân sẽ không lấy đao chém nàng, chẳng lẽ Công chúa Minh Ca vẫn luôn hy vọng người khác lấy đao chém nữ nhi thân sinh hay sao?

Lâm Y Y không cam lòng, thừa nhỏ nài tang mẹ, khát vọng tình thương của mẹ, tình thương của mẹ trong cảm nhận của nàng không nên là như vậy.

“Phu nhân, mặc dù Đại tướng quân không nhất định sẽ làm khó Tuệ muội muội, nhưng mà, tạm giam Tuệ muội muội là những hạ nhân thô lỗ, bọn hắn cũng không biết thân phận Tuệ muội muội, lỡ như làm Tuệ muội muội bị thương, đến lúc đó hối hận cũng không kịp rồi.”

“Vậy coi như cho nó một bài học đi.” Giọng nói thanh lương của Công chúa Minh Ca lộ ra vài phần không kiên nhẫn: “Các người lui ra đi.”

“Này không” Lâm Y Y còn muốn nói cái gì nữa, nhưng hai ma ma trung niên tiến lên: “Mời các cô nương.”

“Phu nhân, cứu Tuệ muội muội đi.” Lâm Y Y không cam lòng dậm chân, nhưng vẫn bị hai ma ma mời ra ngoài.

“Tại sao lòng phu nhân lại nhẫn tâm như vậy.” Ra khỏi viện, Lâm Y Y tức giận nói.

Lục Vô Song cũng gật đầu đồng ý.

Thọ Nhi khẽ thở dài, hôm nay, lão thái thái và Đại lão gia không có trong phủ, chuyện của tiểu thư cũng thật khó khăn, đi tìm Thượng quan quản gia thử xem.

Bên này người vừa đi, Công chúa Minh Ca liền buông dây đàn, hai mắt thất thần nhìn chăm chăm bên ngoài cửa sổ.

“Phu nhân, không bằng lão nô phái mấy người đến phủ Tướng quân đón người.” Hạ ma ma hơi mập mạp, biết rõ chủ tử lo lắng chuyện của tiểu thư, cẩn thận đề nghị.

Công chúa Minh Ca không thu hồi ánh mắt, chẳng qua chỉ khẽ thở dài: “Không cần, chỉ phái người ngầm để ý, để cho nó chịu khổ một chút cũng tốt, chỉ cần đừng ... Quá mức.”

“Ai.” Hạ ma ma đáp ứng đi làm.

Trần ma ma thấy sắc mặt nàng vẫn kém như cũ, cũng khuyên nhủ: “Phu nhân yên tâm, tiểu thư không có chuyện gì.”

“Ngược lại ta hy vọng nó có thể chịu khổ một chút, từ nay về sau sống yên ổn lại.” Công chúa Minh Ca nói xong những lời này, đôi mắt đỏ lên, lúc này nàng thật sự vừa tức lại vừa đau.

Sáng sớm, nha đầu kia đến tìm mình, thay đổi sự điêu ngoa tùy hứng ngày xưa, nghe lời còn nói sẽ không đến kiếm chuyện với viện kia (bên Úy Như Tuyết), cũng không tìm Thái tử điện hạ nữa, nàng còn vui mừng hơn nửa ngày, cho rằng cuối cùng nó cũng lớn hiểu chuyện rồi.

Không ngờ, mới qua nửa ngày, nó lại gây họa, làm ngựa của Đại tướng quân kinh sợ.

Tuy Lâm Y Y nói nó thật sự bị người ám toán, nhưng làm sao nàng có thể tin?

Loại khổ nhục kế này, Úy Tuệ đã từng dùng không biết bao nhiêu lần.

Năm đó, lúc nó theo đuổi một thái y trẻ tuổi của Thái y viện đã dùng qua, cả ngày giả bộ bệnh, cần người nọ đến khám và chữa bệnh.

Về sau, nó coi trọng một người thị vệ mới bên trong phủ Nhị lão gia, không có việc gì giả bộ như bị người ăn cướp, giả bộ té gãy chân, cầu lão thái thái vội phái thị vệ kia đến canh giữ viện của nó.

Điều này cũng thôi đi, càng về sau trên yến hội Hoàng gia, thấy Thái tử Tiêu Dục, nó càng không thể cứu chữa, thậm chí điên cuồng chà đạp Đại tử ngọc bên Tây viện.

Hôm nay, nó thề về sau sẽ không tìm Thái tử điện hạ, ra là vì Đại tướng quân này.

Trước kia nghe nói về Đại tướng quân này, thiếu niên đầy hứa hẹn, tuyệt sắc phi phạm, nhân tài hiếm có của Đại Chu.

Chắc là hôm nay nó thấy Đại tướng quân, nhất thời lại nổi lên tâm tư, lúc này mới trình diễn màn khổ nhục kế này.

Công chúa Minh Ca cực kì thất vọng, vạn không nghĩ tới, lần này Úy Tuệ thật sự oan uổng, cũng đều do nguyên chủ ngày xưa trình diễn quá nhiều.

Hắc xì.

Úy Tuệ dựa vào góc tường mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, sau khi tỉnh lại, cả người lạnh lẽo, ngẩng đầu nhìn ra ngoài xuyên qua cái cửa sổ rách nát, sắc trời đã tối như vậy rồi.

Sẽ không để cho nàng qua đêm ở đây chứ? Giờ đang là mùa đông khắc nghiệt đấy, nơi đây không có giường không có chăn, cửa sổ thì gió lùa, nàng sẽ bị chết cóng đấy.

Không được.

Nàng giãy giụa đến cạnh cửa, dùng sức lấy thân xô cửa, lớn tiếng gọi: “Người bên ngoài nghe đây, ta muốn gặp Đại tướng quân của các người.”

Không ai trả lời, chỉ có một hồi gió lạnh thổi qua, cửa sổ tan hoang phát ra tiếng vang sột xoạt, tiếp theo nàng giật mình run rẩy, vội vàng co lại rồi kêu lên.

“Ta oan uổng, các người muốn chém muốn róc thịt cho thống khoái là được, trói người lại để trong này, coi là rằm chó.”

Ngoài phòng, ngay cả cái rằm cũng không có người thả, Úy Tuệ buồn bực muốn cào người.

Nàng dùng sức đá vài cái lên cửa, từng đợt tro bụi rơi từ trên cửa xuống, dính vào đây đâu, đây người nàng, vội vàng lách mình lui đến bên cửa sổ, nhìn ra phía bên ngoài, bên ngoài sân nhỏ trống trơn, không có một bóng người.

Chẳng lẽ những tên ngốc kia chỉ biết canh cửa, không biết canh cửa sổ? Nếu nàng chạy trốn từ nơi này?

Nghĩ đến, nàng hắc hắc nở nụ cười, lại không dám chậm trễ chút nào, trước tiên, phải cắt đứt dây thừng trên người.

Vòng quanh căn phòng hai vòng, cuối cùng nàng cũng tìm được một mảnh ngói vỡ bên dưới đồng tro, gian nan dùng mảnh ngói vỡ này cắt đứt dây thừng.

Thường ngày xem trong tivi, những người bị nhốt cầm ngói vỡ đá vụn gì đó, dễ dàng cắt đứt dây thừng, thì ra đều là giả.

Ít nhất, tại nơi của Úy Tuệ, tay nàng mài đến muốn rút gân, dây thừng mới chỉ bị cắt đứt một cọng lông, nhưng sợ mặt trời lặn bầu trời tối đen, tìm không ra phương hướng, nàng nhìn được, gấp rút mài.

Vất vả lắm, lúc màn đêm buông xuống, nàng cắt đứt sợi thừng trên người, không dám chậm trễ, theo cửa sổ bò ra ngoài, đi đến góc phòng,

muốn nhìn thị vệ giữ cửa một chút.

Cũng không nghĩ vừa thấy, cả người ngón ngang trong gió.

Viện to như vậy, ngay cả một cộng lông người cũng không có, trách không được nàng thét khô cả cổ cũng không ai trả lời, thì ra bọn gia hỏa kia ném nàng trong phòng củi này một mình, mặc nàng tự sinh tự diệt.

Tức thì trong lòng có hàng vạn từ thảo nê mã (một từ chửi tục) gào thét vang lên, Đại tướng quân rầm chó, chúng ta kết thù lớn!

Không ai cũng được, ban ngày nàng bị trói đến tay chân tê cứng cả, giờ phải hoạt động thân thể cho giãn gân cốt, sau đó lại nghênh ngang đi ra ngoài từ cửa chính.

Nhưng mà, mới vừa đuổi người hai cái, chỉ thấy hai nhân ảnh từ xa đang đi đến viện này.

Úy Tuệ bị dọa vội vàng vọt đến góc phòng, lần này nguy rồi, nếu bọn hăn phát hiện nàng không còn, lại phái người bắt nàng thì phiền phức.

Trốn đi.

Vung chân chạy tới hậu viện, chỉ là, đến dưới chân tường, nhìn bức tường cao hơn hai thước, nàng buồn bực.

Đây là muốn nàng tay không leo rào? Nàng cũng không phải Tri chu hiệp (Spider Man), mặc dù chạy lấy đà cũng không leo lên được một bước, còn bị dội ngược khiến mông tiếp đất.

Ồ, thấp thoáng dưới bụi cỏ cạnh chân nàng có một cái lỗ chó, không lớn, nhưng ít nhất có thể chứa được dằm người mảnh mai thon thả của nàng.

Đôi mắt nàng sáng lên, lại tối sầm xuống.

Chui lỗ chó? Bị người trông thấy thật xấu hổ.

Đang lúc vò đầu bứt tai hết sức xoắn xuýt, lại nghe tiếng nói chuyện của một nam một nữ càng ngày càng gần.

Đành phải vậy, Úy Tuệ cắn răng một cái, quỳ xuống, làm việc nghĩa không chùn bước - chui lỗ chó.

Bên kia, trong phòng củi.

Một nữ tử dịu dàng mỹ lệ nhìn dây thừng trên mặt đất, cười nhẹ: “Xem ra Tướng quân quá lo lắng, cô nương này cực kì giỏi hoạt, cũng không cần ta rồi.”

“...” Một bên Băng Diễm cũng không ngờ, chỉ nhìn Lan Chỉ Nhu, có chút xấu hổ, cũng sợ nàng nghĩ nhiều, giải thích: “Cô nương này là Úy gia Nhị tiểu thư, một đường này, miệng không ngừng mắng, tính tình vô cùng mạnh mẽ, Tướng quân sợ nàng có sơ xuất gì, khó ăn nói với Úy gia.”

“Tướng quân chưa bao giờ giải thích với người khác.” Lan Chỉ Nhi cười, chỉ là, trong lòng vẫn có chút kỳ quái.

Rốt cuộc Úy gia Nhị tiểu thư này là người thế nào? Vậy mà Đại tướng quân lại phân phó nàng tự mình hầu hạ? Đây chính là hiếm có, ít nhất nàng chưa bao giờ thấy qua Đại tướng quân sẽ thương tiếc một nữ nhân nào như vậy.

Nhưng lại có thể trói một cô nương non mềm tới đây, lại nhốt trong phòng củi bẩn thỉu này.

Đây là khác một trời một vực với hai chữ thương tiếc rồi.

Nghe thủ vệ nói, cô nương này rất xinh đẹp.

Nhưng nghĩ lại, Lan Chi Nhu cảm thấy mình suy nghĩ nhiều, Tướng quân há là loại người ham mê nữ sắc? Chính hắn dĩ nhiên cũng là người tuyệt sắc, lại nói, hậu viện trong phủ Tướng quân vẫn thiếu mấy loại tuyệt sắc sao? Nam sắc, nữ sắc, bất luận bên nào, cũng là cực phẩm thế gian.

Chỉ là, Tướng quân chưa từng liếc mắt một cái.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Gặp Nhau

Khó khăn chui ra khỏi lỗ chó, ngẩng đầu, lại bị ánh sáng sáng ngời của đèn lồng trên đỉnh đầu làm chói mắt, lúc này Úy Tuệ mới nhớ một ngày này ngoại trừ nửa cái sa kỳ mã, nàng hoàn toàn chưa uống được một giọt nước.

Gian nan bò dậy, liếc thấy chẳng biết mấy vị lão bá đại nương vây quanh từ lúc nào, nàng lại bị dọa nhảy dựng.

“Các người làm gì vậy?” Một đám đều có biểu tình như gặp quỷ.

“Cô nương, người đang làm gì thế? Tại sao lại bò ra từ trong lỗ chó?” Một lão bá râu bạc trong đó kỳ quái hỏi.

Một vị đại nương trắng mập bên cạnh lão, trên dưới đánh giá nàng, kinh sợ hỏi: “Không phải là nha hoàn trong phủ này trốn ra chứ?”

“Nói bừa.” Úy Tuệ liếc nàng một cái, sau đó vỗ nhẹ bụi trên người, giống như không chút để ý nói: “Vừa rồi con nhìn thấy một con hồ ly trắng chui vào trong lỗ chó, muốn bắt đến xem thử, ai ngờ, bên trong trừ bỏ viện hoang vắng, cái gì cũng không có, con lại chui ra, không tin, mọi người tự đi vào nhìn thử xem.”

“Hồ ly trắng?” Mấy vị lão bá đại nương nghi ngờ nhìn nàng: “Tại sao ở chỗ chúng ta lại có thứ kia?”

Úy Tuệ nhún nhún vai: “Con cũng không biết, nhưng mà, có lẽ là do trời tối, con nhìn nhầm, là mèo hoang cũng không chừng, ha ha.”

Lần này, mấy vị lão bá đại nương lại tin, chính là, mèo hoang thì được, về phần hồ ly trắng, hồ ly xảo trá, đa nghi, mị hoặc, không phải là thứ tốt, thứ này vào nhà ai, gia đình sẽ không được yên, vì vậy, mọi người không muốn bắt nó.

“Cái này cũng không sai biệt lắm.” Đại nương trắng mặt giận liếc Úy Tuệ: “Tiểu nha đầu, nhìn người đầy bụi đất, đừng chui loạn, cẩn thận gặp phải người xấu bắt người trói lại đó. Nhà người ở đâu? Đại nương đưa người về nhà.”

Không phải nàng bị người xấu bắt trói lại đó sao? “Cám ơn đại nương, nhà con không xa, tự mình trở về là được rồi, tạm biệt.”

Nói xong, nàng vẫy tay với đám người lão bá đại nương, nhắc chân rời đi.

“Đội đã, nha đầu, trời cũng đã tối, một cô nương gia như người cứ đi như vậy, chúng ta cũng không yên tâm. Người nói nhà người không xa, chúng ta dứt khoát làm chuyện tốt, đưa người một chuyến, cũng không hao tổn gì.”

Đại nương trắng mặt này cũng không tin lời Úy Tuệ nói cho lắm, bởi vì khuôn mặt kia của nàng tuy dính đầy bụi bặm, nhưng một đôi mắt rất sáng, rất linh động, hơn nữa vật liệu may mặc trên người nàng, gia đình bình thường sao có thể mặc được.

Lúc đầu hỏi nàng có phải nha hoàn hay không, chẳng qua là thăm dò, kì thực bà hoài nghi Úy Tuệ có thể là cơ thiếp của nhà này trốn ra ngoài.

Cho nên mới đề nghị đưa nàng về nhà, thứ nhất, nếu nàng không nói dối, tự nhiên có thể trở về nhà mình, bọn họ cũng yên tâm, thứ hai, nếu

nàng nói dối, tạm thời cũng biến không ra một cái nhà, đến lúc đó, bọn họ tự nhiên phải tính toán cái khác.

Tự nhiên Ủy Tuệ liếc mắt một cái nhìn ra được sự không tín nhiệm trong mắt đại nương, chấp tay, cong môi cười: “Được, như vậy đa tạ đại nương. Làm thế nào để đến Ủy phủ?”

Được rồi, kì thật, nàng thật sự không biết đường đi.

Ủy phủ? Lão bá đại nương quá quen thuộc, có thể nói, toàn bộ kinh thành không ai không biết Ủy gia, đơn giản là những chuyện của Ủy gia, là chuyện cười mà mọi người nói mấy đời cũng không hết được.

Ủy Tuệ gần như bị mọi người vây quanh dẫn đi, mà cách không xa chỗ bọn họ nói chuyện, một chiếc xe ngựa ngừng rất lâu, mãi đến khi bọn họ rời đi mới chạy đi.

Mà nam nhân trong xe, đến khi những người kia biến mất trong màn đêm, lúc này mới buông màn xe, nhin không được cười vài tiếng.

Hiện tại có nên nói cho Thái tử điện hạ biết hay không, hai tiểu nữ nhân vẫn luôn ái mộ hắn, hôm nay thật sự khiến người ta giật mình, một người giả trang nam nhân đến Hoa lâu mua vui, một người giống như tên ăn mày chui lỗ chó.

A, không đúng.

Bách Lý Tuấn Dật kêu phu xe dừng ngựa, xốc màn lên, ngẩng đầu nhìn lại trạch viện kia, nghi hoặc hỏi: “Tòa nhà này của ai? Sao trước kia không chú ý đến?”

Phu xe cũng kỳ quái: “Đúng vậy, nô tài đi trên con đường này quanh năm, hình như tòa nhà này không có người ở. Hôm nay lại đốt đèn, chắc là có người mới dọn đến.”

Mới chuyển đến sao?

Người nào ở bên trong, Bách Lý Tuấn Dật cũng không mấy hứng thú, điều hăn tò mò là, tại sao Úy Tuệ lại bò ra từ lỗ chó, trước đó, rốt cuộc nàng gặp phải chuyện gì trong tòa nhà đó?

Chỉ là, việc này cũng không tới phiên hăn đi thăm dò, tự nhiên có người làm thay, hăn chỉ cần kiên nhẫn chờ xem trò hay là được.

Vì vậy, nửa canh giờ sau, Thái tử Tiêu Dục đang tham gia cung yến biết được những chuyện này, cũng không nôn nóng như trong tưởng tượng của Bách Lý Tuấn Dật, trong yến tiệc linh đình, khuôn mặt tuần tú luôn bày ra nụ cười, càng phát ra ôn nhuận, khiến người ta như tắm gió xuân.

Rượu qua ba tuần, bầu không khí trong đại điện thoải mái hân hoan không ít, Hoàng đế Tiêu Chính Long, ôm lấy nữ nhân xinh đẹp nhất Đại Chu, trước là Quân gia Đại tiểu thư, nay là Quý phi nương nương được sủng ái nhất trong hậu cung - Quân Thi Âm, đang hứng trí thưởng thức vũ cơ đang ra sức biểu diễn bên dưới.

“Ái phi, hài lòng không? Hôm nay loại cung yến này, ngay cả Hoàng hậu Trầm cũng không mang, Trầm chỉ dẫn theo một mình nàng thôi đó.”

Vũ cơ bên dưới có cái gì đẹp, sở dĩ hứng trí xem, không phải chỉ muốn dỗ dành giai nhân vui vẻ thôi sao, từ đầu đến cuối, trên khuôn mặt thanh lệ như tiên của Quân Thi Âm không thấy mỉm cười.

Bất đắc dĩ, Hoàng đế không thể không nhẹ lời mời sủng.

“Nô tì tạ Hoàng thượng.” Khóe mắt lén nhìn sang Thần Võ Đại tướng quân Quân Phi Sắc đang ngồi nghiêm chỉnh bên dưới, ánh mắt Quân Thi Âm ảm đạm, chỉ cảm thấy Hoàng đế ôm ấp cũng phỏng người, khiến cho nàng không tự chủ được muốn né tránh.

Nhưng nàng càng hồ hững như vậy, Hoàng đế càng muốn ôm chặt nàng trong ngực mà yêu thương: “Âm Nhi, Trẫm biết nàng không thích ồn ào. Nhưng hôm nay là tiệc đón gió tây trần cho Quân tướng quân. Hẳn lại là Nhị đệ của nàng, từ nhỏ đã ở bên cạnh nàng mà lớn lên. Trẫm nhớ quan hệ tỷ đệ các nàng rất thân thiết, nên muốn mượn cơ hội này cho hai người được gặp mặt một lần. Thế nào, mất hứng?”

“Không không không.” Không ngờ Hoàng thượng có tâm tư như vậy, Quân Thi Âm có chút mừng rỡ, nhưng từ đầu đến cuối, Quân Phi Sắc giống như một vật cách điện, ngồi uống rượu một mình, không được người mời rượu, cũng không kính người khác, sợ là ca múa chi nhạc càng không vào được mắt hần, chủ yếu nhất là, lúc vừa vào điện, nàng liếc mắt đã nhận ra hần, ánh mắt của nàng không có cách nào rời khỏi hần.

Nhưng hần thì sao, có từng liếc mắt nhìn đến nàng? Dù là lén nhìn thoáng qua thôi.

Không có, Quân Thi Âm dám khẳng định hần chưa từng liếc mắt nhìn mình một cái, ngực hung hăng co rút, hần vẫn còn hận mình vì chuyện kia.

Nhịn xuống chua sót trong lòng, Quân Thi Âm cố nở nụ cười yếu ớt: “Hoàng thượng nâng đỡ, chỉ là, tính tình Nhị đệ luôn đạm bạc, không thích nói chuyện, hôm nay gặp được, biết hần rất tốt, nô tì cũng yên lòng.”

Giọng nói của nàng không lớn, có thể cảm nhận được, chỉ có vị trí của Quân Phi Sắc mới có thể nghe được, dù sao thánh lực của người luyện võ không giống với người thường.

Nàng chờ đợi hần nghe xong lời này, có thể liếc nàng một cái, chỉ một cái.

Nàng muốn nhìn ánh mắt của hần, ánh mắt là thứ tốt nhất để bán đứng tâm tư của một người.

Nàng muốn nhìn một chút, có phải trong lòng hẳn thật sự loại bỏ nàng rồi hay không.

Nhưng, kết quả lại thất vọng, Quân Phi Sắc vẫn như một bức tượng ngọc, đắm chìm trong suy nghĩ của mình theo thói quen.

“Ha ha.” Hoàng đế cười phụ họa: “Quân tướng quân thiếu niên anh hùng, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, lần này dễ dàng san bằng phản loạn phương Bắc, thay Trẫm giải trừ nguy cấp, cũng có thể giúp cho dân chúng Đại Chu an tâm đón năm mới. Ái phi, nàng nói Trẫm nên thưởng gì cho hẳn mới tốt đây?”

“Cái này?” Tim Quân Thi Âm đập mạnh, chỉ sợ Hoàng đế cao hứng, lại làm mai mối chỉ hôn gì đó.

Nhưng vàng bạc châu báu thì quá tục.

Quân Thi Âm có chút lúng túng, cũng không ngờ triều thần bên dưới nghe nói, từng người động tâm suy nghĩ.

“Đại tướng quân thiếu niên đầy hứa hẹn, là nhân tài hiếm có của Đại Chu. Lão thần nghe nói Đại tướng quân vừa qua hai mươi tuổi, vẫn chưa đón dâu. Lựa ngày không bằng trùng ngày, chi bằng Hoàng thượng ban cho Đại tướng quân một mối hôn sự, chuyện vui nhân đôi.”

Nói xong, Lễ Bộ Thượng Thư Mai Gia Viên, còn cố ý nháy mắt mấy cái với Hoàng đế, ý bảo nhà mình vừa lúc có khuê nữ, buổi chiều Hoàng thượng mới hỏi đây này.

Hoàng đế còn chưa nói, những đại thần khác cũng ào ào hòa theo, có trực tiếp đưa ra, ở trước mặt mọi người, tán dương nữ nhi vừa trưởng thành của mình, không phải là thiên hương quốc sắc, cũng là dáng dấp như tiên trên trời, không phải hiền lương thực đức, thì là dịu dàng giỏi việc quản gia...

Thậm chí, càng nói về sau, có mấy nhà đã cãi nhau.

Chẳng qua là một quan viên Lại bộ nào đó không phục một quan viên Binh bộ nào đó, đã đưa một thứ nữ vào Quân phủ làm thiếp, giờ lại muốn đưa thêm một đích nữ đến làm thê, chẳng lẽ muốn độc đoán hậu viện Quân phủ?

Náo loạn một hồi, sau cùng, mọi người mới phát hiện, mọi người chẳng qua là năm mươi bước cười một trăm bước*, chuyện đưa thứ nữ, hầu như đều đã làm qua, chỉ là, nghe nói Quân tướng quân ném những nữ nhân này đến hậu viện, cũng không hỏi qua.

*Năm mươi bước cười một trăm bước: phép ẩn dụ, cười người khác khi họ phạm sai lầm, mà bản thân mình cũng phạm sai lầm tương tự, nhưng ở mức độ nhẹ hơn.

Về sau, mọi người lại suy đoán, có phải Quân tướng quân có ham mê đặc biệt hay không, vì vậy, càng thêm những người có tâm vụng trộm tuyển chọn thứ tử tuần tú xinh đẹp đến Quân phủ.

Nhắc tới cũng kỳ, Quân Phi Sắc đều thu toàn bộ.

Ài ---

Sau một phen tranh cãi ầm ĩ, các triều thần lại thanh tĩnh, nhìn Đại tướng quân như người ngọc, nghĩ hẳn có đam mê thầm kín, đều bất đắc dĩ thở dài.

Đường đường là đệ đệ ruột của Quý phi nương nương, bản thân lại là Đại tướng quân tay cầm trọng binh, tiền đồ không đếm được, trừ bỏ điều đó, chỉ bằng địa vị Quân gia là thế gia trăm năm, cũng đáng được mọi người hao hết khí lực tiền của vào trên người hắn.

Thế nhưng bản thân hắn hoàn toàn không đếm xỉa đến, vân đạm phong khinh.

Mà Quân Thi Âm thấy hắn như vậy lại đau lòng, nhưng ngoài đau lòng, đáy lòng lại mừng thầm.

Đã không có mình, bất kể kẻ nào ở trong mắt hắn cũng chẳng qua là vật chết, cho nên, nam nhân, nữ nhân, bất kể người nào đưa đến, hắn đều thu toàn bộ.

Hắn đang diễn trò cho nàng xem, hay là vẫn hận nàng?

Ai, ngay lúc triều thần im lặng, chờ đợi Hoàng thượng lên tiếng, đôi mi thanh tú của Quân Thi Âm nhắm lại, đột nhiên ngã vào trong ngực Hoàng thượng, cơn đau tim lại tái phát.

Nếu là cái khác thì cũng thôi, lần này các triều thần muốn tặng cho hắn là thê tử, sao nàng có thể đồng ý.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Keo Kiệt

Quân Thi Âm phát bệnh, Hoàng đế lập tức luống cuống tay chân, cũng bất chấp cùng vui vẻ với triều thần, lập tức ôm nàng hồi cung tìm thái y.

Một trường yến hội mở màn long trọng, lại kết thúc qua loa, cũng để cho mọi người thấy rõ lần nữa, địa vị Quân quý phi trong lòng Hoàng đế, người nào có ý muốn nhét người vào hậu cung, cũng không khỏi chết tâm vài phần.

May mắn, còn có --

Hoàng đế vừa đi, ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Thái tử điện hạ luôn khiến cho người ta như tắm gió xuân.

Tuy rằng Hoàng đế vẫn còn trung niên, nhưng đầu năm nay điều gì cũng không nói chính xác được, vả lại mấy năm nay Hoàng đế miệt mài thanh sắc (ca múa và sắc dục) quá độ, thân thể đã sớm cạn kiệt, sớm không quản những đại sự trong nước, trừ phi giống như loại thịnh yến hưởng lạc bậc này, mới ôm lấy mỹ nhân cùng nhau tham dự, ước chừng cũng là để cho triều thần an tâm, hẳn còn chưa có chết.

Mà Thái tử tuổi thanh xuân, hình dáng tuấn mỹ tài hoa xuất chúng, tính tình lại trầm ổn, nhất là mấy năm nay giúp đỡ Hoàng đế xử lý đại sự trong triều, đâu vào đấy, có uy tính rất tốt trong lòng triều thần, có thể xem là tấm gương mẫu mực cho các Hoàng tử.

Cho dù đã được Thái hậu ban hôn, nhưng Quân gia Đại tiểu thư kia, mọi người đều biết là kẻ ngốc, làm sao xứng với Thái tử chứ? Mặc dù tương lai nàng thật sự làm Thái tử phi, nhưng người như Thái tử, cũng có thể có nhiều nữ tử đến hầu hạ phù trợ.

Cũng may, tính khí của Thái tử Tiêu Dục vô cùng tốt, đối mặt với mấy vị đại thần dốc hết sức lực, lái nhai giới thiệu cô nương tốt cho hắn, hắn vẫn luôn bày ra vẻ mặt tươi cười, gật đầu tán thành.

Cuối cùng, đang lúc mọi người cho rằng Thái tử thông suốt, lúc cố ý đưa nữ nhi nhà mình, không ngờ Tiêu Dục bỏ xuống một câu như vậy.

“Các vị có tâm, Bản Thái tử chắc chắn truyền đạt lại tâm ý của các vị lại cho Phụ hoàng, nghĩ đến, từ lúc Quý phi nương nương vào cung, đã có năm năm không có tuyển người mới tiến vào hậu cung rồi.”

“A?” Cầm đầu lên mặt ồn ào nhất là Lễ Bộ Thượng Thư Mai Gia Viên, nghe vậy sửng sốt, theo bản năng giải thích: “Không, Thái tử điện hạ, ý của chúng ta là...”

“Mai đại nhân quan tâm tâm tư của Phụ hoàng, Bản Thái tử hiểu.” Tiêu Dục ngẫm hiểu cười, chấp tay với các vị triều thần: “Bản Thái tử có việc trong người, đi trước một bước, các vị yên tâm, ý tứ đêm nay của mọi người, Bản Thái tử chắc chắn chọn thời cơ tốt để dâng lên cho Phụ hoàng.”

Nói xong, nhấc chân rời đi, hoàn toàn không cho những người này cơ hội phản bác.

Để lại đám người nhao nhao sửng sốt, ngay sau đó là một vòng chỉ trích Lễ Bộ Thượng Thư Mai Gia Viên đại nhân.

“Mai đại nhân thật là lão hồ đồ, Thái hậu nương nương sợ Hoàng thượng trầm mê nữ sắc, bị thương căn cốt, sớm đã hạ chỉ phế bỏ tuyển tú, người lại phản đối, hôm nay đã nhấc lên một hồi sóng gió rồi.”

“Người nào nói ra? Lão phu là muốn cho Thái tử điện hạ...” Giải thích một nửa, Mai đại nhân giận đến râu dựng ngược, la lên: “Vừa rồi không phải các người cũng đều nói sao? Họ Lý, người còn nói tiểu nữ nhà người vừa cập kê hồi tháng tám, mỹ mạo không cần phải nói, đáng quý nhất là, nha đầu kia thích nhất đọc sách. Hừ, chỉ là một con một sách mà thôi, không phải người muốn nhét người vào trong ngực Thái tử sao?”

“Ta nhốt vào, người mới muốn nhét người vào trong ngực Thái tử đó, ngay từ đầu muốn đưa cho Đại tướng quân, nhân gia không đáp lại người, hiện tại lại muốn đưa cho Thái tử, kết quả Thái tử điện hạ cứ thế hiểu lầm rồi. Hừ, ta xem, nếu như Thái tử thật sự đề nghị Hoàng thượng tuyển tú, nếu Thái hậu biết rõ ngọn nguồn do người, người nói sẽ thế nào?”

“Sẽ thế nào? Vừa rồi các người ai cũng nói không ít.” Mai Gia Viên tự nhận là đêm nay thật sự là oan uổng.

“Thái tử điện hạ vừa đi không lâu, chúng ta nhanh đi giải thích rõ ràng.”

Có người rút cuộc nhận rõ hiện tại không phải lúc tranh cãi, vội vàng bước ra cửa, đám người Mai Gia Viên cũng vội vàng lao ra cửa.

Không nói đến, hiện giờ Hoàng đế độc sủng Quân quý phi, đưa khuê nữ nhà mình vào có mà ngồi lãnh cung, chỉ với năm đó Thái hậu hủy bỏ tuyển tú, vì muốn Hoàng đế bảo trọng long thể, mà bọn hắc lại ngang nhiên đề nghị tuyển tú, chẳng những đối nghịch với Thái hậu, thậm chí có thể sẽ bị ngộ nhận là có mưu đồ làm loạn với Hoàng đế.

Việc này nói nhỏ không nhỏ, nói lớn lại rất lớn.

Mắt thấy một đám đại thần không để ý hình tượng chạy vội ra khỏi điện, Quân Phi Sắc vẫn an tĩnh ngồi uống rượu, trong mắt không hề có cảm xúc.

Ngược lại đám tiểu thái giám hầu hạ một bên, từng người từng người mím môi cười trộm, đừng thấy những bộ dạng điệu võ dương oai lúc trước của mấy đại thần kia, thật sự gặp chuyện, đều như bộ dạng của gấu lúc này.

Chuyện như vậy, bọn hắc gặp vô số lần.

Chẳng qua là, Quân Phi Sắc như vậy, bất luận bên ngoài hỗn loạn thành cái dạng gì, hắc vẫn giống như chạm ngọc, làm theo ý mình, thật đúng là hiếm có.

Có tiểu thái giám thấy hắc uống rượu dùng bữa một mình, tiến lên hỏi thăm: “Quân tướng quân, mọi người đã rời đi.”

“Muốn dọn dẹp rồi hả?” Quân Phi Sắc đặt ly rượu xuống, ngược mắt nhìn hắc.

Một đôi mắt đen như ngọc thạch, thâm sâu như đầm, khiến tiểu thái giám cảm thấy căng thẳng, trả lời cũng không được lưu loát: “Không, không, nô tài muốn hỏi, Quân tướng quân có cần nô tài hầu hạ. Ví dụ như, đồ ăn này đã nguội lạnh, có muốn nô tài mang xuống hâm nóng không -”

“Lui ra đi.” Trầm thấp phân phó.

“A?”

“Bốn tướng quân ăn cơm không thích nghe người nói chuyện.” Quân Phi Sắc hiếm khi giải thích rõ ràng với người khác.

“A, a...” Tiểu thái giám không khỏi đỏ mặt, nhu thuận lui ra phía sau hắc, rồi lại nghiêng đầu qua, lại hiếu kỳ xem xét, nam nhân giống như ngọc này, chậm rãi dùng đồ ăn.

Nhắc tới cũng lạ, sơn trần hải vị đầy bàn, không thấy hắc động nửa chiếc đĩa, chỉ thấy hắc yêu thích không rời với đĩa cải xào.

Lúc hăn dùng bữa, động tác cực kì tao nhã, đôi đũa gấp một miếng rau, chậm rãi đưa đến bên miệng, môi anh đào khẽ nhếch, đầu lưỡi nháy lên, nhẹ nhàng từ từ nhấm nuốt, bộ dáng yên tĩnh và tốt đẹp, khiến cho người ta cảm thấy đó không phải là cây cải tầm thường, cũng cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Một khắc đồng hồ sau, cuối cùng hăn cũng ăn hết đĩa cải xào.

Tiểu thái giám vội vàng tự mình bưng nước cho hăn súc miệng, lại không khỏi lăm miệng: “Quân tướng quân ăn ít vậy à? Có phải thức ăn không hợp khẩu vị hay không?”

Quân Phi Sắc súc miệng, rửa sạch tay, lúc này mới đứng lên, nhẹ nhàng nhìn tiểu thái giám: “Món cải xào này rất ngon, sáng mai người thay ta thưởng cho đầu bếp xào rau.”

Nói xong, lục lọi trong tay áo hồi lâu, rốt cuộc lấy ra một xâu tiền, đưa cho tiểu thái giám.

“Vâng.” Có thể thay Đại tướng quân làm việc, tiểu thái giám cảm thấy hết sức vinh hạnh, cả khuôn mặt đều sáng lên.

Chỉ là, nhận một xâu tiền, tiểu thái giám vẫn tròn mắt, hầu hạ trong cung nhiều năm, vật tốt gì chưa thấy qua, cho dù là được chủ tử ban cho một thứ bỏ đi, cũng hơn hăn một xâu tiền này đấy.

Nhưng mà, Quân Phi Sắc không biết suy nghĩ của hăn, sau khi cho một xâu tiền, lông mày nhăn lại, hình như do dự, cuối cùng, trong sự sững sờ của tiểu thái giám, lại thu xâu tiền trở về.

Chỉ vào sơn trôn hải vị không được động vào trên bàn kia: “Thưởng cho hăn những thức ăn này.”

Tiểu thái giám lập tức như bị sét đánh, cả người đổ mồ hôi đầm đìa.

Trong nội tâm không ngừng mặc niệm, Đại tướng quân không phải keo kiệt.

Nhưng mà, mặc dù Quân Phi Sắc không keo kiệt, nhưng hãn thật sự không có tiền.

Mọi người đều thấy hãn ăn mặc hoa lệ, bộ dạng công tử tao nhã, thế nhưng mọi người không thể ngờ được, hãn xuất hành ngay cả xe ngựa cũng không có, lại đau lòng con ngựa theo mình bốn ba cực khổ mấy ngày liền, hãn tiến cung không mang theo nó, bởi vậy, trở về, cũng chỉ có thể dựa vào đôi chân này thôi.

Chỉ là, ra khỏi hoàng cung, kinh thành to như vậy, lại khiến cho hãn trong lúc nhất thời không tìm được nhà của mình rồi.

May mắn, Lan Chỉ Nhu sớm đoán được hãn sẽ như vậy, sớm phân phó người chờ bên ngoài cửa cung, mới không để cho hãn đi lạc trong kinh thành to như vậy.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Roi

Quân Phi Sắc theo gã sai vặt Lan Chỉ Nhu phái tới, đi một mạch trở lại biệt viện nhà mình.

Ban ngày vẫn là cái viện vắng vẻ rách nát, lúc này lại được dọn dẹp sạch sẽ, còn đặc biệt loại bỏ hoa cỏ vốn có trong viện, đổi thành gốc cây hoa mộc lan được dời tới từ trong viện cũ của hã.

Trong phòng, màn lụa chần đệm hoàn toàn mới, gió thổi làm màn cửa Tô Châu nhẹ lay động, bàn làm việc sạch sẽ, còn có, bên trong lư hương tinh xảo đang đốt hương tiểu diệp tỏa ra hương thơm thảo nhiên khiến người thoải mái.

Những thứ này, không thể nghi ngờ đều là làm theo sở thích của hã.

Lần này, Quân Phi Sắc rất hài lòng.

“Vất vả rồi.”

“Tướng quân hài lòng là tốt rồi.” Lan Chỉ Nhu cười dịu dàng, một bên tiến lên, đưa tay muốn cởi áo choàng giúp hã.

Quân Phi Sắc không dấu vết né tránh, tự mình cởi áo choàng đưa cho nàng: “Nơi này có Băng Diễm hầu hạ ta là được rồi, người cũng vất vả một ngày rồi, nghỉ sớm đi.”

“Hắn là một đại nam nhân, có thể hầu hạ được gì.” Lan Chỉ Nhu không lưu tâm, thu dọn áo choàng xong, lại bưng nước nóng đã chuẩn bị tới: “Tắm rửa trước. Biết tiệc rượu trong cung người chưa chắc ăn ngon, ta sớm chuẩn bị cho người mấy món ăn, đều đã hâm nóng rồi.”

“Không cần, ta không đói bụng.” Quân Phi Sắc rửa tay, trực tiếp ngồi vào bàn làm việc, tiện tay cầm lên một quyển sách lật xem.

Lan Chỉ Nhu vội vàng dời một ngọn đèn qua, nhìn sắc mặt hắn tạm được, không khỏi nghi ngờ: “Sao không đói bụng? Buổi trưa Tướng quân không ăn cái gì.”

“Trong dạ tiệc đã dùng qua rồi.” Quân Phi Sắc nhẹ nhàng nói, tiện tay, lại lật một trang, giống như đọc rất hăng hái.

“À...” Lan Chỉ Nhu thấy thế, không biết nói gì nữa, đành mất mát đi ra ngoài, vừa mới đi mấy bước, đột nhiên nghĩ tới cái gì, quay trở lại nói.

“Tướng quân, cô nương bị trói tới đây vào ngày hôm nay...”

“Hả?” Quân Phi Sắc ngẩng đầu, bộ dạng mờ mịt, từ đầu hắn đã quên chuyện kia rồi.

Trái tim Lan Chỉ Nhu mới thả xuống, xen lẫn một chút mừng rỡ, cười nói: “Nghe nói là Úy gia Nhị tiểu thư, phải không? Cô nương kia thật thông minh xảo trá, tự mình cắt đứt dây thừng chạy đi.”

“Ừ.” Quân Phi Sắc nhàn nhạt hừ một tiếng, lại cúi đầu đọc sách, hiển nhiên không có hứng thú với chuyện này.

Lan Chỉ Nhu nhẹ nhàng mỉm cười, trên mặt tươi cười, dịu dàng nói: “Chỉ Nhu đi xuống trước, Tướng quân cũng đừng xem khuya quá, nghỉ ngơi sớm.”

Mà lúc này, Úy Tuệ dưới sự hộ tống của mấy vị lão bá đại nương, đến nhà an toàn.

Thọ Nhi mừng rỡ, nhưng thấy nàng mặt xám mảy tro hết sức nhếch nhác, lại đau lòng không thôi, trong lòng mắng Tướng quân kia mấy trăm lần.

Úy Tuệ không còn sức lực, vừa rửa mặt vừa phân phó người chuẩn bị thức ăn, nàng đói bụng lắm rồi.

Ăn uống no đủ, tắm rửa sạch sẽ, thay đổi một bộ xiêm y sạch sẽ, lúc này Úy Tuệ mới chui vào trong chăn ấm áp, thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Lại nói, cổ đại này thật không có nhân quyền, tùy tiện bắt người trói lại, nếu không phải nàng cơ trí trốn thoát, qua khỏi đêm nay, vừa lạnh vừa đói, không biết chuyện gì xảy ra nữa.

Ai!

Nhưng mà, nói đi thì cũng nói lại, rốt cuộc hôm nay ai đã ám toán nàng? Thật sự quá ti tiện mà.

“Nếu để ta bắt được người nọ, nhất định phải lấy roi quất nàng.” Trong chăn, Úy Tuệ hung ác nói.

Chỉ là, nàng không biết, sợi roi vẫn mang theo bên người, giờ đang ở trước mặt Thái tử.

Sau cung yến, Thái tử Tiêu Dục trở về phủ Thái tử, Bách Lý Tuấn Dật đã chờ rất lâu, chẳng qua là muốn nhìn thấy chuyện cười của hắn.

Ai ngờ chuyện cười không thấy đâu, lại để cho hắn gặp một chuyện lạ.

Ao sen phía hậu hoa viên phủ Thái tử, trong một đêm tất cả cá đều chết hết, từng con cá ngửa bụng chết trôi trên mặt nước, tình trạng này thật

khiến người ta khó chấp nhận.

Trong đó có loại hồng long mà Thái tử thích nhất, nghe nói mới nuôi không lâu, lần này cũng khó tránh khỏi kiếp nạn.

Quản gia trong phủ bị dọa sợ, vừa lúc Bách Lý Tuấn Dật tới đây, nên tìm hân hỗ trợ giúp tra xét chuyện này, hi vọng lúc Thái tử trở về sẽ có câu trả lời thích đáng.

Giao phó, chính là một sợi roi bạc dài ba thước, lúc này, đang ướm sững nằm trong một cái khay tinh xảo, Thái tử điện hạ đang suy tư.

Tiêu Dục liếc mắt một cái đã nhận ra sợi roi này là của Úy Tuệ, không khỏi nghi ngờ: “Người nói là do thứ này, độc chết cá trong ao?”

“Ừ.” Bách Lý Tuấn Dật gật đầu.

Lúc đầu hân không biết chủ nhân sợi roi này là ai, chỉ là sau khi vớt lên, quản gia và mấy hạ nhân trong phủ lập tức nhận ra, dù sao, sợi roi này chưa bao giờ rời khỏi Úy Tuệ, mà nàng thường xuyên đến phủ Thái tử, những người này đều quen thuộc.

Roi này được vớt lên, tỏa ra mùi vị cổ quái, hân liền lưu ý, sai người tìm đại phu kiểm tra thực hư, quả nhiên, trên thân roi tẩm một loại độc dược mẫn tính, dược này vô sắc vô vị, không dễ bị người phát hiện, đối với thân thể con người lại tích lũy thương tổn theo từng ngày, không phát tác trong ngày một ngày hai.

Sở dĩ lần này độc chết nhiều cá như vậy, là vì bị ngâm trong nước nhiều ngày, độc tính phát tác, mà cá là loại ăn thực vật, không may trúng độc, độc truyền nhiễm, vì vậy trong một đêm, tất cả cá đều bị nhiễm độc mà chết.

Giải thích xong những thứ này, nhìn vẻ mặt âm trầm của Tiêu Dục, Bách Lý Tuấn Dật lắc đầu than nhẹ: “Xem ra, Ủy tiểu ma nữ này trôi qua cũng không thoải mái, có người muốn cái mạng nhỏ của nàng.”

“Sao người biết, độc này không phải do tự nàng bôi lên?” Tiêu Dục liếc hắt, đáy lòng lại suy xét lời hắt nói.

Bách Lý Tuấn Dật nhướng nhướng mi, tà tứ cười một tiếng: “Tự nhiên, đầu óc của nha đầu kia lại tương phản với khuôn mặt xinh đẹp của nàng, cũng có khả năng cầm nhầm độc được độc chết chính mình.”

Tiêu Dục cũng không nói gì thêm, hai mắt nhìn chăm chăm cây roi kia, trong đầu hiện lên hình ảnh, hình như là chuyện của nhiều năm trước.

Đó là một ngày hè bọn họ biết nhau không lâu, hắt vừa được sắc phong làm Thái tử, hết sức phấn khởi, ngày ngày nghiên cứu cách thống trị quốc gia như thế nào mới tốt, vì Phụ hoàng phân ưu.

Ngày đó, hắt vừa nghe được tình hình thiên tai ở phương Nam, lo lắng không thể nghỉ ngơi, buổi chiều ánh nắng chói chang, nghe tiếng ve kêu trên cành cây, càng thêm ngọt ngào.

Ngay lúc này, nàng đến đây, hình dáng hào hứng, phía sau có một tiểu nha đầu đi theo.

Tiểu nha đầu để hộp thức ăn xuống, tự động lui vào trong viện.

Trong hành lang dài của hoa viên, hắt nhìn nàng khẽ nhếch khuôn mặt nhỏ nhắn, dày đặt mồ hôi lóng lánh, còn có đôi mắt lóe sáng như ánh sao, trong lúc nhất thời quên đi phiền chán, chỉ thấy nàng khom lưng mở hộp thức ăn, lấy từ bên trong ra một chén tuyết lê ướp lạnh.

Đúng vậy, là tuyết lê đã được ướp lạnh qua, mát lạnh ngọt lành tan trong miệng, ăn một miếng, từ trong đáy lòng dâng lên thoải mái, trong

khoảnh khắc toàn bộ sự ngọt ngào đều biến mất sạch.

Đó cũng là lần đầu tiên, bọn họ ngồi chung một chỗ hài hòa nói chuyện.

Hắn nói hăn phiên lòng chuyện triều chính, nàng nói nàng lo lắng chuyện nhà.

Nàng nói nhiều về việc nương nàng không thương nàng, Đại ca ghét bỏ nàng, đệ đệ lại là một hũ nút (ý là bị câm), trong nhà chỉ có tổ mẫu là đối xử tốt với nàng.

Nhắc tới tổ mẫu, trên gương mặt kia mới tràn ra mấy phần vui vẻ, lại còn đặc biệt tháo sợi roi nhỏ màu bạc được chế tác xinh đẹp tinh xảo từ bên hông xuống, đắc ý khoe với hăn.

“Đây là quà tổ mẫu tặng cho muội, là mời thợ thủ công nổi tiếng khắp thiên hạ chế tạo thành, huynh sờ thử xem, roi này vừa nhẹ lại mềm, nhưng mà đánh vào người lại rất đau. Tổ mẫu nói, nếu như sau này gặp người nào khi dễ muội, sẽ dùng roi này quất chết hăn, hừ hừ...”

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Gần Gửi

Ánh mặt trời dịu nhẹ của buổi sớm mai, nghe tiếng chim tước mềm mại kêu ở ngoài cửa sổ, Úy Tuệ chậm rãi mở mắt, màn lụa màu hồng nhạt, một phòng xa hoa tinh xảo, khiến nàng hơi hoảng hốt.

Chỉ là, rất nhanh nàng đã thoát khỏi cảm giác mất mát, ngồi dậy, đuổi cái lưng mỏi nhừ, lại thấy nắng ấm rực rỡ ngoài cửa sổ, tâm tình cũng tốt hơn.

Quá khứ, nguyên chủ có thói quen ngủ nướng, cho nên lúc này không ai tới quấy rầy, Úy Tuệ cũng không muốn gọi người hầu hạ, chỉ lấy áo khoác trên đầu giường, khoác ở trên người, ngồi trên giường, luyện tư thế yoga đơn giản.

Khoảng một khắc sau, tứ chi thoải mái hơn rất nhiều, lúc này nàng mới sung sướng đứng lên, tự mình mặc y phục, gấp chăn đệm gọn gàng, mới gọi Đào Nhi bên ngoài bưng nước nóng vào rửa mặt.

Không thoa phấn trang điểm, không mang trâm cài, sợi tóc đen như mực không bị bó buộc, dịu dàng buông xuống, đơn giản thoải mái, không giống ngày xưa xinh đẹp khoa trương, giờ là một loại xinh đẹp thanh thủy như phù dung, khiến Đào Nhi nhìn đến ngây người.

“Nước?” Úy Tuệ tự mình ngồi trước bàn trang điểm, cầm lấy lược chải đầu.

“A, a...” Lúc này Đào Nhi mới nhớ tới nước nóng đặt trên kệ rửa mặt rồi.

Ý Tuệ sẽ không chải thành búi tóc cổ đại, chỉ cầm một dây cột tóc vàng nhạt, cột một đầu tóc đen thành đuôi ngựa, xong đi tới rửa mặt.

Đào Nhi đưa khăn nóng cho nàng, lại nhìn kiểu tóc đơn giản lưu loát của nàng, chặc chặc cười nói: “Tiểu thư chải tóc như vậy, thật sự rất khác biệt.”

“Cũng không tệ lắm phải không?” Ý Tuệ cũng cực kì mãn ý, nguyên chủ trừ bỏ khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kinh người, thì một đầu tóc đen thẳng này cũng rất tốt, làm cho người ta cực kì hâm mộ, so với tóc giả của nữ minh tinh trong quảng cáo dầu gội đầu ở hiện đại mà nàng thấy không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

“Ừm.” Đào Nhi gật đầu.

Lát sau, Thộ Nhi bừng điểm tâm tới, phát hiện Ý Tuệ cột tóc đuôi ngựa, không khỏi nhú mày: “Hỉ Nhi đâu? Tại sao không chải tóc cho tiểu thư?”

“Ta chải tóc nhìn không đẹp sao?” Ý Tuệ ngồi vào bàn ăn, nhìn bữa sáng phong phú, khẩu vị tốt.

Thộ Nhi ngưng mi, có ai làm tiểu thư mà để đầu tóc đơn giản như vậy? Không có một cái trâm hoàn trâm hoa, so với nha đầu nhà nhà bình thường cũng không bằng.

Đang muốn nói gì, Đào Nhi vội vàng giải thích: “Sáng sớm Hỉ Nhi tỷ tỷ bị phu nhân gọi qua bên kia.”

“Sao vẫn chưa trở lại?” Thộ Nhi kỳ quái.

“Có lẽ mẹ ta tìm nàng có việc, gấp gáp cái gì? Hôm nay ta không có ra ngoài, như vậy rất tốt.” Úy Tuệ vừa nói xong, cầm đôi đũa bên cạnh, gấp miếng bánh bao nhân đậu, vội vàng ăn, chỉ cảm thấy mỹ vị đặc biệt: “Ăn ngon thật. Ai làm vậy?”

“Dĩ nhiên là Điểm Nhi tỷ tỷ làm, ở chỗ chúng ta, trừ bỏ nàng, người nào có tay nghề được vậy.” Đào Nhi cười hì hì khen.

“Ừ, thật không tệ.” Úy Tuệ ăn liền hai cái, lại ăn vài ngụm cháo, bỗng cảm giác trong bụng ấm áp, trên người cũng ấm áp hơn, không khỏi hí mắt cười lên.

Nếu vứt bỏ tương lai bi thảm mà nữ phụ có khả năng gặp phải, thì cuộc sống hiện tại của nàng quả thật không tệ, y đến vườn tay cơm tới há mồm, làm một sâu gạo thôi.

Nghĩ đến sâu gạo, trong đầu nàng không hiểu sao nhớ đến cảnh tượng Thượng Quan Tể Nguyệt dứt Úy Vân Nhạc ăn cơm.

Hài tử kia, ngay cả cơm cũng không ăn sao?

Ngực cứng lại, hài tử xinh đẹp kia là đệ đệ ruột của nàng.

“Còn bánh bao này không?”

“Còn, Điểm Nhi hấp tới hai lồng.” Thọ Nhi thấy nàng thích, cười trả lời: “Nô tỳ đi lấy.”

“Đừng.” Trên bàn trừ bỏ bánh bao ra, còn có sủi cảo, gà xé phay, cháo, với vài món điểm tâm nàng không biết tên, với một bữa điểm tâm mà nói thì đây quá phong phú, nàng hoàn toàn ăn không hết.

“Một hồi, người gói mấy cái bánh bao nóng hồi lại.”

“Sao thế?” Thọ Nhi nghi hoặc.

Úy Tuệ lại ăn một ngụm cháo, nghĩ đến cái gì, lại phân phó Đào Nhi: “Hôm qua Lục hoàng tử đưa Sa kỳ mã cho ta còn không?”

Thứ kia mềm ngọt xốp xốp, hài tử đều thích ăn loại đó.

“Còn, nô tỳ đã cắt kỹ, hiện tại tiểu thư muốn ăn sao?” Đào Nhi hỏi.

Úy Tuệ lắc đầu: “Chút nữa lấy ra, ta mang cho Nhạc Nhi nếm thử.”

“Tiểu thiếu gia?” Đào Nhi, Thọ Nhi cùng kinh ngạc trợn to mắt.

Không phải tiểu thư luôn ghét tiểu thiếu gia sao?

Úy Tuệ mỹ mãn dùng xong điểm tâm, Đào Nhi Thọ Nhi cũng đã chuẩn bị tốt hai món ăn nàng muốn mang đi.

“Đào Nhi, người cầm theo.” Thọ Nhi quá giống bà quản gia, cũng dong dài, Úy Tuệ cũng giống như nguyên chủ, làm gì cũng thích dẫn theo Đào Nhi gốc.

Đào Nhi “Dạ” một tiếng, xách hộp đựng thức ăn, theo sau Úy Tuệ.

Phía sau, Thọ Nhi đuổi tới cửa viện, lo lắng dặn Đào Nhi, hầu hạ tiểu thư cho tốt.

Đào Nhi chỉ hừ một tiếng, khoát khoát tay với nàng, ý bảo yên tâm.

Nhưng sao Thọ Nhi có thể yên tâm, tiểu thiếu gia còn chưa ra đời, tiểu thư đã kiên kị hẳn sẽ đoạt đi sủng ái của nàng, thậm chí lúc phu nhân mang thai chín tháng, sắp lâm bồn, cố ý ngáng chân khiến phu nhân ngã sấp xuống hòng làm mất đi đứa bé trong bụng.

Về sau khiến tiểu thiếu gia sinh non, phu nhân không ngừng xuất huyết, thiếu chút nữa bỏ mạng.

Tự nhiên, chuyện tình lần đó, tiểu thư cũng chịu sự trừng phạt nghiêm khắc, nếu không phải lão thái thái ra mặt, sợ là tiểu thư cũng không giữ được mạng.

Ai, từ đó về sau, tiểu thư hận tiểu thiếu gia, mấy năm nay cũng chưa bao giờ chủ động đến nhìn tiểu thiếu gia, vì sao hôm nay tốt lành muốn đi thăm tiểu thiếu gia chứ?

Bất kể thế nào cũng không nghĩ ra, trong lòng bất an, trở về phòng, lại lo lắng, sau cùng đành phải sai một tiểu nha đầu qua viện của Thượng Quan quản gia, vụng trộm nhìn, nếu như có gì không tốt, lập tức trở về bẩm báo.

Tiểu nha đầu lập tức đi làm, theo sau Úy Tuệ và Đào Nhi một khoảng xa.

Dĩ nhiên Úy Tuệ không biết việc này, nàng đi gần gũi với đệ đệ của mình, có gì không đúng à?

Ở hiện đại, nàng là con một, tuy có rất nhiều anh chị em họ, nhưng ở nhà chỉ có một mình, bình thường không có ai nói chuyện, buồn cũng chỉ có thể nói chuyện với gấu bông.

Giờ thì tốt rồi, chẳng những có ca ca tỷ tỷ, còn có đệ đệ thiếu niên xinh đẹp như thế.

Hắc hắc, mặc dù, ca ca lạnh lùng, tỷ tỷ tàn nhẫn, nàng không dám trêu chọc hai người này, nhưng người đệ đệ kêu tên Úy Vân Nhạc kia, nàng vẫn có thể đi chiếu cố gần gũi chứ.

Dọc theo đường đi, nàng ngâm nga khúc ca, nghĩ đến lát nữa đệ đệ vui vẻ khi nhìn thấy mỹ thực, trong đầu cảm thấy tốt đẹp.

“Tiểu thư, người hát bài gì vậy, thật dễ nghe.” Đào Nhi nghe giai điệu đó thật êm tai, nhin không được hỏi, trong lòng lại có vài phần đắc ý, là ai nói tiểu thư nhà nàng một chữ bẻ đôi cũng không biết, vô tài vô đức chứ? Tiểu thư hát thật dễ nghe đấy nhé.

“Nghe hay chứ? Đây là ca khúc nổi tiếng [Für Elise]*.” Nói xong, nàng còn vui vẻ đứng lại duỗi hai cánh tay, ưỡn nhả xoay vòng, vạt áo tung bay, thoạt nhìn có vài phần tư thái xinh đẹp như thiên tiên.

*Còn gọi là “Thư gửi Elise”, một tác phẩm của Beethoven.

Đào Nhi trợn to mắt, lắp bắp nói: “Đây là tiểu thư chưa từng học qua khiêu vũ, nếu tiểu thư nhảy, nhất định còn đẹp hơn Diêu gia tiểu thư kia đấy.”

Úy Tuệ vừa định thốt lên chính mình biết nhảy, đột nhiên nhớ đến Đào Nhi từng nói, nguyên chủ không những một chữ bẻ đôi cũng không biết, cầm kỳ thi họa, tài nghệ ca múa, gì cũng không biết, quả thật là bao cở trong bao cở.

Ai, xem ra sau này mình phải nỗ lực, không thể làm bao cở cả đời được, thỉnh thoảng làm sâu gạo cũng được, nhưng nếu cả đời làm sâu gạo sẽ bị mốc meo.

Chủ tớ hai người vừa nói vừa cười đến chỗ của Thượng Quan Tề Nguyệt.

Mới vào tiến vào cửa viện, liền nghe thấy tiếng khóc của Úy Vân Nhạc, không lớn, nức nức nở nở, tiếng khóc cực kì đè nén, nghe được lại đặc biệt níu lòng người.

Úy Tuệ vội bước nhanh hơn, đẩy cửa vào, chỉ thấy tiểu nam hài nép trong góc tường, cúi thấp đầu khóc nức nở, bên cạnh, Vân nương không biết làm sao để dỗ dành, nhìn vẻ mặt đó, cũng sắp khóc theo.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Ca Ca Vs* Thúc Thúc

*VS: có nguồn gốc từ tiếng Latinh, là từ viết tắt của Versus, nghĩa trong tiếng Anh là against, nghĩa tiếng Việt là đối đầu với, so tài với. Từ này thường được sử dụng trong thể thao, và rất thường được các game thủ sử dụng trong game nhập vai (trong đó có mềnh :))), nhưng trong trường hợp này có nghĩa là với.

“Sao vậy?” Úy Tuệ vội vàng đi vào hỏi.

Vân nương thấy nàng, bị dọa đứng lên, vọt qua một bên, rũ mắt ấp úng trả lời: “Nhị tiểu thư, không phải nô tỳ...”

“Sao lại thế này? Tại sao tiểu thiếu gia lại khóc?” Đào Nhi tiến vào, chất vấn Vân nương.

Vân nương run rẩy giải thích: “Nô tỳ đang quét sân, nghe thấy tiếng khóc của tiểu thiếu gia, nên đi vào dỗ, cũng không biết tại sao.”

“Thượng Quan quản gia đâu?” Úy Tuệ khom lưng, đưa tay vuốt tóc trấn an Úy Vân Nhạc, nhẹ giọng dỗ dành: “Không có việc gì, Nhị tỷ ở đây.”

Nhưng, bị người đụng nhẹ, tức thì Úy Vân Kiệt giống như con cá bị cắn câu kịch liệt giãy giụa, trong miệng gào khóc hu hu, dùng sức đập đầu vào vách tường, giống như muốn ẩn mình vào trong vách tường vậy.

Úy Tuệ bị dọa cho u mê, đưa tay chặn lại theo bản năng, mặc kệ bàn tay bị cái đầu nện liên tục vào, rất đau.

Đào Nhi và Vân nương hai người hốt hoảng tiến lên, ôm lấy Úy Vân Nhạc đột nhiên điên cuồng, nhưng, từ trong miệng đứa trẻ phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào, giống như sói con lạc đường trong đêm tối, Đào Nhi bị đau kêu lên, quả nhiên, đứa nhỏ này cắn vào cổ tay của Đào Nhi.

“Nhạc Nhi, thả ra nhanh.” Thấy những giọt máu chảy ra từ làn da trắng nõn của Đào Nhi, Úy Tuệ thực sợ hãi, vội vàng kéo hẳn, lại không dám cứng rắn cạy miệng hẳn, sợ làm hẳn bị thương.

“Các người làm gì vậy?”

Đúng lúc ba người làm không lại một đứa trẻ, thì vang lên tiếng trầm thấp lạnh lùng ngoài cửa, mọi người không kịp nhìn kỹ là ai tới, chỉ thấy một bóng dáng màu trắng đánh tới, nhanh chóng ôm lấy Úy Vân Nhạc từ trong tay mấy người.

“Nhạc Nhi, đừng sợ, là Nguyệt thúc thúc.”

Sắc mặt Thượng Quan Tể Nguyệt xanh mét, đôi mắt lo lắng nhìn chăm chăm Úy Vân Nhạc, phát hiện hẳn cắn chặt răng run rẩy, trong mắt tràn ra vị chất, vẫn nhẫn tâm tách miệng hẳn ra, đưa ngón tay của mình vào trong miệng hẳn, để mặc hẳn dùng hết sức cắn xuống.

Rất nhanh, ngón tay của hẳn cũng giống như của Đào Nhi, rỉ máu.

Bên cạnh, đám người Úy Tuệ ngây người nhìn.

“Nhạc Nhi, ngoan, không sợ, Nguyệt thúc thúc ở đây.” Một bàn tay bị Úy Vân Nhạc cắn trong miệng, Thượng Quan Tể Nguyệt đưa cánh tay kia, nhẹ nhàng vỗ lưng hẳn, ôn nhu ghé vào tai hẳn trấn an.

Như thế, Úy Vân Nhạc dần dần bình tĩnh lại, chỉ là, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh đầy nước, mồ hôi và nước mắt xen lẫn một chỗ, khiến người ta càng nhìn càng chua xót.

Trong lòng Úy Tuệ không biết là tư vị gì, yên lặng lấy khăn ra, đưa cho Thượng Quan Tể Nguyệt.

Không phải nàng không muốn tự mình lau cho hãn, chỉ sợ đưa nhỏ lại lại kích động lên, lại nháo một phen, người khác thì không sao, nhưng đưa nhỏ này sẽ chịu không nổi.

Thượng Quan Tể Nguyệt nhận lấy, cảm kích liếc mắt nhìn Úy Tuệ, sau đó dịu dàng lau mặt của Úy Vân Kiệt.

Ngơ ngác nhìn Thượng Quan Tể Nguyệt một lúc lâu, ánh mắt Úy Vân Kiệt từng chút từng chút tốt lên, chỉ là hãn vẫn không mở miệng như cũ, chỉ mở to mắt nhìn, như sợ người sẽ bỏ đi.

Giống như biết trong lòng hãn nghĩ gì, Thượng Quan Tể Nguyệt nở nụ cười an ủi: “Nguyệt thúc thúc sẽ không rời khỏi Nhạc Nhi, vừa rồi Nguyệt thúc thúc có việc chỉ đi ra ngoài một lúc, lập tức trở lại ngay. Con xem, đây là cái gì?”

Úy Vân Kiệt hạ mắt, liếc nhìn trong ngực hãn, từ từ há miệng.

Lúc này Thượng Quan Tể Nguyệt mới lấy một con vẹt nhỏ được làm bằng thủ công, nhỏ bằng lòng bàn tay, thợ làm không tệ, trông rất sống động, khó làm nhất là, trên cổ con vẹt còn gắn vào một cái chuông bằng vàng, phát ra tiếng đinh đang giòn vang, rất thú vị.

“Cho, đây là do tự tay Nguyệt thúc thúc làm cho con. Cái chuông này...” Cũng không biết vì sao, cổ họng Thượng Quan Tể Nguyệt nghẹn lại, không nói tiếp, chỉ hỏi: “Thích không?”

Úy Vân Nhạc chưa nói thích hay không, chỉ nhận con vệt nhỏ, yêu thích nâng trong lòng bàn tay, không cần phải nói, nhất định là thích rồi.

Thượng Quan Tể Nguyệt vui mừng cười một tiếng, lúc này mới ngẩng đầu, nói với Vân nương: “Nơi này không có việc gì, người lui xuống trước.”

“Vâng.” Vân nương chỉ mong được rời khỏi.

Trong phòng chỉ còn lại chủ tớ Úy Tuệ, Thượng Quan Tể Nguyệt nhìn Úy Tuệ, mắt lộ áy náy, chậm rãi mở miệng: “Nhị tiểu thư trở lại? Chuyện hôm qua, ta -”

“Chuyện hôm qua? Chuyện gì?” Úy Tuệ còn chưa biết Thộ Nhi gặp khó khăn chỗ Công chúa Minh Ca, quay qua nhờ Thượng Quan Tể Nguyệt, thế nhưng, người này thật sự bảo thủ, Công chúa Minh Ca không cho phép quản, hẳn liền thật sự mặc kệ.

Cho rằng nàng không muốn nhắc tới, Thượng Quan Tể Nguyệt thức thời không nói tiếp, chỉ nói: “Nhị tiểu thư bình yên thì tốt.”

Lại hỏi: “Sáng sớm Nhị tiểu thư tới đây là có chuyện gì?”

“A...” Lúc này Úy Tuệ mới bừng tỉnh nhớ ra, vội kêu Đào Nhi cầm hộp thức ăn đến, tự mình mở ra, lấy đĩa bánh bao từ bên trong ra, vừa thấy nguội, có chút nhụt chí.

“Này?” Thượng Quan Tể Nguyệt nghi ngờ nhìn chằm chằm hộp đựng thức ăn.

Úy Tuệ mấp máy miệng, nói: “Buổi sáng ta ăn bánh bao này, cảm thấy mùi vị không tệ, muốn mang ngay đến cho người và Nhạc Nhi nếm thử. Chỉ là, nguội rồi.”

“Nhị tiểu thư mang cho Nhạc Nhi ăn?” Đáy mắt Thượng Quan Tễ Nguyệt không rõ là cảm xúc gì.

Úy Tuệ gật đầu: “Ừm, nhưng lại nguội rồi, phải nóng mới ngon. A, đúng rồi, còn cái này ăn cũng ngon nè.”

Nói xong, nàng lại lấy túi sa mã ra, lấy ra một cái, giống như lấy lòng đưa cho Úy Vân Nhạc trước mặt.

“Nhạc Nhi, đây là sa mã kỳ, nếm thử chưa? Rất ngon đó.”

Nghe Lục hoàng tử nói, đây là do ngoại quốc tiến cống, nàng đoán Úy Vân Nhạc chưa được nếm qua.

Chỉ là, Úy Vân Nhạc hoàn toàn đắm chìm trong niềm vui mà con vẹt nhỏ mang lại cho hắn, hoàn toàn không nghe thấy lời của tỷ tỷ.

Trên mặt Úy Tuệ lộ ra vẻ thất vọng.

“Nhạc Nhi sẽ thích.” Thượng Quan Tễ Nguyệt đột nhiên nhẹ giọng an ủi, ánh mắt nhìn Úy Tuệ cũng thêm vài phần ấm áp.

Tối cùng cũng chỉ là hài tử mười mấy tuổi, lại là tỷ đệ ruột thịt, làm sao có oán hận nhiều được chứ?

“Ừ, cái này để ở đây, Thượng Quan quản gia.” Xưng hô này rất ngượng miệng, Úy Tuệ thấy dung mạo Thượng Quan Tễ Nguyệt như trích tiên, trong đầu hiện lên tình cảnh, lôi kéo tay áo của hắn, nũng nịu gọi hắn Nguyệt ca ca.

Chỉ là, cũng chỉ một cái chớp mắt, nàng bị chính mình làm cho bồn nôn, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, lại không biết vì sao, mở miệng nói: “Ta thấy người cũng không lớn hơn ta bao nhiêu, không bằng, ta gọi người là Nguyệt ca ca nhé?”

Nếu như không phải nũng nịu gọi Nguyệt ca ca, thì cũng không thấy chán ghét.

Nhưng Thượng Quan Tể Nguyệt nghe thấy, khóe mắt không tự giác giật giật, chợt ôn nhu cười nói: “Nhị tiểu thư không ngại giống Nhạc Nhi, gọi ta một tiếng Nguyệt thúc thúc đi.”

“A?” Ca ca và thúc thúc, đây chính là không đồng lứa.

Nhưng dè dè gọi hần thúc thúc, chính mình gọi hần ca ca, cũng không giống, bất đắc dĩ, Úy Tuệ bĩu môi: “Vậy ta vẫn gọi ngươi là Thượng Quan quản gia vậy.”

“Nhị tiểu thư tùy ý.” Thượng Quan Tể Nguyệt gật đầu cười nhẹ, trên dung nhan trắng nõn hiện lên ý cười thân thiết ôn hòa, để cho Úy Tuệ thấy, tim không khỏi đập nhanh.

Ở hiện đại, chính mình cũng thần tượng những anh chàng Hàn Quốc, nhưng cũng chỉ đáng thương chảy nước miếng trước màn hình máy tính, mà lúc này, không phải là mỹ nam ấm áp trong truyền thuyết đây sao?

Quả thực tốt hơn nhiều so với những anh chàng mà mình từng thấy qua.

“Thượng Quan quản gia, ngươi thích ăn món gì? Lần sau ta cũng mang cho ngươi.” Trong lòng muốn cái gì, hành động sẽ làm được, Úy Tuệ là như vậy.

Ở hiện đại, nam nhân tốt thật sự quá ít, vậy nên mới khiến nàng quá hai mươi lăm, vẫn độc thân như cũ, chỉ có một lần thân thiết, cũng bởi vì xú nam nhân kia, lúc ăn cơm với nàng, ánh mắt lại nhìn chằm chằm bạn khuê mật vạn người mê của nàng đến chảy nước miếng, khiến nàng đập hần một cước dưới gầm bàn.

Từ đó về sau, cuộc sống bi ai, không còn ai thân thiết.

Đừng thấy bên ngoài nàng không vội, trong lòng lại như lửa đốt đầy, tuổi xuân trôi qua, không có nam nhân tốt thương yêu, thua thiệt.

Nhưng đời này lại khác.

Mấy ngày trước nàng còn chưa tỉnh táo, mới vừa rồi bị Úy Vân Nhạc âm ỉ, biểu hiện của Thượng Quan Tể Nguyệt quả thực có thể đạt được một trăm hai mươi điểm.

Nam nhân cực phẩm như vậy, không theo đuổi chính là đồ ngốc.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Ngốc Tử

Thượng Quan Tể Nguyệt nghe xong, biểu tình mờ mịt một phen, trong nháy mắt, càng khiến cho tâm Úy Tuệ ngửa ngáy.

Đào Nhi thấy ánh mắt sáng long lanh của nàng, tim đập mạnh, chỉ cảm thấy một màn trước mắt rất quen thuộc, vội kéo tay áo Úy Tuệ, nhỏ giọng nhắc nhở: “Tiểu thư, Thái tử điện hạ.”

Úy Tuệ khê liếc nàng, thích Thái tử là nguyên chủ chứ không phải nàng, hơn nữa, tương lai Thái tử làm Hoàng thượng, không nói đến trong nhà còn có một sát thủ tỷ tỷ, tương lai tam cung lục viện kia, bao nhiêu nữ nhân, bấy nhiêu tâm tư, cung đấu giết người không thấy máu đó.

Nàng nhất gan sợ chết, không muốn chen vào đấy.

Vẫn là trích tiên mỹ nam không màn thế sự Thượng Quan Tể Nguyệt tốt thôi, mặc dù là quân gia, nhưng ở trong thế gia như vậy, thu nhập nhất định không ít, còn nữa, nàng là Đại tiểu thư, tương lai xuất giá, đồ cưới chắc chắn phong phú.

Lui một vạn bước mà nói, chi bằng nàng và Thượng Quan Tể Nguyệt hai người, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ, tiền tài gia nghiệp gì gì đó, có thể từ từ kiếm.

Trong chớp mắt, trong đầu Úy Tuệ nghĩ đến vạn loại khả năng, xấu nhất là Úy gia không đồng ý gả nàng, vì tình yêu nàng sẽ bỏ nhà đi, năm

tay Thượng Quan Tể Nguyệt lưu lạc thiên nhai. (Mơ sâu quá)

Nhưng, về sau về sau nữa, sự thực chứng minh, trí tưởng tượng của nàng còn quá thiếu, thực tế vĩnh viễn cầu huyết, bắn tung tóe khắp toàn thân nàng.

“Nhị tiểu thư.” Thượng Quan Tể Nguyệt nghi hoặc nhìn nàng, vẻ mặt đó hoàn toàn là một trường bối đang nhìn một hài tử tinh nghịch.

Úy Tuệ nháy mắt mấy cái, cong môi cười yếu ớt: “Gọi ta Tuệ Nhi.”

Bên cạnh, Đào Nhi lạnh đến buồn nôn, hận không thể lớn tiếng hô một tiếng Thái tử điện hạ với tiểu thư.

Biểu tình Thượng Quan Tể Nguyệt cứng lại, chột bất đắc dĩ nở nụ cười: “Ban này, ta vừa trở về từ chỗ của phu nhân.”

“A, mẹ ta?” Chẳng lẽ hẳn đang ám chỉ mình, trước xuống tay chỗ mẫu thân, khiến mẫu thân đồng ý, những người khác sẽ dễ dàng hơn?

“Đêm qua phu nhân nhiễm phong hàn. Nhị tiểu thư muốn đến xem một chút hay không?” Trong ánh mắt Thượng Quan Tể Nguyệt có một ít chờ mong.

“Mẹ ta bị bệnh?” Úy Tuệ lập tức thu lại nụ cười, tuy Công chúa mẫu thân cực kì cao ngạo lạnh lùng, nhưng dù sao cũng là nương nàng, trong lòng nàng lo lắng là thật.

“Thượng Quan quản gia, người làm việc đi, hôm nào ta trở lại thăm người.”

Nói xong, gọi Đào Nhi đi đến chỗ Công chúa Minh Ca.

Nhìn bóng lưng nàng đi xa, đáy mắt Thượng Quan Tể Nguyệt lộ ra thần sắc vui mừng, sau đó quay người lại, cầm lấy sa mã kỳ trên bàn, dứt

cho Úy Vân Nhạc từng miếng một.

“Nhạc Nhi, đây là Nhị tử con đưa cho con ăn. Xem, nàng rất thích con. Nhạc Nhi vẫn luôn chọc người yêu thích.”

Chỉ là, Úy Tuệ cực kì hào hứng chạy đến chỗ Công chúa Minh Ca, muốn xem một chút bệnh tình của nàng, lại bị Hạ ma ma chặn ngoài cửa phòng.

Thấy vẻ mặt Úy Tuệ lo lắng, Hạ ma ma cũng bất đắc dĩ, sự tình hôm qua tiểu thư trêu chọc Đại tướng quân ở trên đường, khiến cho phu nhân thất vọng rồi.

Phu nhân không muốn gặp nữ nhi, Hạ ma ma cũng không thể ăn ngay nói thật, sợ hiềm khích của hai mẹ con lớn hơn nữa, chỉ cười làm lành nói phu nhân mới uống thuốc, đã khá hơn, mới vừa chợp mắt, không tiện quấy rầy.

Úy Tuệ tin, chỉ nói: “Buổi chiều ta lại tới thăm, nhờ bà chăm sóc cho nương ta.”

“Ừ.” Hạ ma ma gật đầu đồng ý, trong lòng lại không cho là đúng, có thể hiện giờ tiểu thư quan tâm phu nhân, chỉ sợ sau khi đến, lại nói mấy lời ngu xuẩn, khiến cho bệnh tình của phu nhân càng nặng thêm.

Không gặp càng tốt hơn.

Ai...

“Tuệ muội muội.”

Vừa ra khỏi viện của Công chúa Minh Ca, còn chưa đi xa, đã nghe thấy có người gọi từ xa.

“Lục hoàng tử.” Tay Đào Nhi chỉ vào bóng người phía trước, cười nói.

Úy Tuệ chăm chú nhìn theo ngón tay của nàng, không phải là đại nam hài đẹp như ánh mặt trời sao?

Chỉ là, hắn chỉ có một mình, không mang theo tùy tùng bên người, đi tới đi lui trong hậu viện, người nào cho phép?

“Tuệ muội muội, muội không sao chứ?” Thấy Úy Tuệ đứng im tại chỗ, Tiêu Diễm dứt khoát chạy tới, thấy nàng bình yên, mới thả tâm, nhưng không khỏi lại bất bình.

“Quân tướng quân cũng thật là, sao không phân rõ phải trái đã nhốt muội lại?”

“Huynh cũng biết?” Úy Tuệ hoài nghi, có phải tiểu tử này thời thời khắc khắc đều chú ý đến mình? Chuyện ngày hôm qua rõ ràng hắn không có ở đó mà.

Tiêu Diễm gật đầu, trên thực tế, chuyện ngày hôm qua, trong một đêm đã truyền khắp đầu đường cuối ngõ, rất nhiều phiên bản chuyện xưa, vô cùng hoang đường.

Khiến cho hắn khó có thể chấp nhận, đó là Úy gia Nhị tiểu thư âm mưu sử dụng khổ nhục kế nhào vào người Thần Võ Đại tướng quân, sáng nay ngay cả trong trà lâu tửu quán, đều đã bắt đầu tự thuật lại một cách sống động như thật đoạn này rồi.

“Muội không thích họ Quân kia, đúng không?” Thấy Úy Tuệ không có bao nhiêu biểu cảm, Tiêu Diễm lo lắng hỏi.

“Thích hắn?” Khóe miệng Úy Tuệ co rút, nếu bỏ qua chuyện hôm qua bị trói, vẫn còn có khả năng, nhưng, chợt giật mình, nàng nắm lấy cánh tay Tiêu Diễm: “Vừa rồi huynh nói người nào họ Quân?”

“Đại tướng quân đó.” Tiêu Diễm bị dọa sửng sốt.

Úy Tuệ trừng to mắt, nắm tay hằn chặt hơn: “Quân Phi Sắc?”

Tiểu Diễm gật đầu, chợt không biết là do nôn nóng hay buồn bực, tuần nhan (khuôn mặt tuần tú) đỏ lên, giọng điệu cũng không thể tốt hơn: “Muội thích hãn sao?”

“Hãn chính là Quân Phi Sắc?” Úy Tuệ kinh ngạc hơn nữa, hôm qua nhìn thấy dung mạo kia, quả thật có nghĩ tới phương diện này, nhưng, trong tiểu thuyết Quân Phi Sắc là nhân vật phản diện đối lập với triều đình, Quân Phi Sắc này lại là Thần Võ Đại tướng quân nổi danh thiên hạ, bán mạng cho triều đình, có thể nói căn chính miêu hồng*.

*Căn chính miêu hồng: (gốc rạ cũng đỏ) chỉ con cháu gia đình xuất thân cách mạng.

“Nhị tiểu thư.” Đào Nhi lo lắng nhìn nàng, vừa rồi vẫn còn là Thượng Quan quản gia, tại sao trong chớp mắt lại chuyển thành Đại tướng quân rồi hả? Vậy Thái tử điện hạ thì sao, còn cần hay không?

Nếu như không cần, Lục hoàng tử trước mặt cũng không tệ, theo sau mông (nguyên văn tg) tiểu thư làm trâu làm ngựa mấy năm nay, cũng nên suy xét một chút.

“Tuệ muội muội, muội đừng hồ đồ.” Đột nhiên, Tiểu Diễm nắm chặt bả vai mảnh khảnh của Úy Tuệ, gấp gáp nói: “Muội cũng không biết hãn là ai, sao lại có thể tùy tiện thích hãn? Muội có biết hãn... Hãn...”

Nói hai chữ hãn liên tục, Tiêu Diễm vẫn không nói ra miệng được Quân Phi Sắc quái gỡ ra sao.

“Cái gì?” Lần này Úy Tuệ phục hồi tinh thần lại, thấy hãn khẩn trương như thế, không khỏi buồn cười: “Ai nói ta thích hãn vậy hả?”

Nàng là cái loại gặp một người yêu một người sao?

Nàng chỉ khó hiểu quan hệ trong này thôi.

Tới cùng nàng xuyên qua có liên quan gì đến tiểu thuyết kia không?

“Không thích?” Tiêu Diễm không tin lắm, cung yển tới qua, hắn thấy qua Quân Phi Sắc, dung mạo tuyệt sắc, đừng nói là nữ nhân, ngay cả nam nhân nhìn thấy, đều muốn...

Hắn bắt gặp một nam nhân nhìn chăm chăm Quân Phi Sắc, chảy nước miếng.

“Ừ.” Úy Tuệ dùng lực gạt đầu: “Không thích.”

Nghe nàng khẳng định như vậy, rốt cuộc Tiêu Diễm cũng thả tâm, nhưng, rất nhanh lại cực kì mất mát, kỳ thật, nàng có thích hay không, có bao nhiêu quan hệ với hắn?

Mấy năm nay, giống như theo đuôi nàng, thường thấy nàng đứng núi này trông núi nọ.

Nhưng mà, bất kể nàng thích người nào, thì từ đầu đến cuối đều không rơi vào trên đầu hắn.

Hắn ngốc biết bao nhiêu.

Nhưng hắn thích làm ngốc tử bên cạnh nàng.

“Sao vậy? Êm đẹp, cảm xúc lại sa sút?” Úy Tuệ ngửa đầu nhìn hắn, sao đột nhiên vẻ mặt chán nản? Khiến người khác nhìn thấy lại cảm thấy buồn.

Tiêu Diễm vội vàng lắc đầu, nhếch môi nở nụ cười thật tươi với nàng: “Thời tiết hôm nay rất đẹp, ta muốn dẫn Tuệ muội muội ra vùng ngoại ô du

ngoạn, sao nào?”

“Vùng ngoại ô?” Đôi mắt Úy Tuệ sáng lên, lại âm đạm trong chớp mắt.

Công chúa mẫu thân vẫn đang bệnh, nàng nói buổi chiều quay lại thăm.

Còn nữa, chuyện tình hôm qua, lòng nàng vẫn sợ hãi, nguyên chủ trước kia hung hãn ương ngạnh, đặc tội không ít người, nàng sợ ra ngoài lại gặp ám toán.

“Không đi, nương của ta bị bệnh, lát nữa ta còn muốn đi thăm nàng.” Nàng từ chối.

“Phu nhân bị bệnh?” Vẻ mặt mong đợi của Tiêu Diễm cũng âm đạm theo, chỉ là, Úy Tuệ không đi chơi, hẳn cũng không thể ở lại trong nhà nàng.

Cứ rời đi như vậy, trong lòng hẳn thật không nở.

Cho rằng hẳn lo lắng cho mình, Úy Tuệ an ủi: “Chắc là ban đêm bị cảm lạnh, không đáng ngại, huynh không cần lo lắng. Đúng rồi, ta không đi chơi được, nhưng huynh có thể tự đi được mà.

“Ta?” Không có nàng, một mình hẳn thì có gì mà chơi chứ.

“Đúng vậy, đi đi, đừng để các bằng hữu của huynh đợi lâu.” Úy Tuệ không muốn làm hẳn mất hứng, cười khuyên nhủ.

Lại không biết, chuyến này, Tiêu Diễm chỉ muốn mang theo một mình nàng, không hề rủ thêm người nào.

Nhưng sợ nàng không kiên nhẫn mất hứng, Tiêu Diễm đành phải giả bộ hơn hờ rời đi, trước khi đi, còn nói sẽ mang về cho nàng trái cây tươi

ngon của vùng ngoại ô.

Đối với trái cây tươi ngon, Úy Tuệ rất vui mừng chờ mong.

Chỉ là, lúc chạng vạng, được đưa tới không phải là trái cây của Tiêu Diễm, mà là phủ Thái tử đưa tới cây roi mà nàng không hề muốn.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Âm Chỉ

Đây là lần đầu tiên Úy Tuệ nhìn thấy sợi roi hung hãn ươn ngạnh trong truyền thuyết, sợi roi mềm màu bạc, vừa nhỏ vừa dài, thân roi được bện từ kim tằm ti, chuôi roi cũng là dương chi bạch ngọc thượng đẳng, đeo bên hông, có thể làm thành đồ trang sức, trách không được nguyên chủ yêu thích luôn mang bên người.

Nàng đưa tay muốn cầm lấy, lại bị gã sai vặt của phủ Thái tử hét ngừng: “Nhị tiểu thư chậm đã.”

“Sao vậy?” Không phải trả lại cho nàng sao? Úy Tuệ vô tội trừng mắt nhìn gã sai vặt.

Ánh mắt Phúc Yên quét tới mấy nha hoàn trong phòng, chắc là ngại nhiều người nhiều miệng nói chuyện không tiện.

May mà Thọ Nhi có nhãn lực, lúc này, dẫn theo mấy nha hoàn khác ra ngoài.

“Nói đi.” Úy Tuệ cúi thấp đầu nhấp một hớp trà, nội tâm lại khẩn trương, Thái tử phái người đưa tới đồ nàng làm mất, chẳng lẽ muốn lấy lòng nàng? (Đôi khi ta cảm thấy đỏ mặt thay cho tính tưởng bở của tỷ ấy)

Nàng không muốn lại có bất kỳ tiếp xúc gì với nam nhân có khả năng dẫn đến bi kịch cuộc đời mình.

Thấy đám nha hoàn ra ngoài, Phúc Yên mỉm cười, cung kính trả lời: “Nhị tiểu thư đừng trách, kì thực là Thái tử điện hạ phân phó.”

Thấy chưa? Quả nhiên là có mục đích: “Hắn phân phó điều gì?”

“Sự tình là như vậy.” Hai tay Phúc Yên giơ khay lên, vẻ mặt không thay đổi kể lại tình huống ao cá trong phủ Thái tử bị hạ độc chết hết, cuối cùng lại nói.

“Thái tử nói, cái khác không sao, chỉ duy nhất huyết long là khó có nhất, bỏ ra một giá tiền rất lớn mua từ một thương nhân ngoại quốc, chỉ nuôi được vài ngày đã đi tong rồi.”

Nói xong, hắn nhìn Úy Tuệ, thấy vẻ mặt nàng suy tư, nhỏ giọng gọi một tiếng.

“Nhị tiểu thư?”

Úy Tuệ đang đắm chìm trong chuyện sợi roi độc chết cá, sao sợi roi của nàng lại có thể độc chết cá được?

Không lẽ Thái tử điện hạ cố ý thiết kế hãm hại nàng? Nhưng mà, vì sao lại hãm hại nàng?

Không, rất nhanh, trong đầu nàng hiện lên một ý niệm khác, roi --

“Nhị tiểu thư.” Phúc Yên lại gọi một tiếng.

“Ừ, người nói.” Úy Tuệ đã tỉnh hồn lại, giống như không thêm để ý.

Phúc Yên nói tiếp: “Thái tử điện hạ nói, nếu như người có thể bồi thường huyết long kia, thì có thể lấy lại roi này.”

Úy Tuệ nghĩa hắn: “Nói như vậy, Thái tử nhà người không phải đến trả đồ, mà là cầm chứng cứ phạm tội đến bắt đền bản tiểu thư?”

“Hở.” Phúc Yên ngượng ngùng cười một tiếng: “Cũng không hẳn như vậy, Thái tử điện hạ nói, roi này có thể lưu lại cho Nhị tiểu thư, nhưng mà, trước khi chưa bồi thường huyết long, kính xin Nhị tiểu thư không được sử dụng cây roi này.”

“A...” Yêu cầu này? Úy Tuệ cảm thấy rất kỳ quái.

“Được, đã độc chết cá của hãn, bồi thường cũng là việc nên làm, người trở về nói cho Thái tử điện hạ của các người biết, huyết long đó, bản tiểu thư nhất định sẽ bồi thường cho hãn, nói hãn yên tâm. Sợi roi này...”

Nàng tỉ mỉ xem xét kẻ gây ra họa trong cái khay, cảm thấy căng thẳng không có lý do, chỉ nói: “Để lại đi, bản tiểu thư cũng đáp ứng, trước khi chưa bồi thường tổn thất cho Thái tử, sẽ không sử dụng nó.”

“Như vậy thì tốt, nô tài trở về, nhất định truyền đạt lại cho Thái tử từ đầu đến cuối những gì Nhị tiểu thư đã nói.” Phúc Yên vui mừng cười nói.

“Ừ, vất vả khiến người đến đây một chuyến.” Nói xong, Úy Tuệ đứng lên, đi đến ngăn tủ bên cạnh, lấy một thỏi bạc từ trong ngăn kéo ra, cũng không biết bao nhiêu, đưa cho Phúc Yên.

“Này?” Phúc Yên thụ sủng nhược kinh (được cưng mà sợ), mấy năm nay, Úy gia Nhị tiểu thư thường xuyên ra vào phủ Thái tử, nhưng với nô tài như hãn, đó là không thềm liếc mắt tới, nổi giận không hầu hạ bằng roi đã là không tệ rồi, hôm nay còn có thưởng?

“Cầm uống rượu.” Úy Tuệ học lời kịch trong tiểu thuyết, cười nói.

Dù sao, nhân gia vội vàng tới đưa đồ, lại còn chỉ điểm cho nàng những lời này, nàng cũng không thể bạc đãi người ta, ha ha, đạo lý đối nhân xử thế đó nàng vẫn biết được.

Quả nhiên, khiến cho Phúc Yên cảm động đến rối tinh rối mù, bạc là thứ yếu, mấu chốt là Nhị Tiểu thư còn muốn để cho hân uống rượu, khó có được nhất là phần tâm ý này.

Phúc Yên rời đi, Úy Tuệ cầm lấy roi bạc, cẩn thận tỉ mỉ nhìn, chỉ cảm thấy có một hương vị kỳ quái quanh quần chớp mũi, lại liên hệ với việc roi này độc chết cá?

Vì sao roi tốt thế này lại có thể độc chết cá?

Như vậy chỉ có một khả năng, roi này bị người hạ độc.

Phúc Yên rời đi, Đào Nhi Thọ Nhi đi vào, nhìn thấy roi bạc trong tay nàng, đều mừng rỡ.

“Tiểu thư, Thái tử điện hạ thật tốt, khẳng định là biết người làm roi, nên phái người xuống ao tìm.” Đào Nhi ý vị sâu xa nói, kì thực nhắc nhở nàng, nhìn đi, Thái tử điện hạ nhớ tới người, tiểu thư người không cần lại thay đổi thất thường nữa rồi.

Thọ Nhi cũng thở dài nhẹ nhõm, nói: “May mà Thái tử điện hạ tìm được, nếu không, lão thái thái trở lại, không biết phải ăn nói thế nào?”

“Lão thái thái?” Úy Tuệ nhạy cảm người được cái gì, cười hỏi: “Sao lại không biết phải ăn nói thế nào hả?”

Nhị tiểu thư quen tùy hứng, bị mất đồ, dĩ nhiên không sao cả, không sợ bị người trách cứ, nhưng các nàng chỉ là nha hoàn, vật tùy thân của chủ tử bị mất, khẳng định sẽ bị trách phạt.

Cho nên, kể từ khi không thấy cây roi trên người Nhị tiểu thư đâu nữa, Thọ Nhi vẫn lo lắng đề phòng, nghĩ muốn sai người đến phủ Thái tử tìm, lại sợ tiểu thư không đồng ý, mấy ngày nay đã rất lo lắng.

Cũng may, roi mất lại tìm được, lòng nàng tràn đầy vui mừng, cũng hỏi gì đáp nấy.

“Tiểu thư quên? Năm đó lão thái thái tự mình tìm thợ thủ công nổi tiếng khắp thiên hạ chế tạo cho người sợi roi này, giá trị liên thành thì không cần bàn đến, chỉ nói đến phần tâm ý của lão thái thái đối với tiểu thư, sao có thể nói bỏ là bỏ? Hơn nữa, mấy năm nay, tiểu thư luôn xem cây roi này là bảo bối, nếu làm mất, lão thái thái trở về, còn có thể tha cho bọn nô tỳ sao?”

Cái khác thì Úy Tuệ không sao cả, chỉ có câu nói lão thái thái tìm người chế tạo cho nàng, lại giống như một cây gai độc, hung hăng đâm vào lòng nàng, trái tim đau đớn, giống như có hình ảnh xa lạ quay cuồng trong đầu.

Nàng vội vàng đỡ cái bàn, ổn định thân mình.

“Tiểu thư.” Đào Nhi Thọ Nhi thấy sắc mặt nàng đột nhiên trắng bệch, hoảng sợ vội vàng đỡ lấy nàng.

Úy Tuệ hít sâu một hơi, hất hai nàng ra, lập tức đi đến bên giường, tựa vào đầu giường, hồi lâu mới nói: “Ta không sao, chỉ đột nhiên hơi choáng váng, nghỉ một chút sẽ không sao.”

“Tiểu thư, nếu không tìm đại phu đến xem thử coi sao?” Thọ Nhi lo lắng nói.

Úy Tuệ xua tay: “Không cần, các người đi ra ngoài trước, có việc gì ta sẽ gọi các người.”

Đào Nhi, Thọ Nhi muốn nói cái gì nữa, dĩ nhiên Úy Tuệ không kiên nhẫn, trầm giọng phân phó: “Ra ngoài.”

“Vâng.” Hai nha hoàn đành phải lui ra trước.

Trong phòng, Úy Tuệ cầm roi đưa lên mũi ngửi ngửi, đúng rồi, đúng là hương vị cổ quái này, khiến cho nàng đột nhiên choáng váng, chỉ là, rốt cuộc đây là độc gì?

Nàng đứng dậy, tìm một miếng vải sạch sẽ, gói sợi roi lại, giấu vào trong ngực, xong đi ra cửa.

“Tiểu thư.” Đào Nhi Thọ Nhi hai người ở ngoài cửa, không dám đi xa.

“Đào Nhi, theo ta ra ngoài một chuyến.” Úy Tuệ trực tiếp phân phó.

Đào Nhi vội vàng đuổi theo.

“Tiểu thư muốn đi đâu?” Thọ Nhi lo lắng.

“Buồn chán, ra ngoài đi dạo, chút nữa trở về.” Úy Tuệ tùy ý qua loa.

“Nhưng trời sắp tối rồi.”

Trời tối mới thích hợp làm việc, Úy Tuệ nghĩ thầm.

Ra khỏi phủ, kêu Đào Nhi dẫn nàng đến một y quán ở gần đây.

“Tiểu thư, người bị bệnh sao? Chúng ta trực tiếp kêu đại phu trong phủ không phải được rồi sao? Cần gì tự mình đi một chuyến?” Đào Nhi khó hiểu hỏi.

“Người đừng quản, thành thực ngốc.” Vào trong y quán, Úy Tuệ trực tiếp tìm đến lão đại phu, sau đó, phân phó Đào Nhi ra bên ngoài đợi, tự mình vào trong, lấy roi ra, giao cho lão đại phu.

“Đại phu, ngài nhìn cho một chút.”

Lão đại phu vốn tưởng rằng tiểu cô nương đến đây xem bệnh cho bản thân, không ngờ vừa tối liền đưa cho mình một cây roi, lúc này có chút tức

giận nàng quấy rối, nhưng vừa nhìn tới thân roi, đôi mắt giống như giếng sâu đột nhiên sáng lên.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Khiếp Sợ

Roi này làm từ kim tà mị, chuỗi roi cũng là dương chi bạch ngọc thượng đẳng, nhưng, những thứ này không làm cho lão đại phu ngạc nhiên.

Lão đại phu ngạc nhiên là thứ gì đó bám vào trên thân roi - đá côn ngô.

Về sau, cuối cùng Úy Tuệ cũng hiểu, cái gọi là đá côn ngô, chính là kim cương ở hiện đại, thế giới gọi chung là kim cương.

Nhưng trên thân roi của nàng cũng chỉ là phần kim cương, thấm vào trong kim tà mị, không dễ bị người phát hiện.

Những thứ xinh đẹp đều có hai mặt, kim cương có thể mài thành trang sức xinh đẹp, cũng có thể mài thành bột phấn chế thành độc dược mãn tính.

Đá kim cương kỵ nước gần dầu, sau khi những con cá kia ăn xong, bột phấn sẽ dính vào trên thành dạ dày, chất độc lan ra tứ chi.

Mà thuốc trên roi nàng cũng có ít nhất năm năm trở lên.

Ngẫm lại, Úy Tuệ không khỏi hít vào một hơi.

Trên đường trở về, nàng vẫn im lặng, không phải nàng đa nghi, mà là những chuyện đang xảy ra khiến người ta không thể bỏ qua điểm đáng nghi.

Mặc dù ở cổ đại, kim cương cũng không dễ gì có được, mà lại mài thành phấn, may chung với kim tà ti, thì càng khó có thể tưởng tượng.

Hành động vô ý? Không, một đứa bé dùng roi mà thôi, theo Úy Tuệ thấy, nhiều lắm cũng chỉ coi là món đồ chơi, cho đứa trẻ món đồ chơi, có thể sử dụng kim tà ti và dương chi bạch ngọc, dĩ nhiên là hạ đủ tiền vốn, nếu là dụng tâm, tội gì phải vẽ rắn thêm chân, bỏ thêm phần kim cương vào.

Nếu như cố tình, như thế, tâm cơ người này không thể không nói là ác độc tới tột cùng, năm nay nguyên chủ mới mười bốn, đổi lại năm năm trước, cũng chỉ mới chín tuổi mà thôi, sử dụng độc dược mãn tính đối với một hài tử chín tuổi...

Là lão thái thái được ca tụng trong miệng mọi người sao?

Nhưng bà là nãi nãi (bà nội) ruột của Úy Tuệ mà, hồ dũ không ăn thịt con, trên đời này lại có nãi nãi mưu hại cháu gái ruột của mình sao?

“Tiểu thư, nếu phu nhân biết người hiếu thuận như vậy, nhất định sẽ rất vui.” Thấy nàng im lặng một đường, Đào Nhi không nhịn được nói chuyện phím.

“Ừ.” Sợ người nghi ngờ, Úy Tuệ phải lấy cớ nói mình đi lấy thuốc cho phu nhân mới tới y quán.

“Tiểu thư, người không vui sao? Là lo lắng cho bệnh tình của phu nhân?” Thấy nàng vẫn rầu rĩ không vui, Đào Nhi hỏi.

Úy Tuệ lắc đầu, lấy roi ra đưa cho nàng: “Người nhìn một cái, có phải roi này không còn tốt như trước kia không? Tại sao ta thấy giống như bị mòn, khi dùng không còn thuận tay như trước nữa.”

“A?” Đào Nhi vội cầm đến nhìn, nhưng không nhìn ra có gì khác.

“Người nói, chờ lão thái thái trở về, ta lại xin bà giúp ta làm một cây roi khác giống như đúc cái này được không?” Úy Tuệ nhìn nàng cười nói.

Đào Nhi cất kỹ cây roi, cười nói: “Này có gì khó, tiểu thư sử dụng roi này cũng nhiều năm, cho dù muốn đổi, lão thái thái cũng sẽ đồng ý.”

“A, lão thái thái đối xử với ta rất tốt.” Úy Tuệ gương mặt cười, thần sắc có chút đặc ý.

Thấy tâm tình nàng tốt lên, Đào Nhi cũng vui theo: “Đó là dĩ nhiên, trong nhà ai chẳng biết người mà lão thái thái thương nhất là Nhị tiểu thư. Đại tiểu thư thì không cần phải nói, đó là kẻ ngốc, thương thì phải thương rồi. Tam tiểu thư chính là tôn nữ (cháu gái) ruột thịt của lão thái thái, còn có biểu tiểu thư, cũng là ngoại tôn nữ (cháu ngoại gái) ruột của lão thái thái, nhưng lão thái thái đối xử với các nàng đều không giống như với tiểu thư. Nói đến, vẫn là Nhị tiểu thư thật sự tốt, mới được lão thái thái thương yêu như vậy.

Một phen nàng thối phòng lên, lượng tin tức thật là lớn.

Cái gì tôn nữ ruột thịt, ngoại tôn nữ? “Chẳng lẽ ta không phải là tôn nữ ruột của lão thái thái?”

“Này?” Đào Nhi biến sắc, vội hỏi: “Sao lại không phải, Nhị tiểu thư còn thân hơn ruột thịt.”

Vậy thì không phải là ruột thịt rồi, chẳng lẽ nguyên chủ là nhật được? Úy Tuệ rùng mình, chỉ thấy Đào Nhi vô tội nhìn mình, ấp úng giải thích: “Tiểu thư đừng nóng giận, đều do nô tỳ nhất thời nói sai.”

Tình cảm của lão thái thái và nguyên chủ cực kì sâu sắc, rất là thương yêu, mình không phải là tôn nữ ruột của bà, cũng ghét nhất bị người khác nói ra.

Đào Nhi cho rằng do vậy mà Úy Tuệ mất hứng, mặt mũi trắng bệch.

Úy Tuệ vội vàng mềm giọng nhỏ nhẹ dụ dỗ nàng: “Người nói không sai, Đào Nhi, những chuyện này ta cũng rất hồ đồ, không bằng người giúp ta rõ ràng.”

Tự nhiên xuất hiện thêm Tam tiểu thư còn có cái gì biểu tiểu thư, nàng tạm thời tự động bỏ qua, chỉ riêng chuyện lão thái thái không phải bà nội ruột thịt của nguyên chủ, nàng nhất định phải biết rõ ràng.

Mà chân tướng nói đến cũng đơn giản, trong tiểu thuyết, nàng cũng đọc qua trăm ngàn lần.

Chẳng qua là, năm đó, gia chủ Úy gia cưới Lý gia tiểu thư - đại Lý thị, sau đó không biết vì nguyên nhân gì, lại nạp muội muội Lý thị - tiểu Lý thị làm thiếp.

Sau khi đại Lý thị chết, tiểu Lý thị được phù chính, chính thức trở thành chủ mẫu Úy gia.

Tiểu Lý thị đôn hậu hiền lương, ngay cả đứa bé duy nhất của tỷ tỷ, cũng là phụ thân ruột thịt của nguyên chủ, cũng nuôi nấng như con ruột.

Nâng đỡ hẳn thành gia lập nghiệp, đối xử tử tế con cháu của hẳn, nhất là đối đãi với Úy Tuệ, quả thực là yêu thương đến tận xương tủy.

Nói đến yêu thương Úy Tuệ, trong mắt Đào Nhi cực kì đặc ý.

Nhưng Úy Tuệ nghe xong, cả người lạnh lẽo.

Thì ra lão thái thái không phải là tổ mẫu ruột của nàng, mà là di tổ mẫu?

Điều này cũng được.

Đến nay chưa gặp được phụ thân tiện nghi, không biết tình hình như thế nào, chỉ nhìn một cách đơn thuần Công chúa mẫu thân như thế, thì biết là không vui vẻ.

Còn có, Úy gia Đại tiểu thư ngu si phế vật, Úy gia Đại thiếu gia kiêu căng phóng đảng, Úy gia Nhị tiểu thư là hồn thể ma nữ, Úy gia Tiểu thiếu gia tự kỷ nhất gan.

Không có một hài tử nào bình thường, chẳng lẽ trong này thật sự không có ẩn tình sao?

“Ài.” Vén rèm xe, nhìn bóng đêm tràn ngập ngoài cửa sổ, Úy Tuệ khẽ thở dài, vốn tưởng rằng giả bộ nhút nhát ngu ngốc, an tâm làm sâu gạo cũng không tệ, xem ra, tính sai rồi.

Đại gia tộc như thế, sao có khả năng cho phép nàng bình yên đứng bên ngoài.

Nhìn bề ngoài gió êm sóng lặng, phụ tử tử hiếu, không biết sâu bên trong còn cất giấu bao nhiêu dơ bẩn.

Trở lại phủ, Úy Tuệ bình tĩnh, ra lệnh cho Thọ Nhi đi nấu thuốc mình vừa mang về, sau đó, tự mình đưa đến cho Công chúa Minh Ca.

Lần này, vẫn không thấy như cũ.

Cuối cùng Úy Tuệ cũng có chút tỉnh ngộ, tuy nhiên không rõ rốt cuộc Công chúa Minh Ca là vì sao, nhưng nhân gia hiện đang bị ốm, nàng cũng không vào khiến cho người ta thêm ngột ngạt, đưa được cho Hạ ma ma xong rồi đi.

Hạ ma ma nhìn nàng đi xa, mới bưng thuốc trở về phòng.

“Phu nhân, người xem, đây là thuốc mà Nhị tiểu thư cố ý nấu cho ngài.”

Công chúa Minh Ca nhìn thoáng qua, mặt không chút thay đổi mở to mắt: “Mang đồ đi, nàng nấu có thể uống sao?”

“Cũng đúng thật, chỉ là, nô tỳ thấy đây cũng là tâm ý của Nhị tiểu thư.” Hạ ma ma cười nói, ra cửa đổ thuốc vào gốc hoa lái, xoay người trở về, nhìn thấy Công chúa Minh Ca dựa ở đầu giường ngẩn người, lại khuyên giải an ủi.

“Phu nhân, theo nô tỳ thấy, Nhị tiểu thư đang lấy lòng ngài đấy, không bằng phu nhân nhận lấy? Khuê nữ của mình, cũng không thể để cho người ngoài nhật tiện nghi. Còn nữa, hai ngày nay nô tỳ thấy, Nhị tiểu thư hiểu chuyện hơn so với trước kia.”

“Chẳng qua nàng tìm ta là xin một ân huệ, lại dung túng cho nàng ra ngoài làm một ít chuyện xấu hổ mấy mặt.” Nói xong, Công chúa Minh Ca ho khan vài tiếng.

Hạ ma ma vội vàng tới giúp vỗ lưng: “Phu nhân đừng vội, có thể lần này là thật thì sao? Ngày hôm nay Nhị tiểu thư không ra ngoài.”

Nếu theo những gì trải qua trong quá khứ, nàng nhất định sẽ chạy đến phủ Tướng quân oán quít si mê.

“Ta lười quản, nàng thích thế nào thì thế đó đi, đơn giản, tổ mẫu, phụ thân ruột thương yêu nàng cũng sắp trở về, nàng cũng không cần cầu xin ta.” Công chúa Minh Ca đỏ mắt, giận dữ nói.

Nếu như khuyên can có ích, thì phu nhân và lão gia cũng không lạnh nhạt nhiều năm, để cho nhiều hồ ly tinh chui chỗ trống như vậy.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỨNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Mẹ Con

Suốt đêm không nói chuyện, ngày hôm sau thức dậy, mắt Úy Tuệ hơi đau rát.

Đúng vậy, đêm hôm qua nàng không thể nào ngủ ngon, từ nhỏ đến lớn nàng đơn thuần, sinh hoạt trong hoàn cảnh đơn giản, không có cách nào thích ứng với trạch môn thâm viện phức tạp.

Một sợi roi lại liên quan nhiều như vậy, cái khác nàng không biết, còn không biết có bao nhiêu, ngấm lại cũng đủ khiến cho người ta lạnh sống lưng rồi.

Thôi, may mà sang năm nàng sẽ cập kê, cũng có khả năng lập gia đình, đến lúc đó, rời xa Úy gia, sống những ngày thanh tịnh.

Nghĩ như vậy, cuối cùng Úy Tuệ lại có khí lực, đứng lên, rửa mặt chải đầu, ăn điểm tâm, làm liền một mạch.

Ăn điểm tâm xong, lại chọn một số điểm tâm ngon miệng, một mạch đưa đến chỗ Thượng Quan quản gia.

Chỉ là, không biết sáng sớm Thượng Quan Tể Nguyệt mang theo Nhạc Nhi đi đâu, tìm không thấy, nàng đành phải để thức ăn lên trên bàn, quay ra đi tìm Công chúa mẫu thân.

Công chúa Minh Ca nằm trên giường hai ngày, vẫn không dậy, Hạ ma ma ngăn ở cửa, cười xòa nói: “Đêm hôm qua Phu nhân ngủ không ngon, gần sáng thì đỡ hơn một chút, giờ vẫn còn chưa tỉnh, Nhị tiểu thư về trước đi, chờ phu nhân khỏe thì trở lại.”

Mẫu thân sinh bệnh, nàng là nữ nhi đến thăm, ba phen mấy bận bị cản trở về, Úy Tuệ vẫn không nhìn ra bất thường, thì thật sự là con ngốc rồi.

“Bà tránh ra.” Cho rằng lão ma ma cố ý làm khó dễ, Úy Tuệ tức giận đẩy bà ra, trực tiếp đi vào nhà.

Khắp trong phòng toàn là mùi thuốc đông y, điều này khiến cho nàng cau mày lại theo bản năng, xốc rèm cửa, trực tiếp đi vào trong phòng ngủ, quả nhiên Công chúa mẫu thân vẫn còn ngủ, chỉ là, sắc mặt tái nhợt, hô hấp nặng nề.

“Nhị tiểu thư, nô tỳ không có lừa người, phu nhân thật sự đang ngủ.” Hạ ma ma theo sát vào, thấp giọng nói.

Úy Tuệ nhìn bà: “Mẹ ta bị bệnh gì?”

“Đại phu nói phong hàn. Uống vài ngày thuốc sẽ không sao.” Hạ ma ma thấy vẻ mặt nàng lo lắng, lại mềm lòng an ủi: “Nhị tiểu thư cũng đừng quá lo lắng, kỳ thật, mấy ngày qua phu nhân không chịu gặp người, cũng là sợ lây bệnh cho người thôi.”

Nói xong, trên giường, Công chúa Minh Ca mở mắt: “Ai đang nói chuyện?”

“Nương, là con.” Không đợi Hạ ma ma trả lời, Úy Tuệ nhanh chóng nhào tới trước giường, dịu dàng đáp.

“Người?” Ánh mắt Công chúa Minh Ca nhìn nàng chăm chăm, vẻ mặt hờn giận: “Người tới làm gì? Hạ ma ma, không phải dặn bà, đừng để cho

thứ ngu ngốc này vào phòng của ta sao?”

“Phu nhân, Nhị tiểu thư cũng là lo lắng cho người.” Hạ ma ma thật sự lo lắng tính tình của phu nhân, Nhị tiểu thư không dễ tới lấy lòng, vì sao lại không chấp nhận? Chẳng lẽ muốn chờ lão thái thái trở về, lại lừa gạt tiểu thư đi, đến lúc đó mới hối hận sao?

Chạm đến ánh mắt của Hạ ma ma, Công chúa Minh Ca dờ mắt.

Hạ ma ma là vú nuôi của nàng, từ lúc nàng ra đời đã chăm sóc nàng, còn thân thiết hơn mẹ ruột, bà muốn tốt cho mình, nàng đương nhiên hiểu, chỉ là, cơn tức trong lòng nàng không tổng ra được, trong lòng khó chịu, ai có thể hiểu được?

“Nương, người đừng trách bà, tại con kiên trì muốn vào.” Ủy Tuệ sợ nàng làm khó Hạ ma ma, giải thích, vừa đưa tay thăm dò cái trán của Công chúa Minh Ca.

“Người làm gì vậy?” Toàn thân Công chúa Minh Ca cứng đờ, giọng nói khàn khàn cũng hơi thay đổi.

Ủy Tuệ thu tay về, dịu dàng giải thích: “Con thấy sắc mặt nương không tốt, muốn thử xem có phát sốt hay không. Cũng may, không nóng. Nương, cổ họng người khàn, có đau hay không? Ho khan sao? Trên người còn có chỗ nào không thoải mái?”

Trải qua sự thân thiết vừa rồi của nàng, Công Chúa Minh Ca có chút sững sốt.

Bên cạnh, Hạ ma ma thấy thế, biết phu nhân bị tiểu nha đầu này dỗ hai câu đã mềm lòng rồi, vội vàng nói: “Ban đêm ho hai lần, trên người không có chút sức lực nào, chỉ là sợ lạnh, hôm qua nô tỳ trải thêm chăn, phu nhân mới cảm thấy khá hơn một chút. Cái khác thì không sao.”

Úy Tuệ lại nhìn về phía Công chúa Minh Ca: “Nương, cứ như vậy sao? Vậy uống thuốc gì?”

“Đại phu dặn nấu canh ma hoàng (một loại thuốc Đông y).” Hạ ma ma trả lời.

Canh ma hoàng chuyên trị ngoại cảm phong hàn, là loại thuốc thường dùng trong Đông y, Úy Tuệ gật đầu.

“Uống hai ngày cũng không thấy hiệu quả, cũng không thấy có gì tốt, còn đắng hơn bất kỳ cái gì nữa.” Đột nhiên, Công chúa Minh Ca giống như một đứa trẻ, vừa nói đến uống thuốc liều nhú chặt mày.

“Thuốc đắng dã tật.” Nghĩ đến thuốc dành cho buổi sáng vẫn còn đang nấu, một hồi lại dở dành phu nhân uống thuốc, Hạ ma ma cũng buồn rầu cau mày, từ nhỏ phu nhân đã sợ uống thuốc, uống thuốc chứ đâu phải đánh giết? Ài, mặc dù là nương của hài tử, vẫn còn như vậy, điều này khiến cho trong lòng Hạ ma ma nhiều thêm vài phần thương yêu.

“Ta không muốn uống, Hạ ma ma, lát nữa bà đổi đại phu khác, kê những loại thuốc đắng như vậy, rốt cuộc có để cho người ta sống hay không.” Công chúa Minh Ca khàn giọng phân phó, vẻ mặt giống như tính tình của một hài tử.

Úy Tuệ cười thầm trong bụng, thì ra thường ngày Công chúa mẫu thân biểu hiện đoan trang lạnh nhạt, đều là giả vờ, vừa sinh bệnh, đã hiện ra nguyên hình.

“Đó là thái y tốt nhất kinh thành, ngay cả Hoàng thượng Hoàng hậu bị bệnh, cũng đều tìm hẩn.” Hạ ma ma bất đắc dĩ dở dành.

“Không cần.” Công chúa Minh Ca nói xong, giãy giụa muốn đứng lên.

“Này?” Hạ ma ma vội vàng muốn đỡ, Úy Tuệ lại nhanh hơn một bước.

“Nương, con có phương pháp giúp người không cần uống thuốc cũng hết bệnh.” Úy Tuệ vừa cầm lấy y phục Hạ ma ma đưa tới choàng lên người Công chúa Minh Ca, vừa cười nói.

“Ai nha, bệnh gì mà không cần uống thuốc là có thể khỏe, Nhị tiểu thư ngàn lần không được nói bậy.” Hạ ma ma chỉ sợ Úy Tuệ xúi giục, phu nhân thật sẽ không uống thuốc nữa.

“Bà đừng nói chuyện.” Công chúa Minh Ca giận liếc Hạ ma ma một cái, quay qua hỏi Úy Tuệ: “Biện pháp gì?”

“Nương.” Úy Tuệ giả hoạt cười: “Người đứng lên trước rồi nói.”

Thật ra, thấy Công chúa Minh Ca còn có khí lực cấu kinh không uống thuốc, cùng với chứng bệnh của nàng, Úy Tuệ kết luận, nàng có nhiễm phong hàn, nhưng không nghiêm trọng.

Mà nàng biểu hiện giống như bệnh nặng không ngồi dậy nổi, hoàn toàn có liên quan đến cuộc sống trước kia của nàng.

Công chúa Minh Ca nghi ngờ nhìn nàng, đột nhiên, sắc mặt trầm xuống: “Được rồi, đừng quấy rối, nương bị bệnh, người về trước đi.”

Ồ, Công chúa mẫu thân này hoàn toàn chính là một hài tử nha.

“Nương, người nghe con nói. Đại phu nói người nhiễm phong hàn. Kỳ thật, phong hàn cũng không phải là bệnh rất nghiêm trọng, cũng không cần phải uống thuốc. Chỉ là vì bị lạnh, trên người không thoải mái mà thôi, cho nên, chúng ta chỉ cần uống nhiều nước, vận động nhẹ, tốt nhất là để cho người đổ mồ hôi, càng nhiều mồ hôi càng tốt, con đảm bảo chứng bệnh của người sẽ tốt lên.” Úy Tuệ kiên nhẫn giải thích.

Công chúa Minh Ca buồn cười: “Người so ra còn lợi hại hơn đại phu?”

“Không tin, thử xem...” Úy Tuệ khiêu khích nhướn mày, vừa phân phó Hạ ma ma: “Kéo bức màn kia ra, mở cửa sổ ra, ban ngày ban mặt đóng chặt cửa sổ, một phòng toàn mùi thuốc Đông y, không tốt cho người bệnh.”

“Này? Nô tỳ sợ gió vào, lại khiến phu nhân cảm lạnh.” Hạ ma ma giải thích, lại dựa theo lời Úy Tuệ mà làm.

Cửa sổ vừa mở ra, ánh nắng mặt trời rực rỡ xuyên qua song cửa sổ chiếu vào phòng, chiếu lên những vàng bạc châu báu khắp nhà, phát ra ánh sáng chói lọi, cực kỳ ấm áp.

Mà còn, thật sự không có gió.

Theo cửa sổ, liếc mắt một cái có thể trông thấy, trong viện, cây trạng nguyên kia đang nở hoa rất đẹp.

Trong lòng Công chúa Minh Ca không khỏi sáng lên, trên người giống như được tiếp thêm sức sống, lại mong chờ ra ngoài một chuyến.

“Lấy xiêm y cho ta.”

“Phu nhân.” Hạ ma ma chần chờ: “Phu nhân còn chưa khỏi bệnh, nên nằm nghỉ ngơi nhiều mới đúng, mặc dù bên ngoài có mặt trời, nhưng vẫn có chút lạnh, lỡ như gió lại thổi...”

“Không có việc gì, có ta ở đây.” Úy Tuệ cười cắt ngang lời Hạ ma ma, tự mình cầm y phục của Công chúa Minh Ca, hầu hạ nàng mặc vào.

Càng khiến cho Công chúa Minh Ca sửng sốt, trong ánh mắt trong suốt chợt lóe ánh sáng.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Tình Thân

Úy Tuệ không chú ý tới sự khác thường của mẫu thân, chỉ là hầu hạ người mặc quần áo, nàng có lòng nhưng không có sức, cuối cùng, vẫn là Hạ ma ma làm thay, giúp Công chúa Minh Ca mặc xiêm y, sau đó gọi người tới hầu hạ rửa mặt chải đầu.

Công chúa Hoàng gia, phu nhân thế gia, kiểu cách này quả nhiên không hay ho, chẳng qua chỉ rửa mặt mặc y phục, cũng không dưới mười người hầu hạ, thật vất vả mới búi tóc xong, lúc nhìn nha hoàn kia muốn cắm cây trâm vào trên búi tóc xinh đẹp thì cuối cùng sức chịu đựng của Úy Tuệ cũng đạt tới cực hạn.

“Thôi thôi, nương ta bệnh nặng, sao có thể chịu được các người giày vò như vậy?”

Phất tay ngăn một đám nha hoàn hầu hạ, Úy Tuệ dìu mẫu thân đứng lên, thấy vẻ mặt nàng bất đắc dĩ, khẽ cười nói: “Nương, chúng ta cũng không phải ra ngoài tuyển mỹ nữ, chỉ ra ngoài tùy ý đi dạo, lăn qua lăn lại như vậy quá mất công. Người còn chưa ăn điểm tâm đúng không? Hạ ma ma, mau mang điểm tâm lên cho nương ta.”

“A, được được.” Hạ ma ma cũng hiểu được phu nhân bị bệnh mà còn bị giày vò như vậy thật không tốt, thế nhưng phu nhân là người chú trọng, không chinh trang ổn thỏa sẽ không ra ngoài, lúc này nghe Úy Tuệ nói, thấy phu nhân cũng không có ý cự tuyệt, trong lòng Hạ ma ma cao hứng, vội vàng dẫn theo hai tiểu nha đầu, tự mình đi bưng cơm.

Mấy nha hoàn còn lại vẫn hầu hạ trong phòng như cũ, Úy Tuệ nhìn mà hoa mắt: “Đều ra ngoài hết đi, ta ở lại giúp nương ta là được.”

Mọi người chỉ nhìn Công chúa Minh Ca.

Công chúa Minh Ca nhẹ nhàng phất tay, một đám nha hoàn lui ra.

Úy Tuệ lén cười thầm, Công chúa mẫu thân vẫn để ý mình, thỉnh thoảng tỏ ra chán ghét xa cách, chỉ sợ là có nguyên nhân, bởi vì, nàng chỉ hơi tốt một chút, mẫu thân liền vô cùng cảm động, a,xem ra sau này vẫn còn phải thêm chút sức mới được.

Trạch môn thâm viện, rồi rầm đen tối, nhưng mẹ ruột của mình sẽ không hại mình, điểm ấy, nàng cực kì khẳng định.

“A, nương, con giúp người bóp vai, nằm trên giường hai ngày, nhất định mệt mỏi kiệt sức rồi.” Úy Tuệ đứng dậy, ra sau lưng Công chúa Minh Ca, không nói lời nào vươn đôi bàn tay, lực đạo vừa phải giúp mẫu thân xoa bóp vai.

Mới đầu Công chúa Minh Ca còn không nguyện ý, cũng không ngờ, nha đầu kia vừa ra tay, xoa bóp thật thoải mái, so với nha đầu hầu hạ mọi ngày còn mạnh hơn mấy phần, nên cũng kệ.

Nghiêng đầu, nhìn đôi mi thanh tú của mẫu thân giãn ra, Úy Tuệ lại hé miệng nở nụ cười, hít sâu một hơi, không ngừng cố gắng.

Đột nhiên, một mùi hương kỳ lạ xông vào mũi, nàng lại cúi đầu dùng sức ngửi ngửi cổ của mẫu thân.

“Người làm gì vậy?” Công chúa Minh Ca phát hiện khác thường, quay đầu hỏi nàng.

Úy Tuệ tò mò chớp mắt to: “Nương, mùi gì vậy, thơm quá?”

Lúc sáng đến đây, chỉ ngửi thấy mùi thuốc, mới mở cửa sổ ra, trong phòng thông gió, mùi thuốc nhạt đi, nhưng một mùi hương khác lại rõ ràng, nàng tưởng rằng là hương thơm trên người mẫu thân, nhưng rõ ràng không phải.

Công chúa Minh Ca sừng sốt, nghĩ một chút, cười chỉ lư hương phi thúy trong góc phòng: “Chắc nguyên nhân là do mùi hương này.”

Bị bệnh lại huân (hun, xông) hương? Ủy Tuệ nhũn mày: “Nương, đang yên lành huân thứ đó làm gì? Rất nồng mũi, làm mọi người choáng váng.”

Nàng không thích loại hương vị ấm áp này, ngửi một hồi thì cảm thấy choáng váng.

Không đúng, ngay tại lúc nàng nhắm mắt ghét bỏ, đột nhiên trong đầu hiện lên một ý niệm.

Nàng có thể mang roi độc, chẳng lẽ nơi này của nương không thể huân hương độc sao?

“Cũng không biết là hương gì, ta chỉ ngửi thấy mùi này tạm được, mấy ngày nay trong phòng toàn mùi thuốc Đông y, muốn dùng cái này xua đi mùi thuốc.” Công chúa Minh Ca giải thích.

Ủy Tuệ vội hỏi: “Vị thuốc Đông ý dễ ngửi hơn loại hương này, nương, vẫn đừng đốt, huân trong phòng hơi kỳ quái.”

Nói xong, lập tức đi đến bên cạnh lư hương, dập tắt nén hương được đốt hơn phân nửa, tiện tay lấy chút tro bỏ nhanh vào trong khăn tay, nhét vào trong tay áo, mới xoay người lại.

Công chúa Minh Ca nhìn nàng cười: “Người đó, thường ngày, không phải người cũng thích huân hương sao? Hương trong phòng người là loại nhất.”

Đúng vậy, nhưng là lúc trước, hiện giờ Úy Tuệ không chịu được mùi đó, sớm đã không cho phép người đốt ở trong khuê phòng nữa.

“Hiện tại con không thích, vẫn là hương vị tự nhiên là tốt nhất.” Úy Tuệ cười đi tới, vừa muốn giúp nàng ấm lưng, lúc này, Hạ ma ma đi vào, sau lưng mấy nha hoàn bưng khay, đặt từng món điểm tâm phong phú lên trên bàn, Công chúa Minh Ca không có một chút khẩu vị nào, khoát tay muốn để cho người ta mang xuống.

Như vậy sao được? Úy Tuệ vội vàng ngăn cản, tự mình bưng một chén cháo trắng, đưa đến trước mặt mẫu thân: “Nương, con nói thì hay lắm, thuốc có thể không uống, nhưng cơm bắt buộc phải ăn, không ăn hết một bàn thức ăn này cùng không sao, ăn một chén cháo trắng thì có thể đúng không?”

Công chúa Minh Ca có chút ngạc nhiên, giọng điệu giống như dỗ hài tử, vậy mà từ miệng nữ nhi nàng nói ra.

“Đúng vậy, phu nhân, tốt xấu gì cũng ăn một ít.” Hạ ma ma bên cạnh cũng dễ dàng.

Cũng khiến cho Công chúa Minh Ca đột nhiên xấu hổ, nhận lấy chén cháo trong tay Úy Tuệ, cười nhẹ nói: “Được rồi, không cần các người dong dài, ta tự mình ăn.”

Tiếp theo, nàng thật sự một ngụm lại một ngụm, ăn sạch một chén cháo nóng.

Cháo này vừa được múc ra từ trong nồi, cực kì nóng, vừa mới ăn không có cảm giác, ăn xong rồi, cả người Công chúa Minh Ca nóng hổi, lúc này mới cảm giác thoải mái không ít.

“Nương, ăn gì đó mới có sức lực, thế nào? Tốt hơn nhiều đúng không?” Úy Tuệ cười nói.

Công chúa Minh Ca nhẹ nhàng gật đầu.

“VẬY ĐI THÔI, CHÚNG TA RA VƯỜN ĐI DẠO.” Úy Tuệ đứng dậy, đưa tay nâng cánh tay của nàng, khiến Công chúa Minh Ca theo bản năng đứng dậy theo nàng.

Hạ ma ma vẫn do dự, Úy Tuệ phân phó: “Lấy áo choàng mang theo, đúng rồi, để cho bọn nha hoàn nấu nước gừng, lát nữa đưa tới đây.”

“Ừ.” Thấy để cho mình đi theo, Hạ ma ma cũng không nói thêm, phân phó nha hoàn nấu nước gừng, lại cầm áo choàng của phu nhân, đi theo phía sau.

Gần giữa trưa, ánh mặt trời rất ấm áp, tuy có một chút gió, nhưng không hề đáng ngại, một đường đi tới, tinh thần càng ngày càng tốt.

Công chúa Minh Ca là như thế, nhất là, bên cạnh có khuê nữ của mình chăm sóc dìu nàng, dọc theo đường đi, ríu rít nói với nàng những chuyện trên trời dưới đất, giống như một con chim sẻ vui vẻ.

Một lát nói hôm nay bầu trời xanh (lam) như vậy, một hồi nói nước này xanh (lục) như vậy, chốc chốc lại chỉ con chim tước trên đầu cành, lại muốn ngắt mấy nhánh hoa, vẫn là nàng luân phiên ngăn cản, mới khiến cho những đóa hoa kiều diễm mới nở kia may mắn thoát nạn.

Cứ bị nàng làm phiền như vậy, Công chúa Minh Ca bất tri bất giác đi hơn phân nửa khu vườn, mà lại không kiệt sức, thậm chí cái mũi bị nghẹt mấy ngày nay cũng thông, mặc dù giọng nói vẫn khàn khàn, nhưng cổ họng cũng đỡ hơn, chủ yếu nhất là, không còn sợ lạnh giống như mấy ngày qua, mặc mấy chiếc áo mà thấy nóng đến xuất mồ hôi, hoàn toàn không cần dùng đến áo choàng mà Hạ ma ma mang theo.

Không lâu sao, hai nha hoàn đưa tới nước gừng vừa được nấu xong.

Úy Tuệ nhận lấy, tự mình rót vào trong ly trà đưa cho mẫu thân.

“Ta không khát.” Công chúa Minh Ca lắc đầu, có thể là do đi bộ, hai má ửng hồng, rất là xinh đẹp.

“Không phải cứ khát mới uống nước, mà là thân thể cần rất nhiều lượng nước, nếu không làn da của chúng ta sẽ bị khô, rất dễ bị lão hóa.” Úy Tuệ cố ý dọa nàng.

Công chúa Minh Ca lại không tin: “Nha đầu nhà người, học được những thứ nhảm nhí này ở đâu?”

“Nương, uống một chén đi, nước gừng trị phong hàn là tốt nhất, tốt hơn gấp trăm lần so với mấy thứ thuốc đắng kia.” Úy Tuệ ăn ngay nói thật, lại chọc cho mũi của Công chúa Minh Ca nóng lên: “Người.”

Lúc nào thì, khuê nữ chỉ biết chọc giận mình lại sẵn sóc chu đáo rồi hả?

“Phu nhân, Nhị tiểu thư nói đúng lắm, uống chút đi.” Hạ ma ma cũng khuyên, tuy nàng không hiểu y lý, nhưng cũng biết, bình thường nếu như có người mắc mưa cảm lạnh, nghĩ đến trước tiên đó là nấu một chén nước gừng trừ lạnh, cho nên, nàng cảm thấy biện pháp này của Nhị tiểu thư có thể thực hiện.

Công chúa Minh Ca nhận nước, ngửa đầu, uống hết, cuối cùng đưa chén cho Úy Tuệ: “Hài lòng chưa?”

“Ừ, nương tuyệt nhất.” Úy Tuệ giơ ngón tay cái lên, hợp thời khen ngợi mẫu thân, cũng khiến cho Công chúa Minh Ca lúng túng, ngón tay nhẹ nhàng chọt cái trán của nàng: “Nha đầu nhà người, càng ngày càng không biết lớn nhỏ rồi.”

“Ngược lại nô tỳ cảm thấy, Nhị tiểu thư đã trưởng thành, hiểu chuyện rồi.” Hạ ma ma khen, ít nhất hôm nay biểu hiện của Nhị tiểu thư khiến cho bà cực kì vui mừng, nếu như sau này vẫn vậy thì tốt rồi.

Có thể do xúc động cái gì, thế nhưng Công chúa Minh Ca lại chủ động muốn thêm chén nước gừng, Úy Tuệ rất hài lòng, xong xuôi, lại bồi nàng đến một chỗ gần núi giả ngồi xuống nghỉ ngơi.

Vừa muốn nói chuyện, thấy hai nha đầu đưa nước gừng vẫn chưa rời đi, Úy Tuệ khoát tay với hai nàng: “Hai người các người đi về trước, nơi này không cần hầu hạ.”

Hai mẹ con muốn nói chuyện riêng, lại có người ở bên cạnh nhìn, thật sự khiến cho người ta không thoải mái.

Sắc mặt hai nha đầu rất khó coi, hình như rất không muốn rời đi, nhưng Hạ ma ma dĩ nhiên không vui đuổi người đi: “Nhị tiểu thư bảo các người đi, còn không đi?”

Hai nha đầu liếc mắt nhìn Úy Tuệ thật sâu, mang theo nghi hoặc và không cam lòng rời đi.

Mà Hạ ma ma cũng rất thức thời, tự giác đứng xa xa nhìn hai mẹ con.

“Nương, người chờ chút.” Ngồi không giống như đi bộ, vừa mới đi rất lâu, sợ trên người mẫu thân ra nhiều mồ hôi, lúc này nghỉ ngơi, lỗ như gió thổi tới, rất dễ cảm lạnh, cho nên Úy Tuệ vội vàng chạy đến chỗ Hạ ma ma, cầm áo choàng lại đây, chăm sóc khoác lên người mẫu thân.

“Nương, khoác vào.”

Trái tim Công chúa Minh Ca đau xót, đôi mắt sáng bình tĩnh nhìn Úy Tuệ một lúc lâu, mới hỏi: “Nha đầu nhà người, tới cùng lại muốn làm cái

gì? Hôm nay lấy lòng ta như vậy, có phải lại muốn làm mấy chuyện dễ tiện hay không?”

“Chuyện dễ tiện?” Rốt cuộc trước kia nguyên chủ đã làm chuyện gì, mà lại khiến cho mẹ ruột của mình dễ phòng và đau lòng như vậy?

“Nương, người nói gì vậy?” Úy Tuệ bị oan uổng, uất ức bĩu môi nói: “Người là mẹ ruột của con, người bị bệnh, con chăm sóc người cũng không nên sao? Nói là lấy lòng, thật sự là thương tổn trái tim của nữ nhi. Lại nói, nữ nhi lấy lòng mẫu thân cũng không sai. Chẳng lẽ, con nên lấy lòng người khác mới đúng sao?”

“...” Nói một phen chặn miệng Công chúa Minh Ca, nhưng cũng để cho nàng đột nhiên muốn cười: “Nha đầu nhà người, mấy ngày nay cũng thật nhanh mồm nhanh miệng, nói người một câu, người nói lại mười câu.”

Chỉ là, như vậy tuyệt đối không khiến cho nàng phản cảm, ngược lại cực kì thích nhìn nàng hờn dỗi uất ức oán trách mình, Công chúa Minh Ca nghĩ thầm, dù sao so với trước kia, chính mình có lòng tốt khuyên nàng một câu, nàng không nghe thì thôi, lại còn gào to rống lớn với nàng (CCMC), thậm chí nói sắp xếp của nàng không đúng, sau lưng còn mắng nàng.

Nghĩ đến nữ nhi của mình ở sau lưng mắng mình là nữ nhân không biết xấu hổ, trong lòng Công chúa Minh Ca như dao cắt.

“Nương, được rồi, con không nói, hiện tại người bị ốm, không thể tức giận, biết không?” Thấy sắc mặt nàng thay đổi, giọng điệu của Úy Tuệ lại mềm nhẹ, nũng nịu như nữ nhi của gia đình bình thường, dựa vào người mẫu thân, chậm rãi nói: “Nương, thân thể người thật thơm.”

“Nói vậy, mấy ngày nay nương cũng không có huân hương.” Suy nghĩ của Công chúa Minh Ca lại bị nàng kéo trở về, cúi đầu, nhìn Úy Tuệ lười biếng dựa sát vào mình, đột nhiên trong lòng tràn ra mẫu tính (bản năng

của người mẹ) mà trước nay chưa từng có, một tay không tự giác nâng lên, nhẹ nhàng vuốt tóc nữ nhi.

Nữ nhi có một mái tóc rất đẹp, giống nàng như đúc, vừa đen vừa mượt, giống như gấm vóc, nhưng người làm mẫu thân là nàng đây, cũng chưa từng tự tay chải tóc cho nàng một lần.

Nghĩ đến lão nữ nhân ở viện chính kia, tay Công chúa Minh Ca run rẩy, tâm cũng kiên định hơn mấy phần.

Hạ ma ma nói không sai, nữ nhi của nàng, dựa vào cái gì để cho một ngoại nhân dụ dỗ đi.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Đi Ra Ngoài

Mấy ngày tiếp theo, Úy Tuệ đều sinh hoạt qua ba điểm trên một đường thẳng, ăn xong điểm tâm, đến chỗ Công chúa mẫu thân để thỉnh an, tản bộ với nàng ở trong vườn, trò chuyện, tình cảm của hai mẹ con ấm lên không ít.

Lúc Công chúa mẫu thân ngủ trưa, nàng rảnh rỗi lại đến chỗ Thượng Quan Tể Nguyệt, vui đùa với đệ đệ Úy Vân Nhạc, học tập với Thượng Quan Tể Nguyệt.

Nàng phát hiện Thượng Quan Tể Nguyệt thật sự là nhân tài, cầm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông, dư sức làm lão sư (thầy) của nàng và đệ đệ, hơn nữa, hắc cũng không giống phu tử cổ đại cổ hủ bảo thủ như trong tưởng tượng của nàng, hắc giảng bài phi thường sinh động linh hoạt, lại thêm giọng nói hắc êm tai dễ nghe, theo Úy Tuệ thấy, nghe lão sư như vậy giảng bài, quả thực là một loại hưởng thụ.

Càng làm cho nàng vui mừng chính là, lúc trước đệ đệ Úy Vân Nhạc xem nàng giống như không khí, ngẫu nhiên cũng sẽ ném cho nàng ánh mắt chú ý, mặc dù ánh mắt kia vẫn mang theo mờ mịt và xa lạ, nhưng hắc có thể liếc mắt nhìn mình một cái, đã là tiến bộ rất lớn rồi.

Nàng quyết định không ngừng cố gắng, nhất định phải khiến cho bệnh tật của cậu nhóc đáng thương này hoàn toàn khỏi hắc.

Chỉ là, đối với người nhà thân cận nhiều hơn, dĩ nhiên đối với bằng hữu cũng có chút xa lánh, thật sự nàng cũng chỉ có một người, chỉ có nhiều đó thời gian, thân cận với bên này lại hời hợt với bên kia.

Hai người Lâm Y Y và Lục Vô Song đã tới vài lần, mời nàng ra ngoài chơi đùa, đều bị nàng cự tuyệt, về sau hai người này đều ít đến, ngẫu nhiên có trò chơi gì mới mẻ, cũng chỉ sai nha hoàn bà tử đưa tới, biểu đạt tâm ý.

Úy Tuệ còn tưởng các nàng giận, sau khi nghe người của các nàng nói, gần đây trong kinh thành không yên ổn, vài vị tiểu cô nương trẻ tuổi xinh đẹp vô duyên vô cớ mất tích, sống không thấy người chết không thấy xác, khiến lòng người hoang mang, hai người Lâm Lục cũng không dám ra ngoài, lại khuyên nàng không có việc gì thì đừng chạy ra ngoài.

Mấy ngày qua nàng ở trong Úy phủ, ngày ngày trôi qua thanh thản, còn có tình thân ấm áp, dĩ nhiên là lừa ra của, lúc nhàn hạ cũng sẽ tò mò.

Vụ án mất tích của mấy thiếu nữ, rốt cuộc là tình trạng gì đây? Trong tiểu thuyết thường xuyên sẽ xuất hiện hái hoa tặc, có thể là hái hoa tặc hay không?

Nghĩ đi nghĩ lại, trong cái đầu nhỏ của Úy Tuệ xuất hiện rất nhiều tình tiết ly kỳ, kết quả là, thật sự nhàm chán, nàng cầm giấy bút, viết viết tiểu thuyết xuyên không, an ủi trái tim của mình.

Một ngày kia, đang viết đến cao hứng, Đào Nhi cực kì hào hứng tới bẩm báo, Lục hoàng tử Tiêu Diễm đến đây.

Nghe được tên này, Úy Tuệ hơi đau đầu.

Nàng ở Úy phủ mấy ngày nay, người này ba ngày hai bữa lại chạy đến, ngẫu nhiên có việc tới không được, cũng phải để cho người hầu đến đây thỉnh an, có thể nói, ân cần có phần khiến cho người ta phiền chán.

Ài --

“Thì nói ta bị bệnh, không tiện gặp khách.” Úy Tuệ cắn đầu bút, khẽ thở dài.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đào Nhi xụ xuống, hơi buồn cho Tiêu Diễm, nhưng tiểu thư phiền chán, nàng cũng không thể không quản.

Nhưng vừa mới xoay người, Úy Tuệ gọi nàng lại: “Thôi, để cho hắc đến tiền thính chờ ta, ta sẽ đến sau.”

Nếu như nói bị bệnh, nhất định hắc sẽ lo lắng vọt vào trong phòng.

Ài, hài tử này rất là cố chấp, mình đã ám chỉ cho hắc bao nhiêu lần là không muốn gả vào gia đình Hoàng gia, chỉ muốn tìm một nam nhân bình thường bình bình đạm đạm sống qua một đời, tại sao hắc lại không hiểu?

Đặt bút xuống, nàng đứng lên, theo sau Đào Nhi ra cửa.

Dưới giá đặt chậu hoa trước cửa, Tiêu Diễm đang thích thú đùa chim tước, nghe thấy tiếng bước chân, vui mừng quay đầu, lúc gặp được Úy Tuệ thì dưới ánh mặt trời cả khuôn mặt càng thêm tươi mỹ sinh động.

Úy Tuệ ngần ra, không thể không thừa nhận, có một lúc nào đấy, quả thật nàng cũng bị cảm động, nhưng mà cũng chỉ chút chút, dù sao nàng cũng là một người rất thực tế.

Con em Hoàng gia, đến mười bốn mười lăm tuổi, trong phủ đều đã có nha đầu thông phòng và cơ thiếp, mặc kệ giữa bọn họ có tình cảm hay không, những nữ nhân này tất nhiên đều tồn tại.

Cho dù là trong phủ Thái tử, cũng có mỹ nhân như mây.

Cổ nhân quan tâm danh vị (thanh danh và địa vị), hễ là nữ tử, cho rằng giành được vị trí chánh thê coi như hoàn hảo, bao gồm nguyên chủ, yêu

thích Thái tử như vậy, lại không thèm để ý tới mấy cơ thiếp trong phủ hần, trong lòng chỉ coi Thái tử phi Úy Như Tuyết là cái đĩnh trong mắt, chính là đạo lý này.

Nhưng nàng là người hiện đại, lại khác hoàn toàn, nàng không cần danh phận và địa vị, quan tâm nhất chỉ là tình cảm và duy nhất.

Một đời một kiếp một đôi, đại khái mỗi một thiếu nữ hoài xuân, đều hy vọng mình và một nửa kia, đều có thể trở thành một đời duy nhất, mà trong chuyện tình cảm, không chịu được nhiều người chen lấn, nàng chịu không nổi.

Hít sâu một hơi, trước khi Tiêu Dục mở miệng, Úy Tuệ nhoẻn miệng cười: “Tiêu Diễm, dù sao huynh cũng là một Hoàng tử, không bận chuyện công vụ gì sao? Mỗi ngày chạy tới nơi này của ta, tính toán chuyện gì sao?”

Lời này rõ ràng mang theo ghét bỏ và chế giễu, trong miệng Tiêu Diễm đắng chát, nhưng không phải đã sớm thành thói quen sao?

Hần cố gắng nặn ra nụ cười thật tươi: “Mấy ngày nay, trong kinh thành rất náo nhiệt, không bằng ta dẫn Tuệ muội muội ra ngoài đi dạo, giải sầu.”

“Ta không buồn nha, mỗi ngày ở nhà bồi nương và đệ đệ, đọc sách viết chữ, ngày qua ngày không biết có bao nhiêu phong phú đấy.” Úy Tuệ mở to mắt xinh đẹp nói dối, đúng vậy, mấy ngày nay trôi qua yên ả, nhưng vẫn cực kỳ muốn ra ngoài, sở dĩ không dám ra ngoài, đơn giản là bởi vì nhát gan, thứ nhất sự kiện hái hoa tặc vẫn chưa qua đi, thứ hai nàng sợ bị người ám toán.

Tiêu Diễm chưa từ bỏ ý định, cảm dỗ như cũ: “Gần đây trong kinh thành rất náo nhiệt, xuất hiện rất nhiều trò mới mẻ, đúng rồi, còn có một nhóm nghệ sĩ nước khác biểu diễn trên đường đấy.”

Hắn không nói về thi từ ca múa, bởi vì Úy Tuệ không thích mấy thứ này.

“Nghệ sĩ nước khác?” Úy Tuệ tò mò.

Đôi mắt Tiêu Diễm sáng lên: “Ừ, mặc y phục rất đẹp, còn có thể phi thiên (bay lên trời), lại biết phun lửa...”

“Đoàn xiếc?” Bản năng Úy Tuệ nghĩ tới cái này, cũng có vài phần hăng hái, mấp máy môi, tinh tế liếc nhìn Tiêu Diễm, dầu gì cũng là Hoàng tử, đi theo hắn chắc không có nguy hiểm đâu.

Được rồi, đi chơi một chuyến cũng không hấn không thể, vừa lúc, từ chỗ nương lấy được tro hương, nàng còn chưa tìm đại phu tra xét.

“Được, vậy chúng ta ra ngoài chơi.”

Lời này vừa nói ra, trên mặt Tiêu Diễm vui vẻ giống như nở hoa, Đào Nhi cũng cực kì vui vẻ, mặc dù các nàng đều biết tiểu thư vừa ý Thái tử điện hạ, nhưng Lục hoàng tử cũng thực không tệ, tương lai nếu như không có Thái tử điện hạ, có Lục hoàng tử ở đây, các nàng cũng không cần lo lắng cho tiểu thư.

Thu thập một chút, mọi người xuất phát.

Quả nhiên đúng như lời của Tiêu Diễm, trên đường rất náo nhiệt, người đến người đi, nhốn nha nhốn nháo, không sai biệt lắm với chợ cổ đại trong tưởng tượng của Úy Tuệ.

Xiếc ảo thuật, hát hí khúc, kể chuyện, còn có múa sư tử, bên tai không dứt tiếng rao hàng của người bán hàng rong, cục kì có không khí của chợ, đó là chỗ bán đồ chơi làm bằng đường (dùng đường loãng thổi thành hình nhân, chim thú, có thể chơi và cũng có thể ăn) và hồ lô ngào đường, giống những gì thường thấy trên TV hay trong tiểu thuyết.

Hiện giờ nhìn thấy, Úy Tuệ chỉ cảm thấy buồn cười.

“Tuệ muội muội, ở đây nhiều người, chúng ta tới thúy hồ phía trước, ở đó thanh tịnh, còn có hội thi thơ...” Vừa nghĩ tới Úy Tuệ chán ghét nho nhã gì gì đó, Tiêu Diễm lập tức ngậm miệng, đang chuẩn bị sửa lại nói bên kia có gì vui.

Úy Tuệ lại thích thú: “Hội thi thơ?”

Năm đó xem “Hoàn Châu cách cách”, nhân tài Tử Vi đấu với một đám người đọc sách, nhìn xem thật khiến người ta cực kì hâm mộ, ha ha, nghĩ đến cũng có chút thú vị, hôm nay nàng cũng muốn nhìn một chút.

“Đi, chúng ta mau qua đó nhìn một chút.”

“A?” Tiêu Diễm và Đào Nhi đều hơi sửng sốt, ngày xưa tiểu thư ghét nhất là mấy thứ này, thậm chí ngay cả người đọc sách cũng không ưa, chỉ nói nghèo hèn mục nát.

Nhưng nghĩ lại, Tiêu Diễm nở nụ cười, tuy Tuệ muội muội nói đi nhìn một chút, nhưng nhất định không thích trường hợp như vậy, nhìn một cái thấy nhàm chán sẽ rời đi, mà cảnh sắc thúy hồ tuyệt đẹp, hẳn cũng có thể tranh thủ cơ hội một mình ở chung với nàng.

Xe ngựa nhanh chóng xuyên qua phố xá náo nhiệt, rất nhanh đi tới bên cạnh thúy hồ, chỉ là, mặc dù nơi này không ồn ào bằng phố xá, nhưng cũng rất náo nhiệt.

Một ngày đông nắng ấm, luôn có tốp năm tốp ba thi sĩ nho nhã lui tới, hoặc thưởng thức tranh chữ bên cạnh, hoặc thiết tha thi từ ca phú, cũng có trong thuyền hoa giữa hồ bay tới từng tiếng ca êm tai, rất vui vẻ.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Mua Sách

Đám người Úy Tuệ xuống xe ngựa, lững thững đi tới sân vắng bên cạnh thúy hồ, nắng ấm mùa đông chiếu lên người, ấm áp, mặc dù có gió thổi qua, cũng không cảm thấy lạnh.

Trên bãi cỏ trống trải, có không ít quầy hàng được bày bán, Úy Tuệ thích nhất đi dạo những quầy hàng như vậy, coi như không mua, nhặt nhặt lựa lựa cũng cực kì thú vị.

Trần bảo đồ cổ, nàng không hiểu, cũng không có hứng thú lắm, dù sao, mấy ngày nay ở Úy gia thấy được quá nhiều thứ tốt, cũng có sức miễn dịch.

Duy chỉ cảm thấy hứng thú với những thứ giấy và bút mực, mua một túi lớn, dự định trở về chia cho Thượng Quan Tễ Nguyệt và Úy Vân Nhạc.

“Tuệ muội muội, tại sao đột nhiên muội lại có hứng thú với mấy thứ này?” Tiêu Diễm kinh ngạc nhìn nàng, đối với hành vi cổ quái của nàng cảm thấy không hiểu.

Đào Nhi mím môi nở nụ cười: “Lục điện hạ, người chưa biết sao? Mấy ngày qua tiểu thư nhà chúng ta bắt đầu đọc sách nhận biết chữ rồi, rất nghiêm túc đó.”

“A?” Tiêu Diễm ngạc nhiên, là có người ép nàng làm chuyện không thích sao?

Thấy hần như vậy, Úy Tuệ cười: “Làm người nha, phải biết vươn lên, cái gọi là sống đến già, học đến già, ta còn trẻ như vậy, không học thì sao trưởng thành?”

Nói xong, nhét một túi lớn gì đó vào trên tay Đào Nhi, tự mình đi xem những quầy khác, đột nhiên phát hiện dưới cây liễu, lại có cả quầy sách cũ, đại khái người khác ghét bỏ sách cũ hoặc là không hợp thời gì gì đó, cũng không có khách đến xem.

Úy Tuệ giống như nhặt được bảo vật, vội vàng chạy đến quầy sách cũ trước mặt lựa chọn.

Kỳ thật, những thứ này bảy tám phần đều còn mới, mà còn được lau chùi rất sạch sẽ, đều là các loại sách bí sử, phong nguyệt, thần thiên ma quái...

Trách không được không có ai mua, đã là tri thức nho nhã, sẽ không thèm xem những loại sách này.

Nhưng Úy Tuệ không thì khác, nàng rất thích xem mấy loại loạn thất bát tao (linh tinh) này, vội vội vàng vàng đưa tay chọn mấy quyển.

Tiêu Diễm đuổi tới, nhìn những loại sách này, khóe mắt giật giật, đây là cái mà Tuệ muội muội nói là vươn lên? Muốn sống đến già học đến già gì đó?

Đào Nhi hiểu nàng, nhưng nhìn nàng mua mấy loại sách này trước mặt công chúng mà xấu hổ đến mồ hôi rơi lộp độp: “Tiểu thư, hôm khác chúng ta lại mua nhé?”

“Vì sao lại hôm khác? Gặp thì mua liền chứ.” Úy Tuệ không biết, niên đại này mà mua loại sách này, cũng giống như ở hiện tại đi mua băng đĩa đồi trụy, mặc dù không ảnh hưởng gì nhưng cũng thật không quá lịch sự.

Nhất là bị bàn tay trắng nõn nhỏ bé của nàng bối mớ, một cuốn sách cắm lộ hẳn ra ngoài từ trong đồng sách.

Trên mặt bìa dùng nét bút đơn giản vẽ hai người trần truồng ôm nhau cùng một chỗ, bên cạnh đánh dấu: Đông cung bí tịch.

Đông cung bí tịch? Ủy Tịch lựa sách lựa đến mơ hồ, thấy bốn chữ này, phản ứng đầu tiên trong đầu là bí tịch võ lâm người người muốn cướp đoạt trong tiểu thuyết võ hiệp (sắc =)), vừa mới đưa tay muốn cầm đến xem thử, Đào Nhi bị dọa đến thiếu chút nữa kêu to, Tiêu Diễm thần tốc một cước đá văng cuốn sách kia ra, đưa tay chỉ vào hán tử trung niên bán sách kia.

“Người không cần cái mạng này nữa sao? Giữa ban ngày ban mặt vậy mà dám bán loại sách bẩn thỉu dâm tà này?”

Hán tử kia cả kinh, bị dọa không nói ra lời, vừa rồi thấy Ủy Tuệ chọn vài cuốn, còn tưởng rằng ngồi xổm hơn nửa ngày cuối cùng cũng có món tiền lớn, cũng không ngờ bị người nói không cần mạng.

Hắn đâu có biết, chẳng qua những loại sách này là do Trương Tú trong thôn bị bệnh nặng nhờ hắn bán đổi tiền bốc thuốc.

“Tiêu Diễm.” Thấy hán tử kia là một nông dân trung thực, Ủy Tuệ vội vàng kéo Tiêu Diễm, đỏ mặt nói: “Hắn ra ngoài bán sách cũng không dễ, đừng làm khó dễ hắn. Ta muốn mấy cuốn này, Đào Nhi đưa bạc.”

Nói xong, cũng không lựa tiếp, lôi kéo Tiêu Diễm rời đi, kỳ thật vừa rồi cuốn sách bị Tiêu Diễm đá vào trong hồ, cuối cùng nàng cũng hiểu được là cái gì, không khỏi buồn cười chính mình trì độ.

Đào Nhi cũng bất chấp, vội vàng bỏ lại một thỏi bạc rồi bỏ chạy.

Chỉ là, ba người còn chưa đi xa, đã bị ngăn cản bởi một trận cười chế nhạo.

“Ồ, Úy Nhị tiểu thư này mua một túi gì đấy? Bút, còn có giấy? Nàng biết viết chữ sao?” Nữ hài nói chuyện, giọng nói cay nghiệt chói tai, lập tức đưa tới những người đi đường ghé chân.

“Hạ Hà, đừng nói lung tung.” Diêu Ngữ Dong tức giận liếc mắt nhìn nha hoàn bên cạnh, ngược lại phất thân với Tiêu Diễm, ôn nhu nói: “Gặp qua Lục điện hạ.” (Chỉ muốn ngửa mặt lên trời rống to: Âm hồn bất tán!)

Tiêu Diễm gật gật đầu, gia gia Diêu Ngữ Dong là Thái Phó của Thái tử, cũng là lão sư của mấy Hoàng tử bọn hắn, đối với Diêu Ngữ Dong, hắn cũng không xa lạ.

Ân cần thăm hỏi Tiêu Diễm xong, Diêu Ngữ Dong mới ném ánh mắt tới Úy Tuệ cùng với sách trong tay nàng, mắt lộ ra ngạc nhiên: “Nhị tiểu thư cũng thích đọc sách sao? Đều là sách tốt sao? Có thể cho ta xem thử hay không?”

“Không thể.” Đào Nhi ngăn trước mặt Úy Tuệ theo bản năng, tiểu thư mua những sách này, nếu như bị người biết được, chẳng những sẽ bị nói thành không học vấn không nghề nghiệp, thậm chí ngay cả danh dự cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Úy Tuệ cũng không phải lo lắng vấn đề của sách, chỉ là, nhớ tới sự khiếm đung xe lần trước, nàng không có hảo cảm với nữ nhân Diêu Ngữ Dong này: “Hai ta quen thuộc sao? Ta thích hay không thích đọc sách, phải nói với người?”

Nói xong, mang theo Đào Nhi xoay người rời đi, Tiêu Diễm cũng không liếc mắt nhìn Diêu Ngữ Dong một cái, lập tức đuổi theo.

“Thôi đi, chắc chắn không phải loại sách tốt lành gì.” Hạ Hà lại lớn tiếng kêu to, bên cạnh, Diêu Ngữ Dong quát bảo nàng ngừng lại, tuy nhiên, trong ánh mắt lại lộ ra mỉa mai, vừa rồi một màn Úy Tuệ lựa sách, nàng

nhìn được toàn bộ, trong lòng càng thêm khinh bỉ nàng, quả nhiên là bao cô không học vấn không nghề nghiệp, chuyên coi những thứ hạ lưu.

Úy Tuệ mới lười để ý đôi chủ tớ kia, tâm tình tốt còn muốn đi dạo ở chỗ khác, không chừng có phát hiện ngoài ý muốn đấy.

Đi tới đi lui, đột nhiên, phía trước xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, tầm mắt của nàng bị đứng hình.

“Tuệ muội muội.” Tiêu Diễm thấy nàng đột nhiên dừng lại, quan tâm đề nghị: “Đi dạo khá lâu rồi, mệt không? Không bằng chúng ta tới thuyền hoa nghỉ ngơi một chút.”

“A? A... Được.” Toàn bộ tinh thần của Úy Tuệ đều rơi vào trên thân người kia, hoàn toàn không để ý tới Tiêu Diễm nói cái gì, đợi khi tâm tình hân nhẩy nhót muốn ra trước dẫn đường, nàng lại nhét mấy cuốn sách vào trong lòng Đào Nhi: “Hai người chờ một chút, ta đi nhà xí.”

Nói xong, không đợi người hỏi han, nàng co giò chạy mất.

Đào Nhi đuổi theo vài bước, không đuổi kịp.

Tiêu Diễm nghĩ muốn đuổi theo, nhưng cô nương người ta nói đi nhà xí, sao hân không biết xấu hổ đuổi theo? Chỉ là cuối cùng lo lắng nàng tìm không thấy mà thôi.

Kỳ thật, Úy Tuệ chạy một đoạn đường, lại lắc mình một cái, chui vào trong một quầy hàng, đôi mắt nhìn chăm chăm một nam hai nữ ở phía trước.

Hai nàng, nàng không biết, nhưng người nam có hóa thành tro nàng cũng nhận ra, hừ, khi không lại trói nàng một ngày, thực sự cho rằng tiện nghi như vậy coi như xong?

Đang suy nghĩ phải làm thế nào để sửa trị người xấu này, đột nhiên, nhìn thấy ba người đứng trước quầy hàng bán đồ cổ, Úy Tuệ nảy ra ý hay, khom lưng nhào tới.

Chắc là những thứ trên quầy hàng này cũng không tệ lắm, rất nhiều người đến xem, mà khí chất của ba người Quân Phi Sắc bất phàm, vừa thấy là biết không phải người bình thường, vì vậy ba người vừa đến, mấy người khách khác rõ ràng kính sợ bảo trì khoảng cách nhất định, chường quầy lại càng thay đổi giọng hét to lúc trước, hơn nữa lấy ra đồ tốt được cất giấu, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ giới thiệu cho bọn họ.

“Phi Sắc ca ca, huynh nói nhẫn ngọc này đẹp không?” Đinh đầu truyền đến giọng nói giòn giã của nữ hài, lại mang theo mùi vị làm nũng, Úy Tuệ nghe thấy hé miệng cười.

Xem ra, cô nương này tám phần là bị mê hoặc bởi sắc đẹp của người xấu kia, hắc hắc, nàng (UT) làm như vậy nói không chừng còn có thể giúp nàng một tay đấy.

Nghĩ như thế, ánh mắt liếc nhìn khắp nơi, thấy không ai chú ý tới cái người ngồi khom lưng là nàng, đưa tay ra, mau chuẩn ngoan độc bóp hông của cô nương đang vặn eo làm nũng kia. (sắc =)))

“Ai ôi.” Quân Tiên Nhi sợ hãi kêu một tiếng, toàn thân cứng ngắc, theo bản năng ngẩng đầu nhìn ra sau, lại không có ai, chỉ có một cô nương gia đang ngồi xổm ở đằng kia đang lật xem tranh chữ. (Bả đó chứ ai)

Không khỏi, nàng dời tầm mắt lên trên, bình tĩnh rơi vào trên dung nhan tuyệt sắc, vẻ mặt hờn dỗi: “Phi Sắc ca ca, huynh... Hư hỏng.”

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Huỳnh Muội

“Sao vậy?” Quân Phi Sắc nghi hoặc nhìn Quân Tiên Nhi.

Quân Tiên Nhi hoảng hốt mở to mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ càng thêm đỏ, đều nói làm lính ba năm, heo mẹ còn hơn Điêu Thuyền! Khó trách Phi Sắc ca ca sốt ruột khó kiềm chế như vậy. (Ý bảo 3 năm bị cấm dục thì thấy heo mẹ còn đẹp hơn cả Điêu Thuyền :)))

Vừa nghĩ đến điều này, nhanh chóng liếc mắt nhìn Quân Phi Sắc, tâm càng rối loạn, trong lúc này không biết thế nào cho phải, mặt đỏ ửng, hờn dỗi một tiếng: “Không thèm nghe huynh nói nữa.”

Rồi xoay người bỏ chạy.

Quân Phi Sắc nheo mắt, bên cạnh Lan Chỉ Nhu cầm chiếc nhẫn ngọc màu lục kê: “Quân cô nương, cái này người không cần nữa hả?”

Vừa hỏi vừa để đồ xuống: “Chưởng quầy, chúng ta không mua nữa.”

Một chiếc nhẫn mà thôi, phẩm chất không cao mà tới hai mươi lượng? Đó không phải là cắt cổ sao?

“Ai nha.” Phía trước, Quân Tiên Nhi chạy một đoạn đột nhiên dừng lại, quay đầu ngượng ngùng liếc Quân Phi Sắc, nhẹ nhàng dậm chân: “Huỳnh còn không mau chút, cẩn thận muội trở về nói với nương.”

“Nói gì?” Lan Chỉ Nhu nhìn về mặt nhộn nhạo của tiểu cô nương, trong lòng phiền chán.

Quân Phi Sắc nheo hai mắt lại, đột nhiên nhìn về phía Úy Tuệ đứng bên cạnh quầy.

Úy Tuệ đang trông mong nhìn Quân Tiên Nhi phía trước, ngẫm tiếc nuối da mặt cô nương kia thật mỏng, không phải nàng nên cho nam nhân kia một cái tát, lại khóc nháo muốn phụ trách hay sao? Sao lại bỏ chạy rồi?

Trong lúc đang lắc đầu thở dài, ánh mắt của người nọ chợt phóng tới, khiến cho nàng không kịp tránh, tầm mắt hai người giao nhau giữa không trung.

Ánh mắt người nọ thâm thúy, băng lãnh, còn có một cỗ lệ khí sơn vũ dục lai (giông tố sắp đến).

Úy Tuệ rút cổ lại, vẻ mặt hơi tiếc nuối và bối rối lúc trước biến đổi, bĩu môi hồng, lập tức giống như con nai ba bi, trong con người ngập nước là mờ mịt, vô thố, lại vô tội, sau đó nhanh chóng cúi đầu, lặng lẽ đếm kiến, trong lòng lại tính toán, người này trừ phi mắt mọc sau mông (nguyên văn tg nhé, khụ), nếu không sẽ không biết chuyện gì phát sinh.

Nhưng, nàng lại có một cái tật cực kì nguy hiểm, làm chuyện xấu nhất định sẽ chợt dạ đỏ mặt.

“Người?”

Quân Phi Sắc liếc nàng, vừa mới mở miệng, một tiếng kêu lo lắng ngắt lời hẳn.

“Tiểu thư, sao người lại ngồi xổm ở đây? Hại nô tỳ tìm hơn nửa ngày.” Đào Nhi bỏ nhào qua, không biết cảm động hay nôn nóng mà đôi mắt hồng hồng.

Úy Tuệ vội vàng đưa mắt ra hiệu cho nàng, nàng đang chuẩn bị giả trang thành thiếu nữ vô tri mà, Đào Nhi vừa kêu một tiếng liền lộ tẩy, quả nhiên, ánh mắt kia càng phát ra khó chịu muốn đâm người rồi.

“Quân tướng quân?” Tiêu Diễm chạy theo tới, sau khi thấy sắc mặt của Quân Phi Sắc, trong nháy mắt sắc mặt không tốt.

Lại nhìn tiếp, Úy Tuệ đáng thương ngồi xồm trên mặt đất, Tiêu Diễm lập tức phát tác, chất vấn Quân Phi Sắc: “Sao ngươi lại ở đây? Ngươi đã làm gì Tuệ muội muội?”

“Lời này ngươi nên hỏi nàng mới đúng, rốt cuộc đã làm chuyện xấu gì?” Quân Phi Sắc lạnh nhạt nhìn lướt qua Úy Tuệ, cũng không giải thích gì thêm, mang theo Nhu Chỉ Lan muốn rời đi.

Tiêu Diễm ngăn hãm lại: “Không được đi, ngươi nói rõ ràng.”

“Khụ, Tiêu Diễm.” Úy Tuệ vội vàng đứng lên, kéo Tiêu Diễm: “Vừa rồi ta ngồi xồm ở đây là thắt dây giày, không có liên quan gì đến người ta.”

Sao Tiêu Diễm có thể tin tưởng lời nói dối kiểu này, hắn đau lòng nhìn nàng, nhưng vẫn nghe lời nhường đường.

“Tướng quân, cô nương kia là ai?” Lan Chỉ Nhu đi tới vài bước, lại quay đầu nhìn Úy Tuệ, cô nương này thật xinh đẹp, còn đẹp hơn tiểu tiên nữ Quân gia ba phần.

Sắc mặt Quân Phi Sắc không chút thay đổi: “Không biết.”

Không biết? Phía sau Úy Tuệ nghe thấy lời ấy, trong lòng lại giận dữ, dựa vào, ngày đó không nói một lời, trước mặt dân chúng trời nàng lại, lại nhốt nàng vào phòng củi hết một ngày, đói bụng một ngày, bây giờ lại làm như không có chuyện gì nói không biết?

Bên này, Tiêu Diễm nghe nói cũng cảm tức, lại càng thêm đau lòng Úy Tuệ: “Muội nghe chưa? Hắc nói không biết muội.” Cho nên, Tuệ muội muội đừng quấy quít người ta nữa, ài, thì ra ngày đó nói với hắc là không thích Đại tướng quân, hoàn toàn là gạt hắc.

“Thật không biết, ta chỉ đi ngang qua, nhìn thấy hắc... Ài, bảo ta nói ra miệng như thế nào đây?” Úy Tuệ bĩu môi, ánh mắt như lửa nhìn chằm chằm tư thế oai hùng thẳng tắp của nam nhân phía trước, bên trong lóe lên sự giảo hoạt.

“Sao vậy?” Lập tức gọi lên lòng hiếu kỳ của Đào Nhi.

Úy Tuệ cố ý hừ lạnh, khinh thường nói: “Biết người biết mặt không biết lòng, có vài người bên ngoài là hình dạng con người, nội tâm lại bản thủ bị ối.”

“Tiểu thư, rốt cuộc là chuyện gì?” Đào Nhi gấp gáp.

Bàn tay nhỏ bé chỉ về phía trước, hô to một tiếng, gọn gàng linh hoạt: “Hắc sờ hông tiểu cô nương phía trước.”

Rầm - đột nhiên người ở xung quanh giống như bị làm ma pháp, mọi người dừng lại, ánh mắt đều kinh ngạc nhìn theo ngón tay Úy Tuệ, ổn định rơi vào trên người Quân Phi Sắc.

Lan Chỉ Nhu cũng bị giọng kêu to kia làm hoảng sợ, ngơ ngẩn nhìn Quân Phi Sắc, lại mờ mịt nhìn Quân Tiên Nhi đỏ mặt phía trước, rốt cuộc cũng hiểu nguyên nhân vì sao tiểu cô nương đột nhiên khác thường rồi.

“Này, người đừng nói lung tung.” Quân Tiên Nhi tỉnh lại, trước hết chỉ trích Úy Tuệ, mặc dù Phi Sắc ca ca nhất thời khó kìm lòng nổi, nhưng lúc đó hai người bọn họ chỉ thân mật một chút, sao có thể vị vạch trần trước dân chúng?

“Tiên Nhi, vừa rồi có người khinh bạc muội hả? Nói cho Nhị ca biết.”
Về mặt Quân Phi Sắc bình tĩnh hỏi.

Hai gò má Quân Tiên Nhi đỏ ửng, không dám nhìn mắt hăn: “Phi Sắc ca ca, muội không trách huynh.”

“A, đó không phải là Thần Võ Đại tướng quân sao?” Trong đám người có người nhận ra Quân Phi Sắc, rất nhanh, cũng có người nhận ra tiểu tiên nữ Quân gia, nhận ra Úy Tuệ.

Bởi vậy, nháy mắt tình thế nghịch chuyển, lúc trước dân chúng cho là có thể xem trận đùa giỡn phong hoa tuyết nguyệt, đảo mắt lại trở nên oán hận Úy Tuệ.

Ba người tử đệ Quân gia có danh tiếng rất tốt ở dân gian.

Quân gia Đại tiểu thư Quân Thi Âm, dung mạo như thiên tiên, tài hoa hơn người, hiền lương thực đức, là Quý phi có địa vị cao quý, năm năm vinh sủng không suy.

Quân gia Đại thiếu gia Quân Phi Sắc, thiếu niên anh tài, bình định phản loạn, xua Thác Lỗ, bảo vệ lãnh thổ, càng là anh hùng trong lòng dân chúng.

Quân gia Tam tiểu thư Quân Tiên Nhi, xinh đẹp ngọt ngào động lòng người, thích làm người khác vui vẻ, ngày lễ ngày tết, đặc biệt mang theo gia nô phân phát vật phẩm cho dân chúng, là cô nương đặc biệt chọe người yêu thích.

So sánh mà nói, Úy Tuệ là ác danh lan xa, ức hiếp dân chúng, sa hoa dâm dăng, thủy tính dương hoa (lãng lợ).

Liên hệ với chuyện nàng dùng khổ nhục kế tiếp cận Đại tướng quân mấy ngày trước, hôm nay dân chúng thật hiển nhiên lên án nàng, lý giải

nàng ác ý vu cáo hãm hại, không ăn được nhò thì nói nhò còn xanh.

Chỉ là, thủ đoạn của Úy Tuệ này cũng quá vụng về, muốn phá hư danh dự của Đại tướng quân, cũng phải chọn đối tượng cho tốt, nói Đại tướng quân sờ mông Tam tiểu thư? A phi, ở đâu ra ca ca làm vậy với muội muội chứ?

Dân chúng nghị luận khiến cho Úy Tuệ vừa bực vừa giận, nàng đâu biết tiểu cô nương kia và kẻ xấu kia là người một nhà? Mà còn, biểu hiện của nàng rõ ràng là thiếu nữ hoài xuân say mê hấn khiến đầu óc choáng váng.

“Thân ca ca thì sẽ không sao? Có người trời sanh biến thái thì sao?” Úy Tuệ không phục than thở.

Lời này người khác không nghe thấy, nhưng trời sinh Quân Phi Sắc có nhãn lực kinh người lại nghe thấy rõ ràng, trong con người thâm thúy xao động ánh sáng u ám.

“Các vị hương thân, bỏ đi, ta nghĩ có lẽ vị cô nương này...” Nói đến đây, Quân Phi Sắc bất đắc dĩ cười: “Hắn không phải cố ý, mọi người đừng so đo nữa.”

Nói xong, chấp tay với mọi người, dẫn hai nữ nhân rời đi.

Một phen muốn nói là lại thôi, khiến cho dân chúng càng thêm liên tưởng, càng thêm hèn mọn trừng mắt nhìn Úy Tuệ, nhìn đi, Đại tướng quân thật khoan dung độ lượng, nếu gặp phải người khác bị vu tội như vậy, không biết sẽ thế nào nữa? Hừ, Úy gia Nhị tiểu thư khó ưa không biết xấu hổ, hết lần này đến lần khác quấy rầy Đại tướng quân, thấy Đại tướng quân bị quấy lầy mà cười bất đắc dĩ, bọn họ nhìn thấy cũng chua xót trong lòng.

Đột nhiên Úy Tuệ cảm thấy hàm răng rất ngứa, thầm hận trộm gà không được còn mất năm gạo, sao lại là huynh muội? Bộ dạng không giống

chút nào.

May mà đều sợ hãi tính tình tàn nhẫn của Úy Tuệ, người vây xem rất nhanh cũng tản đi, chỉ là, sau khi rời khỏi đây, chuyện hôm nay truyền đi không biết sẽ thành cái dạng gì nữa.

Mà việc ngày hôm nay khó có được Tiêu Diễm không nói giúp nàng một câu, thật sự là quá nhiều vết xe đổ, hắn cũng muốn để cho nàng chịu khuất phục, buông tha cho nam nhân kia.

“Đi thôi, chúng ta về nhà.” Trải qua chuyện này, Úy Tuệ giống như cà nhiễm sương (héo rũ).

Còn chưa kịp bước đi, bên tai vang lên giọng nói quen thuộc.

“Nhị tiểu thư? Lục điện hạ?”

Tìm theo tiếng người, là người hầu Phúc Yên của Thái tử điện hạ.

Mà phía sau hắn có một đám người đang lững thững đi tới.

Trong này trừ bỏ Tiêu Dục, chủ tớ Diêu Ngừ Dong, còn có mấy công tử văn nhã và giai nhân xinh đẹp, còn có một nhân vật quen thuộc khiến cho Úy Tuệ muốn rớt tròng mắt.

Úy gia Đại tiểu thư, Úy Như Tuyết.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Tụ Tập

Mới có mấy ngày không gặp, Úy Như Tuyết thay đổi rất lớn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mượt mà, ngọt ngào, vóc người cũng cao hơn, cả người nàng mặc y phục màu đỏ lại có khí chất lãnh diễm nói không nên lời, cho dù ngũ quan không phải rất đẹp, nhưng thần thái phấn chấn vẫn cực kì hấp dẫn người khác.

Ngay cả Diêu Ngữ Dong xinh đẹp như hoa sen đứng bên cạnh nàng, cũng bị nàng đè xuống ba phần.

Trong lòng Úy Tuệ tấm tắc ngợi khen, nữ chủ quả nhiên là nữ chủ, bản lĩnh biến mục nát thành thần kỳ thật sự lợi hại, lần đầu tiên gặp mặt nhếch nhác, hình như chỉ là hình ảnh mơ hồ trong trí nhớ, mà nay, cô nương lãnh diễm tự tin bộc lộ khí phách này mới rực rỡ chói mắt nhất.

“Nhị tiểu thư, thật khéo, chúng ta lại gặp mặt.” Ước chừng bị xem nhẹ quá khổ, Diêu Ngữ Dong nhin không được nói chen vào.

Úy Tuệ mới không muốn để ý nàng, nhìn cũng chưa từng nhìn nàng một cái, chỉ hành lễ với Thái tử, ngược lại nhìn về phía Úy Như Tuyết, gương môi cười, vô cùng thân thiết gọi: “Như Tuyết tỷ tỷ.”

“Ngoan.” Úy Như Tuyết khẽ gật đầu với nàng, hiển nhiên rất hài lòng với sự lấy lòng của nàng.

Úy Tuệ ác hàn, nhưng mà, nàng vẫn nhạy cảm cảm giác được, vị tỷ tỷ sát thủ này cũng không có địch ý với nàng như lần đầu tiên, này rất tốt.

“Các người vừa ra ngoài dạo chơi sao? A, muội và Lục điện hạ đều đã đi dạo hơn nửa ngày, hơi mệt, muốn về phủ nghỉ ngơi trước.”

Úy Như Tuyết không nói gì, chỉ là ánh mắt liếc nhìn Thái tử Tiêu Dục.

Mâu sắc (ánh mắt và sắc mặt) Tiêu Dục mất tự nhiên tối sầm, môi mỏng khẽ mở, nói với Tiêu Diễm: “Lục đệ, những ngày gần đây không thấy bóng dáng của đệ, bận rộn chuyện gì à?”

Tiêu Diễm cười khan một tiếng, hắn có thể bận rộn chuyện gì? Quốc gia đại sự không tới phiên Vương gia bao cớ hắn tới quản: “Tứ ca gần đây rất bận, vì đệ cũng không tiện làm phiền mới đúng.”

“Tốt lắm, mấy ngày không gặp, huynh đệ chúng ta vừa lúc có thể ngồi xuống nói chuyện thật tốt. Cùng nhau đi thôi.” Nói xong, Tiêu Dục đi trước, đám người cũng lập tức đuổi theo.

Tiêu Diễm giật mình, Tứ ca và hắn có thể nói cái gì đây? Tình huynh đệ? Phốc... Hai người ở chung mười mấy năm, hắn không phải là người nói nhiều.

Như thế, chỉ có một khả năng, hắn nhìn Úy Tuệ theo bản năng, trong lòng lại cả kinh, chẳng lẽ Tứ ca đột nhiên lại có hứng thú với Tuệ muội muội? Nếu không thì, Tuệ muội muội nói muốn đi, hắn không phải mong chờ mình đưa người đi sao? Tại sao lại giữ mình lại?

“Tuệ muội muội?” Tiêu Diễm nhìn Úy Tuệ.

Úy Tuệ thoải mái cười: “Không có việc gì, huynh đi đi, ta và Đào nhi tự mình ngồi xe hơi phủ cũng được.”

“Nhị tiểu thư cũng đi theo đi, Bản Thái tử có một chuyện muốn nói rõ ràng với người.” Phía trước, vang lên giọng nói lạnh nhạt của Thái tử Tiêu Dục.

Úy Tuệ ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy người nọ cũng không quay đầu lại mà đi thẳng về phía trước, thế nhưng lời này có ý gì? Giữa bọn họ có chuyện gì cần nói rõ ràng?

Lúc này Tiêu Diễm càng khẳng định trong lòng Tứ ca có quỷ, chỉ là, Tứ ca luôn luôn phiền chán Úy Tuệ, hôm nay như thế? Nếu muốn nói thật sự để ý Úy Tuệ, hẳn cũng không tin.

Đột nhiên, phía trước phát sinh một màn thiếu chút nữa làm hỏng mắt hẳn.

Đoàn người Tiêu Dục đang chuẩn bị bước lên thuyền hoa bên hồ, mắt thấy đoàn người đã bước lên boong tàu, cũng không biết chuyện gì xảy ra, đột nhiên Diêu Ngữ Dong lung lay hai cái, sợ hãi kêu lên rơi vào trong hồ, mà trong nháy mắt rơi xuống, theo bản năng một tay túm chặt tay áo Úy Như Tuyết đứng bên cạnh.

Cả người Úy Như Tuyết mất ổn định cũng té vào trong hồ, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, mắt thấy bóng dáng màu đỏ kia sắp sửa chìm vào đáy hồ, thế nhưng Thái tử Tiêu Dục xoay người bay xuống, đưa tay kéo nàng lên khỏi mặt hồ.

Ôm nàng vào lòng, mang nàng bay lên boong tàu, tầm mắt hai người giao nhau, dường như thời gian vì vậy mà ngừng lại.

Những người khác đều trợn mắt nhìn.

Không phải Thái tử rất chán ghét vị hôn thê này sao? Nhưng hôm nay chẳng những xả thân cứu giúp, lúc này theo bọn họ thấy, hẳn ôm cô nương người ta, rõ ràng không có ý muốn buông tay.

Ánh mắt Úy Tuệ phát sáng, kịch bản phim truyền hình buồn nôn thường thấy đang được trình diễn ngay trước mắt, mà lại cảm thấy hết sức lãng mạn, chỉ là không biết Thái tử và sát thủ tỷ tỷ khi nào thì thân thiết như vậy? Vậy mà khó xa khó rời vậy rồi?

Nàng nhất thời hào hứng, kéo Tiêu Diễm và Đào Nhi đi cùng: “Đi, đi xem một chút.”

Mà bên kia, trong hồ nước lạnh lẽo, Diêu Ngữ Dong khó khăn nhô đầu ra, hét lên giống như con gà mái: “Cứu mạng, cứu...”

Phổng chừng lại uống nước lạnh, không phát ra tiếng được.

Lúc này mọi người mới phản ứng có người rơi xuống nước, may mà người chèo thuyền dùng sào kéo nàng ta lên.

Sau khi được kéo lên, Diêu Ngữ Dong mệt mỏi không chịu nổi, tựa vào trong lòng Hạ Hà, không ngừng nôn mửa, đáy mắt lóe ánh sáng độc ác.

Úy Tuệ liếc thấy ánh mắt của nàng, cảm thấy rung mình, chẳng lẽ cô nương này rơi xuống nước không đơn giản như vậy? Nàng không khỏi nhìn về phía Úy Như Tuyết.

Lúc này, nàng thoát ra khỏi lòng ngực của Tiêu Dục, hai người đưa lưng về phía đối phương, một người vân đạm phong khinh, một người sắc mặt âm lãnh, thật giống như một màn ôm nhau vừa rồi hoàn toàn là tưởng tượng.

Mấy vị xem kịch vui cũng không dám nói gì, lập tức đi vào trong thuyền hoa.

Úy Tuệ cũng theo vào, vừa vào tới, mi tâm không khỏi nhảy lên.

Bên trong trang trí rất đẹp, quả thực giống như cung điện của Hoàng tử trong truyện đồng thoại, chỉ là, trong cung điện xinh đẹp này, vì sao còn có oan gia của nàng?

Nhưng hẳn rõ ràng nhìn thấy, Úy Tuệ dám khẳng định, nàng vừa tiến vào, rõ ràng thấy thẳng nhai này đưa mắt nhìn, lướt qua mọi người, rơi trên người nàng, chỉ là rất nhanh lại dời đi, nhanh đến mức làm cho người ta không kịp thấy rõ biểu cảm của hẳn.

Nhưng mà, khẳng định không phải ánh mắt tốt đẹp gì.

“Sao người lại tới đây?” Quân Tiên Nhi cũng liếc mắt một cái nhìn thấy Úy Tuệ, tức giận chỉ vào nàng hỏi.

Về mặt Úy Tuệ vô tội, ngón tay chỉ Thái tử tiêu Dục: “Hỏi hẳn đó, hẳn nói có việc nói rõ ràng với ta.”

Vừa nhắc tới Thái tử, Quân Tiên Nhi ghen lời, rất nhanh lộ ra vẻ mặt hèn mọn, đều nói Úy gia Nhị tiểu Thư này là kẻ dính chặt Thái tử như thuốc cao bôi da chó, hôm nay vừa thấy quả nhiên như thế, thậm chí càng không biết xấu hổ, tự mình kề cận người ta, lại dám nói người ta cho nàng đi cùng, phi.

Thái tử ngồi vào ghế chủ vị, trước hàn huyên vài câu với Quân Phi Sắc: “Vừa rồi gặp một chút chuyện, để cho Quân tướng quân đợi lâu, Bản Thái tử tự phạt một ly trước.”

Nói xong, cầm lấy ly rượu trên bàn, uống một hơi cạn sạch.

“Thái tử nói quá lời, trái lại là bản Tướng quân đã tới quấy rầy Thái tử uống rượu rồi.” Quân Phi Sắc nói xong, cũng giơ ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

A? Hay người này quen nhau à? Vậy mà có thể tụ lại một chỗ uống rượu? Thật hiếm lạ.

Úy Tuệ nhớ đến trong tiểu thuyết viết về hai người này, đều là kẻ thù hận không thể bầm thây đối phương thành ngàn khúc, hơn nữa vì nữ nhân kia lúc đó --

Nữ nhân? Úy Tuệ không khỏi nhìn về phía Úy Như Tuyết ngồi ở vị trí bên trái phía dưới Tiêu Dục, mi tâm lại nháy động, vị trí kia, trừ phi là người thân cận, nếu không ai có thể công khai ngồi xuống như vậy?

Như thế, quan hệ của nàng và Thái tử đã phát triển nhanh như vậy rồi hả?

Cao thủ, đáy lòng Úy Tuệ đối với nàng bội phục sát đất.

Nhưng đột nhiên, Úy Như Tuyết ngẩng đầu lên, giơ cái ly trong tay lên, đúng là đưa về phía nàng, nhẹ nhàng giơ lên, ánh mắt ý bảo: “Mời.”

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Ngu Ngốc

Chạm đến ánh mắt mỉm cười của Úy Như Tuyết, trong lòng Úy Tuệ mạnh mẽ nhảy dựng, mình có thể biết được sát thủ tỷ tỷ là xuyên qua, nàng ta sẽ có thể không biết mình cũng xuyên qua sao?

Nghĩ đến mấy ngày nay, trừ ngày hôm đó Úy Như Tuyết trừng phạt nha hoàn kia ra, thì không có phát sinh chuyện khác, mà trong tiểu thuyết rõ ràng đã viết, nha đầu kia xuyên tới đây thì báo thù cho nguyên chủ, các loại âm mưu trạch đấu, đấu đến nữ phụ và thân hữu nữ phụ với nhân vật phản diện phải kêu thảm.

Nhưng hôm nay, mấy ngày nay không thấy nàng ta có hành động gì, đủ để chứng minh nàng ta biết thân phận của mình, cho nên không muốn đối địch với mình.

Như thế, lúc này nàng ta kính rượu cũng là bày tỏ ý tốt.

Trong lòng Úy Tuệ vụt sáng, bưng ly rượu lên, mặt mày mỉm cười, cũng dùng khẩu ngữ: “Mời.”

Cứ như vậy, một đôi đã từng là kẻ thù, hiện giờ tương kính như tân, giống như là một đôi tỷ muội ruột thịt.

Tiêu Diễm ngồi bên cạnh Úy Tuệ, thấy một màn thân thiết này, không khỏi cổ quái nhìn nàng, thay đổi, thật sự thay đổi.

Loại thay đổi này, không chỉ là ở bên ngoài Úy Tuệ, mà là khí chất cả người nàng phát ra.

Trước kia Úy Tuệ thích chưng diện, thích trang sức châu báu, giống như chỉ sợ người khác không biết Úy gia có nhiều tiền, phàm là những thứ được nàng để mắt tới, hận không thể gắn vào trên người, thế cho nên từ đầu đến chân, giống như là trưng bày trân bảo, nếu không phải nàng ấy trời sinh mỹ mạo kinh người, không biết sẽ thành cái dạng gì nữa.

Nhưng dù vậy, nàng vẫn có thể tùy tiện phô bày ra vẻ đẹp, toàn thân tản ra lệ khí khiến người khác e ngại.

Mà nay, Úy Tuệ đơn thuần hơn, một mái tóc đen chỉ chải thành một búi đơn giản, cắm một cây trâm ngọc hoa lan trắng, trừ cái đó ra không còn cái nào khác, ngay cả hoa tai cũng không đeo, càng đừng nói gì đến phôi sức (trang sức phối hợp) trên người.

Mà những ngày gần đây, nàng cũng nhu thuận hơn, trừ bỏ hôm nay ra ngoài với hân, bình thường đều không ra cổng trước không bước cổng trong, chỉ đọc sách tập viết.

Ngay cả đối với hân, thỉnh thoảng cũng giấu cột một phen, nhưng hân thấy rõ, trong mắt nàng không có ác ý, cũng không có sự khinh miệt hèn mọn mà từng khiến cho hân nhìn thấy phải run sợ, ngược lại, có nhiều lúc là một loại ý cười quan tâm hòa thuận vui vẻ.

So sánh mà nói, hân càng thích Úy Tuệ hiện tại giống như muối muối nhà bên hơn.

Nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Úy Như Tuyết thay đổi cũng thật kinh người, trước kia là một người ngu dại, hiện giờ lại có khí thế như vậy, vừa rồi gặp nhau trên đường, chỉ một ánh mắt của nàng ta mà đã khiến cho mình không dám đối diện.

“Dùng bữa, bụng rỗng mà uống rượu sẽ không tốt.”

Thấy Tiêu Diễm uống một chén lại một chén, Úy Tuệ nhường mày, tự mình gắp vào bát của hắn một chút thức ăn, đặt vào tay hắn.

Đáy mắt của nàng rõ ràng thân thiết, giống như ánh nắng ấm áp, nháy mắt chiếu vào trong lòng Tiêu Diễm, cũng để cho hắn cảm thấy thỏa mãn thời gian dài đè nén tình cảm.

Không phải sao? Ngày hôm nay, Tuệ muội muội không có dây dưa không dứt với Tứ ca, chỉ lôi kéo mình cùng ngồi xuống một chỗ, từ đầu đến cuối, trừ bỏ tình huống bên ngoài ra, nàng cũng không chủ động lấy lòng Tứ ca, thậm chí từ đầu đến cuối, đều không có nhìn chăm chăm Tứ ca.

Còn đối với hắn, ha ha, nàng gắp thức ăn cho hắn là vì sợ hắn bụng rỗng uống rượu không tốt.

“Ha ha.” Tiêu Diễm cứ như vậy bưng bát ăn, nhìn Úy Tuệ cười ngây ngô.

Trán Úy Tuệ đầy hắc tuyến, cầm đôi đũa gắp một khối thịt nhét vào trong miệng hắn: “Dùng bữa, lát nữa sẽ nguội. Nhìn ta làm gì? Trên mặt ta có đồ ăn?”

Động tác của nàng cực kì tự nhiên, vốn nàng cũng chỉ xem Tiêu Diễm là bằng hữu, huynh đệ mà đối đãi, không cảm thấy có cái gì.

Nhưng theo người khác nhìn thấy, thâm ý trong mắt kia cũng rất rõ ràng.

Ở đây, bao gồm Quân Phi Sắc, cũng đều biết Úy Nhị tiểu thư vẫn lưu luyến si mê Thái tử Tiêu Dục, nhưng hôm nay lại ân cần đủ điều với Lục hoàng tử, trong này?

Mọi người lại nhìn Úy Như Tuyết ngồi phía dưới Tiêu Dục, bưng tỉnh đại ngộ, vì Úy Nhị tiểu thư đồ bình giấm chua (ghen), nên mới chĩa mũi về phía Lục hoàng tử.

Lục hoàng tử thật đáng thương!

Chỉ là, trái ngược với sự đồng tình của mọi người, Tiêu Diễm lại thích thú, thỉnh thoảng gắp thức ăn vào trong bát Úy Tuệ.

Úy Tuệ cũng không khách khí, phàm là có ăn ngon uống ngọt, nàng đều không khách khí, hơn nữa, lại cố ý gắp một đĩa thức ăn ngon, đưa cho Đào Nhi đứng phía sau.

Trước mặt nhiều người như vậy, Đào Nhi cũng không dám nhận, sau cùng vẫn là Úy Tuệ cường ép ra lệnh cho nàng ăn, lúc này mới nhận.

Nhưng lại khiến cho đám hạ nhân phía sau ghen tị.

Mặc dù Đào Nhi chột dạ, nhưng vinh quang trên mặt cũng không giả, có chủ tử nhà ai đối đãi với hạ nhân như tiểu thư nhà nàng không? Hừ.

Mọi người một phen nâng ly cạn chén, đang lúc tửu hứng đang nồng, Diêu Ngữ Dong thay đổi xiêm y, trang điểm lại một lần nữa, tiến vào.

Vừa vào là hành lễ thỉnh tội với Tiêu Dục, nũng nịu nói cái gì vừa rồi thất lễ, muốn khảm một bản, vì các vị trợ hứng uống rượu, dùng cái này bồi tội.

Rõ ràng là muốn mượn cơ hiến nghệ, lấy lòng Tiêu Dục thôi.

Úy Tuệ buồn cười nhìn Diêu Ngữ Dong, cặp mắt kiêu my kia hoàn toàn bán đứng tâm tư của nàng ta, nhìn Tiêu Dục đắm đuối đưa tình, giống như sợ người khác không biết tâm tư của nàng ta vậy.

Ài.

Nhưng mà, loại biện pháp bồi tội này, tự nhiên cũng đưa tới tiếng vỗ tay của mọi người, trong đó có nam nhân ngồi vị trí bên phải của Tiêu Dục, trời sinh một bộ mặt mỉa mai hoặc, vỗ tay mạnh mẽ nhất.

Diêu Ngữ Dong đứng trong đại sảnh, hai người nha hoàn đưa cổ cầm tới, nàng ta khẽ hành lễ với mọi người, nhẹ giơ bàn tay trắng nõn lên, khẽ vuốt dây đàn, rất nhanh, tiếng đàn uyển chuyển vang khắp khoang thuyền.

Úy Tuệ không có nhiều hứng thú với loại cổ nhạc này, chỉ lo ăn uống, chờ người ta kết thúc một khúc, nàng cũng ăn no, thật chán muốn chết.

Nghĩ muốn đi.

Nhìn Tiêu Dục một chút, không phải nói có chuyện muốn nói rõ ràng với nàng sao? Chuyện gì?

“Thái tử điện hạ.”

Sau khi mọi người kết thúc lời khen ngợi với Diêu Ngữ Dong, Úy Tuệ thấy mọi người cũng không còn muốn nói gì, nên đứng lên muốn hỏi Thái tử có chuyện gì, không có chuyện gì thì nàng có thể rút lui, ở trong này trừ bỏ sát thủ tử tử, Tiêu Diễm và Đào Nhi ra, những người khác đều không muốn thấy nàng, nhất là Quân Tiên Nhi kia, thỉnh thoảng đưa tới ánh mắt muốn đục khoét nàng, thật buồn bực.

Chỉ là, nàng vừa mới gọi xong, nữ nhân Diêu Ngữ Dong kia đã cướp lời nói: “Nghe nói cầm kỹ của Úy Nhị tiểu thư rất cao, có muốn khảy một bản hay không?”

A phi! Nàng nghe ai nói? Rõ ràng cầm kỳ thi họa của Úy Nhị tiểu thư đều không biết một món nha.

Tiêu Diễm lập tức nổi giận, Diêu Ngữ Dong rõ ràng là muốn Tuệ muội muội xấu mặt thôi.

“Điều cô nương, chính người tài nghệ vụng về, bêu xấu thì cũng thôi đi, đừng lôi kéo Tuệ muội muội nhà ta.”

Tuệ muội muội nhà ta, nhìn một chút, xưng hô này có bao nhiêu thân mật đây?

Mọi người mang vẻ mặt xem kịch vui.

Sắc mặt Diêu Ngữ Dong trắng nhợt, trước mặt mọi người đối xử với một nữ tử như vậy, Lục hoàng tử này thật sự không có phong độ.

Đôi mắt nàng ta lạnh vài phần, trên mặt lại cười sáng lạn: “Đúng vậy, tài nghệ dân nữ vụng về, cho nên mới muốn nghe Nhị tiểu thư, cũng học được vài điều hay.”

A, Ủy Tuệ buồn cười, tới cùng nữ nhân này và mình có thù oán gì, lại nhiều lần muốn hãm hại mình như thế?

Rõ ràng mình chỉ là vai phụ đi ngang qua thôi, ánh mắt nàng ta bị mù rồi, nếu muốn tranh giành Thái tử, cũng phải tranh với Ủy Như Tuyết nha, lôi kéo nàng làm cái gì? Ngu ngốc.

“Người là ai, bản tiểu thư đã nói trước với người là không quen biết người, cho nên mặc dù cầm kỹ của bản tiểu thư rất tốt, cũng không có nửa xu quan hệ với người, người muốn học à, tự mình bỏ tiền kiếm sư phụ đi. Nếu lại học không tốt, thật sự muốn học hỏi bản tiểu thư, trước đập đầu ba cái, bái bản tiểu thư làm thầy, bản tiểu thư có thể suy xét, dạy người một hai chiêu, như thế nào?”

(Ghét con DND này quá, nhưng yên tâm, chương sau Tuệ tỷ sẽ cho ả xấu mặt ngay:D2)

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỨNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Đều Là Người Xấu

Úy Tuệ nói lời này thật sự không nể mặt, chỉ là, cũng phù hợp với tác phong làm việc của nguyên chủ, mọi người không nghi ngờ gì, chỉ biết cười cười, âm thầm toát mồ hôi thay Diêu Ngữ Dong.

Cô nương này cũng thật là khờ, người nào không chọc lại muốn trêu chọc tiểu ma nữ kia, không phải tìm đánh sao?

Ơ, không đúng, hôm nay tiểu ma nữ kia không mang theo roi.

Vậy sẽ dùng cái gì để đánh?

Lòng mọi người tràn đầy mong đợi, ngay cả Diêu Ngữ Dong cũng như thế, không ngờ Úy Tuệ vẫn không chịu được kích thích như vậy, kích một chút đã lộ ra nguyên hình, nhìn đi, hung dữ như người đàn bà chanh chua, không hề có phong độ thiên kim như người khác.

Chỉ là, không vung roi kia của nàng ta, không thể khiến cho hình tượng của nàng ta hoàn toàn bại hoại, Diêu Ngữ Dong ít nhiều cũng hơi tiếc hận.

Nhưng điều này cũng đủ rồi, lần này nàng ta đã thương người đủ để cho người khác thấy rõ nàng ta là người như thế nào, sợ là Thái tử điện hạ chán ghét nàng ta lại thêm một tầng.

Nghĩ tới, Diêu Ngữ Dong cười trộm trong lòng, trên mặt giả bộ vô cùng uất ức, trong mắt phượng xinh đẹp có hơi nước, khiến cho người ta nhìn rất đáng thương.

"Thân phận dân nữ thấp kém, không xứng thỉnh giáo Nhị tiểu thư, vừa rồi là dân nữ đường đột, kính xin Nhị tiểu thư thứ tội."

Thân phận thấp kém, còn dám xuất hiện ở đây? Trước công chúng, lại dám mời sủng hiến nghệ, liếc mắt đưa tình với Thái tử điện hạ, vẫn còn không quên chèn ép lật đổ tình địch đã từng ái mộ Thái tử giống như nàng ta.

Cô nương này có tâm cơ, chỉ là kỹ xảo biểu diễn quá kém, Ủy Tuệ không tin người ở chỗ này nhìn không ra trò hề này của nàng ta? Trừ phi là giả bộ mù quáng.

"Diêu cô nương." Đột nhiên Ủy Tuệ nhếch môi, nhẹ nhàng cười, lắc đầu thờ dãi nói: "Thật là làm khó người, vừa rồi rơi xuống nước, cũng không để cho đầu óc của người thanh tình một chút nào sao?"

"Người?" Nét mặt điềm đạm đáng yêu của Diêu Ngữ Dong hơi nứt ra, dù sao bị người tổn hại trước mặt công chúng như vậy, cũng không phải là chuyện vui vẻ gì, huống chi, mục đích của nàng đã đạt được.

"Nhị tiểu thư có ý gì? Vừa rồi là dân nữ nhất thời hồ đồ, không nên không biết thân phận thỉnh giáo người, dân nữ biết sai rồi, chẳng lẽ Nhị tiểu thư còn không buông tha dân nữ sao?"

"Lời này người cũng chớ nói lung tung, đến tội cùng là người nào buông tha người nào đây?" Ủy Tuệ cười lạnh, tiếp tục nói: "Nếu Diêu cô nương không phải thật sự hồ đồ, nên biết, thế nhân cũng truyền bản tiểu thư là bao cở vô lễ, cầm kỳ thư họa đều không thông, hôm nay người lại ở trước mặt của mọi người, mời ta lên hiến nghệ, lại còn giả mồm cãi láo cố

ra vẻ thính giảo ta. Xin hỏi, thính giảo cầm kỹ với một bao cỏ? Rốt cuộc là có lòng gầy rồi, hay là lòng dạ xấu xa? Hả?"

"." Diêu Ngữ Dong bị ghen không thốt nên lời, nàng vạn không ngờ thế nhưng Úy Tuệ lại tự hạ mình thành bao cỏ, nói mình không đúng chút nào, như thế, ngược lại có vẻ động cơ của Diêu Ngữ Dong nàng không thuần khiết, cố ý hãm hại.

"Dân nữ cũng không biết ——"

"Không biết cái gì? Không biết bản tiểu thư không biết đánh đàn? Hay không biết bản tiểu thư sẽ vạch trần tâm tư đáng sợ của người trước mặt của mọi người?" Đụng tới miệng lưỡi, Úy Tuệ cũng không sợ thất bại, đây chính là được mẹ ruột của nàng ở hiện đại chân truyền.

Còn nữa, nàng càng không sợ danh dự bị hao tổn, dù sao danh dự của nàng sớm bị nguyên chủ hủy sạch sẽ, nàng cũng vô ý vẫn hồi, mấy ngày nay nàng đã nghĩ thông suốt rồi.

Nguyên chủ tuổi trẻ xinh đẹp, gần tới tuổi cập kê, lại thêm Úy gia tài đại khí thô (ý chỉ giàu có), nhưng vì sao ngay cả một người tới cửa cầu hôn cũng không có chứ?

Nàng nghĩ tới nguyên nhân trong đó, trừ bỏ nguyên chủ thầm mến Thái tử ra, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là tiếng xấu bên ngoài của cô gái nhỏ này (tiểu ny tử), hay là nhà ai muốn nhà cửa không yên mới có thể liều mạng cầu gả, nếu không, đều sẽ không muốn nàng.

Này ngược lại hợp tâm ý của nàng.

Hiện giờ, nam nhân lý tưởng trong cảm nhận của nàng đang ở Úy gia, hắc, chờ không ai dám cưới nàng, nàng sẽ kiểm quản gia kia, nói không chừng người trong nhà cũng sẽ vỗ tay tán thưởng.

Sắc mặt Diêu Ngữ Dong trắng bệch, trời rất lạnh nhưng cái trán lại đổ mồ hôi lạnh, rõ ràng có chút đứng không vững trong đại sảnh.

"Dân nữ cũng không có tâm tư đó, chẳng qua dân nữ là cảm thấy những lời đồn về Nhị tiểu thư chưa chắc có thể tin được. Nhị tiểu thư là thiên kim thế gia vọng tộc, sao có thể là bao cở được, sợ là có người hiểu lầm. Cho nên, dân nữ cũng không tin."

"Thật sao?" Úy Tuệ tin lời nàng mới là chuyện lạ, dừng một chút, nàng mới nói: "Theo như người nói, ngược lại là bản tiểu thư hiểu lầm người. Nhưng mà lời đồn cũng không phải là vô căn cứ, bản tiểu thư xác thực là bao cở, không chỉ điểm được cho người. Vừa rồi, có lẽ lời nói của bản tiểu thư không thích đáng, nhưng Diêu cô nương là một tiểu thư có tri thức hiểu lễ nghĩa, dĩ nhiên sẽ không so đo với tiểu thư bao cở là ta. Có đúng hay không?"

Trước mặt của mọi người nàng tự hạ thấp mình như vậy, thế nhưng lúc này thông qua phương thức tự hạ mình, lại dễ dàng lấy lại hình tượng.

Diêu Ngữ Dong có chút ngạc nhiên, nhìn khuôn mặt tươi cười vô lại của Úy Tuệ, đột nhiên cảm thấy nàng là bao cở thật sự hay đang giả vờ ngu ngốc?

Vốn tưởng rằng Úy Như Tuyết là một kẻ đàn độn, nhưng sau ba phen mấy bận thua trong tay nàng ta, nàng kết luận, Úy Đại tiểu thư chẳng những không ngốc, mà còn là một nhân vật lợi hại, cho nên cũng không dám tùy tiện đi trêu chọc.

Quả hồng còn phải bóp quả mềm, nên mới tìm tới bao cở Úy Nhị tiểu thư, ai ngờ cũng lại là một kẻ khó chơi.

"Ta ——"

"Được rồi, Diêu cô nương ngồi xuống trước đi." Thái tử Tiêu Dục lên tiếng.

Úy Tuệ nhếch mi, Diêu Ngữ Dong nghe lời đáp một tiếng, ngược lại thẹn thùng e ngại đi tới chỗ trống kế bên Úy Tuệ.

Nha hoàn Hạ Hà của nàng ôm cổ cầm, chuẩn bị lùi về phía sau nàng lưng nàng để hầu hạ, nhưng không ngờ trong nháy mắt xoay người, cổ cầm kia quét trúng bọc đồ trên bàn Úy Tuệ.

Bọc đồ rơi xuống đất, mấy thứ bên trong bị rơi ra ngoài đất, trừ giấy và bút mực ra, dĩ nhiên cũng có vài cuốn sách nàng đã mua.

Mọi người hiếu kỳ, không khỏi mở to hai mắt nhìn xuống đất, đợi đến khi nhìn thấy một quyển sách có tựa là “Phong nguyệt bảo giám” thì có người xấu hổ quay mặt qua chỗ khác, có người cười ha ha nhìn trời, có người hiểu ý cười xấu xa.

Chộc Úy Tuệ buồn nôn một trận, có phải những người này rất rảnh rỗi hay không?

Hơn nữa chủ tớ Diêu gia là tìm đường chết à.

Giấy Tuyên Thành tốt như vậy rơi trên mặt đất bị bẩn, trở về sao còn có thể tặng người? Nghiên mực Tử Kim nàng chọn lựa tỉ mỉ, muốn trở về sẽ tặng cho Thượng Quan Tể Nguyệt bị rơi nhưng không biết có bể hay không.

Vô cùng đau lòng, Úy Tuệ vội vàng rời vị trí, đến phía trước nhặt đồ.

Hạ Hà nhận được ánh mắt của Diêu Ngữ Dong, bịch một tiếng quỳ xuống đất: "Nô tỳ đáng chết, cầu Nhị tiểu thư thứ tội."

"Ai muốn người chết hả? Rớt bể thì người đền." Úy Tuệ nhặt lên nghiên mực bảo bồi trước tiên, dùng tay áo lau một cái, cũng không tệ lắm, con dấu chưa bị rơi ra ngoài, nàng vội vàng dùng vải bọc lại.

Lúc này, Đào Nhi và Tiêu Diễm kịp thời phản ứng, cũng tới đây nhặt đồ giúp nàng.

Hạ Hà cũng quỳ trên mặt đất nhặt giúp, nói là giúp chứ thật ra cũng không khác gì cướp đoạt, đặc biệt giành cuốn sách mà Đào Nhi muốn giấu đi.

Kết quả, không cẩn thận, một quyển “Đỗ Tuệ nương bí sử” bị quăng ra ngoài, đúng lúc rơi vào trên bàn Quân Tiên Nhi.

Quân Tiên Nhi nhìn trên trang sách, quần áo nữ tử cởi một nửa, vẻ mặt khuê oán, không khỏi xấu hổ mặt đỏ tai hồng, hai ngón tay bấm quyển sách, chán ghét quăng ra ngoài.

Cái quăng này lại vừa vắn bay đến trước bàn Bách Lý Tuấn Dật.

Bách Lý Tuấn Dật này cũng không phải là người tốt lành gì, bình tĩnh nhìn quyển sách này một lúc lâu, sau đó cười như không cười cầm lên, thế nhưng đưa đến trước mặt Thái tử Tiêu Dục.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Phản Kích

Đôi mắt Đào Nhi gần như muốn rớt xuống đất, đợi quyển sách kia thật sự đến trên bàn Thái tử thì đầu óc nàng hôn mê, thầm kêu: "Xong rồi."

Nàng hung hăng trừng mắt Hạ Hà, nhỏ giọng thầm mắng, "Tiểu Đề Tử (đồ đ*, bậy quá ko nên nói ra, haha), người cố ý."

Hạ Hà lập tức cúi đầu, giống như sợ không dám trả lời, nhưng mà len lén liếc mắt với Diêu Ngữ Dong, trong lòng mắt hai người đều là ý cười đắc ý.

Chính là cố ý thì sao? Chính là muốn để cho Thái tử điện hạ và người trong thiên hạ đều biết, Ủy Nhị tiểu thư ném đi mặt mũi của nữ nhân, ngay cả loại sách bỉ ổi này cũng xem.

Ánh mắt tò mò của mọi người đều rơi vào trên người Thái tử, vừa rồi mấy quyển sách của Ủy Tuệ rơi trên mặt đất, bọn họ đều nhìn thấy toàn bộ, hiện giờ lại bị dâng lên trên bàn của Thái tử, bọn họ cũng muốn nhìn thử Thái tử sẽ xử trí như thế nào?

"Đỗ Tuệ nương bí sử", con người hắc trầm của Tiêu Dục bình tĩnh nhìn mấy chữ này, mi tâm không chút dấu vết nhíu lại, phân phó Phúc Yên: "Trả lại quyển sách này cho Nhị tiểu thư."

"Vâng", Phúc Yên nhìn sách, khoe miệng khẽ co quắp, lại giống một dạng với chủ tử nhà mình, giả bộ bình tĩnh cầm sách này đi xuống đưa cho

Úy Tuệ.

Ánh mắt của mọi người không khỏi lại nhìn về Úy Tuệ.

Đầu Úy Tuệ đầy hắc tuyến, không phải chỉ là một quyển sách giải trí thôi sao? Đến mức đó? Nhìn vẻ mặt một đám bọn họ giống như là bắt gian tại giường, cũng quá mức YY (tự kỷ).

"Cám ơn." Chỉnh lại nét mặt, dưới con mắt mọi người, Úy Tuệ cực kỳ nghiêm túc, hai tay cung kính nhận sách, bộ dáng kia, giống như Thái tử cho nàng không phải một quyển sách tạp nham, mà là bảo vật cực kỳ trân quý.

Phi, quả nhiên là da mặt dày.

Có người âm thầm chửi rủa trong lòng.

Úy Tuệ thông minh, dĩ nhiên nàng nhìn hiểu ánh mắt khinh miệt của người khác, nàng cũng có tính tình, có người cố ý chỉnh nàng, mà lặp đi lặp lại nhiều lần, nếu nàng không bày ra chút lợi hại, thật đúng là xem nàng như mèo bệnh rồi.

Vì vậy, hai tay cầm sách, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Úy Tuệ, lộ ra nụ cười ngây thơ, quay về phía Tiêu Dục, cung kính bái lạy: "Cám ơn Thái tử điện hạ."

Ngay sau đó lông mày nhỏ nhắn lại, dáng vẻ hết sức mờ mịt hỏi: "Nói ra có chút kỳ quái, vừa rồi các người bị sao thế? Một quyển sách thật tốt của ta, các người lại giống như nhìn thấy quỷ, một đám quăng loạn làm cái gì? May là không có ném hư."

Mọi người hít vào một hơi, gập qua ngu xuẩn, nhưng chưa từng thấy ngu xuẩn như vậy, một thiên kim tiểu thư chưa xuất giá (lấy chồng), bị

người khác phát hiện nhìn lên * (tg ghi dấu * và ta cũng ko hiểu, chỉ biết là ko tốt lành gì), chẳng lẽ nàng vẫn nghĩ đây là chuyện tốt?

"Tuệ muội muội, đừng nói nữa." Tiêu Diễm vội vàng kéo nàng.

Úy Tuệ cũng mờ mịt nhíu mày: "Làm sao vậy? Chẳng lẽ trên sách này có độc hay sao?"

Nói xong, nàng vừa cẩn thận nhìn sách một chút vừa tự lẩm bẩm: "Làm sao có thể chứ? Đại thúc kia cũng không giống người xấu. Hơn nữa, hãn bán sách cũng vì để chữa bệnh cho người khác, thật tốt tại sao lại bôi độc trên sách đây?"

Nàng cẩn thận vuốt quyển sách một lúc lâu, cũng không có việc gì, không khỏi vui mừng nở nụ cười: "Nhìn, không có việc gì, ta đã nói rồi, ta tốt bụng mua sách cho đại thúc kia, cho bạc giúp người nhà hãn chữa bệnh, sao hãn có thể hại ta?"

Nói xong, không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người, lại quay mặt về phía Diêu Ngữ Dong giơ sách lên.

"Diêu cô nương, ta thấy mỹ nhân trên trang sách này rất giống người, quyển sách này tặng cho người đi, coi như là nhận lỗi chuyện ban nãy."

Một mặt liếc mắt ra hiệu cho Đào Nhi, Đào Nhi hiểu ý, vội vàng nhận sách, không đợi Diêu Ngữ Dong cự tuyệt, đưa đến trên bàn của nàng.

Diêu Ngữ Dong ngây người, sững sờ nhìn quyển sách trước bàn, khuôn mặt đỏ lên.

"Nhị tiểu thư hao tâm tổn trí mua sách, nhất định là rất thích, dân nữ sao dám để cho Nhị tiểu thư bỏ những thứ yêu thích chứ?"

"Hắc." Úy Tuệ cười sang sảng: "Cái gì có yêu hay không yêu chứ? Người đời cũng biết, bản tiểu thư một chữ cũng không biết, quyển sách này nó biết ta đây, ta lại không biết nó. Lúc này cũng là thấy đại thúc kia đáng thương, quây người khác đây người, chỗ hăn thì một bóng người cũng không có, một chồng sách đầy ắp, một quyển cũng không bán được. Ta thấy đáng thương nên hỏi mấy câu, nói là trong nhà cha mẹ bệnh, sốt ruột chờ tiền bạc cầu y mãi được (mời thầy bốc thuốc), ta cũng không biết tốt xấu nên mua mấy quyển. Trời lạnh như vậy, cũng không đến mức khiến cho đại thúc người ta lạnh tâm, đúng không?"

Diêu Ngữ Dong toàn toàn sững sờ, kinh ngạc nhìn Úy Tuệ, dờ khóc dờ cười.

Úy Tuệ còn tưởng là nàng ngại nhận lấy, lại khuyên nhủ: "Người cầm đi, lúc trước ở bên ngoài, không phải người muốn thấy sách của ta sao? Hay là chê một quyển ít, vậy, mấy quyển này đều cho người. Dù sao, bản tiểu thư mua về cũng là nhàn rồi ném loạn, chẳng bằng tặng toàn bộ cho Diêu cô nương, Diêu cô nương là tôn nữ của Thái Phó, từ nhỏ đọc đủ thứ thi thư, tài hoa hơn người. Cho người cũng không phụ sách này."

Cứ định như vậy, dứt lời, nàng giao mấy quyển sách khác trong tay cho Đào Nhi.

Trong lòng Đào Nhi cười ngất, vội vàng nhận lấy, nhanh chóng đưa toàn bộ vào trên bàn Diêu Ngữ Dong.

Hừ, không phải người muốn xem sao? Hôm nay để cho người xem cho đã.

Sắc mặt Diêu Ngữ Dong lần lượt đổi màu xanh đỏ, vẻ mặt kia giống như ăn ruồi bọ chết, muốn ói mà ói không ra, bức bối muốn chết.

"Nhị tiểu thư nói gì vậy? Dân nữ. Không thích xem những loại sách này?"

"A? Vì sao? Chẳng lẽ sách này cũng có phân biệt địa vị sang hèn?" Úy Tuệ ngây thơ hỏi nàng, nhưng trong mắt lại vô cùng sắc bén.

Muốn hắt nước bẩn cho Úy Tuệ nàng, vậy cũng phải để nàng ta ướt người.

Đột nhiên Diêu Ngữ Dong có cảm đàn gây tai trâu: "Không, sách này. Không tốt. Sao Nhị tiểu thư lại không biết, này ——"

Nàng nói năng có chút lộn xộn, dù sao tiểu thư cũng là tiểu thư chưa xuất giá, trước mặt mọi người nói loại đồ này nọ, mất hết mặt mũi.

Nhưng Úy Tuệ có thể ỷ vào danh tiếng bao cỏ, nói lung tung: "Sao lại không tốt? Chẳng lẽ Diêu cô nương đã sớm xem qua những sách này? A, cũng khó trách, Diêu cô nương xuất thân từ gia đình nho giáo, dạng sách gì mà chưa từng thấy qua. Thôi được, ta mua sách tại sạp sách nhỏ dĩ nhiên không lọt nổi vào mắt xanh của người. Vậy thôi, lần sau ta lại chọn mấy quyển hay đưa cho người."

Nói xong, lại kêu Đào Nhi lấy sách lại.

Hắc, những sách này đã thành công bôi nhọ Diêu Ngữ Dong, đúng lúc nên trở về rồi, trở về còn phải tự mình giải buồn đấy.

Diêu Ngữ Dong ngây ngốc nhìn bàn trống không, đầu óc cũng trống rỗng.

Mặc kệ như thế nào, sau ngày hôm nay, thanh danh của Diêu Ngữ Dong nàng cũng bị hủy, mặc kệ nàng có xem qua những thứ * hay không, từ nay về sau, tên nàng và những sách này không thể tách rời rồi.

Mà Úy Tuệ có quá nhiều ác danh, cũng không sợ nhiều thêm một cái, huống chi, nàng ta không biết chữ, mọi người đều biết, cho nên, mặc dù nói nàng ta, cũng chỉ nói nàng ta là bao cỏ ngu xuẩn đàn độn, mua nhầm *,

nhưng điểm xuất phát của nàng ta cũng là đồng tình người bán sách, từ đó mà nói, rất nhiều hạng người mua danh chuộc tiếng cũng không bằng nàng.

Một hồi tiết mục giữa mấy nữ nhân, có chút ngây thơ buồn cười, nhưng xem như cho mọi người đang nhàm chán thêm mấy phần lạc thú.

Tuệ muội muội thật giỏi, trong lòng Tiêu Diễm nghĩ.

Ngược lại nha đầu này có mấy phần trí tuệ, Bách Lý Tuấn Dật cười tà tử.

Úy Tuệ trong sự điên cuồng ngu ngốc lộ ra sự xảo hoạt, cũng không ăn thiệt thòi, đôi mắt Tiêu Dục sâu thêm mấy phần.

Chỉ có Quân Phi Sắc phẩm rượu một mình, dư quang khóe mắt bắt gặp Úy Tuệ nở nụ cười như tên trộm, lòng đầy khinh thường, một trò xiếc giả ngu vờ si nhỏ bé.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỨNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Bị Tập Kích

Vẻ mặt Diêu Ngữ Dong trắng bệch đờ đẫn, giống như cọc gỗ ngồi tại chỗ, mọi người nói đùa, bất kể là cái gì, cũng đều cảm thấy đó là đang châm chọc đùa cợt nàng.

Tầm mắt của người khác thỉnh thoảng quét qua nàng, nàng cảm thấy đó là ánh mắt nhục nhã khinh miệt, người khác không nhìn nàng, nàng cảm thấy người nọ nhất định là ở trong lòng khinh bỉ nàng xem thường nàng.

Nàng cảm thấy muốn điên rồi, bị tiểu ma nữ Úy Tuệ này bức điên.

Nhưng mà, nàng lại không hề có lực đánh trả, không lẽ đi nói lý lẽ với một bao cỏ ngay cả một chữ cũng không nhận biết? So với đàn gậy tai trâu còn khó hơn, chủ yếu là càng tô càng đen.

Hôm nay, nàng coi như là gặp hạn.

Lần đầu tiên, ngã trong tay Úy Như Tuyết, vốn nhìn nàng ta đứng bên cạnh Thái Tử cảm thấy chương mắt, lúc trên boong thuyền, cố ý đẩy nàng ta xuống nước, không ngờ tự mình cũng rơi xuống nước, nàng ta lại được Thái tử cứu.

Nhớ tới lúc nàng uống vài hộp nước lạnh, thật khó khăn mới trôi lên mặt nước lại nhìn thấy Úy Như Tuyết tựa vào trong ngực ấm áp của Thái tử, nàng tức muốn bể phổi.

Lần thứ hai, cố ý hãm hại Úy Tuệ, không ngờ trộm gà không được còn mất năm gạo, trong sạch của mình bị người ta hãm hại ngược lại.

Càng nghĩ càng hận, trong lòng nguyên rửa tởm muội Úy gia vì sao không chết.

Nha hoàn Hạ Hà cũng không dự đoán được sự tình lại xoay chuyển như vậy, Úy Nhị tiểu thư quả thực là cao thủ diễn trò, nhìn ngu ngốc không biết điều, nhưng lại thật sự đùa cợt tiểu thư nhà nàng một phen, thật là đáng ghét.

Úy nhìn đôi chủ tớ kia, một bộ dáng khóc tang cha mẹ chết, trong lòng cười lạnh, cái này gọi là làm tự mình làm bậy thì không thể sống.

Chỉ là, không có việc gì rồi, nàng ngồi nhàm chán, quan trọng là, nàng cảm thấy mình không thể hòa hợp với mấy người bên trong thuyền này.

Nàng trông mong nhìn Tiêu Dục, dùng ánh mắt hỏi, không phải nói tìm ta có việc sao? Chuyện gì thì nói mau, cô nương ta còn vội vàng về nhà đọc sách viết chữ nữa.

Chắc là ánh mắt của nàng quá mức cố chấp, rốt cuộc Tiêu Dục cũng nâng tầm mắt lên, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía nàng.

"Nhị tiểu thư có chuyện gì sao?"

Kể từ hôm từ biệt ở phủ Thái tử, Tiêu Dục tự động đối xứng hô với Úy Tuệ từ "Tuệ" thành Nhị tiểu thư, ý tứ lạnh nhạt trong đó rất rõ ràng.

Chỉ là, người ngoài có thể nhận ra, bây giờ Úy Tuệ vốn không quen thuộc mọi chuyện ở thế giới này, cho nên vẫn chưa phát hiện.

Nghe hẩn hỏi, nàng không khỏi ngưng mi, giả bộ hồ đồ cái gì, lừa nàng đi vào, hiện tại hỏi ngược lại nàng?

Chỉ là, người ta là Thái tử, nàng cũng không thể quá vô lễ, chỉ cười nói, "Thái tử ngài quên, trước khi lên thuyền, ngài nói tìm ta."

Đột nhiên, một mùi khác thường bay vào xoang mũi Úy Tuệ, nàng nhú chặt mày theo bản năng.

Hỏa dược? (Thuốc nổ)

Từ nhỏ khứu giác của nàng đặc biệt nhạy bén, hơn nữa còn là mùi vị cổ quái, hơi hít vào lại cảm thấy mùi này càng nồng đậm hơn.

Vì sao trong thuyền hoa lại có mùi của hỏa dược? Đang nghi hoặc, trong lòng nàng giật mình, lời đã nói ra khỏi miệng.

"Thái tử, trên thuyền này có hỏa dược."

Không phải nàng quá cảnh giác, mà là ở niên đại này, trên thuyền này toàn là những quý nhân, rất nhiều việc không thể không để tâm.

Hỏa dược? Mọi người kinh ngạc, có người trong mắt thoáng qua cảnh giác.

Ánh mắt Thái tử thâm sâu, nháy mắt ra hiệu với Phúc Toàn sau lưng, người nọ lặng yên lui ra.

"Hỏa dược? Sao trên thuyền này lại có thứ kia chứ? Nhị tiểu thư, người cũng thật biết nói đùa." Diêu Ngữ Dong thật vất vả bắt được một cơ hội, ngầm mỉa mai Úy Tuệ.

Chỉ là, nàng ta vừa dứt lời, liền nghe thấy ngoài thuyền vang lên tiếng đánh nhau binh binh bộp bộp.

Sắc mặt Diêu Ngữ Dong tái đi, vào lúc này vẫn không quên bồi nhọ Úy Tuệ: "Nhị tiểu thư thật là lợi hại, biết trên thuyền này không ổn trước tiên?" (Sao ta ghét con này quá, muốn bộp nó ghê *xoắn tay áo*)

"Phi, nếu bản tiểu thư sớm biết trên thuyền này không ổn, cũng không lên đây." Úy Tuệ hung hăng phỉ nhổ nàng, không ngờ lúc này cánh cửa, cửa sổ bị đập bay rầm rầm, mấy chục hắc y nhân che mặt, giơ đại đao lấp lánh hàn quang vọt vào.

Tim Úy Tuệ co rụt lại, trường hợp lấy đao chém người quang minh chính đại như vậy, nàng chỉ thấy qua trên ti vi, hôm nay thấy tận mắt, ngoài khẩn trương hoảng hốt ra thì còn có kích thích.

Vì thế, nàng âm thầm mắng chính mình ngu ngốc, một bên kéo Đào Nhi và Tiêu Diễm, muốn trốn vào trong góc phòng.

Những thích khách kia vừa vào khoang thuyền, đầu tiên là lướt nhìn mọi người, ngay sau đó giơ lưỡi dao chém về phía Thái tử Tiêu Dục.

Lúc này Úy Tuệ biết, những người này đều tới vì Thái tử, cũng may, không có một chút quan hệ với tiểu nữ phụ là nàng, nàng trông chờ nhân lúc bọn họ chưa ra tay vụng trộm trốn đi, ai mà ngờ được, Tiêu Diễm này chính là một người chính trực, thấy mười mấy người cùng nhau vây công Tiêu Dục, lập tức dũng cảm xông ra.

Úy Tuệ muốn kéo cũng không kịp, không khỏi mắng: "Tên ngu ngốc nhà ngươi, bỏ ngựa bắt ve chim sẻ rình sau, những người đó hoàn toàn không gây thương tổn được cho Thái tử, nhưng nếu các người tiếp tục đánh nhau, có lẽ tất cả đều sẽ nổ thành thịt vụn."

Một câu thức tỉnh người trong cuộc, mấy tên khoanh tay đứng nhìn, rút cuộc bằng lòng ra tay hỗ trợ, mà thái tử Tiêu Dục cũng không lười biếng đánh trả muốn chờ người phía sau màn nữa, liên hợp với tên gia hỏa cười rộ lên cực kỳ khiến cho người ta muốn đánh hấn một trận bên cạnh, vòng qua vòng lại, tiêu diệt sạch sẽ mười mấy người kia.

Úy Tuệ nhìn muốn rớt tròng mắt xuống, bản lĩnh như vậy? Mới vừa rồi còn giả bộ cái gì? Hại nàng lo lắng vợ vãn, hắc, cứ theo tình hình này,

coi như trở lại gần trăm người, cũng không có chuyện gì.

Mỏ quạ đen, phi, đột nhiên từ trên đỉnh thuyền bị một cỗ lực lượng khổng lồ đánh xuống, chỉ nghe tiếng vang lớn, vốn là đỉnh thuyền giống như mũi xe trong khoảnh khắc chia năm xẻ bảy, rơi vào trong hồ.

Từ giữa không trung mấy chục tên hắc y nhân giống nhau đáp xuống, đằng đằng sát khí.

Mà đáng sợ hơn là, trên mặt hồ giống như pháo hoa khổng lồ được bắn lên, trong khoảnh khắc những thuyền hoa xinh đẹp lúc trước đều biến thành mảnh vụn, tiếng kêu rên một vùng.

Này? Bạo loạn sao?

"Tiểu thư." Đào Nhi nắm chặt tay Úy Tuệ, muốn che chở nàng ở phía sau, nhưng chân nàng bị dọa đến mềm nhũn.

Mà bên kia, Diêu Ngữ Dong và Hạ Hà đã sớm trốn dưới bàn, lại bị một hắc y nhân một đao chém cái bàn thành hai nửa, dưới tình thế cấp bách, Diêu Ngữ Dong lại đưa tay đẩy Hạ Hà ra ngoài, chặn lưỡi đao người kia chém xuống, tự mình chạy tới mũi thuyền, ùm một tiếng nhảy xuống nước. (Móa ác)

Đáng thương cho Hạ Hà, bị người đối diện chém tới, cả khuôn mặt bị người chém thành hai nửa, con người trùng thật lớn, chắc là chưa bao giờ nghĩ tới, chủ tử mà nàng vẫn bảo vệ lại lấy nàng ra làm khiên thịt. (Cho chừa)

Đào Nhi thấy bị nôn một trận, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch dọa người, đột nhiên, hắc y nhân kia phát hiện các nàng, lại giơ đao chém tới các nàng.

"Tiểu thư chạy mau." Đào Nhi bị dọa rớt đầu lại, tay lại đẩy Úy Tuệ ra theo bản năng.

"Ta đi." Úy Tuệ vừa định ném nghiên mực Tử Kim trong tay vào tên thích khách kia, không ngờ bị Đào Nhi đẩy, cả người lao đảo, nghiên mực cũng không đập trúng đầu người nọ, nhưng mà cũng may, đập trúng cổ tay cầm đao của hắn.

Người nọ sửng sốt, chỉ trong nháy mắt, Úy Tuệ vội vàng kéo Đào Nhi vẫn còn đang nhắm chặt mắt chờ người tới chém: "Chạy mau, ngu ngốc."

"A...." Đào Nhi vội vàng mở mắt chạy theo Úy Tuệ.

Nhưng mà Úy Tuệ không giống những người khác, không có liều mạng nhảy vào trong nước chạy trốn, ngược lại chạy tới bên cạnh Úy Như Tuyết đang ngồi xõm dưới cái bàn.

"Tiểu thư." Đào Nhi buồn bực không thôi, lôi kéo Úy Tuệ, nghĩ thầm mặc kệ Đại tiểu thư đi, tự mình trốn thôi.

Nhưng Úy Tuệ lại dây dưa không ngớt ôm cánh tay Úy Như Tuyết: "Tỷ, tỷ không sao chứ?"

"Không chết được." Úy Như Tuyết chậm rãi liếc nàng một cái, ngược lại tiếp tục xem đánh nhau phía trước, trong con ngươi băng lãnh mơ hồ hiện lên ánh sáng sắc bén.

Tìm Úy Tuệ nhảy lên, đây rõ ràng chính là ánh mắt khi dã thú nhìn thấy con mồi nha, phốc, chẳng lẽ sát thủ tỷ tỷ ngựa tay rồi hả?

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Thăm Dò

Biết ánh mắt của Úy Tuệ vẫn nhìn mình chăm chăm, khóe môi Úy Như Tuyết hơi nhếch, trong tròng mắt xẹt qua ánh sáng tính kế, đột nhiên, trở tay bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Úy Tuệ nằm trong tay, không đợi nàng kịp phản ứng, đột nhiên dùng sức đẩy nàng ra ngoài, vị trí vừa vịn dụng trên người hai hắc y nhân, một người trong đó còn bị dụng ngã lăn trên mặt đất, mà một người khác sau khi choáng váng, xoay mặt lấy đao chém Úy Tuệ.

Đào Nhi bị dọa kêu lên sợ hãi, trước mặt bỗng tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Tròng mắt Úy Như Tuyết híp lại, chăm chú nhìn chăm chăm phía trước, nhưng không ngờ, thực tế khiến cho nàng hơi thất vọng, Úy Tuệ hoàn toàn không biết phản kích, bị dọa sợ rụt đầu lại kêu lên giống như con ngỗng: "Đừng chém mặt."

Chẳng qua hắc y nhân kia hiển nhiên chưa từng nghe qua người sắp chết sẽ kêu lên như vậy, tay giơ đao dừng lại, đợi thấy rõ ràng khuôn mặt của Úy Tuệ thì mắt nhất thời lóe sáng, thay đổi vị trí đưa tay không bỏ vào cổ Úy Tuệ.

"Đáng chết." Ánh mắt Úy Như Tuyết lạnh lẽo, khẽ nguyên rửa, cả người bay lên trời, dưới chân như gió đuổi, cùng lúc đó nhanh chóng vẩy gói thuốc bột trong tay ra ngoài.

Hắc y nhân kia lại lười để ý tới nàng, khiêng Úy Tuệ bay ra ngoài thuyền, mũi chân điểm nhẹ mặt nước, kiểu như chim nhận, chỉ trong chớp mắt bay ra thúy hồ.

Dưới chân Úy Như Tuyết như có gió, nhưng nàng không biết khinh công, dù cho bản lĩnh khắp người, nhưng dưới tình huống khinh công như bay của cổ nhân, nàng vẫn rơi xuống hạ phong, nhảy xuống trong hồ bơi đuổi theo người? Chỉ sợ người đã sớm về nhà ăn cơm nghỉ ngơi rồi.

Cũng may, trên thân người kia dính thuốc bột nàng đặc chế, coi như có chạy đến chân trời góc biển, nàng cũng có thể đào ra.

—

Trong một gian phòng tinh xảo xa hoa, đợi sau khi hắc y nhân kia rời khỏi, lúc này Diêu Ngữ Dong mới từ trong góc đứng lên, rón rén đi tới bên giường, mượn ánh đèn yếu ớt, muốn nhìn nữ hài còn đang hôn mê này một chút.

Đợi khi thấy rõ bộ dáng của Úy Tuệ thì nàng ta chớp mắt kinh ngạc, ngay sau đó chính là vui sướng khi người gặp họa.

Nàng ta hơi khom lưng, đưa tay vỗ vỗ má của Úy Tuệ, xác định tạm thời nàng sẽ không tỉnh lại, lúc này mới hừ nhẹ cười lạnh,

"Thì ra là người? Còn tưởng rằng có những người kia làm chỗ dựa cho người, nhưng không ngờ cũng rơi vào kết cục giống ta."

Nguyên do có lẽ là bởi vì người quen cũng bị nhốt vào, nàng ta không có kinh hoàng sợ hãi như lúc đầu mà lại chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh gian phòng.

Bị ném ở chỗ này rất lâu rồi, đây là lần đầu nàng ta quan sát, bố trí của gian phòng này còn xa hoa lịch sự tao nhã hơn so với khuê phòng của nàng,

tất cả dụng cụ bài trí trong phòng đều là đồ vô cùng tốt, không giống trong phòng của nàng, đồ tốt ít không nói, vậy mà còn có không ít hàng giả, ngấm lại thì bực mình.

Nhất là có một lần ở yến hội của Hoàng hậu nương nương trong cung, nàng cố ý đeo một khối ngọc bội dương chi bạch ngọc, ai ngờ bị Úy Tuệ vạch trần là đồ giả ở trước mặt mọi người, chỉ là loại hàng chỉ tốn mấy trăm bạc là có thể mua được ở vỉa hè bên ngoài, khiến cho nàng lúng túng trước mặt mọi người.

Nhưng khi đó nàng chỉ cho là Úy Tuệ ghen tỵ, nhưng ai biết về sau nàng mới biết được, thì ra Úy Tuệ không nói dối, là thái thái vì bận tâm thể diện, cho nàng một miếng ngọc giả có chất lượng không tệ, cho rằng làm phối sức đeo bên hông thì sẽ không dễ bị phát hiện, mặc dù phát hiện, lấy trình độ làm giả, chỉ cần người bình thường không lấy ra nhìn kỹ cũng sẽ không biết.

Về sau điều này khiến cho nàng thành trò cười trong miệng mọi người trong một thời gian thật dài.

Hừ, ngấm lại, hận ý đối với Úy Tuệ lại sâu thêm mấy phần, lại nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp động lòng người của nàng, da thịt trắng nõn vô cùng mịn màng, lông mi vừa dài lại dày nhẹ nhàng buông xuống, đôi môi hồng nhuận hơi bĩu, hoàn toàn là một bộ dáng đơn thuần vô hại.

Nhưng chỉ cần nàng vừa mở mắt, đó chính là một ma nữ.

Đột nhiên, rút cây trâm giữa tóc ra, Diêu Ngữ Dong nắm thật chặt trong lòng bàn tay, tim đập thật mạnh, trong nháy mắt ánh mắt giống như tấm ngọc độc.

"Úy Tuệ, hôm nay rơi vào trong tay ta, cũng là người đáng tội."

Nói xong, nàng hung hăng đâm cây trâm trong tay xuống đôi má của Úy Tuệ. (Chùng nào con này mới chết đây *đập bàn* - Yên tâm sắp rồi, còn rất thảm)

"Người làm gì vậy?" Rầm một tiếng, cửa được mở ra, hai nha hoàn thanh tú đi vào, thấy Diêu Ngữ Dong đứng ở bên giường, nghi ngờ hỏi.

Nhịp tim gần như dừng lại, Diêu Ngữ Dong không dấu vết giấu cây trâm vào trong tay áo, ngơ ngác quay đầu, lấy lòng cười với hai người kia.

"Không có làm gì cả? Vừa rồi nghe cô nương này giống như đang nói chuyện, nên ta tới gần nghe thử, xem thử có thể giúp gì được hay không."

"Đứng một bên chờ đi, chỗ này không có chuyện của người." Hai nha hoàn đi tới bên giường, nhìn Úy Tuệ vẫn hôn mê bất tỉnh, hơi nhú chân mày, ngược lại kéo nàng, đưa đến trên lưng của một người.

Mắt thấy hai người công Úy Tuệ ra cửa, rốt cuộc trái tim Diêu Ngữ Dong mới buông xuống, may là vừa rồi run tay, cây trâm chưa rạch đến trên mặt Úy Tuệ, nếu không lúc này, không biết mình có kết quả như thế nào.

Đều trách mình quá gấp gáp, bị bắt đến chỗ này, đoán chừng Úy Tuệ kia cũng sẽ không có kết quả gì tốt, nàng cần gì tự mình động thủ?

Chỉ là hiện giờ, mình cũng bị cầm tù, phải thoát ra như thế nào đây?

Nơi này, Diêu Ngữ Dong bắt đầu lo lắng cho bản thân mình.

Mà bên kia, Úy Tuệ hôn mê bị người công đến một phòng mờ tối.

Nàng muốn mở mắt thế nhưng mí mắt quá nặng, nàng chỉ thấy lờ mờ. Chỉ cảm thấy gian phòng rất lớn, bên trong màn tơ buông xuống, hơi nước lượn lờ, giống như tiến vào trong mộng cảnh kiều diễm.

Còn có nha hoàn cổ kính lắc lư trước mắt nàng.

Mộng, cũng không phải mộng, xem ra nàng đọc tiểu thuyết đến hôn mê rồi, ha ha.

Thấy khóe môi nàng nâng lên một nụ cười, hai nha đầu giúp nàng tắm rửa thay quần áo, trao đổi sắc mặt, đáy mắt là hèn mọn và tàn nhẫn.

Tội nghiệp cho một tiểu cô nương xinh đẹp mềm mại, chỉ là qua đêm nay cũng chỉ còn lại một bộ xương khô thôi.

Hình như Úy Tuệ nghe có người cười, tiếng cười rất chói tai, lại cảm thấy giống như mình đang ngâm mình trong nước ấm, rất ấm áp, rất thoải mái.

Chỉ chốc lát sau, hình như nàng nghe thấy lão mục (mẹ) kêu nàng, nàng cũng ra sức đáp lại, nhưng mà tiếng kêu của lão mục luôn ở bên tai, quấy nhiễu nàng thật phiền phức.

Còn có hứng thú tệt hại của lão mục có thể ít đi một chút hay không, có thể không cần thừa dịp nàng ngủ mà gậy ngứa nàng không, còn có Tiểu Long Quân (con chó của UT) đè nàng thật khó chịu, ngay cả hơi thở cũng phun trên mặt nàng, thật đáng ghét.

Nóng quá, thật khó chịu.

Trong phòng lớn như vậy, dạ minh châu tản ra ánh sáng rực rỡ, trên giường lớn bằng gỗ Lê Hoa, thân hình nhỏ xinh của Úy Tuệ chỉ quẩn một tấm lụa trắng cợt nhã, khó chịu lăn qua lăn lại trên giường.

Mà lúc này, nam nhân nửa quỳ trên người nàng còn khó chịu hơn nàng nữa, mặt nạ màu bạc che khuất hai gò má của hắn, sợi tóc màu bạc rơi xuống trước ngực, nhẹ nhàng lay động trên gò má nàng.

Một đôi mắt đen sáng rực nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ au khác thường của nàng, trong nháy mắt màu đỏ tươi trong con ngươi dấy lên phong bạo (bão táp).

Cực kỳ rõ ràng, nàng trúng phải loại mị độc nguy hiểm nào đó.

Loại mị độc này vốn là để cho nữ tử nghe lời, càng phối hợp tốt với hắn hơn, mới có thể giảm bớt độc tố trong cơ thể hắn.

Nhưng chết tiệt, kẻ nào đưa nha đầu này lên trên giường hắn vậy? (oa haha, đoán được là ai không?)

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Người Que

Ánh sáng trong hành lang mờ tối, Úy Như Tuyết cúi đầu, yên lặng đi theo phía sau lưng một thị nữ xinh đẹp, nghe nàng ta nghiêm khắc mà băng lãnh phân phó.

"Mấy ngày nay tuyển chọn nữ tử, không một ai phù hợp tâm ý của chủ tử, hôm nay lại gây ra nhảm lẫn, một lát người cần phải linh động, lấy tất cả bản lĩnh người học được trong đời ra, phát huy toàn bộ."

Thấy nàng vẫn cúi đầu không nói chuyện, bộ dạng ngây ngốc, lông mày Viêm Tam không khỏi dựng ngược: "Cũng không biết người thật sự hữu dụng như lời Viêm Nhị nói hay không. Nhưng mà, ta cảnh cáo người, hôm nay đã bỏ qua một nữ nhân, nếu lại xảy ra sự cố, người có thể từ biệt cái mạng nhỏ này của người rồi."

"Ừ." Úy Như Tuyết dùng sức gật đầu, nhưng trong lòng nghi ngờ.

Nơi này không biết là chỗ nào, hoàn cảnh tuyệt đẹp giống như thế ngoại đào nguyên, nhưng mà vẻ mặt của đám người ở nơi này nặng nề nghiêm trang, mà thân thủ lại bất phàm, ngay cả khi nàng đánh ngất nàng kia, cũng là đánh lén từ phía sau lưng.

Âm thầm ấn dấu nàng kia, cũng thay đổi y phục của nàng, mới vừa ra ngoài đã bị Viêm Tam này bắt lại, nói là chủ tử tức giận, kêu nàng nhanh lên.

Chủ tử? Đó chắc là độc thủ phía sau màn đã bắt Úy Tuệ đi, là người thế nào đây?

Một đường nghe Viêm Tam nói, vậy mà Úy Như Tuyết tự nhiên tưởng tượng ra một tên háo sắc thành công, mà nữ nhân trong miệng nàng ta dĩ nhiên là Úy Tuệ rồi.

Không khỏi Úy Như Tuyết cảm thấy có vài phần sốt ruột, vốn nàng muốn thăm dò Úy Tuệ rốt cuộc ẩn giấu mấy phần bản lĩnh, ai ngờ xuất hiện tình trạng như vậy? Nếu như nàng ta có chuyện không may, trong lòng nàng có chút xấu hổ.

Nhưng mà nói đi thì nói lại, rốt cuộc là tiểu cô nương kia giấu dốt ở bên cạnh mình, hay là cái gì nàng ta cũng không biết? Nhưng làm sao có thể?

Không bao lâu, Viêm Tam dẫn nàng vào một gian phòng ngủ của nữ tử, sau rèm châu, bóng lưng nữ tử yếu điệu hết sức câu nhân.

Song chỉ nhìn một cái, Úy Như Tuyết thất vọng, nữ tử bên trong không phải Úy Tuệ.

"Tiến vào, ngây ngốc làm cái gì?" Viêm Tam đã vén rèm châu đi vào trong phòng, nhìn Diêu Ngữ Dong đã tắm rửa thay y phục, miễn cưỡng gạt đầu.

Rất khó khăn mới trông thấy một người tiến vào, Diêu Ngữ Dong vội vàng đứng dậy, lo sợ nghi ngờ hỏi: "Rốt cuộc các người muốn làm gì?"

"Ngồi xuống." Viêm Tam nghiêm khắc nhìn chăm chăm nàng ta, hừ lạnh: "Với tư sắc này của người mà có thể hầu hạ chủ tử là phúc khí người đã tu luyện mấy đời, đừng có không biết tốt xấu, người, nhanh đến trang điểm cho nàng ta, nhớ kỹ, không cần quá đậm, không cần bôi phấn hương, cố gắng không để lại dấu vết."

Nói xong, Viêm Tam hung hăng trừng mắt Diêu Ngữ Dong, nữ nhân trước, tư sắc xuất chúng hơn nàng ta nhiều, ai ngờ trên đường xuất hiện sự cố, vậy mà chủ tử lại giận dữ, còn đả thương Viêm Nhất, các nàng đành phải tìm một người khác tới thay, hi vọng đừng xảy ra sự cố gì nữa, nếu không Viêm Nhất chính là kết cục của nàng.

Nghĩ đến Viêm Nhất không thể xuống giường được trong vòng nửa năm, Viêm Tam run lên, lập tức tránh sang một bên, phân phó Úy Như Tuyết làm việc.

Úy Như Tuyết đặt túi vải trên vai xuống, liếc mắt nhìn Diêu Ngữ Dong, cảm thấy nghi hoặc, nữ nhân này ở đây, vậy Úy Tuệ đâu?

"Nhanh lên." Viêm Tam thấy nàng đứng im, lạnh giọng thúc giục.

Lúc này Úy Như Tuyết mới chậm rãi mở túi vải ra, bên trong đựng không ít chai chai lọ lọ, đều là đồ trang điểm cổ đại, nàng bày từng món lên trên bàn.

Diêu Ngữ Dong an tĩnh ngồi trước bàn trang điểm, nhìn chăm chăm nhiều vật như vậy ngẩn người, trong đầu vẫn xoay quanh lời Viêm Tam vừa nói, hầu hạ chủ tử là phúc khí đã tu luyện mấy đời.

Nàng cảm thấy chua chát, tuy Diêu Ngữ Dong nàng là trưởng tôn nữ của Thái Phó, nhưng mẫu thân mất sớm, phụ thân tầm thường vô năng, trên dưới Diêu gia đều do Nhị thúc Nhị thẩm quản gia, nàng là trưởng tôn nữ chẳng qua cũng chỉ là một danh hiệu mà thôi, bên trong, kỳ thật nàng sinh hoạt cực kỳ vất vả.

Mà ở sau lưng sự vất vả này, lại là một thiên đại lý tưởng đang chống đỡ nàng.

Đó chính là có thể được Thái tử Tiêu Dục yêu mến, có thể đứng bên cạnh hắn, cho dù tương lai không thể bay lên ngọn cây làm Phượng Hoàng,

nàng cũng có thể dựa vào hẳn, đạt được vinh hoa cho bản thân mình.

Nhưng mà, hôm nay toàn bộ sẽ là cơn ác mộng, chỉ sợ từ đây mộng vinh hoa của nàng sẽ biến mất.

A..., không.

Dường như nản lòng cũng chỉ là một cái chớp mắt, trong đầu nàng xẹt qua nhiều đồ quý giá trong phòng.

Theo bày trí trong nhà này, có thể thấy được chủ tử nhà này không phú thì quý, hơn nữa so với Diêu gia mạnh hơn gấp trăm lần.

Như thế, nếu không thể phụng dưỡng Thái tử, chủ tử nơi này thì sao?

Nàng tự nhận tài mạo song toàn, lại ôn nhu khéo hiểu lòng người, chỉ cần là nam nhân, chỉ cần cho nàng cơ hội, nàng nhất định có thể khiến cho hẳn đặt tâm tư ở trên người mình.

Nghĩ đến đây, trên mặt thanh lệ của Diêu Ngữ Dong không khỏi nổi lên hai đóa đỏ ửng, lo sợ nghi hoặc trước đó cũng bị thay thế bởi chờ mong.

"Cảm ơn người." Quyết định chủ ý, Diêu Ngữ Dong không còn bi quan, ngược lại trở nên thoải mái, thậm chí chủ động lấy lòng Úy Như Tuyết, nếu người ta mời nàng tới, tất nhiên là có một chút bản lĩnh, nếu như nàng ta có thể khiến cho dung mạo của mình dẹt hoa trên gấm, chưa hẳn là chuyện không tốt.

Khóe môi Úy Như Tuyết hơi cong, gật đầu đáp lại, mặt nàng trước khi tới đã hóa trang qua, cho nên Diêu Ngữ Dong không nhận ra nàng.

Chỉ là, thái độ của Diêu cô nương này trước sau chuyển biến quá lớn, khiến cho nàng có chút mở rộng tầm mắt.

Không suy nghĩ gì thêm, Ủy Như Tuyết lưu loát trang điểm cho Diêu Ngữ Dong, kiếp trước nàng là sát thủ, bản lĩnh giết người không nhỏ, bản lĩnh nguy trang còn lớn hơn nữa, mà trang điểm với nàng mà nói, hoàn toàn chính là trò trẻ con.

Mà trong quá trình trang điểm cho Diêu Ngữ Dong, nàng cố gắng tưởng tượng ra yêu thích của nam nhân hảo sắc.

Nam nhân dĩ nhiên thích đẹp, thơm, ướt át, nhưng vừa rồi Viêm Tam nói, không cần trang điểm nồng đậm, không cần bôi phấn hương, vậy chứng minh nam nhân kia có lẽ có ham mê đặc biệt, có lẽ là không thích ăn thịt heo mặn, muốn thanh đạm một chút. (.=||)

Vì thế, nàng tự chủ trương trang điểm cho Diêu Ngữ Dong cực kỳ nhẹ nhàng, chỉ để cho mi cong giống như liễu, lông mi thật dài lại dày, đôi mắt càng thêm sáng ngời, vốn làn da trắng nõn càng thêm sáng, khiến cho khí chất đoan trang tú nhã (xinh đẹp nho nhã) ban đầu của Diêu Ngữ Dong biến đổi.

Thanh thuần động lòng người, ngây thơ ngọt ngào, nhất là chớp mắt mang theo mùi vị vô tội mờ昧, có thể câu lên thú tính ẩn náu trong đáy lòng nam nhân.

Đối với khuôn mặt trang điểm này, Diêu Ngữ Dong cũng cực kỳ hài lòng, nhưng nàng vẫn không tự tin, quay đầu nhìn Viêm Tam, sợ hãi hỏi: "Được không?"

Viêm Tam chờ đợi sắp không nhịn được: "Cứ như vậy đi."

Diêu Ngữ Dong hiển nhiên bất mãn với đáp án này, lại hỏi: "Chủ tử các người thích dạng gì?"

Mắt phượng xinh đẹp của Viêm Tam nhú lại, cột nhả nhìn chăm chăm nàng ta.

Diêu Ngữ Dong tự biết lỡ lời, vội vàng giải thích nói: "Ta chỉ là muốn biết sở thích của hã, sợ sẽ chọc giận hã."

"Hừ." Viêm Tam tà tứ nhếch môi: "Người chỉ cần không nói lời nào là được, chủ tử muốn người làm cái gì thì nghe theo."

"A...." Diêu Ngữ Dong cắn môi, nhu thuận cúi đầu, trong lòng lại hận chết Viêm Tam, chỉ là một nô tỳ làm việc, lại hô to gọi nhỏ với nàng như vậy, đờn nàng bắt được tâm của chủ tử nàng ta, sẽ khiến cho tiện nhân này đẹp mặt. (Vâng chị cứ mơ trước khi lên đường)

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Cứu Người

Ngoài cửa sổ, bóng đêm dày đặc, cũng không biết là giờ gì rồi.

Diêu Ngữ Dong an tĩnh đi theo sau lưng Viêm Tam, rốt cuộc không nhìn được lại hỏi: "Tiểu cô nương bị bắt vào đây lúc trước cũng là hầu hạ chủ tử các người sao?"

Nếu là tiểu ma nữ kia ở đây, cơ hội của nàng sẽ rất nhỏ.

Mà nghe lời này của nàng, vốn Úy Như Tuyết muốn tìm cơ đi trước, đột nhiên nuốt xuống lời muốn nói ra miệng, kiên nhẫn nghe Viêm Tam trả lời.

Chỉ là, vẻ mặt của Viêm Tam đã sớm không kiên nhẫn: "Dài dòng cái gì? Không phải chuyện người nên hỏi thì đừng hỏi."

Diêu Ngữ Dong ghen lời, chỉ đành phải câm miệng, nhưng nghĩ lại, nếu Úy Tuệ hầu hạ chủ tử người ta tốt, sao có thể đến đây tìm nàng? Tất nhiên nàng ta đã gây rắc rối, lúc này mới có cơ hội của nàng.

Nghĩ tới, trong lòng nàng lại đặc ý.

Úy Như Tuyết nghe nói, trong lòng lại hồi hộp, giọng điệu của Viêm Tam không tốt, chẳng lẽ tiểu nha đầu kia đã xảy ra chuyện?

Ra khỏi phòng, Úy Như Tuyết cũng yên lặng đi theo phía sau hai người.

Viêm Tam vừa quay đầu lại, lờm nàng một cái: "Người đi theo làm cái gì? Nơi này không còn việc của người, còn không mau đi."

"Vâng" Úy Như Tuyết vội vàng khom người lui ra, đợi các nàng đi được một đoạn đường, lại lặng lẽ đi theo sau.

—

Đêm mùa đông thấm lạnh như nước, nhưng trong tấm điện to như vậy lại bay lên hơi thở nóng rực.

Trong tấm điện yên tĩnh giống như chết, chỉ có tiếng hô hấp hỗn loạn đè nén mà thống khổ kia.

Nam nhân ngồi xếp bằng ở đầu giường, nín thở ngưng thần, cố gắng vận công điều tức, dưới mặt nạ, không thấy rõ mặt của hắn, nhưng trên người trần truồng dày đặc mồ hôi trong suốt, vẫn có thể nhìn ra, hắn rất vất vả, cũng rất khổ sở.

Mà trên giường ở phía tây cánh cửa, sau khi ăn giải dược, Úy Tuệ vẫn không tỉnh lại, chỉ là thân thể không còn khó chịu, lại vùi trong chăn ấm áp, ngủ càng thêm thoải mái, so với nam nhân đang thống khổ, nàng lại đang mơ giấc mộng đẹp ngọt ngào, thỉnh thoảng còn mài mấy cái răng, rầm rì hai tiếng.

Cuối cùng Viêm Tam đưa Diêu Ngữ Dong tiến vào.

Kỳ thật cũng không tính là đưa, khi Viêm Tam gõ cửa thì cửa kia đột nhiên mở ra, một tấm lụa trắng quý dị bay ra, quấn vào người Diêu Ngữ Dong, vào lúc nàng ta ngay cả kêu cũng không kịp đã kéo nàng ta vào. Trong chớp mắt cánh cửa ầm ầm đóng lại, Úy Như Tuyết giật mình, một màn này khiến cho nàng nhớ tới cảnh Xà Yêu kéo người vào động.

Đối với lần này, mặt Viêm Tam không chút thay đổi, chỉ cảm thấy mình hoàn thành nhiệm vụ, thở một hơi dài nhẹ nhõm, rồi đi.

Úy Như Tuyết vội vàng chui ra khỏi bàn đá, nàng không biết bên trong là tình cảnh gì, không dám xông bừa vào từ cửa chính, bất đắc dĩ đành phải leo lên cây cột to dưới hành lang trèo lên nóc nhà.

Nàng hành động nhanh nhẹn nhẹ nhàng giống như một con mèo, nhưng mà dưới tình huống người bình thường tuyệt đối không cảm thấy điều gì, nam nhân trong điện lại cảm thấy động tĩnh trước tiên, ánh mắt sau mặt nạ lạnh lẽo như sương, nhuộm đầy sát khí khát máu, động tác lên xuống càng thêm mau lẹ.

Nữ nhân dưới thân, vừa bắt đầu còn có thể gào thét, từ từ chỉ còn tròng to đôi mắt sợ hãi, miệng mở rộng nhưng cũng không phát ra được một chút âm thanh.

Mà trên nóc nhà, Úy Như Tuyết khó khăn lắm mới tìm đúng vị trí, vén một mảnh ngói lưu ly, quan sát tình huống phía dưới.

Nhưng không ngờ ngay ánh mắt đầu tiên nhìn xuống đã sợ ngây người.

Hình ảnh mập mờ biến thái, nàng tự nhiên gặp qua không ít, chưa bao giờ giống hôm nay vậy, chỉ trong nháy mắt, huyết dịch toàn thân đông cứng.

Nàng kia là Diêu Ngữ Dong không sai, nhưng mà nàng hoàn toàn không còn bộ dáng trắng nõn động lòng người như vừa rồi, lúc này ánh mắt nàng khô như giếng, tròng mắt cũng không nhúc nhích, làn da khô héo, tóc hoa râm, cả người giống như già đi hai mươi tuổi.

Mà theo động tác của nam nhân, thân thể của nàng vẫn không ngừng xảy ra biến hóa.

Cho đến khi nam nhân gằm nhẹ một tiếng, Diêu Ngữ Dong hoàn toàn biến thành một xác khô, một mái tóc trắng xoá, khô héo như vỏ cây khô. (1s mặc niệm cho DND, chị ta đã kết thúc kiếp số của 1 người qua đường đáng ghét)

Da đầu Úy Như Tuyết tê dại, không cần nghĩ cũng biết, nhất định nam nhân này đang luyện tà công gì đó, chỉ thấy sau khi hấn rời khỏi người cái xác khô thì ngồi thiền vận khí, dần dần, một đầu tóc bạc, thế nhưng chậm rãi biến thành màu đen.

Thải âm bổ dương?

Úy Như Tuyết không hiểu, nàng cũng không muốn biết, lúc này chỉ muốn thừa dịp nam nhân còn chưa luyện thành tà công tìm Úy Tuệ trước, đột nhiên nàng chú ý vào trên giường nhỏ trong góc phòng.

Chờ khi nhìn lại rõ ràng khuôn mặt nho nhỏ ngáy ngủ lộ ra bên ngoài chăn thì trái tim Úy Như Tuyết cũng buông xuống một nửa.

Tiểu nha đầu còn sống thật sự là mạng lớn.

Chỉ là trước mắt, dưới mí mắt của nam nhân này nàng phải mang theo nàng ta đi như thế nào đây?

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, đột nhiên một cỗ lực lượng mạnh mẽ từ dưới đánh úp lại, Úy Như Tuyết nhanh nhẹn nghiêng người, chỉ thấy vị trí nàng vừa ngồi ban nãy bị phá thành một cái lỗ thủng to, ngồi lưu ly bể nát rơi xuống dưới như mưa.

Mẹ nó, bị phát hiện rồi.

Úy Như Tuyết cũng không che giấu, phóng toàn bộ ám khí ngân châm mang đến vào trong cái lỗ thủng kia, cho dù chỉ có một cây ngân châm đâm trúng hấn, hấn cũng đừng mong an ổn.

Huống chi hấn đang luyện tà công, không khéo sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng mà, rốt cuộc nàng đánh giá thấp nam nhân này.

Đang lúc nàng còn trông cậy vào nam nhân này sẽ bị ngân châm có độc của nàng hạ gục, đột nhiên dưới chân mất trọng tâm, cả người đập ngói lưu ly rớt xuống nóc nhà, mà cùng lúc đó, một dải lụa trắng bay tới, chuẩn xác quấn chặt cổ của nàng, càng thu càng chặt.

"Đáng chết." Nàng khẽ rủa một tiếng, một chưởng chém dải lụa trắng, lại rút roi cửu tiết (roi 9 khúc) ở bên hông ra, tàn nhẫn đánh sang chỗ nam nhân vẫn đang ngồi trên giường.

Sau mặt nạ, ánh mắt nam nhân lạnh lẽo, giơ tay, một cổ chưởng phong âm ngoan độc ác đánh tới thiên linh cái (phần đầu) của Úy Như Tuyết.

Úy Như Tuyết bối rối, người này là người hay là quỷ? Tốc độ mau đến mức làm cho người ta hoàn toàn không kịp phản ứng.

Nhưng ngay khi nàng cho là mình sẽ có cùng vận mệnh với những miếng ngói bể nát kia, bàn tay của nam nhân kia lại đột nhiên lệch đi, bổ về phía cái bàn bên cạnh nàng.

Đáng thương, gỗ Lê Hoa thượng hạng bể nát trong nháy mắt.

Úy Như Tuyết có chút choáng váng, còn chưa kịp phản ứng, ánh mắt bén nhọn của nam nhân phóng tới nàng, giọng khàn khàn nói.

"Mang nàng cút mau."

Hình như sợ nàng không hiểu, tầm mắt nam nhân chậm rãi quét tới Úy Tuệ trên giường.

Tốt như vậy? Thả các nàng rời đi?

Úy Như Tuyết lại càng khó hiểu, nhưng dựa vào bản lĩnh, khẳng định nàng không phải đối thủ của nam nhân này, nếu hắn nói lời này, không đi là kẻ ngốc.

Vội vàng đi tới trước giường, vén chăn lên, lại phát hiện trên người Úy Tuệ chỉ quần một cái áo mỏng trong suốt, vội vàng dùng chăn quần nàng lại.

Cuối cùng, dứt khoát khiên cả người và chăn lên vai, nhanh chóng rời đi.

Người vừa đi, từ phía sau tú một hắc y nhân đi ra, vẻ mặt nghiêm trang, hắn không hiểu, vì sao vừa rồi Môn chủ không cho hắn ra tay?

"Tra được tung tích của Quý rồi à." Nam nhân nheo mắt lại, giọng nói âm lãnh.

Hắc y nhân cúi đầu trả lời: "Hắn phản bội Môn chủ, đầu phục triều đình."

Nam nhân khẽ nâng mi mắt, trong mắt bắn ra sát khí lạnh lẽo: "Phát lệnh Viêm Môn, giết không tha."

"Vâng" Hắc y nhân ứng tiếng.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên có người bấm báo, nói là có người xâm nhập vào nơi này.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Nghi Ngờ

Lúc đám người Tiêu Dục đến, nơi này đã thành một tòa thành trống không.

Nhưng mọi thứ ở nơi này đều chứng tỏ, ít nhất một phút đồng hồ trước, nơi này có người, dạ minh châu rực rỡ vẫn lập lòe như cũ trong tầm điện xa hoa, chăn vẫn còn hơi ấm, nước tắm vẫn còn ấm, trên bàn còn nửa ly trà đang bốc hơi nóng.

Trừ thi thể khô héo già nua của Diêu Ngữ Dong trên mặt đất lạnh lẽo ra.

"Lại để cho tên cầu tặc đó chạy thoát." Bách Lý Tuấn Dật không cam lòng nghiêng răng.

Tiêu Diễm tức giận không biết như thế nào cho tốt, liếc nhìn thi thể trên đất, mắt đỏ như sắp chảy máu: "Chúng ta đuổi theo, coi như bọn họ có chạy trốn tới chân trời góc biển, Bốn vương cũng phải đào cho ra bọn họ."

"Vô dụng, tiểu gia theo chân bọn họ không chỉ đánh với nhau một lần, người kia cực kì狡 hoạt, không chỉ có một hang ổ này. Lần này, sở dĩ chúng ta có thể tìm được nơi này, hoàn toàn là bởi vì có Quý phản bội bọn họ."

Bách Lý Tuấn Dật buồn bực nói, kỳ thật lần đó cũng là cơ duyên xảo hợp, hắn trở về từ phương Bắc, trên đường cứu một huyết nhân (cả người

đầy máu) bị người đuổi giết.

Về sau mới biết được, người này là nhân vật sát thủ hạng Quý của Viêm Môn, Quý Nhất.

Bởi vì bất mãn Môn chủ rất nhiều việc nên dẫn theo thuộc hạ tâm phúc, thừa dịp lúc Môn chủ luyện công đánh lén.

Môn chủ Viêm Môn tẩu hỏa nhập ma, nội thương nghiêm trọng, nhưng bản lĩnh của hắn lợi hại hơn tưởng tượng của bọn họ nhiều.

Mười hai người mang danh hiệu sát thủ Quý, chỉ còn lại một mình hắn may mắn trốn thoát.

Hắn giao lệnh bài cho Bách Lý Tuấn Dật, cầu xin một con đường sống.

Bách Lý Tuấn Dật lại đưa vật này cho Tiêu Dục, hòng trợ giúp hắn cùng nhau tiêu diệt kẻ tà môn ngoại đạo làm hại thế nhân này.

Nhưng, hiển nhiên kế hoạch lại thất bại.

"Vậy làm sao bây giờ? Tuệ muội muội vẫn còn ở trên tay bọn hắn, ngộ nhờ, ngộ nhờ. . ." Nhìn thi thể trên đất, Tiêu Diễm không dám tưởng tượng kết cục của Úy Tuệ, chỉ liếc nhìn Tiêu Dục, lạnh lùng nói: "Tứ ca, Tuệ muội muội đối với huynh thế nào huynh cũng biết, hôm nay, nàng bị kẻ xấu bắt đi, sống chết không rõ. Huynh quản hay là mặc kệ? Nếu như huynh mặc kệ, đệ... đệ đi một mình."

"Trở lại." Tiêu Dục gọi hắn lại: "Một mình đệ? Đệ đi đâu mà tìm? Nếu Viêm Môn dễ tìm như vậy, triều đình cần gì tốn mấy chục năm cũng không tiêu diệt được nó?"

"VẬY huynh nói nên làm gì bây giờ?" Tiêu Diễm nóng lòng như lửa đốt, sắp khóc rồi.

Quân Tiên Nhi thấy hẫng như thế, không hiểu bữu môi: "Úy Nhị tiểu thư kia có gì tốt? Đáng để người như vậy?"

"Người nói cái gì?" Ánh mắt Tiêu Diễm đỏ bừng, hung tợn trừng mắt nàng ta.

Quân Tiên Nhi bị dọa vội trốn sau lưng Quân Phi Sắc, cũng trừng mắt nhìn hẫng, vẫn không phục nói: "Ta vốn nói thật nha, nói Úy Nhị tiểu thư là kẻ phá hoại. Đây cũng coi như là báo ứng."

"Người?" Tiêu Diễm tức giận giơ tay lên muốn đánh nàng.

Quân Tiên Nhi sợ rúc đầu ra sau lưng Quân Phi Sắc.

"Lục Hoàng tử, Tiên Nhi cô nương cũng là sợ người sốt ruột tức giận, người đừng để ý." Thấy sắc mặt Quân Phi Sắc yên lặng giống như hồn bay lên trời, hoàn toàn không để ý đến muội muội thiếu chút nữa bị người đánh, Lan Chỉ Nhu vội ra mặt hoà giải.

Tiêu Dục nhìn về phía Quân Phi Sắc: "Quân tướng quân, có ý kiến gì không?"

Con người thâm thúy của Quân Phi Sắc nhìn chăm chăm chiếc giường bên cửa sổ, ánh mắt lóe lên: "Dựa vào ý kiến đó, Úy Nhị tiểu thư sẽ không có chuyện gì."

"Làm sao người kết luận thế?" Ánh mắt Tiêu Diễm phát sáng, vui mừng tiến lên, đưa tay nắm lấy tay áo của Quân Phi Sắc.

Trong nháy mắt dung nhan tuyệt mỹ của Quân Phi Sắc cương cứng, chọc Tiêu Diễm lúng túng, vội buông tay nhận lỗi: "Quân tướng quân thứ

tội, Bốn vương cũng chỉ nóng vội."

"Đúng vậy, xin Quân tướng quân chỉ giáo." Tiêu Dục cũng tò mò vì sao Quân Phi Sắc cũng nói như vậy.

Quân Phi Sắc nhướng nhướng mi: "Các người chẳng lẽ quên Úy gia Đại tiểu thư."

"Như Tuyết?"

"Kẻ gốc?"

Hai huynh đệ Tiêu Dục và Tiêu Diễm trầm miệng một lời.

"Đúng." Quân Phi Sắc gật đầu.

Đôi mắt Tiêu Dục sâu sắc thêm mấy phần.

"Có quan hệ gì với nàng ta?" Tiêu Diễm vẫn không hiểu.

Khóe môi Quân Phi Sắc khẽ nhếch, cũng không nói rõ nguyên nhân trong đó, chỉ nói: "Nếu như Lục Hoàng tử gấp gáp, không bằng đi Úy gia nhìn thử, nói không chừng Úy Nhị tiểu thư đã trở về nhà."

"Thật sự?" Tiêu Diễm nửa tin nửa ngờ.

Quân Phi Sắc gật đầu, Tiêu Diễm lập tức tựa như một cơn gió chạy mất, ngay cả tạm biệt cũng không kịp nói với mọi người.

Mọi người ngạc nhiên, cũng may trong lòng mọi người đều có chuyện khác, cũng không có ai để ý tới hắn.

Tiêu Diễm không có ở đây, bọn họ thiếu mất một người làm phiền rồi.

"Còn biết sào huyệt nào khác của Viêm Môn không?" Tiêu Dục hỏi, hắn không muốn bỏ qua cơ hội này, Quý vừa nói, Môn chủ Viêm Môn tẩu

hỏa nhập ma, bị nội thương, mà nữ tử trên đất rõ ràng cho thấy bị người mang ra luyện tà công cho tới chết, lại liên hệ với chuyện gần đây mấy nữ tử trong kinh thành mất tích một cách kì quái, hẳn cho rằng đây đều do Viêm Môn gây nên, vì trợ giúp Môn chủ kia tu luyện tà công, cho nên, bọn họ phải thừa dịp thương thế của hắn chưa lành, tà công chưa luyện thành mà tìm được hắn.

Bách Lý Tuấn Dật lắc đầu: "Nội bộ của bọn hắn cực kỳ nghiêm ngặt, coi như người mình cũng không hiểu rõ ràng."

Tiêu Dục ngưng mi, nhìn Quân Phi Sắc.

Nhưng vẻ mặt của Quân Phi Sắc vẫn đậm phong khinh, vốn những chuyện này cũng không do hắn quản, đêm nay có thể cùng với tới đây, còn không phải là vì. . . (hô hô, vì ai)

Vì cái gì? Hắn cũng không hiểu, giống như là tận mắt thấy hình ảnh tiểu cô nương kia bị người đánh ngất, có chút không đành lòng?

Hoặc là, không ưa nhìn nàng giả ngây giả dại đùa bỡn chút thông minh, muốn tự mình tới đây nhìn nàng nhếch nhác?

Chỉ là, không nhìn thấy nàng ở đây, cũng có chút thất vọng.

——

Bên kia, Úy Như Tuyết khiêng Úy Tuệ, khó khăn rời khỏi tòa nhà giống như mê cung này.

Sau khi đi ra, phát hiện bốn phía là một nơi hoang dã, tức thì khiến cho lòng người sinh ớn lạnh, Úy Như Tuyết có cảm giác đi vào Liêu Trai.

Lúc này bên tai vang lên tiếng “Ừm” lạnh lạnh của nữ hài, càng cảm thấy quỷ dị. (haha, đôi khi cảm thấy Tuyết tỷ khá đáng yêu)

Kỳ thật tới nơi hoang dã này, bị gió lạnh thổi tới, đầu óc Úy Tuệ dần dần tỉnh táo lại, vừa mở mắt, trong mắt tối đen, sợ hãi đến tim căng thẳng, nhất là cả người lơ lửng trên không, lại còn đang di chuyển, càng khiến cho nàng sợ hãi gần như tiểu ra quần.

"Má ơi, có quý."

"Quý cái đầu người." Biết nha đầu trên vai tỉnh lại, Úy Như Tuyết không khách khí ném nàng tới trên một sườn dốc.

Chấn rơi ra, y phục ít ỏi khiến Úy Tuệ bị lạnh toàn thân nổi da gà, vội vàng quần chắn lại, bình tĩnh nhìn lên, người bên cạnh đúng là Úy Như Tuyết, không khỏi nổi giận đùng đùng, đứng lên, nhắc chân đá tới Úy Như Tuyết.

"Ta thấy lòng dạ của người hỏng rồi. Bản tiểu thư đắc tội người lúc nào, thế nhưng ném ta vào trong ổ của thích khách?"

Chỉ là, nàng nói lời hung ác, một đá kia lại thật sự không có lực, hơn nữa trên người quần chắn, rất không linh hoạt, không đập được người, ngược lại chính mình lại bị trượt chân.

Mà từ đầu tới cuối, Úy Như Tuyết chỉ yên ổn ngồi dưới đất nghỉ ngơi, nhìn nàng bận rộn một hồi, không vùng vẫy ra được, không khỏi nhú mày.

"Nhanh gọi ra đi? Nếu không hai chúng ta ai cũng đừng nghĩ trở về."

"Hả? Gọi cái gì?" Úy Tuệ quần chắn ngồi trên mặt đất, nghi ngờ hỏi.

Úy Như Tuyết cười lạnh: "Người không phải Nhị tiểu thư, ta cũng không phải Đại tiểu thư. Người biết ta từ đâu tới đây, ta cũng biết rõ người từ đâu tới đây. Cho nên, hai ta không cần thiết giả bộ nữa. Người lấy vật đó ra, hai ta cùng nhau trở về."

Những lời phía trước, Úy Tuệ nghe còn gật đầu, sát thủ tử tử quả nhiên là người thông minh, nhanh như vậy đã biết nàng cũng là xuyên qua, nàng chỉ là đọc sách mới biết trước mọi chuyện, nếu không nàng mới không biết được đấy.

Nhưng câu nói kế tiếp của nàng ta là có ý gì?

"Người kêu ta lấy đồ gì ra? Trở về? Là trở về hiện đại?" Nháy mắt đôi mắt Úy Tuệ sáng lên.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Tỷ Muội

Vừa nghĩ tới có thể trở về hiện đại, ánh mắt của Úy Tuệ lập tức sáng lên, nhưng lại chợt trốn tránh, trái tim dâng lên sự kì quái không nói ra được.

Nhân vật Úy Như Tuyết này là nàng xem trong tiểu thuyết, không hề tồn tại trong cuộc sống hiện thực, nàng phải về, về đâu đây? Nàng có thể đi theo tên sát thủ này trở lại nơi nào?

"Thế nào?" Thấy vẻ mặt phức tạp mà rối rắm của nàng, Úy Như Tuyết nghi ngờ nhìn nàng:: "Chẳng lẽ người thích cuộc sống ở nơi này, không muốn trở về?"

"Mới là lạ." Úy Tuệ liếc nàng: "Mặc dù ở nơi này không lo ăn uống, nhưng người cũng biết, mình tới đây, ba ngày hai bữa gặp chuyện không may, hôm nay thiếu chút nữa tặng luôn cái mạng nhỏ, ta có ngu mới thích cuộc sống ở nơi này đây."

Chỉ là vừa nói xong, cuối cùng trong lòng nàng chua xót, trong đầu nàng hiện ra bóng dáng của Công chúa mẫu thân, Thượng Quan Tể Nguyệt, còn có tiểu thí hài Úy Vân Nhạc kia, nói thật, thật là không nỡ vứt bỏ rồi.

Úy Như Tuyết cười khẽ, giữa trán có vài phần giễu cợt: "Nếu như thế, người nên phối hợp với ta, nếu không, hai ta ai cũng không đi được."

"Phối hợp, chỉ cần có thể về nhà, người nói cái gì chính là cái đó." Lúc này Úy Tuệ vỗ ngực biểu lộ quyết tâm.

"Lấy các thứ ra." Úy Như Tuyết dứt khoát duỗi tay về phía nàng.

Úy Tuệ mờ mịt: "Thứ gì?"

"Cổ ngọc." Úy Như Tuyết đơn giản phun ra hai chữ quan trọng.

Úy Tuệ nghe càng mơ hồ, vội vàng nắm thật chặt chần trên người, buồn bực nói: "Người biết hiện tại trên người ta trừ tấm vải mỏng ra, chỉ còn cái chần này thôi, có cái ngọc rắc chó ấy." (>.<)

Chỉ là nói đi thì nói lại, người nào biến nàng thành bộ dạng hiện tại?

"Y phục của ta đâu? Kẻ nào cởi?"

Úy Như Tuyết nghe hỏi càng thêm không nói gì liếc nàng một cái, mới đầu còn tưởng rằng cô nương này có cái đầu bình tĩnh, bây giờ mới biết được, nha đầu này chính là thiếu dây, phát hiện muộn màng.

"Yên tâm, không ai động tới người." Úy Như Tuyết hừ nhẹ, đáy lòng cũng đầy nghi ngờ, vậy mà người nọ lại thả một vươ vật như Úy Tuệ, thật sự hiếm lạ.

"Làm sao người biết?" Úy Tuệ nhẹ nhàng giật giật thân thể quẩn trong chần, trừ bỏ có chút lạnh ra cũng không có cảm giác khác thường nào, mà theo số lượng kiến thức ít ỏi của nàng, biết nếu như sau khi nữ tử bị người làm cái đó, nhất là lần đầu tiên, thân thể sẽ có chút không khỏe.

Nghĩ như vậy, nàng hơi yên tâm lại hỏi chính sự: "Đúng rồi, người nói Cổ ngọc, quay về ta tìm xem. Người khoan hãy nói, gia đình này thật đúng là giàu chảy mỡ, người có biết trong nhà ta có bao nhiêu thứ tốt không?"

Nghe nàng nói như thế, Úy Như Tuyết hơi nhúu chặt mày, ánh mắt sâu không lường được nhìn chăm chăm Úy Tuệ, nhìn nàng đến chột dạ.

"Này, người nhìn ta như vậy làm gì?" Lúc này, đột nhiên nhớ tới thân phận sát thủ của nàng, Úy Tuệ không khỏi nuốt nước miếng.

Úy Như Tuyết khẽ nhếch môi, hừ nhẹ: "Được, vậy người tìm xem. Nhớ kỹ, đó là Cổ ngọc thượng cổ, phía trên có..."

Nói đến một nửa, nàng lại đột nhiên ngừng lại, làm cho Úy Tuệ hết sức tò mò: "Phía trên có cái gì?"

"Ta cũng không nhớ rõ, tóm lại người tìm rồi nói tiếp."

"Sặc, người không nói hình dáng gì, muốn ta tìm thế nào?"

"Vậy thì người tìm toàn bộ Cổ ngọc người có đưa cho ta." Úy Như Tuyết tức giận nói, đứng dậy, cất bước rời đi.

"Này." Úy Tuệ kêu một tiếng, cũng vội vàng nhấc chân đuổi theo, đáng thương đôi chân nhỏ trần trụi của nàng, giẫm trên mặt đất lạnh băng, vừa lạnh vừa đau, bất đắc dĩ lại gọi nàng: "Tỷ, thân tỷ tỷ, giúp với..."

—

Nói đến người tỷ tỷ Úy Như Tuyết này cũng không tệ lắm, thấy nàng chạy chân trần gần nửa dặm đường, cuối cùng ngã trên mặt đất không đi nổi, nàng lại mềm lòng, xoay người, ngồi xổm xuống trước mặt Úy Tuệ.

Mới đầu Úy Tuệ còn không biết nàng có ý gì, đợi nàng lảnh lảnh kêu một tiếng: "Leo lên."

Nàng mới biết, người sát thủ tỷ tỷ này là để cho nàng leo lên lưng của nàng ấy.

Hắc hắc, vậy thì không khách khí.

Úy Tuệ quyết đoán đứng dậy, nhảy một cái leo lên lưng của Úy Như Tuyết, nắm đôi vai nhỏ bé và yếu ớt của nàng ấy, chua xót thay nàng ấy.

"Tỷ, tỷ thật gầy, chờ trở về, ta làm chút thức ăn ngon bồi bổ cho tỷ."

"Người làm có thể ăn?" Nhìn nàng ngốc như thế, Úy Như Tuyết tỏ ra khinh thường.

Úy Tuệ lại đặc ý: "Đương nhiên, chẳng những có thể ăn, mà còn ăn rất ngon đấy. Đúng rồi, tỷ, tỷ thích ăn cái gì?"

"..." Úy Như Tuyết ngẩn ngơ, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên có người hỏi nàng thích ăn cái gì.

Thích ăn cái gì? Quan trọng sao? Thức ăn cũng chỉ giúp làm no bụng, ăn no bụng là được, ai còn chú ý ăn cái gì.

Huống chi, hai mươi năm trong đời nàng, mười lăm năm trước, thường thường vì lấp đầy bụng mà thiếu chút nữa bỏ mạng, năm năm sau, cuối cùng nàng cũng có năng lực thưởng thức mỹ thực thế gian, nhưng lại không có suy nghĩ đó. (ý chỉ thích ăn cái gì)

Nàng không nói lời nào, Úy Tuệ cũng không ngại, tự nhiên ở trên lưng nàng vui vẻ giới thiệu.

"Ta cho tỷ biết, tài nấu nướng của ta là gia truyền, món tử của Cố gia, tỷ biết không? Tỷ nhất định không biết. Hắc hắc, nói cho tỷ biết, cha ta làm thịt viên, đây chính là ngon nhất Kinh thành, may mà ta cũng vậy học được mười phần bản lĩnh của ông, trở về sẽ làm cho tỷ ăn. Còn nữa, ta thích ăn nhất cà tường, tỷ biết không? Chính là trong "Hồng Lâu Mộng", Lưu mỗ mỗ (bà ngoại) thích ăn đó, cần kết hợp với mười con gà. Hắc hắc, nhiều năm nghĩ hè, ta thêm ăn, thừa dịp cha mẹ ta không ở nhà, len lén ở nhà thí

nghiệm một lần, tỷ đừng nói, mùi vị đó thực không tồi. Chỉ là, ta cũng chỉ ăn một lần thôi, chủ yếu là trình tự quá rườm rà. Hiện tại ta không nhớ rõ, trở về ta lại thí nghiệm vài lần. Chuẩn bị cho tốt, cho tỷ nếm thử."

"..."

Úy Như Tuyết nghe đầu đầy hắc tuyến, vừa nhắc đến ăn, cả người nha đầu này đều là nhiệt tình, hoàn toàn là một kẻ tham ăn, nửa chữ nàng cũng chen vào không lọt.

"Nếu như người còn sức thì tự mình đi." Về sau, thật sự chịu không nổi nàng ồn ào, Úy Như Tuyết uy hiếp.

Úy Tuệ lập tức ỉu xiu, đôi tay ôm thật chặt cổ của nàng, lại kêu mấy trăm tiếng đồ dành tỷ tỷ tốt tỷ tỷ tốt, cuối cùng dụ dỗ được Úy Như Tuyết, lại công nàng đi vào trong thành.

"Tỷ, tỷ thật tốt." Đối với hành động này của nàng, trong lòng Úy Tuệ cảm động, thật lòng bày tỏ: "Ngày nào đó, nếu tỷ cũng gặp phải tình huống này, ta cũng sẽ công tỷ."

"Tỷ cũng không ngốc như người." Bị người bắt, y phục giày cũng bị mất, còn mơ hồ không biết chuyện gì xảy ra.

Úy Tuệ bấu môi, nhẹ nhàng lâm bầm, còn không phải bị tỷ ném ra sao, nếu không làm sao có chuyện chứ.

Chỉ là, nể tình nàng ấy công mình thật vất vả, nên Úy Tuệ cũng không so đo, ngược lại thật lòng nói bên tai nàng: "Tỷ, tỷ thật tốt."

Vốn tưởng rằng sát thủ lạnh lùng tàn nhẫn khát máu, nhưng không nghĩ sát thủ tỷ tỷ này ngoài lạnh trong nóng, mà còn thiện lương nữa, nếu không, chỉ bằng nàng làm nũng mấy câu, liền công nàng một đường, hơn

nữ, không cần suy nghĩ cũng đoán được, nhất định là nàng ấy bất chấp nguy hiểm cứu mình khỏi tay người xấu.

Không trách được, trong tiểu thuyết Úy Như Tuyết chọc người yêu thích, đến cuối cùng, nam nhân nữ nhân, ngay cả nữ phụ cận bã là nàng, cuối cùng cũng lộ vẻ cảm động với nàng ấy.

Ngẫm lại, nàng thở phào nhẹ nhõm, may mắn mình là bằng hữu của nàng ấy.

Mà Úy Như Tuyết nghe câu nói đó của nàng, chớp mũi đau xót, hình như rất nhiều năm trước, nha đầu nhỏ gầy kia cũng nằm ở trên lưng của nàng, ôm cổ của nàng, nói: tỷ, tỷ thật tốt.

Nhưng mà, tỷ tỷ tốt là nàng không bảo vệ nàng ấy được chu đáo.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Bình An

Dọc theo đường đi, cái miệng nhỏ nhắn của Úy Tuệ chưa từng nghỉ ngơi, lưỡi nhai giống như không biết mệt.

Dù sao nói chuyện không cần bỏ tiền, còn có một người nghe sẽ không nói chen vào, nàng rất đặc ý, từ mỹ thực đến mỹ nam, rồi đến kiếp sống bi thảm hai mươi lăm năm của nàng, thế mà không gặp được một nam nhân vừa ý, bực mình, cuối cùng lại trở về với mỹ thực.

Nói đến cực kỳ vui vẻ.

Úy Như Tuyết ngầm tổng kết giúp nàng, cả đời nha đầu này chỉ có hai mục đích, mỹ thực và mỹ nam, so sánh hai cái này với nhau, hình như sức nặng của mỹ thực lớn hơn một chút.

Chỉ là, có nha đầu kia ồn ào, đoạn đường buổi tối cũng không còn buồn tẻ.

Trời gần sáng, cuối cùng hai tỷ muội cũng bình an về tới Úy phủ.

Chỉ là, lúc này Úy phủ im ắng, chỉ trừ bỏ viện của Úy Tuệ.

Trong phòng Úy Tuệ còn đốt đèn, bốn đại nha hoàn đang bận bịu tranh cãi về việc có nên nói cho Công chúa Minh Ca biết hay không, trong đó còn kèm theo Thọ Nhi trách cứ Đào Nhi vô dụng, Đào Nhi uất ức khóc nói, nếu tiểu thư xảy ra chuyện không may, nàng cũng không sống nổi nữa.

Sau đó, lại xuất hiện một giọng nói của nam nhân, hình như bị mấy nữ nhân này âm ỉ không chịu nổi nữa, quát một tiếng: "Câm miệng hết cho ta, nghe Bốn vương. Thân thể của phu nhân các người không khỏe, lỡ như nghe được tin tức đó không chịu nổi lại càng thêm phiền. Như vậy, các người tìm Thượng Quan quân gia tới, để cho hắn thăm phách người tìm xem. Bên này Bốn vương cũng sẽ nghĩ hết tất cả biện pháp cứu người. Về phần mấy người các người, cũng không được đi, ở nhà chờ, ngộ nhỡ tiểu thư các người trở lại thì --"

Cho tới lúc này, Tiêu Diễm vẫn cảm thấy lời nói của Quân Phi Sắc có thể tin mấy phần, một người cơ trí như Tuệ muội muội, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì, hiện trường không có thi thể của nàng chính là chứng minh tốt nhất.

"Thật sự, tiểu thư có thể trở về sao?" Đào Nhi nâng ánh mắt khóc sưng đỏ lên, tội nghiệp nhìn Tiêu Diễm.

Trong miệng Tiêu Diễm đắng chát, vừa định gật đầu, cửa bị một đập đá văng.

Úy Như Tuyết công Úy Tuệ tiến vào.

Ờ... Mọi người mở to hai mắt nhìn hai tỷ muội này, tức thì có loại ảo giác trời đất quay cuồng.

"Này, ta đã trở về, có vui hay không? Có ngạc nhiên hay không?" Nhìn bộ dạng ngu ngốc của mấy người, Úy Tuệ nằm trên lưng Úy Như Tuyết đùa dai, hoa chân múa tay giả bộ đáng yêu, muốn làm dịu không khí bi thương trong phòng.

Nào biết, đầu nàng quá hưng phấn, hoàn toàn quên mất tính tình bất định quái đản của sát thủ tỷ tỷ.

Nàng vừa dứt lời, khuôn mặt nhỏ nhắn của Úy Như Tuyết lạnh lẽo, nhẹ buông tay, khiến cho nàng ngã từ trên lưng xuống đất, cái mông chạm đất.

"Ai nha, tiểu thư." Lúc này mấy nha hoàn mới giống như được giải trừ ma pháp, gần như là nhào tới.

"Người làm gì vậy? Sao lại ném ngã tiểu thư chúng ta." Đào Nhi tức giận nhìn chăm chăm Úy Như Tuyết, chính nàng ta ném tiểu thư vào trên người thích khách, thật đáng ghét.

Úy Như Tuyết cũng chưa từng nhìn nàng, chỉ nhàn nhạt nhìn Úy Tuệ một cái, thấy nàng được nha hoàn dìu, nhếch miệng cười ngây ngô nói không có việc gì thì xoay người đi ra ngoài, chỉ để lại cho mọi người bóng lưng lạnh lùng.

"Hừ, cứ đi như thế? Còn chưa nói rõ ràng mọi chuyện đấy." Đào Nhi nhìn bóng lưng của nàng, không vui lắm lắm.

Úy Tuệ cũng quần chân chạy theo đến cửa: "Tỷ, tỷ gấp gáp như vậy làm gì? Buổi tối ngủ ở chỗ của ta này."

Rất không dễ dàng gặp được một tỷ muội tốt ở hiện đại, nàng còn có rất nhiều lời muốn tâm sự với nàng ấy đấy.

Ai ngờ, Úy Như Tuyết vừa nghe lời ấy, bước chân tức thì sinh ra gió, trong chớp mắt đã biến mất. (haha)

Úy Tuệ nháy mắt, kinh ngạc hồi lâu, sát thủ tỷ tỷ ghét bỏ mình sao? Hay là... Vì sao, nhìn bóng lưng rời đi của nàng lại thô lương như vậy.

Nhưng không chờ nàng cảm khái, Tiêu Diễm và mấy nha hoàn đã sớm vây nàng lại hỏi han, làm cho nàng dở khóc dở cười, chỉ đành phải hơi vén góc chăn, đá đá chân nhỏ trần trụi.

"Các cô nương, mau mau lấy giày mang vào, lạnh muốn chết."

Lúc này mấy nha hoàn mới thành người đáng tin cậy, lấy giày lấy giày, nấu nước nấu nước, làm cơm làm cơm.

Tiêu Diễm là một đại nam nhân, sẽ không hèn hạ người, nhất là vừa mới nhìn thấy bàn chân trần xinh xắn tinh xảo của Úy Tuệ lộ ra, mặt nóng hổi, bình thường thích nhất nhìn Tuệ muội muội, lúc này thậm chí ngay cả đuôi mắt cũng không dám đảo, chột dạ lại khổ sở, chỉ ngây ngốc đứng một bên, không có ý muốn rời đi.

"Rót ly nước." Úy Tuệ tắm rửa qua loa, đổi xiêm y sạch sẽ, bởi vì sợ lạnh nên vẫn quấn chăn đi ra, nhìn thấy Tiêu Diễm dựa vào mép bàn, thuận miệng phân phó Đào Nhi đi theo ra ngoài.

Nào biết Tiêu Diễm nghe nói thế, "A..." một tiếng, vội cầm chén rót nước cho nàng, lúc đưa cho nàng thì ánh mắt nhìn mặt nàng, lại chột cú đầu thấp xuống.

"Sao vậy?" Úy Tuệ nhận nước, tò mò nhìn hắn.

Tiêu Diễm đỏ mặt tía tai, lẩm bẩm: "Tuệ muội muội uống nước."

"Ừ, huynh uống không?" Úy Tuệ ngồi xuống, uống một hớp, lại hỏi hắn.

Tiêu Diễm lắc đầu, nhưng thấy nàng đưa chén tới, lập tức đưa tay nhận lấy, hơi ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch số nước còn sót lại trong chén của Úy Tuệ.

Úy Tuệ trợn mắt há mồm nhìn, nàng vốn là giỡn cái chén muốn nói, nước này lạnh, muốn Đào Nhi cho đổi nước nóng, ai ngờ kẻ ngốc này lại hiểu sai ý.

Đào Nhi mặt không đổi sắc nhận ly không trong tay Tiêu Diễm, lại rót một chén khác cho Úy Tuệ, trong nháy mắt cúi đầu, nhịn không được cười hì hì.

Không lâu sau, hai người Diễm Nhi và Hỉ Nhi làm một bàn rượu và thức ăn, bưng lên.

"Tiểu thư, người mau nếm thử, đều là ngày thường người thích ăn." Thọ Nhi cầm bát đĩa, ân cần thay nàng chia thức ăn.

Một bàn đồ ăn này có mặn có chay, sắc hương vị đều đủ, vừa mới ra lò, nóng hổi lại còn tỏa ra mùi thơm, thật sự đánh thức con sâu thèm ăn trong bụng.

Úy Tuệ nghe bụng rất không có tiền đồ kêu ọt ọt, nhưng nàng vẫn chống lại hấp dẫn, không có ăn trước, mà để cho Đào Nhi phân ra mỗi thứ một nửa, nhân lúc còn nóng đưa cho Úy Như Tuyết.

Đào Nhi vốn không muốn, nàng còn nhớ Úy Như Tuyết đã đẩy tiểu thư về phía kẻ thù.

"Nha đầu chết tiệt kia, hôm nay nếu không có tỷ tỷ, tiểu thư nhà người có thể không trở về được." Úy Tuệ liếc nàng, sau đó, tự mình lấy đĩa cá chép chua ngọt đặt vào trong hộp đựng thức ăn.

"Tiểu thư, con cá này nấu rất cực khổ." Diễm Nhi có chút không nỡ.

"Tỷ tỷ gây như vậy, cần phải bồi bổ ." Trong chốc lát món ăn trên bàn ít đi hơn phân nửa, mà hai hộp đựng thức ăn lớn thì đầy ắp, Úy Tuệ hài lòng, cười đưa mấy thứ này cho Đào Nhi và Hỉ Nhi.

"Phải đích thân đưa đến tận tay tỷ tỷ, biết không? Cũng không thể để cho những người trong viện của tỷ ấy nhận thay."

Mặc dù nàng biết, Úy Như Tuyết sớm sửa trị những hạ nhân đó cho ngoan ngoãn, nhưng chỉ sợ trên mặt chịu thua, trong lòng không phục.

Trời còn chưa sáng, mặc dù những hạ nhân kia nhận được đồ, không nói cho Úy Như Tuyết, trở về lại tự mình ăn hết, họ không nói, người khác cũng không biết.

Hắc hắc, Úy Tuệ rất đặc ý tâm tư cẩn thận tỉ mỉ của mình, thấy hai nha hoàn đi, nàng vẫn chưa yên tâm bồi thêm một câu: "Một lát tự tay giao cho tỷ tỷ, nhìn nàng ăn xong mới có thể trở về đó..."

Chờ hai người Đào Nhi đi xa, lúc này Úy Tuệ mới “oa” một tiếng, trực tiếp đứng, cầm đũa lên gắp một miếng thịt lớn nhét vào trong miệng.

Mẹ ơi, nàng đói bụng lắm rồi. Mà lúc đó, Úy Như Tuyết cũng trở về viện của mình, vắng lặng không một tiếng động, sợ là mấy người hạ nhân kia của nàng đang ngủ say sưa, dĩ nhiên sẽ không chú ý chủ tử là nàng cả ngày không có ở nhà, chỉ sợ nếu họ biết nàng xảy ra chuyện, vui mừng còn không kịp đấy chứ.

Cười lạnh, Úy Như Tuyết trở lại phòng mình, cũng không nấu nước nóng, chỉ dùng chút nước lạnh rửa mặt chải đầu, đổi xiêm y sạch sẽ xong chuẩn bị ngủ.

Lúc này, hai người Đào Nhi và Hỉ Nhi tới, còn mang theo thức ăn nóng hổi.

Trong phòng, Úy Như Tuyết không tính mở cửa, chỉ nói: "Cám ơn ý tốt của tiểu thư các người, ta không đói bụng, mang về đi."

Đào nhi vội nói: "Tiểu thư nói, Đại tiểu thư gây, cần bồi bổ, còn nói, phải giao mấy món ăn này vào trong tay của người, nhìn người ăn, hai nô tỳ mới có thể trở về."

Trong phòng, Úy Như Tuyết ngồi ở đầu giường nghe nói, thật lâu chưa lên tiếng trả lời, chỉ hơi nghiêng đầu, xuyên qua cửa sổ mở toang, nghiêng nhìn bầu trời xanh trắng, cơn gió lạnh thổi vào, nàng lại không cảm thấy lạnh.

"Đại tiểu thư." Ngoài cửa, hai người Đào Nhi thấy không có động tĩnh có chút nóng nảy.

"Để ngoài cửa đi, lát ta ra lấy."

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Thất Vọng

Đoán đám người Tiêu Diễm cũng đói bụng rồi, Úy Tuệ nhiệt tình mời mọi người trong phòng, sau đó ăn mỹ thực thỏa thích.

Bởi vì lúc trước Thọ Nhi cũng đã dùng bữa chung với nàng, hiện tại cũng không còn mất tự nhiên nữa, chủ tử vừa phân phó thì từng người tự giác mang cái ghế tới đây ngồi xuống ăn.

Mà trong lòng Tiêu Diễm càng thêm kích động, dường như đây là lần đầu tiên Tuệ muội muội mời hắn ăn cơm, thật tốt.

Mọi người ăn cơm xong, trời cũng sáng hẳn.

Nhìn Tiêu Diễm còn không có ý tứ rời đi, Úy Tuệ đành phải ngáp, nói buồn ngủ quá, không thể bồi hắn, cũng đuổi hắn trở về phủ nghỉ ngơi.

Phía trước nói không có thể bồi hắn, Tiêu Diễm rất mất mặt, phía sau, nàng còn nói hắn vất vả một ngày một đêm, đôi mắt đỏ ngầu, nhất định là rất vất vả, nhìn rất đau lòng, nếu hắn không trở về nghỉ ngơi, về sau sẽ không để ý tới hắn, lúc này Tiêu Diễm mới hài lòng rời đi.

Chờ hắn vừa đi, làm sao Úy Tuệ còn có nửa phần mệt mỏi.

Có thể do một ngày một đêm trải qua quá nhiều biến cố, lúc này Úy Tuệ chẳng những không mệt, ngược lại giống như căn thuốc lắc, tràn đầy tinh lực, bắt đầu phân phó mấy người Thọ Nhi lục tung thu thập Cổ ngọc.

Mọi người không rõ nàng muốn làm gì, nhưng tiểu thư muốn làm như vậy, họ dĩ nhiên phối hợp.

Kết quả là lấy ra toàn bộ những vật có liên quan đến ngọc, trưng bày từng món trước bàn.

Lần này Úy Tuệ có thể tính là mở mang tầm mắt, nhiều ngọc bội, ngọc khí (vật làm bằng ngọc), ngọc sức (trang sức bằng ngọc), còn có sợi roi của nàng có chuôi làm bằng dương chi bạch ngọc, hắc, chẳng lẽ Úy gia này khai quặng ngọc hay sao? Có tiền có thể tùy hứng nha.

Đầu năm nay, ngọc tốt một chút có thể quý hơn vàng bạc.

"Được rồi, tất cả đều gói lại cho ta."

Thọ Nhi vừa thận trọng phân loại đóng gói, vừa tò mò hỏi: "Tiểu thư, gói những thứ này lại để muốn làm gì?"

"Ta cũng không biết." Úy nương mi, đợi các nàng gói lại tốt lắm, đứng dậy: "Đi, mang theo những thứ này đến tìm Đại tiểu thư."

"A?" Đào Nhi giật mình: "Tiểu thư muốn đưa những thứ này cho Đại tiểu thư sao?"

"Tỷ ấy hiếm lạ sao?" Úy Tuệ buồn cười, dựa vào bản lĩnh của sát thủ tỷ tỷ, muốn những thứ này còn không phải dễ như trở bàn tay sao?

Đào Nhi ghen lời, lăm bầm, không hiếm lạ thì đưa làm gì? Những thứ này đều là trong ngày thường tiểu thư thích nhất.

Nói tới, từ lúc xuyên qua cho tới nay, đây là lần đầu tiên Úy Tuệ chủ động đi tìm Úy Như Tuyết.

Hắc hắc, trước khi bộc lộ thân phận, từ đầu đến cuối nàng sợ như trong sách viết, mình sẽ bị sát thủ tỷ tỷ này hại chết không có chỗ chôn, cho

nên trốn tránh mọi nơi.

Trải qua tối hôm qua, hắc hắc, nàng không bao giờ sợ nữa.

Trái lại, bởi vì có một tỷ tỷ lợi hại, nàng tự mãn không thôi, bước đi cũng nhẹ nhàng, rất có vài phần mùi vị tiểu nhân đặc chí lại càn rỡ.

Rất nhanh đã đến chỗ của Úy Như Tuyết, mấy nha hoàn vú già đang mặt ủ mày chau quét dọn đình viện, dọn dẹp hoa cỏ.

Vừa thấy Úy Tuệ tới, ánh mắt đám người lập tức sáng lên, rồi rít buông việc trong tay xuống, ân cần tới thỉnh an, trong đó, ý tứ nịnh nọt lấy lòng quá mức rõ ràng, khiến cho Úy Tuệ hơi xấu hổ, nói cho cùng, họ cũng không phải là nô tài của mình.

"Được rồi, làm việc của các người đi, ta tìm Đại tỷ tỷ." Úy Tuệ đẩy mọi người ra, mang theo Thợ Nhi đi thẳng tới phòng ngủ.

Sau lưng, mấy nha hoàn vú già nháy mắt ra hiệu, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

Nhớ thời gian trước kia các nàng đã quen kiêu ngạo hống hách, nhưng kể từ ngày Úy Như Tuyết ở trước mặt của mọi người, cắt đứt hai tay của Lục Nhi từng chút một, mấy người các nàng thầm hận, ngoài sáng ai cũng không dám láo xược nữa.

Nhưng đáng giận là lúc trước, ba ngày hai bữa Nhi tiểu thư đều tới bắt lỗi Đại tiểu thư, ngày nào không vung mấy roi lên người Đại tiểu thư, các nàng đều cảm thấy không thoải mái, nhưng mấy ngày nay, ngay cả bóng dáng của Đại tiểu thư các nàng cũng mò không ra.

Thậm chí, cố ý thả ra tin đồn, Đại tiểu thư ngang ngược thế nào, muốn đoạt danh tiếng của Nhi tiểu thư.

Nhưng Nhị tiểu thư vẫn không có động tĩnh gì.

Mấy người các nàng sắp thất vọng rồi.

Nhưng đúng lúc thất vọng thì Nhị tiểu thư tới đây, mắt thấy Nhị tiểu thư từng bước từng bước đi tới trước cửa phòng của Đại tiểu thư, tim của các nàng đều nhảy lên, vẻ kích động gần như tràn ra trên mặt.

Đi vào, mau vào đi, đi vào hung hăng xử lý Đại tiểu thư ác độc kia một trận đi, quất chết mới tốt, như vậy các nàng cũng được giải thoát.

Nhưng mà khiến cho mọi người kinh hãi rồi.

Nhị tiểu thư không giống như ngày thường đá văng cửa phòng đi vào, mà là hết sức lễ phép gõ cửa.

Cốc cốc cốc... Mấy nha hoàn vú già đứng trong sân, hai mắt nhìn chăm chăm bàn tay trắng nõn của Úy Tuệ, chỉ thấy mấy ngón tay cong lại gõ từng cái lên cửa, ước chừng gõ mười hai cái.

Mọi người kinh hãi chảy mồ hôi lạnh khắp người.

Bên này, Úy Tuệ lại không phát hiện ra, nàng giống như một người bình thường tùy ý, gõ vài cái lên cửa, không thấy ứng tiếng, kêu lên: "Tỷ, là ta. Tỷ muốn Cổ ngọc, ta tìm được rất nhiều nè."

Trong phòng, Úy Như Tuyết đang ăn điểm tâm.

Mặc dù nàng không chú ý tới thức ăn, nhưng tuyệt đối chú trọng bầu không khí ăn cơm.

Lúc nàng ăn cơm không thích bên cạnh có người quấy rầy, lúc này sẽ khiến cho nàng có loại cảm giác bị cướp thức ăn, khiến cho từ trong đáy lòng của nàng có cảm giác bất an.

Nhưng nghe Úy Tuệ nói tới Cổ ngọc, Úy Như Tuyết lập tức hứng thú, mặc dù tối hôm qua thấy phản ứng của nha đầu kia, nàng cũng không ôm bất kỳ hi vọng nào, nhưng ngựa chết chữa thành ngựa lành, hiện tại nàng không có một chút đầu mối nào, nhìn một cái cũng không sao.

Buông bát đĩa trong tay, nàng từ từ đứng dậy, đi ra mở cửa.

Vừa thấy Úy Như Tuyết, Úy Tuệ lập tức trở nên nhiệt tình, trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy ý cười rực rỡ, khiến cho một người quen cô độc như Úy Như Tuyết cũng có chút hoảng hốt.

Có chuyện gì mà nha đầu kia vui vẻ giống như ăn mật vậy.

"Đưa đồ vào." Bỏ qua vẻ mặt lạnh lẽo ngàn năm không đổi của Úy Như Tuyết, Úy Tuệ thân thiết kéo cánh tay của nàng, vây quanh nàng đi vào buồng trong.

Úy Như Tuyết rất không quen thân cận với người khác như vậy, muốn rút tay ra, cũng may lúc này Úy Tuệ tự mình buông lỏng ra, nàng nhìn điểm tâm trên bàn còn chưa dùng xong, còn là do mình phái người đưa qua, không khỏi cười nói: "Thế nào? Có hợp khẩu vị của tỷ không?"

Nói xong, thấy những thức ăn này không được động đến nhiều lắm, đôi mày thanh tú nhíu lại: "Sao lại không động đến? Ăn không ngon sao?"

Một bàn kia của các nàng ăn tới thấy đầy, Tiêu Diễm cũng uống một hớp sạch sẽ nước canh mà.

"Đang ăn." Úy Như Tuyết liếc nàng một cái, ám chỉ là nàng ấy đột nhiên tới đây, quấy rầy nàng dùng cơm.

Nhưng hiển nhiên Úy Tuệ cũng không có cùng suy nghĩ với nàng, chỉ kinh hô: "Mới ăn? Vậy không phải nguội rồi sao?"

Nói xong, nàng cầm đôi đũa đã được nàng ấy dùng qua, trực tiếp gấp một chút ức thịt cá bỏ vào trong miệng, quả nhiên lạnh lẽo, sắp thành cá đông lạnh rồi.

"Không phải sớm tặng cho tỷ sao? Sao lúc này mới ăn, huống chi lạnh thành như vậy, nên kêu người mang đi hâm nóng chứ. Lạnh như vậy ăn vào bụng, tỷ không sợ đau bao tử sao."

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của Úy Như Tuyết, Úy Tuệ chỉ tiếc rên sất không thành thếp: "Thật là không biết chiều cố mình. Điềm Nhi, người mang những thứ này vào bếp hâm nóng."

"Dạ." Mấy nha hoàn buông mấy thứ trong tay ra, rồi rít tới thu dọn bát đũa.

Úy Như Tuyết rất muốn nói không cần, cơm canh lạnh nóng đều không sao, dù sao cũng tốt hơn những thứ nàng từng ăn sống rất nhiều, nhưng thấy Úy Tuệ nhú chặt chân mày, đột nhiên nở nụ cười, cũng không nói chuyện, mặc cho các nàng lẩn qua lẩn lại đi, mình thì từ từ mở ra những bao vải kia, kiểm tra ngọc bên trong.

Chỉ là, mở ra tất cả cũng không có cái mình muốn.

Úy Như Tuyết thất vọng.

Thấy vẻ mặt của nàng, Úy Tuệ cũng đoán được: "Thế nào? Không có sao?"

Úy Như Tuyết lắc đầu.

Úy Tuệ chưa từ bỏ ý định: "Vậy tỷ nói cho ta một chút, rốt cuộc Cổ ngọc này có hình dạng gì? Còn nữa, chỉ bằng một khối ngọc, có thể làm cho chúng ta trở về hiện đại? Ngọc này có phép tiên sao?"

Lại còn phép tiên? Có phải nàng ta đọc nhiều truyện thần thoại quá rồi không?

Úy Như Tuyết buồn cười, vừa định giải thích, bên ngoài có người bấm báo, nói là lão thái thái và lão gia trở về, phu nhân bảo hai vị tiểu thư cũng chỉnh đốn một chút, cùng ra tiền thính đón. (Bà già dối trá và ông cha khó ưa kia đã trở lại)

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Nghi Ngờ

Trong đại sảnh nhà chính của Ủy phủ đầy ắp người, các loại tiếng nói tiếng cười, rất náo nhiệt.

Nhưng thời gian ba chung trà đã qua, Ủy lão phu nhân ngồi ngay ngắn ở chủ vị (vị trí trên cùng), hưởng thụ đám hạ nhân dập đầu bái lạy, cũng hỏi thăm Thượng Quan Tể Nguyệt, trong lúc bà không có ở đây, mọi chuyện trong phủ đều tốt chứ?

Thượng Quan Tể Nguyệt tất nhiên bấm báo hết mọi chuyện.

Cuối cùng, Ủy lão phu nhân lại tính đưa tay muốn vỗ về an ủi Ủy Vân Nhạc vẫn rúc vào bên người Thượng Quan Tể Nguyệt, biểu lộ lòng từ ái của tổ mẫu.

Thế nhưng Ủy Vân Nhạc chẳng những ngốc mà còn nhát như chuột, tay tổ mẫu còn chưa đụng tới mình, hấn sợ trốn ngay ra sau lưng Thượng Quan Tể Nguyệt.

Thượng Quan Tể Nguyệt đau lòng không thôi, chỉ đành phải nhận lỗi với Ủy lão phu nhân.

"Đứa bé đáng thương." Ủy lão phu nhân nhẹ nhàng thở dài, chợt, lại lộ ra vui mừng cười nói: "Chỉ là, lần này đi Vân Phật Tự, lão thân tự mình hỏi Bồ Tát cho hài tử này, Bồ Tát nói bệnh của hài tử này nhất định sẽ khỏi hẳn. Ôi, ta đây cũng yên lòng."

"Tổ nãi nãi còn vì hấn tổn ba ngàn lượng bạc tiền nhang đèn." Dòng chính nữ Chi thứ hai Úy Minh Châu nâng khuôn mặt xinh đẹp lên, hơi kiêu ngạo nhìn Úy Vân Nhạc, trong lòng cực kì không cam tâm, một tiểu tử ngốc mà thôi, đã tổn nhiều bạc mời đại phu cho hấn như vậy rồi, lần này, đi lên chùa dâng hương, ai ngờ, tổ nãi nãi vừa ra tay lại là ba ngàn, nàng thấy mà muốn trợn trắng mắt.

Cái này còn chưa tính đến Úy Tuệ và Úy Vân Kiệt.

Chỉ với huynh muội ba người, tổ nãi nãi tổn một vạn bạc tiền nhang đèn, nói là phù hộ huynh muội bọn họ khỏe mạnh cát tường (may mắn).

Xì!

Nghĩ tới bên trong Đại phòng, tính thêm kẻ ngốc Úy Như Tuyết kia nữa, tổng cộng bốn huynh muội, tất cả đều là phá sản, Úy Minh Châu vô cùng khinh thường.

Nếu tổ nãi nãi đồng ý cho Chi thứ hai số bạc đó, đồng ý cho nàng, hiện tại nàng đã sớm nổi danh rồi, cần gì cả ngày phải nhắm mắt theo sau môn sinh Úy Tuệ chứ, đến bây giờ, Thái tử điện hạ cũng chưa từng liếc mắt nhìn nàng một cái.

"Con thật nhiều lời." Úy lão phu nhân quả mắng cười liếc Úy Minh Châu, đôi mắt lại tìm tòi trong đại sảnh, hơi thất vọng hỏi: "Sao Tuệ Nhi của ta không tới? Ngược lại những người khác cũng thế."

"Tuệ muội muội luôn luôn dậy trễ, sợ là lúc này vẫn còn ở trên giường đấy." Biểu cô nương Vân Phượng Kiều dịu dàng nhỏ nhẹ, khẽ cười nói.

Úy lão phu nhân cũng cười: "Đúng vậy, hài tử kia rất tham ngủ. Thôi, các người đi nói cho nàng biết, đợi nàng ngủ đủ, cần phải lập tức đi tới phòng của lão thái thái ta đây. Cũng sắp hai tháng rồi, người khác còn đỡ, nhưng đứa nhỏ Tuệ Nhi này thật sự khiến cho người ta nhớ nhung mà."

Nói xong, lại hỏi Trương ma ma bên cạnh Công chúa Minh Ca, bởi vì thân thể Công chúa Minh Ca không thoải mái, không tới được nên bà tới thay.

"Mấy ngày nay lão thân không có ở đây, Nhị tiểu thư toàn bộ đều tốt chứ?"

Thật ra thì bà muốn hỏi là Nhị tiểu thư có gây họa hay không, có chọc giận Công chúa Minh Ca hay không, có lật tung Úy phủ lên không?

Trong lòng Trương ma ma cười lạnh, trên mặt vẫn dạ trả lời: "Đều tốt."

"Cũng được." Úy lão phu nhân nhẹ nhàng gật đầu, nhưng mà trong lòng lại nghi ngờ, lúc trước rõ ràng nghe nói chẳng những Úy Tuệ chọc giận khiến Công chúa Minh Ca sinh bệnh, còn thiết kế làm cho người ta đánh Úy Như Tuyết tàn nhẫn, nhưng mới không qua mấy ngày, đột nhiên Úy Tuệ đổi tính, chẳng những đối với Công chúa Minh Ca ngoan ngoãn hiền chuyện, ngay cả đối với Úy Như Tuyết cũng không giống ngày trước.

Bà nhảy bén cảm thấy nhất định là có người thừa dịp lúc bà không có ở đây, động tay động chân, vì sợ không may nên lúc này mới vội vã trở về, nói ra cho oai là lo lắng quý phủ, thân thể Công chúa Minh Ca yếu đuối, sợ trông nom không chu toàn.

Mà vừa trở lại, quả nhiên bà cảm giác thấy không đúng, nếu như theo ngày trước, chỉ cần vừa phát ra tin tức bà trở về, tất nhiên Úy Tuệ là người đầu tiên bồ nhào tới, nhưng giờ phút này, bà đợi lại đợi, không để ý một đường vất vả, vậy mà nha đầu kia vẫn không tới.

Xem ra, thật sự có chuyện.

Ngay lúc sắc mặt lão thái thái không ngừng biến đổi, âm thầm nghi ngờ rốt cuộc kẻ nào đã động tay động chân ở sau lưng thì có nha hoàn báo

lại, Đại tiểu thư Nhị tiểu thư tới.

Vốn nghe nói Nhị tiểu thư tới, trên mặt Úy lão phu nhân vui mừng, nhưng chờ thấy Úy Tuệ vậy mà kéo cánh tay Úy Như Tuyết cùng đi vào, vẻ vui mừng trên mặt bà cứng đờ.

Thật ra thì, cho dù ai thấy một màn thân thiết của hai tỷ muội này đều sẽ cho rằng gặp quý.

"Tổ mẫu, tôn nữ tới thỉnh an người." Úy Tuệ mới không thèm để ý tới vẻ mặt như gặp quý của mấy người trong phòng, thân thân thiết thiết kéo Úy Như Tuyết đi tới, hành lễ thỉnh an Úy lão phu nhân.

Gừng càng già càng cay, khi những đôi mắt của mấy người khác sắp lòi ra thì Úy lão phu nhân đã sớm đề nghi ngờ trong lòng xuống, từ ái vẫy các nàng.

"Mau miễn những loại nghi thức xã giao kia đi. Tuệ Nhi, nhanh đến trước mặt tổ mẫu, để tổ mẫu nhìn một chút, có mấy ngày không thấy, giống như gầy đi không ít."

Úy Như Tuyết không dấu vết muốn rút cánh tay của mình về, tất cả nơi này đều không hợp với nàng, nàng vốn không muốn tới đây, nhưng Úy Tuệ lại lôi kéo nàng, không có biện pháp.

Lúc này thấy tổ tôn (bà cháu) người ta thân thiết, bản năng nàng muốn lui sang một bên.

Nhưng Úy Tuệ vẫn kéo tay nàng không thả.

Bất đắc dĩ Úy Như Tuyết đành phải đi theo bên cạnh nàng.

"Tổ mẫu, Tuệ Nhi cũng rất nhớ người." Nhớ bà vì sao có thể hạ độc hại ta.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Úy Tuệ chất đầy ý cười, vừa lôi kéo Úy Như Tuyết đi tới, đẩy Úy Minh Châu và Vân Phượng Kiều ra, thân thiết tựa sát vào người Úy lão phu nhân, làm nũng khoe mẽ: "Tổ mẫu, có mang thứ tốt về cho Tuệ Nhi không? Mau lấy ra cho Tuệ Nhi nhìn một chút."

"Con đó." Úy lão phu nhân nhìn bộ dáng này của nàng, lại có mấy phần đắc ý.

Không uổng công sức bà bỏ ra mấy năm nay, mặc dù có người phá rối ở sau lưng, sợ cũng không dễ dàng như vậy, nhìn nha đầu này thân thiết nhiệt tình với mình như vậy, chỉ là, đột nhiên nàng lại thân thiết với Úy Như Tuyết như vậy, lại hỏi: "Là cái gì?" Thấy bà cố ý thừa nước đục thả câu, Úy Tuệ lay cánh tay của lão phu nhân, đóng đưa làm nũng, rốt cuộc khiến cho Úy lão phu nhân chịu không nổi, cười đuổi ngón tay chọt xuống cái trán của nàng.

"Nha đầu nhà người, xem ra nhớ tổ mẫu là giả, nhớ đồ tốt của tổ mẫu mới là thật."

"Hi hi." Úy Tuệ nhếch miệng cười: "Lời đó của tổ mẫu sai rồi, Tuệ Nhi nhớ tổ mẫu là thật, nhớ đồ tốt của tổ mẫu cũng là thật. Hắc hắc, huống chi, tổ mẫu đối đãi với Tuệ Nhi tốt như vậy, có đồ tốt dĩ nhiên là ưu tiên cho Tuệ Nhi."

"Xem con nói chuyện này, ngọt quá." Úy lão phu nhân cười đến không khép miệng được, một bên lệnh cho tâm phúc là Thương ma ma đi lấy đồ, sau đó nói với Úy Minh Châu và Vân Phượng Kiều bị gạt ra hai bên: "Cũng lấy lễ vật của các con mang đến, thừa dịp này đưa cho Tuệ Nhi đi, thấy nha đầu này trông mong giống như khi con không ăn được trái đào vậy."

Úy Minh Châu thâm trầm mắt, lấy viên trân châu to bằng trứng bồ câu từ trong túi áo ra, có chút không nỡ đưa qua.

Ngược lại Vân Phượng Kiều không có rộng rãi như nàng ta, chỉ là một bức Long Phượng Trình Tường thêu hai mặt, nhưng cũng vô cùng xinh đẹp.

"Đều là cho ta à? Ừ, không tệ." Úy Tuệ xem xét cảm thấy không tệ, mặc dù hai thứ này không cách nào so sánh được với những thứ tốt trong nhà mình, nhưng là được cho không, không lấy thì thật phí.

Nàng vội kêu Thọ Nhi đứng ngoài cửa chờ hầu hạ đi vào thu hai thứ này.

Cuối cùng, thấy hai nha đầu không lên tiếng, Úy Tuệ giả bộ nghi ngờ hỏi: "Không còn nữa sao?"

"Cái gì?" Vân Phượng Kiều sửng sốt, khó hiểu.

Trong mắt Úy Minh Châu có lửa: "Người còn muốn cái gì?" Nàng rất không dễ dàng mới dâng mình châu Nam Hải ra được, tiểu tiện nhân này còn không biết đủ sao?

Thấy hai nàng như thế, đột nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn của Úy Tuệ trầm xuống: "Đại tỷ tỷ cũng ở đây, lễ vật của các người cho nàng đâu?"

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỨNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Từ Chối

"Đại tỷ tỷ cũng ở đây, lễ vật các người tặng cho nàng đâu?"

"Cho nàng?" Vẻ mặt Úy Minh Châu như gặp quỷ, Vân Phượng Kiều vẫn là thu lại bốt, chỉ là vẻ mặt có chút mờ mịt.

Đáy mắt Úy lão phu nhân xẹt qua ánh sáng u ám, chợt cười ha ha nói: "Có, đều có. Thương ma ma, đi lấy đồ cho Đại tiểu thư."

"Vâng" Thương ma ma đưa hộp gấm cho Úy lão phu nhân: "Đây là của Nhị tiểu thư, nô tỳ đi lấy cho Đại tiểu thư."

"Đi thôi." Úy lão phu nhân phất tay.

Vân Phượng Kiều vô cùng biết nhìn mặt gửi lời, thấy lão phu nhân như thế, cũng hí mắt cười nói: "Trong ngày thường, Đại tỷ tỷ không dễ dàng ra ngoài. Muội muội ta vốn tính một lát nữa đưa lễ vật qua đây."

Nói xong, dùng cùi chỏ chọc Úy Minh Châu.

Úy Minh Châu không phục lắm, thứ tốt đều cho Úy Tuệ thì cũng thôi đi, dựa vào cái gì ngay cả kẻ ngốc Úy Như Tuyết này cũng phải cao hơn nàng một cái đầu chứ? Nàng làm mặt lạnh không lên tiếng.

Khóe mắt Úy lão phu nhân liếc nàng một cái, cực kì không vui, thầm nghĩ đây là một kẻ không có tiền đồ, tương lai cũng không làm được chuyện lớn.

"Đến đây, Tuệ Nhi, nhìn xem tổ mẫu mang cho con cái gì nè?"

Ngay trước mặt Úy Tuệ, Úy lão phu nhân mở hộp gấm ra, lại cẩn thận mở vải tơ màu vàng sáng bao bên ngoài ra, lộ ra một góc ngọc Kỳ Lân.

Ngọc Kỳ Lân này toàn thân màu đỏ, óng ánh trong suốt, giống như có tơ máu đang chảy khắp thân thể.

"Huyết ngọc?" Úy Tuệ vô cùng kinh ngạc, ngay cả thường thấy thứ tốt như Úy Như Tuyết cũng mở to hai mắt.

Ngọc tốt thì cũng thôi, nhưng mà, huyết ngọc... Lại còn là một miếng huyết ngọc Kỳ Lân hoàn chỉnh được điêu khắc tinh xảo như vậy.

Đột nhiên nàng tò mò, làm thế nào mà Úy lão phu nhân có thể tìm được thứ này? Mà còn không chút do dự đưa cho Úy Tuệ.

"Ừ." Úy lão phu nhân có chút kinh ngạc nàng vậy mà lại nhận biết, thoả mãn gật đầu: "Tuệ Nhi của ta thật biết phân biệt hàng tốt xấu."

Phân biệt hàng tốt xấu có ích cái rắm, nghe nói huyết ngọc này đều lấy ra từ trong đồng xác chết thối rửa, bà ta đưa cái này cho mình làm gì? Úy Tuệ nhìn thứ này đột nhiên có chút sợ hãi.

"Tổ mẫu, người muốn đưa thứ này cho con sao?" Đầu Úy Tuệ ngả về sau, gần như tựa vào trên vai Úy Như Tuyết.

Úy Như Tuyết không cử động, chỉ nhìn chăm chăm thứ trong hộp gấm, thứ này thật sự rất khó có được, nhưng khi lão phu nhân tháo vải tơ màu vàng ra, đặt khối huyết ngọc Kỳ Lân có kích cỡ to bằng bàn tay ở trong lòng bàn tay thì trong mắt Úy Như Tuyết bắn ra ánh sáng lạnh, nàng nhạy cảm phát hiện manh mối, chỉ là im lặng không nói.

Úy lão phu nhân thấy Úy Tuệ giống như không muốn, như chē nàng không hiểu chuyện liếc nàng một cái: "Hài tử ngốc, con cũng biết đây chính là bảo vật bao nhiêu người mơ ước."

"Bảo vật?" Được rồi, đúng là bảo vật vô giá đấy.

Nếu không thì lấy thôi.

Úy Tuệ động lòng, bản năng quay đầu chớp mắt với Úy Như Tuyết, nghĩ thầm, bảo vật tới tay không lấy thì quá đáng tiếc, huống chi, nàng không dám dùng, nói không chừng tương lai có thể bán lại cho người khác, cũng có thể kiếm không ít.

Hì hì, đến lúc đó, thoát khỏi Úy gia, có thể cùng Thượng Quan huynh sống những ngày vui vẻ hạnh phúc rồi. (Lại mơ)

Dĩ nhiên, nếu như tỷ tỷ đệ đệ còn có Công chúa mẫu thân bằng lòng, nàng không ngại cả nhà ở chung một chỗ, ha ha, càng náo nhiệt.

Nàng nghĩ đến khiến trong mắt đều vui đến nở hoa, nào biết Úy Như Tuyết lại hiện lên vẻ tàn khốc.

"Không cần?" Úy Tuệ dùng khẩu ngữ hỏi.

Úy Như Tuyết khẽ nháy mắt.

A! Trong lòng Úy Tuệ kêu rên, bỏ qua việc thứ đó lấy từ đồng xác chết ra, huyết Kỳ Lân này rất chộc người hiểm lạ đấy.

Chỉ là, cho rằng sát thủ tỷ tỷ sẽ không hại mình, Úy Tuệ vẫn nhẫn nhịn, quay đầu lại cười nói với úy lão phu nhân: "Đã là bảo vật, tổ mẫu nên giữ lại, cho cháu gái cũng không sợ bị làm hỏng sao."

"Thứ cho con bị làm hỏng còn ít sao? Hiện tại ở trước mặt ta nói những lời này." Úy lão phu nhân cứng chiu cười nhạo nàng: "Con chỉ cần

nói con thích hay không, thích thì mau cầm đi. Con không biết chứ, đoạn đường này, hai tỷ muội kia muốn nhìn thử, ta đều không cho."

Thật sao? Trong lòng Úy Tuệ càng thêm hoài nghi, Vân Phượng Kiều là ngoại tôn nữ thì coi như xong, suy cho cùng cũng là người khác họ, thế nhưng Úy Minh Châu là tôn nữ ruột của lão thái thái, cũng chính là, lão thái thái là mẹ ruột của phụ thân Úy Minh Châu.

Bà thật sự có thể không phân biệt trong ngoài thân sơ sao?

Lại nói, lấy việc tốt quá hóa dở, chuyện làm quá mức chặt chẽ, ngược lại gây ra nghi ngờ.

Dù sao, Úy Tuệ cũng không tin trong thiên hạ thật sự có người như vậy, giống như hiện đại, mặc dù bà ngoại đối xử với nàng rất tốt, nhưng là, đó là dưới tình huống anh họ không có ở đó, nếu có anh họ ở đó thì nàng cũng chỉ có thể đứng sang một bên mà hóng gió.

Lẳng lẳng nhìn chăm chăm huyết Kỳ Lân kia một lúc lâu, khi Úy lão phu nhân nghĩ nàng đã căn câu, hài lòng nhếch môi, phủ vải tơ lên, chuẩn bị để cho Thọ Nhi cất kỹ.

Không ngờ Úy Tuệ lại nhẹ nhàng lắc đầu, nói một câu: "Không cần."

"Ồ." Tay Úy lão phu nhân run lên, thiếu chút nữa làm rơi hộp gấm xuống: "Con nói cái gì?"

"Tôn nữ nói không cần." Lưu luyến thu hồi tầm mắt, Úy Tuệ ngẩng đầu nhìn vào mắt Úy lão phu nhân, lại nhạy bén bắt được đáy mắt của bà có sự bối rối và tàn nhẫn, lúc này trái tim run lên, cho rằng sát thủ tỷ tỷ làm rất đúng.

"Tổ mẫu, trước kia là trước kia, hiện giờ tôn nữ đã lớn. Sẽ không nào loạn giống như trước nữa. Huống chi, vạn vật đều có linh khí, đang rất tốt

mà bị người làm hỏng thì không tốt lắm?"

"Con?" Úy lão phu nhân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của nàng, tạm thời nói không ra lời.

Thay đổi, thay đổi quá nhiều, nếu không phải vẫn là bộ dáng đó, bà thật nghi ngờ có phải có người âm thầm tráo đổi Úy Tuệ hay không? (Vâng là đại thần xuyên không đã đánh tráo Tuệ Nhi của bà)

Úy cười hì hì, giúp cất kỹ Ngọc Kỳ Lân: "Tổ mẫu, đồ tốt như vậy, đặt ở chỗ của người mới không phụ sự tồn tại của nó. Người cất thật kỹ. Phóng tầm mắt nhìn, Úy gia chúng ta trừ tổ mẫu ra, ai cũng không xứng có đồ tốt như vậy."

Rõ ràng là lời khen ngợi, nhưng Úy lão phu nhân nghe cảm thấy rất chói tai, nếu như ngọc Kỳ Lân này là thật, cũng...

Úy Minh Châu thấy Úy Tuệ không cần, lúc này trong lòng nở hoa, lập tức giúp đỡ khuyên nhủ: "Tổ mẫu, Nhị tỷ tỷ nói không cần, người hãy giữ lấy, cẩn thận đừng để rơi."

Nói xong, nàng còn muốn tiến lên cầm hộp gấm.

Nói thật ra, nàng chỉ nhìn thấy Kỳ Lân này một lần, nương nói đó là một vật trân quý, có thể có linh khí, người bình thường rất khó có được, ai ngờ được, thế nhưng bà già sắp chết này không nói hai lời đưa cho Úy Tuệ, quá đáng giận, cũng may, bao cớ Úy Tuệ này không biết phân biệt tốt xấu, thế nhưng không cần, thật tốt quá.

Chỉ cần đặt ở chỗ lão thái thái vậy tương lai nàng có cơ hội lấy được, chiếm thành của mình.

"Đúng vậy, tổ mẫu, mau cất kỹ, vật này nên cầm nhẹ để nhẹ, không cần thận va chạm bị hỏng, như vậy thật đúng là nghiệp chướng." Úy Tuệ

cũng nhân cơ hội khuyên.

Khuôn mặt từ ái của Úy lão phu nhân cứng đờ trong chốc lát, cười càng thêm miễn cưỡng, thậm chí còn mang theo tàn nhẫn: "A, a, đều là tôn nữ ngoan của ta, biết nghĩ tới tổ mẫu rồi."

"Đúng vậy." Úy Tuệ cười càng thêm rực rỡ, phía dưới, bàn tay nhỏ không an phận néo nhẹ vào lòng bàn tay của Úy Như Tuyết, nghiêng đầu nở nụ cười đắc ý với nàng.

Úy Như Tuyết cong môi, khẽ nhướn đôi mày thanh tú.

Nhưng đợi thật lâu mà Thương ma ma cũng không thấy trở lại, xem ra nói cho Úy Như Tuyết lễ vật thuần túy là nói dối.

Cũng may, Úy Như Tuyết cũng không thèm để ý mấy thứ này, Úy Tuệ cũng có thứ tốt là minh châu và bức thêu, nghĩ lại giờ ở bên cạnh lão thái thái rất không có ý nghĩa nên vội vàng cáo từ.

"Tổ mẫu, người đi đường vất vả mệt nhọc, không bằng về phòng nghỉ ngơi trước, lúc khác Tuệ Nhi sẽ đi qua thỉnh an người."

"Con gấp như vậy là muốn đi ra ngoài sao?" Úy lão phu nhân nhìn nàng sốt ruột đứng lên, cười bất đắc dĩ.

"Đi gặp Thái tử ca ca sao?" Úy Minh Châu sốt ruột khó nén thốt lên, ánh mắt của Vân Phượng Kiều bên cạnh nàng cũng lóe sáng, khuôn mặt bé nhỏ đỏ bừng.

Dù sao Úy Tuệ cũng không phải là tiểu cô nương mười mấy tuổi, nàng có linh hồn hiện đại hai mươi lăm tuổi, lúc này nhìn thấu tâm tư hai tiểu cô nương này, cười ranh mãnh, trả lời: "Thời gian không sớm rồi, nán lại nơi này rất lâu rồi, còn chưa có đi thỉnh an nương con nữa."

Nói xong, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nàng kéo cánh tay của Úy Như Tuyết, hai tử muội thân thân thiết thiết bỏ đi.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Khinh Bĩ

Vừa ra ngoài, Úy Tuệ lập tức kéo Úy Như Tuyết hỏi: "Ngọc Kỳ Lân đó thật tốt, sao không cho ta lấy?"

"Giả." Úy Như Tuyết liếc nàng một cái.

"Hả?" Úy Tuệ trừng to mắt: "Sao lại như vậy?"

Lão bà kia lại cho nàng một món đồ giả? Chẳng lẽ không sợ nàng phát hiện? Hay là lão bà kia không biết phân biệt thiệt giả, bị người lừa?

"Thật sự bỏ được cho người?" Dù chỉ ở lại một lát, Úy Như Tuyết cũng nhạy bén cảm giác Úy lão phu nhân cũng không đối xử tốt với Úy Tuệ như lời đồn.

Trường bối từ ái với văn bối, mặc dù Úy Như Tuyết chưa thể nghiệm qua, nhưng nàng không phải kẻ ngốc, cứng chiều và từ ái hoàn toàn là hai việc khác nhau.

Cái gọi là, cứng con như giết con, hưởng chi, Úy lão phu nhân hoàn toàn không phải cứng chiều Úy Tuệ đơn giản như vậy.

Không duyên không cớ cho nàng đồ tốt như vậy, chẳng lẽ không sợ người tôn nữ này rước lấy tai họa sao?

Úy Tuệ bĩu môi: "Đúng vậy, tốt với ta như vậy?" Trừ phi là bôi độc.

"Được rồi, ta còn có việc, người không phải muốn đi thỉnh an nương người sao? Đi thôi." Úy Như Tuyết quen lạnh lùng, biết nha đầu này biết được người khác cho nàng hàng giả, kế tiếp sợ là oán giận lại nhai, nàng mới không thêm khuyên giải an ủi, chỉ muốn tránh trước, để bên tai yên tĩnh.

"A." Hiếm thấy, lần này Úy Tuệ cũng không kiên quyết kéo nàng, thấy nàng đi, mình cũng mang theo hai tỷ muội Thọ Đào, cùng tới chỗ Công chúa Minh Ca.

Chủ tớ ba người đi không bao xa, đụng phải đoàn người đi tới, Úy Tuệ không nhận ra, cũng may có Thọ Nhi nhắc nhở.

"Thỉnh an Nhị lão gia Nhị phu nhân." Đợi người tới gần, hai người Thọ Đào thỉnh an.

Nam tử trung niên có hình dáng gầy yếu giống như có bệnh, chính là Nhị thúc Úy Thiên Minh của Úy Tuệ, hẩn nhẹ nhàng gật đầu với hai nha đầu: "Đứng lên đi."

Sau đó, ánh mắt sâu như giếng cạn nhìn về phía Úy Tuệ, nghi ngờ hỏi: "Tuệ Nhi gặp qua tổ mẫu của con rồi hả?"

"Ừ." Úy Tuệ cong môi, ngoan ngoãn hành lễ với hẩn, cười nói: "Nhị thúc tốt."

Úy Thiên Minh hơi sững sờ, phụ nhân xinh đẹp bên cạnh hẩn, chính là Nhị thẩm Nghiêm thị của Úy Tuệ, gương mặt cười: "A, nhiều ngày không gặp, Tuệ Nhi biết lễ phép rồi."

Sặc, đây là nói trước kia nàng không biết lễ phép? Úy Tuệ lờ nàng ta, bản năng không có nhiều hảo cảm với Nhị thẩm có dung mạo xinh đẹp, ánh mắt phức tạp này.

Trái lại, Nhị thúc tiều tụy vì bệnh này lại làm cho nàng cảm thấy khá thân thiết.

"Ừ, con vừa rời khỏi chỗ tổ mẫu. Muốn tới chỗ nương, nghe nói thân thể của mẹ không tốt, tới xem thử."

Trong mắt Úy Thiên Minh có sự kinh ngạc, nhưng cũng không rõ ràng, ngây ngẩn một lúc mới gật đầu: "Cần phải vậy, đi thôi."

"Nhị thúc, hẹn gặp lại." Úy Tuệ cười phất tay với Úy Thiên Minh, dẫn hai nha hoàn rời đi.

Úy Thiên Minh xoay người, nhìn chăm chăm bóng lưng vui vẻ của nàng, chỉ cảm thấy ngây thơ hồn nhiên, tốt hơn so với quá khứ, trong mắt không tự chủ xuất hiện sự dịu dàng.

Nghiêm thị nhìn chăm chăm phu quân bên cạnh, ý cười nơi đáy mắt đã sớm đông lạnh: "Hừ, thấy người nhìn đến nuốn rớt tròng mắt ra ngoài. Châu nhi Long nhi của ta, chưa từng gặp qua người như vậy, chẳng lẽ nàng ta là cốt nhục của người?"

"Khốn kiếp." Bị một câu cuối cùng của nàng chọc giận, Úy Thiên Minh ho khan dữ dội, sắc mặt càng thêm kém.

"Hừ." Nghiêm thị chán ghét lướt mắt nhìn hắn, lập tức vịn nha hoàn rời đi, chỉ chừa lại một mình Úy Thiên Minh ho khan hồi lâu.

Lúc này, Úy Tuệ tới chỗ Công chúa Minh Ca, còn chưa vào cửa, chỉ nghe thấy bên trong có tiếng đồ vật bị ném bể, còn pha lẫn tiếng quát bắt mẫn của nam nhân.

"Ta thấy người không phải thật tốt sao, bệnh? Bị bệnh còn có thể đánh đàn? Còn có thể đọc sách?"

"Đại lão gia, mấy ngày nay cơn đau thắt cơ tim của phu nhân lại tái phát, ăn không vô ngủ không được, đánh đàn đọc sách cũng là vì muốn thư giãn một chút, nếu không thì thật không có biện pháp." Trương ma ma thận trọng giải thích.

"Đau thắt cơ tim? Bà hỏi nàng ta thử xem vì sao tim lại đau? Hay là trong lòng nàng hoàn toàn không muốn gặp ai, lúc này mới cả ngày giả bộ bệnh, trốn ở trong phòng." Nam nhân lớn tiếng gầm thét, Úy Tuệ nhìn thấy nha đầu vội vàng chạy ra ngoài trốn dưới mái hiên, lại nghe tiếp.

Úy Tuệ cau chặt mày, kêu hai người Thọ Đào ngừng lại, một mình từ từ đi vào trong nhà.

Phía sau tiếng gầm gừ của nam nhân, cuối cùng nàng nghe được giọng nói của Công chúa mẫu thân.

"Úy Thiên Phong, ở nơi này của ta đùa bỡn tỏ ra uy phong đủ rồi thì đi đi." Lạnh lùng, cao quý, như băng như tuyết, có một loại tính tình lạnh nhạt không sợ người khác hiếp bức (uy hiếp áp bức).

Úy Tuệ thả đôi mày đang cau chặt ra, khóe môi không tự giác giương lên nụ cười, đã nói tính tình Công chúa mẫu thân cao ngạo thanh lãnh (trong trẻo mà lạnh lùng), người bình thường không có biện pháp với nàng.

Người càng nôn nóng, nàng càng thanh lãnh, đến cuối cùng giống như đập mạnh một quyền vào trong miếng bông.

Nhìn đi, trong phòng im ắng không tiếng động, nàng đều có thể tưởng tượng ra, phụ thân tiện nghi bị Công chúa mẫu thân nói những lời này có cảm giác buồn bực muốn làm thít người, lại không tìm thấy dao hoặc là không thể xuống tay.

Hắc hắc.

Âm thầm cười hai tiếng, Úy Tuệ vén rèm vào phòng.

Vừa tiến vào đã nhìn thấy, Công chúa mẫu thân ngồi ngay ngắn trước cổ cầm bên cạnh cửa sổ, một bàn tay vẫn còn nhẹ nhàng đặt trên dây đàn.

Mà sau lưng nàng chính là phụ thân tiện nghi chưa từng gặp mặt Úy Thiên Phong.

"Phụ thân, cha đã về." Úy Tuệ cố ý vui mừng chạy vào, mềm mại kêu, khi chạy tới phát hiện mảnh sứ vỡ trên mặt đất thì sửng sốt: "Sao lại như vậy?"

Úy Thiên Phong quay đầu, thấy khuê nữ ruột, sắc mặt tức giận ngọt ngào khẽ chuyển biến tốt lên.

"Tuệ Nhi, sao con lại tới đây? Không đi gặp tổ mẫu con sao?"

"Gặp rồi." Úy Tuệ nhảy qua mấy mảnh vụn kia, lao thẳng tới trong lòng Úy Thiên Phong, làm nũng nói: "Nhưng mà con cũng nhớ phụ thân nha."

Một câu nói khiến Úy Thiên Phong mềm lòng ngay lập tức, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng giống như đúc Công chúa Minh Ca lúc còn trẻ, trong lòng hẫng đau xót chua chát khó nhin, đã từng, Công chúa Minh Ca cũng giống như nàng, ngây thơ, đơn thuần, đáng yêu khiến cho người ta nâng niu trong lòng bàn tay sợ tan.

Cũng không biết từ khi nào thì nàng thay đổi, thay đổi không thích cười, không thích nói chuyện, thậm chí —— (mợ, tại ai)

Nghĩ đến nhiều năm như vậy, nữ nhân này cũng không cho hẫng chạm vào, trong lòng Úy Thiên Phong không nén được giận, biết Úy Tuệ là thịt

trong tim của Công chúa Minh Ca, hẳn không để cho mẹ con các nàng sống chung với nhau, lôi kéo Úy Tuệ đi ra ngoài.

"Đi, nương con bị bệnh, phụ thân dẫn con đến chỗ của tổ mẫu con."

"Phụ thân." Chú ý tới bóng lưng cứng đờ của Công chúa mẫu thân, Úy Tuệ túm chặt tay Úy Như Phong, sắc giọng: "Phụ thân, không phải con vừa mới nói, mới từ chỗ tổ mẫu qua đây sao, lúc này lại qua đó làm gì? Hơn nữa, nương con bị bệnh, con càng phải ở lại chăm sóc cho nàng mới đúng."

Dứt lời, chỉ thấy ngón tay đặt trên dây đàn của Công chúa Minh Ca hơi run rẩy, nhưng nàng càng mím chặt môi hơn nữa.

Một bên, Trương ma ma vui mừng nhìn Úy Tuệ, Nhị tiểu thư trưởng thành, thật sự trưởng thành rồi.

Úy Thiên Phong ngạc nhiên: "Con nói là, con phải ở lại chăm sóc nàng?"

"Nàng cái gì? Nàng là lão bà của cha, là mẹ ruột của con. Nhìn cha nói giống như người ngoài vậy." Úy Tuệ bất mãn, thật muốn gõ gõ cái đầu của phụ thân tiện nghi này, lớn tiếng nói cho hẳn biết, vợ con là người thân, tổ mẫu kia chỉ là mẹ kế của người, có quan hệ cái rắm nào với người?

Úy Thiên Phong kinh ngạc nói không ra lời.

Úy Tuệ thấy hẳn như thế, nói tiếp: "Không chỉ có con, phụ thân, cha cũng nên ở lại. Nữ nhân của cha bị bệnh, cha không chăm sóc lại còn không ở lại, đây cũng không phải là một người nam nhân nên làm. Cha dám đi, con sẽ khinh bỉ cha."

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Hà Giận

"Khinh bỉ vi phụ?" Úy Thiên Phong không hiểu ý, nhưng nhìn nét mặt Úy Tuệ, dĩ nhiên cũng biết không phải từ gì tốt.

Úy Tuệ thấy hăn không hiểu, giải thích rõ ràng: "Chính là xem thường, biết không? Phụ thân, ngay cả nữ nhân của mình cũng không thể chăm sóc, chính là khiến cho người khác xem thường."

Giọng điệu nói chuyện của nàng ngang ngược trước sau như một, nhưng lần đầu tiên không có khiến mọi người chán ghét.

Trái lại, Công chúa Minh Ca và Trương ma ma nghe được lời này, đều không khỏi nhìn về phía Úy Tuệ, trong đôi mắt trừ bỏ vui mừng, còn có một vẻ cảm động khác.

Một người nam nhân, nếu như ngay cả nữ nhân của mình cũng không chăm sóc được, chính là khiến cho người khác xem thường.

Lời này, vẫn là lần đầu tiên các nàng nghe được, nhưng đều là những nỗi đau trong lòng.

Nếu không phải chủ tử ở đây, Trương ma ma gần như muốn vỗ tay khen hay rồi.

Những năm này, trong miệng Đại lão gia nói rất hay, Công chúa là người ở trong lòng hăn, nhưng trên thực tế, hăn đã làm được những gì với

Công chúa?

Vì tác thành hiếu đạo của hã, Nhị tiểu thư vừa sinh ra đã bị ôm đến chỗ Úy lão phu nhân để nuôi dạy.

Về sau, tiểu thiếu gia sinh non, Úy lão phu nhân lấy lý do Công chúa ốm yếu, lại muốn ôm đi, Công chúa không tiếc lấy mạng ra uy hiếp, mới đổi lấy hài tử ruột được ở lại bên cạnh mình.

Nhưng sau đó thì sao, vốn là tiểu thiếu gia hoạt bát đáng yêu, vì sao thành bộ dáng hiện tại chứ?

Trong lòng mọi người đều nghi ngờ, nhưng vì sao không tra xét? Có lẽ, kết quả cuối cùng sẽ làm tổn thương đến tình cảm mẹ con của bọn họ?

Điều này cũng thôi.

Hai hài tử ruột thịt, một luôn làm trái ý mình, coi mình như kẻ thù, một nhát gan tự bế, thấy không chịu nói chuyện, nếu không phải nhờ Thượng Quan quản gia, mạng của hài tử kia đã sớm không còn.

Có thể coi là như vậy, người Úy gia còn cho rằng tất cả đều là lỗi của Công chúa, trước mặt không nói, sau lưng lại truyền ra Công chúa là một người không may mắn, khắc người, khắc tàn nhẫn nhất là hài tử ruột của nàng.

Bởi vì hài tử thân thiết với nàng nhất.

Đây những lời đồn độc ác, thử hỏi trên đời này có người mẫu thân nào có thể chịu được chính mình hại con ruột của mình chứ.

Về sau Công chúa tâm tàn ý lạnh, Nhị tiểu thư không cần mình trông nom, tiểu thiếu gia dứt khoát giao cho Thượng Quan quản gia nuôi nấng, lại có, đã từng nhật được Đại thiếu gia, cũng cố ý xa lánh.

Ai, đối với những thứ này, Đại lão gia đã từng quan tâm tới chưa? Hỏi tới chưa? Đã từng điều tra lời đồn này vì sao mà có chưa?

Không có, cái gì Đại lão gia cũng không làm, hẳn chỉ trách Công chúa lạnh nhạt với hẳn, xa lánh hẳn, lần lượt nổi giận, thậm chí, về sau, dưới sự an bài của Úy lão phu nhân, nạp một người lại một người di nương vào hậu viện.

Ngắm lại, Trương ma ma lại nhìn Công chúa Minh Ca, trong đôi mắt khô khốc có hơi nước lưu động.

Mấy năm nay, Công chúa khổ cũng chỉ có nô tỳ là bà nhìn ở trong mắt, đau ở trong lòng.

Nhưng hôm nay, những lời này của Nhị tiểu thư cũng xem như làm ấm trái tim lạnh lẽo mấy năm nay của Công chúa.

Thế mà, Úy Thiên Phong nghe nói, nhưng không có sắc mặt hòa nhã, hẳn không hiểu vì sao đột nhiên Úy Tuệ lại nói chuyện dùm Tiêu Minh Ca.

Nhưng trong mắt hẳn Úy Tuệ là một hài tử, hơn nữa, nàng luôn luôn ngang ngược hung ác thì có thừa, thông minh lanh lợi thì không đủ, hơn nữa há miệng thì cực kì ngu dốt, cho nên, nhất định là có người ở sau lưng dạy nàng nói những lời này.

Không nhịn được, Úy Thiên Phong quay đầu lại trừng mắt về phía Tiêu Minh Ca, trên gương mặt tuần tú xuất hiện sự trào phúng, cười lạnh: "Quả nhiên nương nói không sai, chó cắn người thường không sửa. Không ngờ người lại sử dụng loại ám chiêu này, sau lưng xúi giục Tuệ Nhi."

Công chúa Minh Ca nghe nói, trong phút chốc ánh mắt lạnh như băng, trên khuôn mặt xinh đẹp cũng lộ nụ cười mỉa mai nói: "Lời này, người nên nói cho lão nương có tâm địa tốt của người nghe."

"Bà cũng không phải là nương của người?" Úy Thiên Phong bất mãn quát lên.

Công chúa Minh Ca ngẩng đỉnh đầu xinh đẹp lên, vẻ mặt cao ngạo, cười lạnh: "Mẫu thân của Bản công chúa, hiện giờ là Thái hậu nương nương trong điện Đức Huyền."

"Người?" Úy Thiên Phong tức giận nắm chặt quả đấm.

Úy Tuệ buồn bực nhìn, vỗ nhẹ cánh tay Úy Thiên Phong: "Ai, con nói phụ thân, cha làm cái gì vậy? Con chỉ là nói một câu, cha vô duyên vô cớ bắt lỗi nương con làm gì? Còn nữa, ở trong mắt cha con thật sự đần độn như vậy, không biết nói cái gì, cần người khác tới dạy sao?"

Úy Thiên Phong bị nàng hỏi liên tục, hơi sửng sốt: "Tuệ Nhi, không phải con vẫn luôn hận nàng nhất sao?" Lúc hỏi câu này, khóe mắt hằn hung ác nhìn về phía Công chúa Minh Ca.

Nam nhân này...

Đột nhiên Úy Tuệ cực kì chán ghét hẳn, tại sao lại có người phụ thân hi vọng nữ nhi của mình hận mẫu thân của nàng chứ?

Ở hiện đại, phụ mẫu nàng đều bộc trực, ngày nào không âm ỹ vài câu, buổi tối đi ngủ đều không thoải mái, nhưng bọn họ vẫn ân ái như cũ qua mấy chục năm.

Ngày nào đó, nếu nàng ghét bỏ lão mẹ lắm nhãi, hoặc là chống đối mấy câu, nhất định lão cha cho nàng mấy cái cốc đầu, với sức lực của cái thìa xào rau cũng đủ cho nàng đau một lúc lâu.

Nếu nàng ghét bỏ lão cha thô lỗ không tốt, lão mẹ cũng có thể cầm cây chổi, đuổi theo nàng qua mấy con phố.

Nhưng như vậy, nàng không phản cảm, ngược lại cảm thấy thích thú.

Cuộc sống nha, lăn qua lăn lại cũng có chút thú vị.

Nhưng bây giờ cuộc sống ở Úy gia rõ ràng rất không bình thường, nhìn khoeo mắt đỏ hoe của Công chúa Minh Ca, còn có gương mặt dữ tợn của Úy Thiên Phong, Trương ma ma sầu khổ không thể tả, trên đất bừa bãi.

Đột nhiên Úy Tuệ nở nụ cười, chỉ là nụ cười có chút lạnh bạc (nguội lạnh nhạt nhẽo).

"Con cười cái gì?" Úy Thiên Phong bất mãn hỏi, hắc hi vọng Úy Tuệ có thể gật đầu, có thể nói theo mình, nói hận, như vậy, nữ nhân kia mới sẽ không dễ chịu.

Nhưng mà hắc thất vọng rồi, Úy Tuệ đẩy tay của hắc ra, nhìn ánh mắt của hắc, không còn tình cảm ngưỡng mộ ban nãy nữa.

"Đại lão gia, câu hỏi này của ông thật là kỳ lạ, nàng là ai? Nàng là mẹ ruột hoài thai mười tháng, mạo hiểm sinh mạng sinh ra ta đấy." Về mặt khi Úy Tuệ nói chuyên hết sức đau lòng: "Đại lão gia, tổ mẫu bà cũng không phải mẹ ruột của ông, ông còn hiếu thuận như vậy. Huống chi là ta? Trước kia ta còn quá nhỏ không hiểu chuyện, thường chọc mẫu thân tức giận. Hiện tại, ta biết sai rồi. Cũng mặc kệ là lúc trước ta không hiểu chuyện, hay là hiện tại, hoặc là tương lai, ta đều sẽ không hận mẹ ruột của ta. Ta đối với nàng chỉ có cảm kích, chỉ có..."

Phía sau, nàng nghẹn ngào không nói ra được, quay đầu nhìn thoáng qua Công chúa Minh Ca, lúc này nàng giống như cọc gỗ ngồi ngay ngắn trên ghế không nhúc nhích, thế nhưng trên gương mặt xinh đẹp lạnh lẽo không tiếng động chảy xuống hai hàng lệ nóng.

Úy Tuệ nhìn mà lòng chua xót, nhớ lại mấy năm nay nguyên chủ làm không ít chuyện khiến Công chúa mẫu thân đau lòng, không khỏi thở dài,

đột nhiên ngẩng đầu, nhìn bộ dạng kinh ngạc của Úy Thiên Phong, tức giận phát hỏa lên trên người hắn.

"Phụ thân, cha hư hỏng, cha xem cha vừa về đến đã chọc cho nương khóc." Nói xong, đôi tay Úy Tuệ vung ra ngoài, cào Úy Thiên Phong. (.=||)

Úy Thiên Phong không đề phòng, trên mặt trên cổ bị nàng cào chảy mấy vết máu, không khỏi tức giận run người, hét lớn: "Láo xược."

"Láo xược thì láo xược. cha dám khi dễ nương con, con liền đánh cha." Úy Tuệ phát câu giống như sói con, một trận tay cào chân đá vào Úy Thiên Phong, khiến cho nam nhân luôn luôn nho nhã đứng đắn vô cùng thảm hại.

Nhưng mặc kệ hắn quát thế nào, Úy Tuệ cũng nhất định không nghe.

Hắc hắc, dù sao, danh tiếng của nàng vốn không tốt, hoàn toàn không ngại có thêm tội bất hiếu.

Mà loại nam nhân cặn bã này, trước đánh cho hả giận rồi lại nói. (Giờ mới thấy chị Tuệ nhà ta đã man quá, mà chưa đâu, còn dã man hơn, sau này còn đánh người khác thành đầu heo nữa :sofunny:)

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Cảm Động

Úy Thiên Phong tức giận nổi trận lôi đình, lớn tiếng trách móc: "Tuệ Nhi, nếu tiếp tục làm càn, phụ thân sẽ không khách khí nữa."

"Không khách khí như thế nào? Cha còn muốn đánh con sao?" Nói xong, trong đôi mắt đen lúng liếng của Úy Tuệ lập tức chảy nước mắt, vừa xoa nước mắt vừa khóc hét: "Hu hu, cha muốn đánh con, con nói cho tổ mẫu biết là cha khi dễ nường trước sau đó lại khi dễ con. Con kêu tổ mẫu cũng đánh cha."

Đây rõ ràng là lời nói của một hài tử, nhưng Úy Thiên Phong lại biết, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, nhất là chuyện trong phòng của hắn và Tiêu Minh Ca, kỳ thật hắn không muốn lão phu nhân hỏi đến quá nhiều.

Một khi chuyện này truyền tới trong tai lão nhân gia bà, không chừng lại muốn xảy ra cái gì.

Cho nên, nghe Úy Tuệ nói như thế lập tức Úy Thiên Phong thu lại vẻ mặt, dụ dỗ nói: "Được rồi được rồi, cha sai rồi, phụ thân không nên vừa trở về đã nổi điên, giờ phụ thân sẽ đi, con ở lại chăm sóc nường con thật tốt đi."

Sợ nha đầu này nổi điên một lần không đủ, Úy Thiên Phong cảm thấy tránh đi thì tốt hơn.

Thấy hần đi, Trương ma ma vội vàng đi tới: "Nhị tiểu thư đừng khổ sở quá."

"Hì hì." Hai bàn tay nhỏ bé vừa lấy ra, trong đôi mắt to đen trắng rõ ràng đều tràn đầy ý cười giảo hoạt, làm gì có nửa giọt nước mắt nào.

Trương ma ma sửng sốt nở nụ cười: "Nhị tiểu thư, người rõ là..." Thông minh xảo quyết làm cho người ta vô cùng yêu thích, đây là lần đầu tiên có người ra mặt thay Công chúa đấy.

"Hắc hắc, nương." Úy Tuệ nở nụ cười, nhào tới người Công chúa mẫu thân, đôi tay ôm bả vai nhỏ bé và run rẩy yếu ớt của nàng, dịu dàng khuyên: "Nương, phụ thân là một tên khốn kiếp, vừa trở về đã khi dễ mẹ. Nếu là tên khốn kiếp, nương cũng đừng chấp nhặt tên khốn kiếp."

Một câu nói khiến cho Công chúa Minh Ca vốn lệ rơi đầy mặt phải bật cười hì hì.

"Con đó." Nàng bất đắc dĩ nhìn khuôn mặt của mình, càng ngày càng có loại cảm giác thân thiết vừa xa lạ: "Con không sợ hấn thực sự đánh con sao?"

"Hắc, vậy thì con sẽ náo loạn." Úy Tuệ mang bộ dạng của lưu manh vô lại.

Công chúa Minh Ca bất đắc dĩ lắc đầu, Úy Tuệ than nhẹ một tiếng, nghiêm túc nói: "Nương, thật ra thì mấy lời con vừa nói đều là nghiêm túc."

"Hả?" Công chúa Minh Ca không hiểu, vừa rồi nàng (UT) nói không ít, nàng chỉ biết đều là vì mình.

"Nương, trước kia con còn nhỏ không hiểu chuyện, bị người đầu độc, đã thương lòng của nương. Thật xin lỗi."

Một câu nói lại khiến nước mắt của Công chúa Minh Ca chảy ra.

Úy Tuệ vội vàng dùng khăn lau giúp nàng, vừa la lớn: "Ai nha, quả nhiên nữ nhân đều làm bằng nước, nương ời, mẹ xem ngay cả nước mắt cũng không thể lau sạch được, như thế nào cho phải đây?"

"Nha đầu chết tiệt này." Bộ dáng khoa trương của nàng khiến Công chúa Minh Ca dở khóc dở cười, chỉ lấy cái khăn trong tay nàng tự mình lau vài cái.

Úy Tuệ vừa cười: "Nương, mẹ cười lên vẫn là đẹp nhất." Vừa nghiêng đầu phân phó Trương ma ma: "Phân phó người dọn dẹp chỗ này, sau đó hầu hạ nương ta rửa mặt."

"Đúng rồi, nương, con có đồ tốt muốn tặng cho mẹ này." Mừng rỡ đứng lên, nàng chạy đến cửa, ngoắc hai người Thọ Đào đứng ngoài cửa.

Hai người đến gần, Úy Tuệ cầm minh châu Nam Hải và bức Long phượng trình tường thêu hai mặt vào, đưa tới trước mặt Công chúa Minh Ca.

"Nương, đây là cho mẹ?"

"Mẹ?" Công chúa Minh Ca vô cùng kinh ngạc, đây là lần đầu tiên nữ nhi tặng đồ cho nàng.

"Dạ." Úy Tuệ gật đầu: "Hạt châu này là nha đầu Úy Minh Châu kia đưa, bức thêu hai mặt này là Vân muội đưa. Hắc hắc, cho không mà không lấy cũng uống."

Bức thêu hai mặt thì cũng không có gì, cũng không thiếu người có kỹ thuật bức này, nhưng khó có được là Vân Phượng Kiều còn nhỏ tuổi như vậy, người khác cần thời gian vài chục năm mới có thể thêu ra một tác

phẩm ưu tú xuất chúng như vậy, không ngờ nàng chỉ là một tiểu cô nương mà đã thành công rồi.

Công chúa Minh Ca nhìn bức thêu hai mặt, khẽ gật đầu: "Vân muội của con là một hài tử chịu khó, sau này con nên học hỏi nàng."

Mới là lạ, Úy Tuệ vừa nghĩ đến nhật kim lấy chỉ thì ngón tay đã đau rồi, vội vàng đổi chủ đề, cầm minh châu Nam Hải thả vào lòng bàn tay của Công chúa Minh Ca: "Nương, nữ nhi thấy cái này không tệ, hắc hắc, làm đồ trang sức, nếu không đẹp, còn có thể mài thành phấn làm mặt nạ bảo dưỡng đấy."

"Chỉ biết phá hỏng đồ vật." Công chúa Minh Ca liếc nhẹ nhàng, nhìn kỹ minh châu này cũng gật đầu: "Thứ này cũng là mặt hàng thượng đẳng ở Đại Chu."

"Hắc hắc, không tệ chứ, con thấy không tệ mới nhận. Nương, đều cho mẹ đó." Úy Tuệ hào phóng nói.

Công chúa Minh Ca làm sao quan tâm những thứ này, đặt đồ ở trên bàn, cười nói: "Được rồi, có tâm ý này của con nương đã vừa lòng rồi, con lấy đồ về, giữ lại chơi đi."

"Nương, khó khăn lắm con mới đưa cho mẹ vật gì đó, nếu mẹ không lấy, sau này con cũng không dám tặng nữa đâu." Úy Tuệ mềm giọng uy hiếp.

Trương ma ma một bên nhìn cười: "Phu nhân, tâm ý của Nhị tiểu thư nên nhận thôi."

Công chúa Minh Ca gật đầu, để Trương ma ma cất kỹ, vừa làm bộ dạng không có biện pháp với Úy Tuệ: "Con đó."

"Hi hi." Úy Tuệ làm nũng cọ cọ trong ngực nàng.

Trên mặt Công chúa Minh Ca lộ ra tình mẫu tử dịu dàng rức rở, trong đôi mắt cũng ấm hơn rất nhiều so với trước kia.

Trương ma ma cực kì vui mừng, lặng lẽ lui ra ngoài, dặn dò hạ nhân một chút nữa rồi vào thu dọn, nên dành thêm thời gian để Nhị tiểu thư có thể vui đùa với phu nhân.

Cho dù Úy Thiên Phong không nói chuyện này ra ngoài, nhưng Úy lão phu nhân vẫn biết rõ, lúc ăn cơm tối, phái người đi gọi Úy Tuệ, nói ra cho oai, muốn ăn cơm với tôn nữ.

Quả nhiên Úy Tuệ mang bụng rỗng đến.

Chỗ ở của Úy lão phu nhân là chủ viện Úy phủ, rất lớn và cực kì khí phái, cảnh nha hoàn bà vú hầu hạ xếp một đồng lớn, Úy Tuệ nhàn rỗi không có việc gì làm, đứng đếm đám người ra vào hầu hạ, đếm đến trong nhà, lại nhìn bốn người đứng sau lưng đám lưng cho lão phu nhân, trước mặt có bốn người đấm chân, tổng cộng chín mươi hai người.

Sặc, nhiều người phục vụ như vậy, cũng không sợ phá hủy người được hầu hạ sao.

Dù sao Úy Tuệ cũng cảm thấy lạnh người.

Úy Minh Châu và Vân Phượng Kiều đã sớm ngồi ở vị trí bên cạnh Úy lão phu nhân, ân cần chăm sóc và cười đùa.

Có thể là nói đến chỗ thú vị, Úy lão phu nhân cũng không chú ý tới Úy Tuệ đi vào, mà người hầu hạ ở bên trong dĩ nhiên cũng không dám quấy rầy hứng thú của lão phu nhân.

Hắc, muốn giả bộ không nhìn để cho nàng mất mặt đúng không? Nàng mới không thèm đấy.

Úy Tuệ bĩu môi, cười hắc hắc, thoải mái đi tới: "Tổ mẫu, các người đang nói gì đấy? Buồn cười như vậy, để cho con cũng cười một cái."

Giọng nói của nàng trong trẻo to rõ, mặc dù người khác muốn giả bộ thành kẻ điếc cũng không được.

Úy Minh Châu không vui ngẩng đầu liếc nàng một cái, thầm mắng, thật giống như một người đàn bà chanh chua, nói chuyện lớn tiếng, không để ý trường hợp.

Ngược lại Vân Phượng Kiều lễ phép gật đầu cười với nàng, nhưng cũng không khách khí đứng dậy chào hỏi như bình thường.

Vốn Úy Tuệ cũng không hiểu cấp bậc lễ nghĩa ở cổ đại lắm, cũng sẽ không so đo.

Đối mặt với ánh mắt lạnh không nhạt của Úy lão phu nhân quăng tới, Úy Tuệ tự động xem nhẹ hàm ý trong ánh mắt đó, không tìm không phối đẩy nha đầu đang dấn chân ở một bên ra, giống như thường ngày ngồi vào bên cạnh lão phu nhân.

Vẻ mặt Úy lão phu nhân hơi run rẩy, giọng nói trầm thấp, không giận tự uy: "Tuệ Nhi, tổ mẫu mới nghe nói, buổi sáng con liên tục đánh phụ thân con?"

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Phản Đòn

Vẻ mặt Úy lão phu nhân không mấy run rẩy, giọng nói trầm thấp, không giận tự uy: "Tuệ Nhi, tổ mẫu mới nghe nói, buổi sáng con liên tục đánh phụ thân con?"

Này, không phải chứ? Thật sự nam nhân cận bã Úy Thiên Phong kia đến cáo trạng với lão bà này rồi hả?

Đáy lòng Úy Tuệ khinh bỉ Úy Thiên Phong cả trăm lần, mới cười hỏi: "Tổ mẫu nghe ai nói? Cha ta sao? Hắc."

"Chuyện này còn cần cha con nói sao? Trong viện kia âm ỉ lớn như vậy, tổ mẫu muốn không biết cũng không được." Sắc mặt Úy lão phu nhân không tốt thở dài, nhưng lời nói như bình thường này của bà ta lại làm cho Úy Tuệ nhạy cảm nảy sinh ra một suy nghĩ.

Lẽ ra nếu không phải Úy Thiên Phong chủ động nói ra chuyện này, cũng không nên truyền ra khỏi viện đó chứ.

Công chúa mẫu thân đã sớm kêu Trương ma ma dặn dò những hạ nhân kia, chuyện hôm nay một chữ cũng không được truyền đi, nếu không thì phải bị phạt.

Đầu tiên, nàng cũng không thèm để ý, lại vẫn không tim không phổi nói không sợ chuyện này nháo lớn.

Nhưng Công chúa mẫu thân nghiêm khắc dạy nàng.

Điều ngoa tùy hứng, bao cớ vô năng đều có thể nhin, nhưng cào đánh phụ thân ruột đó là bất hiếu, mặc kệ ở thời đại nào, mặc kệ ai đúng ai sai, kết quả cũng sẽ là con cái không đúng, nếu truyền ra, chẳng những danh dự của nàng sẽ bị hủy hết, chỉ sợ còn có thể rước lấy kiện cáo.

Đây là một thời đại chủ trương hiếu đạo, không cho phép chuyện như vậy phát sinh, nếu không, nha đầu Úy Tuệ này, về sau đừng nói là ngang ngược trong nhà, ngay cả đi ra ngoài, không bị dân chúng lấy gạch đập chết, cũng bị nước bọt của người khác dìm chết.

Lúc này Úy Tuệ nghĩ lại mà sợ, cảm thấy vẫn là mẫu thân đáng tin cậy.

Nhưng Úy Thiên Phong chưa nói, hạ nhân bên mẫu thân đều đã bị cảnh cáo, dĩ nhiên cũng sẽ không nói bừa.

Nhưng Úy lão phu nhân vẫn biết.

Như vậy, đáp án chỉ có một, Công chúa mẫu thân bên kia có người của lão phu nhân bên này.

Thấy Úy Tuệ cúi đầu không nói, Úy lão phu nhân còn tưởng rằng nàng sợ, cũng dứt khoát ngậm miệng không nói, kiên nhẫn chờ nàng nhận sai, chờ nàng nhận lỗi với mình.

Nhưng Úy Minh Châu không có kiên nhẫn như lão phu nhân, biết Úy Tuệ làm chuyện sai lầm, tổ mẫu tức giận, nàng vui sướng khi người gặp họa.

"Ai, chuyện này là thật sao? Nhị tỷ tỷ, sao người có thể làm như vậy? Ngay cả phụ thân ruột cũng dám đánh, đây là chuyện cảm thú cũng không làm. Theo luật pháp nói, là phạm vào... Tội gì nhỉ?"

"Tội bất hiếu." Vân Phượng Kiều nhắc nhở.

"Đúng, tội bất hiếu, làm không tốt phải cạo đầu, đến am ni cô tu hành, nghiêm trọng hơn thì phải nhốt vào lồng heo." Úy Minh Châu đặc ý nói xong, ánh mắt hung tợn nhìn chăm chăm Úy Tuệ, chỉ mong sao hiện tại để cho tội danh của nàng ta thành lập, kéo nàng ta vào trong lồng heo mới tốt.

Phi, người mới cạo đầu làm ni cô, người mới vào lồng heo đấy.

Trong lòng Úy Tuệ tức giận mắng, đầu vẫn cúi xuống thật thấp, rút bàn tay nhỏ vào trong tay áo, mạnh mẽ tàn nhẫn nhéo thịt trên cổ tay, cuối cùng trong nháy mắt do đau mà nước mắt chảy ra, rơi xuống tí tách tí tách.

"Hu hu" Sợ mọi người không biết mình đang khóc, Úy Tuệ dứt khoát nước nỡ hai tiếng.

Úy Minh Châu nhìn, trong lòng kêu một tiếng sáng khoái, hắc hắc, Úy Tuệ ơi Úy Tuệ, người cũng có hôm nay, biết sợ rồi sao? Sợ cũng vô dụng, dìm lồng heo để cho người cả đời đừng hòng xoay người.

Trái lại Vân Phượng Kiều tốt bụng: "Tuệ muội muội, sao người lại khóc?"

Dường như lúc này Úy lão phu nhân mới biết Úy Tuệ đang khóc, vừa cúi đầu nhìn thấy nước mắt của nàng giống như hạt châu bị đứt dây, bất đắc dĩ thờ dài, nắm bàn tay nhỏ bé của nàng vào trong lòng bàn tay của mình.

"Hài tử này, lúc này một mới hối hận khóc, vì sao lúc sáng con lại ra tay ác độc với phụ thân con như vậy? Đó là phụ thân ruột của con mà. Con vạn lần không nên bị người xúi giục mà đánh hấn chứ. Lần này tốt rồi, phạm vào tội bất hiếu. May mà tổ mẫu đúng lúc đề việc này xuống, nếu không còn không biết nháo thành cái dạng gì nữa."

Úy lão phu nhân nói một câu rồi thở dài một hơi, cũng xem như tận tình khuyên bảo.

Nhưng Úy Tuệ nghe xong, trong lòng chỉ có cười lạnh, trên mặt lại càng khóc ác hơn, thật vất vả mới rút nước mắt, cũng không thể dễ dàng thu lại, phải khiến cho nó có chút tác dụng mới tốt. (mấy nàng ghi nhớ điều này nhé, khóc cũng phải khóc cho đáng, nước mắt cũng có tác dụng của nó =)))

Vẫn không thấy Úy Tuệ nói chuyện, đáy lòng Úy lão phu nhân cũng dần dần nắm chắc, tiếp theo tận tình khuyên bảo.

"Dĩ nhiên, con là hài tử, không biết nặng nhẹ, nhưng mẹ ruột của con thì không phải, nàng ta còn là Công chúa, cái gì mà không biết chứ, nhưng lại mặc kệ con, mặc cho con làm loại chuyện ác này. Con nói nếu thực sự nháo ra ngoài, con có mệnh hệ gì, con bảo phụ thân làm sao chịu nổi, bảo về sau tổ mẫu sống thế nào đây? Mấy năm nay, tổ mẫu thương yêu nhất là nha đầu con đó."

Nói xong, Úy lão phu nhân lại giống như nắn lòng nhỏ vài giọt lệ, nha hoàn bên cạnh vội đưa khăn tới.

Úy lão phu nhân nhận khăn, nhưng vẫn chưa lau nước mắt, lại muốn nói gì, lúc này, Úy Tuệ mang theo tính tình bộc trực của phụ mẫu ở hiện đại, rốt cuộc nhịn không được, há miệng, ồa một tiếng khóc rống lên.

Mọi người bất ngờ không đề phòng, không kịp phản ứng.

Nào có tiểu thư khuê các khóc lóc bất nhã như vậy chứ?

Úy Tuệ cũng không để ý, cứ tung tăng gào khóc một lúc lâu, khiến lỗ tai của Úy lão phu nhân sắp chịu không nổi, chỉ đành phải an ủi: "Được rồi, Tuệ Nhi, không có việc gì, có tổ mẫu ở đây, không có việc gì."

"Có việc." Đột nhiên Úy Tuệ dùng tay áo lau nước mắt, hai mắt sáng rực, hét lớn một tiếng.

"Hả?" Mọi người hoảng sợ.

Úy Tuệ vừa thút tha thút thít vừa tức giận nói: "Là kẻ nào lắm miệng ở bên cạnh tổ mẫu nói bậy. Làm tổn hại thanh danh của tôn nữ cũng thôi, còn nói cha ta yếu đuối vô năng như vậy. Các người không nghĩ một chút, cha ta là loại người sẽ để mặc con nhóc như ta khi dễ cào đánh hay sao? Nếu hẳn là người như vậy, xứng làm gia chủ của một đại gia tộc như Úy gia sao?"

"..." Mọi người trợn mắt, hơn nữa Úy lão phu nhân lại không nghĩ tới Úy Tuệ sẽ phản công như vậy, ấp úng hỏi: "Vậy rốt cuộc là sao? Con thật sự không có đánh phụ thân của con?"

"Đánh." Úy Tuệ buồn bực quát, vừa lôi kéo giày vò Úy lão phu nhân, khóc lóc kêu gào, chơi xấu: "Tổ mẫu, còn nhớ rõ lúc trước người tặng roi cho con không?"

Một câu nhắc nhở Úy lão phu nhân, hôm nay trở về thấy Úy Tuệ cảm thấy thiếu thiếu thứ gì đó, lúc này mới tỉnh ngộ là cây roi vẫn quấn trên eo của nàng.

"Đúng rồi, coi của con?"

"Trước đừng nói roi, tổ mẫu, người có nhớ, lúc trước người đưa cây roi cho tôn nữ đã nói những gì. Tổ mẫu, người nói, tôn nữ là cành vàng lá ngọc, là người mà người nâng niu trong lòng bàn tay, muốn làm cái gì thì làm cái đó, trên đời này nếu có người khiến trong lòng tôn nữ không thoải mái, thì kêu tôn nữ lấy roi này quất chết hẳn." Úy Tuệ nhìn ánh mắt của Úy lão phu nhân, thuật lại lời Đào Nhi đã từng nói với nàng.

Không biết vì sao, Úy lão phu nhân đã từng thân nhiên cỡ nào, giờ phút này, đối mặt với ánh mắt trong suốt sáng long lanh của Úy Tuệ, không khỏi chột dạ.

Lời như thế, thường là tiểu hài tử nghe xong đều sẽ cảm thấy là lời hay, thậm chí sẽ cảm động tổ mẫu yêu thương mình đến tận xương tủy.

Nhưng, người hơi trải qua chuyện đời sẽ biết được, đây không phải thật lòng yêu thương tôn nữ, rõ ràng là dung túng tôn nữ gây tai họa thôi.

Nếu trêu chọc người bình thường thì cũng thôi, gặp người hung ác ngoan độc, hoặc là càng giàu có quyền thế hơn Úy gia, Úy Tuệ như vậy, đến lúc đó chết thế nào cũng không biết.

Nhưng những lời này, Úy lão phu nhân chỉ từng nói cho một mình Úy Tuệ nghe, ở trước mặt người ngoài, vĩnh viễn bà đều là tổ mẫu từ ái.

Nhưng không ngờ hôm nay Úy Tuệ nói ra trước mặt mọi người, khiến Úy lão phu nhân xấu hổ không thôi, trong chốc lát nhận cũng không được mà không nhận cũng không xong.

May mà, không có nhiều nha đầu bà vú trong phòng này lắm, lại nói Úy Minh Châu và Vân Phượng Kiều đều là người của bà, cũng không sợ người ngoài biết được.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Đảo Ngược

Nhìn sắc mặt Úy lão phu nhân khó coi, trong lòng Úy Tuệ cười trộm, trên mặt lại khóc nhiều hơn nữa, vừa không quên tố cáo.

"Tổ mẫu, người cũng biết, mấy năm nay, tôn nữ nghe lời người nhất, tôn nữ cũng biết người hiểu rõ con nhất, cũng hiểu lẽ nghi nhất Úy gia, quen mặt nhiều người nhất. Hiện tại, người nói cho tôn nữ biết đi. Người nói, cha ta và người đi chùa Thiên Phật, vừa đi gần hai tháng. Người biết, trong thời gian này, con và nương nhớ cha biết bao nhiêu không?"

Nhớ cái rắm! Úy lão phu nhân nghe nàng nói dối, không nhin được trong lòng mắng câu thô tục: "Tuệ Nhi..."

"Người nghe tôn nữ nói." Úy Tuệ hoàn toàn không cho lão phu nhân cơ hội chen miệng, tiếp tục kêu lên: "Nhưng con và nương nhớ cha như thế, ngóng trông cha có thể trở về sớm một chút. Nhưng ai ngờ, cha con vừa về đã tìm đến không cho nương con dễ chịu. Tổ mẫu, người không thấy đâu. Gian phòng của nương con đều bị cha con đập nát như. Hu hu, đáng thương cho những thứ tốt kia, điều này cũng thôi đi. Nhưng quan trọng là nương con vẫn đang bị bệnh, bị bệnh đó..."

Úy lão phu nhân bị nàng nói khiến sắc mặt âm trầm, vài năm gần đây Công chúa Minh Ca ba ngày hai bữa lại bị bệnh, mời đại phu đến xem cũng nhìn không ra nguyên nhân, ai chẳng nói nữ nhân kia đang giả vờ, hừ.

Thấy bà không nói, Úy Tuệ dùng sức lắc lắc cánh tay của lão phu nhân, chớp mắt to ngập nước, nói: "Người nói thân thể nương con yếu đuối, còn có bệnh trong người, làm sao chịu được bị cha con giày vò quấy rối như vậy? Con thấy không nhịn được thì khuyên mấy câu, nào biết cha nháo càng lúc càng dữ dội hơn. Tổ mẫu người chưa thấy đâu, lúc đó cha con rất hung ác, như hận không thể một ngụm nuốt nương của con vậy. Hu hu, con thật sự sợ cha sẽ nuốt nương của con. Cho nên, con ngăn cha con, con ôm lấy cha quần lấy cha, không cho cha nuốt nương."

Nàng nói liên tục, người khác không có cơ hội nói chen vào, hơn nữa, nàng vừa khóc vừa kêu gào, giọng nói cũng trầm bổng du dương, các loại vẻ mặt cũng thể hiện đúng chỗ, mọi người giống như đang nghe hát hí khúc, trong lúc này tự nhiên nghe nàng nói tiếp.

Đợi nàng nói xong, mọi người vẫn chưa lấy lại tinh thần, từng đôi mắt vẫn nhìn nàng chăm chăm, chỉ là, thấy lúc nàng ngậm miệng hít thở sâu, không khỏi hỏi: "Hết rồi?"

"Hết rồi." Úy Tuệ lạnh lùng nhìn lướt qua Úy Minh Châu, hừ, thì ra nghe nàng nói chuyện không trả tiền? Đợi lát nữa sẽ cho nha đầu này biết lợi hại, dám để cho nàng cạo đầu làm ni cô, dám để cho nàng dìm lông heo?

Cuối cùng chân mày nhíu chặt của Úy lão phu nhân cũng thoáng giãn ra, vừa muốn mở miệng, không ngờ Úy Tuệ lại oa một tiếng, ầm ỉ khiến tim bà co rút, hoảng sợ.

"Tổ mẫu, người phải phân xử cho con. Hu hu, cha con quá khi dễ người mà."

"Ai, ai..." Rốt cuộc lớn tuổi, chịu đựng Úy Tuệ lay động ồn ào như vậy, ngực Úy lão phu nhân khó chịu, đầu cũng mờ mịt, vốn giỏi suy nghĩ tính toán, lại không tự chủ được thuận theo lời nói của Úy Tuệ.

Đôi mắt to của Úy Tuệ ngập nước, lộ ra nụ cười xảo quyệt: "Tổ mẫu, người đồng ý nha. Người phải kêu cha con nhận lỗi với con và nương. Chủ yếu nhất là nương con, nàng khóc thật lâu, sưng cả hai mắt, bệnh tình cũng nặng thêm, trước khi đến, con mới sai người đi nhìn, nói là sau khi con đi, nàng chưa uống giọt nước nào, ngay cả thuốc cũng không chịu uống."

Úy lão phu nhân nghĩ thầm, đó là nàng ta tự làm tự chịu, muốn chết thì chết cho sạch sẽ, Úy gia sẽ không có ai để ý tới nàng.

Nhưng Úy Tuệ thấy bà không có phản ứng, đột nhiên lại gào thét: "Tổ mẫu, tôn nữ chỉ có một người mẹ, nếu mẹ có chuyện gì, tôn nữ cũng không muốn sống. Hu hu, tổ mẫu thương tôn nữ như vậy, nếu tôn nữ không sống nổi, người còn không đau lòng đến chết sao. Tổ mẫu, tôn nữ cũng đau lòng người, người nói nếu như người có gì không tốt, tôn nữ sẽ rất khó chịu. Cho nên, kêu cha con đi nhận lỗi đi mà."

Một phen la hét âm ỉ giày vò, Úy lão phu nhân không chịu đựng được nữa, muốn đẩy tay Úy Tuệ ra, nhưng nha đầu này giống như sợi dây dài quấn lấy bà, vùng cũng không ra, bà không khỏi nhớ lại, buổi sáng có phải nàng cũng quấn lấy cha của nàng như vậy hay không?

Đáng chết, phế vật phụ thân của nàng thì cũng thôi đi, hiện giờ bà cũng bị nha đầu này quấn đến sắp nổi điên rồi.

"Nha đầu."

"Con mặc kệ, nếu cha con không đi nhận lỗi, mỗi ngày con sẽ quấn lấy tổ mẫu người." Đột nhiên Úy Tuệ buông tay, ngồi thẳng người, ánh mắt nảy sinh ác độc nói.

Mỗi ngày quấn lấy, bốn chữ này khiến Úy lão phu nhân không khỏi run rẩy, thân thể của bà càng ngày càng không còn mạnh mẽ, trước khi lấy được vật kia, không thể nào chịu đựng tiếp nàng quấy rối như vậy, nếu không, phải bàn giao cái mạng già này rồi.

Chỉ quấy rối một hồi như vậy, tim nàng đã hoang mang, giống như muốn ngất xỉu.

Điều này cũng khiến cho bà càng cảm thấy, kế hoạch phải nhanh chóng tiến hành, nếu không, bà thật không dám nghĩ. (Âm mưu gì nhỉ?)

"Được, tổ mẫu làm chủ cho con, để cho cha con đến nhận lỗi với nương con." Úy lão phu nhân chịu đựng một hơi, kiên nhẫn dụ dỗ nói.

"Còn có con nữa." Úy Tuệ bổ sung.

Khóe mắt Úy lão phu nhân giật giật, nha đầu này thật đúng là dám nói, thiên hạ làm gì có phụ thân nào đi xin lỗi nữ nhi chứ, nhưng sợ nàng lại ồn ào, bà đành phải gạt đầu: "Được, cũng nhận lỗi với con."

Thôi, dù sao cũng là Úy Thiên Phong bị làm khó, bà mới không quan tâm.

Nói không chừng, chuyện này vừa xảy ra, Úy Thiên Phong càng hận nữ nhân kia hơn nữa, cũng chưa hẳn là chuyện gì xấu.

Thành công đảo ngược tình thế, trong lòng Úy Tuệ cực kỳ hài lòng, chỉ là, xóa bỏ tội bất hiếu của mình xong, như vậy lúc trước người đắc tội với nàng lúc này cũng nên bị trừng phạt bởi vì lăm mồm ăn nói lung tung rồi.

Không khỏi, ánh mắt của Úy Tuệ nhìn về phía Úy Minh Châu, trong mắt nhộn nhạo ý cười xấu xa.

Úy Minh Châu bị nàng nhìn không hiểu sao run lên: "Người nhìn ta như vậy làm gì?"

"Tam muội muội, tổ mẫu đã nói sẽ để cho cha ta xin lỗi ta. Như vậy, nói cách khác, tổ mẫu đồng ý chuyện buổi sáng ta làm không sai, chỉ vì

ngăn cản cha ta phạm lỗi lớn hơn mà thôi, nếu không, nếu cha ta thật sự đã thương nường ta, hắc hắc, hậu quả kia cũng không thể tưởng tượng được đâu. Theo lý mà nói, ta chính là đại hiếu." Úy Tuệ cười nói.

Úy Minh Châu bĩu môi: "Những thứ này có liên quan gì với ta?" Còn bày đặt đại hiếu nữa chứ, phi.

"Đương nhiên có liên quan, vừa rồi là ai nói, muốn cho ta cạo đầu làm ni cô, dìm lồng heo hay sao?" Ý cười trên mặt Úy Tuệ chợt tắt, vẻ mặt âm u lạnh lẽo.

Úy Minh Châu sững sờ, bật thốt lên: "Chẳng qua ta chỉ nói vậy thôi."

"Chỉ nói vậy thôi? Nói rất hay. Nhưng người có biết, điều người nói có hậu quả gì không? Lỡ như bị truyền ra ngoài, người ngoài không biết chuyện, thật sự cho là Nhị tỷ của người phạm vào tội bất hiếu đó, chẳng lẽ đây là chuyện tốt với Úy gia chúng ta sao?" Úy Tuệ tức giận trách mắng.

Úy Minh Châu bị nói đến sững sốt, đầu óc hoàn toàn không kịp phản ứng, rõ ràng nha đầu chết tiệt này phạm sai lầm trước, lúc đó mọi người cũng không phải là muốn nhìn nàng thành trò cười hay sao? Vì sao chỉ chớp mắt, chuyện này đã rơi vào trên đầu mình rồi?

"Ta... Ta không có ý đó."

"Không có ý đó? Vậy thì trước khi nói chuyện hoàn toàn không có dùng đầu óc để suy nghĩ hả?" Úy Tuệ rất không khách khí nói nàng ta không có đầu óc, Úy Minh Châu nghe xong con người trừng lớn: "Người mới không có đầu óc."

"Câm mồm." Đột nhiên Úy lão phu nhân lạnh lùng quát dừng.

Úy Tuệ gương mặt cười, một chút cũng không thêm để ý bị nàng ta mắng lại, đáy lòng cười hắc hắc hai tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên

trầm xuống, ngược lại nhìn về phía Úy lão phu nhân.

"Tổ mẫu, con lớn tuổi hơn Tam muội. Người nói, nàng hung ác rống
tỷ tỷ mình không có đầu óc như vậy, đây có được coi là tội bất hiếu
không?"

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Độc Thủ

"Là người mắng ta trước." Úy Minh Châu không phục.

Úy lão phu nhân ném mắt lạnh qua: "Người câm miệng."

"Hu hu." Trước mặt mọi người bị Úy lão phu nhân răn dạy như thế, rốt cuộc Úy Minh Châu cũng chỉ là một tiểu thư nũng nịu, chưa từng trải qua chuyện đời, lúc này nước mắt thi nhau rơi xuống, cũng học bộ dạng của Úy Tuệ, bắt đầu kêu gào: "Tổ mẫu, người bất công. Các người kết hợp lại để bắt nạt con, hu hu... A."

Mới khóc hai tiếng, thành linh, đột nhiên Úy Tuệ đứng dậy, đang lúc mọi người không kịp phản ứng, trực tiếp nhấc chân đạp trên mặt Úy Minh Châu.

Úy Minh Châu ngồi trên cái ghế nhỏ, bị người đạp một đạp, cả người ngửa về sau, cả người và ghế đều bị ngã chổng vó, buồn cười nhất là, cái ghế còn kẹt ở trong đáy quần của nàng, gần sát cái mông của nàng.

"Khóc, chỉ biết khóc. Người còn nói lý hay không?" Úy Tuệ đứng bên cạnh lão phu nhân, dùng tay chỉ Úy Minh Châu bị ngã trên đất đến choáng váng, lạnh giọng quát lớn: "Tổ mẫu bất công đấy, thì thế nào? Chẳng lẽ Nhị tỷ ta không đáng được tổ mẫu cưng chiều? Hừ."

Một câu này của nàng kéo ra rất nhiều thù hận, đúng là từ nhỏ Úy Minh Châu đã ghen tỵ hận nàng, nhưng đối với Úy lão phu nhân, Úy Tuệ

không biết nàng ta có tình cảm như thế nào, nhưng dù sao cũng là tổ tôn nữ (bà cháu) ruột thịt, gãy xương còn gân, nhưng một đập này của nàng cộng thêm một câu này, nàng dám cam đoan, từ nay về sau Úy Minh Châu sẽ hận chết Úy lão bà.

Ngẫm lại, trong lòng Úy Tuệ rất đặc ý, kể ly gián thôi mà, nàng cũng biết, bà dám ly gián mẫu nữ (mẹ con) Úy Tuệ, nàng dám ly gián tổ tôn các người.

Quả thật Úy lão phu nhân cũng không đoán được sẽ xảy ra một màn này, ngày trước Úy Tuệ rất ngang ngược hung ác dã man, nhưng đều là đối với người ngoài, ở nhà, bà thường xuyên gọi tỷ muội các nàng vào một chỗ, còn luôn ở trước mặt Úy Minh Châu và Vân Phượng Kiều tán dương Úy Tuệ, để cho nàng âm thầm chăm sóc hai tỷ muội này.

Quả thật Úy Tuệ cũng làm theo, đối với hai người còn tốt hơn nhiều so với huynh đệ ruột thịt.

Cho nên dù không muốn, lúc trở lại, Úy Minh Châu vẫn dựa theo yêu cầu của Úy lão phu nhân, tặng viên minh châu Minh Hải ra, Vân Phượng Kiều cũng tốn không ít tâm tư vào bức thêu hai mặt, chỉ vì lão phu nhân nói cho các nàng biết, hiện giờ họ chỉ bỏ một chút vốn bé tí như vậy, nhưng tương lai vinh hoa phú quý còn nhiều hơn những gì các nàng trả giá nữa.

Nhưng, cho dù chuyện này được thiết kế không chê vào đâu được, ai ngờ còn có thể xảy ra chuyện, Úy lão phu nhân gần như kết luận, một đập kia của Úy Tuệ, dường như tất cả mọi thứ đều phải làm lại từ đầu rồi.

"Tuệ Nhi, sao con lại đánh Tam muội muội chứ?" Rốt cuộc là tôn nữ ruột, lúc này thấy nàng ngồi dưới đất uất ức khóc, trong lòng Úy lão phu nhân cũng không nỡ.

"Chỉ đập một đập mà thôi." Về mặt Úy Tuệ không quan tâm, một lần nữa ngồi vào bên cạnh lão phu nhân, vô cùng thân thiết rúc vào trong ngực

bà, ngang ngược cười nói: "Hôm nay coi như nha đầu chết tiệt này may mắn, con không mang roi, nếu không, không rút máu của nàng thì không được. Hừ, nói chuyện không dùng đến não, lại dám nói bản tiểu thư bất hiếu, còn cạo đầu làm ni cô, dìm lồng heo, con nhổ vào. Hôm nay bản tiểu thư thủ hạ lưu tình, nếu không, không bắt người khai đao trước thì không được. Trước cạo tóc của người, sau đó nhét vào lồng heo..."

Vừa nói xong, vừa tưởng tượng bộ dáng Úy Minh Châu trọc đầu bị dìm lồng heo, Úy Tuệ nở nụ cười hung tợn thú vị, còn đặc biệt nhìn vẻ mặt vặn vẹo của Úy lão phu nhân, không tim không phổi cười nói: "Tổ mẫu, người nói có phải đùa rất vui không?"

Lời này của nàng cực kỳ độc, cũng cực kỳ ghê tởm, cạo đầu dìm lồng heo một hoàng hoa đại cô nương, đây là chuyện không nghĩ ra.

Trong lòng Úy lão phu nhân giận dữ: "Tuệ Nhi, đừng nói vậy, Châu Nhi là muội tử (em gái) của con."

"Đúng vậy, con biết, cũng bởi vì là muội tử của con, cho nên, con cũng chỉ đập nàng ta một đập. Cũng không có làm gì nàng ta nữa, hắc hắc." Úy Tuệ làm bộ dáng khoan dung đại lượng.

Úy Minh Châu nghe trong lòng dấy lên lửa cháy hừng hực, đột nhiên đứng dậy, chỉ vào Úy Tuệ mắng: "Úy Tuệ, kẻ tiện nhân người, người dám đánh ta, hôm nay ta liều mạng với người."

Dứt lời, nhặt cái ghế trên đất lên đập tới Úy Tuệ.

Mặc dù không có bản lĩnh như Úy Như Tuyết, nhưng suy cho cùng tuổi còn trẻ, động tác nhanh nhẹn lưu loát, chỉ thấy thân thể Úy Tuệ né ra, vẫn không quên đưa cánh tay đỡ ra, nhưng không ngờ, vốn cái ghế đập vào mình, bị nàng đưa tay ra ngăn đỡ, liền bốp bốp đập trúng cánh tay Úy lão phu nhân, lúc rút xuống còn đập trúng chân bà.

Úy lão phu nhân “A” một tiếng hét thảm, mọi người sợ ngậy người, Vân Phượng Kiều cùng với đám nha hoàn vú già vội vàng tiến lên.

Úy Tuệ lại canh đúng thời cơ, bay lên đá vào Úy Minh Châu, đá nàng ta té xuống đất: "Nha đầu chết tiệt nhà người, ngay cả tổ mẫu mà người cũng dám đánh, người tới, kéo nha đầu bất hiếu này xuống, trước nhốt vào phòng củi, sau đó, tộc quy xử trí."

Hừ, lúc nàng đánh Úy Thiên Phong cũng chỉ có Trương ma ma và Tiêu Minh Ca ở đó.

Nhưng Úy Minh Châu dùng cái ghế đập trúng Úy lão phu nhân, người ở chỗ này thì rất nhiều.

Úy Minh Châu trợn tròn mắt, đợi khi bầu ngực già tiến lên muốn kéo nàng thì nàng nổi điên, vung vẩy hai tay, lớn tiếng la hét: "Ta không có, ta muốn đập tiểu tiện nhân kia, ta không muốn đập tổ mẫu. Tổ mẫu, cứu con... Con không phải cố ý muốn đập người, hu hu--"

Dĩ nhiên Úy lão phu nhân biết nàng vô ý, nhưng bị Úy Tuệ xem như con khỉ mà đùa giỡn cũng không biết, còn làm chuyện như vậy ở trước mặt mọi người, bà có lòng tha, nhưng nếu không dạy dỗ thì vĩnh viễn nha đầu này cũng không nhớ lâu.

Hơn nữa, cũng sợ Úy Minh Châu sẽ gây ra tai họa gì nữa.

Về mặt Úy lão phu nhân nghiêm nghị nói với hai ma ma: "Trước dẫn đi, để cho nó tự kiểm điểm lại mình."

Nhìn Úy Minh Châu bị kéo đi, Úy Tuệ xấu xa kêu lên: "Không kiểm điểm tốt, không cho ăn cơm."

Mọi người ác hàn, Nhị tiểu thư quả nhiên ác độc.

Nhưng kết quả như thế là do ai dung túng đây? Còn không phải do Úy lão phu nhân dung túng nàng coi trời bằng vung sao.

Hắc, hôm nay khiến cho bà gieo gió gặt bão, xui xẻo đầu tiên chính là tôn nữ ruột của bà.

"Tuệ Nhi, đừng làm rộn, đầu tổ mẫu hơi choáng váng." Vừa nghe Úy Tuệ la lớn khiến cho Úy lão phu nhân cảm thấy đau đầu muốn chết.

Úy Tuệ "A" một tiếng, vẻ mặt lo lắng nửa ngồi trước mặt nàng, kéo cánh tay vừa bị đập của bà dùng sức bóp: "Tổ mẫu, đau không?"

"A, đau." Vừa mới đỡ đỡ, bị nha đầu này bóp một cái, càng đau hơn, không biết xương cốt có bị thương không nữa.

"A." Úy Tuệ giật mình, vội vàng kêu hai người hầu hạ hai bên: "Thất thần cái gì, còn không mau đỡ lão phu nhân trở về phòng nghỉ ngơi, đúng rồi, lại phái người đi mời đại phu tới xem thử. Ai, Tam muội ơi Tam muội, thật là một yêu tinh hại người, đang êm đẹp lại đập tổ mẫu thành ra như vậy."

Cùng với mấy nha hoàn đỡ Úy lão phu nhân trở về phòng.

Úy lão phu nhân yếu đuối nằm trên giường, Úy Tuệ cực kỳ hiếu thuận ngồi ở đầu giường, nắm chặt hai tay của bà, nhất định phải ở lại chăm sóc, còn không ngừng nói, trở về nhất định phải dạy dỗ Úy Minh Châu thật tốt, để cho nàng ta biết lợi hại, dám đánh tổ mẫu thân yêu nhất của nàng, nha đầu kia không muốn sống dễ chịu rồi.

Úy lão phu nhân nghe mà trong lòng kinh hãi, vội nói nơi này không cần nàng hầu hạ, kêu nàng đi chơi.

Úy Tuệ từ chối mấy lần, lúc này mới không yên lòng rời đi.

Nàng vừa đi, Úy lão phu nhân vội kêu tâm phúc tới, kêu bà chăm sóc Tam tiểu thư thật tốt, ngàn vạn lần không thể gặp phải độc thủ của Nhị tiểu thư.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỨNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Ngày Sinh

Khiến Úy lão bà tức giận, đánh Úy Minh Châu, Úy Tuệ cảm thấy thỏa mãn.

Từ gian phòng của lão phu nhân ra ngoài, bước chân của nàng khoan khoái hơn, nhớ lại, lúc này Úy lão bà kia nằm trên giường, có hồi hận đã dung túng ra một ma chướng cho bản thân hay không đây? Thế nhưng toàn bộ báo ứng đều rơi vào trên người tôn nữ ruột của mình, khả khả...

Ngâm nga một bài dân ca, Úy Tuệ trở về nơi ở của mình, lúc này trời đã tối đen, trong viện đã sớm đốt đèn, đèn đuốc sáng trưng, để nàng từ xa nhìn thấy, trong lòng ấm áp.

"Thọ Đào Hi Diễm, tiểu thư các người đã trở về." Úy Tuệ giống như một vị Tướng quân chiến thắng trở về, vừa mới bước vào viện đã lớn tiếng kêu lên.

Trong phòng, nghe tiếng kêu, mấy vị cô nương vội vàng ra đón.

"Tiểu thư." Đào Nhi chạy tới nhanh nhất, bổ nhào vào trước mặt Úy Tuệ đầu tiên, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, Đại tiểu thư tới."

"Hả?" Mắt Úy Tuệ sáng lên, hôm nay tràn đầy thắng lợi vinh quang, đang muốn tìm người để kể lại, không phụ lòng sự thông minh vĩ đại của mình mà.

"Ở trong phòng sao?"

"Dạ." Đào Nhi gật đầu.

"Cũng không biết làm cái gì, chúng ta nói tiểu thư không có ở đây, nàng cũng không đi, ngồi đó nửa giờ rồi." Nghĩ tới Úy Như Tuyết lạnh lùng ngồi ở trong phòng, không nói lời nào, không uống nước, thậm chí còn nhắm mắt lại, người khác chỉ nghĩ nàng ngủ thiếp đi, ai ngờ hơi đến gần, nàng mở mắt ra, trong đôi mắt bắn ra ánh sáng lạnh lẽo, dọa người nhảy dựng.

Vậy nên bốn nha đầu các nàng canh giữ trong phòng, giống như canh giữ một khối băng điêu khắc, mà khối băng này lại còn mang theo cổ sát khí khiếp người, khiến cho các nàng cũng không dám tùy tiện giống như trước kia.

Thật may là tiểu thư trở lại, các nàng cũng coi như được giải thoát.

"Tỷ." Úy Tuệ nghe được sát thủ tỷ tỷ đến đây, hết sức vui mừng, nhấc lên làn váy, xông vào phòng như làn khói.

Sau lưng, mấy nha hoàn đưa mắt nhìn nhau, trời hôm nay sắp đổ mưa máu sao? Thế nhưng Nhị tiểu thư lại thân thiết với Đại tiểu thư như vậy...

Trong phòng, vừa nghe tiếng la thân thiện lại có chút làm bộ, Úy Như Tuyết đang nhắm mắt điều tức (điều hòa hơi thở), trong nháy mắt đôi mày thanh tú nhướng lên, một đôi mắt sáng chậm rãi mở ra, chỉ thấy khuôn mặt đỏ bừng của nha đầu Úy Tuệ đang chạy đến trước mặt mình, đoán chừng là âm mưu dọa mình nhảy dựng, kết quả, Úy Như Tuyết thành linh mở mắt ra, dọa nàng lui về sau.

"Ai ôi, tỷ, tỷ không ngủ à?" Úy Tuệ lui về sau hai bước, vỗ ngực cười gượng.

Úy Như Tuyết khẽ liếc nàng: "Người cho rằng ai cũng giống như người?" La lớn như vậy, coi như ngủ có sâu cỡ nào cũng phải tỉnh.

Úy Tuệ biết nàng nói là chuyện bị bắt lần trước, nàng cũng rất kì quái, suốt quá trình nàng đều ngủ sao? Mà một chút cũng không nhớ, chỉ là, hình như trong đầu xuất hiện hình ảnh của một nam nhân, hình như nam nhân kia còn mang mặt nạ, điều này khiến cho nàng hoài nghi, có phải đã từng xem bản tiểu ngôn (truyện ngôn tình) nào hay không, lại ở trong mộng YY nam chủ nam phụ, hắc hắc.

"Tỷ, ta nói cho tỷ biết, hôm nay muội muội ta rất lợi hại, hắc hắc, chẳng những đánh Úy Thiên Phong, đánh Úy Minh Châu, còn chọc tức lão bà kia nằm trên giường, ngay cả hơi sức dạy dỗ ta cũng không có." Nàng đắc ý nói xong, vừa nhú mày, hỏi: "Muốn biết ta làm như thế nào không?"

Giọng điệu nói chuyện của nàng, thật giống như một tên ăn chơi trác táng.

Úy Như Tuyết hơi buồn cười, chỉ nhẹ nhàng “A” một tiếng, đang lúc Úy Tuệ cho rằng nàng muốn nói muốn, nàng ấy lại nhướng mày, đơn giản phun ra hai chữ: "Không muốn."

Lời của Úy Tuệ vừa ra khỏi miệng đột nhiên bị nghẹn, khiến nàng khó chịu thật lâu, dùng sức trừng nàng ấy: "Vì sao lại không muốn? Chẳng lẽ tỷ không muốn biết, vì sao ta muốn đánh Úy Thiên Phong, đó là phụ thân ruột của ta nha, còn có Úy Minh Châu, Úy lão bà, tỷ không muốn biết, hôm nay lúc không có tỷ, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Có quan hệ gì với ta đâu?" Úy Như Tuyết hỏi.

Đầu Úy Tuệ đầy hắc tuyến, phục, sát thủ tỷ tỷ của nàng trừ bỏ phụ kiện bên ngoài là phái nữ ra, cái khác đều không đầy đủ, nhất là, một nữ nhân, làm sao mà một chút tinh thần bát quái (nhiều chuyện) cũng không có chứ? Quá không thông tình đạt lý rồi.

"Đào Nhi, mấy người các người vào đây." Trần đầy hưng phấn, dù sao cũng phải tìm một người nói ra mới đã ghiền, hiển nhiên sát thủ tỷ tỷ không phải người nghe thích hợp, Úy Tuệ chỉ đành phải lùi lại mà cầu việc khác, tìm bọn nha đầu của mình.

Nhưng Úy Như Tuyết khoát tay chặn lại: "Để cho các nàng đợi ở bên ngoài." Đột nhiên mỉm cười thần bí khó lường: "Chẳng lẽ, người không muốn biết, đã trở thế này, tại sao ta lại tới tìm người sao?"

"Muốn chứ muốn chứ." Úy Tuệ không suy nghĩ bật thốt lên, nhưng vừa nói ra khỏi miệng, đã hối hận đến tím cả ruột, nàng cũng nên mà mề chút chứ.

Chỉ là, rất nhanh, nàng an ủi chính mình, đó là bởi vì Úy Tuệ nàng là nữ nhân chính cống từ trong ra ngoài, nữ nhân đầy đầy đủ đủ, hắc hắc, dĩ nhiên một bà nam nhân như Úy Như Tuyết có thể so sánh. (Nhiều khi không biết Tuệ tỷ có thông minh thật ko nữa)

Úy Như Tuyết bình tĩnh nhìn nàng một lúc lâu, hỏi: "Ngày sinh của người có phải là ngày âm tháng âm năm âm hay không?"

"Hả?" Úy Tuệ sững sờ, lắc đầu: "Ta không biết." Nàng không phải nguyên chủ.

"Lần sau hỏi Công chúa mẫu thân của người một chút." Úy Như Tuyết dặn dò.

"A, được." Úy Tuệ không biết vì sao nàng hỏi cái này, chẳng lẽ muốn lặng lẽ tặng quà cho mình? A phi, đầu óc của nàng hưng phấn quá độ, mới có thể nghĩ ra mấy loại chuyện này, nếu Úy Như Tuyết có thể nghĩ đến tặng cho nàng một món quà, nàng có thể vắn đầu xuống cho người ta làm cầu đá.

"Nhưng mà, tỷ hỏi cái này làm gì?"

Úy Như Tuyết lại cười khẽ: "Cái này người không cần biết, đợi có đáp án, nhớ tới nói cho ta biết."

Nói xong, nàng đứng dậy muốn đi.

Không phải chứ?

Úy Tuệ giữ chặt nàng, ngạc nhiên: "Tỷ tìm ta sẽ không phải chỉ hỏi cái này chứ?"

"Đúng vậy, hôm nay trễ rồi, sáng sớm ngày mai người đi hỏi mẫu thân của người, việc này đừng để quá nhiều người biết." Úy Như Tuyết lại dặn dò một câu.

Úy Tuệ càng không sờ được đầu của trượng nhị hòa thượng (đại khái là không hiểu người khác đang suy nghĩ gì): "Không phải, dù sao tỷ cũng phải nói cho ta biết nguyên nhân chứ? Đang êm đẹp hỏi ngày sinh của ta."

"Tóm lại, người nghe theo là được, tỷ... Sẽ không hại người." Úy Như Tuyết cực kỳ khó khăn nói ra từ tỷ đó, cuối cùng, trên mặt còn có vẻ không được tự nhiên.

Úy Tuệ nhìn lên, suy nghĩ bị chuyển dời trong nháy mắt, cười nói: "Hắc hắc, rốt cuộc tỷ chịu chấp nhận muội muội là ta rồi."

Úy Như Tuyết cười: "Ta đi đây."

"Ôi." Úy Tuệ gọi nàng lại, hỏi: "Sẽ không phải tỷ thật sự muốn tặng cho ta một sinh nhật vui vẻ chứ?" Cũng tự xưng tỷ rồi? Điều này vô cùng có khả năng.

Nào biết, khóe mắt Úy Như Tuyết giật giật, nhưng lại trả lời nàng bằng một ánh mắt nghiêm túc: "Người nghĩ nhiều rồi, tắm rửa ngủ đi."

"..." Úy Tuệ lão đảo, quả nhiên, không thể dùng ánh mắt bình thường mà nhìn sát thủ tỷ tỷ.

Sau khi Úy Như Tuyết rời đi, Úy Tuệ gọi mấy người nha đầu vào, thêm mắm thêm muối miêu tả sâu sắc hành động vĩ đại anh hùng của ngày hôm nay, lại không ngờ dọa mấy nha đầu sợ quá chừng.

Đánh cha ruột, muối muối, còn chọc tức lão phu nhân.

Ông trời, đây là Nhị tiểu thư muốn tạo phản sao?

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Nghi Ngờ

Mặc dù đáng tiếc vì sát thủ tử tử không thể nghe được hành động vĩ đại của mình, chỉ là, đối với lời của nàng, Úy Tuệ không dám lười biếng.

Sáng sớm ngày hôm sau ngay cả cơm cũng không ăn, một nha hoàn cũng không mang, Úy Tuệ chạy thẳng tới chỗ của Công chúa mẫu thân.

Công chúa mẫu thân còn chưa thức, chắc là trải qua chuyện ngày hôm qua, vốn nàng rất tốt lại giống như bệnh thêm một tầng.

Úy Tuệ nhìn sắc mặt nàng tiều tụy, mắt sưng tấy, xem ra hôm qua sau khi mình đi nàng đã khóc.

Trong lòng thở dài, nhưng trên mặt Úy Tuệ cũng không lộ ra nửa phần, cười hắc hắc tiến đến đầu giường: "Nương, trong ngày thường còn nói con, sao hôm nay mẹ cũng ngủ nướng rồi vậy? Tối giờ dùng điểm tâm rồi cũng không thấy thức dậy."

Nói xong, nàng cầm y phục trên bình phong: "Thức dậy đi, nương, bồi con ăn chút điểm tâm nào."

"Con vẫn chưa ăn sao?" Giọng nói của Tiêu Minh Ca có chút khàn, nhưng ánh mắt tràn đầy từ ái, trải qua chuyện hôm qua, thái độ của nàng với nữ nhi này hoàn toàn thay đổi.

Giống như Trương ma ma nói, mẹ con chính là mẹ con, Nhị tiểu thư là miếng thịt rơi xuống từ trên người nàng, người ngoài lừa gạt không được, mặc dù tạm thời Nhị tiểu thư không nghe lời, nhưng thời gian dài, nàng sẽ phân biệt rõ thân sơ trong ngoài, tất nhiên sẽ trở lại bên cạnh người mẹ ruột là nàng.

Rốt cuộc nàng đợi được ngày này rồi.

Chỉ là, tối hôm qua đang xúc động, lại nghe nói Úy Tuệ đánh Úy Minh Châu, lão phu nhân cũng bị đập trúng, mặc dù không phải Úy Tuệ gây nên, nhưng suy cho cùng cũng bởi vì nàng.

Tiêu Minh Ca lo lắng cả đêm, lão bà kia không phải người lương thiện, Tuệ Nhi là nha đầu có tâm tư đơn thuần, sao có thể là đối thủ của bà ta chứ?

"Tuệ Nhi, mẹ nghe nói hôm qua con đánh Tam tiểu thư..."

"Mẹ, chuyện này à, hắc hắc." Vốn Úy Tuệ muốn kể lại một lần nữa, nhưng vừa thấy Công chúa mẫu thân như vậy, sợ nàng lo lắng nên nói qua loa: "Cũng không có chuyện gì, đúng rồi, hôm qua tổ mẫu nói để cho phụ thân tới đây xin lỗi mẹ, có tới chưa?"

Tiêu Minh Ca lắc đầu, chuyện này nàng cũng nghe nói, làm phiền nữ nhi suy nghĩ cho mình, chỉ vì tấm lòng của nàng (UT), cái khác nàng sẽ không so đo.

"Không chừng lát nữa sẽ tới." Úy Tuệ cười hắc hắc, làm bộ không thèm để ý hỏi: "Nương, cái kia, có phải ngày sinh của con là ngày âm tháng âm năm âm không?"

"A." Tiêu Minh Ca kinh hãi, trong phút chốc sắc mặt thay đổi liên tục.

Úy Tuệ ngạc nhiên, sao vậy? Câu hỏi của mình không ổn? Hay là ngày sinh này có vấn đề? Ngày âm tháng âm năm âm, nghe qua rất là âm u u nha.

Vậy, làm sao sát thủ tỷ tỷ biết được?

Lúc này Úy Tuệ mới hậu tri hậu giác* nghĩ tới điều này.

*Người khác biết rồi mà mình không phát hiện ra, sau đó mới nhận thấy.

"Cái này. Không phải." Tiêu Minh Ca thật vất vả ổn định tinh thần, sau đó trầm giọng phủ nhận.

"A...." Không phải thì không phải, nghiêm túc như vậy?

Úy Tuệ cũng không hỏi tiếp, đỡ Công chúa mẫu thân ngồi dậy, sau đó gọi Trương ma ma tới hầu hạ mẫu thân mặc y phục, tự mình đến gian ngoài ngồi chờ, vừa uống trà vừa suy nghĩ đến phản ứng vừa rồi của Tiêu Minh Ca, nói đến ngày sinh có thể sợ đến mặt mũi trắng bệch? Trong này nhất định có quỷ.

"Nường, con đi ra ngoài một chút, lát nữa trở về bồi mẹ ăn cơm, chờ con nha..." Kêu một tiếng về phía phòng sau đó Úy Tuệ chạy ra ngoài.

Nàng chạy quá nhanh, vừa chạy ra khỏi cửa viện thành linh đụng vào bức tường thịt, mặt mũi đều nhăn thành một cục, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

"Người nào vậy? Đi đường không có mắt." Úy Tuệ tức giận ôm cái mũi, đỏ mắt hỏi.

Đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười lạnh không đứng đắn: "Hắc, ngược lại người đi đường lại mọc thêm mắt, đường rộng như vậy lại muốn

đụng vào ngực của gia."

Giọng nói này có mấy phần quen thuộc, đột nhiên Úy Tuệ ngẩng đầu, trong nháy mắt rơi vào trong đôi mắt phượng hẹp dài, sâu sắc như suối mà lại mang theo một tầng kín đáo bức người.

"Ồ, là nha đầu người?" Hình như Úy Vân Kiệt cũng không ngờ được là muội muội của mình, môi mỏng khẽ gợi hơi giương lên, lộ ra nụ cười châm biếm: "Đến xem mẫu thân?"

"Ừ." Úy Tuệ bịt mũi gật đầu, giống như tán gẫu chuyện nhà: "Huynh cũng vậy à? Nương vừa mới thức, huynh vào đi thôi."

"Ồ." Úy Vân Kiệt hừ nhẹ một tiếng, vượt qua nàng, trực tiếp đi vào trong.

Dáng người của hắn cao lớn, trường thân Như Ngọc, tư thái đi đường vững vàng mà tự nhiên, có một loại mị hoặc câu nhân.

Ngay cả bóng lưng cũng có thể câu hồn như vậy, rõ là... Úy Tuệ lắc đầu khen ngợi, đáng tiếc là ca ca ruột của mình, nếu không thì không có việc gì YY cũng được, hắc hắc. (Tỷ YY tự nhiên đi)

Nhưng đột nhiên nàng thả tay xuống, đúng lúc muốn rời đi, một hương thơm kỳ lạ khiến cho tâm trạng của nàng cứng lại.

Nàng có thể kết luận, mùi thơm này đến từ trên người Úy Vân Kiệt, chỉ là, vừa rồi, cái mũi va chạm quá đau, nàng không tập trung chú ý.

Nhưng trời sanh khứu giác của nàng nhạy bén hơn so với người thường, mùi vị ngửi qua một lần thì sẽ không quên.

Nàng dám cam đoan, nhất định đã ngửi qua mùi thơm này ở chỗ nào đó, nhưng ở chỗ nào đây? Làm thế nào cũng nghĩ không ra. (Ở đâu đây,

mọi người đoán được không?)

Càng không nghĩ ra, nàng càng không nhận được mà suy nghĩ.

Cho đến khi đến viện của Úy Như Tuyết, nàng vẫn mang bộ dáng như có điều suy nghĩ.

Sau cùng, đầu vai bị người vỗ, nàng sợ đưa tay ra đỡ theo bản năng, lại bị người chặn lại giữa không trung.

"A, phản ứng không tệ, nhưng mà ra tay quá chậm." Úy Như Tuyết buông cổ tay mảnh khảnh của nàng ra, cười nói.

Vừa thấy là nàng, Úy Tuệ cười: "Tỷ, sao tỷ lại ở chỗ này?"

"Đây là viện của ta, ta không thể ở chỗ này?" Úy Như Tuyết thả thanh kiếm trong tay xuống, đi đến mép bàn, tự mình rót ly trà uống.

Úy Tuệ nhìn xung quanh một vòng, lúc này mới buồn cười: "A, ta hồ đồ, ha ha."

"Nghĩ gì thế? Giống như mất hồn?" Úy Như Tuyết để chén xuống, quay đầu lại cười liếc nàng.

Nàng không phát hiện, từ sau khi gặp được Úy Tuệ, ý cười trên mặt nàng càng ngày càng nhiều.

"Thật kỳ quái." Úy Tuệ kể lại chuyện vừa rồi người được mùi thơm từ trên người Úy Vân Kiệt, đây là lần thứ hai nàng thấy Úy Vân Kiệt, lần đầu tiên là trong phòng ngủ của hắn, lúc đó hắn đang tắm, trong nhà kia trừ mùi thơm ra còn có mùi máu tươi, mùi vị cổ quái, không giống với mùi hiện tại.

Cho nên nói, hôm nay là lần đầu tiên nàng ngửi được mùi này, nhưng rõ ràng nàng có ký ức.

Chẳng lẽ ở hiện đại? Úy Tuệ cũng có chút hồ đồ rồi.

Úy Như Tuyết nghe nói, đáy mắt tuôn ra ánh sáng u ám, nhưng lại bình tĩnh cười: "Ta còn cho là vì cái gì, thì ra là buồn phiền vì mỹ nam, không bằng tự mình đi hỏi thử"

"Ta mới không đi, tỷ có biết hắc cũng không phải là ca ca ruột của ta mà là của nguyên chủ. Ta đối với hắc một chút tình huynh muội cũng không có. Mỹ nam như thế mà để cho ta ở bên cạnh hắc, ta sẽ tà ác." Úy Tuệ hạ giọng, tới trước mặt Úy Như Tuyết nhỏ giọng cười nói.

Úy Như Tuyết liếc nàng một cái: "Có đáp án?"

"Hả? À." Úy Tuệ phản ứng kịp: "Có, mẹ ta nói không phải."

"Hả?" Úy Như Tuyết xiết chặt đôi mày thanh tú, mắt lộ ra nghi ngờ.

Chỉ là, rất nhanh Úy Tuệ miêu tả lại phản ứng của Công chúa Minh Ca, cuối cùng nói: "Cho nên, nói không chừng ngày sinh của ta là ngày đó."

"Ừ." Úy Như Tuyết chỉ gật đầu, cũng không cho ý kiến chính xác, chỉ nói: "Ta biết rồi."

"Được, tỷ biết là được, vậy ta trở về bồi nương ăn điểm tâm." Biết nếu nha đầu này không muốn nói, coi như có cạy miệng của nàng cũng vô dụng, Úy Tuệ chỉ đành chịu đựng nghi ngờ trong lòng, lưu luyến không rời rời khỏi, đi tới cửa viện, đột nhiên quay đầu: "Tỷ, tỷ ăn điểm tâm chưa? Nếu chưa thì phải nhớ ăn đó. Dùng bữa đầy đủ, thân thể mới có thể khỏe mạnh."

"Ừ." Úy Như Tuyết giống như không để ý đáp lại, khóe môi cũng không tự giác nâng lên độ cong đẹp mắt.

Đợi Úy Tuệ đi xa, nàng quay người kêu nha hoàn: "Chuẩn bị cơm."

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Rất Đáng

Úy Tuệ một đường chạy chậm về chỗ của Công chúa mẫu thân.

Úy vân kiệt còn chưa đi, đang ngồi trên ghế nói chuyện với Tiêu Minh Ca.

Hai người, một mỹ nam yêu nghiệt, một mỹ nữ tuyệt thế, ngồi một chỗ như vậy, cảm giác không giống mẫu tử mà càng giống tỷ đệ hơn.

Có yêu nghiệt này ở đây, Úy Tuệ chỉ cảm thấy áp suất trong phòng thấp hơn không ít, vừa lúc hai người nói chuyện cũng không chú ý tới nàng, vội vàng rón ra rón rén muốn chuồn trước.

Nào biết, Tiêu Minh Ca vô cùng tinh mắt, liếc một cái nhìn thấy bóng lưng muốn chuồn đi của nàng, than nhẹ một tiếng: "Là Tuệ Nhi sao?"

"Ồ, a." Bóng lưng Úy Tuệ dừng lại, lại không thể phủ nhận, đành phải quay người tiến vào, cười gượng: "Con sợ quấy rầy nương và Đại ca nói chuyện."

"Cũng không có chuyện gì, nương và Đại ca con đang nói con đó." Tiêu Minh Ca sẵn sóc kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình, vừa nói với Úy Vân Kiệt: "Con xem, Tuệ Nhi thật sự hiểu chuyện. Không còn vụng về hấp tấp như trước kia, ngày hôm qua, vì mẹ mà ngay cả phụ thân cũng đánh đấy."

Lời này nếu như ở chỗ người khác, nàng tuyệt đối sẽ không nói, nhưng Úy Vân Kiệt thì khác.

Tuy là dưỡng tử (con nuôi), cũng không thua gì thân sinh (con ruột), người ngoài nhìn không ra, nhưng chỉ có nàng biết, hài tử này rất hiểu thuận.

Được Công chúa mẫu thân khen ngợi, Úy Tuệ vui vẻ nở nụ cười.

Mắt phượng hẹp dài của Úy Vân Kiệt khẽ híp, tinh tế nhìn nàng: "Như vậy xem ra quả thật có tiến bộ. Cười rõ lên càng ngốc hơn."

"Hử?" Nụ cười Úy Tuệ cứng đờ: "Huynh nói người nào ngốc hả?"

Sợ nàng thật sự tức giận, Tiêu Minh Ca vội nói: "Ca của con chỉ nói đùa với con thôi."

Nói đùa sao? Nhưng vì sao nàng cảm thấy ánh mắt của hắn nhìn nàng như đang nhìn một đứa ngu ngốc vậy? "Thật?"

"Thật." Úy Vân Kiệt cười khẽ, dung mạo tuyệt mỹ giống như hoa lê soi nước, trong nháy mắt khiến người khác bị hấp dẫn không biết trời nam đất bắc nữa. Yêu nghiệt được lắm, Úy Tuệ mạnh mẽ nuốt nước miếng, sợ không cẩn thận nước miếng chảy ra.

Bên này nàng chỉ nhớ rõ không để cho mình xấu mặt, lại không chú ý tới câu trả lời của hắn có bao nhiêu mơ hồ.

Thật.

Rốt cuộc nói nàng ngu là thật, hay là nói đùa là thật? Tự nhiên ý nghĩa của hai cái này rất khác nhau.

Nhưng Úy Tuệ không phát hiện ra, chỉ cho là vẽ trước, yên lặng mím môi nở nụ cười.

Khóe môi Úy Vân Kiệt khê nhếch, vẽ ra độ cung tà tử (tùy tiện không ràng buộc), nhưng con người lạnh nhạt dần dần phai nhạt bớt.

"Nương, mẹ chưa ăn đúng không? Mình ăn điểm tâm đi, con đói bụng." Sáng sớm chạy tới chạy lui mấy chuyến, thật là tiêu hao thể lực.

"Ừ." Tiêu Minh Ca lập tức kêu Trương ma ma chuẩn bị điểm tâm, lại hỏi Úy Vân Kiệt: "Ăn rồi chưa?"

"Nghe nói nương bị bệnh, sáng sớm con đã chạy qua đây, vẫn chưa dùng cơm." Úy Vân Kiệt nói.

Mắt Tiêu Minh Ca lộ ra vui mừng, vội vàng nói: "Vậy thì ăn chung với nương nhé."

Đã bao nhiêu năm, nàng còn chưa được ăn một điểm tâm với hài tử của mình, hôm nay vừa khéo hai đứa đều đến đây, chỉ thiếu...

Nghĩ đến hài tử Úy Vân Nhạc kia, con người của Tiêu Minh Ca tối sầm lại.

"Nương, đi thôi." Úy Tuệ chưa phát hiện ra, nắm tay Tiêu Minh Ca kéo nàng đứng dậy, muốn đi tới tiền sảnh.

Tiêu Minh Ca cười, cảm thấy lòng bàn tay nàng đầy mồ hôi, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng cũng có mồ hôi, không khỏi tò mò: "Mới sáng sớm đã chảy nhiều mồ hôi như vậy, vừa rồi con làm gì thế?"

"Hắc hắc, đi nhìn Đại tỷ của con một chút." Úy Tuệ thành thật khai báo, vừa lôi kéo Tiêu Minh Ca đến tiền sảnh.

Sau lưng, Úy Vân Kiệt chậm rãi đứng dậy, thản nhiên đi theo phía sau.

Trương ma ma dẫn mấy nha hoàn sắp xếp xong bữa sáng ở tiền sảnh, biết hôm nay Đại thiếu gia và Nhị tiểu thư đều ở đây, nên điểm tâm phong

phú hơn ngày thường rất nhiều.

Trên mặt mỗi người bọn họ đều mang theo vẻ kích động.

Phu nhân có thể cùng ăn một bữa cơm với Đại thiếu gia và Nhị tiểu thư, rất hiếm thấy.

Ăn không nói, đây là phép tắc lúc ăn cơm của người xưa.

Huống chi, tính tình của hai người Tiêu Minh Ca và Úy Vân Kiệt cũng không nói nhiều, lần này ăn cơm thì cũng chỉ có ăn cơm.

Nhưng Úy Tuệ thì khác, nàng vốn nói nhiều, hơn nữa ăn cơm là một loại hưởng thụ vô cùng vui sướng của bản thân, càng thêm nói nhiều.

Vừa ăn cần gấp bánh bao cho Tiêu Minh Ca, vừa tự nhiên kể một câu chuyện cười.

"Chuyện kể rằng, có một tiểu cô nương ngây thơ xinh đẹp hoạt bát đáng yêu, vào một buổi sáng sớm tới cửa hàng mua điểm tâm, không ngờ có rất nhiều người xếp hàng, nàng chờ lại chờ, chờ đến nóng nảy."

"Cô nương nhà ai vậy? Muốn ăn bánh bao, trong nhà không có đầu bếp làm sao? Còn phải ra bên ngoài mua?" Tiêu Minh Ca tò mò hỏi, giờ phút này cũng vượt cái tu dưỡng ăn không nói của Công chúa ra sau đầu.

Úy Tuệ liếc nàng một cái, ài, quả nhiên là thiên chi kiêu nữ (con cưng của trời), không hiểu khó khăn của nhân gian, có thể đi ra ngoài mua bánh bao đều có gia cảnh không tệ, được không?

"Nương, mẹ nghe con kể, phía sau còn nữa đấy." Úy Tuệ dùng sức cắn bánh bao, trong đầu nhớ tới chuyện thú vị đã từng trải qua, tự mình bật cười một tiếng, nói: "Tiểu cô nương chờ đến mất kiên nhẫn, vừa định đi, lúc này gặp được vị bác sĩ trẻ tuổi đầy hứa hẹn nhất trong bệnh viện của

bọn họ, wow, một khắc kia nàng vội vàng chen trở lại vị trí cũ, lại xum xoe muốn mua dùm cho bác sĩ soái ca."

"Bác sĩ là gì?" Úy Vân Kiệt hỏi, hẩn nhìn về mặt hoa đào mùa xuân (ý bảo tỷ đang phát xuân) của Úy Tuệ, trực giác mách bảo là nàng đang nói chính mình.

Cũng có thể, từ nhỏ nha đầu này đã mê trai (=.=||), ngay cả ca ca ruột là hẩn...

Lần trước xông vào phòng ngủ của mình thì cũng thôi đi, ánh sáng mờ ảo cũng không nhìn rõ hẩn, nhưng hôm nay hẩn dám khẳng định, nha đầu này nhìn mình gần chảy nước miếng.

"Chính là đại phu đó." Úy Tuệ không kiên nhẫn giải thích, tại sao nàng kể đoản văn mà bọn họ luôn không hỏi đến điểm quan trọng chứ?

"A, con nói đi, về sau thế nào?" Tiêu Minh Ca muốn nghe xong chuyện xưa.

Đầu Úy Tuệ đầy hắc tuyến, nói thẳng: "Sau đó, đến phiên tiểu cô nương đó, chương quây hỏi nàng mua gì, kết quả, tiểu cô nương căng thẳng kích động đã nói thành: chương quây, cho ta một chén bánh bao, hai cái vú." (=.=||) (Chả hiểu chả mắc cười gì, ko thể khai thông mà, hơ hơ)

Nói xong, nàng cúi đầu, uống một hớp cháo.

Tiêu Minh ca vẫn chờ đoản sau của nàng, thấy nàng yên lặng ăn cháo, hỏi: "Hết rồi?"

"Hết rồi." Úy Tuệ tiếc nuối nhướn nhướn mày, ài, kể chuyện thô tục cho người xưa nghe, quả thật khó có thể khai thông mà.

Ai ngờ, Úy Vân Kiệt ở đối diện phốc một tiếng bật cười, một đôi mắt đen sâu sáng quắc phóng tới Úy Tuệ, nhộn nhạo ý cười hài hước: "Nha đầu nhà người, ha ha."

"Sao vậy?" Tiêu Minh Ca càng thêm hồ đồ.

Úy Vân Kiệt chỉ lắc đầu: "Không có gì, con chỉ cười nàg, lớn như vậy, nói một câu cũng không rõ ràng, dong dong dài dài thật lâu, cũng không biết nói cái gì."

"Huynh không hiểu?" Úy Tuệ híp mắt, không tin nhìn kỹ hẳn, hừ, nếu hẳn không biết nói gì thì đỏ mặt cái gì? Cười như tên trộm làm cái gì?

Giả bộ!

"Ăn cơm." Úy Vân Kiệt mím môi cười hai tiếng, cũng cúi đầu ăn cháo, trong đĩa còn nửa cái bánh bao vẫn không động đến nữa.

Tiêu Minh Ca thấy hai hài tử cười nham nhở, rất hạnh phúc, dù là không nghe rõ ràng cái gì nhưng cũng vui vẻ theo, lần đầu tiên giống như một người mẫu thân, gấp thêm thức ăn cho hai hài tử của mình.

Úy Tuệ cực kì hài lòng, hắc hắc, tự tổn hại mình, đối lấy tiếng cười của mẫu thân và ca ca, đáng, rất đáng.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Ngày Thay Đổi

Lúc đó, so sánh với bên này của Úy Tuệ, mẫu tử ba người vui vẻ ăn điểm tâm, bên kia của Úy lão phu nhân, thức ăn vẫn còn bày trên bàn, cả đám nữ nhân đều đứng ở một bên, cung kính nghe bà răn dạy, tình cảnh thật lạnh lẽo.

Mặt của Úy lão phu nhân cũng cực kỳ lạnh, đầu tiên bà nhìn về phía Úy Thiên Phong, giọng điệu không nóng không lạnh: "Hôm qua sai người đến nói với con, kêu con sáng nay đến xin lỗi nữ nhân kia và Úy Tuệ, con đã đi chưa?"

Trên khuôn mặt anh tuấn của Úy Thiên Phong vẫn còn vài dấu móng tay, bộ dáng hết sức nhếch nhác: "Hôm qua nhi tử hơi kích động, cũng kỳ quái nữ nhân kia, chúng ta từ xa trở về, nàng ta lại giả bộ bệnh không đến, nhi tử cũng là tức quá, mới qua hỏi một chút. Ai ngờ lại bệnh thật."

Một câu cuối cùng, hẳn cũng là có tâm nói đỡ cho Tiêu Minh Ca, hi vọng trong lòng lão phu nhân đừng vì chuyện này mà tức giận.

Nói thật ra, mẹ chồng nàng dâu mâu thuẫn, người đứng giữa xui xẻo nhất là hần đây, kẹp ở bên trong, không thể đắc tội người nào.

"Được rồi, thân thể của nàng, mấy năm nay cũng không biết tìm biết bao nhiêu đại phu đến xem, cũng đều tới ít mà trở về nhiều. Thôi, ta thấy đây là tâm bệnh, nàng còn giận lão bà ta năm đó mang Tuệ Nhi qua đây nuôi." Về mặt Úy lão phu nhân lạnh lùng nghiêm nghị sâu kín nói.

Úy Thiên Phong không dám lên tiếng, chuyện này từ lúc Úy Tuệ ra đời, mẹ chồng nàng dâu hai người lập tức tranh đoạt, cũng đã trôi qua mười mấy năm rồi, hai người vẫn không cởi bỏ được vương mắc này, hẳn cũng buông tha rồi.

May mà Úy lão phu nhân là một người thức thời, thấy hẳn như vậy, cũng khẽ thở dài: "Thôi, phía bên ta không cần con hầu hạ, đi xin lỗi nàng đi."

"Vâng" Về sau Úy Thiên Phong cũng nghĩ tới, chuyện ngày hôm qua, quả thật hẳn hơi lỗ mãng, chỉ vì sợ lão phu nhân buồn bực, hoàn toàn không quan tâm đến tình cảm phu thê, ngấm lại lời nói của nữ nhi, trong lòng hẳn thật hổ thẹn.

Vốn hẳn cũng muốn đến xin lỗi Tiêu Minh Ca, nhưng không cúi đầu được, lúc này Úy lão phu nhân lên tiếng, mặc kệ có phát ra thật tâm hay không, hẳn đều giả vờ ngu ngốc nghe lời bà, vội vội vàng vàng rời đi, giống như sợ lão phu nhân đổi ý.

Kỳ thật Úy lão phu nhân không phải đổi ý, mà bà kinh ngạc, nếu theo như trước kia, Úy Thiên Phong không phải có thái độ này.

Đừng nói đi xin lỗi, chỉ sợ lão phu nhân vừa nói ra lời này, hẳn nhất định sẽ tức giận chỉ ra chủ ý này có phải của Tiêu Minh Ca hay không, nàng hoàn toàn không đặt phu quân là hẳn vào trong mắt, nói không chừng còn ầm ĩ một trận nữa.

Nhưng bây giờ hẳn lại ỉu xìu rời đi.

Rốt cuộc là chủ định của hẳn, hay là thật sự nghe lời mình?

Trong lòng Úy lão phu nhân không tính toán được chính xác, kể từ hôm qua Úy Tuệ quấy rối xong thì thông suốt, đột nhiên bà cảm thấy đối

với cái nhà này và với những người trong nhà, hình như không còn nắm bắt được nữa.

"Nương." Úy Thiên Phong vừa đi, phu nhân Nghiêm thị Chi thứ hai vội vàng mở miệng, ánh mắt nàng ta sừng đỏ, xem ra đã khóc, lúc này giọng nói cũng mang theo giọng mũi dày đặc: "Người định nhốt Châu Nhi tới khi nào? Nay là mùa đông khắc nghiệt, nàng là một tiểu cô nương, người để cho nàng ở trong phòng củi, không ăn không uống, muốn để cho nàng chết hay sao?"

Khóc lóc kể lẽ một hồi, khiến Úy lão phu nhân ngây ngẩn cả người: "Cái gì? Châu Nhi ở phòng củi?"

Hôm qua, sau khi Úy Tuệ đi, bà lập tức phái ma ma tâm phúc đi chăm sóc Úy Minh Châu, chỉ sợ Úy Tuệ sẽ âm thầm làm điều ác với tôn nữ ruột này, hơn nữa, cũng không hạ lệnh nhốt nàng trong phòng củi mà.

"Đúng vậy, cũng đã qua một đêm, cũng không cho gặp mặt, thật sự gấp chết người mà, hu hu." Nghiêm thị vừa khóc vừa nhìn về phía Úy Thiên Minh bên cạnh, thấy hăn từ đầu đến cuối không nói một tiếng, không khỏi tức giận đánh vào trên cánh tay của hăn.

"Người nói gì đi chứ, chẳng lẽ Châu Nhi không phải nữ nhi của người? Hu hu, Châu Nhi đáng thương của mẹ, trong nhà này, trừ nương ra, còn có ai quan tâm con nữa chứ. Mắt con bị mù rồi, lúc trước khi đầu thai sao không nhìn thêm vài lần, khẳng khẳng gửi hồn vào trong bụng mẹ, nương không thể bảo vệ con, để cho con chịu nhiều đau khổ, nương có lỗi với con mà. Nếu con có chuyện không may, nương phải sống thế nào đây."

Trong phòng này không có nha hoàn bà vú hầu hạ, cho nên, Nghiêm thị cũng không để ý mặt mũi, dứt khoát buông lá gan kêu khóc, cũng coi như tuông ra những oán khí chôn dưới đáy lòng mấy năm nay.

Gả cho nam nhân tiều tụy vì bệnh thì cũng thôi, còn là một kẻ bất lực (ý hèn nhất vô dụng chứ ko phải ko được vụ kia nha, haha).

Nữ nhi của nàng vốn là tôn nữ ruột của lão bà chết tiết này, nhưng lão bà này lại hắc tâm lạn phế (lòng dạ độc ác, phổi thì thối nát), nhi tôn (con cháu) ruột thịt không thương, chỉ cứng chiều tiểu ma nữ kia tới tận trời, thật sự là lão hồ đồ, sao không chết sớm một chút chứ?

"Nhị tẩu, đừng khóc, trước tiên hỏi rõ ràng sao lại thế này, nương cũng không giống như hiểu rõ sự tình." Úy Nhược Lan và nữ nhi Vân Phượng Kiều vội vàng tiến lên khuyên giải Nghiêm thị.

Nghiêm thị nắm lấy tay hai người khóc rống lên.

Úy lão phu nhân nghe xong nhú mày, quả trượng (cây gậy) đập bốp bốp lên mặt đất vang dội, quát: "Ta còn chưa có chết đâu, còn chưa tới phiên người tới khóc tang."

Hôm nay là muốn thay đổi sao? Đầu tiên là Úy Tuệ, sau đó là Úy Thiên Phong, hiện tại ngay cả người đàn bà ngu xuẩn như Nghiêm thị, cũng dám láo xược trước mặt bà?

"Nương." Úy Thiên Minh nhìn xuống mùi tanh trong cổ họng, mặt trầm xuống khuyên một câu: "Đừng so đo với nàng ta."

Úy lão phu nhân nhìn hẩn một cái, trong đôi mắt khô sâu cuối cùng cũng có một chút từ ái: "Con còn đứng lâu ở đây làm gì? Thân thể sao có thể chịu đựng được? Con mau trở về nghỉ ngơi, chuyện của Châu Nhi đã có ta đây."

"Dạ." Úy Thiên Minh vốn chán ghét những thứ chuyện nhà chuyện cửa này, đáp một tiếng, xoay người rời khỏi.

Nghiêm thị sững sốt, bản năng đưa tay muốn kéo hẳn: "Sao người lại đi? Ta làm sao bây giờ?"

"Người ở lại." Úy lão phu nhân lạnh lùng nhìn Nghiêm thị, thật muốn hung hăng tát vào cái mặt vừa ngu xuẩn vừa đáng thương của nàng ta, nhưng hiện tại không phải lúc.

Cũng may, Nghiêm thị là con cộp giầy, vừa rồi Úy Thiên Minh ở đây, nàng ta có hẳn làm chỗ dựa, hẳn vừa đi, cả người nàng giống như mất đi cột sống, lập tức xụi lơ ngã ngồi xuống đất, nức nở: "Châu Nhi đáng thương của mẹ."

"Câm miệng." Úy lão phu nhân nghiêm khắc quát, ngược lại quay ra cửa hô: "Tân ma ma."

Rất nhanh, một lão ma ma hơn năm mươi tuổi đi vào: "Lão phu nhân? Tân ma ma không có ở đây."

"Không có ở đây?" Úy lão phu nhân nghi ngờ, hôm qua phái bà đi chăm sóc Úy Minh Châu, trước khi đi, bà còn phân phó một phen nói để cho bà (Tân mama) khuyên nhủ Úy Minh Châu, không cần vì cái nhỏ mà mất cái lớn.

Nhưng, hôm qua trải qua bị Úy Tuệ náo loạn một hồi, hơn nửa lặn lội đường xa, vừa về tới phủ, tinh thần có chút không minh mẫn, còn không có dùng cơm tối đã nằm trên giường nghỉ ngơi, vừa tỉnh lại đã đến bình minh, cũng chưa hỏi chuyện Tân ma ma.

Nhưng Tân ma ma đi theo bà hơn bốn mươi năm, mặc dù ở Úy phủ cũng coi như lão nhân, bà làm việc không có lo lắng.

Cho nên lúc này Úy lão phu nhân cũng không nghi ngờ điều gì, chỉ hỏi: "Người đâu? Mau gọi bà tới gặp ta."

Lão ma ma bị hỏi, cũng sững sốt: "Tối hôm qua đã không thấy, lão nô đi hỏi một chút."

Vừa hỏi lại tìm khắp nơi trong Ủy phủ vẫn không thấy Tân ma ma.

Trong lòng Ủy lão phu nhân hồi hộp, đã có dự cảm không tốt.

Nhưng dự cảm là dự cảm, đợi khi sự thật được bày ra trước mắt, mới cảm thấy được điều đó thật khiến người ta khó có thể chấp nhận.

Tân ma ma chết rồi, phát hiện thi thể trong hồ nước ở hậu hoa viên, lúc vớt lên, người bị ngâm nước phình to gấp hai.

Ủy lão phu nhân chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, một cỗ khí lạnh từ lòng bàn chân chạy thẳng lên đỉnh đầu.

Mà chuyện này rất nhanh được truyền khắp Ủy phủ.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Thăm Dò

Tân ma ma chết làm nhấc lên sóng to gió lớn ở Úy phủ, nhưng mà sau khi quan phủ tiến hành kiểm tra thực hư, cho ra đáp án khiến mọi người mở rộng tầm mắt.

Theo điều tra, lúc chạng vạng sắc trời mờ tối, khi Tân ma ma đi ngang qua hồ nước, không cẩn thận trượt chân, khi đó xung quanh không có người, vị lão nhân của Úy phủ bị thương chết chìm trong mùa đông khắc nghiệt.

Từ lúc còn trẻ Tân ma ma đã đi theo bên cạnh Úy lão phu nhân, cũng không lập gia đình, vì vậy tang sự của bà cũng do Úy lão phu nhân lo liệu.

Úy lão phu nhân thương bà mấy năm nay trung thành tận tâm, cũng coi như an táng long trọng.

Chuyện này cứ qua đi như vậy, nhưng người ngoài không biết, trong lòng Úy lão phu nhân lại hiểu rõ, cái chết của vị tâm phúc này của mình rất kì lạ, nhưng bà âm thầm điều tra, một chút manh mối cũng không có, không khỏi cảm tức.

Còn có một việc còn khiến người ta cảm tức hơn cái chết của Tân ma ma, chính là tôn nữ ruột Úy Minh Châu của bà, ở phòng củi một đêm, đói khổ lạnh lẽo, sinh bệnh nặng, này cũng thôi, thỉnh đại phu đến xem, hết bệnh rồi, đầu óc lại bị hỏng.

Suốt ngày không phải cười ngây ngô thì là thấy người liền kêu ‘Thái tử điện hạ’, hoặc là phân phó hạ nhân hô to nàng là Thái tử phi, nếu không sẽ vả miệng.

Chuyện này, Úy lão phu nhân cực kỳ lo lắng, sợ bị truyền đi, chỉ dặn dò Nghiêm thị nhất định phải coi kỹ Úy Minh Châu, tuyệt đối không thể bước ra khỏi viện nửa bước.

Mà Nghiêm thị trong miệng đồng ý, nhưng trong lòng lại hận chết Úy lão phu nhân.

Gần cuối năm, bên Úy Tuệ vội vàng cũng vui vẻ, mỗi ngày chạy qua chạy lại chỗ Công chúa mẫu thân, sát thủ tử tử, Thượng Quan quản gia, bận rộn đến hỏng.

Vân Phượng Kiều đến đây rất nhiều lần, không công mà lui*, một ngày này, từ buổi trưa vẫn luôn đợi ở chỗ Úy Tuệ, Thợ Nhi nghĩ nàng có chuyện gì rất quan trọng, hỏi thì nàng không nói, chỉ nói muốn tìm Tuệ biểu muội nói chuyện thôi.

*Không công mà lui: không đạt được kết quả gì mà đã quay về.

Trước kia, Úy Tuệ và Vân Phượng Kiều ở cùng một chỗ cũng coi như không tệ, cho nên nàng muốn đợi, mọi người cũng không ngăn cản, hầu hạ trà ngon điểm tâm ngon, cái khác cũng mặc kệ.

Cho đến xế chiều mặt trời lặn, Úy Tuệ mới ngâm nga bài dân ca, vui sướng trở về.

Hắc hắc, vừa nghĩ tới hôm nay lôi kéo Thượng Quan Tể Nguyệt bởi mình đi dạo phố, hai người dừng ở ven đường ăn hoành thánh nóng hổi, trong lòng Úy Tuệ vui vẻ không nói nên lời.

"Tiểu thư, người đã trở lại." Đào Nhi phát hiện nàng trước nhất, nhảy nháy nhót nhót chạy tới.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Úy Tuệ tràn đầy ý cười không nén được: "Thế nào? Mới một ngày không thấy đã nhớ ta rồi à?"

"Không phải, buổi sáng người vừa đi, lão thái thái sai người đến tìm người, cũng không biết là chuyện gì? Còn có, biểu tiểu thư cũng đợi người ở trong phòng cả buổi chiều rồi."

"Ồ." Úy Tuệ lên tiếng, ý cười nơi khóe môi càng thêm rực rỡ.

Xem ra, mình thật sự được mọi người hoan nghênh, không ai xa rời nàng được. (Tự kỷ quá)

Trong nhà, chắc là nghe thấy tiếng nói, Vân Phượng Kiều đứng dậy, nghênh đón ở cửa: "Tuệ muội muội."

"Vân biểu tỷ, nghe nói người chờ ta cả buổi chiều, có chuyện gì vậy?" Tâm tình Úy Tuệ tốt, giọng điệu nói chuyện tự nhiên cũng tốt.

Vân Phượng Kiều hơi sửng sốt, trước kia Úy Tuệ nói chuyện với nàng đều là vênh mặt hất hàm sai khiến, làm gì thân cận như vậy.

Nàng vội vàng cười: "Cũng không có chuyện gì, chỉ là trở về mấy ngày, muốn nói chuyện với Tuệ muội muội, vẫn chưa có cơ hội thôi."

"Hắc hắc, chúng ta là tỷ muội, muốn nói chuyện thì không phải dễ sao? Vào trong ngồi nói." Khi Úy Tuệ nói chuyện đã vào trong phòng, lôi kéo Vân Phượng Kiều cùng ngồi xuống, sau đó kêu Đào Nhi thêm trà.

Vân Phượng Kiều vội nói: "Không cần." Nàng đã uống trà cả buổi chiều rồi.

Úy Tuệ cười cười, tự mình cầm điểm tâm trên bàn, vừa ăn vừa nói: "Lần trước người đưa ta bức thư, ta đưa cho nương rồi, nàng nói người thư rất đẹp."

"A ——" Vân Phượng Kiều nghe vậy cũng ngần ngợ, trong nháy mắt đáy mắt xẹt qua cảm xúc thất vọng.

Úy Tuệ nhảy bén bắt được: "Sao vậy?" Chợt cười nói: "Ta biết đó là lễ vật người tặng ta, nhưng người cũng biết ta là người thô kệch, làm sao hiểu những thứ này, đặt ở chỗ ta cũng uổng phí. Nương ta thì khác, nàng rất thưởng thức người. Nàng nói người thư đẹp, vậy nhất định là đẹp, nàng kêu ta về sau theo người học đấy."

Chỉ bằng đôi tay chỉ biết vung roi của người? Trong lòng Vân Phượng Kiều khinh bỉ một phen, trên mặt lại cười ha ha: "Vốn ta chỉ muốn thư cho muội muội một món đồ chơi, loại tài nghệ thô ráp này sao có thể vào mắt phu nhân?"

Nhớ lại này tốn nửa năm thời gian thư thừa, vậy mà cuối cùng lại đến trong phòng Công chúa Minh Ca, trong lòng Vân Phượng Kiều chua chát.

Trước kia mặc kệ Úy Tuệ được thứ gì, trước tiên đều đến chỗ Thái tử Tiêu Dục để khoe khoang.

Cẩn cẩn môi, nhìn Úy Tuệ cứ thế ăn điểm tâm, cũng không nói gì, Vân Phượng Kiều ngồi có chút không yên, dò hỏi.

"Hôm nay Tuệ muội muội đi chơi ở đâu mới về vậy? Còn chưa ăn cơm tối đúng không?"

"Vẫn chưa." Úy Tuệ ngẩng đầu nhìn nàng: "Vân biểu tỷ cũng còn chưa ăn đúng không, lát nữa ăn ở đây đi, ta kêu Điểm Nhi làm thêm mấy món ngon sở trường."

"Vậy thì làm phiền rồi." Vân Phượng Kiều khẽ cười nói.

Úy Tuệ khoát tay: "Không phiền."

Vân Phượng Kiều nhìn nàng thật sâu, lại hỏi: "Ta thấy sắc thái vui mừng trên mặt muội muội, hôm nay nhất định gặp được chuyện vui gì đó."

"Hắc hắc, người thật đã đoán đúng." Vốn Úy Tuệ không muốn khoe khoang, nhưng cô nương Vân Phượng Kiều này luôn dùng lời câu nàng, khiến nàng hưng phấn muốn chết không nhịn được phải nói rồi.

"Vân biểu tỷ, ta nói cho người biết, Nhạc Nhi lại cười với ta đấy."

"Hả?" Vân Phượng Kiều ngạc nhiên kêu lên một tiếng, ngạc nhiên này không phải đến từ Úy Vân Nhạc biết cười, mà là từ việc Úy Tuệ hưng phấn thế nhưng không có liên quan gì với Thái tử.

Hôm nay muốn đổ mưa máu sao? Trước kia Úy Tuệ hỉ nộ ái ố (vui mừng, giận, buồn, vui vẻ) đều liên quan đến Thái tử, lời nói việc làm luôn luôn không thể rời khỏi nam nhân kia.

"Người cũng không ngờ được đúng không?" Úy đặc ý nói xong: "Hôm nay, ta thấy thời tiết tốt, nên lôi kéo Thượng Quan quản gia và Nhạc Nhi đi dạo phố. Ông trời, Nhạc Nhi tội nghiệp, tới hôm nay ta mới biết, hài tử này lớn như vậy lại là đầu tiên ra khỏi cửa Úy phủ. Thấy hắn đi trên đường, ánh mắt cũng không nhìn ra được hình dạng gì, thật khiến người ta lo lắng."

"Tuệ muội muội." Chờ cả buổi, Vân Phượng Kiều cũng không phải muốn nghe những thứ này, tròn mắt nàng xoay vòng, dường như có thâm ý khác cười hỏi: "Hình như gần đây nghe nói người ít gặp Thái tử điện hạ. Sao vậy? Chẳng lẽ người và Thái tử điện hạ giận nhau hả?"

Sắc ——, Úy Tuệ vừa nhấp một hớp trà thiếu chút nữa phun ra ngoài, vội vàng lau miệng nuốt nước trà xuống, sau đó nghi ngờ nhìn Vân Phượng

Kiều.

Vân Phượng Kiều bị nàng nhìn chột dạ, đỏ mặt hỏi: "Sao vậy? Tuệ muội muội nhìn ta như vậy làm gì?"

"Không có, ta chỉ là thấy Vân biểu tử đẹp mắt." Thì ra cô nương này cũng động tâm tư với Thái tử.

Nhưng kỳ quái, họ thích Thái Tử thì thích đi, tại sao lại tiếp cận nàng chứ?

Úy Minh Châu như thế, Vân Phượng Kiều cũng như vậy.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỨNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Không Được Tự Nhiên

Đừng hỏi vì sao từ chương 54 nhảy qua 56 rồi, ta cũng không biết nữa, có lẽ tác giả ký hai số 55 và 64, vì cũng không có chương 64 luôn :)), nhưng mọi người yên tâm vì nội dung vẫn liền mạch nhé, nên đừng để ý số chương mần gì =))

Vân Phượng Kiều tự biết lớn lên xinh đẹp, nhưng ở trước mặt Úy Tuệ, nàng mất đi vài phần tự tin, đột nhiên được nàng ta khen ngợi, cho là bị giễu cợt, mặt mày trắng bệch, khóe môi nâng lên cười khan một tiếng: "Tuệ muội muội nói đùa, ở trước mặt Tuệ muội muội, tỷ tỷ nào dám xưng xinh đẹp."

Chưa nói nàng xinh đẹp mà, chỉ nói đẹp mắt mà thôi, Úy Tuệ khẽ nhíu nhíu chân mày, cười nói: "Đừng khiêm tốn, ta biết bên ngoài tỷ tỷ có danh tài đức, dĩ nhiên có nhiều danh môn công tử đến cầu thân."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Phượng Kiều càng trắng bệch: "Tuệ muội muội nghe ai nói, đây là không thể nào."

"Ha ha, nhìn người xấu hổ này. Trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, sợ cái gì?" Úy Tuệ nói xong, tới gần hỏi nhỏ: "Biểu tỷ, nói nghe một chút, có vừa ý nam nhân nào chưa?"

Hỏi thẳng như vậy, thật đúng là không phụ tính tình của Úy Tuệ, Vân Phượng Kiều mặt đỏ tai hồng, dùng sức lắc đầu.

Úy Tuệ thất vọng lại ngồi xuống, ánh mắt nghi ngờ nhìn nàng chăm chăm, đột nhiên hỏi: "Có phải người thích Thái tử điện hạ không?"

"Hả?" Vân Phượng Kiều bị hỏi kinh hãi.

Úy Tuệ lại cười ha ha: "Được rồi, chọc người thôi, nhìn người sợ hãi này."

Vân Phượng Kiều xấu hổ tột cùng: "Tuệ muội muội thật thích chọc người khác. Thái tử điện hạ là nhân vật như vậy, trừ Tuệ muội muội ra, người nào dám mơ tưởng chứ?"

"Ừm, lời ấy của Vân biểu tỷ sai rồi." Úy Tuệ vội vàng liếc nàng, nói: "Tất cả mọi người đều biết, Thái tử điện hạ là vị hôn phu của Đại tỷ tỷ, không có nửa xu quan hệ với ta."

Vân Phượng Kiều giật mình giương mắt nhìn nàng: "Tuệ muội muội, người?"

Úy Tuệ vẫn liếc nàng, nhỏ giọng nói: "Về sau đừng nói lung tung những lời thế này. Dễ dàng tổn thương hòa thuận."

"Tuệ muội muội..." Vân Phượng Kiều bị nàng làm cho hồ đồ: "Không phải người thích Thái tử điện hạ sao?"

Lần này Úy Tuệ hung hăng liếc nàng một cái: "Ta thích hẳn làm gì? Đã nói với người rồi, không có chuyện đó."

Vân Phượng Kiều ngượng ngùng, nhưng tin lời nàng mới có quý đó, Úy Tuệ đã từng đối với Tiêu Dục còn quan trọng hơn sinh mạng của nàng, cả ngày đi theo phía sau Tiêu Dục, giống như chó Nhật. (Thời này cũng thịnh hành chó Nhật à?)

Nhiều đến khiến cho người ta xem thường.

Nhưng giờ phút này nàng lại nói không thích.

"A, ta biết rồi." Trong lòng Vân Phượng Kiều suy tính một phen, cảm thấy chuyện này vẫn nên trở về nói cho lão phu nhân biết trước, lại càng đứng ngồi không yên, đứng dậy muốn đi.

Úy Tuệ giả bộ giữ lại: "Cơm cũng đã chuẩn bị, ăn rồi lại đi."

"Không, ta mới nhớ ra, còn muốn qua chỗ lão thái thái có chút việc, trở về trước." Vân Phượng Kiều nói.

"Được, vậy thì ta không giữ lại, về sau thường tới tìm ta nói chuyện." Úy Tuệ khách khí tiễn nàng tới cửa.

Vân Phượng Kiều đồng ý, sau đó vội vàng chạy qua chỗ Úy lão phu nhân.

Lúc này Úy lão phu nhân đang chuẩn bị dùng cơm tối, Úy Nhược Lan và Nghiêm thị đang hầu hạ bên cạnh.

Úy Nhược Lan bày xong bát đĩa, Nghiêm thị chia thức ăn.

Trong ngày thường sinh hoạt như vậy, hai người cũng đã làm quen, nhưng hiện tại Nghiêm thị bởi vì chuyện của nữ nhi, đối với Úy lão phu nhân ghen một bụng hỏa.

Huống chi, Tiêu Minh Ca thân là con dâu cả, nhưng thật lâu chưa hề qua đây hầu hạ, dựa vào cái gì?

Cho nên, mấy ngày này, mỗi khi đến giờ cơm, Nghiêm thị đều sẽ mang theo Úy Minh Châu.

Cô nương Úy Minh Châu này, hiện tại cực kỳ ngu dốt, có thể là do đêm đó bị nhốt trong phòng củi vô cùng đói, hiện giờ, vừa thấy những món ăn ngon trên bàn thì nhào tới, lấy tay cầm lấy nhét vào trong miệng.

Cho nên, mấy ngày trôi qua, Úy lão phu nhân ăn một bữa cơm cũng không yên nữa.

Bất đắc dĩ, Úy lão phu nhân hạ lệnh, không cho phép Úy Minh Châu tới đây, để cho Nghiêm thị tự mình trông giữ, cũng không cần qua đây hầu hạ.

Nhưng trước kia để cho nàng hầu hạ, nàng cũng không thân thiết.

Hiện giờ không cho thì Nghiêm thị lại cứ muốn tỏ hiếu thuận, càng muốn tiếp cận.

Tối hôm nay vừa mới dọn cơm, Nghiêm thị lại dẫn theo Úy Minh Châu tới.

Úy lão phu nhân thấy, lại sợ xấu mặt, vội vàng phân phó hai bà tử nhìn Úy Minh Châu, hơn nữa chuẩn bị riêng một bàn thức ăn nhỏ cho nàng.

Nghiêm thị thấy bữu môi khinh thường, bắt đầu chia thức ăn cho Úy lão phu nhân.

"Lão phu nhân, muốn ăn con cá này không? Nghe nói đây là cá biển, ngon hơn nhiều so với chúng ta thường ăn." Nghiêm thị vừa gắp thức ăn, cái miệng cũng không nhàn rồi.

Đầu kia, Úy Minh Châu đang ăn vui vẻ, vừa nghe cá, hai mắt sáng lên, lại nhìn lên đôi đũa đang gắp thịt cá của mẫu thân, tức thì bị hớp hồn.

Ném đôi đũa trong tay đi, cả người giống như tia chớp, lật ngửa bàn nhỏ nhào tới mẫu thân.

Thắt lưng Nghiêm thị bị đụng phải, cánh tay kia quét ngang, mấy chén canh đĩa sứ trên bàn bị quăng rớt xuống đất.

Mà Úy Minh Châu không quan tâm, tóm thẳng lấy cá trong bát, thịt xương đều cắn.

Mọi người nhìn mà mí mắt rút gân.

Da mặt Úy lão phu nhân nhăn nhúm cũng tức giận đến run rẩy, bà hung tợn trừng mắt Nghiêm thị.

Nghiêm thị lại bịch một tiếng quỳ xuống đất: "Con dâu đáng chết." Vừa nói xong đánh Úy Minh Châu ở bên cạnh một cái: "Mẹ đánh chết con, những thứ của tổ mẫu con, con cũng dám cướp ăn, con không sợ ăn bị đau bụng, ăn luôn cái mạng nhỏ sao..."

"Người ——" Úy lão phu nhân tức giận cả người run lên, quát: "Người đâu, còn không dẫn Nhị phu nhân và Tam tiểu thư đi."

"Lão phu nhân, con dâu đáng chết, về sau con dâu nhất định chú ý, nhất định hầu hạ lão phu nhân ăn cơm thoải mái dễ chịu." Một bữa cơm bị hủy không sai biệt lắm, lúc này Nghiêm thị mới hài lòng dẫn Úy Minh Châu rời đi.

Trong phòng, trên tấm thảm hoa lệ đều là rau xanh nước canh, trên bàn, mâm đồ ăn cũng bị tay Úy Minh Châu tùy tiện bốc qua, kia là nửa con cá nàng ta ăn còn dư lại, cứ như vậy xấu xí nằm trên bàn, trừng một đôi mắt chết.

Trong lòng Úy lão phu nhân buồn nôn.

"Nương." Úy Nhược Lan vội vàng tới giúp bà xoa ngực: "Đừng chấp nhặt bọn họ, để con kêu phòng bếp làm lại là được."

Lúc này, Vân Phượng Kiều đi vào, thấy một màn này, lại coi như không thấy gì.

Phân phó người đến dọn dẹp, sau đó, cùng với mẫu thân mình dìu Úy lão phu nhân vào trong phòng.

"Bà ngoại, Phượng Kiều có chuyện quan trọng muốn nói với người." Vừa vào phòng, Vân Phượng Kiều vội vàng nói.

Úy Nhược Lan liếc nhìn nàng: "Chuyện gì quan trọng chứ? Bà ngoại con đang không thoải mái, con đừng nói cái gì lung tung."

Úy lão phu nhân khoát khoát tay, tựa vào đầu giường: "Không sao, Phượng Nhi, con có chuyện gì cứ nói."

Vân Phượng Kiều suy nghĩ một chút, nói: "Con mới trở về từ chỗ Tuệ muội muội."

Sắc mặt Úy lão phu nhân nhanh chóng biến đổi: "Các con đã nói những gì?"

Từ sau ngày trừng phạt Úy Minh Châu, Úy Tuệ cũng chưa từng đến chỗ bà, mỗi ngày thỉnh an cũng chỉ phái nha hoàn đến đây.

Coi như bà phái người đi gọi cũng không gọi được người tới.

Vì thế Úy lão phu nhân không thể hạ hỏa.

Vân Phượng Kiều méo miệng, vẻ mặt buồn bực: "Nàng nói nàng không thích Thái tử điện hạ, còn cảnh cáo con không được nói lung tung."

"Hả?" Úy Nhược Lan cũng giật mình không thôi: "Chẳng lẽ nha đầu kia điên rồi?"

Ánh mắt Úy lão phu nhân sắc bén, hừ lạnh: "Ta thấy không phải nàng điên rồi, mà là có người muốn chúng ta nổi điên."

Không phải tôn nữ của bà cũng đã điên rồi sao?

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỨNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Quyền Lợi

"Nường, con cũng thấy nha đầu Tuệ Nhi kia thay đổi quá nhiều, chúng ta chỉ đi xa nhà một chuyến, trở về nàng đã không thân cận chúng ta nữa. Nường, thường ngày mẹ đối với nàng thật tốt. Nhưng mẹ trở về mấy ngày nay, nàng ta cũng không có một lần chủ động đến thăm mẹ." Úy Nhược Lan vừa ở bên cạnh oán giận Úy Tuệ, vừa liếc mắt ra hiệu với Vân Phượng Kiều.

Vân Phượng Kiều hiểu ý, lập tức nửa ngồi đến bên chân Úy lão phu nhân, ngoan ngoãn giúp đấm chân: "Ngoại tổ mẫu, con mới trò chuyện với Tuệ muội muội hồi lâu, nhưng nàng cũng không nhắc đến người một tiếng, này... Phượng Nhi cảm thấy giống như nàng ta đã quên người vậy."

Nói xong, nàng đột nhiên lại a một tiếng, vội la lên: "Đúng rồi, hình như Tuệ muội muội nói Nhạc Nhi biểu đệ cười với nàng ta."

Sắc mặt Úy lão phu nhân rét lạnh, liếc mắt nhìn nữ nhi và ngoại tôn nữ: "Không cần các người nhiều lời, ta tự có chủ trương. Nhớ kỹ, ra bên ngoài cũng không thể nói bừa, còn phải giống như trước."

"Ồ." Úy Nhược Lan bĩu môi, cũng đứng dậy giúp lão phu nhân nắn vai, vừa làm bộ lơ đãng nói: "Nường, qua năm mới, tuổi mụ của Phượng Nhi cũng đã mười bảy rồi. Hai năm qua cũng quả thật có người đến nhà cầu hôn, nữ nhi của con cảm thấy bất kể là gia thế hay nhân phẩm cũng đều thiếu một chút. Nường, Phượng Nhi được mẹ nhìn lớn lên, hôn sự của nàng mẹ cũng không thể không quản được."

Vừa nói xong, Úy Nhược Lan lại bắt đầu uất ức ghen ngào: "Năm đó, dù cho nương quan tâm con một chút thôi, cũng không đến mức gả nữ nhi cho người hung ác tàn bạo như vậy."

"Đủ rồi." Nhắc tới năm đó, sắc mặt Úy lão phu nhân đột nhiên thay đổi không kiên nhẫn: "Ra ngoài nhìn xem thức ăn được chuẩn bị thế nào rồi?"

"A." Úy Nhược Lan hít hít mũi, buồn bực không vui đứng dậy đi ra ngoài.

Trong lòng Vân Phượng Kiều luôn luôn oán hận, cũng không dám nhiều lời, mặc dù mẫu thân là nữ nhi ruột của lão phu nhân, nhưng nữ nhi gả đi như bát nước hắt ra ngoài.

Dù sao nơi này cũng là Úy phủ, mẹ con các nàng cũng chỉ là ăn nhờ ở đậu.

Lão phu nhân niệm tình mẹ con, chứa chấp bọn họ, nhưng một khi không vui, cũng có thể đuổi bọn họ trở lại Vân gia.

Vân gia, đó là một địa phương ăn tươi nuốt sống, dựa vào nàng và mẫu thân, chỉ có thể mặc cho người khác gây khó dễ, đã từng chịu quá nhiều khổ sở, nàng cũng không muốn bị nữa.

"Ngoại tổ mẫu, người đừng nóng giận, nương con..."

"Phượng Nhi." Đột nhiên Úy lão phu nhân nắm tay nàng, ánh mắt cũng trở nên từ ái như xưa: "Ngoại tổ mẫu biết, những năm này mẹ con các con chịu khổ rồi. Ngoại tổ mẫu đảm bảo với con, sau này nhất định sẽ tìm cho con một mối hôn sự thật tốt."

"Ngoại tổ mẫu." Vân Phượng Kiều cảm động vui mặt vào lòng bàn tay của Úy lão phu nhân, nhưng trong lòng lại vô cùng chua xót.

Ngoại tổ mẫu đã từng nói trước mặt nàng và Úy Minh Châu.

Úy Như Tuyết là một kẻ ngốc, nàng làm Thái tử phi sẽ chỉ khiến Hoàng thất hổ thẹn, hôn ước của nàng và Thái tử nhất định sẽ bị hủy bỏ.

Mà Úy Tuệ cũng là một bao cở không có đầu óc, để nàng ta đẩy Úy Như Tuyết rơi khỏi vị trí Thái tử phi, với các nàng mà nói cũng có chỗ tốt.

Thứ nhất, có thể dựa vào nàng ta để cho các nàng có thể tiếp cận Thái tử Tiêu Dục.

Thứ hai, mạng của Úy Tuệ sẽ không dài, không thể lưu lại con nối dõi cho Thái tử, như thế, đến lúc đó, tỷ muội các nàng vào phủ Thái tử cũng thuận lý thành chương (hợp lý) rồi.

Các nàng đều đã tin tưởng, đối với Úy lão phu nhân nói gì nghe nấy, ở phủ Thái tử gặp phải chuyện khó xử, nhất định sẽ quay về nhờ Úy lão phu nhân giúp đỡ.

Đến lúc đó Úy lão phu nhân chỉ cần đề xuất, để hai người tỷ muội đến phủ Thái tử giúp nàng ta tranh thủ tình cảm, nàng ta nhất định sẽ đáp ứng.

Cho tới nay, hai người nàng và Úy Minh Châu đều có ý lấy lòng Úy Tuệ, không tiếc mọi thứ để làm tốt quan hệ, hơn nữa, mọi chuyện xem ra cũng hết sức thuận lợi.

Thậm chí Úy Tuệ từng nói, một ngày kia, nàng làm Thái tử phi, như thế, hai vị trí Trắc phi kia nàng ta cho phép Úy Minh Châu và Vân Phượng Kiều nàng.

Thứ nhất, hai người bọn họ đối với nàng ta là nói gì nghe nấy, thứ hai, dù sao vị trí trắc phi cũng phải có người, người ngoài dù sao cũng không bằng người mình.

Nhưng, hôm nay lão phu nhân nói lời này hình như có sắp xếp khác, lòng của Vân Phượng Kiều không khỏi ngượng lạnh.

"Đúng rồi, con vừa nói Nhạc Nhi cười với Tuệ Nhi?" Úy lão phu nhân đột nhiên hỏi.

Vân Phượng Kiều ngẩng đầu: "Dạ, chính miệng Tuệ muội muội nói với con."

Úy lão phu nhân gật đầu, đáy mắt thoáng qua ánh sáng u ám.

"Ta biết rồi, đi, ta ra ngoài dùng cơm tối."

"Vâng" Vân Phượng Kiều ngoan ngoãn đỡ phu nhân đứng dậy.

Bên này, Úy Tuệ cơm no rượu say, tùy tiện rửa mặt xong lên giường làm tổ, nằm sấp trong chăn, sung sướng xem “Đỗ Nhị Nương ngoại truyện”.

Nhìn đến chỗ Đỗ Mị Nương ở trong dạ yến của Liễu Sanh, lúc nửa tỉnh nửa say thì không cẩn thận ngã vào trong lòng Liễu Sanh, thế nhưng Liễu Sanh chỉ ngồi im mà trong lòng không loạn....

Trong đầu Úy Tuệ không khỏi nhớ tới tình cảnh ban ngày, một nhà ba người ăn hoành thánh trong quán nhỏ, nàng tự mình ăn, Thượng Quan Tể Nguyệt lại đút từng miếng từng miếng cho Úy Vân Nhạc, nàng nhìn mà hâm mộ ghen tị.

Lúc đó, nàng rất muốn thế chỗ của Úy Vân Nhạc.

Hành động nhanh hơn đầu óc, vậy mà nàng lại kích động, chen đến bên người Thượng Quan Tể Nguyệt, đưa cái bát trong tay mình lên phía trước, vọng tưởng (mơ mộng hão huyền) để cho hắn đút mình.

Nhưng không ngờ Thượng Quan Tể Nguyệt không chú ý, khuỷu tay đụng phải cái bát, khiến bát hoành thánh còn có canh nóng cùng nhau rơi xuống quần của hắn.

Nói chính xác là đáy quần...

Lúc ấy Úy Tuệ không nhìn kỹ, chỉ vì làm dơ quần của hắn mà ân hận, vội vàng ngồi xổm xuống, tay nhỏ lau xoa lộn xộn trên quần hắn.

Một cục thịt to, sau đó từ từ trở nên cứng rắn, khiến nàng hiểu kỳ thật lâu. (Sặc)

Mãi đến khi một đôi tay thon dài đẹp đẽ bắt lấy tay nhỏ đang xoa loạn của nàng, nàng mới ngẩng đầu, thấy rõ ràng khuôn mặt vô cùng không được tự nhiên của hắn, còn có ánh mắt không yên.

Nàng không khỏi lại cúi đầu nhìn thoáng qua, lúc này mới hậu tri hậu giác biết vừa rồi mình vừa lau vừa xoa chỗ nào rồi.

Nàng vẫn còn nhớ, lúc ấy trong lòng cực kỳ luống cuống, chỉ muốn giải thích, nhưng thật không ngờ, vừa mở miệng nhưng lại nhe răng cười: "Hắc, cái gì ta cũng không sờ được."

Nàng nhìn thấy gương mặt tuần tú của Thượng Quan Tể Nguyệt co quắp.

Mồ hôi rơi tí tách, Úy Tuệ nghĩ đến gương mặt tuần tú co giật của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nóng hừng hực, vội vàng kéo chăn che đầu, nằm sấp trên gối cười hắc hắc.

Ài, cười xong rồi, lại đưa tay ra, suy nghĩ cẩn thận, lại cảm thấy hết sức đáng tiếc.

Lúc ấy quá hoảng loạn, nàng hoàn toàn không nhớ rõ cảm giác sờ lên.

Hắc hắc, lưu manh quá.

Thôi, dù sao, đã xác định người nam nhân này rồi, sớm sờ muộn sờ đều là sờ, sao nàng không thể sử dụng quyền hạn của mình trước thời gian chứ!

(Edit chương này mà buồn cười, Tuệ tỷ đúng lưu manh, haha)

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Từ Chối

Đóng sách lại, Úy Tuệ nằm trong chăn, vừa kích thích vừa ngượng ngùng YY tình cảnh ban ngày, nàng thật là yêu chết về mặt vô tội lại ngốc ngốc đáng yêu của Thượng Quan Tể Nguyệt.

Nàng nhớ lại, lúc đó nếu không phải Nhạc Nhi ở đó, nàng sẽ thật sự đánh cược thể diện tiến lên đụng ngã hăn.

Hắc hắc...

Nhắm mắt lại, trong đầu đều là bộ dáng của hăn.

Vốn tưởng rằng sẽ ở trong mộng hên hò ngọt ngào, ai ngờ, bắt đầu là ngọt ngào, quá trình là ngược tâm, đến sau cùng xuất hiện nam nhân bắt nạt người, cách mặt nạ màu bạc, không thấy rõ về mặt, lại mơ hồ có thể cảm nhận được đôi mắt tà nịnh của hăn đang gắt gao nhìn nàng chăm chăm.

Một cái chớp mắt đó, tim Úy Tuệ căng thẳng, hoảng sợ khiến cả người toàn mồ hôi lạnh, mở mắt ra trời đã sáng trưng.

Cả người nàng mệt mỏi, không ngờ cả đêm lại trôi qua trong cơn ác mộng.

Nhưng mà rất kỳ quái, đang êm đẹp sao lại mơ thấy như vậy chứ? Chẳng lẽ một đêm bị bắt kia đã để lại ám ảnh trong lòng nàng?

Sẽ không, kỳ thật lúc đó nàng mê man, hoàn toàn không có quá nhiều cảm giác, vì sao luôn có một nam nhân mặt nạ ở trong mộng quấy rầy nàng?

Cực kỳ buồn bực!

Xoay người rời giường, tùy tiện rửa mặt, ăn bữa sáng, nàng không giống như trước kia, chạy đến thỉnh an Công chúa mẫu thân trước tiên, mà là chạy thẳng tới chỗ Thượng Quan Tể Nguyệt.

Tối hôm qua cơn ác mộng có ấn tượng sâu sắc, nàng nhất định phải mượn hình tượng của hắc giúp mình thoát khỏi ám ảnh của cơn ác mộng.

Có lẽ là tới nhiều lần, Úy Tuệ đã không còn khách sáo như trước, chỉ hỏi Vân nương đang dọn dẹp trong viện là Thượng Quan Tể Nguyệt có nhà không.

Vân Nương gật đầu, nàng gõ cửa hai cái, không nghe thấy tiếng trả lời, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Trên bàn trong tiền sảnh, một ly trà mới được rót ra tỏa hơi nước lượn lờ, nghĩ đến chút nữa Thượng Quan Tể Nguyệt sẽ uống.

“Tể Nguyệt ca ca.” Nàng cười, kêu lên rồi chạy vào buồng trong.

Trong phòng, Thượng Quan Tể Nguyệt đang dạy Úy Vân Nhạc mặc y phục, tay cầm tay dạy hắc buộc thắt lưng.

Úy Tuệ đứng cạnh cửa nhìn, trong lòng có tư vị nói không nên lời, chỉ cảm thấy mũi ê ẩm: “Tể Nguyệt ca ca, huynh thật tốt.”

Có thể là dạy quá nghiêm túc, ngay từ đầu Thượng Quan Tể Nguyệt không chú ý tới nàng, mãi cho đến khi nàng tựa vào cửa nói những lời này, hắc mới ngơ ngác quay đầu, vẻ mặt hơi mờ mịt: “Nhị tiểu thư?”

Úy Tuệ đi qua chỗ bọn họ, kéo tay nhỏ của Úy Vân Kiệt, dạy hẩn thắt nút nơ bướm đơn giản: “Nhìn, như thế này, xuyên qua, vòng qua, kéo căng như vậy, xong rồi, nhìn xem, đẹp không?”

Một đôi mắt đen giống như trái nho, nhìn nàng chăm chăm, không còn lạnh lùng và sợ sệt như lần đầu tiên, mà là mang theo ý cười.

Đúng vậy, Úy Tuệ nhìn rất rõ ràng, khóe môi của tiểu tử kia khẽ cong lên, khóe môi bên phải có đồng tiền, thật sự rất đẹp.

“Thế nào? Tỷ tỷ rất tuyệt đúng không? Về sau, tỷ tỷ dạy đệ những thứ này.”

Úy Vân Nhạc nháy mắt hai cái, vẫn chưa bỏ thói quen mím chặt môi, nhưng trong đôi mắt trong suốt có ý cười, càng thêm sinh động rực rỡ.

“Tề Nguyệt ca ca, Nhạc Nhi đồng ý đấy.” Úy Tuệ vui mừng ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Tề Nguyệt.

Thượng Quan Tề Nguyệt còn đắm chìm trong ý cười nhợt nhạt của Úy Vân Nhạc, bị nàng phẫn khởi gọi một tiếng, tức thì có chút mơ hồ: “Người gọi ta là gì?”

“Tề Nguyệt ca ca a.” Úy Tuệ chớp đôi mắt to tươi đẹp, nói chuyện đương nhiên.

Khuôn mặt trắng nõn của Thượng Quan Tề Nguyệt lại khẽ nhiễm chút đỏ ửng: “Nhị tiểu thư ——”

“Đã nói với huynh bao nhiêu lần rồi, kêu ta là Tuệ hoặc Tuệ Nhi, ha ha.” Úy Tuệ hờn dỗi nói.

Vẻ mặt Thượng Quan Tề Nguyệt cứng lại: “Nhị tiểu thư, việc này không ổn.”

“Cái gì không ổn? Chỉ bằng giao tình hôm qua chúng ta ăn hoành thánh chung, huynh gọi ta Nhị tiểu thư, không phải xa lạ sao?” Úy Tuệ khẽ cắn môi dưới, nghịch ngợm nhìn hắn.

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Thượng Quan Tễ Nguyệt lộ ra vẻ nghiêm túc: “Được rồi, ta gọi người là Tuệ Nhi, nhưng người cũng phải giống như Nhạc Nhi, gọi ta là Tễ Nguyệt thúc thúc.”

Sặc —— thúc thúc? “Huynh có thể lớn hơn ta bao nhiêu? Làm gì mà phải gọi bằng thúc thúc chứ?” Úy Tuệ bất mãn hất hàm.

Ở hiện đại, đừng nói nam nhân chỉ lớn như thúc thúc, coi như nam nhân lớn bằng gia gia cũng không ai quan tâm.

Nhưng lễ pháp (kỷ cương phép tắc) cổ đại nghiêm ngặt, một tiếng thúc thúc đã có thể quy định sẵn bối phận (vai vế) của hai người rồi, nếu có ý nghĩ không an phận, nói không chừng sẽ bị định tội loạn luân đấy.

Ô, không cần.

“Tễ Nguyệt ca ca ——” Đột nhiên nàng nắm tay áo của hắn, làm nũng.

Thượng Quan Tễ Nguyệt rút cánh tay về: “Thúc thúc.”

“Này, huynh làm gì thế?” Đột nhiên Úy Tuệ hơi nổi giận, nhưng nhìn bộ dạng nghiêm túc lạnh như băng của hắn, lại xù xuống: “Được rồi, mỗi lần nói đến đây, huynh cứ như vậy. Vậy chúng ta đều lui một bước, ta gọi huynh là Tễ Nguyệt, huynh gọi ta Tuệ Nhi.”

Nói xong, không đợi hắn nói chuyện, Úy Tuệ đã ném cho hắn ánh mắt hung tợn: “Nếu huynh dám nói một chữ không, cẩn thận ta...”

Nàng cắn răng, ánh mắt tà ác nhìn chăm chăm đôi môi khêu gợi của hắn, giống như cánh hoa anh đào, sớm đã hấp dẫn nàng muốn cắn ròi.

“Tuệ Nhi, người đừng như vậy, ta...” Vẻ mặt Thượng Quan Tể Nguyệt hơi chán nản, giống như không biết nên giải thích thế nào cho nàng hiểu.

Dù sao cũng là người từng trải, tiểu tâm tư của nàng, hắn nhìn vẫn hiểu.

Cũng là vì nhìn hiểu, mới cảm thấy kinh hãi.

Tại sao có thể?

“Tuệ Nhi, về sau đừng đến đây nữa.” Không biết làm sao cho ổn, cuối cùng Thượng Quan Tể Nguyệt nói lời lạnh lùng nhất trực tiếp nhất từ chối nàng.

Úy Tuệ sững sốt, ngốc nghếch không nghe ra ý ở ngoài lời, ngược lại cong môi cười: “Sao lại không đến? Ta cứ tới.”

Ai bảo huynh ở đây chứ? Hắc hắc.

Sắc mặt Thượng Quan Tể Nguyệt càng thêm khó coi: “Tuệ Nhi, lời người đáng sợ, hiện giờ người lớn rồi ——”

“Ta gặp đệ đệ ta không được à?” Tầm mắt Úy Tuệ rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Úy Vân Nhạc, cười ha ha, nhưng đột nhiên trong đầu giật mình một cái, nàng tỉnh ngộ, giật mình ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Tể Nguyệt.

“Huynh có ý gì?” Bảo nàng về sau đừng đến nữa, hắn là... Phiền chán nàng hả?

Thượng Quan Tể Nguyệt không dám nhìn ánh mắt của nàng, ánh mắt như thế rất dễ dàng khiến cho hắn có ảo giác, rất giống một màn năm đó, vẫn còn đang tái diễn.

“Tuệ Nhi... A...”

Không đợi hắn nói những lời đả thương người, đột nhiên Úy Tuệ chồm tới, vốn định hôn vào môi hắn, lưu lại ấn ký gì gì đó, dù sao cổ nhân cổ hủ, như thế, nói không chừng hắn sẽ đi vào khuôn khổ.

Nhưng nào biết, không có dự đoán được độ cao, tư thế nhảy của nàng cũng có vấn đề, sau cùng, không hôn được môi, ngược lại cắn một cái vào cằm của hắn, hàm răng sắc bén để lại hai dấu răng nhàn nhạt trên cái cằm sáng bóng của hắn.

Thượng Quan Tể Nguyệt che cằm, kinh ngạc nhìn nàng chăm chăm.

Úy Tuệ đỏ mặt, có chút tức giận lắp ba lắp bắp: “Ai cho huynh đuổi ta chứ? Ta nói cho huynh biết, ta muốn tới thì tới. Về sau huynh còn đuổi ta, ta lại cắn huynh.”

Nàng nói những lời này, hoàn toàn giống như một đứa bé chơi xấu.

Đột nhiên Thượng Quan Tể Nguyệt nở nụ cười, bởi vì bộ dạng này của nàng, dường như tâm tình sáng tỏ thông suốt.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Tránh Né

Thượng Quan Tể Nguyệt nở nụ cười khiến lòng Úy Tuệ sáng lên, cho rằng cuối cùng chờ được mây mờ trắng tỏ thấy ánh sáng, đồ ngọc này thông suốt rồi.

Nhưng chuyện kể tiếp lại khiến nàng gần như muốn nổi điên.

Cũng không biết Thượng Quan Tể Nguyệt cố ý muốn tránh né nàng hay là thật sự trùng hợp.

Mặc cho nàng cố gắng như thế nào, vẫn luôn không tìm được hẫn.

Buổi sáng đến viện của hẫn, trong phòng trống không, trong viện chỉ có hai người hầu đang dọn dẹp, hỏi thì nói là sáng sớm Thượng Quan quản gia mang theo tiểu thiếu gia, cũng không biết đi đâu.

Có lẽ là luyện công buổi sáng, nàng nghĩ, vậy thì chờ thôi, dù sao bọn họ cũng phải ăn điểm tâm.

Nhưng gần đến thời gian cơm trưa cũng không thấy trở về.

Nàng nghĩ, dù sao bọn họ cũng phải ăn cơm trưa.

Sau buổi cơm trưa vẫn không thấy bóng dáng.

Vậy thì tìm thôi.

Tìm khắp trong phủ cũng không thấy bóng dáng hai người đâu.

Dù sao cơm tối vẫn phải trở về, Úy Tuệ canh giữ trong phòng Thượng Quan Tể Nguyệt, không tin hắc không trở lại.

Nhưng chuyện không được như mong muốn của nàng, cơm tối vẫn chưa trở về.

Một ngày không thấy, trong lòng Úy Tuệ giống như mất cái gì, buồn bã ỉu xiu trở lại viện của mình, ăn hai miếng cơm thì để bát đĩa xuống, lại muốn đi chờ.

Nàng lo lắng có phải tên ngốc Thượng Quan Tể Nguyệt gặp chuyện không may hay không? Chính là vừa ra khỏi cửa thì bị lạc đường, thiệt thòi mấy năm nay hắc làm quản gia tại Úy phủ, đều là làm thế nào?

Úy Tuệ thật sự cảm thấy, sở dĩ Thượng Quan Tể Nguyệt có thể làm đại quản gia ở Úy phủ, hoàn toàn là nhờ khuôn mặt của hắc, mê hoặc Úy phủ từ trên xuống dưới, vì vậy, cho dù hắc không biết gì, vẫn giữ lại như cũ.

Nhưng đợi khi nàng trở lại, trong nhà đèn sáng, trong phòng có tiếng Thượng Quan Tể Nguyệt dạy Úy Vân Nhạc đọc sách.

Trong lòng Úy Tuệ vui vẻ, vội vàng đẩy cửa.

Đẩy không được, cửa được khóa từ bên trong.

“Mở cửa.” Nàng dùng sức gõ vài cái lên cửa, giống như phát tiết bức tức cả ngày nay không được thấy hắc vậy.

Vậy mà, trong nhà lại truyền đến giọng nói lạnh nhạt của Thượng Quan Tể Nguyệt: “Khuya rồi, Nhị tiểu thư có chuyện gì thì ngày mai rồi nói sau.”

Nhị tiểu thư? “Này, Thượng Quan Tể Nguyệt, huynh ra đây cho ta, ai cho huynh lại kêu ta là Nhị tiểu thư nữa hả?”

Nói xong, nàng mạnh mẽ dùng sức vỗ vài cái lên cửa, rước lấy ánh mắt tò mò của mấy bà vú, nhưng bởi vì tính tình ngày xưa của nàng, ai cũng không dám tiến lên khuyên nhủ, chỉ đứng nhìn từ xa.

“Nhìn cái gì vậy? Đều trở về phòng đi.” Úy Tuệ bực bội gào thét với mấy người này, mấy bà vú sợ hãi rút đầu lại, vội vàng trở về phòng.

Lúc này Úy Tuệ mới gõ cửa kêu: “Thượng Quan Tể Nguyệt, huynh có biết ta đã chờ huynh một ngày không, hôm nay ta rất lo lắng huynh có biết không?”

Trong nhà, không có âm thanh, chỉ có ánh nến mờ nhạt chập chờn.

Úy Vân Nhạc tò mò nhìn Thượng Quan Tể Nguyệt.

Hai con người thâm thúy màu hổ phách của Thượng Quan Tể Nguyệt một đôi thâm thúy màu hổ phách con người chỉ lẳng lặng nhìn ánh nến mờ nhạt, môi mỏng mím thật chặt, từ đầu đến cuối cũng không mở miệng.

Không nghe được động tĩnh, Úy Tuệ tức giận, nhấc chân hung hăng đập cửa: “Thượng Quan Tể Nguyệt, huynh không có lương tâm. Có chuyện gì cũng không thể ra nói rõ ràng sao? Làm gì phải trốn trong phòng không chịu ra chứ?”

Kỳ thật, nàng cũng chỉ muốn hăn có thể ra ngoài nói cho nàng biết, cả ngày hôm nay hăn có việc ra ngoài chứ không phải vì tránh nàng.

Nhưng nhìn cửa đóng chặt, rõ ràng đang nói cho nàng biết, tên ngốc bên trong đang tránh nàng.

Đạp cửa vang ầm ầm, cũng không nghe thấy động tĩnh bên trong, Úy Tuệ cực kỳ buồn bực, càng muốn đánh cược: “Thượng Quan Tể Nguyệt, huynh nghe rõ cho ta, bản tiểu thư đã nhìn trúng huynh rồi. Huynh trốn đi, ta xem huynh trốn nhất thời, có thể trốn được cả đời hay không? Hừ.”

Bỏ lại một câu hung ác, Úy Tuệ thất vọng rời đi, lúc gần đi, ba bước thì quay đầu lại, hi vọng cánh cửa đóng chặt kia có thể mở ra.

Chẳng lẽ, hẳn thật sự không chút nào quan tâm nàng có bao nhiêu khổ sở sao?

Hay là hẳn để ý thân phận địa vị của hai người, cho nên mới như vậy?

Phải không?

Thượng Quan Tể Nguyệt sẽ là loại người bị tục lệ phong kiến trói buộc sao? Không, thời gian dài như vậy, nàng nhìn ra hẳn không phải loại người như vậy.

Đầu óc Úy Tuệ có chút loạn, kiếp trước kiếp này, đây chính là lần đầu tiên khó khăn lắm nàng mới coi trọng một người nam nhân, cứ buông tha như vậy sao?

Hiển nhiên không có khả năng, nàng quyết định phát huy tinh thần đánh không chết của Tiểu Cường (con gián), truy đánh tới cùng, sớm muộn gì cũng khiến cho tên ngốc này quỳ gối dưới váy màu thạch lựu của nàng.

Nhưng ai biết, nửa tháng liên tiếp, bất kể nàng chuẩn bị tỉ mỉ cỡ nào, Thượng Quan Tể Nguyệt đều có bản lĩnh né tránh nàng.

Đến cuối cùng, ngay cả sức lực tìm hắc nàng cũng không còn.

Có phải nàng cực kỳ nhàm chán hay không? Đuổi theo nam nhân đuổi đến người ta lần trốn khắp nơi?

Đêm khuya một ngày kia, Úy Tuệ ngủ được một nửa, đột nhiên, chạy đến chỗ Thượng Quan Tể Nguyệt, dùng sức đập cửa hai cái, kêu lên.

“Thượng Quan Tể Nguyệt, huynh hãy nghe cho kỹ, bản tiểu thư đã chơi chán trò mèo bắt chuột rồi. Thôi, thiên hạ này còn nhiều nam nhân tốt, bản tiểu thư cũng không muốn treo cổ trên một thân cây. Từ nay về sau, huynh đi đường Dương Quan của huynh, ta đi cầu Độc Mộc của ta, hai ta không ai nợ ai. Huynh đừng trốn tránh nữa, bản tiểu thư cũng sẽ không tới quấy rầy huynh nữa đâu.”

Nói xong, nàng lại chạy một mạch trở về, về đến phòng, chui vào trong chăn đi ngủ.

Một đêm này, nàng ngủ vô cùng không ngon, mỗi tình đầu còn chưa bắt đầu nở hoa đã tàn lụi, ài.

Ngày hôm sau, nàng muốn tìm sát thủ tử tử uống rượu kể khổ, ai ngờ, hành tung của sát thủ tử tử còn bất định hơn Thượng Quan Tể nguyệt, theo nha hoàn nói, mấy ngày nay chưa thấy qua, buổi tối cũng không thấy trở về.

Choáng, Úy Tuệ chạy vào trong phòng nàng nhìn một chút, trừ bỏ vài bộ y phục trong tủ, thật đúng là nhìn không ra trong phòng này có người ở qua, thật sự lạnh lẽo khiến người ta lú lờ.

Nàng không khỏi âm thầm buồn bực, sẽ không phải sát thủ tử tử âm thầm lặng lẽ xuyên trở về hiện đại một mình chứ?

Lười nghĩ, nàng lại tìm bạn khuê mật của mình là Lục Vô Song và Lâm Y Y.

Hai cô nương này rất thành tâm, thấy vẻ mặt nàng cô đơn, chủ động bồi nàng đi dạo phố, ăn cơm, uống rượu.

Ba cô nương bao một gian phòng của Túy Tiên lâu, liên tục kêu cạ..

Lại nói, người uống rượu dễ loạn tính.

Hơn nữa còn là ba cô nương coi trời bằng vung, trước kia chỉ cần tụ ở một chỗ, đều sẽ làm chút thủ đoạn khi dễ người, hôm nay cũng vậy.

Sau khi Úy Tuệ say rượu mơ màng nói, nam nhân nàng thích vẫn trốn tránh nàng, khiến nàng đau lòng.

Hai người Lục Vô Song và Liễu Y Y thất tha thất thểu dìu đỡ nhau, bảo là muốn báo thù cho nàng, bảo là muốn tìm kẻ bạc tình kia tính sổ.

Hai người ôm bầu rượu nghiêng ngả lão đảo ra cửa, trái lại Úy Tuệ vẫn ngồi ở chỗ này tự rót rượu, vừa không ngừng khen ngợi hai nàng trọng nghĩa.

Nhưng trọng nghĩa cũng chỉ kéo dài đến cửa.

Thì ra là lúc Lục Vô Song xuống lầu, không nhận được nôn ra.

Nôn ra không sao cả, quan trọng là nôn vào người một cô nương đang muốn lên lầu.

Cô nương này chính là Quân gia Nhị tiểu thư Quân Tiên Nhi.

Nhìn y phục màu hồng nhạt bị vật ô uế làm dơ, tỏa ra mùi khó ngửi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Quân Tiên Nhi lập tức trở nên dữ tợn.

“Sâu rượu này từ đâu tới? Thiếu giáo dục như vậy.” Nàng đưa tay đẩy Lục Vô Song một cái.

Vốn Lục Vô Song say bí tỉ đứng không vững, bị nàng ta đẩy, cả người ngã ngồi xuống cầu thang.

Liều Y Y thấy tỷ muội bị đẩy ngã, không bỏ qua, tiến lên dùng sức đẩy Quân Tiên Nhi ngã chổng vó.

“Người có giáo dục à? Nương người dạy người tùy tiện đẩy người sao?”

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Đánh Nhau

Quân Tiên Nhi ngã trên mặt đất, lại nghe Liễu Y Y làm nhục mình như thế, vô cùng tức giận, lập tức trách móc nha hoàn sau lưng.

“Các người đều là người chết à?”

Hai nha hoàn lập tức tiến lên đỡ Quân Tiên Nhi, hai người khác hung hăng nhào tới Liễu Y Y muốn bắt nàng.

Liễu Y Y là hậu nhân tướng gia, mặc dù bình thường quần là áo lượt, nhưng vẫn có chút bản lĩnh, lúc này lại có thêm hơi men, càng thêm càng rở.

Ngay tại trong tửu lầu tràn đầy khách nhân, trước mặt dân chúng đánh nhau với hai nha đầu của Quân Tiên Nhi.

Mà hạ nhân Quân gia ai cũng đều biết chút bản lĩnh, hơn nữa đi theo sau lưng Nhị tiểu thư Quân Tiên Nhi đều đã được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Vì vậy, còn chưa qua mấy chiêu, Liễu Y Y đã rơi xuống hạ phong, trên người bị đánh trúng mấy cái, cả người bị đánh nằm sấp trên đất, sau đó bị hai nha đầu đè lên, đợi chủ nhân Quân Tiên Nhi xử lý.

Lục Vô Song bên cạnh nhìn tròn mắt, bình thường ba tỷ muội bọn họ hoành hành ngang ngược, hôm nay cũng có lúc gặp hạn, nàng muốn

giúp một tay, thế nhưng chân nhũn, lại ngã ngồi trên cầu thang.

Lúc này, nàng nhớ tới Úy Tuệ trên phòng bao, vội vàng kêu lên: “Tuệ, cứu mạng.”

Úy Tuệ? Vốn Quân Tiên Nhi định ở trước mặt mọi người dạy dỗ Liễu Y Y một chút, thu lại mặt mũi vừa rồi bị đẩy ngã.

Vừa nghe tiếng la của Lục Vô Song, tầm mắt không khỏi nhìn lên, khóe môi lộ ra nụ cười lạnh.

Nữ tử không biết xấu hổ thật sự ở trên? Thật đúng là oan gia ngõ hẹp mà.

Mà trên lầu, Úy Tuệ đang uống đến choáng váng, đột nhiên nghe thấy tiếng hô cứu mạng phía dưới, còn tưởng là ảo giác, nhưng liên tục nghe vài tiếng như thế, hơn nữa còn phát ra từ miệng của Lục Vô Song.

Nàng kinh ngạc, tỉnh rượu hơn phân nửa, vội vàng tóm lấy vò rượu, lao đảo đi ra ngoài.

Vừa tới lan can cầu thang, chỉ thấy phía dưới vây đầy người.

Nàng nheo mắt lại, lấy lại bình tĩnh, cuối cùng nhìn rõ hai người Lục Vô Song và Liễu Y Y, lúc này đang bị nữ tử xa lạ bắt lại, đáng vẻ hết sức nhếch nhác.

“Tuệ, bọn họ khi dễ người.” Nhìn thấy Úy Tuệ, Lục Vô Song uất ức khóc lên.

Bên cạnh Liễu Y Y trừng mắt nhìn nàng: “Khóc cái gì?” Sau đó nhe răng cười, khinh thường nhìn chằm chằm Quân Tiên Nhi: “Hừ, hôm nay bản tiểu thư uống khá nhiều, nếu không, sao lại mắc bẫy của người?”

Quân Tiên Nhi mới lười để ý tới hai người này, chỉ ngửa đầu nhìn lâu hai, ánh mắt tràn ngập đắc ý và khiêu khích.

“Ồ, thì ra thật sự là Úy Nhị tiểu thư. Không trách được, dám uống rượu gây sự, trừ người ra cũng thực khó tìm được người thứ hai rồi.”

“Ta nhớ vào, người nào gây sự, là người đánh Lục muội muội trước.” Liễu Y Y không phụng phịu nước miếng.

Sắc mặt Quân Tiên Nhi càng thêm khó coi, chỉ vào Lục Vô Song: “Chứ không phải nàng nôn lên người ta à.”

“Ai bảo người không có mắt, muốn thừa dịp ta nôn mà chạy tới.” Lục Vô Song cũng ghen ngào phản kích.

“Các người?” Quân Tiên Nhi hung hăng trừng mắt nhìn các nàng, thở sâu một hơi, lạnh giọng cười nói: “Ta không tính toán với các người.”

Dứt lời, lại nhìn trên lầu: “Úy Nhị tiểu thư, có phải hai vị này là tỷ muội tốt của người không? Ta cho người biết, các nàng đắc tội với ta, người muốn giải quyết như thế nào?”

Úy Tuệ đỡ tay vịn cầu thang, từ từ đi xuống, đẩy đám người ra, đi tới trước mặt Quân Tiên Nhi, ánh mắt mê mang dùng sức nhìn chăm chăm gương mặt nàng ta.

“Người là ai? Ngăn cản trước mặt bản tiểu thư để làm gì? Bộ dạng xấu cũng không cần ra ngoài dọa người có được không?”

Nói xong, chán ghét phất tay, đưa tay đẩy Quân Tiên Nhi ra, đi tới trước mặt Liễu Y Y và Lục Vô Song.

Ánh mắt bị rượu nhuộm đỏ mang theo vài phần âm lãnh (âm u lạnh lẽo), âm trầm nhìn chăm chăm bốn nha hoàn: “Buông ra.”

Bốn người đều nhìn về Quân Tiên Nhi.

Quân Tiên Nhi quay đầu, nhìn Úy Tuệ không có sợ hãi, tức giận mi tâm nhảy dựng.

Dám giả bộ không biết nàng? Còn nói nàng xấu?

“Úy Nhị tiểu thư, ngươi là người mù hay là kẻ điếc? Không nghe rõ lời ta mới vừa nói sao? Hai người tỷ muội này của ngươi mạo phạm ta, muốn thả người? Hừ, có thể, trừ khi ngươi có thể ở trước mặt mọi người dập đầu với ta ba cái, bản tiểu thư người lớn không chấp nhận lỗi lầm của người nhỏ, thả các nàng.” (Thấy ghét con này rồi đó)

“Ta nhổ vào.”

“Ngươi nằm mơ.”

Liễu Y Y và Lục Vô Song đồng thanh mắng.

Úy Tuệ nở nụ cười cổ quái, quay đầu nhìn Quân Tiên Nhi, khoe môi hơi nhếch: “Ta nói, ngươi là ai? Đắc tội có thể dập đầu?”

Lời còn chưa dứt, đập bình rượu trong tay về phía Quân Tiên Nhi.

Quân Tiên Nhi tránh theo bản năng, bình rượu kia đập lên cái bàn bên cạnh, bể thành mảnh vụn.

“Ngươi?” Quân Tiên Nhi hoảng hốt.

Nhưng không ngờ động tác của Úy Tuệ cực nhanh, thân thể nhảy lên, một tay tóm cái cổ của Quân Tiên Nhi, tay kia cầm mảnh sứ vỡ đặt trên cái cổ mềm mại của nàng ta.

Khi mảnh sứ vỡ sắc bén dán trên cổ của mình thì da đầu Quân Tiên Nhi run lên, giọng nói cũng run rẩy: “Úy Tuệ, ngươi muốn làm gì?”

“Làm gì?” Đường như Úy Tuệ có chút mơ hồ: “Lão tử muốn làm gì? Lão tử muốn đánh người, có được hay không?” (Ặc xưng lão tử luôn, haizzzz, uống rượu loạn tính, cơ mà ta thích, hắc hắc)

Nói xong, chụp một cái tát vào cái ót của Quân Tiên Nhi, một cái tiếp một cái, lại vừa mắng.

“Không phải lão tử thất tình sao? Không phải lão tử muốn sáng khoái uống rượu sao? Không phải lão tử muốn yên lặng nhớ về mối tình còn chưa kịp nở đã héo tàn sao? Mẹ nó lại muốn xuất hiện làm mất hứng. Còn bắt lấy hai tỷ muội của lão tử, thảm hại như vậy? Lão tử không đánh người, ông trời cũng nhìn không được nữa.”

“Người, Úy Tuệ, người buông ra. A, Minh Nguyệt Thái Hà, các người đều là người chết đúng không? Còn không mau kéo người đàn bà chanh chua này ra cho ta?”

Tóc của Quân Tiên Nhi bị Úy Tuệ túm trong lòng bàn tay, chỉ cần giẫy giụa thì da đầu bị kéo đau, mà bàn tay của nàng ta vẫn còn đánh vào trên đầu nàng, mặc dù không phải rất nặng, nhưng quá mất mặt rồi.

“Thả tiểu thư của chúng ta, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí.” Minh Nguyệt buồn bực trừng mắt Úy Tuệ như nổi điên.

Kỳ thật không phải đánh không lại, mà là trong tay Úy Tuệ còn cầm mảnh sứ vỡ, vẫn đặt trên cổ Quân Tiên Nhi, nàng lại đang trong trạng thái điên cuồng, nếu có sai lầm, cắt trúng tiểu thư, vậy thì phiền phức to rồi.

“Ồ, không khách khí? Thế nào là không khách khí?” Lòng bàn tay Úy Tuệ đều đau, lúc này mới lắc lư mảnh sứ vỡ, khoa tay múa chân trên mặt Quân Tiên Nhi.

“Khuôn mặt này thật là khó coi, theo bản tiểu thư thấy, hủy dung cũng tương đương với chỉnh dung (giải phẫu thẩm mỹ), không bằng bản tiểu thư

chỉnh cái mặt cho người, có được không?” Đột nhiên Úy Tuệ ấn Quân Tiên Nhi xuống ghế, đè nửa người lên, mảnh sứ vỡ trong tay muốn rạch xuống mặt nàng ta.

“A.” Quân Tiên Nhi sợ hãi hét thảm một tiếng, trước mặt bỗng tối sầm, hôn mê. (Hừ cộp giấy)

“Tiểu thư.” Bốn nha hoàn vội vàng buông người trong tay ra, nhào tới.

Úy Tuệ vô tội vọt qua một bên: “Như vậy đã sợ đến hôn mê rồi à? Không mạnh mẽ gì cả.”

“Tuệ.” Hai người Liễu Y Y và Lục Vô Song chạy tới, cười hì hì nhìn nàng.

Úy Tuệ cũng nhếch miệng cười: “Thôi, chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh uống tiếp đi?”

“Chạy đi đâu?” Đám người Minh Nguyệt đợi Quân Tiên Nhi yếu ớt tỉnh lại, bốn người tản ra, vây ba người Úy Tuệ lại.

“Mẹ nó, còn muốn đánh nhau?” Liễu Y Y nóng nảy đạp cái ghế bên chân, vung quả đấm lên, muốn giải quyết một lần, rửa sạch nhục nhã lúc trước.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Thật

Quân Tiên Nhi nhếch nhác từ trên ghế bò dậy, cũng bắt chắp hình tượng thực nữ ở trước mặt mọi người chỉ vào Úy Tuệ mắng.

“Bắt tiện nhân này lại cho ta, hôm nay bản tiểu thư nhất định phải dạy dỗ nàng.”

“Vâng” Đám người Minh Nguyệt nghe thế, không nói lời nào, lao thẳng tới úy Tuệ.

Hôm nay Nhị tiểu thư bị uất ức, nếu không bắt Úy Tuệ cho nàng xả giận, chờ sau khi hồi phủ các nàng đừng hòng có quả ngon để ăn.

Bốn người dùng hết sức lực, một lòng muốn bắt Úy Tuệ tới lập công chuộc tội.

Mà ba người Úy Tuệ, trừ Liễu Y Y học qua chút võ công ra, hai người còn lại đều là cọt giấy, trong ngày thường ỷ vào bối cảnh gia tộc và quyền thế, ở bên ngoài hoành hành ngang ngược, nhưng hôm nay đụng tới cô nương Quân Tiên Nhi cũng có bối cảnh như vậy, mà thực lực đối phương còn bỏ xa các nàng.

Mấy vị cô nương này gặp xui xẻo rồi.

Liễu Y Y một quyền khó địch bốn tay, huống chi, với chút bản lĩnh đó của nàng, ngay cả một nha hoàn trong đó cũng cố đánh hết sức nữa là.

Mà hai người Úy Tuệ và Lục Vô Song càng chỉ có bị đánh.

Mắt thấy bị người đánh cho mặt mũi bầm dập, bị người đánh muốn gục xuống, Úy Tuệ nổi điên dứt khoát ôm lấy hai chân Minh Nguyệt, dùng hết sức lực kéo nàng ta té xuống đất, sau đó cả người lấy tư thế ngàn cân áp đỉnh (một tư thế võ thuật) nhào tới trên người nàng ta.

Quả đấm không có bao nhiêu mạnh mẽ, Úy Tuệ lại mở hàm răng sắc bén, mặc kệ nơi nào trên người của Minh Nguyệt, giống như con thú nhỏ cắn xé.

Cắn Minh Nguyệt đến gào khóc, muốn đánh nhưng nằm ngửa như vậy, không vùng vẫy được, đá chân lại càng không tới.

Bất đắc dĩ, Minh Nguyệt nắm chặt tóc Úy Tuệ muốn kéo nàng ra.

Nhưng miệng của Úy Tuệ vẫn cắn chặt cổ tay của nàng ta.

Cắn nàng ta càng thêm gào khóc.

Hai người Lục Vô Song và Y Y cũng muốn bắt chước đối phó với những người kia, nhưng bị đánh đến không còn hơi sức, muốn cắn người cũng không cắn nổi.

Mà đầu kia, Minh Nguyệt bị cắn đến nóng nảy, tru lên muốn xé nát Úy Tuệ.

Úy Tuệ cười trên người nàng ta, đưa tay lau vết máu trên khóe miệng, cười lạnh: “Bản tiểu thư xé nát người trước.”

“Các người nhanh đi giúp Minh Nguyệt.” Nhìn Liễu Y Y và Lục Vô Song bị trừng phạt không sai biệt lắm, Quân Tiên Nhi vội phân phó mấy nha hoàn khác.

Úy Tuệ tai thính mắt tinh, liếc mắt một cái nhìn thấy Quân Tiên Nhi đang cách mình không xa, ngay tại lúc ba người kia muốn quay qua đánh mình, đột nhiên nàng nhào tới đẩy Quân Tiên Nhi ngã xuống đất, sau đó cắn lên động mạch cổ của nàng ta.

“A.” Quân Tiên Nhi sợ hãi hét chói tai.

Kỳ thật Úy Tuệ không sử dụng nhiều sức lực, nàng chỉ muốn dọa mấy nha hoàn kia sợ hãi mà thôi, quả nhiên, mấy nha hoàn kia không dám nhúc nhích nữa.

“Úy Nhị tiểu thư, đừng...”

“Hừ.” Úy Tuệ ngẩng đầu lên, đôi tay xoa lên mặt Quân Tiên Nhi, móng tay sắc nhọn đối diện với da thịt mịn màng của nàng ta.

“Các người nghe kỹ cho ta, nếu còn dám làm bậy, bản tiểu thư cũng không phải ngồi không. Hừ, hơn nữa cô nương này, mặc dù bộ dạng không đẹp mắt, nhưng làn da quả thật rất trơn mềm, hắc hắc, không biết, một trảo này cào xuống, lưu mấy dấu tay trên gương mặt này, sẽ như thế nào nhỉ?”

“Đừng.” Tim Quân Tiên Nhi co rút, trong mắt có lệ.

Úy Tuệ cũng không dễ dàng mềm lòng như vậy, tay nhỏ vỗ nhẹ trên mặt nàng: “Đừng cái gì?”

“Đừng cào ta.” Lỗ mũi Quân Tiên Nhi khẽ hít, nước mắt rơi xuống, rốt cuộc cũng chỉ là tiểu cô nương mười mấy tuổi, không sợ bị người đánh, chỉ sợ khuôn mặt xinh đẹp bị người phá hủy.

Ánh mắt Úy Tuệ hung tợn: “Nha đầu chết tiệt kia, biết sai rồi chưa?”

Quân Tiên Nhi cắn răng, oán hận trừng mắt nhìn Úy Tuệ, không hề mở miệng.

“A, rất cứng đầu.” Móng tay nhọn hoắt của Úy Tuệ nhẹ nhàng vẽ hai cái trên khuôn mặt mềm mại của nàng ta, từ từ muốn dùng sức.

Quân Tiên Nhi giật mình, lập tức thét chói tai: “A, sai rồi, ta sai rồi.”

“Sai ở chỗ nào?” Úy Tuệ hỏi.

Quân Tiên Nhi nghẹn ngào: “Ta không nên gây sự.”

“A, hiện tại thừa nhận người gây sự?” Úy Tuệ hừ cười, lại vỗ xuống mặt của nàng: “Vậy thì ở trước mặt mọi người, xin lỗi bản tiểu thư, còn có hai vị tỷ tỷ bên kia nữa.”

“Ta...”

“Xin lỗi hay không?” Úy Tuệ dùng móng tay bấm mạnh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn lập tức xuất hiện dấu móng tay thật sâu.

Quân Tiên Nhi giật mình, bật thốt lên kêu: “Ta sai rồi, thật xin lỗi, hu hu ——”

“Người biết là tốt rồi.” Úy Tuệ cũng không buông nàng ra, nói tiếp: “Nghe cho kỹ, ác danh của bản tiểu thư cũng không phải là giả. Về sau nhớ kỹ, gặp bản tiểu thư phải đi đường vòng, hiểu chưa? Còn nữa, hôm nay bản tiểu thư người lớn không chấp nhận lỗi của người nhỏ, tha cho các người một mạng, nếu người vẫn không biết điều, cho mấy tên chó săn tới kiếm chuyện. Bản tiểu thư dám lột sạch y phục của người, treo người lên trên cửa thành, đến lúc đó còn vẽ hai con rùa lớn trên mặt của người, cho người cả đời không có mặt mũi ra ngoài gặp người, nghe rõ chưa?”

Trong lòng Quân Tiên Nhi vô cùng oán hận, lại khóc gật đầu.

Lúc này Úy Tuệ mới đứng lên khỏi người nàng ta, mấy người Minh Nguyệt lại muốn nhào qua.

“Đứng lại.” Úy Tuệ hung tợn nhìn chăm chăm các nàng: “Những lời vừa rồi của bản tiểu thư, các người không nghe thấy sao? Nếu như muốn tìm phiền phức, đừng trách bản tiểu thư đùa giỡn ngoạn độc với các người.”

Mấy người Minh Nguyệt liếc nhìn nhau, cuối cùng nuốt bực tức, đến đỡ Quân Tiên Nhi vẫn nằm khóc trên đất.

Úy Tuệ tiến lên đỡ Liễu Y Y và Lục Vô Song, ba người lão đảo nâng đỡ nhau đi ra khỏi tử lâu.

“Tuệ, muội thật lợi hại.” Lục Vô Song xoa khoe miệng đau đớn, vẫn không quên khen ngợi Úy Tuệ.

Liễu Y Y cũng cho nàng ánh mắt tán thưởng.

Úy Tuệ cũng đắc ý: “Đương nhiên, bắt giặc phải bắt vua trước nha, cái này gọi là sách lược.”

Nói xong, cười khà khà, không ngờ khẽ động đến vết thương ở khoe miệng, đau đến run rẩy: “Mẹ nó, thật đúng là đau.”

“Ha ha ha.” Liễu Y Y nhin không được cười, không ngờ cũng kéo vết thương trên mặt, cũng run rẩy một trận.

Ba cô nương cứ cười lẫn cười bò như vậy, lại thỉnh thoảng kêu đau.

“Ồ, đây là muội muội xinh xắn của ta sao? Sao lại giống như đầu heo vậy?”

Đột nhiên, đỉnh đầu truyền đến một tiếng tiếng cười trêu tức.

Ba người Úy Tuệ chột ngắc đầu, chỉ thấy trước mặt đứng bốn năm sáu bảy... Tổng cộng tám nam tử có thân hình cao lớn, tuấn lãng (khôì ngò sáng sủa) bất phàm.

Trong đó, chói mắt nhất chính là ca ca yêu nghiệt của Úy Tuệ, lúc này hẳn đang hí đôi mắt hoa đào, cẩn thận đánh giá nàng.

“Đây là cách trang điểm thịnh hành trong năm nay sao? Sao lại dọa người như vậy?”

Hắn quan sát một hồi, mắt lộ ra nghi ngờ, dứt khoát đưa tay nhéo vào cái trên khuôn mặt bầm dập của Úy Tuệ.

“Ồ, làm giống thật đấy, nhìn máu ứ đọng này, còn sưng lên nữa.”
(Chết cười với anh này)

“Ai da.” Hai ngón tay của yêu nghiệt vừa vặn đặt trên quai hàm bị thương của nàng, đau đến nước mắt của Úy Tuệ trào ra, đẩy mạnh tay hắn ra, rộng to với hắn.

“Mắt huynh mù à, không thấy đây là thật sao, lão từ bị người đánh đó.”

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Ca Ca

Úy Tuệ gào lên như vậy, dường như Úy Vân Kiệt hơi sùng sốt, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn nàng chăm chăm.

"Thật bị đánh?"

"Nếu không huynh nghĩ sao?" Vậy mà tưởng rằng giả, lại còn nhéo khuôn mặt đang bị thương của nàng, không có nhân tính à?

Khóe mắt Úy Vân Kiệt giật giật: "Hiếm lạ, vị hiệp sĩ nào đánh muội thành đức hạnh này?"

"..." Mi tâm Úy Tuệ nhảy lên: "Huynh đây là... Vui sướng khi người gặp họa?"

"Suyt." Úy Vân Kiệt xấu xa nhếch môi: "Khiêm tốn một chút, bị người đánh thành đầu heo lại còn lớn tiếng như vậy? Đi đi đi, hai ta không biết nhau."

Nói xong, bàn tay to vung lên, đẩy Úy Tuệ ra, dẫn cả đám quần là áo lượt chuẩn bị tiến vào Túy Tiên lâu uống rượu.

Còn chưa đi được hai bước, chỉ thấy Minh Nguyệt và mấy nha hoàn công Quân Tiên Nhi đang khóc sụt sùi từ bên trong đi ra.

Úy Vân Kiệt không khỏi quay đầu lại, cổ quái nhìn Úy Tuệ: "Không phải là mấy người đó chứ?"

"Huynh đi, hai ta không biết nhau." Úy Tuệ ghét bỏ liếc hẳn.

Ngược lại Úy Vân Kiệt cười càng thêm yêu nghiệt, phân phó mấy soái ca bên cạnh: "Mấy người các người đưa hai muội tử này hồi phủ, một lát trở lại uống rượu."

"Lão đại, huynh thì sao?" Mấy người nhìn Lục Vô Song và Liễu Y Y, bị thương không nhìn rõ diện mạo thật, đều có vẻ mặt ghét bỏ.

Chọc hai người này giận dễ sợ, đồng thanh nói: "Không cần."

Úy Vân Kiệt liếc mấy nam nhân kia một cái: "Đưa, có rượu uống, không đưa, quả đấm hầu hạ."

"A." Vẻ mặt mấy người đau khổ: "Lão đại, vậy huynh làm gì?"

"Không thấy muội tử của gia thành đầu heo sao? Đương nhiên gia muốn phụ trách đưa nàng về nhà." Úy Vân Kiệt cười đi về phía Úy Tuệ.

Úy Tuệ lạnh đến buồn nôn, né sang bên cạnh: "Huynh muốn thế nào? Hai ta không quen."

Đây là lời thật.

"Muội tử, đừng trốn, về nhà với ca." Úy Vân Kiệt đuổi cánh tay dài ra, ôm nàng vào trong ngực, một mùi thơm dịu dễ người bay vào trong chóp mũi, Úy Tuệ mơ màng, hình như lại muốn say.

"Này." Đang sửng sờ, Úy Vân Kiệt khẽ khom người, ôm ngang eo nàng bế lên.

Bế Công chúa, Úy Tuệ càng choáng váng, hai tay chống trên ngực hẳn, giật mình trừng mắt hẳn: "Huynh làm gì thế?"

"Đứng cũng không vững, dài dòng cái gì?" Úy Vân Kiệt trực tiếp bỏ lại mọi người, mang nàng lên một chiếc xe ngựa.

Ngồi xong, nhìn Úy Vân Kiệt trước mặt, Úy Tuệ vẫn hơi hốt hoảng: "Huynh sẽ tốt bụng như thế? Vừa rồi không phải chê ta mất mặt sao?"

Úy Vân Kiệt nghiêng dựa vào bên cửa sổ, một cái cánh tay thoải mái gác lên cửa sổ, ánh mắt tà tứ nhìn nàng chăm chăm, khóe môi gợi lên nụ cười mỉa hoặc tự nhiên.

Cười hai tiếng trầm thấp, lúc này hắn mới mở miệng: "Muội bị đánh, tốt xấu gì cũng còn có thể cười ra tiếng, không giống người khác, bị đánh khóc sướt mướt, còn được người công về. So ra, muội cũng không quá mất mặt."

"Hắc hắc." Úy Tuệ đang đắc ý, đột nhiên ý thức được lời hắn không đúng, lập tức lông mày dựng đứng: "Huynh ghét bỏ ta mất mặt."

"Đây là chuyện cực kì rõ ràng, ta nói này, khuôn mặt này của muội..." Úy Vân Kiệt nói tới chỗ này, khẽ nhướn mi, ý tứ rất rõ ràng.

Bị người đánh mặt mũi bầm dập, có thể không mất mặt sao?

Úy Tuệ mím mím môi, âm thầm khinh bỉ yêu nghiệt này một phen, hừ, không phải ca của nàng sao? Thấy muội muội bị người đánh thành như vậy, không phải nên lôi kéo nàng tìm Quân Tiên Nhi báo thù sao? Ở đây nói lời châm chọc...

"Cho." Đột nhiên hắn đưa cho nàng một hộp nhỏ tinh xảo, mở hồ có một mùi khác thường xộc vào mũi.

"Cái gì?" Úy Tuệ giương mắt hỏi, trong giọng nói còn kèm theo vẻ bất mãn.

"Có thể đánh muối tử của Thần Võ Đại tướng quân khóc chạy về nhà, đây là ca thưởng cho muối." Úy Vân Kiệt dứt khoát mở hộp ra, tức thì một mùi thơm mát lạnh khiến cho tinh thần người ta rung động.

Úy Tuệ nhìn chăm chăm chất lỏng trắng sữa trong hộp: "Đây là cái gì?"

Úy Vân Kiệt không trả lời, chỉ là, dùng đầu ngón út quét một ít, bôi vào trên mặt nàng.

Úy Tuệ sợ hãi lui về sau, bộp một tiếng đụng đầu vào trên vách xe, choáng váng.

"Ngu ngốc." Úy Vân Kiệt lấn người đến, một tay nắm lỗ tai của nàng, một tay bá đạo vẽ loạn chất lỏng lên vết thương trên mặt nàng.

"Ahhh, đau." Úy Tuệ kêu to, yêu nghiệt này cho rằng mặt nàng làm bằng sắt à? Dùng nhiều sức như vậy?

"Ừ, trở về tự mình bôi. Ba ngày sau, bảo đảm trên mặt muối không có một cái sẹo nào, làn da còn có thể đẹp hơn trước kia nữa." Úy Vân Kiệt khinh bỉ vẻ mặt không phân biệt tốt xấu của nàng.

"Thật?" Quả nhiên, nghe lời ấy, vẻ mặt Úy Tuệ vui vẻ, cất kỹ cái hộp nhỏ, ngược lại nhìn hãnh.

Dung nhan tuyệt mỹ, làn da không tì vết, ngay cả nữ tử cũng không bằng.

"Có phải huynh cũng dùng thứ này hay không? Làn da đẹp như vậy, nữ nhân nhìn thấy đều ghen tị mà." Được đồ tốt, Úy Tuệ thật lòng khen ngợi.

Úy Vân Kiệt đùa cợt nhìn nàng: "Muội cho rằng người nào cũng giống như muội?"

"Có ý tứ gì?" Úy Tuệ kinh ngạc, nhưng rất nhanh nghĩ đến, lúc vừa mới xuyên qua, bộ dạng của nguyên chủ, cả ngày tơ lụa, trang sức, mà con trên gương mặt kia cũng bị vẽ loạn không ra hình dạng.

"Hắc hắc. Không phải trước kia không hiểu chuyện sao? Hiện tại ta đã biết, bản tiểu thư trời sinh lệ chất, mới không cần những thứ phấn son trang sức đó."

Úy Vân Kiệt liếc nàng, con người tối dần, nha đầu này xác thực không giống.

Chỉ là, đột nhiên hắc nhớ tới cái gì, hỏi: "Tại sao đột nhiên lại yêu thích Thượng Quan quản gia rồi hả?"

"Sặc ——" Có cần hỏi trực tiếp như vậy không?

"Thế nào?" Úy Vân Kiệt nhìn vẻ mặt vận vẹo của nàng, khẽ cong môi, cười cười: "Đây cũng không giống như diễn xuất của muội. Nhưng mà từ Thái tử đến Thượng Quan quản gia, khoảng cách quá lớn, chỉ sợ người trong nhà trong một lúc sẽ không chấp nhận."

"Người nào, ai nói ta yêu thích hắc hả?" Úy Tuệ có chút chột dạ.

"Không có sao?" Úy Vân Kiệt vân đạm phong khinh hỏi.

Ngược lại Úy Tuệ hấp tấp rống lên: "Dĩ nhiên không có, ta chỉ là không có việc gì đi thăm Nhạc Nhi mà thôi."

"Ca chỉ là tùy tiện hỏi thôi, nhìn muội gấp gáp này." Hắc hừ nhẹ cười, bộ dáng hờ hững khiến trong lòng Úy Tuệ phát hỏa.

Tùy tiện hỏi? Vừa rồi vẻ mặt giọng điệu rõ ràng không giống.

Úy Tuệ mở to mắt, quyết tâm không nhìn khuôn mặt chọc người tức giận.

Nhưng an tĩnh một lúc, giọng nói Úy Vân Kiệt lại bay vào trong tai.

"Muội tử, mấy ngày này, muội có thể nhịn xuống không đến chỗ Thái tử, ca rất vui mừng."

"Vì sao?" Úy Tuệ lại hiếu kỳ ngẩng đầu.

Trong con người đen sáng tỏ của Úy Vân Kiệt thoáng qua sự bén nhọn: "Ca không cần nghe những lời ong tiếng ve nữa."

"Lời ong tiếng ve gì?" Úy Tuệ hỏi.

Úy Vân Kiệt nhúu nhúu mày, đột nhiên nghiêng thân thể, để sát vào mặt của nàng: "Có một muội muội háo sắc, muội nói lỡ tai ca ca còn có thể nghe thấy cái gì tốt chứ?"

"Nói bậy, người nào háo sắc hả? Bọn hăn mới háo sắc, cả nhà bọn hăn đều háo sắc." Nếu không thì sao mỗi ngày không có chuyện gì, chỉ nhìn những chuyện hư hỏng của nàng thôi.

Nhìn bộ dáng nảy sinh ác độc của nàng, Úy Vân Kiệt cười trầm thấp, nhẹ thàng thở dài: "Nói đến, muội cũng là đứa không có tiền đồ, trong nhà có một ca ca xinh đẹp giống như thiên thần, ánh mắt của muội chỉ ngắm những loại mặt hàng kém chất lượng, thật sự mất mặt xấu hổ, cũng khó trách bị người ta nói."

(Tấn công đi anh)

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Quyết Định

Hắn nói xong, vẫn duy trì tư thế dựa sát như cũ, đến nỗi Úy Tuệ trừng to đôi mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu như đầm của hắn, đôi mi vừa dày lại dài, còn có làn da trơn bóng thật tốt khi đến gần không tìm thấy một lỗ chân lông nào...

Hắn xác định hắn không phải đang kéo thù hận sao?

"Bộ dạng huynh đẹp mắt là không sai. Nhưng những người khác cũng không kém nha." Úy Tuệ không phục, hơn nữa, hắn đẹp mắt thì có tác dụng cái rắm, hắn là ca ca ruột của nàng đấy.

Úy Vân Kiệt cười nhạo một tiếng, ngón trỏ đâm nhẹ vào trán nàng: "Ánh mắt của muội thật sự quá kém cỏi, mà thôi."

Hắn thở thật dài, thân thể thon dài tựa về sau, ánh mắt lười biếng mà tà tử.

Úy Tuệ rất không phục: "Huynh tốt hơn chỗ nào? Nữ nhân nhiều vô số kể, bất kể là đẹp hay xấu, thơm hay thối, không phải huynh đều kéo lên giường huynh sao?"

Lời này là nàng nghe người ta nói .

"Muội để ý?" Nghe giọng điệu nàng chua chát, Úy Vân Kiệt giương môi cười.

Úy Tuệ bĩu môi: "Hừ, ta cảm thấy ánh mắt của huynh cũng không có tiền đồ."

Ít nhất, nguyên chủ theo đuổi cũng là Thái tử đương triều, yêu nghiệt này. Hắc hắc, có bản lĩnh theo đuổi Công chúa cho nàng coi thử.

Úy Vân Kiệt chỉ cười nhạt, cũng không đáp lời, nhưng nụ cười không có lý do này khiến cho Úy Tuệ có chút lạnh sống lưng.

Hắn không nói lời nào, nàng cũng ngậm miệng, mở to mắt nhìn xuyên qua cửa sổ nhìn cảnh vật bên ngoài.

Khoan hãy nói, hôm nay quậy phá như vậy, vốn tâm tình buồn bực giờ tốt hơn nhiều.

Úy Vân Kiệt chỉ đưa nàng tới cửa Úy phủ, lại ngồi vào xe ngựa rời đi.

Úy Tuệ nhớ lại, hắn còn muốn uống rượu với đám hồ bằng cầu hữu (bạn xấu) của hắn, không khỏi bĩu môi, cảm thấy khinh thường, chính mình cũng ăn chơi đàng điếm như vậy, còn dám ghét bỏ nàng mất mặt.

Xoay người đi vào trong phủ, bởi vì trên người có thương tích, đoạn đường này rước lấy không ít tiếng kêu sợ hãi.

Nhưng phần lớn hạ nhân đều rất thức thời, Nhị tiểu thư có chuyện vẫn đừng nên tùy tiện lại hỏi mới tốt.

Úy Tuệ thẳng một đường đến sân của mình, dĩ nhiên hình tượng nhếch nhác khiến cho đám người Đào Nhi bị dọa dần chết.

Nàng lại lãng phí chút nước miếng, an ủi các nàng.

Khó khăn ổn định các nàng, không được nói việc này ra ngoài, mình cũng tắm rửa thay đổi xiêm y, sau đó lấy được Úy Vân Kiệt cho, từng chút từng chút thoa lên toàn bộ vết thương trên người.

Quả nhiên, thuốc này không tệ, bôi ở vết thương, mát rượi sáng khoái, cảm giác đau nhứt cũng tốt hơn nhiều.

Ngủ một đêm, ngày hôm sau, mặc dù còn bầm tím nhưng cũng đã hết đau.

Thật là thần dược, Úy Tuệ nghĩ thầm.

Sau khi rời giường, nàng vốn định thỉnh an Công chúa Minh Ca, nhưng nghĩ đến vết thương trên người, sợ nàng lo lắng, đành phải từ bỏ.

Bản năng muốn đi tới chỗ Thượng Quan Tể Nguyệt, nhưng lời nói ra như tát nước ra ngoài, lại nói, mình cũng không thể ép người ta trốn tránh mình mỗi ngày được.

Vì vậy, hai ngày sau đó, Úy Tuệ chỉ ru rú trong phòng mình, không có việc gì thì đọc sách viết chữ.

Chỉ là, không có vui vẻ như khi tập viết chung với Úy Vân Nhạc nữa.

Ai, tiểu đệ Nhạc Nhi, hăn đối với mình vừa mới tốt lên một chút thôi.

Úy Tuệ ngẫm lại vẫn không cam lòng, đúng rồi, không có tình yêu, nhưng nàng vẫn có thể tìm đệ đệ...

Nghĩ tới đôi mắt đen như quả nho của Úy Vân Nhạc.

Úy Tuệ không bỏ xuống được.

Đứa nhỏ này quá trầm lặng nhất gan, cả ngày chỉ tiếp xúc với một mình Thượng Quan Tể Nguyệt, đó cũng không phải chuyện tốt.

Nghĩ tới, Úy Tuệ quyết định, đặt bút trong tay xuống, chạy thẳng tới chỗ Thượng Quan Tể Nguyệt .

Chắc là lời nói đêm đó của nàng có tác dụng, lần này nàng vừa đến đã gặp được Thượng Quan Tể Nguyệt, hẳn đang ngồi cắt sửa hoa cỏ trong sân, mà tay Úy Vân Nhạc cầm cái xẻng hoa nhỏ, ngoan ngoãn đứng một bên.

Thấy nàng tới, mắt Úy Vân Nhạc sáng rực lên, mà Thượng Quan Tể Nguyệt lại sững sốt, hiển nhiên là không ngờ.

Có lẽ là cảm thấy da mặt nàng quá dày đúng không? Trong lòng Úy Tuệ chua chát nghĩ, nhưng bước chân cũng không dừng lại, vẫn kiên trì đi tới.

"Tể Nguyệt thúc thúc, ta tới tìm Nhạc Nhi ." Không nhìn ánh mắt của hẳn, Úy Tuệ trực tiếp đi tới trước mặt Úy Vân Nhạc, đưa tay cứng chiều vuốt vuốt tóc hẳn.

Thượng Quan Tể Nguyệt hơi khó hiểu nhìn nàng.

Úy Tuệ dặt tay Úy Vân Nhạc, cười nói với Thượng Quan Tể Nguyệt: "Mấy ngày nay ta không có đi thỉnh an nương, muốn cùng đi với Nhạc Nhi, có thể chứ?"

"Nhạc Nhi hẳn ——" Thượng Quan Tể Nguyệt có chút chần chờ: "Phu nhân nàng nguyện ý không?"

"Hả?" Úy Tuệ nghe mơ hồ: "Nương ta có cái gì nguyện ý hay không chứ?"

"..." Thượng Quan Tể Nguyệt không có lên tiếng, chỉ là thương tiếc nhìn Úy Vân Nhạc.

Đầu óc Úy Tuệ nhanh chóng vận hành, nàng nhớ tới lúc Công chúa mẫu thân sinh Nhạc Nhi là sinh non, về sau, Nhạc Nhi mắc bệnh lạ, vẫn có tin đồn nói là do Công chúa mẫu thân khắc, đến nỗi hai mẫu tử này cũng sinh ra ác cảm.

Cũng không biết là giận dữ hay là thật sợ hãi con của mình, mấy năm nay Công chúa Minh Ca không một lần mong muốn gặp con ruột của mình.

Nghĩ đến đây, Úy Tuệ không khỏi thốn thức.

Hài tử sao có thể rời khỏi mẫu thân được? Thiếu tình yêu của mẫu thân, hài tử này nhất định sẽ không vui vẻ.

Cho nên, Úy Tuệ cảm thấy, nếu Nhạc Nhi thật sự muốn tốt lên, Công chúa Minh Ca còn có tác dụng lớn hơn so với người tỷ tỷ của hân nữa.

"Tể Nguyệt thúc thúc, thúc đừng lo lắng, ta dẫn hân đi, nếu có gì không ổn, ta lập tức đưa hân trở về." Úy Tuệ nghiêm túc nói.

Nàng cũng đã gọi Tể Nguyệt thúc thúc, Thượng Quan Tể Nguyệt cũng không tiện nói gì, chỉ đành phải gật đầu, sau đó lại dặn dò một số thói quen nhỏ của Úy Vân Nhạc.

Chẳng hạn như hân cần môi, biểu hiện hân khát hoặc đói bụng, hân nhúu mày hừ nhẹ, biểu hiện hân muốn đi nhà xí...

Úy Tuệ ghi nhớ từng cái, đồng thời lại tăng thêm một tầng cảm kích và cảm động đối với sự săn sóc cẩn thận của Thượng Quan Tể Nguyệt.

Hiện tại Úy Vân Nhạc đã không còn bài xích Úy Tuệ nữa, cho nên, khi nàng nắm tay của hân, hân chỉ ngoan ngoãn đi theo nàng.

Điểm này khiến trong lòng Úy Tuệ ấm áp, cảm giác được người tin tưởng thật tốt.

Dọc theo đường đi, lại rước lấy không ít ánh mắt khác thường.

Úy Tuệ hiểu những ý nghĩa sâu xa trong những ánh mắt này, bọn họ đều cho rằng tiểu thiếu gia là tên gốc gác ngô, nhưng nàng biết không

phải, hài tử này chỉ có một chút trở ngại trong lòng mà thôi.

Một đường đi thẳng tới viện của Công chúa Minh Ca, dọc theo đường đi, Úy Tuệ không nhanh không chậm với hân về chuyện của mẫu thân.

Nói mẫu thân của bọn họ có bộ dáng rất đẹp, khí chất xuất chúng, có một tay cầm kỹ rất hay gì gì đó.

Còn nói nếu hân đến, mẫu thân sẽ rất vui.

Úy Vân Nhạc vẫn mím môi không nói lời nào, nhưng theo ánh mắt tỏa sáng của hân có thể thấy được, hân vô cùng thích những lời nàng nói với hân.

Không bao lâu, hai người tới gian phòng của Công chúa Minh Ca, trong viện, Trương ma ma nhìn thấy một màn này, kinh hãi khiến cái chậu trong tay rơi xuống đất, một chậu nước nóng thấm ướt đôi giày của bà.

"Đây là Trương ma ma." Tay Úy Tuệ chỉ vào Trương ma ma, cười giới thiệu với Úy Vân Nhạc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Úy Vân Nhạc căng thẳng, nắm thật chặt tay của Úy Tuệ.

Điều này để cho Úy Tuệ biết, hài tử này đang căng thẳng, vội vàng vòng tay ôm vai hân, lấy tư thế bao bọc cho hân cảm giác an toàn.

"A, khẳng định Trương ma ma không ngờ được đệ sẽ đến, nhìn xem, quăng cả chậu nước luôn này, khà khà."

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Lao Động

Có thể là tiếng cười của Úy Tuệ quá mức rục rờ, rớt cuộc vẻ mặt căng thẳng của Úy Vân Nhạc cũng dịu xuống, nhìn Trương ma ma nhếch nhác, khóe môi cũng cong lên đường cong đẹp mắt.

Úy Tuệ nhìn thấy mừng rỡ, nhẹ nhàng xoa đầu hẳn: "Đi, ta vào nhà đã, ở chỗ nương có thức ăn ngon đấy."

Nói xong, nắm tay nhỏ của Úy Vân Nhạc, hai tỷ muội cùng đi vào phòng của Công chúa Minh Ca.

Trong viện, đám người Trương ma ma nhìn chăm chăm một màn này, chậm chạp chưa tỉnh hồn lại.

"Nương." Vừa vào nhà, Úy Tuệ giòn giã quát lên.

Trong phòng, Tiêu Minh Ca để sách trong tay xuống, quay đầu mong đợi nhìn cửa, mấy ngày không thấy bóng dáng nha đầu này, nàng thực sự chó chút nhớ nhung.

Bức rèm châu ngoài cửa vang lên, đi vào là hai tỷ đệ như một đôi ngọc, đột nhiên Tiêu Minh Ca cảm thấy hốc mắt nóng lên.

Úy Tuệ thấy, cười nói: "Nương, mẹ xem con dẫn ai đến này? Nhạc Nhi, mau thỉnh an nương."

Con người đen như quả nho của Úy Vân Nhạc chỉ sững sờ nhìn chăm chăm Tiêu Minh Ca, không rõ mẫu thân trong miệng tỷ tỷ là ý gì.

Trên thực tế, từ khi hắc có trí nhớ đến nay, đều vẫn cùng cái từ này duy trì một khoảng cách nhất định.

Nhưng, thấy Tiêu Minh Ca cũng đang bình tĩnh nhìn mình, hình như trong mắt có nước mắt, Úy Vân Nhạc hơi sợ sệt, không tự giác rút vào lòng Úy Tuệ.

Trái tim Tiêu Minh Ca hung hăng nảy lên, quay mặt đi.

Trong lòng Úy Tuệ cũng đắng chát, có mẫu tử nào gặp nhau như vậy chứ?

Nàng chủ động nắm tay Úy Vân Nhạc đi tới trước mặt Tiêu Minh Ca: "Nương, chỗ mẹ còn bánh ngọt hạt sen không? Nhạc Nhi thích ăn mà con không có."

Đột nhiên Tiêu Minh Ca ngẩng đầu, nhìn Úy Vân Nhạc vội nói: "Có, có, Trương ma ma, mau lấy bánh ngọt hạt sen."

"Ai." Trương ma ma vẫn chờ ngoài cửa không dám vào quấy rầy mẫu tử ba người, nghe nói vội vàng đi chuẩn bị.

Chỉ chốc lát sau, mang đến hơn mười loại bánh ngọt.

Úy Tuệ thấy mà khóe miệng giật giật, cố tình ghen tị nói: "Trương ma ma, bà thiên vị, đệ đệ vừa tới thì bà lấy ra những món ngon này. Thường ngày ta tới đây cũng không có thấy mấy món này."

Trương ma ma cười gượng: "Là lão nô sơ sót, Nhị tiểu thư đừng trách."

"Dĩ nhiên trách, hắc hắc, hiện tại ta so bì, về sau ta tới đây, bà cũng phải chuẩn bị thức ăn ngon cho ta." Úy Tuệ cười, nhặt khối bánh ngọt hạt sen dứt Úy Vân Nhạc: "Nương cố tình chuẩn bị cho đệ này, ăn chút đi."

Tiêu Minh Ca cũng mở to đôi mắt long lanh, mong đợi nhìn Nhạc Nhi.

Nhạc Nhi khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, chỉ khẽ cắn một chút lại trốn trong lòng Úy Nhạc, sợ hãi nhìn Tiêu Minh Ca.

Nàng nhìn mắt hắc khiến hắc cảm thấy sợ hãi.

Nhưng cho dù là khẽ cắn một ngụm nhỏ, Tiêu Minh Ca cũng cảm thấy được an ủi: "Nhạc Nhi, lại nếm thử một chút nữa?"

Nàng tự tay nhặt khối bánh ngọt hoa phù dung đưa tới bên môi hắc, nào biết Úy Vân Nhạc đột nhiên quay lưng lại, nhào vào lòng Úy Tuệ, hai tay ôm chặt nàng, thân thể uốn éo, hình như muốn đi.

Tiêu Minh Ca ngẩn ra, nước mắt trực trào.

Úy Tuệ bất đắc dĩ, cũng không nổi giận: "Nương, có thể Nhạc Nhi muốn đi ra ngoài chơi, mẹ đi không?"

"Mẹ?" Tiêu Minh Ca sửng sốt.

Úy Tuệ vừa ôm đệ đệ, vừa duỗi tay đến bắt lấy tay áo của mẫu thân, năn nỉ nói: "Nương, mẹ đi chơi với con và đệ đệ đi, có được không?"

"..." Tiêu Minh Ca chần chờ, nàng chưa từng làm chuyện như vậy.

Nhưng không để cho nàng chần chờ, Úy Tuệ ra sức kéo nàng đứng dậy, một tay ôm đệ đệ, một tay kéo nàng ra ngoài: "Nương, mẹ xem mặt trời bên ngoài thật tốt, cả ngày ở trong phòng buồn bức, người sẽ nổi mốc."

"Lại nói vậy, làm sao người có thể nổi mốc chứ?" Tiêu Minh Ca giận liếc nhìn nàng, nhưng cũng bởi vì ánh mặt trời tươi đẹp bên ngoài, nháy mắt tâm tình trở nên cởi mở.

Úy Tuệ nhìn chăm chăm sắc mặt tái nhợt của nàng, nói: "Người ở trong phòng buồn bức dài lâu, sẽ hậm hực không vui, tâm tình nặng nề, mặc dù thân thể không mốc nhưng trong lòng sớm muộn gì cũng nổi mốc. Cho nên, cần phải thường xuyên ra ngoài phơi nắng để duy trì thể xác vào tinh thần khỏe mạnh."

"Chỉ có con nói thế." Tiêu Minh Ca không thể không thừa nhận lời này của nữ nhi quả thật rất có đạo lý.

Mẫu tử ba người cùng đến hậu viên, nơi này hoa cỏ sum xuê, cảnh sắc hợp lòng người.

Úy Tuệ sai người đến chỗ Thượng Quan Tể Nguyệt mang tới vài cái xẻng hoa nhỏ, xong cùng với mẫu thân và đệ đệ mỗi người một cái.

"Muốn làm cái gì?" Tiêu Minh Ca cực kỳ nghi ngờ.

Úy Tuệ cười sung sướng: "Lao động, chẳng những có thể cường thân kiện thể, còn có thể làm cho thể xác và tinh thần của chúng ta vui vẻ."

"Lao động?" Tiêu Minh Ca mờ mịt quay đầu nhìn Trương ma ma ở sau lưng.

Trương ma ma chỉ cười vui vẻ.

"Nương, mẹ nhìn cỏ dại trong vườn hoa này, sợ là mấy hôm không dọn dẹp rồi, chúng ta dọn dẹp một chút nhé." Úy Tuệ nói xong, dẫn theo Úy Vân Nhạc đi vào một mảnh vườn hoa, sau đó dạy hãnh dùng cái xẻng dọn dẹp cỏ dại bên trong.

Úy Vân Nhạc đi theo phía sau nàng, học theo, quả là không tệ.

Tiêu Minh Ca cũng sờ do dự ở tại chỗ: "Tuệ Nhi, trong phủ chúng ta có hoa tượng (người làm vườn)."

Lại nói, một tiểu thư, một thiếu gia làm chuyện của hạ nhân sẽ bị người khinh thường.

"Nương, mẹ mau tới đây đi." Úy Tuệ thấy nàng đứng im, dứt khoát đi tới kéo nàng.

"Nương, có một số việc cần phải tự mình bắt tay vào làm mới có thể lĩnh hội được niềm vui trong đó. Mẹ tin con, chờ chúng ta dọn sạch sẽ cỏ dại ở đây, toàn thân đổ mồ hôi, khi đó mẹ mới biết cái gì gọi là vui vẻ."

Nói xong, nài ép lôi kéo Tiêu Minh Ca vào trong vườn hoa, hơn nữa tính toán phạm vi cho nàng: "Nương, vùng này thuộc về mẹ. Con và Nhạc Nhi phụ trách bên kia, chúng ta tranh tài, xem ai có thể hoàn thành trước, được không? Chú ý, không thể lừa bịp, phải có chất có lượng, hơn nữa, không thể tổn hại rễ hoa nha."

Nói xong, cười hì hì lôi kéo Nhạc nhi đi tới một chỗ khác, nhìn ánh mắt rối rắm của Tiêu Minh Ca, Úy Tuệ cười gian xảo: "Nương, Nhạc Nhi nhỏ như vậy mà cũng làm giỏi, nương, mẹ không thể thua đệ ấy nha, mẹ phải làm gương cho hẳn. Còn nữa, không được để người khác giúp đỡ."

Lời này là nàng nói với Trương ma ma đang vội vàng đi tới.

Nghe vậy, Trương ma ma cũng sốt, quả nhiên, bà muốn tới giúp Công chúa, dù sao từ nhỏ đến lớn Công chúa đâu có chạm qua những việc nặng này chứ.

Bà chần chờ nhìn Tiêu Minh Ca.

Bởi vì câu nói làm gương cho Nhạc Nhi của nữ nhi mà trong lòng Tiêu Minh Ca lập tức quyết định, phân phó Trương ma ma: "Bà không cần phải giúp ta."

"Công chúa, nếu không lão nô làm mẫu trước cho người nhé." Nhìn động tác cầm xẻng của Công chúa không đúng, bà đối với công việc kế tiếp không có tin tưởng.

Tiêu Minh Ca nhìn Úy Tuệ.

Úy Tuệ cười: "Cái này có thể. Chỉ là, Trương ma ma, không cho ăn gian nha."

Trương ma ma cười: "Lão nô biết rồi."

Bà vội vàng đi qua, nhận lấy cái xẻng hoa trong tay Tiêu Minh Ca, khom lưng làm mẫu xúc cỏ cho nàng nhìn.

Tiêu Minh Ca nhìn một lát, cảm thấy đã biết, lấy cái xẻng lại tự mình làm, hơn nữa có chút đặc ý: "Rất đơn giản."

Bên kia, Úy Tuệ nghe nói, chỉ cười: "Nương, không nên đặc ý quá sớm, kiên trì mới là thành công."

Quả nhiên, không bao lâu, Tiêu Minh Ca đã cảm thấy thắt lưng vô cùng mỏi, tay cầm xẻng cũng có chút không ổn.

Mà Úy Tuệ bên kia lại vô cùng bận bịu, nàng vừa hát 'ta là con ong nhỏ cần cù', làm cho Tiêu Minh Ca cũng ngại bảo ngừng, chỉ đành phải lau mồ hôi, làm tiếp.

Làm một chập, mẫu tử ba người gần như làm một canh giờ (hai tiếng), dọn không còn một cây cỏ dại trong vườn hoa nữa.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Như Thế Nào Cho Phải

Đại công cáo thành. (Việc lớn đã xong)

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Úy Vân Nhạc, Úy Tuệ cực kỳ thích, móc khăn ra nhẹ nhàng giúp hã lau mồ hôi trên trán, hôn vào cái trán trơn bóng của hã một cái, cười nói: "Mệt không?"

Úy Vân Nhạc chỉ ngửa đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm đỏ, đôi mắt như quả nho phát ra ánh sáng rực rỡ, giống như ngôi sao.

"Tiểu Nhạc Nhi thật là đẹp mắt." Úy Tuệ nhìn ngơ ngác, đôi mắt này thật đúng là được truyền lại...

Vốn muốn nói là kế thừa từ ánh mắt xinh đẹp của Công chúa Minh Ca, nhưng không hiểu sao, trong đầu lại hiện lên đôi mắt sáng rực như sao của Thượng Quan Tể Nguyệt.

Thôi, không nghĩ đến hã.

Bên kia, rốt cuộc Tiêu Minh Ca cũng đứng lên, chắc là bởi vì do lao động mà đôi má đỏ au, vô cùng dễ nhìn.

"Công chúa." Trương ma ma vội vàng bước tới muốn giúp nàng bóp eo

Tiêu Minh Ca lại đẩy bà ra, đi thẳng tới chỗ Úy Tuệ, cười nói: "Tuệ Nhi, nương cũng làm xong rồi."

Úy Tuệ nhìn về phía nàng, quả thật không có ăn gian, không khỏi gio lên ngón tay cái: "Nương rất giỏi. Hôm nay mẹ và Nhạc Nhi biểu hiện không tệ, lát nữa con sẽ khao thưởng hai người thật tốt."

"Hả?" Tiêu Minh Ca nghe nàng nói, có chút buồn cười, không phải đều là nương khao thưởng hài tử thôi sao?

"Lát nữa nấu cho hai người vài món ngon, có được không? Mọi người muốn ăn cái gì nào?" Về mặt Úy Tuệ đầy ý cười rục rờ.

Tiêu Minh Ca và Trương ma ma đều giống như nghe Thiên Thư (sách do thần tiên viết ra): "Con biết nấu cơm?"

"Đó là đương nhiên." Thấy hai người không tin, Úy Tuệ nhướn mày cười: "Chưa ăn thịt heo thì không thấy qua heo chạy sao? Hắc hắc, chỉ sợ hai người ăn quen miệng, về sau người khác làm ăn không quen."

"Tốt, vậy nương chờ ăn món ngon của con." Tiêu Minh Ca cười hùa theo, ánh mắt lại nhìn Úy Vân Nhạc bên cạnh nàng, tiểu tử kia ngẩng cao đầu, nhìn chăm chăm Úy Tuệ, dường như trong ánh mắt cũng có ý cười.

Hắn đang cười, Tiêu Minh Ca vì phát hiện điều này mà mừng rỡ không thôi.

Úy Tuệ tự mãn nở nụ cười: "Mọi người cứ đợi đấy, hắc hắc."

Nói xong, giao cái xẻng cho Trương ma ma, định trở lại chỗ của mẫu thân, tự mình xuống bếp, nấu vài món ngon cho nương và đệ đệ.

Nhưng không ngờ, lúc này, Úy lão phu nhân mang theo một đám nữ quyến người hầu, hùng dũng đi tới trước mặt.

"Tuệ muội muội, thì ra người ở đây à?" Lên tiếng đầu tiên là Vân Phượng Kiều, nói dứt lời, giống như nàng mới chú ý tới Tiêu Minh Ca, vội

vàng hành lễ: "Phượng Nhi gặp qua Đại cữu mẫu."

Tiêu Minh Ca khẽ giơ tay: "Đứng lên đi."

Sau đó, dẫn tỷ đệ Úy Tuệ tới thỉnh an lão phu nhân.

Úy lão phu nhân nghiêng mắt nhìn Tiêu Minh Ca: "Phong Nhi nói mấy ngày nay thân thể người không tốt, hiện tại nhìn khí sắc cũng không tệ lắm."

Tiêu Minh Ca không nói chuyện, một bên Nghiêm thị đã sớm không kiềm chế được, ánh mắt ghen tỵ khinh thường liếc Tiêu Minh Ca, âm dương quái khí cười: "Đại tẩu chính là người trong Hoàng tộc, tự có thần linh phù hộ, sao có thể thực sự bệnh được chứ? Có thể là Đại ca đau lòng Đại tẩu, nói quá rồi."

Lời này cực kỳ lấy lòng, nhưng người có lòng đều có thể nghe ra.

Đầu tiên nàng chỉ rõ Tiêu Minh Ca giả bộ bệnh, thứ hai cũng là nói cho lão phu nhân, Úy Thiên Phong và Tiêu Minh Ca là hai vợ chồng, dĩ nhiên thân thiết, sẽ không bởi vì ngày thường hiếu thuận với bà mà trái tim cũng sẽ ở chỗ bà ta.

Úy lão phu nhân nghe nói, trên mặt khẽ mỉm cười, lại không nói gì.

Nhưng Úy Tuệ không quen nhìn Nghiêm thị khơi mào thuốc súng, khẽ cười, dựa sát vào người Úy lão phu nhân: "Tổ mẫu, người không biết đâu, mấy ngày nay nương con bệnh thật nặng, ngay cả con cũng đã không tới mấy ngày rồi, nói là sợ lây bệnh cho con. Hôm nay cũng là con mạnh mẽ kéo mẫu thân ra ngoài đi dạo với con một lát."

"A, thật sao?" Úy lão phu nhân nghiêng mắt nhìn Tiêu Minh Ca.

Nhưng vẻ mặt Tiêu Minh Ca chỉ nặng nề lạnh lẽo, ánh mắt sâu kín nhìn chăm chú về phía trước, không hề liếc nhìn bà một cái, cũng không vì lời nói của bà mà lay chuyển.

Tại đây ở trước mặt lão phu nhân, Tiêu Minh Ca nàng có tôn nghiêm của Công chúa, cũng có kiêu ngạo của mẫu thân.

"Đương nhiên là thật rồi." Úy Tuệ khẽ thở dài: "Nói đến, thân thể nương con thật sự không tốt, ài, về sau con còn phải thường xuyên bồi nàng mới được."

Úy lão phu nhân liếc nàng một cái, nửa thật nửa giả: "Tuệ Nhi thay đổi, chỉ nhớ đến mẫu thân, không biết ném tổ mẫu ở chỗ nào rồi."

"Hi hi, tổ mẫu nói đùa." Úy Tuệ giả ngu: "Bên cạnh tổ mẫu còn có muội tử Minh Châu và biểu tỷ Phượng Kiều, mà nương con chỉ có một mình con thôi."

Sắc mặt Úy lão phu nhân cứng lại, mà đôi mắt nặng nề lạnh lẽo của Tiêu Minh Ca lại khẽ động.

Vân Phượng Kiều thấy Úy Tuệ đắc tội lão phu nhân, trong đầu âm thầm vui sướng, không khỏi lại muốn bỏ thêm củi lửa, hỏi: "Tuệ muội muội, vừa rồi người và Đại cử mẫu đang đùa gì vậy? Thấy các người cười vui vẻ như vậy."

"A, chính là tranh tài dọn sạch cỏ dại trong vườn hoa." Úy Tuệ cười nói.

Vân Phượng Kiều nghe xong kinh ngạc không thôi: "Các người dọn cỏ dại?"

Vẻ mặt Nghiêm thị cũng là khinh bỉ: "Một phu nhân, một tiểu thư, thế nhưng làm công việc của hạ nhân?"

"Sống còn phân biệt địa vị sao? Như Nhị thẩm người, không phải cũng giống như ăn cơm thái phân sao. Chẳng lẽ ăn cơm thì là cao nhã, người thái phân thì thành đê tiện?" Úy Tuệ nháy mắt, giống như ngu ngốc phản bác.

Nghiêm thị càng thêm khinh bỉ: "Đang tốt đẹp, nói gì ăn cơm thái phân chứ?"

"Chẳng lẽ người không ăn cơm thái phân?" Úy Tuệ buồn cười: "Được, Nhị thẩm người cao quý, không ăn cơm thái phân được chưa?"

Nghiêm thị tái mặt, cùng với một tiểu thư bao cở, có thể nói ra cái gì tốt chứ?

"Được rồi, Tuệ Nhi, rất nhiều ngày rồi tổ mẫu cũng chưa gặp con. Như thế nào? Hôm nay tổ mẫu vui vẻ, con bồi tổ mẫu đi dạo." Nói xong, bà nhìn lướt qua người bên cạnh, tựa như cười lại giống thở dài: "Các nàng đều không thú vị, có con ở đây, tổ mẫu mới cảm thấy thú vị chút."

"A, vậy à." Úy Tuệ lộ ra vẻ mặt tiếc nuối: "Nhưng vừa rồi con vừa mới nói với nương, lát nữa muốn đích thân xuống bếp làm một bữa ngon cho nương và Nhạc Nhi rồi."

Nói xong, nàng xoay người đến bên cạnh Tiêu Minh Ca, kéo tay nàng, tay kia chuẩn bị kéo Úy Vân Nhạc, lại không nghĩ rằng người bên cạnh đã không còn.

Trái tim không khỏi giật bắn, Úy Tuệ hoảng sợ: "Nhạc Nhi đâu?"

Mọi người bị tiếng hét hoảng sợ của nàng làm giật nảy mình, cũng đều nhìn khắp nơi.

"Mới thấy đứng ở chỗ này mà." Vân Phượng Kiều nói.

Đám người Tiêu Minh Ca Trương ma ma tức khắc bị hù dọa, vội vàng hô tìm khắp nơi.

Trái tim Úy Tuệ cũng nhảy vọt lên cổ họng, sao lại thế này?

Nàng vẫn nắm tay của hắn, chỉ vào lúc lão phu nhân nói Tiêu Minh Ca, nàng tiến đến bên cạnh bà nói vài câu, cứ như vậy nàng không chú ý tới Úy Vân Nhạc.

Hắn tự mình đi, hay là...

Gần như là khẳng định, Úy Tuệ kết luận Úy Vân Nhạc tuyệt đối sẽ không tự mình đi, như thế, là bị người mang đi?

Mà người có thể mang hắn đi, dĩ nhiên chính là đoàn người của Úy lão phu nhân rồi?

Nhưng nhìn bộ dáng của bọn họ, rõ ràng làm bộ như không biết, mặc dù hỏi tới, người ta cũng có thể chối sạch.

Úy Tuệ nóng nảy, vừa ra khỏi cửa, nàng đã đồng ý Thượng Quan Tễ Nguyệt phải chăm sóc Nhạc Nhi thật tốt.

Lần này như thế nào cho phải ~!

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Cùng Nhau

"Nường, mẹ đừng lo lắng, có thể là Nhạc Nhi tự mình đi tìm Thượng Quan quản gia rồi." Sợ thêm phiền phức, Úy Tuệ vội vàng an ủi Tiêu Minh Ca, sau đó phân phó Trương ma ma đưa Tiêu Minh Ca về phòng.

Úy lão phu nhân cũng lộ ra vẻ mặt lo lắng: "Hài tử Nhạc Nhi này từ nhỏ đã khác người khác, cho dù hẳn muốn đi tìm Thượng Quan quản gia cũng làm sao biết đường chứ? Người tới, các người tìm khắp nơi, trong phủ chúng mặc dù không lớn, nhưng góc ngách rất nhiều, nếu tiểu hài tử hẳn mà lạc đường, vậy thì phiền phức rồi."

Chúng nha hoàn vú già vội vàng tìm kiếm khắp nơi.

Úy Tuệ không để ý tới, tự chạy như bay về chỗ Thượng Quan Tể Nguyệt.

Lúc này Thượng Quan Tể Nguyệt đã tu kiến xong vườn hoa, đang ngồi đọc sách trong phòng, cửa phòng đột ngột mở ra, dọa hấn giật mình.

"Nhạc Nhi?" Trong phòng chỉ có một mình Thượng Quan Tể Nguyệt, điều này khiến cho Úy Tuệ rất thất vọng.

"Sao vậy?" Thượng Quan Tể Nguyệt lập tức đứng dậy, ánh mắt lại nhìn về phía sau lưng nàng, vẻ mặt dần dần lạnh lùng sắc bén: "Nhạc Nhi đâu?"

"Không thấy Nhạc Nhi." Vành mắt Úy Tuệ đỏ lên, lúc này cũng bất chấp bị người quở mắng oán hận, chỉ nhanh chóng kể lại đơn giản quá trình xảy ra.

Sắc mặt Thượng Quan Tễ Nguyệt âm trầm như sương, ánh mắt lại càng khiến cho người ta sợ hãi.

Nhìn hắc dụ dàng như ngọc đã quen, đột nhiên thấy hắc như vậy, Úy Tuệ kinh hoảng: "Thúc yên tâm, nhất định ta sẽ tìm được hắc."

Thượng Quan Tễ Nguyệt cũng không đáp lại nàng, thậm chí một chữ dư thừa cũng không nói với nàng, chỉ phi thân ra cửa.

Trong mắt Úy Tuệ kinh ngạc, hắc biết võ công?

Vậy trước kia hắc... Giả heo ăn cạp sao?

Chỉ là, lúc này nàng cũng không được phép nghĩ chuyện khác, nàng biết năng lực của mình có hạn, cho nên nàng nhất định phải điều động tất cả những gì có lời với mình.

Thượng Quan Tễ Nguyệt có võ công, vậy không cần mình lo lắng rồi.

Tiếp đó, Úy Tuệ lại lấy tốc độ chạy nước rút một trăm mét chạy tới viện của Úy Như Tuyết.

Sát thủ tỷ tỷ có bản lĩnh theo dõi tìm người là hạng nhất, có nàng mà nói, sợ là mọi sự việc sẽ làm ít công to.

Nhưng mà khiến cho nàng vô cùng thất vọng, Úy Như Tuyết không có ở đây, hỏi bọn nha hoàn cũng chỉ lắc đầu, cái gì cũng không biết.

Úy Tuệ sắp khóc.

Nhưng trong phủ này, trừ tử tử này ra... A, đúng rồi, còn có ca ca yêu nghiệt, tốt xấu gì hãn cũng có phần tình cảm tặng thuốc cho nàng.

Mặc dù hãn quần là áo lượt không chịu gò bó, nhưng nhất định biết không ít tam giáo cửu lưu (chỉ đủ loại hạng người), nói không chừng có thể giúp được.

Giờ phút này Úy Tuệ thật sự là bệnh tật chữa trị loạn, vội vàng trở lại chỗ ở, sai mấy nha hoàn tìm kiếm trong phủ, nhất là nơi hẻo lánh, nơi có hồ nước, tất cả đều phải tìm kiếm.

Mình thì lại chạy đến chỗ Úy Vân Kiệt.

Chỉ là, ca ca tử tử này của nàng, một vị so với một vị còn thần bí hơn, hoàn toàn không tìm thấy.

Úy Tuệ vừa vội vừa giận, khắp nơi tìm người, còn lại cũng chỉ có tiếp tục tìm.

Nhạc Nhi, Nhạc Nhi, ngàn vạn lần đệ đừng gặp chuyện không may nha, nếu không nàng có chết muôn lần cũng khó thoát tội.

Nghĩ đến hài tử kia luôn mở to đôi mắt đen lúng liếng nhìn mình, tìm Úy Tuệ sắp vỡ ra rồi.

Hãn nhát gan, hãn tự bế, gặp người cũng sẽ không nói chuyện, nếu thật sự bị người xấu bắt đi, hãn hãn sẽ rất sợ hãi.

Tìm khắp trong phủ hơn một canh giờ cũng không tìm ra một hài tử.

Úy Tuệ nghĩ thầm, đã có người có lòng bắt hãn đi, há có thể giữ lại trong phủ?

Ra khỏi phủ vậy thì sẽ ra sao? Nàng không dám nghĩ.

Nhưng lúc này còn có thể tìm ai?

Trong đầu lóe ra một bóng người -- Tiêu Diễm.

Nhưng nếu như tìm Tiêu Diễm mà nói, còn không bằng tìm Thái tử Tiêu Dục, sợ là hiệu quả sẽ càng tốt hơn.

Cho nên, không nghĩ nhiều nữa, Úy Tuệ lập tức đứng dậy, chạy thẳng tới phủ Thái tử.

Chỉ là, vừa tới cửa phủ Thái tử, đột nhiên một chiếc xe ngựa cắt ngang trước mặt mình.

Úy Tuệ không nghĩ quá nhiều, chỉ muốn vượt qua, nhưng không ngờ đột nhiên bên trong vờn ra một bàn tay, chột bắt được cánh tay nàng, kéo nàng vào trong xe ngựa.

"A, kẻ nào." Giờ phút này Úy Tuệ giống như lạc đà gần như hỏng mắt, mà đột nhiên bị kéo vào xe ngựa, lại đè sập cong rơm cuối cùng của nàng.

Cũng không thấy rõ là ai, nàng trực tiếp vung quyền loạn đá, nhưng không ngờ người khí lực người nọ thật lớn, bắt được đôi tay đang vung vẩy của nàng, đột nhiên đè lên, vây nàng vào trong góc, một mùi thơm quen thuộc lượn lờ ở chóp mũi.

"Phát thần kinh cái gì? Thật giống như tiểu phong tử (kẻ điên)."

Đột nhiên Úy Tuệ bất động, không phải vì giọng nói chế giễu của nam nhân này, mà là hài tử đang ngoan ngoãn ngồi bên cạnh nam nhân, lúc này, hắn đang mở to đôi mắt đen lúng liếng, cũng không biết là tò mò hay là vui sướng khi người gặp họa, tóm lại, hắn chỉ yên lặng nhìn mình.

"Nhạc Nhi?" Úy Tuệ chỉ cho là ảo giác, dùng sức nháy mắt hai cái, tiểu nhân nhi (đứa bé) trước mắt vẫn chưa biến mất, vẫn nhìn nàng như cũ.

"Thật sự là đệ? Nhạc Nhi?" Úy Tuệ vui quá mà khóc, đột nhiên muốn đẩy nam nhân đang giam cầm mình, nhưng hoàn toàn đẩy không được, lúc này mới ngẩng đầu lên, mới nhìn rõ bộ dáng của nam nhân này.

"Huynh?" Yêu nghiệt tuyệt mỹ như vậy, không phải Úy Vân Kiệt thì còn có thể là ai?

Bốp ——, cái trán bị ngón tay của nam nhân gõ một cái: "Ánh mắt kiểu gì đấy?"

"Mau buông ta ra." Úy Tuệ lại đẩy hăn ra, nàng muốn ôm ôm Nhạc Nhi, muốn thật sự cảm nhận sự tồn tại của hăn, nếu không thì không yên tâm.

Úy Vân Kiệt khẽ nhướn mày: "Thả muội ra? Lại nổi điên thì sao bây giờ?"

"Người nào nổi điên hử?" Úy Tuệ trừng mắt nhìn hăn.

Úy Vân Kiệt giơ tay lên, cho nàng nhìn vết cào trên mu bàn tay: "Đây là con mèo hoang nào cào vậy?"

"Ta sao?" Úy Tuệ giật mình, vừa rồi nàng hơi kích động, không ngờ thật đúng là cào trúng hăn rồi.

Chỉ là rất nhanh nàng nghi ngờ trừng mắt hăn: "Tại sao Nhạc Nhi lại ở chung một chỗ với huynh? Là huynh bắt cóc hăn?"

Úy Vân Kiệt buông nàng ra, thuận tiện ném cho nàng một ánh mắt khinh bỉ: "Chỉ với chút đầu óc này của muội, gia lại đi bắt cóc đệ đệ của mình?"

Cũng đúng, Úy Tuệ vội vã vượt qua hăn, bõ nhào vào trước mặt Úy Vân Kiệt, nhẹ nhàng sờ mặt hăn, lúc này mới cảm thấy chân thật.

Trong lòng ổn định, nước mắt chảy xuống, chợt ôm Nhạc Nhi khóc thành tiếng.

"Hu hu, Nhạc Nhi, sao đột nhiên đệ lại không thấy tăm hơi nữa? Tỷ tỷ ta lo lắng gần chết."

"Lo lắng?" Sau lưng truyền đến một tiếng hừ lạnh giễu cợt: "Ta thấy muội còn có tâm tư chạy tới phủ Thái tử, còn có chỗ nào lo lắng?"

Không có ngăn đầu, Úy Tuệ chỉ chôn mặt trong hõm vai đệ đệ, vừa nghẹn ngào vừa rầu rĩ phản bác: "Đó là ta muốn tìm Thái tử giúp một tay tìm người."

Úy Vân Kiệt nhìn nàng run run đầu vai, trong mắt xẹt qua sự sắc bén u ám: "Nói như vậy, là ta hiểu lầm hả? Nhưng Úy phủ có nhiều người hầu như vậy, muội lại cứ muốn chạy đến phủ Thái tử? Thật sự không phải lấy việc công làm việc tư chứ?"

Lấy việc công làm việc tư? Bốn chữ này* giống như một mũi khoan đâm vào trái tim Úy Tuệ gây đau đớn.

*Trong tiếng Trung có bốn chữ nhé - giả công tế tư.

Đột nhiên nàng quay đầu lại, hung tợn trừng đôi mắt đỏ nhìn Úy Vân Kiệt: "Huynh không hiểu thì không nên nói lung tung."

Đáng thương nàng lo lắng sợ hãi đều thành cái dạng gì rồi, vậy mà hắn ta còn nói những lời đả thương người như vậy.

"Hử?" Nhìn đôi mắt đắm lệ mê man của nàng, trong lòng Úy Vân Kiệt xẹt qua sự khác thường, giống như, vừa rồi nói nặng lời, từ thái độ của nàng xem ra nàng thật sự quan tâm Nhạc Nhi.

Úy Tuệ chỉ cảm thấy uất ức, lau nước mắt, tức giận nước nở nói: "Đột nhiên không thấy Nhạc Nhi nữa, chúng ta sắp đi rồi, tìm khắp nơi trong phủ cũng không thấy. Ta sợ hãi bị người xấu bắt đi, sẽ có gì bất trắc, nhưng ta lại không có bản lĩnh gì. Ta không biết nên làm cái gì bây giờ? Ta tìm Đại tỷ tỷ, cũng tìm huynh. Nhưng các người đều không có ở đây."

Hít hít cái mũi, nàng phát hiện nước mắt lại chảy ra, lần này không quan tâm nó nữa, ngược lại tự nói hết: "Thân thể của nương không tốt, ta sợ nàng lo lắng. Huynh nói ở trong phủ này, ta còn có thể tìm ai được? Các người không có ở đây, ta đã nghĩ đến Lục hoàng tử, bình thường tính tình hẳn cực kỳ nghĩa khí. Nhưng ta lại nghĩ, Thái tử có thể lực lớn hơn, dù sao cũng phải cầu người, còn không bằng cầu người lớn nhất. Cho nên ta tới đây."

Nói xong, lại hung hăng trừng mắt nhìn hẳn, nhắc lại: "Ta không có lấy việc công làm việc tư."

Nước mắt đã làm mờ nhạt gương mặt xinh đẹp của nàng, nàng nói cho hết lời, lặng lẽ lấy tay lau nước mắt, bộ dáng nhìn thật đáng thương.

Úy Vân Kiệt chưa từng thấy qua tính tình nóng nảy như vậy của nàng, trong lòng mềm nhũn, lấy khăn ra, nhẹ nhàng giúp nàng lau nước mắt.

"Ta chỉ là nói như thế, vậy mà muội đã khóc thành như vậy?"

"Chỉ nói như thế?" Đột nhiên Úy Tuệ đoạt lấy khăn trong tay hẳn, lung tung lau mặt, sau đó ném vào trong ngực hẳn, căm tức nói: "Huynh không biết những lời huynh vừa nói có bao nhiêu tổn thương người à."

Làm sao nàng có thể dùng đệ đệ ruột của mình đi lấy việc công làm việc tư chứ.

"Nói như vậy, muội..." Đột nhiên Úy Vân Kiệt dò xét nhìn nàng.

"Như thế nào?" Giọng nói của nàng mang theo giọng mũi dày đặc, càng thêm đáng thương tội nghiệp.

Trong mắt Úy Vân Kiệt mỉm cười: "Nếu không phải bởi vì Nhạc Nhi muội sẽ không đi tìm Thái tử?"

"Không có việc gì ta tìm hắc làm chi?" Úy Tuệ ném cho hắc ánh mắt khinh bỉ.

Ý cười bên khóe môi Úy Vân Kiệt càng sâu hơn: "Như thế, ta về nhà thôi."

"Ừ." Tìm được Nhạc Nhi dĩ nhiên phải về nhà trước, nàng sợ nương còn có Thượng Quan Tể Nguyệt sốt ruột.

Vội ngồi vào bên cạnh Úy Vân Nhạc, đưa tay ôm hắc vào trong ngực, Úy Tuệ thật sự sợ hắc lại biến mất.

Chỉ là, chuyện này quả thật kỳ quái.

"Tại sao Nhạc Nhi lại ở chung với huynh?"

Trong đôi mắt đen sâu xa xao động ánh sáng rét lạnh, khóe môi lại nở nụ cười: "Trùng hợp gặp được."

"Trùng hợp? Nhưng hắc rõ ràng ở trong phủ, sao lại ra ngoài?" Úy Tuệ tò mò nhìn đệ đệ, nhưng đệ đệ luôn không nói lời nào, muốn từ trong miệng hắc biết được đáp án, hoàn toàn không có khả năng.

Vì vậy, nàng đành phải nhìn về phía Úy Vân Kiệt.

Úy Vân Kiệt yêu nghiệt như thế, chỉ cười tà tứ: "Điều này muội nên hỏi hắc, ta mới đi qua con đường này, thấy một mình hắc đứng ngốc ở ven đường, nên mang hắc theo, đang chuẩn bị đưa hắc về nhà lại gặp muội."

Nói xong, lại xấu xa nhếch môi, hỏi: "Không phải muội lén lút dẫn hăn ra ngoài chơi, rồi tự mình ham chơi quên mất hăn chứ?"

"Mới không có." Yêu nghiệt này lại nghĩ tung tung thế chứ.

Úy Vân Kiệt nhướng nhướng mày: "Thôi, không xảy ra chuyện gì là được rồi."

"Ừ." Ngẫm lại, Úy Tuệ cũng chỉ có thể tự mình an ủi như thế, nhưng đệ đệ đột nhiên biến mất không có nguyên nhân, lại khiến nàng hơi sợ.

Nàng lặng lẽ nhìn Úy Vân Kiệt, rồi rầm có nên nói suy đoán này cho hăn hay không.

Nói cho hăn biết có tác dụng không?

Một tên nam nhân cả ngày chỉ biết tửu sắc, có thể tin được không?

"Cho dù ca có đẹp mắt hơn nữa, muội cũng không cần nhìn đến không nháy mắt chứ? Như vậy rất dễ bị lé mắt." Đột nhiên Úy Vân Kiệt mở hai mắt ra, ánh mắt hài hước tà ác khóa chặt nàng, không ai phát hiện đáy mắt thâm sâu kia cất giấu vẻ cứng chiều.

Úy Tuệ thật sự không phải nhìn nam sắc, vừa rồi ánh mắt nàng chỉ theo dõi hăn, trong lòng vẫn đang suy nghĩ cái khác, cho nên lúc này bị hăn đùa cợt như thế, nàng cũng không có chột dạ đỏ mặt.

Chỉ khẽ bĩu môi: "Huynh còn biết nói huynh là ca ta, cho nên coi như bộ dạng huynh có tốt hơn nữa cũng có tác dụng quái gì chứ?"

Có thể nhìn nhưng không thể xài ——

Nhưng lời nói hờn dỗi này xuất hiện trong miệng nàng, lại để cho tâm tư Úy Vân Kiệt rung động, khẽ nheo mắt không nói gì.

Úy Tuệ chỉ thấy hăn bị mình nói cho ghen hợm, trong lòng thầm dễ chịu, chỉ là nghĩ lại chuyện lúc trước, nàng cảm thấy nói một chút cũng không sao, người ca ca này có lẽ không có tài cán gì, nhưng tiếp xúc vài lần, dường như lòng dạ cũng không hề xấu.

"Ca, ta cảm thấy hôm nay Nhạc Nhi mất tích có chút kỳ quái."

"Hả?" Úy Vân Kiệt từ chối cho ý kiến.

"Huynh nghĩ thử." Úy Tuệ mở to hai mắt, nghiêm túc phân tích cho hăn: "Một mình Nhạc Nhi sao có thể xuất phủ? Lúc đó hăn ở một chỗ với ta. Chỉ là thật sự rất khó có thể tin, ở đó có nhiều người như vậy, tại sao hăn lại thần không biết quỷ không hay bị người bắt đi chứ? Thật sự, ta thề, trong thời gian nháy mắt, ta chỉ nói với lão bà kia hai câu."

"Lão bà kia?" Úy Vân Kiệt nhíu mày, đáy mắt giễu cợt: "Đó không phải là tổ mẫu thân cận nhất mà muội vẫn luôn ý lại sao?"

Mồ hôi chảy tí tách, nàng nói nhiều như vậy, vì sao lực chú ý của hăn chỉ tập trung đến ba chữ này thôi vậy?

"Ta chỉ nhất thời nhanh miệng." Úy Tuệ bĩu môi nói: "Đúng rồi, chẳng lẽ huynh không cảm thấy ta phân tích cực kỳ có lý sao? Huynh nói, rốt cuộc là ai bắt Nhạc Nhi? Có ý đồ gì? Chẳng lẽ chỉ vì ném hăn trên đường, lại để cho chúng ta tìm về?"

"Sặc." Úy Vân Kiệt bị câu nói cuối cùng của nàng làm cho vui vẻ: "Mệt cho muội suy nghĩ."

Úy Tuệ nháy mắt: "Nếu không, đó là vì sao?"

Nếu có người cố ý đối phó Nhạc nhi, như vậy, lần này trở về, có thể còn có lần sau nữa hay không?

Lần sau, liệu Nhạc Nhi còn có vận may như vậy, gặp được ca ca của mình?

Ý cười nơi khóe môi của Úy Vân Kiệt ngừng lại, chỉ cho nàng một ánh mắt an ủi: "Đừng đoán mò, có ca ở đây, không có việc gì."

"Hử?" Úy Tuệ nhướng mi, cổ quái nhìn hăn: "Có huynh ở đây?"

Đối với ánh mắt rõ ràng không tín nhiệm của nàng, Úy Vân Kiệt nhếch môi, tà tứ cười: "Ca sẽ để cho muội phát hiện, ca chẳng những đẹp mắt, mà còn dùng rất tốt..."

"..." Mặt Úy Tuệ đỏ lên, bị ánh mắt tà ác của hăn nhìn khiến tim đập không ngừng.

Hăn có ý gì?

Nếu không phải bởi vì hai người là huynh muội, nàng muốn hoài nghi đây là hăn trần trụi trêu ghẹo.

"Khụ, được rồi." Đoán là mình suy nghĩ nhiều, Úy Tuệ nhanh chóng ổn định tâm thần, gật đầu: "Vậy về sau, ta và Nhạc Nhi đều giao cho huynh, đúng rồi, còn có nương và Đại tỷ tỷ nữa."

"Nàng ta?" Trong đầu thoáng qua bóng dáng đỏ thẫm, khóe môi Úy Vân Kiệt càng sâu không lường được: "Muội nên lo lắng cho bản thân mình đi."

"Không phải có huynh sao?" Úy Tuệ liếc trắng mắt, mới đảm bảo xong, nhanh như vậy đã quên? Xem ra vẫn chỉ có sát thủ tỷ tỷ đáng tin cậy.

Chỉ là, sát thủ tỷ tỷ đi đâu rồi?

Tối nay có chờ cũng phải chờ được nàng.

Sau khi Úy Tuệ quyết tâm, cuối cùng tâm tình cũng tốt lên, nghĩ đến niên đại xa lạ này còn có người giống như mình, hơn nữa người nọ còn siêu lợi hại, ha ha, nghĩ lại cũng an tâm

Úy Vân Kiệt cũng không nhiều lời nữa, trực tiếp đưa bọn họ hồi phủ.

Chỉ là, đột nhiên không có can đảm đi gặp Thượng Quan Tể Nguyệt.

Úy Tuệ đành phải nhờ Úy Vân Kiệt đưa đệ đệ đi, hơn nữa để cho hắn thay mình nói một câu: ‘Thật xinh lỗi’.

Sau đó, tự mình chạy tới chỗ Tiêu Minh Ca báo tin.

Thật ra thì, Tiêu Minh Ca vẫn rất lo lắng, nhưng lúc đó thấy Úy Tuệ gặp đến sắc mặt cũng thay đổi, nàng cũng không dám nhiều lời, chỉ làm bộ như không thèm để ý trở về phòng trước

Nhưng sau khi trở về phòng, trái tim của nàng vẫn treo lơ lửng không hạ xuống được.

Suy nghĩ miên man, thậm chí nàng cảm thấy có phải nàng thật sự khắc nhĩ tử của mình hay không? Mới vừa gặp mặt, hài tử kia lại biến mất...

Trương ma ma an ủi rất nhiều, nhưng Tiêu Minh Ca vẫn không ngừng khổ sở rơi nước mắt.

Cho đến khi Úy Tuệ tới, nói đã tìm được Nhạc Nhi, lúc này nàng mới thu hồi nước mắt.

Liên tục an ủi tâm tình của Tiêu Minh Ca tốt lên, lúc này Úy Tuệ mới ra ngoài, trở về viện ăn chút gì, thay đổi xiêm y, chạy thẳng tới chỗ Úy Như Tuyết.

Hành tung của Úy Như Tuyết bất định, những người trong viện của nàng cũng đã mấy ngày không gặp nàng ấy.

Úy Tuệ thật hoài nghi, có phải nha đầu kia đã xuyên trở về rồi hay không.

Nhưng nửa đêm canh ba, nàng nằm trên bàn của Úy Như Tuyết ngủ thiếp đi, trên người đột nhiên ấm áp, nàng giật mình hoảng sợ, mở ánh mắt mê ly ra, nhìn thấy một bóng dáng mảnh khảnh đang đốt đèn bên cửa sổ.

"Đã tỉnh?" Giọng nói nhàn nhạt, vẻ mặt cũng là nhàn nhạt.

Cô nương có thể nhạt đến chảy nước như vậy, không phải Úy Như Tuyết thì có thể là ai?

"Tỷ." Đột nhiên nhìn thấy người quen, hốc mắt Úy Tuệ nóng lên, vội vàng đứng dậy nhào về phía nàng.

Toàn thân Úy Như Tuyết cứng đờ, được người nhiệt tình ôm như vậy vẫn là lần đầu tiên.

Một tay cầm đèn, tay kia rút ra từ dưới sườn của nàng, vỗ nhẹ vào lưng Úy Tuệ, giọng nói mềm mại ấm áp không ít.

"Ta đều biết, không có việc gì rồi."

"Tỷ đều biết?" Úy Tuệ buông nàng ra, nghi ngờ nhìn đôi mắt bình tĩnh của nàng: "Tỷ biết cái gì?"

Úy Như Tuyết bỏ đèn lên bàn, lại nhạt áo choàng trên đất lên, mới chậm rãi mở miệng: "Chuyện của Nhạc Nhi."

Mũi Úy Tuệ lại đau xót, uất ức nhìn nàng: "Mấy ngày nay tỷ đã chạy đi đâu? Ngày nào ta cũng tới tìm tỷ nhưng không thấy, hôm nay tỷ không biết chứ, lúc không thấy Nhạc Nhi, ta đều gấp đến phát điên."

"Là ta không đúng." Úy Như Tuyết dựa lưng vào cái bàn, khẽ ngửa đầu nhìn Úy Tuệ, trong con ngươi đen sáng mang theo vẻ áy náy.

"Muội cũng biết ta luôn độc lai độc vãng, chưa bao giờ có thói quen nói hành tung của mình cho người khác biết."

Úy Tuệ buồn bực nhìn nàng: "Cái thói quen rách gì vậy? Về sau phải thay đổi, không nói tiếng nào đã biến mất, không sợ người lo lắng sao?"

Đúng, nếu nói hôm nay tìm nàng là vì Nhạc Nhi, nhưng mấy ngày trước tới đây là vì bản thân nàng mà đến.

Nghĩ điều tốt là cảm thấy nàng xuyên trở về, nhưng đáy lòng nàng càng sợ đó là cô nương này có thể gặp chuyện ngoài ý muốn gì hay không.

Ở hiện đại nàng là sát thủ, khẳng định rất khó sửa những tính nết này, có thể đến nơi này nhất thời ngửa tay lại phạm phải chuyện gì hoặc đắc tội người nào hay không.

Nàng nhớ đến bọn thích khách đã bắt mình đi đêm đó.

Đây là một thời không xa lạ không yên bình, nàng sợ người tử muội này sẽ gặp chuyện không may.

"Cho nên, ta đã trở về." Nàng oán trách khiến tâm tình Úy Như Tuyết vui vẻ, thậm chí, khóe môi luôn sắc bén của nàng không tự giác toát ra nụ cười.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Sợ Hãi

"Còn cười?" Úy Tuệ oán trách liếc nàng, mới tỉnh ngủ, đôi mắt hồng hồng càng thêm chọc người thương tiếc.

Nụ cười của Úy Như Tuyết càng rõ ràng hơn, xoay người, tự mình rót chén nước đưa cho nàng: "Biết muội chịu uất ức, đến, cho đỡ sợ."

Úy Tuệ thật đúng là khát, nhận lấy uống một hớp lớn, không ngờ nước trà này vừa đắng vừa chát, mà còn lạnh đến ê răng.

Vội vàng phun ra, Úy Tuệ ngạc nhiên nhìn nàng chăm chăm: "Trà của tỷ pha bao nhiêu ngày rồi hả?"

"Không phải hôm nay sao?" Úy Như Tuyết rất vô tội, nàng nghĩ tới, nha đầu này đợi trong phòng cũng đã lâu, những hạ nhân này phải pha trà mới cho nàng mới đúng chứ.

"Hôm nay?" Úy Tuệ nhìn bình trà trên bàn, khóe mắt giật giật: "Buổi chiều nha hoàn của tỷ ngâm, ta không uống. Chỉ là lá trà này cũng quá tệ, bình thường họ cho tỷ uống cái này?"

Mà còn... Đột nhiên Úy Tuệ cảm thấy không đúng, Úy Tuệ lại giơ cái chén, nhấp một hớp nhỏ.

"Muội làm gì thế?" Khó uống cũng không cần uống mà.

Úy Tuệ nghiêm túc phân tích nước trà trong miệng, sau đó phun toàn bộ nước trà ra, lúc này mới mang theo vài phần thương hại nhìn Úy Như Tuyết.

"Cái này hoàn toàn không phải trà, ngay cả vụn trà cũng không bằng."

Úy Như Tuyết chưa bao giờ để ý những thứ này, không khỏi tò mò: "Vậy là cái gì?"

"Đây hẳn là lá cây úa ngoài cửa." Úy Tuệ cười nói, thầm nghĩ những hạ nhân này thật đúng là muốn chết.

Theo nàng biết, các vị tiểu thư ở trong Úy phủ, chi phí ăn mặc đều có phân chia thích hợp, bao gồm lá trà.

Mà hiện tại lại cho Úy Như Tuyết uống lá cây úa, xem ra, lá trà thượng hạng đã bị người ta treo đầu dê bán thịt chó rồi.

"Bọn hạ nhân này của tỷ có lá gan không nhỏ." Lần trước, Lục Nhi bị cắt đôi tay, vốn tưởng rằng những người này sẽ sợ, không nghĩ tới vẫn là như thế.

Úy Như Tuyết không để ý lắm: "Có người chỗ dựa phía sau, lá gan dĩ nhiên không nhỏ."

"Người nào?" Úy Tuệ sáp lại gần nàng, hí mắt cười hỏi.

Úy Như Tuyết nhìn chăm chăm đôi mắt lóe sáng của nàng, đột nhiên cong môi, đáy mắt hiện lên bén nhọn khác thường: "Mệt không? Không bằng, ta dẫn muội đi xem kịch hay?"

"Kịch hay?" Đêm hôm khuya khoắc có kịch hay gì để xem? Úy Tuệ rất không hiểu.

Úy Như Tuyết lại đi trước nàng một bước.

Úy Tuệ vội vàng đi theo, vừa ra khỏi cửa mới cảm thấy lạnh lẽo.

Chỗ này nhiệt độ sáng tối chênh lệch quá lớn, ban ngày mặt trời chiếu nên không cảm thấy được, nhưng vừa tối, thật sự là khí lạnh bức người mà.

Úy Tuệ liên tục rùng mình, run rẩy đi theo Úy Như Tuyết: "Đi đâu vậy? Kịch hay gì mà cần phải xem lúc nửa đêm chứ? Ngày mai xem không được sao?"

"Ban ngày thì không thấy được." Úy Như Tuyết ngoái đầu lại nhìn bộ dạng run rẩy của nàng, không nhịn được ngừng mi: "Thân thể của muội quá yếu."

"..." Úy Tuệ ghen hòng, lời này có vẻ như nàng thường xuyên nói với mẫu thân: "Tỷ không yếu sao?"

Nàng không phục nhìn Úy Như Tuyết, tuổi lớn hơn nàng, nhưng chiều cao, hắc hắc... Tối thiểu thấp hơn mình nửa cái đầu, hơn nữa, thân thể của mình vẫn chưa đến mười lăm, còn đang cao lên đấy.

"Được rồi, về sau có rãnh, ta dạy muội luyện võ." Úy Như Tuyết chỉ nhàn nhạt liếc nàng một cái, lại tiếp tục đi về phía trước.

Thân hình nàng mảnh khảnh, bước chân nhẹ nhàng nhanh nhẹn, khiến Úy Tuệ chợt nghĩ đến động vật họ mèo, không sai, bóng dáng nhanh nhẹn mạnh mẽ của Úy Như Tuyết không phải giống một con mèo sao?

Hơn nữa, y phục trên người nàng ấy hình như còn mỏng manh hơn nàng nữa, nhưng nàng ấy không cảm thấy lạnh chút nào, thân hình thẳng tắp giống như một cây trúc xanh.

Úy Tuệ vô cùng bội phục, vội vàng chạy nhanh hai bước đuổi theo nàng: "Được rồi, về sau ta sẽ theo tỷ học thật tốt, không cầu có thể lấy một địch trăm, nhưng nhất thiết phải cường thân kiện thể."

"Ừ." Úy Như Tuyết cũng không nhìn nàng, vẻ mặt không chút thay đổi đi về phía trước.

Phía trước là một hành lang dài, đi qua là viện bỏ hoang, vì vậy cũng không đốt đèn, một mảng tối đen như mực.

"Tỷ, tỷ chậm chút, chúng ta đi đâu vậy?"

Chỗ sáng còn tạm được, vừa đến chỗ tối đen Úy Tuệ cảm thấy điên hình là mở to mắt mà như mù, cặp mắt xinh đẹp mở thật to nhưng trước mắt vẫn chỉ có một màu đen như nhau, ngay cả Úy Như Tuyết cũng chỉ là một bóng trắng.

Nàng chỉ hoảng hốt thấy cái bóng trắng lắc lư ở phía trước, lúc ẩn lúc hiện, nếu không phải biết là ai, thật đúng là dọa người.

"Không nhìn thấy?"

Đột nhiên, giọng nói của Úy Như Tuyết vang ở bên tai, dọa Úy Tuệ nhảy dựng, hai mắt sững sờ nhìn bóng trắng phía trước, lại ngơ ngẩn nhìn theo tiếng người bên cạnh, hai mắt mở to lại nheo lại, cẩn thận xem xét, lúc này mới nhìn rõ hình dáng mờ nhạt của Úy Như Tuyết.

Không khỏi càng sợ hơn kêu lên: "Tỷ, sao tỷ lại ở bên cạnh ta?"

Bóng trắng trước mặt là cái gì? Tay của nàng chỉ tới phía trước, run giọng hỏi: "Phái trước là quý à?"

"Đó là bóng cây." Úy Như Tuyết buồn cười liếc nàng, ở hiện đại nàng tiếp nhận huấn luyện đặc biệt, vì vậy có bản lĩnh phân biệt rõ vật trong bóng tối.

Nhưng đôi mắt này của nguyên chủ cũng thực không tệ, mặc dù trời tối đen như mực nhưng nàng vẫn có thể mơ hồ phân biệt rõ phương hướng.

Mà Úy Tuệ...

Nghĩ đến đôi mắt sáng trong suốt động lòng người của nàng, Úy Như Tuyết thầm cười trộm, thì ra là nhìn đẹp nhưng dùng không tốt.

"À?" Úy Tuệ không ngờ nàng có thể phân biệt được bóng cây, bắt lấy cánh tay của Úy Như Tuyết: "Tỷ, ta trở về đi, ta cảm thấy nơi này dày đặc âm khí thế nào ấy?"

"Nương của Úy Như Tuyết lúc còn sống ở nơi này." Úy Như Tuyết nhàn nhạt nói, giọng điệu giống như một người ngoài cuộc đang nói.

Úy Tuệ sửng sốt, chợt nghĩ đến Úy Như Tuyết này vốn là một người ngoài cuộc.

Chỉ là, nàng kỳ quái: "Vậy tỷ mang ta tới nơi này làm gì?"

Nàng lại kinh hãi: "Chẳng lẽ cái chết của Đại phu nhân có liên quan đến ta?"

"Suy nghĩ nhiều, lúc nàng chết còn chưa có muội." Trong bóng đêm, Úy Như Tuyết lại liếc nàng, đầu óc của nha đầu này vì sao lúc nào cũng nghĩ không ra điểm quan trọng.

"Vậy tỷ dẫn ta tới đây làm gì?" Úy Tuệ không hiểu.

Tay Úy Như Tuyết vừa động, đột nhiên cầm tay của Úy Tuệ trong lòng bàn tay, tay kia ôm eo nàng, mũi chân điểm nhẹ, nhẹ nhàng bay ra.

"A." Gió đêm lạnh buốt đánh tới, Úy Tuệ không khỏi sợ hãi kêu lên, nhưng này còn không phải chủ yếu nhất.

Chủ yếu nhất là, nàng cảm thấy dưới chân bay lên, gió lạnh xẹt qua bên tai vù vù, thổi mái tóc rối bù của nàng bay lung tung, quất đến đôi má khiến đau đớn.

"Tỷ..."

"Muội đi quá chậm."

Bên tai chỉ thối tới giọng nói khinh thường, Úy Tuệ im lặng, được rồi, có thể linh hội bay trên không trung một chuyến quả thật không tệ, chỉ tiếc trước mắt nàng trừ bỏ tối đen cũng chỉ là đen tối, ài, đáng tiếc cho phong cảnh đẹp.

"Tỷ, khi nào thì khinh công của tỷ tốt như vậy? Dạy ta có được hay không?"

Úy Như Tuyết mím môi không đáp, nhưng dưới bóng đêm, khuôn mặt nhỏ nhắn kia lại trở nên căng thẳng vì lời nói của nàng, ánh mắt âm lãnh như bóng đêm.

Cảm nhận được sự khác thường của nàng, Úy Tuệ kỳ quái quay đầu, nhưng chỉ nhìn thấy hình dáng mơ hồ của nàng.

"Tỷ, tỷ đang mất hứng sao?"

Vì sao nàng cảm giác được lệ khí.

"Đến nơi." Đột nhiên, Úy Như Tuyết nhẹ buông tay, Úy Tuệ không có chuẩn bị trọng tâm cả người không ổn định, trượt ngã xuống đất.

"Ai, tỷ..."

Đang muốn nổi giận, một cái tay nhỏ lại bịt kín miệng nàng.

Úy Như Tuyết ra dấu dừng lên tiếng với nàng.

Mắt Úy Như Tuyết quét xung quanh, tuy là nửa đêm, nơi này vẫn đèn đuốc sáng trưng, thế cho nên chỉ nhìn một cái, nàng đã nhận ra nơi này là chỗ ở của Úy lão phu nhân.

Chỉ là, lúc này nửa đêm, cả viện yên tĩnh, chỉ có tiếng gió đêm thổi qua.

"Tối đây làm gì?" Nhẹ nhàng lấy tay nàng ra, Úy Tuệ trừng to mắt, dùng âm thanh muỗi kêu hỏi.

Đáy mắt Úy Như Tuyết xẹt qua ánh sáng tà ác, chỉ chỉ phòng ngủ của Úy lão phu nhân, sau đó dùng khẩu ngữ nói: "Đi theo ta."

Bộ dạng nàng thần bí khiến đáy lòng Úy Tuệ rung động, một loại thám hiểm đầy kích thích tràn ngập từng tế bào trong cơ thể, nàng theo sát phía sau.

Cũng không biết làm thế nào, chỉ thấy hai ngón tay của Úy Như Tuyết khẽ giật giật ở cạnh cửa, cửa phòng mở ra mà lại không có một tiếng vang.

Úy Tuệ không tự chủ được âm thầm giơ lên ngón tay cái về phía nàng.

Trong nhà ánh sáng mờ mờ, Úy Như Tuyết lại quen cửa quen nẻo chạy thẳng vào trong phòng.

Trái tim Úy Tuệ không khỏi nhảy vọt lên cổ họng, thầm nghĩ, cứ xông vào thẳng như vậy, không sợ người bên trong phát hiện sao?

Nhưng càng ngoài dự đoán của nàng, trong phòng ngủ của Úy lão phu nhân không có một bóng người.

Trên cái giường lớn, chăn đệm có chút bừa bộn, hiển nhiên có người vừa mới ngủ qua.

"Này, tỷ dẫn ta tới đây sẽ không phải vì xem lão bà kia ngủ chứ?" Trong phòng không có ai, lá gan của Úy Tuệ to hơn, vừa hài hước cười nói: "Chẳng lẽ lão bà này có gì quái gở? Nghiến răng hay ngáy to hoặc là..."

Ánh mắt của nàng đột nhiên sáng lên, tràn đầy bất quái: "Lão bà này có kiểu ngủ tự ngược mình?"

Nàng từng xem qua trên một quyển sách, có người đi ngủ thích trối mình lại, còn có treo trên đầu giường, thậm chí...

Úy Như Tuyết cũng không để ý nàng, mà lưu loát sờ lên đầu giường, cũng không biến ẩn lên chỗ nào, chiếc giường lớn kêu két két lui vào trong tường, vốn là chỗ ván giường, lộ ra một mảng trống rỗng, bên dưới le lói ánh sáng màu vàng.

"Này?" Úy Tuệ ngạc nhiên không thôi, bên dưới cái giường này lại giấu diếm càn khôn?

"Đi theo ta." Úy Như Tuyết nhảy vào trước.

Úy Tuệ mấp máy môi, không nghĩ ngợi cũng đi vào theo.

Thông qua một cầu thang thật dài, hai người đến một hành lang hẹp, chỉ chứa được một người đi qua, đỉnh đầu có khảm đèn trên tường, trong mỗi một cây đèn đều là một viên dạ minh châu to bằng trứng ngỗng, tản ra ánh sáng êm dịu.

Chắc chắn, trách không được đều nói Úy gia có tiền.

Ngay cả những viên dạ minh châu trên đầu này cũng có giá trị liên thành đúng không?

Lúc đang đếm những xem có bao nhiêu viên dạ minh châu trên đỉnh đầu, phía trước Úy Như Tuyết đột nhiên dừng bước, nháy mắt ra hiệu với nàng.

Trái tim Úy Tuệ đột nhiên cứng lại, dựa vào vách tường nín thở.

Nhưng một lúc lâu không nghe thấy động tĩnh, nàng mới thả lỏng.

Vừa thả lỏng, lỗ tai của nàng càng thính hơn, không biết từ đâu bay tới âm thanh, trống trải nên mang theo tiếng vọng.

Chỉ là, Úy Tuệ vẫn lập tức nhận ra chủ nhân của âm thanh này.

Chính là âm thanh của Úy lão phu nhân.

Nhưng mà âm thanh này có chút kỳ quái, lúc cao lúc thấp, khi thì trầm thấp khi thì sắc bén, mơ hồ còn lộ ra mùi vị khiến cho người ta mặt đỏ tim đập.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Úy Tuệ đỏ au, nàng vô tội nhìn về phía Úy Như Tuyết, lại thấy ánh mắt như băng của nàng, trên mặt không gợn sóng, không khỏi trợn mắt nhìn không khí.

Nha đầu này là nữ nhân sao? Nghe cái loại âm thanh mắc cỡ đó, vậy mà thờ ơ.

Đột nhiên, âm thanh kia trở nên bén nhọn mà the thé, giống như đang thét chói tai, Úy Tuệ không khỏi cũng kéo lên một hơi, chỉ chờ âm thanh kia ngừng lại mới hạ xuống.

Thật không ngờ, tiếng thét chói tai kia dứt quãng, kéo dài một lúc lâu mới dừng lại, Úy Tuệ nóng nảy đến trán đổ mồ hôi: "Nam tử kia đủ tàn nhẫn."

Thế nhưng giây vò nữ nhân kia giống như muốn chết mà không thể vậy, tiếng la này... So với tiếng la của mấy nữ nhân trong phim AV (phim người lớn nhé) còn muốn rung động lòng người hơn.

Người nghe mặt đỏ tim đập, thân thể nóng lên...

"Muốn nam nhân?" Đột nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ bàn tay của Úy Như Tuyết để sát vào bên cạnh, dọa Úy Tuệ nghẹt thở: "Người nào, người

nào muốn nam nhân?"

Khóe môi Úy Như Tuyết cong lên, cho nàng một nụ cười sáng tỏ, cũng không nói nhiều, chỉ đưa ngón tay ngoắt nàng: "Tới đây."

Nàng đi phía trước, nhẹ nhàng không tiếng động giống như mèo, Úy Tuệ xấu hổ, vì cùng duy trì nhất trí, nàng cũng cởi giày nhón chân, dựa vào vách tường, lúc này mới yên lặng không một tiếng động.

Cũng may, không đầy một lát đã đến nơi.

Đây là một ám các, xuyên qua một lỗ nhỏ, Úy Tuệ nhìn thấy một khuê phòng bày biện đơn giản.

Nói là khuê phòng, kỳ thật bên trong tản ra mùi hương nồng nặc, nàng nghĩ chỉ có phòng nữ nhân mới có mùi hương như vậy.

Chỉ là, khuê phòng này bày biện rất đơn giản, đơn giản đến mức dường như chỉ có một giường khắc hoa cực kỳ to lớn.

Trên giường lớn, hai thân thể trần truồng đang lẫn lộn chung một chỗ, phát ra tiếng than thở trầm thấp, thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng cười phóng dăng của nữ nhân.

Tiếng cười kia...Lại khiến cho Úy Tuệ kinh hãi, nàng chỉ nghe một lần đã nghe ra âm thanh của Úy lão phu nhân.

Chỉ là, trước nghe tiếng kêu mập mờ này, nàng còn chưa nghĩ rõ ràng, nhưng lúc này tiếng cười chỉ cách một vách tường lại rõ ràng như thế.

Còn nghĩ không ra thì thật sự là kẻ ngốc rồi.

Nàng ngạc nhiên nhìn Úy Như Tuyết, nàng mang mình đến đây chẳng lẽ là vì bắt gian?

Úy Như Tuyết cũng chỉ dựa lưng vào vách tường, hình như không có hứng thú với xuân cung đồ bên trong.

"Tỷ, nếu muốn bắt gian, hiện tại không phải đi vào là vừa vặn sao?" Thấy nàng bất động, Úy Tuệ vội vàng tiến lại bên cạnh nàng đề nghị, nói cách khác, sau khi người ta xong việc, mặc xiêm y vào rồi đi, các nàng bắt người nào đây.

Bắt gian? Đầu Úy Như Tuyết đầy hắc tuyến: "Muội cho rằng ta cực kỳ rảnh rỗi?" Rảnh rỗi đến nỗi quản chuyện hư hỏng sao?

Úy Tuệ sửng sốt: "Bằng không thì sao?" Nàng không nghĩ ra, hai người đêm hôm khuya khoắc đến nơi này còn có chuyện khác?

Nhưng Úy Như Tuyết còn chưa trả lời, bên trong đột nhiên truyền đến kêu đau đớn, đó là loại tiếng ập úng đau đớn mà đè nén phát ra từ trong lồng ngực, ở đây đêm tối yên tĩnh, khiến cho người ta nghe được cảm thấy quỷ dị và khủng bố.

"Bà ta đã bao nhiêu tuổi rồi hả??" Úy Tuệ đổ mồ hôi tí tách, nghĩ thầm Úy lão phu nhân này thật lợi hại, một bó tuổi còn lén lút làm tăng hàm để nuôi "tiểu bạch kiếm", lúc này mới làm một lần, còn chưa có thời gian thở một hơi lại làm một lần nữa?

"Người thứ mười ba rồi." Úy Như Tuyết tựa vào bên tường, trên mặt hiện lên nụ cười quỷ dị âm lãnh.

"Cái gì người thứ mười ba?" Úy Tuệ thấy nàng hỏi một đằng trả lời một nẻo, không khỏi liếc nàng một cái, sau đó kiềm chế không được lại nhìn vào lỗ nhỏ kia.

Chỉ là, vừa nhìn khiến cho nàng giật mình, máu trong người gần như đông đặc.

Trong phòng to như vậy, yên tĩnh không một tiếng động, dạ mình châu tán ra ánh sáng trắng âm u, khiến cho màu đỏ trước mắt càng thêm chói mắt.

Đó là máu, không sai, là máu.

Chỉ thấy máu đỏ thẫm không ngừng trào ra từ cổ họng của nam tử trẻ tuổi kia, nhiễm đỏ lồng ngực cường tráng của hắn.

Mà nữ nhân kia, thân thể trần truồng đứng trên giường, lẳng lặng nhìn chăm chú vào nam tử một lát, sau đó kéo thi thể nam tử xuống giường rồi đi ra cửa.

Trong khoảnh khắc bà xoay người, con người Úy Tuệ co rụt lại, cả người cứng đờ.

Thật ra thì đã sớm nghĩ tới, chỉ là, khi khuôn mặt của nữ nhân kia đối diện với mình, cái loại cảm giác chấn động này vẫn rất khó mà hình dung.

Nữ nhân này có dáng người xinh đẹp, da thịt trắng nõn, thậm chí ngay cả một vết sẹo cũng không có, chỉ là, tóc hoa râm, nếp nhăn trên mặt báo động tuổi của bà.

Mà bộ dạng luôn luôn từ ái bày ra cho người khác thấy của bà, lúc này trong con người giống như giếng cạn kia lại dập dờn một loại bén nhọn u ám đến từ địa ngục.

Ngay cả hô hấp cũng gần như dừng lại, Úy Tuệ ngơ ngác nhìn người trong phòng, nhìn bà ta kéo thi thể nam nhân, từng bước từng bước ra khỏi phòng, mà trên tấm thảm trắng nõn lưu lại một vết máu thật dài, nhìn thấy ghê người.

"Đi." Nghe động tĩnh, ánh mắt Úy Như Tuyết đột nhiên chuyển động, đưa tay kéo Úy Tuệ.

Úy Tuệ đã sớm sợ đến mặt trắng bệch, nhìn ánh mắt của nàng cũng kinh hoàng sợ hãi.

"Sợ?" Khóe môi Úy Như Tuyết nhếch lên.

Úy Tuệ vốn không muốn bị người khinh thường, nhưng một màn vừa rồi thật sự quá dọa người, trái tim bé nhỏ của nàng không chịu nổi, nàng chỉ là một nữ hài bình bình thường thường trong một xã hội hiện đại hài hòa, cái loại tình cảnh giết người này cũng chỉ thấy qua trên TV và trong tiểu thuyết.

"Tỷ mang ta đến đây làm gì?" Môi của nàng run rẩy, vốn muốn chất vấn nhưng lời nói lại mang theo tiếng khóc nức nở, nàng thật sự bị dọa khóc.

Ni mã (chửi tục - súc vật), quá dọa người, lão vu bà (bà phù thủy già) yêu đương vụng trộm lúc nửa đêm không đáng sợ, nhưng vừa trình diễn một vở Điện cú kinh hồn* rất đáng sợ.

*Điện cú kinh hồn: còn gọi là Saw hoặc Lưỡi cưa, là một bộ phim kinh dị của đạo diễn James Wan sản xuất năm 2004. Các bạn có thể tìm xem vào nửa đêm để hình dung tâm trạng của Tuệ tỷ vào lúc này. :))

Úy Như Tuyết cau mày, hiển nhiên nàng có chút đánh giá cao lá gan của nha đầu này rồi.

"Lúc này mới bắt đầu mà muội đã muốn trở về?"

"Trở về." Úy Tuệ không hề nghĩ ngợi trả lời.

Đôi mày thanh tú của Úy Như Tuyết nhíu càng sâu, bình tĩnh nhìn nàng: "Nếu nói, chuyện kể tiếp có liên quan đến muội thì sao?"

Tim Úy Tuệ nhảy dựng: "Chẳng lẽ lão bà kia biết chúng ta tiến vào, muốn giết người diệt khẩu?"

"..." Mi tâm Úy Như Tuyết nhảy dựng, nàng phát hiện muốn có tiếng nói chung với vị muội tử này thật đúng là không dễ dàng.

"Thôi, ta đưa muội ra ngoài, muội có thể xem như chưa từng xảy ra chuyện gì."

"Ơ." Úy Tuệ sững sờ, nhưng suy nghĩ chốc lát, không đúng: "Vừa rồi ta nhìn rất rõ ràng chân thật, tỷ bảo ta giả bộ thế nào? Tỷ hoàn toàn không nên mang ta tới đây, hu hu, quá con mẹ nó dọa người. Tỷ..."

Rầm rì hai tiếng, đột nhiên mắt Úy Tuệ sáng lên, lôi Úy Như Tuyết đi: "Đi, thừa dịp bà ta còn chưa phát hiện, chúng ta nhanh đi báo quan."

"Vậy không phải lợi cho bà ta quá rồi sao?" Úy Như Tuyết nhẹ nhàng gỡ tay nàng ra, cười tà tứ: "Lại nói, muội không hiểu kỳ vì sao bà ta muốn giết người kia sao?"

Úy Tuệ bĩu môi: "Bà ta biến thái. Không báo quan sao? Vậy cũng không thể để bà ta nhớn nhor ngoài vòng pháp luật được chứ? Hơn nữa Úy phủ có một bà già biến thái như vậy, cũng quá nguy hiểm đúng không?"

Úy Như Tuyết nhàn nhạt nhượng mảy: "Là mình muội nguy hiểm thôi"

"Sao lại một mình ta? Mọi người không phải cũng vậy sao." Úy Tuệ không phục, càng ngày càng cảm thấy sát thủ tỷ tỷ nói chuyện có hàm ý khác.

Úy Như Tuyết hít sâu một hơi: "Thôi, ta đưa muội trở về. Chuyện về sau ta sẽ xử lý."

"Xử lý bà ta?" Úy Tuệ nghi ngờ hỏi.

Úy Như Tuyết lắc đầu: "Trước mắt ta còn không phải đối thủ của bà ta?"

"Hả?" Úy Tuệ kinh hãi: "VẬY..."

Úy Như Tuyết thành thật khai báo: "Ta dẫn muối tới chỉ là cho muối xác định một vật, nếu muối còn chưa bị dọa sợ đến mất mật thì không ngại theo ta đi xem một lần nữa."

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Tìm Tòi Nghiên Cứu

"Ta dẫn muội tới chỉ là để cho muội xác định một vật, nếu như muội còn chưa bị dọa đến sợ mất mật thì không ngại đi xem với ta một lần nữa."

"Vật gì?" Úy Tuệ tò mò.

Đôi mắt Úy Như Tuyết lóe lên: "Muốn biết? Nguyện ý theo ta không?"

Úy Tuệ không tự chủ nhú mày, nàng thật sự không muốn ngốc tiếp ở chỗ quỷ quái này, dưới đất chính là dưới đất, cảm thấy âm khí dày đặc, hướng chi, thật đúng là có người chết.

"Có liên quan tới ta sao? Chỉ có ta mới có thể xác nhận?"

"Nếu ta có thể, cũng không tìm muội. Hoặc là, nơi này còn có người thứ ba như ta muội đến từ thế giới kia." Úy Như Tuyết nói.

Úy Tuệ mím mím môi, có chút buồn bực, nặng nề thở dài: "Vậy được rồi, ta đi với tỷ một chuyến, chỉ là kế tiếp không có chuyện khủng bố như vậy nữa chứ?"

Úy Như Tuyết lắc đầu, nghĩ thầm, nếu như không tính người chết trong quan tài kia.

Lúc này Úy Tuệ mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng nháy mắt lại nghi ngờ hỏi: "Sao tỷ lại quen thuộc nơi này như vậy, hiểu rõ từng cử động của

nữ nhân kia vậy?"

Rất nhanh, không cần Úy Như Tuyết trả lời, chính nàng lại giật mình: "Chẳng lẽ mấy ngày này, mỗi đêm tử đều đến đây? Lúc này tử nói người thứ mười ba có phải là chỉ lão bà kia giết mười ba nam nhân không? Chẳng lẽ giống như Hoàng đế biến thái trong Nghìn lẻ một đêm, mỗi đêm bà ta dùng xong một người nam nhân thì sẽ tự ra tay giết hẳn?"

"Đến đây đi." Úy Như Tuyết không phủ nhận, chỉ xoay người ra cửa, nói đó là cửa, kỳ thật là một con đường rời khỏi ám các bên trong vách tường, cũng chỉ chứa được một người đi qua.

Lúc Úy Tuệ cũng theo nàng vào, Úy Như Tuyết khởi động cơ quan, bên ngoài nhìn vào chỉ thấy một vách tường thôi.

Lần này hành lang không dài như thế, nhưng ít ngọn đèn, ánh sáng mờ mờ, hơn nữa nhìn ngọn đèn lấm tấm chấm nhỏ khiến cho Úy Tuệ cảm thấy giống như nhìn thấy đèn chong (được thắp suốt ngày đêm trước tượng Phật) ở hiện đại, không khỏi tóc gáy đều bị dựng đứng.

Nàng hơi hồi hận chuyện đồng ý với sát thủ tử tử.

Chỉ là lúc này nàng cũng không được phép hồi hận rồi.

Rất nhanh Úy Như Tuyết dẫn nàng vào một gian mật thất.

Lại nói, nơi này cũng thật nhiều mật thất nha, Úy Tuệ thật tò mò, sao Úy lão bà có thể tạo ra một công trình lớn cỡ này dưới mí mắt của Úy gia chứ? Hơn nữa còn nuôi nhốt nam nhân.

Chỉ là, bên này thật lạnh ghê gớm, chỉ một lát mà Úy Tuệ cảm thấy khe hở trong xương cốt toàn thân đều tản ra khí lạnh, mặt mày dường như kết một lớp băng.

"Nói đi, để cho ta xác định cái gì?" Xác định nhanh rồi rồi đi, thật sự là muốn lạnh chết người mà.

Nhìn khuôn mặt trắng bệch của nàng, Úy Như Tuyết hơi nhú mày, nhanh nhẹn cởi áo khoác quấn lên người nàng.

"Đừng, tỳ vốn mặc không nhiều." Úy Tuệ vội vàng kéo áo khoác xuống, muốn trả cho nàng.

"Mặc, ta có nội công hộ thể." Úy Như Tuyết nói.

"Thật?" Úy Tuệ không tin lắm, đưa tay bắt được tay nhỏ của nàng, vừa sờ thật đúng là cảm thấy nóng hổi, không khỏi kinh ngạc: "Thật sự có thứ đồ chơi nội công kia à?"

Vốn tưởng rằng đều là trong tiểu thuyết nói bậy nói bạ chứ.

"Ta muội đều có thể đến thế giới này, còn cái gì không có khả năng?" Úy Như Tuyết vừa nói vừa giúp nàng quấn chặt xiêm y.

Úy Tuệ hít hít mũi, nói: "Cám ơn, ừm, cảm giác muốn bị cảm."

"Chờ một lát nữa." Úy Như Tuyết vén rèm vải lên, nhìn vào trong lỗ nhỏ kia, vẻ mặt nghiêm trang.

Úy Tuệ thật tò mò: "Tỳ đang nhìn gì vậy?"

"Tự muội nhìn." Úy Như Tuyết để vị trí cho nàng.

Úy Tuệ có chút chần chờ, trước nhìn một màn Úy lão phu nhân kéo người chết thật quá ghê người, nhưng mà, lòng hiếu kỳ của con người thật là vô cùng vô tận.

Thôi, người đều đã tới đây, người chết cũng đã nhìn rồi, còn sợ gì nữa?

Nhất Cổ Tác Khí*, tròng mắt Úy Tuệ đối diện với cái lỗ nhỏ kia, lại chỉ thấy trong căn phòng băng to như vậy lại không có một cái bóng của con quỷ nào.

*Không ngừng nỗ lực cho đến cuối cùng.

"Không có ai." Nàng tò mò quay đầu nhìn Úy Như Tuyết.

Úy Như Tuyết đứng ở một bên: "Đợi thêm lát nữa."

"Ồ." Úy Tuệ lại nhìn tiếp, lần này chỉ tò mò đánh giá băng thất, nhưng ngoài tuyết trắng ra cũng không có cái gì hay để xem.

Nhưng khi nàng muốn thu hồi tầm mắt thì thành linh nhìn đến một cảnh tượng quý dị, thế nhưng thân thể trần truồng của Úy lão bà lại ngồi dậy từ mặt băng.

A, không, đó không phải mặt băng.

Úy Tuệ cẩn thận nhìn chăm chú, lúc này mới phát hiện ra manh mối trong đó, thì ra đó là một quan tài băng, chỉ là khắp nơi trắng xóa, nàng bắt đầu bị hoa mắt.

Nàng quay đầu nhìn thoáng qua Úy Như Tuyết: "Lão bà kia có quan tài băng ở trong này, chẳng lẽ bà ta chuẩn bị hậu sự hay sao?"

Úy Như Tuyết không đáp, nàng chỉ đành bĩu môi, lại hiếu kỳ nhìn lại, lúc này không còn thấy bóng dáng của Úy lão bà.

Nàng hoảng hốt, kêu lên: "Không thấy bà ta nữa."

"Ừ." Úy Như Tuyết hí mắt, đẩy nàng ra, tự mình nhìn chăm chú vào lỗ nhỏ kia, sau đó nói: "Đợi thêm một chút."

"Ồ." Thật không hiểu trong hồ lô của nha đầu này bán thuốc gì, Ủy Tuệ đành phải chịu lạnh, run rẩy chờ.

Một hồi lâu, Ủy Như Tuyết mới nói một tiếng “Tốt”, sau đó dẫn nàng ra cửa, từ cửa hông vào trong băng thất kia.

Vừa vào, khí lạnh giống như từng cây tú hoa châm lạnh lẽo đập vào mặt, sau khi đâm thủng làn da lại vẫn nhắm thẳng chui vào trong khe hở của xương cốt.

Ủy Tuệ lạnh lui ra cửa, vẻ mặt cầu xin: "Tỷ, lạnh chết, nếu không hôm khác chúng ta trở lại, đến lúc đó ta mặc nhiều chút."

"Đưa tay cho ta." Ủy Như Tuyết đi về phía nàng, cầm một bàn tay của nàng lên.

Ủy Tuệ nghi ngờ: "Làm gì?"

Nhưng thấy lòng bàn tay nàng dán chặt lòng bàn tay của mình, khẽ vận công, chỉ cảm thấy một dòng nước ấm chậm rãi truyền vào lòng bàn tay, từ từ chảy xuôi đến toàn thân.

Thân thể lạnh run ấm lên từng chút.

"Đây là?" Ủy Tuệ cực kỳ ngạc nhiên, đối với nàng mà nói, quả thực quá thần kỳ rồi.

Vẻ mặt Ủy Như Tuyết nhàn nhạt: "Cho muội một chút chân khí. Mau vào đi, thời gian có hạn."

"Ồ." Trên người không lạnh, động tác của Ủy Tuệ cũng nhanh hơn, cùng đi với nàng vào băng thất.

Chỉ là, lần này đầu óc tỉnh táo, cảm giác nhạy cảm, Ủy Tuệ vừa tiến vào đã phát hiện băng thất này khác thường.

"Thế nào? Phát hiện vấn đề sao?" Úy Như Tuyết hỏi.

Úy Tuệ không hiểu nàng hỏi về vấn đề gì, chỉ trả lời theo bản năng: "Ta cảm thấy băng thất này có vấn đề."

"Vấn đề gì?" Úy Như Tuyết vội vàng hỏi tới.

Úy Tuệ không trả lời, chỉ là vẻ mặt nghiêm túc đi tới quan tài băng bên cạnh, nhìn vào trong, vừa nhìn vào không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Quả nhiên, trong quan tài băng này có người, một thi thể nam nhân trung niên, cũng không phải người Úy lão phu nhân đã giết trước đó.

Thi thể này... Nói đến thật đúng là không giống, bởi vì trừ bỏ làn da của hắn quá mức trắng bệch ra, những thứ khác cũng giống như một người bình thường đang ngủ thiếp đi, hơn nữa khuôn mặt này, dường như bình thản ngủ say.

Trừ cái đó ra, Úy Tuệ nhạy bén phát hiện thân thể thi thể này mặc minh hoàng (y phục của vua chúa), trên ngực thêu hình rồng ngũ trảo (năm móng), điều này làm cho nàng cảm thấy hoảng hốt: "Tỷ, mau nhìn."

Úy Như Tuyết đứng bên cạnh quan tài băng, tầm mắt bình tĩnh rơi vào trên người thi thể: "Không sai, đây chính là vị Hoàng đế đời trước của Đại Chu."

"Hả?" Ngay từ đầu Úy Tuệ chỉ dựa vào hình con rồng thêu trên y phục của người này, cảm thấy thân phận người này nhất định bất phàm, lại không ngờ đúng là Hoàng đế Đại Chu.

Ngẫm nghĩ một chút, nàng lại kinh hãi: "Vậy hắn không phải gia gia của Thái tử Tiêu Dục sao?"

Úy Như Tuyết dựng thẳng lông mày: "Cũng có thể là ngoại công (ông ngoại) của muội."

Sau đó, đưa tay vào trong quan tài bằng dò xét.

Hô hấp của Úy Tuệ căng thẳng: "Tỷ làm gì vậy?"

Úy Như Tuyết rút ra một miếng huyết ngọc Kỳ Lân ở bên cạnh thi thể, giơ lên trước mặt Úy Tuệ.

"Còn nhớ không?"

Úy Tuệ dùng sức gật đầu, sao nàng có thể quên được, lần trước Úy lão bà cho nàng thứ này, thì ra được giấu trên người thi thể này, trách không được Úy Như Tuyết không cho mình lấy.

Ngắm lại, nàng không khỏi nổi lên một tầng da gà.

"Lão bà kia làm giả huyết ngọc đặt vào đây để làm gì?"

Úy Như Tuyết cười lạnh: "Lần trước cho muội là giả, còn cái này là thật."

"Hả?" Úy Tuệ nhìn chăm chăm, lại nhìn thấy toàn thân huyết Kỳ Lân này có màu đỏ, dường như quanh thân vẫn tỏa ra hơi thở ấm nóng, mơ hồ tràn ngập mùi máu tanh.

Nàng không khỏi cau mày, lại nghe Úy Như Tuyết nói: "Nó vừa được rót máu tươi vào, nên khắp cơ thể đỏ tươi, muội lại nhìn xem."

Nói xong, Úy Như Tuyết thả huyết Kỳ Lân vào lại trong quan tài bằng.

Rốt cuộc hiện tượng quỷ dị từ từ xuất hiện, vốn trên mặt thi thể trắng bệch, thế nhưng dần dần xuất hiện ửng hồng mà chỉ người sống mới có.

Úy Tuệ kinh hãi toàn thân đổ mồ hôi lạnh, đôi mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt càng trở nên anh tuấn bức người, một đôi lông mi thật dài, thật sợ hãi đột nhiên mở to mắt ra nhìn mình.

"Tỷ." Nàng giật thót, đung đung vào Úy Như Tuyết đứng bên cạnh: "Úy lão bà này sẽ không phải muốn dùng huyết Kỳ Lân này, ôm lấy người thi thể này, cùng với bà ta... cái kia chứ?" (Cái kia là ò e í e á =)))

Vừa rồi, nàng rõ ràng nhìn thấy thân thể trần truồng của Úy lão bà đứng lên từ trong quan tài bằng này.

Gào khóc, khẩu vị quá nặng rồi.

Úy Tuệ nhớ lại đều muốn nôn ra, nhưng giữa lúc đang suy nghĩ, nàng lại nhớ tới cái gì, vì chứng minh suy nghĩ của mình, nàng phân phó Úy Như Tuyết.

"Tỷ cởi cổ áo ra, nhìn trên cổ của hắc có mang theo thứ gì hay không?"

"Một sợi xích bằng gỗ, phía trên có khắc ký hiệu cổ quái, nhưng ta không hiểu." Úy Như Tuyết vừa nói xong, cởi cổ áo của người chết ra, lộ ra một sợi xích bằng gỗ có phong cách cổ xưa để Úy Tuệ nhìn.

Úy Tuệ nhìn đồ án được điêu khắc trên sợi xích, trong lòng càng thêm sáng tỏ: "Tỷ lại sờ cái gáy của hắc."

Trong mắt Úy Như Tuyết lộ ra tinh quang, cũng không nhúc nhích, chỉ nói: "Ba cây đinh bạc chia ra khóa lại ba huyết vị."

"Tỷ đã dò xét qua?" Úy Tuệ nghi ngờ nhìn nàng, vậy mang mình tới đây làm gì?

Khóe môi Úy Như Tuyết mỉm cười: "Xem ra ta dẫn muội tới đây, quả nhiên không sai."

"Tỷ đều biết." Úy Tuệ vẫn hồ đồ.

Úy Như Tuyết đáp: "Sau khi ta dò xét qua mới biết được, còn muội, có thể nói cho ta biết làm sao mà biết được?"

"..." Úy Tuệ chớp chớp mắt, hơi chột dạ: "Thật ra thì, ta cũng là mèo mù đụng phải chuột chết thôi."

"Nói một chút." Úy Như Tuyết nói.

Úy Tuệ hít sâu một hơi, từ từ trả lời: "Được rồi, mới vừa vào, ta đã cảm thấy băng thất này có chút cổ quái, nhìn rất đơn giản, nhưng cẩn thận phân biệt, tỷ sẽ phát hiện, nó xây dựng hoàn toàn dựa theo trận pháp trong ngũ hành bát quái, hơn nữa, lại nhìn vị trí quan tài băng, vị trí cực âm. Lại có huyết Kỳ Lân tỷ vừa cầm, còn có, ta vừa nhìn thấy lão bà này từ trong quan tài đứng lên, ta đã nghĩ có phải bà ta biến thái muốn lẳng nhục thi thể hay không ——"

"Nhưng rất nhanh nghĩ lại, theo trình độ biến thái của lão bà ta, sợ vẫn không chỉ đơn giản là lẳng nhục thi thể như vậy, cho nên bảo tỷ kiểm tra cái xác."

"Cái vòng này, còn có ba cây đinh bạc ở ba huyết vị, rốt cuộc có dụng ý gì?" Úy Như Tuyết đã điều tra, những thứ này đều là sau khi người chết rồi mới bị người khác găng lên.

Nếu nói Úy lão bà chỉ muốn bảo vệ thi thể, tội gì làm thêm điều thừa thải? Hơn nữa ba cây đinh bạc kia lại càng không thể giải thích, để cho cái xác không thối rữa? Không có khả năng.

Trong mắt Úy Tuệ thoáng qua sự sợ hãi, đồng thời cũng thêm đồng tình với thi thể này: "Tỏa hồn*."

*Tỏa hồn: khóa hồn, một loại pháp thuật, linh hồn của người bị thi thuật bị giam cầm trong thân thể, không có cách nào điều khiển hành động của bản thân mình. Người có thể cởi bỏ được pháp thuật này chỉ có người thi thuật. Nếu không, người bị thi thuật sẽ vĩnh viễn mất đi bản thân.

Nàng đáp: "Đồ án trên cái vòng này thật ra là chú ngữ, phối hợp với ba cây đinh bạc, cùng với bố trí trong băng thất cực âm này, có thể khóa toàn bộ ba hồn bảy phách của người chết vào bên trong quan tài, không thể bước vào luân hồi chuyển thế, đời đời kiếp kiếp bị người kiềm chế."

Úy Như Tuyết nghe xong, sắc mặt âm lãnh đáng sợ: "Thật là một phụ nhân ác độc."

"Nhưng ta cũng không biết những thứ này có phải thật sự hay không nữa." Úy Tuệ nói xong, chính mình cũng cảm thấy quá khó tin: "Kỳ thật ta cũng chỉ nghe một thúc thúc nói qua những vụ tương tự mà thôi."

"Có những lời này của muội đã đủ rồi." Úy Như Tuyết gật đầu nói.

Úy Tuệ chớp chớp đôi mắt vô tội, không hiểu lời của nàng.

"Đi thôi." Úy Như Tuyết liếc mắt nhìn nàng thật sâu, khẽ giật giật môi, hình như có điều quan trọng hơn muốn nói, nhưng cuối cùng, chỉ đưa tay vỗ nhẹ cánh tay của nàng.

"Đi?" Úy Tuệ có chút ngạc nhiên, theo sát sau lưng nàng: "Đúng rồi, trước tỷ nói những thứ này có liên quan tới ta. Rốt cuộc liên quan thế nào?"

Chẳng lẽ, bởi vì thi thể này là gia gia của Thái tử, mà nguyên chủ đã từng muốn tiếp cận Thái tử, vì vậy sát thủ tỷ tỷ mới muốn cho mình cơ hội lập công?

"Suy nghĩ nhiều. Bây giờ nói ra sợ sẽ dọa muội vỡ mật, vẫn là sau này hãy nói." Úy Như Tuyết nhìn ánh mắt tỏa sáng của nàng, đoán ngay được nàng nghĩ cái gì, buồn cười nói.

Úy Tuệ lại nhú chặt đôi mày thanh tú: "Nếu thật là sẽ bị dọa đến vỡ mật, khi nào nói cũng sẽ bị vỡ. Không bằng hiện tại tỷ nói cho ta biết, nếu không, không đợi đến ngày đó ta bị dọa vỡ mật, ta cũng gấp đến vỡ mật."

Thật là, nàng cũng đều đã bị khinh sợ lúc nửa đêm, nhưng chuyện ập lên đầu, nha đầu này cũng không nói, thật sự muốn nàng gấp chết sao?

"Chờ một chút, ít ngày nữa sẽ công bố đáp án." Úy Như Tuyết đáp, theo suy đoán của nàng, hẳn là Úy lão phu nhân chờ không kịp nữa rồi.

Trong lòng Úy Tuệ vô cùng lo lắng: "Ta đi, vậy tỷ dẫn ta xuống đây, nhìn giết người lúc đêm khuya, dọa đến hồn vía lên mây, rồi đuổi người à?"

"Nếu muội không muốn đi, có thể ở lại." Úy Như Tuyết cười nói, mình lại cất bước đi ra ngoài.

Dựa vào, một mình nàng ở lại bồi tử thi sao? Hơn nữa thi thể kia tươi sống như người thường, lúc nào cũng có khả năng muốn mở mắt, Úy Tuệ lại dựng tóc gáy, vội vàng túm chặt cánh tay Úy Như Tuyết, theo nàng cùng nhau ra ngoài.

Úy Như Tuyết im lặng cười cười.

Khi hai người ra ngoài đã rạng sáng, bầu trời xanh thẫm, lạnh cũng chỉ có lạnh, nhưng cuối cùng hít thở cũng thông thoáng rồi.

Úy Tuệ có loại cảm giác lại thấy được thiên nhật (mặt trời và bầu trời), cho dù bây giờ còn chưa có mặt trời.

Úy Như Tuyết đưa nàng trở về phòng rồi đi ngay.

Nhưng trước đã trải qua một màn dưới đất, Úy Tuệ nào dám ở trong phòng một mình, hơn nữa, Úy lão bà biến thái tàn nhẫn như vậy, mà nguyên chủ đã từng thân cận với bà ta, tưởng tượng những thứ này, Úy Tuệ lại cảm thấy buồn nôn.

Nài ép lôi kéo, ép Úy Như Tuyết ở lại với mình.

Có thể bị quần đến phiền, cũng có thể thật sự lo lắng cho Úy Tuệ, Úy Như Tuyết ở lại.

Chỉ là, để Úy Như Tuyết buồn bực chính là, nha đầu Úy Tuệ kia luôn miệng nói nhìn thấy một màn máu tanh kia, không dám ngủ.

Nhưng vừa lên giường, nha đầu này ôm mình, chỉ vừa nhắm mắt đã phát ra tiếng ngáy nhỏ.

Ngủ thật sâu.

Để người luôn luôn thiếu ngủ như Úy Như Tuyết không khỏi có chút hâm mộ.

Mà một mình Úy Như Tuyết tỉnh táo, nhìn tiểu nhân nhi ngủ say bên cạnh, đáy mắt lộ ra sự ảm áp hiểm có.

Thật là một người không tim không phổi.

Nhưng mà có nàng ở đây sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào có ý đồ với nàng (UT).

Úy Tuệ ngủ một giấc thẳng tới giữa trưa ngày hôm sau, nhưng để cho nàng ngạc nhiên chính là, mở mắt ra nhìn thấy Úy Như Tuyết đầu tiên.

"Tỷ vẫn còn ở đây?" Nàng khẽ chống đầu, nhìn nữ tử đang ngồi đọc sách bên bàn đọc sách của nàng.

Nói đến, bộ dạng Úy Như Tuyết không tính là đẹp, trừ bỏ đôi mắt vô cùng sáng ngời ra, ngũ quan cũng không nổi bật, còn nữa, chắc là mười mấy năm trước thân thể thua thiệt, cho nên mặc dù hiện giờ nàng chú ý chăm sóc, nhưng sắc mặt vẫn có vẻ tái nhợt của bệnh.

Nhưng mặc dù như thế, từ trên người nữ hài nhỏ bé và yếu ớt này, người ta có thể nhìn thấy sự dẻo dai, một cố lực lượng, một loại khí chất độc đáo cực kỳ hấp dẫn người khác.

Đúng vậy, Úy Tuệ cảm giác được như thế.

Úy Như Tuyết chỉ cần ngồi đó, đã có thể đặc biệt khiến nàng an tâm.

"Ừm." Úy Như Tuyết chỉ khẽ hừ một tiếng, tầm mắt vẫn bình tĩnh nhìn sách, giống như đọc đến nghiệm.

"Tỷ cũng thích những thứ tạp ký (ghi chép việc vặt vãnh) dã sử này?" Úy Tuệ vui vẻ vì phát hiện này, còn tưởng rằng chỉ có mình nàng thích loại này, không ngờ sát thủ tỷ tỷ lạnh lùng vậy mà cũng thích?

"Tạp ký dã sử?" Úy Như Tuyết nghi ngờ ngẩng đầu, đóng sách lại, nhìn nhìn: "Chính sử, nghe nói là sử quan (quan ghi chép) nổi danh tiền triều, nên hẳn là không phải giả."

"Hả?" Úy Tuệ tò mò, xốc chân đi xuống giường, chạy tới chỗ nàng, cầm quyển sách trong tay nàng ấy vừa đọc, đúng là 'Đại Chu sử ký', lại lật xem nội dung bên trong, hai mắt nàng càng thêm trừng to.

Toàn chữ phồn thể, nhìn đến đau cả mắt, chỉ là vẫn có thể mơ hồ phân biệt được vài chữ, giống như là ghi chép về Hoàng thất Đại Chu.

"Tỷ xem cái này làm gì?" Từ xưa, phần lớn đã sử coi hay hơn chính sử nhiều.

"Cẩn thận một chút, đừng làm hư, xem xong ta còn phải trả lại." Úy Như Tuyết lấy lại sách từ trong tay nàng, vẫn chưa trả lời.

"Trả? Tỷ mượn à?" Sách này có thể mượn sao? Úy Tuệ nghi ngờ.

Úy Như Tuyết dựng thẳng lông mày, nàng nói mượn cũng chỉ là nói theo sách vở mà thôi, về phần khác, tàng thư (văn thư lưu trữ) trong cung rất nhiều, thiếu một hai bản chắc cũng không bị phát hiện.

"Đúng rồi, tỷ còn chưa nói tỷ xem cái này làm gì?" Úy Tuệ lại hỏi.

Úy Như Tuyết ngẩng đầu, đôi mắt sáng như sao nhìn nàng: "Bên trong có rất nhiều chuyện, muốn biết thì tự mình xem. Ta còn có việc, ra ngoài một chuyến."

"Lại đi chỗ nào vậy?" Úy bắt được tay áo của nàng.

Úy Như Tuyết hừ cười, khóe môi hiện lên độ cong tà nịnh: "Dù sao cũng phải làm chút gì mới không phụ lòng việc tối hôm qua đã thấy."

"Không phải tỷ đã đi rất nhiều lần à?" Úy Tuệ thật tò mò, rốt cuộc sát thủ tỷ tỷ này là nữ nhân thế nào vậy.

Thậm chí ngay cả đêm hôm ở địa phương dưới đất âm trầm quỷ dị nhìn chăm chăm một bà già biến thái giết người...

Úy Như Tuyết từ chối cho ý kiến: "Dù sao cũng phải có thú vui, còn có đòi lại chút công bằng cho muội."

Thật sự không biết bí mật này là gì, có lẽ tác giả không biết viết thế nào nên để úp úp mở mở vậy cho độc giả tò mò đấy.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Sở Trường

"Dù sao cũng phải có thú vui, còn có đòi lại chút công bằng cho muội."

Mặc kệ Úy Như Tuyết muốn làm chuyện gì, chỉ cần có những lời này thôi cũng đủ làm ấm lòng người rồi.

Nhất là sau khi trải qua chuyện Nhạc Nhi mất tích cùng với đêm qua hoảng sợ, Úy Tuệ lại nghe những lời này, chỉ cảm thấy mũi đau xót, đôi mắt nóng hổi, đột nhiên đưa tay ôm chặt nàng.

"Tỷ, muốn làm cái gì? Ta và tỷ cùng làm."

"Muội biết đánh nhau?" Úy Như Tuyết cười.

Úy Tuệ cứng lại, u oán nhìn nàng chăm chăm: "Không được vạch trần điểm yếu của người khác, ta ủng hộ tinh thần không được sao?"

"Vậy thì chờ ở nhà." Úy Như Tuyết kéo nàng ra.

Úy Tuệ mở to đôi mắt: "Thật sự đi đánh nhau? Tìm Úy lão bà sao? Tỷ cứ tùy tiện đến đó như vậy à?"

"Chỉ có muội mới vậy thôi." Úy Như Tuyết không chút nể nang liếc nhìn nàng.

Úy Tuệ có chút khó hiểu.

Úy Như Tuyết lại giương môi cười: "Khắp kinh thành đều biết trận đánh nhau ầm ĩ của muội và Quân gia tiểu thư rồi."

"..." Úy Tuệ xấu hổ cười khan: "Không phải ngày đó tại ta uống say sao?"

Úy Như Tuyết ngăn cánh tay lại quần lên của nàng, nghiêm túc nói: "Có phần tâm ý này của muội đã đủ rồi, ngày nào đó thật sự cần muội, tỷ tự nhiên sẽ không nường tay."

Vừa nghe sẽ không nường tay, khuôn mặt nhỏ nhắn của Úy Tuệ đen đi: "Sẽ không phải giống như lần trước ném ta ra ngoài chứ?"

"Điều đó không có khả năng." Úy Như Tuyết nói.

Úy Tuệ cười ha ha, khẽ thở ra, nhưng không ngờ nàng lập tức bồi thêm một câu: "Trừ phi muội gãy một chút."

"Có ý gì?" Tròng mắt Úy Tuệ hơi híp, lộ ra sự đe dọa.

Úy Như Tuyết nhú mày, đánh giá cơ thể nàng, nói ra sự thật: "So sánh với lần trước, dường như vóc người của muội nở nang không ít."

Nói xong, không đợi Úy Tuệ oa oa kêu to, nàng giống như một trận gió rời đi, chỉ chừa một mình Úy Tuệ ngổn ngang trong gió .

Chỉ là, nở nang không ít? Đối với người luôn thích đẹp như Úy Tuệ mà nói, thật sự là một sự đả kích thật thật to, đôi tay đo vài vòng trên eo, nàng dám khẳng định, vòng eo tuyệt đối không vượt quá một thước chín (1 thước = 33cm), ni mà, như vậy mà cũng coi là nở nang? Ở hiện đại, vòng eo của nàng hai thước (66cm), còn tự xưng là eo thon nhỏ đấy.

Nhất định là Úy Như Tuyết gãy nhom nên không ăn được nho thì nói nho xanh.

Hiện tại nàng cảm thấy tỷ lệ đáng người của mình siêu hoàn mỹ có được không? Hơn nữa, nàng còn là thiếu nữ xinh đẹp trẻ tuổi đang trong giai đoạn trưởng thành, trên người có thịt mới có vẻ đáng yêu nha.

Rồi rằm khoảng một lúc lâu, rốt cuộc từ trong gương Úy Tuệ tìm lại được sự tự tin trên khuôn mặt xinh xắn tinh xảo của mình.

Hắc, gương mặt này thật là đẹp, trang điểm đậm nhạt đều thích hợp mà.

Khuôn mặt mộc thanh lệ như hoa sen mới nở, trang điểm thì quyến rũ, hoặc mê người, hoặc xinh đẹp...

Lần đầu tiên chứng diện tử mĩ, Úy Tuệ đứng dậy đi đến chỗ Tiêu Minh Ca.

Hôm qua Nhạc Nhi mất tích, Tiêu Minh Ca căng thẳng khổ sở, tiêu tụy không ít, còn nữa, hôm qua nàng đáp ứng làm bữa ngon cho nàng và Nhạc Nhi, còn chưa thực hiện được.

Chỉ là, hiện tại nàng không dám đến chỗ của Thượng Quan Tể Nguyệt, ai.

Vừa nghĩ tới ánh mắt của hắn ngày hôm qua khi biết Nhạc Nhi mất tích, giống như muốn ăn mình vậy, trong lòng nàng cảm thấy hết sức khổ sở.

Thôi, cùng lắm thì làm xong rồi sai người đưa qua.

Mang theo Đào Nhi đi thẳng một đường đến chỗ Tiêu Minh Ca, còn chưa vào nhà đã nghe từ bên trong truyền đến tiếng cười của Tiêu Minh Ca.

Tiêu Minh Ca lại có tiếng cười sung sướng tinh khiết như vậy? Ngoài cửa Úy Tuệ ngạc nhiên không thôi.

Vừa lúc Trương ma ma vén rèm ra ngoài, nhìn thấy Úy Tuệ, ý cười trên mặt càng lớn hơn.

"Ai ôi, Nhị tiểu thư tới vừa khéo, Đại thiếu gia Tiểu thiếu gia đang ở trong phòng bồi phu nhân nói chuyện đấy."

Mười mấy năm qua, lần đầu tiên đầy đủ như vậy, hốc mắt của Trương ma ma cũng nóng lên, ánh mắt nóng bỏng nhìn Úy Tuệ.

Úy Tuệ cũng không suy nghĩ nhiều, tự mình vén rèm đi vào.

Chỉ nghe giọng nói dịu dàng tinh tế của Tiêu Minh Ca, hình như không nhận được nở nụ cười sau đó mới từ từ nói: "Đúng vậy, hài tử Tuệ Nhi này từ nhỏ đã không cẩn thận rồi, cũng cực kỳ hấp tấp. Ta nhớ rõ, năm ấy nàng mới năm tuổi, chơi ở chỗ ta, không cẩn thận làm vỡ cái bình hoa ta thích nhất ——"

Nói mình? Đột nhiên Úy Tuệ cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn nóng lên, trong đầu chợt hiện lên bóng dáng tiểu cô nương ngọt ngào đáng yêu, đập vỡ bình hoa, kỳ thật trong lòng nàng cực kỳ kích động, lại giả bộ thành bộ dạng không hề để ý, cứng rắn cãi lại nói bình hoa đó nhìn chương mắt, hôm nay bể vừa đúng lúc.

Nhưng lúc đó, khi nàng nhìn thấy ánh mắt thất vọng lẫn trách cứ của mẫu thân mình thì trong lòng nàng rất khổ sở.

Nhưng dường như nàng cố ý không để cho mình để ý đến, thậm chí dùng lời nói của Úy lão phu nhân để tiếp lời, bởi vì tổ mẫu đã từng nói với nàng, mẫu thân không phải nữ nhân tốt, cả ngày lạnh như băng, ngay cả hài tử ruột của mình cũng không quan tâm.

Đúng vậy, mẫu thân không phải người tốt, tự nhiên bình hoa của nàng cũng không phải thứ tốt gì, bể nát cũng là đáng đời.

Vừa nghĩ như thế, lúc đó nữ hài nho nhỏ dường như yên tâm thoải mái rồi.

Úy Tuệ bất đắc dĩ lắc đầu, nguyên chủ cũng rất đáng thương, còn nhỏ tuổi đã bị người khác dạy dỗ lệch lạc.

Nào ngờ Tiêu Minh Ca nói tiếp khiến nàng kinh hãi.

"Ai, bây giờ nghĩ lại, nha đầu này từ nhỏ đã như vậy, miệng cứng lòng mềm, đừng thấy ngày thường nàng bướng bỉnh ngang ngược, nhưng nường ta đây rất rõ ràng, nàng vẫn luôn là một hài tử lương thiện."

Hình như là Úy Vân Kiệt, nghe đến đây thì nở nụ cười trầm thấp, cũng không biết có ý gì.

Trái lại Úy Tuệ nghe xong không ngừng gật đầu, đúng vậy nha, nàng vốn là người lương thiện mà.

Giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng của Tiêu Minh Ca lại vang lên: "Ta còn nhớ, lúc nàng cứng miệng nói bình hoa kia chương mắt, như là cố ý làm bẽ. Nhưng về sau không biết tìm ở đâu được một cái bình giống như đúc, len lén đưa đến phòng ta. A, con nhìn xem, nàng nhỏ như vậy mà lại hiểu chuyện nha."

Tặng một cái giống như đúc? Úy Tuệ dùng sức suy nghĩ, trong đầu cũng không có một chút trí nhớ.

"Nhị tiểu thư, sao lại đứng ở đây thế?" Đột nhiên, Trương ma ma bưng ít đồ đến đây, thấy nàng đứng trước cửa phòng, không khỏi tò mò hỏi.

"A." Úy Tuệ lúng túng cười: "Cái này, dây giày của ta bị lỏng, vừa mới ngồi buộc lại."

"Dây giày?" Trương ma ma nghi ngờ nhìn xuống chân nàng.

Úy Tuệ vội vàng cầm khay trái cây trong tay bà: "Ta đưa vào cho."

Lập tức vào trong phòng.

Trong phòng, Tiêu Minh Ca tựa nửa người trên tháp mỹ nhân, hai huynh đệ Úy Vân Kiệt và Úy Vân Nhạc ngồi phía dưới.

Nàng đi vào, ý cười trong đáy mắt của Tiêu Minh Ca càng rõ ràng hơn, vội vàng vỗ vị trí bên cạnh: "Vừa nói về con thì con đã đến rồi, nhanh, đến chỗ nương ngồi này."

Hiện tại Tiêu Minh Ca chỉ cảm thấy Úy Tuệ là một phúc tinh, dường như từ ngày nàng thân cận mình đến giờ, cuộc sống của nàng cũng bắt đầu thay đổi.

Hai hài tử khác của nàng cũng bắt đầu từ từ gần gũi nàng rồi.

Thật tốt, hiện giờ trong căn nhà này có ba hài tử của nàng, đây là hình ảnh mà nàng đã mơ ước từ lâu rồi.

Úy Tuệ để cái khay đến trên bàn nhỏ, cười ngồi vào bên cạnh Tiêu Minh Ca: "Nương, mọi người đang nói gì con đấy?"

"Nói con càng ngày càng hiểu chuyện rồi." Tiêu Minh Ca vui vẻ nói xong, vừa lấy điểm tâm đưa cho hai huynh đệ Úy Vân Kiệt.

Úy Vân Kiệt nhận nhưng không ăn, mà đút cho đệ đệ Úy Vân Nhạc.

Úy Tuệ kinh ngạc, nếu nói Thượng Quan Tể Nguyệt đút Nhạc Nhi ăn cơm là một hình ảnh ắp áp, thì Úy Vân Kiệt đút Nhạc Nhi ăn điểm tâm lại khiến cho cảnh đẹp ý vui, hai ngón tay thon dài cầm cái bánh quy xộp, tao nhã sắc sảo đưa đến bên môi Úy Vân Nhạc, đợi hẵn cắn một cái, tay kia khẽ lui về sau, mà tay còn lại để phía dưới cách cầm hẵn hai tắc, như vậy có thể đón được vụn bánh hẵn ăn rơi xuống.

Đột nhiên, Úy Vân Kiệt quay đầu, ánh mắt chạm đến ánh mắt sững sờ của Úy Tuệ, không khỏi khòe miệng khẽ nâng, đưa cái bánh còn dư lại trong tay đến bên miệng nàng.

"Muốn ăn?"

"Hả?" Úy Tuệ ngửa đầu ra sau theo bản năng, nhìn điếm tâm bên miệng, hơi xấu hổ, xua tay: "Không cần, tự ta ăn, huynh dứt Nhạc Nhi đi."

"Ha." Úy Vân Kiệt cười trầm thấp, trong đôi mắt đen tràn đầy ánh sáng rực rỡ, khiến người nhìn thấy trái tim không khỏi căng thẳng .

Úy Tuệ vội mở to mắt, tự mình cầm hai miếng bánh ngọt, đưa một miếng cho Tiêu Minh Ca.

Bình thường Tiêu Minh Ca không thích ăn những thứ này, nhưng hôm nay là nữ nhi cho, nàng sung sướng nhận, nhất là nhìn thấy ba huynh muội hòa thuận, tâm tình càng tốt, ăn vài miếng bánh ngọt ngấy mà lại không biết ngán.

"Mẫu thân, ta còn có chuyện, đi trước đây." Đợi Nhạc Nhi ăn không sai biệt lắm, đột nhiên Úy Vân Kiệt muốn đi.

Tiêu Minh Ca không khỏi có chút thất vọng, nhìn hắn: "Trời cũng sắp tối, không bằng ở lại ăn cơm tối đã?"

Hắn muốn đi, nhất định sẽ mang Nhạc Nhi đi cùng.

Nàng biết, nam nhân trong viện kia nhất định lo lắng một mình Nhạc Nhi ở đây.

Hơn nữa, không dễ dàng gì huynh muội ba người mới tập hợp ở chỗ này, nếu có thể cùng ăn một bữa cơm, vậy thì càng tốt hơn nữa.

Úy Tuệ nhìn ra tâm tư của Tiêu Minh Ca, trong lòng rất đồng tình với nữ nhân này, mình hoài thai mười tháng, vất vả sinh ra hài tử, mà lại không thể nuôi được một đứa, loại đau xót này sợ là người ngoài không có cách nào hiểu được.

"Ca! " Nàng cực kỳ tự nhiên nói giúp Tiêu Minh Ca: "Ở lại chỗ nương ăn cơm tối đi."

Úy Vân Kiệt cúi đầu nhìn nàng, đáy mắt hiện ra nụ cười khó hiểu: "Muội giữ ta lại?"

"Ừ." Điều này rất kỳ lạ sao? Nhìn ánh mắt của hắn... Sao lại là lạ?

Úy Tuệ cũng hí mắt nhìn hắn, gật đầu nói: "Hôm qua, ta đồng ý nói nương và Nhạc Nhi, định nấu vài món ăn sở trường. Huynh không muốn nếm thử sao?"

"Món ăn sở trường?" Chỉ bằng nàng? Sao Úy Vân Kiệt có thể tin được chứ?

Vốn Tiêu Minh Ca đã quên chuyện này, nhưng lúc này sau khi nàng nghe nói xong, vội vàng hứa theo: "Đúng vậy, khó có được Tuệ Nhi tự mình xuống bếp, Kiệt Nhi, con cũng ở lại đây đi."

"Chuyện này..." Con người xinh đẹp của Úy Vân Kiệt nhìn chằm chằm Úy Tuệ.

Nhìn cái gì vậy chứ? Úy Tuệ không khỏi buồn bực: "Có muốn ở lại hay không? Ta nói cho huynh biết, qua thôn này sẽ không còn quán trọ (ý chỉ có một lần này sẽ không có cơ hội lần hai), lần sau muốn ăn món ăn ta làm, hừ hừ... Không dễ đâu."

Khi mọi người ở đây cho rằng thằng nhóc Úy Vân Kiệt này cũng sẽ giống lúc trước không quan tâm rồi khỏi, thằng nhóc này lại ưu nhã ngồi

xuống, khỏe môi chứa nụ cười động lòng người: "A, Tiểu Tuệ Nhi nấu cơm, tự nhiên ta muốn nếm thử rồi."

Tiêu Minh Ca mừng rỡ, vội vàng phân phó Trương ma ma đi xuống bếp chuẩn bị.

"Không cần." Úy Tuệ nói: "Nương, con nấu ăn không thích phòng bếp có người giúp đỡ."

"A, vậy con?" Có thể làm được không? Tiêu Minh Ca thật sự lo lắng, khuê nữ của mình thì mình hiểu rõ, ăn thì được chứ để nàng nấu thì... Cùi gạo dầu muối tương dấm trà, nàng có thể nhận biết toàn bộ sao?

Khỏi cần nói nàng, ngay cả bản thân Tiêu Minh Ca cũng chưa từng vào phòng bếp nữa là.

Úy Tuệ đứng dậy: "Tự con làm được, Trương ma ma, bà mang ta đến phòng bếp nhìn một chút, ta xem có thể làm được những món gì."

"Đúng, Trương ma ma, bà dẫn Tuệ Nhi xuống nhìn thử xem." Tiêu Minh Ca lập tức hòa theo, còn nháy mắt với Trương ma ma, ý tứ cực kỳ rõ ràng là để cho bà âm thầm giúp đỡ Úy Tuệ.

Dù sao, Úy Tuệ có thể nấu cơm hay không cũng không sao cả, chỉ cần bọn nhỏ có thể ở lại là được rồi.

Úy Tuệ đi theo Trương ma ma ra ngoài, lúc này Tiêu Minh Ca mới yên tâm, nhìn Úy Vân Kiệt rồi nhìn Úy Vân Nhạc, trong lòng rất vui vẻ.

"Đúng rồi, Nhạc Nhi thích ăn cái gì? Một lát nướng cho người làm."

Tất nhiên Úy Vân Nhạc không trả lời, chỉ là ánh mắt hân hạnh nhìn Tiêu Minh Ca không còn xa lạ như trước nữa, điều này cũng đủ khiến người ta vui vẻ rồi.

"Mẫu thân, đột nhiên con nhớ tới, con còn có một vò rượu ngon lâu năm, không bằng lấy ra, một lát cho mọi người nếm thử."

Có món ăn lại có rượu tất nhiên rất tốt, hưởng chi, ai mà ngờ được, trước khi Tiêu Minh Ca xuất giá còn là một sâu thích uống rượu đấy.

Chỉ là, hiện giờ lại cho nàng uống rượu, nàng lại do dự.

"Kiệt Nhi, nương..." Vốn định ngăn hẳn lại, nhưng sợ phá hủy hứng thú, Tiêu Minh Ca đành phải nhin, cùng lắm thì một hồi mình không uống là được.

"Con đi đi, đi nhanh về nhanh, nương bồi Nhạc Nhi chơi một lúc."

Úy Vân Kiệt gật đầu: "Được."

Đợi hẳn ra ngoài, Tiêu Minh Ca phát hiện Nhạc Nhi vẫn chưa có gì khác thường, không khỏi cong khóe môi, đưa tay cẩn thận vuốt tóc hẳn, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo xinh đẹp của hẳn, trong mắt có sự dịu dàng khó nén.

Lại nói, Úy Tuệ đi theo Trương ma ma vào phòng bếp.

Bởi vì thân thể Tiêu Minh Ca luôn không tốt, nên chỗ của nàng có một phòng bếp riêng biệt, lại có vài đầu bếp phụ trách.

Họ vừa vào trong, chỉ thấy mấy phụ nhân sạch sẽ gọn gàng đang bận rộn.

Trương ma ma bảo các bà ngừng công việc trong tay lại, sau đó giới thiệu Úy Tuệ.

Tới khi nghe Nhị tiểu thư muốn đích thân xuống bếp thì mấy bà vú già đều kinh ngạc không thôi, toàn bộ đều là vẻ mặt cảm thấy nàng đang quấy rối.

"Nhưng bữa tối của phu nhân thì phải làm sao đây?" Một người trong đó có lá gan hơi lớn một chút hỏi Trương ma ma, họ bận rộn nửa buổi chiều, mắt thấy cơm tối sẽ hoàn tất, nhưng Úy Tuệ đi vào bảo đảm chỉ thêm phiền, đến lúc đó làm trễ cơm tối của phu nhân là chuyện nhỏ, các bà chỉ sợ Nhị tiểu thư không cẩn thận làm hỏng phòng bếp của các bà, đến lúc đó tìm ai mà khóc đây?

Úy Tuệ liếc nhìn bà: "Cho mọi người nghỉ nửa ngày đấy, đều trở về nghỉ ngơi đi, bữa tối của phu nhân để ta làm được rồi."

Không để cho họ quản dĩ nhiên là tốt, nhưng giao phòng bếp cho nàng sao có thể khiến người khác yên tâm được chứ?

"Thân thể Nhị tiểu thư nghìn vàng, sao có thể làm việc này, vẫn nên để cho chúng nô tỳ làm đi." Mấy người này vẫn không muốn nhường.

Trương ma ma thấy ánh mắt không kiên nhẫn của Úy Tuệ, vội vàng đuổi mấy người kia: "Nhị tiểu thư cho các người nghỉ ngơi thì trở về nghỉ ngơi cho tốt đi. Có cái gì đáng ngại chứ?"

Thật là, coi như nhị tiểu thư không cẩn thận đốt phòng bếp, phía sau còn có phu nhân làm chỗ dựa, các bà sợ cái gì, cũng không ai tính trên đầu các bà đâu.

"Đi thôi, yên tâm, ta sẽ không làm hư địa bàn của các người." Úy Tuệ buồn cười nhìn mấy người này, ít nhiều gì nàng cũng hiểu được tâm tư của những người này.

Ở hiện đại, cha nàng là cao thủ nấu ăn, hơn nữa đặc biệt thích xuống bếp, vì vậy trong nhà ông luôn là lão Đại của phòng bếp, người khác không thể dễ dàng lộn xộn, ông sẽ nóng nảy.

Nàng vừa nói như vậy, mấy đầu bếp kia không biết nói gì, một đám cời tạp dề ra, ai đi đường nấy.

Úy Tuệ nhìn khắp nơi, đánh giá dưa và trái cây rau xanh, ngẫm lại, buổi tối mầu thân, ca ca và đệ đệ, Trương ma ma, còn có sát thủ tỷ tỷ và mình nữa là sáu người, nấu một bàn bảy tám món ăn cũng không sai biệt lắm, lát nữa nấu một nồi cơm to là OK rồi.

Nhưng đợi đến khi nhìn thấy bếp lò cổ xưa, trán Úy Tuệ dựng thẳng ba đường hắc tuyến, nàng quên mất vụ này rồi.

Nơi này không có nhiên liệu, cho nên bất kể là nấu cơm hay xào rau đều phải nhóm lửa.

Vì vậy Úy Tuệ chỉ đành cầu cứu nhìn về phía Trương ma ma.

Trương ma ma lập tức hiểu ý nở nụ cười: "Nhị tiểu thư đừng lo lắng, tất cả đều để lão nô lo là được rồi."

"Vừa rồi ta nên giữ lại một người." Úy Tuệ hơi chán nản, lôi kéo cánh tay Trương ma ma làm nũng nói: "Lần này phải phiền lão nhân người giúp ta nhóm lửa rồi."

"Ha ha." Giọng điệu trẻ con như vậy làm cho trái tim của Trương ma ma nhũn ra, vội vàng nói: "Nhị tiểu thư, người tìm một chỗ sạch sẽ ngồi trước đi. Một lát nữa lão nô đảm bảo sẽ làm một bàn lớn thức ăn cho người."

"Vậy không được." Úy Tuệ cười nói: "Đã nói ta làm mà. Trương ma ma, bà yên tâm, ta sẽ làm. Bà chỉ cần giúp ta nhóm lửa là được rồi. Như vậy đi, nơi này có hai cái bếp lớn, bà trước giúp ta nấu chút cơm. Để ta xem thử buổi tối nên nấu món gì mới tốt."

Nói xong, nàng đi tới bàn để thức ăn, chọn vài món, lại nhìn bên trong chậu nước, vẫn còn hai con cá mập mập đang bơi lội, tức thì hai mắt sáng lên.

Nàng thích ăn cá, sở trường nhất cũng là làm cá.

Bất kể là nấu canh, kho tàu, hấp, chua ngọt, vân vân..., nàng đều biết.

Hơi ngẫm nghĩ, nàng quyết định món ăn tối nay.

Mặn, đầu cá bằm tiêu, thịt cá kho tàu, lại chiên thêm cá viên, nhất định Nhạc Nhi thích ăn món này.

Đơn giản mà nói, đậu hũ gia thường, cải bó xôi ngư hương, bí đao xào dầu hào, bông cải xào, thịt kho cà, trứng chim rau hẹ. (Ồi đôi!)

Ha ha, đều là mấy món dễ nấu, hơn nữa, có vài món ăn đều đã được mấy đầu bếp rửa sạch để trong mâm rồi.

Như vậy, nàng chỉ việc làm cá thôi.

Thấy một mình nàng đứng đó đánh giá khá lâu, Trương ma ma cũng không nói gì, chỉ yên lặng nhanh nhẹn vo gạo, sau đó đốt lửa bắt cơm.

Vội vàng làm tốt bên này để tới giúp nàng, nhưng không ngờ Úy Tuệ đã bắt con cá trắm cỏ mập mập bên trong chậu nước ra, quơ lấy con dao trên tấm thớt gỗ, thu xếp gọn gàng.

Thủ pháp thành thạo khiến Trương ma ma nhìn đến choáng váng: "Nhị tiểu thư, người đây là?"

"A, ta muốn làm đầu cá bằm tiêu, sau đó, thân cá thì cắt khúc kho tàu, còn lại thì bằm ra làm cá viên chiên cho Nhạc Nhi ăn." Úy Tuệ vừa làm việc vừa trả lời.

Trương ma ma nghe cũng lú lờ, vốn bà muốn hỏi Nhị tiểu thư sao có thể làm cá được? Cũng không ngờ nàng nói một mạch khiến bà vô cùng kinh ngạc.

Đầu cá băm tiêu, ức cá kho tàu, còn có cá viên chiên?

"Nhị tiểu thư, sao người biết nhiều như vậy?" Ngay cả bà là lão bộc đã hầu hạ người khác ngay từ nhỏ cũng chỉ biết cá hấp mà thôi.

Úy Tuệ nhướn mi: "Không khó."

Ở hiện đại, cha thích xuống bếp nhất, miệng chỉ tay làm, nàng có ngốc đến mấy cũng phải biết chứ.

Giết cá xong, nàng rửa sạch đầu cá, sau đó cắt cá thành từng khúc.

Thấy con dao kềm càn trong bàn tay trắng nhỏ của nàng trượt qua trượt lại, Trương ma ma hồi hộp, vừa muốn nói gì, đột nhiên ngoài cửa truyền tới giọng nói của Úy Vân Kiệt.

"Trương ma ma, mẫu thân gọi bà."

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Tự Nguyện

"Trương ma ma, mẫu thân kêu bà có việc."

Úy Vân Kiệt đột nhiên xuất hiện, khiến hai người trong phòng bếp hết sức bất ngờ.

Trương ma ma lo lắng nhìn Úy Tuệ, rất do dự: "Nhị tiểu thư, nếu không lão nô đi rồi về ngay nhé?"

"Không có việc gì, bà đi đi, ta rửa sạch thức ăn còn phải mất một lúc nữa." Úy Tuệ mỉm cười nói.

Trương ma ma lập tức nâng váy đi ra ngoài.

Một mình Úy Tuệ bận rộn, trước làm sạch đầu cá, bỏ gia vị, gừng, rượu vào ướp một lúc.

Sau đó, lại lấy cá cắt khúc, khéo mắt vừa vặn liếc thấy bóng người ngoài cửa, không khỏi ngần ra, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Úy Vân Kiệt đứng khoanh tay, thân thể thon dài dựa vào cạnh cửa, bộ dạng lười biếng thảnh thơi.

"Huynh chưa đi?" Úy Tuệ không khỏi nghi ngờ, chợt lại khẽ hừ một tiếng khinh thường, bĩu môi nói: "Thế nào? Lo lắng ta không biết nấu ăn? Còn giám sát sợ ta kêu người đến giúp đỡ?"

"Ngược lại ta đã xem thường muội." Úy Vân Kiệt khẽ mỉm cười, bóng dáng thon dài đi vào.

Úy Tuệ hơi ngạc nhiên: "Huynh vào đây làm gì?"

Quân tử xa nhà bếp, hơn nữa đây là cổ đại, nam tử cực kỳ kiêng kỵ xuống phòng bếp.

Chẳng lẽ hãn không ghét bỏ?

"Giám sát muội nha." Úy Vân Kiệt đứng bên cạnh nàng, cười nói.

Úy Tuệ ném cho hãn ánh mắt xem thường: "Có gì tốt mà giám sát? Cái kia, nếu huynh rảnh rồi không có việc gì, vậy giúp ta nhóm lửa đi."

Hừ, dám đến giám thị nàng nấu cơm, không phân công hãn chút việc làm thì thật có lỗi với chính mình.

Hắc hắc, nghĩ đến, chính tay mình nấu ăn ngon, một lát cho hãn mở rộng tầm mắt.

Còn hãn, nếu ngay cả nhóm lửa mà cũng không được, khả khả, sẽ rất nhếch nhác nha, đến lúc đó tới lượt nàng khinh thường hãn rồi.

"Giúp muội nhóm lửa? Muội chắn chắn?" Úy Vân Kiệt khẽ nhú mày, đây là lần đầu tiên có người phân phó hãn làm việc như vậy.

Úy Tuệ buồn cười: "Chỉ nhóm lửa mà thôi, có chuyện gì to tác mà còn phải chắn chắn hay không chứ?"

Nói xong, múc hai gáo nước đổ vào trong nồi, sau đó lại rắc ít tiêu vào trên đầu cá, thêm chút muối.

Sau khi làm xong, thấy Úy Vân Kiệt vẫn đứng im, không khỏi cười rộ lên.

"Không phải muốn nói với ta không biết nhóm lửa chứ? Trương ma ma đều biết đấy."

Nàng ngửa đầu, trong mắt lóe ra ánh sáng hài hước, ý tứ cực kỳ rõ ràng, nếu không biết nhóm lửa, một đại nam nhân như huynh cũng không bằng một lão thái thái nữa...

Chống lại ánh mắt của nàng, khóe môi Úy Vân Kiệt hơi nhếch, trầm thấp hừ nhẹ: "Muội cũng biết, trên đời này nữ nhân có thể phân phó ta làm việc cũng chỉ có hai người."

"Hả?" Úy Tuệ khó hiểu: "Cái này còn phải chú trọng nữa à?"

Úy Vân Kiệt gật đầu: "Ừ."

"Hai người nào?" Úy Tuệ tò mò, trong lòng cũng buồn cười, thật là nam nhân yêu nghiệt quá đản, kêu hản nhóm lửa hản cũng có thể già mồm như vậy.

Đột nhiên Úy Vân Kiệt cúi đầu, để sát vào khuôn mặt thanh lệ như tiên của nàng, khóe miệng hơi cong, trầm thấp nỉ non: "Thứ nhất, dĩ nhiên là mẫu thân. Thứ hai thì..."

"Là ai?" Đối mặt với khoảng cách gần như vậy, đột nhiên Úy Tuệ cảm thấy đầu óc mơ hồ, mở to hai mắt, chỉ ngẩn ngơ nhìn đôi mắt đen sáng tỏ của hản.

Một đôi mắt sâu sắc như mực, lại phản chiếu bóng dáng nho nhỏ của nàng, như thế cũng để cho nàng thấy rõ được vẻ mặt của mình có bao nhiêu ngu ngốc.

Úy Vân Kiệt lẳng lẳng nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng một hồi lâu, thậm chí tới khi Úy Tuệ cảm thấy có phải hản đang đùa giỡn mình hay không thì không ngờ lúc này hản lại đột nhiên hơi cúi người, khuôn mặt

tuần tú cọ xát bên tai nàng, dường như nàng cảm giác được có vật thể mềm mềm ấm ấm đụng tới vành tai xinh xắn của nàng, trong chớp mắt giống như có một dòng điện chạy qua, khiến nàng run lên.

Lại nghe giọng nói nhỏ yếu ma khêu gợi của hắn ở bên tai: "Thứ hai, đó là thê tử tương lai của ta."

Thê tử tương lai?

Năm chữ này (tiếng Trung có năm chữ nhé) giống như ma chú, ở trong đầu Úy Tuệ đánh vài vòng, khiến cả người nàng ngẩn ra.

"Có ý gì?" Nàng mơ hồ hỏi một tiếng, hình như nghe tiếng thờ dài của hắn ở bên tai: "Ngốc."

"Có ý gì?" Nàng không hiểu, hơi nghiêng đầu, cố gắng nhìn rõ mặt hắn.

Úy Vân Kiệt hít sâu một hơi, đứng thẳng lên, vẻ mặt như là cực kỳ bất đắc dĩ: "Trước kia thấy muội theo đuổi nam nhân, cũng coi như dùng hết tâm tư, vì sao đột nhiên lại trở nên ngu ngốc chậm chạp thế?"

Ngu ngốc chậm chạp? Đôi mắt đen tuyền của Úy Tuệ trừng lớn, bất mãn nhìn hắn: "Ai ngu ngốc chậm chạp chứ hả? Huynh mới ngu ngốc chậm chạp đấy."

Nói xong, đột nhiên nàng nghĩ tới cái gì, ánh mắt cũng trở nên khinh thường.

"Thôi đi, huynh thật là... Không phải kêu huynh nhóm lửa sao? Nếu không biết thì nói thẳng ra là được, lại còn vòng vo như vậy, nói cái gì chỉ có hai nữ nhân có thể sai bảo huynh. Thôi, ta là muội tử của huynh, không thể sai bảo huynh, như thế, Đại thiếu gia, người qua chỗ mát mẻ bên kia nghỉ ngơi đi. Đừng ngăn cản ta làm việc."

Hay thật, không muốn làm việc thì thôi, lại còn đưa ra cái lý do quái đản đó.

Úy Vân Kiệt nghe nói, khuôn mặt tuyệt mỹ có dấu hiệu rạn nứt, không khỏi lắc đầu, khóe miệng nở nụ cười đùa cợt yếu ớt: "Quả nhiên ngu ngốc chậm chạp..."

"Còn dám nói?" Úy Tuệ lập tức rống hân.

"Hết thuốc chữa." Dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của nàng, Úy Vân Kiệt thờ ơ nói.

Úy Tuệ nghiêng răng, khuôn mặt nhỏ tròn đầy tức giận, trong đôi mắt to đen tuyền ánh lên hai ngọn lửa nhỏ, khiến người xem bất giác rung động.

"Tuệ Nhi." Đôi mắt Úy Vân Kiệt bất giác tối sầm, đáy mắt ẩn giấu cảm xúc khó có thể diễn tả.

Úy Tuệ lại nhìn không hiểu, chỉ coi hân khinh thường mình, bất mãn hừ: "Hừ, ta ngu ngốc chậm chạp mà ta có thể nấu ăn. Huynh ngay cả nhóm lửa cũng không biết, không phải huynh càng ngu ngốc chậm chạp hơn ta sao?"

Nói xong, nàng lại đắc ý huơ dao trước mặt hân, đắc ý nhướn mi, hừ nói: "Nhìn, một hồi cho huynh mở rộng tầm mắt."

Một tay ấn thân cá, một tay cầm dao, chỉ thấy cổ tay nàng khê động, con dao giống như có ma lực, nhanh chóng cắt thân cá, từng miếng từng miếng thịt cá rời ra, mỗi một miếng bằng kích cỡ, bằng độ dày, chỉ trong thời gian nháy mắt, nửa thân cá chỉ còn lại bộ xương.

Ánh mắt thâm thúy của Úy Vân Kiệt khê nheo lại, kỳ quái nhìn Úy Tuệ, môi mỏng khêu gợi mím chặt, nghi ngờ nhưng một chữ cũng không hỏi.

Úy Tuệ đưa lưng về phía hắn, không thấy rõ cảm xúc của hắn, chỉ vừa thu dọn lát cá, vừa thầm đắc ý, không nghe hắn mở miệng, còn cho rằng hắn bị tay nghề của nàng làm cho choáng váng hoảng sợ.

Không sai, Úy Vân Kiệt quả thật hoảng sợ, nhưng còn lâu mới đến tình trạng choáng váng, hắn chỉ lẳng lặng nhìn nàng bận rộn, trong đầu tự động hiện lên các loại hành động của Úy Tuệ trong mấy tháng này, cuối cùng đưa ra một kết luận rõ ràng.

Tiểu nữ nhân đang bận rộn trước mắt này không còn là tiểu thư bao cở ngang ngược lúc trước nữa, cho dù dung mạo chưa từng có bất kỳ thay đổi nào.

Như vậy, nàng sẽ là ai? Lúc nào thì bị người tráo đổi? Thế nhưng hắn lại không phát hiện ra một chút dấu vết nào...

Sau khi thu dọn xong lát cá, nàng quay người lại, Úy Vân Kiệt thành linh xuất hiện sau lưng, vừa quay qua, cả người giống như đang ôm ấp, thân thể lúi vào trong ngực hắn.

Mùi thơm quen thuộc vào mũi, trên mặt Úy Tuệ như bị phồng, vội vàng lui về sau hai bước, sau lưng đụng vào cạnh bàn, khiến nàng khẽ thở ra: "Ui da."

"Sao vậy?" Úy Vân Kiệt vội vươn tay kéo nàng, một tay đưa đến sau lưng nàng xoa nhẹ, trong mắt tràn đầy thân thiết: "Đụng vào rồi hả?"

"Ừm, ha ha, đừng xoa, nhột, nhột chết đi được." Hắn vừa đụng, cả người nàng uốn éo giống như con cá mắc câu.

Úy Vân Kiệt bất đắc dĩ dừng tay: "Đụng có đau hay không?"

"Đương nhiên đau rồi." Úy Tuệ lườm hắn một cái, hai gò má cũng bởi vì vừa rồi bị nhột không nhịn được cười mà trở nên ửng hồng rạng rỡ.

Úy Vân Kiệt nhìn nàng thật sâu: "Nhóm lửa đúng không?"

"Hả?" Úy Tuệ còn không kịp phản ứng hăn đột nhiên đổi đề tài.

Úy Vân Kiệt đã xoay người, tự giác đi tới bếp lò, thân thể cao lớn khẽ ngồi xổm xuống, nằm lên bó cỏ khô trên đất, nhét vào trong bếp, sau đó đánh hỏa chiết tử (hộp quẹt).

Động tác rất quen thuộc lão luyện nha, Úy Tuệ cũng rất kinh ngạc: "Huynh biết làm?"

"Muội còn có thể nấu ăn thì ta sẽ không sao?" Úy Vân Kiệt ngẩng đầu, trong mắt đầy ý cười sung sướng.

Úy Tuệ cười hì hì: "Cũng đúng." Nhưng đột nhiên lại cảm giác không đúng, hai mắt trừng lớn: "Huynh đang khen hay chê ta đây?"

"Dĩ nhiên là khen muội rồi, nha đầu... ngu ngốc." Đôi mắt hẹp dài của Úy Vân Kiệt tràn đầy ánh sáng lung linh, giống như là ánh mặt trời chiếu rọi.

Trái tim Úy Tuệ đột nhiên căng thẳng, thành thịch nhảy loạn, giống như người nào đó lén lút nhét một con thỏ say rượu vào trong ngực nàng vậy.

Không dám nhìn ánh mắt của hăn nữa, nàng hoảng sợ quay lưng lại, tiếp tục làm việc.

Nhưng cũng không biết tại sao, cũng không cách nào tùy ý tùy tiện như vừa rồi, cảm thấy được sau lưng có một ánh mắt cứ nhìn chăm chăm vào mình.

Tim, càng thêm nhảy loạn không ngừng, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Này." Tay nàng cầm dao, đột nhiên quay đầu lại, nghĩ muốn cảnh cáo hẳn không được nhìn mình nữa, nhưng không ngờ người ta lại đang thành thành thật thật nhóm lửa, tầm mắt cũng đang nhìn chăm chăm củi lửa trong lò.

Ánh lửa đỏ rực chiếu sáng khuôn mặt hẳn, càng thêm mị hoặc khôn cùng.

"Sao vậy?" Chắc do cảm nhận được tầm mắt của nàng, Úy Vân Kiệt vô tội quay đầu sang hỏi.

"A, không có gì." Người ta hoàn toàn không nhìn mình, Úy Tuệ chợt dạ không thôi, vội vàng quay lưng lại, hít một hơi thật sâu, lúc này mới phục hồi cảm xúc nghiêm túc làm việc.

Nhưng nàng không biết, sau lưng, một đôi mắt thâm sâu tràn đầy ý cười dịu dàng.

Chỉ chốc lát sau, nước trong nồi sôi lên, Úy Tuệ bỏ đầu cá đã ướp xong vào nồi.

"Chừng khoảng hai mươi phút là được." Nàng nói với Úy Vân Kiệt, sợ một mình hẳn ngồi nhóm lửa sốt ruột, cho nên mới giải thích một chút.

Nhưng không ngờ Úy Vân Kiệt nghe xong, càng thêm ngỡ ngàng: "Cái gì hai mươi phút?"

"A?" Lúc này Úy Tuệ mới nhớ tới canh giờ của cổ đại, vội vàng sửa lại: "Chính là ước chừng một khắc đồng hồ, tóm lại, khi nào chín ta lại nói cho huynh biết."

"À...." Úy Vân Kiệt nhẹ nhàng gật đầu.

Úy Tuệ lại đi băm thịt cá, dự định vò cá viên.

Kỹ thuật của nàng không tệ, nhưng cổ tay không đủ sức lực, lại còn không thể giữ lâu được, bầm một lát đã mệt mỏi, nên thả dao xuống, xoa tay.

"Để ta làm." Úy Vân Kiệt chủ động tới giúp đỡ.

"Ừ." Úy Tuệ tránh ra một bên, nhìn hắn cầm dao, thành thạo băm thịt cá, càng thêm kinh ngạc: "Trước kia huynh có từng làm qua đầu bếp không? Tư thế băm thịt thành thạo vậy."

Con người Úy Vân Kiệt lóe lên, không dám nói cho nàng biết tư thế băm người của hắn càng suýt (đẹp trai) hơn. (Ặc =.=|||)

Quả nhiên sức lực nam nhân lớn, không bao lâu sau, thịt cá trên thớt gỗ trở nên nhuyễn bần, vò thành viên rất tốt.

"Huynh thật lợi hại." Úy Tuệ giơ lên ngón tay cái với hắn theo thói quen, cười nói: "Một lát chiên chín sẽ cho huynh ăn trước."

"Đây xem như là phần thưởng?" Úy Vân Kiệt để dao xuống, đứng bên cạnh nhìn nàng vò cá viên.

Úy Tuệ vừa vò vừa gật đầu: "Đúng vậy, ta chiên cá viên rất ngon nha."

"Ồ." Đột nhiên tầm mắt của Úy Vân Kiệt liếc nhìn viền tai trơn bóng trắng nõn của nàng, giữa tuyết trắng mềm mại có một vết hồng vô cùng rõ ràng.

Hình dáng cánh hoa đào, lớn bằng hạt gạo, thường ngày Úy Tuệ thả tóc xuống nên không nhìn thấy, nhưng hôm này chắc là sợ nấu ăn đồ mờ hôi nên nàng buộc tóc lên cao, cho nên cánh đào này cũng rất rõ ràng.

Tâm Úy Vân Kiệt khê động, nếu là bị người thay xà đối cột (= treo đầu dê bán thịt chó), như vậy chỗ riêng tư này cũng coi như cực kỳ có tâm

kế.

Chỉ là, giả thì vẫn là giả.

Chợt, hần cúi đầu, đôi môi mềm mại hôn lên viền tai của nàng.

"A." Úy Tuệ còn không biết vì sao, chỉ cảm thấy thân thể của hần đột nhiên ngã vào mình, khiến nàng bị va vào nằm sấp trên bàn, mà môi của hần dán lên cổ mình.

"Sao lại thế này?" Không phải hần choáng váng chứ?

Nàng muốn quay đầu, lại nghe giọng nói lộ vẻ hơi suy yếu của hần: "Đầu ta choáng váng, muội đừng lộn xộn."

"Đầu choáng váng?" Úy Tuệ ngạc nhiên, có thể không động được sao? Chẳng lẽ để mặc hần đè nàng như vậy? "Vậy ta đỡ huynh ngồi xuống nghỉ ngơi một chút được không?"

"Không được." Toàn bộ thân thể cao lớn của Úy Vân Kiệt gần như đè trên người nàng, điều này khiến cho Úy Tuệ không thể nghĩ được gì, hơn nữa nàng cho rằng hần thật sự choáng váng khó chịu, cũng không dám lộn xộn đẩy ra.

Hơn nữa, hình như vì giữ khoảng cách nhất định với hần, nàng cố ý duỗi đầu ra phía trước, như vậy cũng khiến cho Úy Vân Kiệt có thể nhìn rõ hơn vết bớt ở viền tai của nàng.

Ngón tay thon dài từ từ duỗi tới, vuốt ve nơi đó.

Toàn thân Úy Tuệ đột nhiên cứng đờ, run giọng hỏi: "Huynh làm gì thế?"

Hần... Đang sờ nàng sao?

Không đợi nàng tỉnh hồn lại, Úy Vân Kiệt đưa miệng tới, môi mỏng khẽ mở, dùng sức cắn xuống làn da mềm nhẵn của nàng.

"A." Úy Tuệ hét thảm một tiếng, nước mắt chảy ra.

Hắn cắn nàng, hơn nữa còn cực kỳ dùng sức cắn, giống như muốn cắn xuống một miếng thịt mới bỏ qua.

Cũng bất chấp tất cả, theo bản năng Úy Tuệ dùng tay ngăn cản hắn, muốn vùng quyền đánh hắn.

Nhưng yêu nghiệt này đột nhiên đứng lên, vẫn ung dung nhìn nàng: "Ừm, tốt hơn nhiều."

"Cái... Cái gì tốt hơn nhiều?" Một tay Úy Tuệ che cổ, tay kia còn nắm thành quyền chưa đánh ra, chớp mắt to ngập nước, mờ mịt trừng hắn.

Úy Vân Kiệt tràn ngập áy náy nhìn nàng: "Thật xin lỗi, Tuệ Nhi, từ nhỏ thân thể ca ca không tốt, đầu thường xuyên choáng váng té xỉu gì gì đó, nhưng nhắc tới cũng kỳ, chỉ cần hơi dính máu thì lập tức có thể khôi phục bình thường."

"..." Còn có chuyện như vậy? Hắn xác định không phải đang gạt nàng? Hay là hắn là bộ tộc hấp huyết (hút máu)?

Lấy ngón tay xuống, giữa ngón tay còn dính một chút máu đỏ tươi, khoe miệng Úy Tuệ giật giật, thật sự bị cắn chảy máu rồi.

"Huynh nói thật?" Nếu là giả, một cắn này nàng không cắn trả thì nàng không mang họ Úy.

Úy Vân Kiệt gật đầu, vẻ mặt có chút uể oải và cô đơn: "Thật. Những năm này, bởi vì chuyện này, ta vẫn rất tự ti, cảm thấy rất khó mở miệng nói với người khác."

Nói xong, hắn đột nhiên duỗi hai cánh tay ra, ngón tay thon dài xinh đẹp giữ chặt đầu vai nhỏ bé và yếu ớt của Úy Tuệ, dùng sức nắm chặt, nghiêm túc thỉnh cầu.

"Tuệ Nhi, hôm nay uất ức muội, nhưng có thể giúp ca ca giữ bí mật này hay không."

"Hả?" Có phải ý của hắn là không ai biết hắn quái gờ hay không? Cho nên nàng cũng không thể nào biết được nó có phải thật hay không rồi hả?

Úy Vân Kiệt chớp đôi mắt mị hoặc, vô cùng vô tội: "Lớn như vậy, cho tới bây giờ ca cũng chưa bao giờ cầu xin muội, lần này coi như ca cầu muội, giúp ca giữ mật mũi, nếu không, để cho người khác biết tật xấu này của ca, sau này ca làm sao có thể gặp người nữa chứ?"

"Như vậy à." Úy Tuệ nghi ngờ nhìn hắn, thấy hắn nói rất thành khẩn, hình như là thật: "Nhưng làm sao huynh lại có tật cổ quái như vậy? Xem qua đại phu chưa?"

"Ai, không nhắc tới cũng được." Úy Vân Kiệt nặng nề thở dài, dễ dàng tránh câu hỏi của nàng, ngược lại, kéo nàng vào trong ngực, hai ngón tay kéo áo của nàng xuống, cẩn thận nhìn vết thương trên cổ nàng.

Vết hoa đào bởi vì dính máu, càng thêm điểm lệ vô song, mà xung quanh đó là một dấu răng thật sâu

Con ngươi hắn trầm xuống, vừa rồi thật sự dùng sức không thỏa đáng, cắn quá mạnh rồi.

Chỉ là, cái này khiến cho hắn càng thêm khó hiểu, nếu một người có thể làm giả cả vết bớt như thật mà nói thì cũng thật không thể tưởng tượng được.

"Đau không?" Hắn đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve vết thương.

Vốn là đau, nhưng vừa bị hấn sờ, Úy Tuệ chỉ cảm thấy tê rần, vội vàng nhảy ra, sợ hấn lại động kinh căn người.

"Không sao, huynh cũng không phải cố ý. lát nữa ta trở về phòng bôi chút thuốc là được." Úy Tuệ buồn bực nhìn hấn, chỉ mong lời hấn nói là thật, nếu không, thật là thiệt thòi lớn.

Úy Vân Kiệt gật đầu: "Được, còn chuyện gì không, ta giúp muội."

Úy Tuệ thật không muốn hấn giúp, nam nhân sẽ căn người khiến nàng cảm thấy nguy hiểm, nếu vừa rồi nàng đang đối mặt với hấn, hấn có thể trực tiếp căn cổ của nàng hay không đây?

Ngẫm lại đều cảm thấy khí lạnh chạy khắp người, chỉ là sao Trương ma ma còn chưa trở lại đây?

"Cũng không có gì chuyện, món ăn đã chuẩn bị xong, chút nữa trực tiếp nấu lên là được."

"Được, vậy ta giúp muội nhóm lửa." Úy Vân Kiệt khẽ cười nói.

Lần này sáng khoái như vậy? Úy Tuệ nhìn khuôn mặt như ngọc của hấn, cười: "Ca, hay là huynh trở về bồi nương và Nhạc Nhi đi, phòng bếp không thích hợp với huynh."

Thật, cho dù hấn sẽ nhóm lửa, sẽ băm thịt, nhưng một mỹ nam tuyệt sắc như vậy, khí chất toàn thân này thật sự không ăn nhập với phòng bếp tràn đầy mùi vị khói lửa.

"Muội đang ghét bỏ ta sao?" Đột nhiên, Úy Vân Kiệt khẽ nhú đầu mày, cười như không cười liếc nàng.

Trong bụng Úy Tuệ run lên, vội vàng xua tay: "Không có, sao ta có thể ghét bỏ huynh được."

"Vậy muối không cần ta?" Úy Vân Kiệt khoanh tay, ánh mắt u oán.

"Không có, ta muốn..." Úy Tuệ chỉ lo giải thích, đột nhiên ý thức được lời này sao lại kỳ cục như vậy.

"Hắc, không phải huynh nói trước à? Trên đời này chỉ có hai nữ nhân mới có thể phân phó huynh làm việc thôi. Lúc này huynh giúp ta làm việc, vậy phải tính là gì đây?"

Ánh mắt Úy Vân Kiệt trốn tránh, cười khẽ: "Ta tự nguyện, có tính hay không?"

"..." Úy Tuệ không nói gì.

"Được rồi, vậy huynh nhóm lửa đi, ta muốn nấu món ăn."

Bị hắt làm ầm ĩ một phen, trời cũng sắp tối, nàng nên nhanh lên, buổi tối chuẩn bị không ít món ăn, cũng không thể để người ta đợi lâu được.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỨNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Sum Vầy

Chỉ cần chuẩn bị nguyên liệu đầy đủ, Úy Tuệ nấu ăn cực kỳ nhanh, hướng chi kiểu bếp lò này có độ lửa rất tốt, một bếp chưng đầu cá băm tiêu, mười phút là có thể nghe được mùi thơm khiến người ta thèm chảy nước miếng.

Những món rau thì càng thuận tiện, đợi chảo nóng thì bỏ chút dầu, thêm chút gia vị, đổ rau vào trộn liên tục cho chín là được.

Chưa tới một canh giờ, Úy Tuệ đã chuẩn bị tốt tất cả các món ăn, dọn dẹp một khoảng trống trên bàn rồi đặt lên đó, sau đó tập trung tinh thần chiên cá viên.

Chiên cá viên cũng cần kỹ thuật, cần khống chế tốt độ lửa, không thể quá già, cũng không thể quá yếu, phải chiên đến ngoài giòn trong mềm, chua ngọt thích hợp là tốt nhất.

Bởi vì lúc trước món cá kho tàu dùng phần lớn thịt cá, thịt cá còn lại cũng làm được khoảng chừng hai mươi viên cá, cho nên có thể chiên trong một lần.

Úy Tuệ dùng một cái tô đựng, phía trên đậy bằng cái đĩa gốm sứ, sợ nguội ăn không ngon.

"Đều chuẩn bị xong?" Úy Kân Kiệt đứng dậy, tựa vào bên cạnh bếp, nhìn chăm chăm những món ăn nàng đã làm xong mà ngẩn người.

"Ừ." Úy Tuệ hơi nghiêng đầu, liếc hắt một cái, lúc này sắc trời đã tối hắt, dung nhan tuấn mỹ của hắt hơi mơ hồ, nhưng đôi mắt đen sáng rực kia lại đẹp như sao, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Úy Tuệ rất không có khí phách xoay mặt, tiếp tục nhìn thức ăn trên bàn: "Cứ bưng qua như vậy sao? Sẽ rất mau nguội."

"Muội ngăn người vì điều này?" Úy Vân Kiệt buồn cười, vừa đi đến một góc phòng bếp lấy ra hai cái hộp đựng thức ăn đưa cho nàng.

"A, cái này." Úy Tuệ khẽ vỗ ót, thầm bực mình tại sao lại không nghĩ tới, mỗi lần ăn cơm, bọn nha hoàn đều dùng cái này đưa cho mình mà.

"Được, mau chắt vào." Úy Tuệ mở một hộp đựng thức ăn, nhanh nhẹn bỏ từng món ăn đã làm xong để vào bên trong, vừa có chút bất mãn: "Trương ma ma nói một lát sẽ trở lại, ài, nếu không đến cũng phải phải một người đến nhìn chứ, thật sự không sợ ta không cẩn thận thiêu cháy phòng bếp sao?"

"Có ta ở đây, họ sợ cái gì." Úy Vân Kiệt nói, vừa giúp nàng dọn dẹp.

"Huynh đi xới cơm." Úy Tuệ phân phó hắt: "Ừm, biết làm sao để xới chứ?"

Úy Vân Kiệt vừa mới chuẩn bị đi làm, nghe nàng hỏi như vậy, đứng nguyên tại chỗ, đưa mắt dò xét nàng: "Không bằng, Tuệ Nhi muội muội dạy ta vậy?"

"Ừm, không biết xới cơm sao? Rất đơn giản nha." Sau khi chuẩn bị tốt hộp đựng thức ăn, đặt nắp lên, Úy Tuệ xoay người muốn dạy hắt, nhưng khi chạm đến ánh mắt trêu đùa của hắt, tim nháy dừng, hung hăng lườm hắt một cái.

"Huynh hư hỏng."

Úy Vân Kiệt ha ha cười nhẹ: "Sao lại hư hỏng?"

"Không thèm nghe huynh nói nữa." Úy Tuệ nghiêng răng, trực tiếp đi tới bên bếp xối cơm, lúc này Trương ma ma dẫn mấy người nha hoàn đến đây.

Vừa nhìn trong phòng mờ tối, Nhị tiểu thư đang xối cơm trên bếp, Đại thiếu gia dính vào bên bếp nghiêng đầu nhìn nàng, một màn này khiến mấy người hơi sững sờ.

Nhưng hiển nhiên cũng không suy nghĩ nhiều.

"Nhị tiểu thư, lão nô đã tới trễ." Trương ma ma vội vàng đi lên muốn giúp đỡ.

Úy Tuệ giao công việc xối cơm cho bà, sau đó chỉ vào hộp đựng thức ăn trên bàn, nói với mấy nha hoàn kia: "Thức ăn đều ở bên trong, đưa đến phòng phu nhân đi."

"Vâng" Mấy nha hoàn mang hộp đựng thức ăn rời đi.

Bên này Úy Vân Kiệt nghi ngờ hỏi: "Muội không đi sao?"

"Đi chứ." Úy Tuệ gian xảo cười một tiếng, nhích lại gần hần thấp giọng nói: "Hộp thức ăn đó rất nặng."

"À...." Úy Vân Kiệt hiểu rõ hừ một tiếng, sau đó đột nhiên đưa tay cầm tay nàng: "Đi thôi, đừng để mọi người chờ."

"A." Hần lôi kéo nàng làm gì? Nàng có thể tự đi mà.

Phía sau, nghe được Úy Tuệ kinh hô, Trương ma ma cực kỳ kinh ngạc, quay đầu nhìn lại, Đại thiếu gia nắm tay Nhị tiểu thư, chuyện này...

Trái tim Trương ma ma nhanh chóng nhảy mấy cái, đầu tiên nghĩ đến không phải là chuyện Đại thiếu gia và Nhị tiểu thư luôn luôn không hợp nhau, mà là Đại thiếu gia nắm tay Nhị tiểu thư hình như có chút không ổn, dù sao tuy hân và Nhị tiểu thư không phải huynh muội ruột nhưng vẫn phải có chút quy cũ chứ.

Nhị tiểu thư không biết quan hệ này, nhưng Đại thiếu gia chắc chắn hiểu làm sao lại như vậy?

Trương ma ma đang suy nghĩ, một nha hoàn chạy vào: "Trương ma ma, cơm chín chưa?"

"A, tốt lắm, tốt lắm." Trương ma ma vội vàng chuẩn bị cơm.

—

Bị Úy Vân Kiệt vẫn nắm tay dắt đi, Úy Tuệ rất không được tự nhiên, may mà sắc trời tối đen, đoạn đường này cũng không có nhiều người, không cần lo lắng bị người nhìn thấy.

"Này, buông ra, bản thân ta cũng không phải không biết đi." Một đường này, nàng không ngừng lặp lại câu này, cái bụng đều sắp vỡ ra, buồn bực chính là yêu nghiệt này dầu muối đều không thấm, nàng giãy giụa đều không tránh được.

"Úy Vân Kiệt, ta muốn đi tiểu mà." Cuối cùng, thật sự không nhịn nổi, Úy Tuệ gầm lên với hân.

Vốn lúc nấu cơm nàng đã có chút mắc, chỉ là lúc nàng làm việc không muốn bỏ dở nửa chừng, lúc này mới hoàn thành, đợi nha hoàn mang hộp thức ăn đi, nàng mới nhớ tới muốn đi giải quyết, không ngờ Úy Vân Kiệt nắm tay nàng đi.

Buồn bực mà.

Cần phải buộc một thực nữ tao nhã như nàng nói những lời như vậy, đáng ghét.

Quả nhiên, lời này cực kỳ hiệu quả, Úy Vân Kiệt đột nhiên dừng bước, ngơ ngẩn quay đầu, ngạc nhiên nhìn nàng chăm chăm, môi hơi giật giật.

"Nhìn cái gì chứ? Người có ba gấp, chẳng lẽ huynh không đi tiểu?" Nhìn bộ dạng nén cười đến hồng của hắn, Úy Tuệ tức lên, đột nhiên hất tay hắn ra chạy đi, nhưng chạy được hai bước nàng lại cảm thấy không đúng, chỉ đứng tại chỗ kêu hắn.

"Nhà xí gần đây ở đâu?"

Vẻ mặt Úy Vân Kiệt cố gắng duy trì tốt cuộc bị rách ra, không nhịn được cười lên ha hả.

Đầu Úy Tuệ đầy hắc tuyến, cân nhắc phải nhanh tới hỏi mẫu thân hay là tới bụi cỏ gần đây...

Nàng thật không nhịn nổi.

"Đi theo ta."

Úy Vân Kiệt coi như có lương tâm, sau khi cười xong, hào phóng đi trước dẫn đường.

Úy Tuệ ôm bụng, nhắm mắt theo đuôi, trong đầu sớm mang yêu nghiệt ra mắng mấy trăm lần, đều tại hắn làm hại, nếu không thì cũng không đến nỗi này.

Khó khăn đến chỗ nhà xí, Úy Tuệ đâm đầu đi vào.

Úy Vân Kiệt đứng chờ bên ngoài, chờ rồi chờ lại cảm thấy không đúng.

Nữ nhân đi nhà xí, hắt một Đại lão gia chờ bên ngoài, truyền ra ngoài thật không hay ho.

Huống chi, hắt chưa từng làm những chuyện như vậy!

Xoay người muốn đi, cũng không ngờ bên trong truyền tới tiếng la bực tức của Úy Tuệ: "Phiền toái, mang cho ít giấy súc."

Úy Vân Kiệt lão đảo một cái...

—

Cuối cùng thu thập xong, đi trên đường, Úy Tuệ nghiêng răng ken két, nhìn khuôn mặt tao nhã vô song của Úy Vân Kiệt, càng thêm cào tim cào phổi muốn đi lên cào một cái.

"Ai da, Đại thiếu tía, Nhị tiểu thư, hai người đi đâu vậy? Phu nhân phái người tìm đấy."

Trương ma ma nghênh đón tại cửa viện, nhìn thấy hai người bọn họ, vui mừng chạy thẳng tới.

"Có chút việc chậm trễ." Úy Tuệ cười khan, khóe mắt không tự giác nhìn Úy Vân Kiệt, chỉ cảm thấy mặt hắt không chút thay đổi, nhưng khóe môi xinh đẹp kia lại khẽ cong lên độ cong hài hước.

Quả nhiên, hắt đang cười mình.

Hừ, hung hăng trừng mắt nhìn hắt, Úy Tuệ đi nhanh vào trong viện.

Trương ma ma nghi ngờ nhìn đôi huynh muội này, trong lòng lại thêm một tầng tâm tư.

Đi vào trong nhà, Tiêu Minh Ca và Nhạc Nhi đều ngồi cạnh bàn, một bàn toàn là đồ ăn, ai cũng chưa động vào, chờ hai người tiến vào thì trên

mặt nàng lộ ra tươi cười, vội vàng hỏi: "Kiệt Nhi, Tuệ Nhi, hai đứa con đi đâu vậy? Thức ăn đã mang lên được một lúc rồi đấy."

"Có chút việc chậm trễ." Úy Tuệ cười ngồi xuống, vừa phân phó nha hoàn: "Đi mời Đại tỷ tỷ đến đây. Không để gì ta mới xuống bếp nấu ăn, nàng phải nếm thử một chút."

"Ừ." Tiêu Minh Ca chỉ mong sao nàng có thể thân thiết với Úy Như Tuyết, vội vàng phân phó: "Nhanh đi mời Đại tiểu thư tới đây."

"Vâng" Hai nha hoàn đi ra ngoài.

Bên này, Úy Vân Kiệt tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Úy Tuệ.

Thân thể Úy Tuệ hơi cứng đờ, quay đầu liếc hắn một cái, khẽ cắn cắn môi, nơi này có nhiều vị trí như vậy, hắn ngồi bên cạnh nàng làm chi?

"Mẹ, trước rót rượu mà ta mang đến cho mọi người đi." Úy Vân Kiệt nói.

Tiêu Minh Ca nói: "Đang bảo người hâm nóng."

"Còn có rượu uống?" Úy Tuệ không tự chủ liếm môi, nàng cũng rất thích uống rượu, huống chi đêm nay còn có mấy món ăn nhắm rượu nữa mà.

Chỉ là, đợi một lúc lâu cũng không thấy Úy Như Tuyết tới, Úy Tuệ có chút sốt ruột, thầm nghĩ nha đầu kia sẽ không phải còn chưa trở lại chứ?

Quả nhiên, không bao lâu, hai nha hoàn trở lại bẩm báo, nói là Đại tiểu thư không có ở đó, bọn hạ nhân cũng không biết nàng đi đâu, dĩ nhiên cũng không biết lúc nào nàng về.

"Nha đầu không có lộc ăn." Úy Tuệ hơi thất vọng, nghĩ muốn chờ cho nàng chút thức ăn, nhưng lại không biết khi nàng về, huống chi để

nguội thì sẽ không ngon nữa.

Thôi, chờ hôm nào nàng rảnh rồi, nàng lại nấu cho nàng ấy ăn vậy.

"Vậy chúng ta ăn trước nhé?" Tiêu Minh Ca hỏi ý kiến Úy Tuệ.

"Ừm." Úy Tuệ rất nhanh quét sạch cảm giác mất mát khi không có sát thủ tỷ tỷ, ân cần gắp cá viên chiên cho Nhạc Nhi: "Nhạc Nhi, đây là cá viên chiên mà tỷ tỷ cố ý làm cho đệ, đệ nếm thử, nóng ăn mới ngon."

Nhạc Nhi còn chưa tự mình động thủ nếm qua, chỉ nhìn cá viên chiên vàng rộm, ngửi mùi thơm phức mê người, mặt mày cong cong, hiển nhiên hẳn vô cùng yêu thích.

"Đây." Úy Vân Kiệt sẵn sóc cầm đũa gắp một viên, đưa tới bên môi hẳn: "Nếm thử, trước cắn một miếng nhỏ, cẩn thận nóng."

Nhạc Nhi nghe lời há miệng, cắn một miếng nhỏ, nhẹ nhàng nhai hai cái, rốt cuộc trên mặt cũng lộ ra nụ cười vốn thuộc về tuổi của hài tử.

"Hắn thích ăn." Úy Tuệ mừng rỡ.

Tiêu Minh Ca cũng hết sức vui mừng, đưa tay vỗ vỗ Úy Tuệ, ánh mắt tràn đầy biết ơn: "Tuệ Nhi, đều là công lao của con."

Nếu không, sao nàng có thể nhìn thấy Nhạc Nhi tươi cười.

"Hắc hắc." Úy Tuệ xấu hổ cười hai tiếng, cũng cầm đũa lên, nghĩ tới thay mẫu thân gắp thức ăn.

"Nương, mẹ có thể ăn cay được không?"

"Ừ." Tiêu Minh Ca gật đầu: "Trước kia nương cực kỳ thích ăn cay, nhưng..."

Về sau về sau, nàng luôn muốn ăn ngọt, dù cho cảm thấy thứ đó ngọt ngấy.

"Vậy thì tốt, con cũng thích ăn. Hơn nữa là không cay không vui đấy." Úy Tuệ vui vẻ giống như tìm được tri kỷ.

Bên cạnh, Úy Vân Kiệt đứng lúc ném cho nàng ánh mắt đùa cợt: "Trách không được, thì ra là một Tiểu Lạt Tiêu (trái ớt nhỏ)."

"Hừ." Úy Tuệ hất cằm xinh đẹp: "Huynh chưa nghe nói qua sao? Không ăn lạt tiêu không phải hảo hán."

"Thật đúng là chưa nghe nói qua." Úy Vân Kiệt khẽ nhú đầu mày.

Tiêu Minh Ca cũng cười: "Thật đúng là lần đầu tiên nghe lời này, chẳng lẽ, có thể ăn lạt tiêu thì sẽ trở thành hảo hán sao??"

"Tất nhiên, nương, chúng ta đều là hảo hán, nếm thử một chút món đầu cá bằm tiêu này, vốn tưởng rằng mẹ sợ ăn cay, hôm nay con cho hơi ít. Nhưng lần sau con có thể cho nhiều chút, đảm bảo nương ăn xong sẽ nghiện." Úy Tuệ nói xong, gấp cho Tiêu Minh Ca một ít thịt ngon nhất trên đầu cá.

"Con cũng ăn đi, thịt này non mềm." Tiêu Minh Ca lại không nỡ, gấp bỏ trở lại cho Úy Tuệ.

Úy Tuệ buồn cười: "Nương, chúng ta không có gì ăn sao chứ? Chỉ là một món ăn mà thôi, mẹ thích ăn, về sau mỗi ngày con sẽ nấu cho mẹ ăn."

"Hài tử này." Tiêu Minh Ca bị nàng nói nỡ nộ cười.

Úy Tuệ lại gấp cho nàng miếng cá, còn nữa, nàng thích ăn nhất là cá kho tàu.

Tiêu Minh Ca nếm từng món, vui vẻ nói hương vị quá tuyệt vời, ngay cả tay nghề của Trương ma ma cũng kém xa.

Lúc này Úy Tuệ mới nhớ tới, vội hỏi: "Trương ma ma đâu?"

"Đi hâm rượu rồi." Tiêu Minh Ca nói.

Úy Tuệ vội kêu nha hoàn đi gọi, tuy Trương ma ma là hạ nhân, nhưng đối xử với Tiêu Minh Ca như hài tử ruột thịt vậy, hơn nữa bà chưa bao giờ gả cho người khác, cũng không có người nhà.

Tiêu Minh Ca và hài tử của nàng chính là người nhà của bà.

Mà đêm nay cả nhà ăn cơm, sao có thể thiếu bà được chứ.

Trương ma ma rất nhanh mang theo rượu đã hâm nóng tới, Úy Tuệ đứng lên, kéo bà ngồi xuống bên cạnh, cứng rắn chen vào giữa nàng và Úy Vân Tuệ.

"Trương ma ma, lần đầu tiên ta xuống bếp, dù thế nào thì bà cũng phải nếm thử, cơ hội khó gặp đấy..."

Tay cầm đũa của Trương ma ma hơi run, hiển nhiên thụ sủng nhược kinh (được cưng mà sợ) không thôi.

Tiêu Minh Ca vui mừng cười: "Nơi này không có người ngoài, ma ma, bà cứ ngồi ăn chung với chúng ta đi, bà cứ an tâm nhận tâm ý của Tuệ Nhi."

Trương ma ma kích động hốc mắt nóng lên, một câu cũng không nói nên lời, chỉ không ngừng gật đầu.

Úy Tuệ lại giúp bà gấp chút thức ăn, Trương ma ma lại càng thêm ghen ngào: "Nhị tiểu thư." Hiện tại thật là một người hiểu chuyện ấm lòng mà.

Người một nhà vây quanh một chỗ, uống rượu dùng bữa, không khí hòa hợp.

Mà đối với thức ăn nàng làm, mỗi người đều khen không dứt miệng, ngay cả Úy Vân Kiệt cực kỳ kén chọn, vậy mà đôi đũa cũng không dừng lại, mỗi một món ăn hắn đều nếm qua, chỉ cảm thấy so với bất kỳ món gì hắn từng nếm qua đều hấp dẫn hơn.

Thấy mọi người ăn vui vẻ, Úy Tuệ cực kỳ hài lòng, rượu cũng uống hơi nhiều, may mà Tiêu Minh Ca ngăn cản, lúc này mọi người mới không tới trình độ say rượu.

Chỉ là bữa cơm này ăn hơn một canh giờ, tại nơi này của Tiêu Minh Ca cũng là có một không hai.

Ăn xong cơm tối, Tiêu Minh Ca phân phó nha hoàn đưa tỳ đệ Úy Tuệ trở về, nhưng Úy Vân Kiệt chủ động nhận nhiệm vụ này, điều này khiến cho Tiêu Minh Ca cực kỳ vui vẻ.

Tiêu Minh Ca tự mình đưa bọn họ đến cửa viện, nhìn theo bóng dáng ba huynh muội chìm vào trong bóng đêm, lúc này mới lưu luyến quay về phòng.

Trương ma ma bồi bên cạnh của nàng, cũng khen không ngớt miệng: "Thật là một hài tử hiếu chuyện lại hiếu thảo."

"Đúng vậy." Tiêu Minh Ca cười, nhớ lại những điều Úy Tuệ nói lại càng vui vẻ hơn.

Bên kia, Úy Tuệ đi tới nửa đường, đã nghĩ tự mình đi về, nhưng Úy Vân Kiệt không đồng ý, hắn kiên trì đưa Nhạc Nhi về xong, sau đó hắn lại đưa nàng.

"Cũng không xa, hơn nữa đoạn đường này đều đốt đèn." Kỳ thật Úy Tuệ không dám gặp Thượng Quan Tể Nguyệt, lần đó lạc mất Nhạc Nhi khiến trong lòng nàng vẫn còn hồ thẹn.

"Không được." Úy Vân Kiệt bá đạo kiên trì, giống như sợ nàng chạy, thế nhưng bắt lấy tay nàng.

Úy Tuệ không vừa ý: "Huynh buông ta ra, cùng lắm thì ta và huynh cùng đưa Nhạc Nhi về là được."

"Dài dòng." Úy Vân Kiệt giống như không vui liếc nàng một cái, thật sự buông nàng ra, dắt Nhạc Nhi đi ở phía trước.

Úy Tuệ hung hăng trừng mắt với bóng lưng của hắn, lại còn làm mặt quỷ, không ngờ một màn này bị Nhạc Nhi đúng lúc quay đầu lại bắt quả tang tại trận.

Vẻ mặt tiểu tử kia ngạc nhiên, nhưng giống như lại cảm thấy rất thú vị.

Hắn cứ nghiêng đầu như thế, hai mắt mở thật to nhìn nàng.

Úy Tuệ bị nhìn xấu hổ, vội vàng chạy chậm đuổi theo, đi bên cạnh Nhạc Nhi, không ngờ tiểu gia hỏa này lại nghiêng đầu qua nhìn mình, dường như vẫn muốn thấy bộ dạng làm mặt quỷ của mình.

"Khụ." Úy Tuệ không thể không cố làm ra vẻ đứng đắn, bộ dạng thực nữ.

Không lâu sau, ba người tới chỗ Thượng Quan Tể Nguyệt .

Úy Tuệ chỉ đứng ở ngoài viện, không hề đi vào, chỉ để cho một mình Úy Vân Kiệt đưa Nhạc Nhi vào trong.

Lúc Úy Vân Kiệt trở ra, ánh mắt chứa giấu cợt nhả: "Không ngờ cũng có lúc muội sợ người khác?"

"Không phải ta sợ hấn." Úy Tuệ bất đắc dĩ phản bác, nàng chỉ là... Áy náy chuyện Nhạc Nhi mất tích? Hình như cũng không hấn vậy, cũng có lẽ còn sợ hãi cảm giác bị hấn từ chối xa cách thôi.

Úy Vân Kiệt nhìn nàng thật sâu, cũng không hỏi nhiều, xoay người rời đi.

"Ài." Úy Tuệ đuổi theo, yên lặng đi bên cạnh hấn.

Hai người cũng không nói thêm câu nào, bóng đêm yên tĩnh như vậy.

Mãi cho đến viện của Úy Tuệ, Úy Vân Kiệt mới dừng lại.

Úy Tuệ nhìn hấn, mỉm cười: "Cám ơn."

"Vào đi thôi." Hấn đứng ở cửa viện, đưa mắt nhìn nàng đi vào.

Úy Tuệ trở về nhà, nằm úp sấp trong cửa sổ nhỏ, len lén nhìn ra ngoài, thấy Úy Vân Kiệt xoay người rời đi, không khỏi nở nụ cười.

Kỳ thật người ca ca này cũng không giống trong sách viết là phế vật quần là áo lượt, những thứ khác không nói, kỳ thật hấn đối với đệ đệ muội muội vẫn rất tốt.

Hơn nữa nhìn hấn chăm sóc tỉ mỉ dứt Nhạc Nhi ăn cũng không thua gì Thượng Quan Tể Nguyệt.

Nghĩ tới, ca ca đệ đệ còn có mẫu thân, cả nhà cũng coi như vui vẻ hoàn thuận, thật tốt.

Chỉ là, không biết Úy Như Tuyết đi đâu, nàng nói muốn cho Úy lão phu nhân chút lợi hại, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Ai, nha đầu kia có chuyện gì buồn bực cũng đều để trong lòng không nói, thật muốn gấp chết người mà.

Nhưng nói đến, Úy Như Tuyết thật đúng là con cú mèo, khi trời tối chờ Úy Tuệ ngủ nàng lại tới.

Khi Úy Tuệ mở đôi mắt ngái ngủ ra, thấy ánh mắt Úy Như Tuyết có ý cười thì thực sự muốn cào người.

"Ta đang nằm mộng sao? Trời còn chưa sáng mà?"

"Ừ, ta đói rồi." Úy Như Tuyết đứng ở đầu giường, nhìn nàng chăm chăm, chỉ nhàn nhạt nói một câu.

"Đói bụng?" Úy Tuệ mơ mơ màng màng, trong nháy mắt tính khí rời giường bị một câu nói mềm mại đáng thương của nàng ấy đánh tan, nàng ngồi dậy nghi ngờ nhìn nàng ấy: "Chưa ăn cơm?"

"Ừ." Úy Như Tuyết gật đầu.

"Đưa y phục trên ngăn tủ cho ta." Úy Tuệ liếc nàng, phân phó.

"Làm gì?" Úy Như Tuyết ném y phục cho nàng.

"Nấu cho tử." Úy Tuệ cũng không có thói quen sai bảo nha hoàn, huống chi đêm hôm khuya khoắc kéo người từ trong chăn ra, thật sự quá vô nhân đạo. (Tỷ đang chửi Tuyết tử vô nhân đạo đấy à :)))

Úy Như Tuyết khẽ nhướn đôi mày thanh tú: "Hiện tại?"

"Đừng hy vọng có món gì ngon, cơm tối gọi tử nhưng không thấy, ai bảo tử cả ngày chạy loạn, cũng không nói khi nào trở về, ta cũng không có chữa phần cho tử. Huống chi đã trẻ thế này, còn có thể làm gì chứ?"

Úy Tuệ vừa mặc y phục vừa quở trách nàng, xong xuôi mang giày vào, lúc ra ngoài phát hiện nàng không nhúc nhích, quay đầu nhìn nàng, nói: "Có muốn ăn mì sợi hay không? Nhanh nhất cũng chỉ có cái này."

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Ăn Ngay Nói Thật

Úy Như Tuyết giật mình tại chỗ: "Giờ muội đi làm?"

"Không phải tỷ dối bụng sao?" Úy Tuệ buồn bực nhìn nàng, thấy nàng vẫn đứng ngốc ở đó, chỉ đành phải quay lại kéo tay nàng ra ngoài.

"Đi mau, ta sắp chết rét rồi này, thật là giày vò người ta mà, lần sau còn dám đến đây vào nửa đêm, cẩn thận ta ném tỷ ra ngoài."

Nghe nàng căn nhắc nghiêng lợi nói, Úy Như Tuyết cười khẽ: "Vậy muội nên luyện nhiều một chút, theo bản lĩnh hiện giờ của muội thì có mười người như muội cũng không phải là đối thủ của ta."

"..." Nha đầu này, còn biết nói đùa nữa hả?

"Hừ, tỷ đợi, sớm muộn cũng có một ngày ta còn lợi hại hơn tỷ nữa."
Úy Tuệ quát.

Úy Như Tuyết nhìn bộ dạng giương nanh múa vuốt của nàng, hé miệng cười: "Được, chỉ là, trước tiên muội phải tìm được một sư phụ lợi hại hơn ta mới được."

"Không phải tỷ à?" Úy Tuệ nghi ngờ nhìn nàng "Tỷ đã nói muốn dạy ta luyện võ, chẳng lẽ dối ý rồi hả?"

"Vậy muội muốn thắng ta thì phải đợi đến ngày nào?" Úy Như Tuyết buồn cười nói ra sự thật: "Ta lớn hơn muội không bao nhiêu, căn cơ tốt hơn

muội, còn muội..."

Nàng đánh giá trên dưới Úy Tuệ, lại ngừng mi nói: "Nhìn thân thể này của muội, mê hoặc nam nhân thì đủ rồi, luyện võ thì sợ là kém một chút."

"Không thích hợp?" Úy Tuệ vung tay múa chân: "Cảm giác rất linh hoạt mà."

"Nếu muốn luyện đến thân thủ như ta hiện giờ, ít nhất mười năm." Úy Như Tuyết giờ mười ngón tay với nàng.

"Mười... Mười năm?" Úy Tuệ kinh hãi, cho dù một năm sợ nàng còn không có kiên nhẫn: "Thôi, mười năm mới có thể đạt tới thân thủ hiện tại của tỷ, mà trong mười năm đó tỷ còn không biết tiến bộ đến cái dạng gì nữa. Đến lúc đó ta còn đánh lại tỷ sao?"

"Ừ, đây là tự nhiên." Úy Như Tuyết đối với cái này rất có lòng tin.

Úy Tuệ ghen lời, liếc nàng một cái: "Còn muốn ăn mì nữa hay không?"

"Cho nên nói, muội nên tìm một sư phụ lợi hại hơn." Úy Như Tuyết nhỏ giọng lầm bầm.

Úy Tuệ lại nghe rất rõ ràng, gật đầu: "Cái này có lý, chỉ là, trừ tỷ ra ta cũng không biết ai lợi hại hơn nữa. Hơn nữa ai thềm làm sư phụ của ta chứ."

"Ồ." Úy Như Tuyết nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng, có lẽ vì vừa rời giường, hai gò má đỏ hồng, đôi mắt sáng như ngọc, đôi môi đỏ mọng như cánh hoa, càng thêm ngây thơ động lòng người, không khỏi cười: "Không bằng muội mở luận võ chiêu sư đi? Lấy tư sắc của Nhị tiểu thư muội, sợ là có người liều mạng cũng muốn tới dạy muội đấy."

"Ha." Úy Tuệ giống như phát hiện một vùng đất mới, ngạc nhiên trừng mắt nàng: "Tỷ có phát hiện ra không?"

"Cái gì?" Úy Như Tuyết sững sốt.

Vẻ mặt Úy Tuệ cổ quái, mang theo tìm tòi nghiên cứu: "Tỷ mà lại biết nói giỡn chế nhạo người khác? Nói một chút, tới cùng là ai đã tới thay đổi tỷ? Hắc hắc, người đó nhất định là nam nhân đúng không?"

"Nói bậy." Sắc mặt Úy Như Tuyết hơi đỏ lên, vội vàng kéo nàng ra cửa: "Ta đói rồi, nấu mì nhanh lên."

"Ha, bị ta đoán trúng rồi." Nhìn vẻ mặt của nàng thì Úy Tuệ đã hiểu rồi.

Chỉ là, rốt cuộc là dạng người gì có thể khiến cho một nữ nhân lạnh lùng phải đỏ mặt? Thật tò mò mà, nhưng mà kế tiếp, mặc cho Úy Tuệ nói đến treo mồm, thậm chí lấy các loại mỹ thực ra hấp dẫn đều không đạt được nửa chữ tin tức gì từ trong miệng Úy Như Tuyết.

"Đồ keo kiệt." Úy Tuệ vừa nhào bột vừa bất mãn nhìn nàng, vẫn chưa từ bỏ ý định: "VẬY, ít nhất tỷ cũng nên nói hăn lớn lên có đẹp trai hay không chứ?"

"Cái này?" Úy Như Tuyết thật đúng là gặp nạn mà, ở trong mắt nàng, sắc tức là không, khuôn mặt có dễ nhìn đi nữa thì cũng sẽ có một ngày già đi, huống chi nàng yêu hăn sao? Nàng chưa từng nghĩ, chỉ là thỉnh thoảng sẽ nhớ tới một cái chớp mắt động lòng mà thôi, trừ cái đó ra, cũng không còn gì nữa.

"Nhất định rất tuần tú, có đúng hay không?" Ngay lúc nàng đang sững sờ, đột nhiên Úy Tuệ sáp lại, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hăng hái bất quá.

Úy Như Tuyết vô tội chớp mắt: "Cái gì rất tuần tú?"

"Chính là nam nhân tử chọn trúng đấy." Úy Tuệ híp mắt cười lấy lòng: "Tỷ, nói nghe một chút thôi, ta cũng có thể giúp tỷ tư vấn."

"Muội suy nghĩ nhiều rồi. " Úy Như Tuyết liếc nàng, nàng thật sự không có hứng thú với nam nhân như nha đầu này.

"Gào." Úy Tuệ bất mãn phát ra tiếng hú của một con thú nhỏ, biết miệng của tử tử kín kẽ, lại thêm trời sắp sáng rồi, đành phải từ bỏ, ngoan ngoãn nhào bột, cán bột, bỏ vào nồi.

"Ai, nhóm lửa đi." Úy Tuệ muốn rửa cái xanh, phân phó Úy Như Tuyết bên cạnh nhóm lửa.

Úy Như Tuyết đáp một tiếng, đi tới bếp lò, nhưng chỉ sừng sờ nhìn đám cỏ khô bên cạnh.

"Sao vậy?" Úy Tuệ cầm trong tay hai cây cái xanh tươi non, hỏi.

Úy Như Tuyết ngẩng đầu, mờ mịt: "Đốt thế nào?"

"Không phải chứ?" Đầu Úy Tuệ đầy hắc tuyến, ngay cả cái tên thiếu gia quần là áo lượt Úy Vân Kiệt còn biết nữa là: "Trước năm cỏ khô, dùng hỏa chiết tử đốt, sau đó đưa vào trong bếp là được rồi."

"À." Úy Như Tuyết gật đầu, nghe lời làm theo, nhưng không ngờ đám lửa bốc lên, bó cỏ khô cháy hừng hực, nàng vội vàng ném vào trong bếp, không ngờ lại rút xuống, bắn vào củi khô bên cạnh, lập tức toàn bộ củi khô dưới bếp lò đều cháy.

Úy Như Tuyết không khỏi kêu lên, vội vàng dùng chân đạp lên.

Úy Tuệ đang rửa rau trong bồn nước, nghe thấy phía sau có tiếng la rối loạn, quay đầu nhìn thì hoảng sợ, một mảnh đỏ rực, mà Úy Như Tuyết

lại đặt mình trong đó, một cước lại một cước đá đám lửa ra ngoài cửa.

"Sặc." Úy Tuệ nhìn đến choáng vàng: "Tỷ làm gì đấy?"

"Ném mấy thứ này ra ngoài, nếu không phòng sẽ cháy mất." Đá đi một cây củi cháy cuối cùng, lúc này Úy Như Tuyết mới hỗn hển dựa vào bếp đen tuyền bên cạnh thờ, sau đó nhìn Úy Tuệ đang trừng đến sắp rớt tròng mắt, nhẹ nhàng cười, an ủi: "Yên tâm, không sao rồi."

Trong sân không có vật dễ cháy, cây củi cháy kia vừa ra ngoài, cháy sạch rồi tự nhiên sẽ tắt.

"Tỷ." Vẻ mặt Úy Tuệ có chút vặn vẹo: "Kêu tỷ bỏ củi vào trong lò, tỷ lại đá ra ngoài sân? Giờ làm sao bây giờ hả? Sợ mì này có thể tự mình chín được hả?"

Đột nhiên Úy Như Tuyết như hài tử làm sai chuyện "Vậy làm sao bây giờ?"

Úy Tuệ nhìn nồi mì đã bắt lên với cây củi trong tay, sau đó đưa củi cho nàng: "Tỷ đi rửa rau, ta lại nhóm lửa."

"À." Rửa rau gì gì đó, Úy Như Tuyết cảm thấy nàng làm được.

Cho nên sáng khoái nhận lấy.

Úy Tuệ ra cửa, đến hậu viện rút chút củi đốt tới đây.

Sau khi trở lại, cuối cùng Úy Như Tuyết cũng rửa củi xong, Úy Tuệ hài lòng gật đầu, tự mình đến nhóm lửa.

Chờ nước trong nồi sôi lên, bỏ rau xanh vào, lại lấy mấy quả trứng gà trong tủ ra bỏ hết vào trong nồi mì.

Úy Như Tuyết chỉ đứng một bên, lẳng lẳng nhìn Úy Tuệ bận rộn dưới bếp bếp lượn lờ hơi nước, trong mắt tràn ngập hơi nước.

"Đây là lần đầu tiên có người nấu cơm cho ta ăn." Nàng nhàn nhạt mở miệng, giống như lằm bằm lâu bầu.

Úy Tuệ dùng đũa khuấy đều nồi mì, cũng không chú ý tới vẻ mặt và giọng điệu của nàng khi nói, chỉ tùy ý nói: "Tỷ không có lộc ăn, buổi tối ta làm một bàn lớn thức ăn đấy, mì sợi sao? Kỳ thật đây không phải sở trường của ta. Ừm, sắp chín rồi, tỷ đi lấy cái chén tới."

"A." Úy Như Tuyết cầm một cái chén lớn đưa cho nàng.

Úy Tuệ múc cho nàng một chén to, đưa cho nàng: "Cẩn thận nóng đấy."

"Ừ." Úy Như Tuyết tự bưng đến cái bàn nhỏ bên cạnh, Úy Tuệ lại cầm một cái chén nhỏ múc cho mình một chút.

"Muội cũng đói bụng?" Thấy nàng bưng mì ngồi vào đối diện mình, Úy Như Tuyết cười hỏi.

"Không đói bụng." Úy Tuệ nháy mắt mấy cái: "Chỉ là, một mình tỷ ăn thì không thú vị, ta bồi tỷ, hai người cùng ăn mới ngon. A, đúng rồi, ta nhớ lần trước tự chế tương ớt, để ta tìm thử xem."

Nói xong, nàng lại đứng dậy đến ngăn tủ tìm kiếm, quả nhiên tìm thấy một lọ tương ớt, đưa cho Úy Như Tuyết: "Có muốn nếm thử một chút hay không? Đây là bí phương tổ truyền đấy, ngon hơn trên thị trường bán nhiều."

"Không cay quá chứ?" Nàng vừa mở nắp bình, Úy Như Tuyết đã nghe được vị cay, vội vàng xua tay.

"Tỷ không thể ăn cay?" Úy Tuệ nhăn mi, ngược lại bỏ vào chén mình nửa bình nhỏ tương ớt.

Nàng là không cay không vui.

"Muội không có trứng gà sao?" Ăn một quả trứng gà, phát hiện đáy chén còn có hai quả thì Úy Như Tuyết ngạc nhiên nhìn nàng.

Úy Tuệ không ngẩng đầu: "Ta giảm cân."

Chuyện cười, buổi tối nàng ăn nhiều như vậy, nửa đêm lại ăn thêm mì sợi.

Úy Như Tuyết nhớ đến lúc trước nói nàng nở nang, vội vàng giải thích: "Thật ra muội không mập, như vậy rất tốt, cho."

Nàng chọn một quả trứng gà thả vào trong chén nàng ấy.

"Ừm." Úy Tuệ nhìn trứng gà trong chén, buồn cười: "Tỷ, trong ngăn tủ còn nhiều trứng gà, chẳng những trứng gà còn có trứng ngỗng trứng vịt trứng bồ câu, không phải ta không nở ăn, mà là thật sợ lại mọc thêm thịt."

Nói xong, nàng lấy tay nhéo nhéo eo mình: "Thấy không? Nếu không chú ý tiếp, thịt sẽ nhiều hơn nữa. Mùa xuân sắp đến, mùa hè cũng không xa, ta còn muốn mặc váy đẹp lộ ra vóc người thon thả đấy."

Bị nàng nói như vậy, Úy Như tuyết cảm thấy vui vẻ: "Nhưng ta thật sự không thích ăn trứng gà lắm, muội giúp ta ăn một quả là được."

"Cũng được." Úy Tuệ bất đắc dĩ thở dài, vừa ăn vừa hỏi: "Đúng rồi, buổi sáng tỷ nói muốn dạy dỗ lão bà một chút, đến cùng là làm gì? Sao lại tới nửa đêm mới trở về?"

"Ừ." Úy Như Tuyết nhàn nhạt cười: "Qua vài ngày nữa tự nhiên muội sẽ biết."

"Ừm, lại thừa nước đục thả câu." Úy Tuệ ngửa mặt lên trời thở dài.

Úy Như Tuyết bất đắc dĩ: "Nói thì dài dòng, nên không nói, dù sao ngày sau muội cũng sẽ hiểu."

"Được được được, dù sao ta cũng không muốn quan tâm chuyện của lão bà kia." Úy Tuệ nói xong, hung hăng lừa sợi mì, rất nhanh ăn xong.

Ngược lại Úy Như Tuyết chậm rãi tao nhã ăn giống như một đại tiểu thư cổ đại.

Úy Tuệ nhìn không khỏi ngẩn ngơ, bật thốt lên: "Tỷ, tỷ tin không? Tỷ là nhân vật ta xem trong tiểu thuyết, hiện tại hai ta ngồi một chỗ ăn mì, tỷ có biết cảm giác này có bao nhiêu quý dị không?"

"Ừ." Úy Như Tuyết nhẹ nhàng đáp lại, cũng không ngẩng đầu, chỉ yên lặng ăn mì.

Úy Tuệ lại khẽ thở dài: "Cũng không biết có thể trở về hay không nữa, có khi ta nghĩ có phải tại ta đọc tiểu thuyết quá say mê hay không. Lúc này mới mộng một giấc dài thật dài, sau khi tỉnh mộng, ta còn ở bên cạnh Computer xem kết cục."

"Muốn trở về?" Úy Như Tuyết rất nhanh ăn xong, để đũa xuống, lúc này mới ngẩng đầu, chậm rãi hỏi một câu.

"Nói nhảm, nhà ta ở đó, cha mẹ, thân thích, bằng hữu đều ở đó, có thể không muốn sao?" Úy Tuệ liếc nàng, hỏi: "Tỷ không muốn sao?"

"Muội có nghĩ tới hay không, có lẽ cuộc sống ở bên kia mới đúng là cảnh trong mộng của muội?" Úy Như Tuyết nhìn nàng chăm chăm, đáy mắt xẹt qua ánh sáng quý dị.

Úy Tuệ nhìn mà tim cứng lại: "Ý của tỷ là?"

"Chuyện xưa Trang sinh Mộng Điệp*, muội từng nghe qua chưa?" Úy Như Tuyết cười nói.

*Trang Chu hóa bướm: có lần Trang Chu nằm mơ thấy mình hóa bướm vui vẻ bay lượn, mà không biết mình là Chu nữa, rồi bỗng tỉnh dậy, ngạc nhiên thấy mình là Chu. Không biết có phải mình là Chu nằm mộng thấy hóa bướm hay là bướm mộng thấy hóa Chu.

Úy Tuệ ngưng mi: "Nhưng ta khẳng định, cuộc sống bên kia hoàn toàn chân thật. Chỉ là chuyện xuyên qua kiểu này thật không hợp lẽ thường, ai biết sẽ thật sự rơi vào trên người ta chứ."

"Đừng suy nghĩ nhiều, sống đâu thì yên đấy." Thấy vẻ mặt nàng mất mát, Úy Như Tuyết an ủi: "Có một số việc trời đã định trước, muội trốn cũng trốn không thoát đâu, nếu như số mạng quyết định nửa đời sau muội phải trôi qua ở chỗ này, muội chỉ có thể điều chỉnh mình, sống thật tốt."

"..." Trong lòng Úy Tuệ chua xót, bất đắc dĩ thở dài: "Được rồi. Ăn mì, a, tỷ ăn xong rồi? Trong nồi còn đấy."

"No rồi." Úy Như Tuyết nói.

"À." Úy Tuệ cúi đầu, nhanh chóng ăn xong chén của mình, sau đó đẩy chén về phía trước: "Tỷ rửa bát."

"..." Úy Như Tuyết ngạc nhiên.

Chờ Úy Như Tuyết dọn dẹp nồi chén xong, lúc này Úy Tuệ mới đứng dậy, ngáp đi ra ngoài: "Ừm, một đêm âm ỉ. Trời sắp sáng rồi, đến chỗ ta ngủ một đêm đi."

Úy Như Tuyết cũng không phản đối, nhắc tới cũng kỳ, nàng đã từng không thích tiếp xúc với người khác, hiện giờ lại không thích trở về ngủ trong căn phòng lạnh tanh đó.

Nàng trở lại phòng ngủ cùng với nàng ấy.

Úy Tuệ cởi áo khoác chui vào chăn, sau đó, vỗ vỗ vị trí bên cạnh: "Mau vào, bên trong còn ấm đấy."

Úy Như Tuyết sững sốt, nàng là cô nhi, lúc sáu tuổi bị ông trùm của một tổ chức sát thủ mang vào cuộc sống liêm máu trên mũi đao.

Nàng cũng từng có rất nhiều đồng bọn, nhưng cuối cùng trong một lần huấn luyện đều chết thảm dưới đao.

Có thể còn sống, đã sớm không có tim không có tình.

Nàng cũng cho rằng mình đã sớm trở thành một khối đá lạnh lẽo, nhưng hôm nay gặp được vị tiểu cô nương này có những hành động thân thiết, nàng lại có chút mong muốn được nhảy vào.

Cho dù hình ảnh như vậy nàng cũng chỉ từng thấy qua trên TV, thiếu nữ thanh xuân nảy nở cùng với khuê mật kết giao nhiều năm, không kiêng dè ở cùng một chỗ, nói về nam nhân nói về những chuyện bát quái thời thượng khắp cùng trời cuối đất...

Nhưng nàng chỉ cho đó là giả, biên kịch vì đón ý nói hùa theo tâm lý của những người thiếu thốn tình cảm mà nói bừa.

"Thất thần gì vậy?" Úy Tuệ rất tò mò, nha đầu này nghĩ gì thế?

Úy Như Tuyết cười nhẹ: "Muội ngủ đi, ta ở đây được rồi."

Nàng xoay người đi tới giường bên cửa sổ.

Úy Tuệ ngạc nhiên muốn rớt tròng mắt: "Tỷ làm gì thế? Giường ta rất lớn, có thể chứa hơn hai người đấy. Hơn nữa đều là nữ nhân, tỷ sợ cái gì?"

Úy Như Tuyết lại kiên trì nằm lên giường, nhắm mắt lại: "Ngủ đi, không phải muội mệt mỏi sao?"

"Tỷ lại làm cái quỷ gì? Hai ta cũng không phải chưa từng ngủ chung một giường. Chẳng lẽ tỷ sợ ta có bệnh hôi chân?" Úy Tuệ cứ thế đoán mò.

Da mặt Úy Như Tuyết căng lên: "Không có."

"Thật là sợ tỷ rồi, tính tình quái dị." Úy Tuệ bất đắc dĩ đi xuống giường, từ trong ngăn tủ lấy ra một cái chăn mới, ném tới trên người Úy Như Tuyết.

"Cho dù muốn ngủ chỗ này cũng phải có chăn chứ."

Úy Như Tuyết rầu rĩ hừ một tiếng: "Cảm ơn."

"Ừ." Úy Tuệ nhanh chóng xoay người chui vào chăn.

Chỉ là, rất nhanh nàng lại buồn bực: "Tỷ, tỷ ở gần có thể thổi đèn hay không, đốt đèn ta ngủ không được."

Vừa dứt lời, chỉ nghe một tiếng xoạt nhẹ, bàn tay Úy Như Tuyết khẽ động, chướng phong rét lạnh thổi tắt đèn.

Úy Tuệ thấy trợn mắt há mồm: "Cao, thật là cao. Tỷ, nếu một chướng này của tỷ mà đánh lên thân người, không chừng đánh cho ngũ tạng đều nát bấy đấy."

Trong bóng tối, Úy Như Tuyết nhắm hai mắt lại, điều chỉnh hô hấp.

Úy Tuệ nằm trong chăn, nhìn chằm chằm nóc nhà tối om, một chút buồn ngủ cũng không có: "Tỷ, không ngủ được, hai ta nói chuyện nhé."

"Muội nói đi." Úy Như Tuyết thật tò mò, nàng còn có thể nói gì, lúc ăn mì miện nàng chưa từng nhàn rồi.

"Ha ha." Trong bóng tối, Úy Tuệ cười ngậy ngô, sau đó nói: "Tỷ, thật ra thì, xuyên qua cũng không hoàn toàn thua thiệt, ít nhất nam nhân ở đây đều có giá trị rất cao."

Lại nam nhân, trong lòng Úy Như Tuyết trợn mắt, nhưng trong đầu đột nhiên hiện lên khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc kia.

Nàng không khỏi buồn bực, vốn từng không thêm để ý tới tướng mạo người khác, giờ thậm chí có một ngày, trong đầu không cách nào không chế hiện lên bộ dáng của một nam nhân.

Mà nam nhân này lại đáng ghét như vậy...

"Tỷ, tỷ có nghe ta nói gì không vậy?" Nói hồi lâu không nghe thấy động tĩnh, Úy Tuệ nghi ngờ không phải nàng ngủ thiếp đi chứ.

Úy Như Tuyết sững sờ: "Muội nói gì?"

"Quả nhiên là không có nghe mà." Úy Tuệ bất mãn ngao hai tiếng.

Úy Như Tuyết cười khê: "Được rồi, hiện tại ta nghiêm túc nghe."

"Tỷ, thật ra thì có lẽ là ta quá lo lắng, có lẽ cũng không thể tin. Nhưng trong sách có viết kết cục của tỷ." Kỳ thật Úy Tuệ cũng suy nghĩ thật lâu, mới nhớ lại một chuyện nên nói cho nàng biết.

"Kết cục gì?" Mặc dù không tin, nhưng Úy Như Tuyết thật tò mò, vận mệnh của nàng, rốt cuộc người khác đặt ra thế nào? Cho dù nàng sẽ tự mình nắm giữ vận mệnh.

"Ừ." Úy Tuệ hít sâu một hơi, nói: "Tỷ là nữ chủ, ta là nữ phụ, hai ta cùng yêu Thái tử Tiêu Dục, sau đó, ta dùng hết mọi thủ đoạn ti tiện, rốt cuộc thành Thái tử phi, nhưng người trong lòng Thái tử yêu là tỷ. Các

người trải qua rất nhiều trắc trở, nhưng cuối cùng vẫn đến được với nhau. Nói cách khác, tương lai tỷ sẽ làm Hoàng hậu."

"Hoàng hậu?" Úy Như Tuyết nghe được xưng hô này, có chút buồn cười.

"Còn nữa."

"Còn gì?" Úy Tuệ nói thật nhỏ: "Dĩ nhiên là phu thê các người sống thật vui vẻ hạnh phúc với nhau rồi."

"Muội thì sao?" Nữ phụ? Úy Như Tuyết nghĩ đến tình tiết cầu huyết trong phim truyền hình.

Úy Tuệ lại kêu rên, "Bị các người tiêu diệt, chết rất thảm."

"Ặc." Dường như Úy Như Tuyết rất tiếc nuối: "Như vậy à."

"Ừ, nhưng đó là trong sách, hắc hắc, thực tế thì khác." Nói xong, đột nhiên Úy Tuệ quay đầu về phía cửa sổ, ngẫm lại kết cục trong sách không có khả năng phát sinh trên người các nàng, nàng lại sửa lời: "Tỷ, trong sách viết Tiêu Dục chỉ yêu một mình tỷ, nhưng hiện thực trong phủ Thái tử lại có rất nhiều cơ thiếp, tương lai hẳn lại làm Hoàng thượng, trong hậu cung lại có càng nhiều nữ nhân đến không đếm hết."

"Muội muốn nói gì?" Úy Như Tuyết dứt khoát hỏi.

Úy Tuệ thở dài: "Tính tình của tỷ, ta cảm thấy không thích hợp ở hậu cung."

Nàng là ăn ngay nói thật.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Ban Thường

Nàng ăn ngay nói thật khiến Úy Như Tuyết nở nụ cười: "Muội suy nghĩ nhiều."

"Thế nào?" Úy Tuệ nháy mắt, chẳng lẽ nàng đã đoán sai? Nhưng xuyên qua tới nay, chỉ nàng biết, Úy Như Tuyết trừ bỏ tiếp xúc với Thái tử ra thì không còn nam nhân nào khác. Dĩ nhiên ca ca yêu nghiệt thì không tính.

Hơn nữa, hôm đó ở trên thuyền, lúc rơi xuống nước Thái tử cứu nàng, hai người ôm nhau thật chặt, khiến không ít người mù mắt.

Hôm nay, thấy mặt mày nàng chứa xuân, trái phải đều hỏi không ra kết quả, nàng càng chắc chắn người nọ là Thái tử.

Nhưng nàng nhắc tới Thái tử, nha đầu này lại có thái độ như vậy.

Úy Tuệ nghi ngờ: "Thật không phải hử?"

"Ngủ đi, đừng suy nghĩ nhiều." Úy Như Tuyết khó có được cứng chiu vỗ vỗ đầu của nàng, có lúc nàng thật hoài nghi, cả ngày trong đầu cô nương này suy nghĩ cái gì, vì sao luôn luôn chênh lệch nhiều như vậy. (Mỗi người nằm một chỗ mà cũng vỗ đầu được à, má ôi)

Nàng và Thái tử? A, rốt cuộc con mắt nào của nàng thấy mình và nam nhân kia lén phéng rồi hả?

"A." Úy Tuệ lại nhìn kỹ nàng lần nữa, cảm thấy thật sự mình nghĩ nhiều, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Ta ngủ đây."

Uhm, không phải Thái tử là tốt rồi.

Thật ra thì nàng cũng không hiểu về Thái tử Tiêu Dục lắm, chỉ nhìn về bên ngoài thì vẫn rất tốt, vốn trong sách cũng viết cuối cùng hân và Úy Như Tuyết sống hạnh phúc bên nhau.

Mà lúc đầu nàng và Úy Như Tuyết không quen, chỉ đơn giản muốn cách xa nàng là tốt rồi, về phần sống chết của nàng cũng không có liên quan gì đến mình, lại càng không quan tâm đến tương lai của nàng.

Nhưng hôm nay, hai người chung sống giống như tỷ muội ruột, nàng lại thêm một tầng tâm tư, dù sao đều là cô nương tới từ hiện đại, đối với chế độ phu thê cổ đại này rất khó tiếp thu.

Mà tương lai Thái tử phải làm Hoàng đế, thật sự có thể cưng chiều một mình nàng trong hậu cung ba ngàn sao?

Trước kia xem tiểu thuyết, cảm thấy cực kỳ cảm động tình tiết như vậy.

Nhưng hiện giờ rõ ràng ở niên đại này, cảm thấy những thứ này là do tác giả YY giống thần thoại rồi.

Nơi này đừng nói những vương công quý tộc, quan lại quyền quý, ngay cả những dân chúng bình thường, hể có chút dư dả, trong nhà cũng sẽ có mấy phòng cơ thiếp.

Nghĩ vậy, Úy Tuệ chỉ có thể thở dài, nàng là nữ tử hiện đại, duyên phận tương lai sẽ như thế nào?

Nếu để cho nàng và nữ nhân khác dùng chung một nam nhân, sặc, đứt khoát giết nàng đi, quá khó mà tiếp nhận.

Một đêm không nói chuyện, rất nhanh Úy Tuệ quên đi phiền não, tiến vào mộng đẹp.

Lần nữa mở mắt, trời đã sáng trưng, trong phòng đã không còn bóng dáng Úy Như Tuyết nữa, nếu không phải trên giường có cái chăn gấp chỉnh tề, Úy Tuệ gần như nghi ngờ tối hôm qua nha đầu kia rốt cuộc có tới đây ngủ qua không nữa.

"Ừm." Lười biếng duỗi thắt lưng, nàng ngồi dậy ngồi ở đầu giường, như thường lệ ngồi ngốc một chút.

Không lâu sau Hỉ Nhi vào phòng, thấy nàng thức dậy, vội vàng cười nói: "Nhị tiểu thư tỉnh lúc nào? Sao không gọi nô tỳ vào hầu hạ?"

"Hầu hạ cái gì? Chỉ là mặc y phục xếp chăn, chải đầu rửa mặt thôi, ta có tay có chân, tự làm được." Lúc mới xuyên qua, cái cảm giác được người hầu hạ thật là tốt không gì sánh kịp, nhưng một đoạn thời gian sau, sẽ cảm thấy chỉ cần ngáp một cái cũng có cảm giác có nha hoàn muốn tới đây giúp một tay, thật sự kinh khủng.

Hỉ Nhi biết tính khí lúc nàng rời giường, cũng không để ý, ân cần giúp nàng lấy y phục.

Úy Tuệ liếc nàng một cái, bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó đứng dậy xuống giường, tiếp nhận y phục trên tay nàng, tự mình mặc vào.

Biết nàng không thích được hầu hạ, nhưng Hỉ Nhi vẫn nhịn không được khom người xuống, chăm sóc chỉnh lại vạt áo, buộc lại đai lưng cho nàng.

Cũng không phải cố tình muốn ngỗ nghịch lại vị tiểu thư tính tình nóng nảy trở nên hiền hòa này, mà là thật sự nhìn không nổi bộ dạng nàng mặc y phục.

Một bộ y phục thật tốt, nhưng hồi lâu Nhị tiểu thư cũng không tìm thấy tay áo, mặc trên người giống như treo một khối vải lớn, mặc dù nói cho nàng biết đai lưng ở đâu, nàng cũng có thể buộc còn khó coi hơn tạp dề, cho dù nàng (HN) dạy rất nhiều lần.

Ai, may mà sáng sớm mỗi ngày Nhị tiểu thư vẫn còn lặp đi lặp lại một câu, nàng không cần hầu hạ.

Có phần tâm này là được rồi, nhưng cuối cùng vẫn là mệnh tiểu thư, như chuyện mặc y phục như vậy Nhị tiểu thư cũng học không được.

Được sự giúp đỡ của Hỉ Nhi, cuối cùng Úy Tuệ cũng mặc xong y phục, nhưng lại biểu hiện bất mãn một lần nữa: "Y phục này thiết kế không hợp lý, quá khó mặc."

Hỉ Nhi yên lặng giúp đỡ nàng trải giường, lại quay đầu nhìn thấy chăn trên giường, không khỏi ngẩn ra: "Nhị tiểu thư, đây là?"

"Tối hôm qua Đại tỷ tỷ đã tới." Úy Tuệ thuận miệng trả lời, vừa tháo dây cột tóc, khiến một mái tóc đẹp phân tán phủ lên sau ót.

Hỉ Nhi kinh ngạc, tối hôm qua không hề thấy Đại tiểu thư đến đây...

Còn nữa, quan hệ của Nhị tiểu thư và Đại tiểu thư thay đổi có phải cũng quá nghịch thiên hay không? Mặc dù hiện giờ Nhị tiểu thư không bắt nạt Đại tiểu thư nữa, nhưng chuyện ngủ lại như vậy thật đúng là làm người ta khó có thể tiếp nhận.

"Nhị tiểu thư." Hỉ Nhi thật sự nhin không được tò mò trong lòng: "Khi nào thì người và Đại tiểu thư lại tốt như vậy?"

Gần đây Úy Tuệ thường xuyên nhìn thấy vẻ mặt này của nàng, không khỏi vui lên, đưa tay sờ soạn khuôn mặt tròn tròn như trái táo của Hỉ Nhi, cười nói: "Mấy ngày rồi."

Đầu Hỉ Nhi đầy hắc tuyến, Nhị tiểu thư vẫn thích nhéo mặt của Đào Nhi, tại sao gần đây cũng thích động thủ với nàng rồi hả?

Hai người nói chuyện, Đào Nhi đi vào truyền lời, nói là lão thái thái cho mời, bảo Nhị tiểu thư đi qua đó.

Úy lão phu nhân? Vừa nghĩ tới tình hình đêm đó, dạ dày Úy Tuệ quay cuồng một trận.

"Bà tìm ta làm gì? Người đi trả lời, ta không thoải mái, không đến được."

Đào Nhi nháy mắt, cười nói: "Là người trong cung tới ban thưởng ít đồ, lão thái thái gọi tiểu thư tới tạ ơn."

"Thưởng cho ta sao?" Úy Tuệ tò mò.

Đào Nhi suy nghĩ: "Cũng không phải, các vị tiểu thư đều có."

"Người nào thưởng?" Úy Tuệ thuận miệng hỏi, nghĩ tới trong cung ban thưởng, chắc là vật hiếm lạ, có nên nhìn xuống ghê tởm để đến xem không đây?

Tương lai cánh cứng cáp rồi nàng phải rời khỏi Úy gia, cũng phải cần tiền bạc sống chứ. (Tỷ yên tâm, Kiệt ca giàu lắm.)

Chỉ là, nàng là một tiểu nữ tử, vai không thể gánh, tay không thể xách, vừa không có đầu óc buôn bán, cũng không có không gian làm ruộng, hiện tại có thể vơ vét được bao nhiêu thì vơ vét, dù sao cũng không nên lãng phí này nọ.

Đào Nhi vui vẻ nói: "Là Hoàng hậu nương nương."

"A." Úy Tuệ suy nghĩ, lại vẫn có chút không muốn gặp Úy lão yêu bà, nàng sợ nàng nôn ra ngay tại chỗ.

"Đào Nhi, người đi đi, nói ta không thoải mái, nhận đồ rồi tạ Hoàng hậu nương nương ban thưởng, trong lòng tiểu thư nhà người sẽ nhớ kỹ."

Nụ cười trên mặt Đào Nhi cứng đờ: "Chuyện này... Nếu chuyện này truyền ra ngoài, Hoàng hậu nương nương sẽ cho rằng Nhị tiểu thư bất kính." Đến lúc đó, chẳng phải càng ghét Nhị tiểu thư hơn sao?

Nàng khó xử nhìn Hỉ Nhi.

Hỉ Nhi cũng không ngờ Úy Tuệ bài xích như thế, đành phải khuyên nhủ: "Nhị tiểu thư, Đào Nhi là một nô tỳ, sao có thể thay thế tiểu thư. Hơn nữa, lão thái thái bảo người qua đó, nhất định là muốn cho tiểu thư chọn trước đồ vật rồi tới phiên các cô nương khác. Nhưng nếu Nhị tiểu thư không đi, những thứ tốt kia..."

"Các nàng sẽ lựa lấy đi hả?" Úy Tuệ nghi ngờ: "Chẳng lẽ Hoàng hậu nương nương không nói rõ ràng, thứ gì ban cho người nào sao?"

Đầu hai người Hỉ Nhi và Đào Nhi đầy hắc tuyến, Hoàng hậu nương nương sợ là không có rảnh rồi như vậy đâu.

"Thôi, tự ta đi một chuyến vậy." Úy Tuệ vội vàng dùng dây cột tóc lại, xong muốn đi ra ngoài.

Hỉ Nhi vội ngăn lại: "Tiểu thư muốn đi ngay bây giờ sao? Tốt xấu gì cũng phải rửa mặt chải đầu trước chứ."

"Lỡ như thứ tốt đều bị các nàng chọn trước thì sao?" Úy Tuệ mới không chú ý những thứ này, cũng không phải đi xem mắt, vẫn còn trong

nhà mình, cần gì phải chú trọng quá chứ?

Nàng vội vàng ra cửa, hai người Hỉ Nhi Đào Nhi vội vàng đuổi theo.

Trên đường, Úy Tuệ lại hỏi Đào Nhi, Đại tiểu thư có ở đó hay không.

Đào Nhi nói không.

Úy Tuệ buồn bực không thôi, có đồ thu vào mà nha đầu kia cũng không ở đây, ai.

Xem ra, lát nữa nàng phải giúp nàng ấy lấy một phần rồi.

Nhưng nào ngờ, đến chỗ Úy lão yêu bà mới phát hiện, cái gọi là Hoàng hậu nương nương ban cho thứ tốt trong cung cũng chỉ là mấy bộ cung trang màu sắc tươi đẹp thôi, ngoài ra không còn gì nữa.

Úy Tuệ không khỏi nâng trán, trong lòng hung hăng trừng mắt Đào Nhi, y phục nàng có rất nhiều có được hay không hả? Cần những thứ y phục tươi đẹp có vẻ chừng chạc này của Hoàng hậu nương nương sao?

Xem ra, Úy Như Tuyết không đến là đúng.

Đến đây, gặp Úy lão bà, trong cổ họng nàng bốc lên vị chua.

"Tuệ Nhi, con sao vậy? Nhìn sắc mặt không được tốt."

Trong nhà đầy người, đối mặt với Hoàng hậu nương nương ban thưởng, trên mặt mọi người vui vẻ, cũng không phải mấy bộ y phục mà là thâm ý sâu xa bên trong đó.

Ba ngày sau, Hoàng hậu nương nương bày rượu thiết yến ở Ngự hoa viên, đặc biệt mời một số thiên kim tiểu thư danh môn.

Mà lần này, Hoàng hậu nương nương chẳng những phát thiệp mời cho Úy phủ, lại còn đặc biệt ban thưởng y phục, điều này đại biểu nàng nhìn cô nương Úy phủ với con mắt khác.

Có thể được Hoàng hậu nương nương coi trọng, trên dưới Úy phủ tự nhiên vui mừng.

"Bị bệnh sao? A, nếu bị bệnh, vậy thì thật đáng tiếc." Vẻ mặt Nghiêm thị khó chịu nhìn Úy Tuệ, vui sướng khi người gặp họa nói.

Khuê nữ duy nhất của mình hiện giờ đang điên điên khùng khùng, coi như là một nửa phế nhân, tất cả đều do tiểu yêu tinh Úy Tuệ này ban tặng.

Lúc Úy Tuệ nhìn thấy những y phục này đã thất vọng muốn chuồn đi, lúc này nghe mấy lời này của Nghiêm thị lập tức có cái bậc thang leo xuống, che bụng nói.

"Ai da, tối hôm qua có chút tiêu chảy, cũng không biết tại sao lại vậy. Tổ mẫu, con lấy trước một bộ y phục, còn lại các tỷ muội tự phân chia đi."

Nàng tiện tay nhận một cái khay trong tay nha hoàn bên cạnh.

Mặc dù y phục tươi đẹp có dung tục chừng chạc, nhưng dù sao cũng do Hoàng hậu nương nương ban thưởng, dựa vào cái này chỉ sợ cũng có chút tiền.

Màu lục (xanh lá cây)? Một bên sau khi Vân Phượng Kiều thấy nàng chọn một bộ y phục xấu nhất, không khỏi thở dài nhẹ nhõm, đồng thời càng thêm khinh bỉ ánh mắt của Úy Tuệ.

Chỉ là, Úy Tuệ còn muốn chạy, Úy lão phu nhân gọi nàng lại, vẻ mặt hơi lo lắng: "Tiêu chảy? Hay là ăn đồ hỏng? Tổ mẫu lập tức kêu người mời đại phu xem thử."

"Không cần. Đi nhà xí một chuyến là được." Úy Tuệ không kiên nhẫn ứng phó, hơn nữa nhìn vẻ mặt từ ái đối trá của bà ta lại càng khó chịu.

"Không có việc gì, ta đi trước."

"Tuệ muội muội." Vân Phượng Kiều tiến lên đỡ nàng, vẻ mặt ân cần: "Người không thoải mái, ta đưa người đi."

"Ta gấp đi nhà xí." Úy Tuệ không cảm xúc liếc nàng, đi ra bên ngoài.

Vân Phượng Kiều lại đi theo: "Tuệ muội muội, ta giúp người cầm y phục."

"Được rồi, người cầm." Còn đuổi theo sao? Úy Tuệ tức giận nhét mâm y phục vào trong tay nàng, tự mình nhàn rỗi đi phía trước.

Vân Phượng Kiều sững sờ, đi theo nàng ra khỏi viện, lại thấy sắc mặt nàng như thường, cũng không thay đổi.

"Tuệ muội muội, không phải người gấp đi nhà xí sao?"

"A, phải rồi." Úy Tuệ quay đầu nhìn nàng: "Ta không mang giấy súc, người có không?"

"Hả?" Khuôn mặt Vân Phượng Kiều cứng đờ, nào có nữ hài nào nói chuyện trực tiếp như vậy chứ.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Thô Lỗ

Vân Phượng Kiều ngơ ngẩn, chuyện hỏi người khác giấy súc này mà Úy Tuệ cũng làm ra được? Không ngại mất mặt sao?

"Không có?" Thấy nàng không nói, Úy Tuệ thoáng ngưng mi: "Vậy làm sao bây giờ? Ta rất gấp, không bằng, Vân biểu tỷ, người giúp ta lấy ít giấy súc tới đây. Ta đến nhà xí trong vườn."

"Hả?" Vân Phượng Kiều lại ngây người, coi nàng như nha hoàn sao? Giúp nàng ta lấy giấy súc?

Lại nói, không phải nàng có hai nha hoàn đi theo sao?

Vân Phượng Kiều không khỏi nhìn về phía Đào Nhi và Hỉ Nhi phía sau, nhưng không ngờ hai nha đầu này một người ngẩng đầu nhìn trời, một người cúi đầu nhìn đất, người nào cũng không quan tâm đến nàng.

Trong lòng Úy Tuệ cười thầm, chợt đưa tay lấy lại cái khay trong tay nàng ta, quay đầu phân phó: "Đào Nhi, hai người các người mau mang xiêm y của Hoàng hậu nương nương ban thưởng trở về, ta muốn đi nhà xí, mang theo cái này không phải quá bất kính sao?"

"Vâng" Hỉ Nhi Đào Nhi vội vàng đi tới cầm xiêm y rồi đi.

Bên này, Úy Tuệ lại thúc giục Vân Phượng Kiều: "Vân biểu tỷ, người nhanh đi lấy giấy súc giúp ta, ta không nhịn được nữa rồi."

Nói xong ôm bụng, vội vàng chạy vào trong vườn.

Vân Phượng Kiều ngơ ngẩn tại chỗ, ngổn ngang trong gió, nàng đường đường là một thiên kim tiểu thư, thường ngày coi như đi tiểu cũng có nha hoàn bên cạnh hầu hạ, hôm nay lại để cho nàng lấy giấy súc cho người khác, lại còn đưa đến nhà xí bẩn thỉu?

Úy Tuệ chạy nhanh vào trong vườn, trốn sau một cây đại thụ, sau đó nhìn bộ dạng buồn nôn của Vân Phượng Kiều, che miệng cười trộm.

Hắc hắc, tiểu biểu tỷ thật sự dối trá làm kiêu mà, mỗi lần nói chuyện với nàng ta đều khiến cho toàn thân nàng khó chịu, hơn nữa với ánh mắt đỏ của nàng ta, ai da, cho dù muốn tính kế người khác cũng đừng biểu hiện rõ ràng như thế chứ, thật ngĩ nàng ngốc à.

Phải ha, ngĩ lại, Úy lão yêu bà đứng đầu đám người cũng không phải xem nguyên chủ Úy Tuệ như kẻ ngốc sao?

Cũng không biết Vân Phượng Kiều có thể lấy giấy súc tới nhà xí hay không nữa?

Nếu không lấy, mình tự có biện pháp đối phó nàng.

Nếu lấy, hắc hắc, mình cũng có biện pháp đối phó nàng. (Nói tóm lại là dù thế nào cũng ko tha người ta à?)

Mắt thấy Vân Phượng Kiều buồn bực giậm chân, trong miệng không biết mắng câu gì, sau đó quay người trở về, rốt cuộc Úy Tuệ cười ra tiếng.

Nàng chờ ở đây.

Vừa mới xoay người, muốn dựa lưng vào thân cây nghỉ tạm một lúc, không ngờ trước mắt xuất hiện một người, dọa trái tim nàng mạnh mẽ nhảy dựng.

"Ôi." Úy Tuệ vỗ ngực, hung ác trừng mắt nhìn Úy Vân Kiệt đang cười như không cười, giận dữ sợ.

"Huynh không biết phát ra âm thanh à?"

Người dọa người sẽ hù chết người đó.

"Làm chuyện gì trái lương tâm à?" Úy Vân Kiệt cúi đầu, để sát vào khuôn mặt nàng, mắt phượng hẹp dài hơi nheo lại, nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng.

Bị người nhìn như vậy, Úy Tuệ cực kỳ không được tự nhiên ngửa ra sau, thân thể dựa vào thân cây, không còn chỗ lui, không hiểu sao tim lại đập nhanh.

"Việc... Việc gì trái lương tâm chứ?" Nàng chợt dạ có chút cà lăm.

"Không có làm, muội chợt dạ làm gì?" Nàng lui về phía sau, Úy Vân Kiệt lần tới gần, thân hình cao lớn hoàn toàn bao phủ nàng.

"Này." Hơi thở nam tính quần quanh chóp mũi, Úy Tuệ choáng váng, nổi lên hai rặng mây đỏ bên gò má, ngay cả bên tai cũng muốn rỉ máu.

Ông trời, mặc dù sống ở hiện đại hai mươi lăm năm, nhưng trừ lúc ở nhà trẻ nam nữ không kiêng dè chơi chung một chỗ ra, ngày sau nàng chưa bao giờ tiếp xúc với nam nhân ở gần như vậy.

Dĩ nhiên anh em tốt cãi nhau ầm ĩ thì không tính, bởi vì khi đó người ta không xem nàng như nữ nhân, mà nàng cũng không lúng túng như lúc này.

Nhưng lúc này nàng thật sự rất xấu hổ.

"Có thể đừng đứng gần như vậy hay không? Nóng quá."

"Nóng?" Úy Vân Kiệt buồn cười nhìn gương mặt đỏ ửng của nàng, không nhin được đưa tay sờ lên: "Quả thật rất nóng."

Úy Tuệ cứng đờ, hẳn đang làm gì vậy? Sờ mặt nàng?

"Còn chưa lấy ra?"

Ngón tay của hắn thật sự khác xa khuôn mặt của hắn, lòng ngón tay hình như có vết chai thật dày, xoa trên mặt nàng khiến ngứa ngứa lại có chút đau đớn.

"Cái gì?" Úy Vân Kiệt giả bộ hồ đồ, một tay chống đỡ tại thân cây trên đỉnh đầu nàng, tay kia vỗ nhẹ khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Tư thế như vậy với Vân Phượng Kiều đứng ở phía xa mà nói, mập mờ khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Thân hình nam nhân rất cao, không thể không cúi xuống, một tay hắn phủ lên khuôn mặt nữ hài, hơi cúi đầu, thâm tình đưa mắt nhìn, dường như ngay sau đó sẽ hạ xuống nụ hôn vừa dịu dàng vừa nồng nhiệt.

Ngay lúc Vân Phượng Kiều hoảng sợ, lại thấy Úy Tuệ buồn bực kêu một tiếng, đẩy tay nam tử ra.

"Bảo huynh lấy tay ra đó."

"Đúng là nha đầu thô lỗ." Úy Vân Kiệt xoa xoa cổ tay, cười tà tứ liếc nhìn nàng.

Bị đôi mắt sâu thẳm này liếc nhìn, Úy Tuệ chỉ cảm thấy trong ngực có con nai đang chạy loạn.

Vội vàng ở trong lòng niệm nhanh mấy câu: A di đà phật, sắc tức là không, không tức là sắc.

Huống chi người này là ca ca.

Mở to mắt, không ngờ Úy Tuệ nhìn thấy Vân Phượng Kiều cách đó không xa, nhìn bộ dạng hoảng sợ của nàng ta cũng biết nàng ta hiểu lầm cái gì.

Vội đẩy Úy Vân Kiệt, Úy Tuệ đi tới chỗ Vân Phượng Kiều.

"Vân biểu tỷ, lấy giấy súc rồi hả?" Vẻ mặt nàng như thường, không có một chút không được tự nhiên nào.

Ngược lại cho rằng đầu óc cô nương Vân Phượng Kiều này nghĩ quá nhiều, mặc dù vừa rồi có chút không ổn nhưng nàng và Úy Vân Kiệt là huynh muội, dù thế nào cũng không thể suy nghĩ lệch lạc được.

Nhưng Úy Tuệ lại không biết, cổ đại bảo thủ, nhưng cũng rối loạn, tỷ muội có thể lấy chung một chồng, thúc (chú) cháu có thể cùng cưới một thê, thậm chí có chút man rợ là con cưới kế mẫu (mẹ kế).

Cho nên, huynh muội...

Điều này ở trong mắt Vân Phượng Kiều hoàn toàn có khả năng, dù sao Úy Vân Kiệt còn có tính nết háo sắc, còn Úy Tuệ là một đứa ngu ngốc không biết điều.

Nếu hai người này thật sự làm chuyện xấu xa, cũng không phải hoàn toàn không thể nào.

Cũng gần như trong nháy mắt, Vân Phượng Kiều hồi hận đến tím ruột, trước khi nàng ta nhìn thấy thì nên trốn đi, hoặc là kêu lên, đưa những người khác tới xem.

Như thế, trong lúc đó dù cho huynh muội này không có loại chuyện xấu xa kia nhưng truyền ra ngoài cũng có thể phá hủy thanh danh.

Sao nàng lại ngốc đứng ở cả buổi ở đây vậy chứ?

"Vân biểu tỷ?" Thấy nàng nhìn mình chăm chăm không chớp mắt, Úy Tuệ đột nhiên đưa tay vỗ mạnh vào trán nàng.

Thiếu chút nữa vỗ ngã Vân Phượng Kiều, khó khăn tỉnh táo lại, đầu óc lại ong ong lên.

"Tuệ muội muội?"

"Ừm." Úy Tuệ thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vân biểu tỷ, vừa rồi người làm sao vậy? Cử chỉ giống như điên rồi làm ta sợ muốn chết, may nhờ ta vỗ một cái đánh người tỉnh lại."

Cái trán Vân Phượng Kiều còn rất đau, trong lòng hận nàng nhưng trên mặt vẫn cười gượng, đưa giấy súc cho nàng: "Cho."

"Cám ơn Vân biểu tỷ, người thật là tốt." Úy Tuệ cất kỹ giấy, bản năng quay đầu, chỉ thấy Úy Vân Kiệt vẫn đứng khoanh tay tại chỗ bên cạnh cây đại thụ, nhìn mình cười.

Úy Tuệ thầm nghĩ, gặp quỷ, sao gần đây yêu nghiệt này cứ nhìn mình chăm chăm thế? Hại nàng làm gì cũng không có tâm tư.

"Vân biểu tỷ, người còn có việc?" Nhìn Vân Phượng Kiều không có ý rời đi, Úy Tuệ hỏi, vốn muốn trêu chọc nàng ta, hiện tại Úy Vân Kiệt ở đây, nàng cũng không còn tâm tư nữa.

Vân Phượng Kiều thân thiết nhìn nàng: "Tuệ muội muội, người không sao rồi hả?"

"Ừ." Úy Tuệ gật đầu, ánh mắt nóng rực kia vẫn nhìn mình chăm chăm, khiến nàng cực kỳ không được tự nhiên.

"Cái bụng..." Vân Phượng Kiều tò mò, nàng chưa đưa giấy súc cho nàng ta, làm thế nào Úy Tuệ ra khỏi nhà xí được?

Úy Tuệ không thỏa mãn lòng hiếu kỳ của nàng ta, chỉ nói: "Tốt hơn nhiều. Vân biểu tỷ còn có chuyện gì không? Nếu không có, Đại ca còn chờ ta đằng kia."

"Đại biểu ca hân ——" Vân Phượng Kiều cũng không tự giác đưa mắt nhìn về phía đó, Úy Vân Kiệt dưới cây ngọc lan càng thêm tuần mỹ, thậm chí so với Thái tử điện hạ mà nàng ngày ngày nhớ nhung còn tuần mỹ hơn vài phần.

Chỉ là, đáng tiếc cho cái xác tốt.

Nói đến, mấy hài tử Úy gia đều có một cái xác tốt, cũng không có một người không chịu thua kém.

Khóe môi Vân Phượng Kiều mỉm cười, nghĩ thầm, có thể thấy được ông trời rất công bằng.

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu: "Cũng không có gì chuyện, nếu Tuệ muội muội không sao, tỷ tỷ an tâm. Vậy ta tới chỗ tổ mẫu."

Nói xong, nàng khẽ chào Úy Vân Kiệt cách đó không xa, sau đó xoay người rời đi.

Vân Phượng Kiều vừa đi, Úy Tuệ kiềm chế không được tính tình nóng nảy, sải bước tới chỗ Úy Vân Kiệt.

"Này, huynh có ý gì? Nhìn ta chăm chăm để làm gì? Trên mặt ta mọc mụn hả?"

Thân hình Úy Vân Kiệt nghiêng qua, tựa vào trên cây ngọc lan, ánh mắt vô tội nhìn nàng: "Muội cảm thấy ta nhìn muội chăm chăm?"

"Không đúng sao?" Úy Tuệ chỉ muốn nói, ánh mắt vừa rời của hắn không sai biệt lắm có thể khoét một cái lỗ trên người nàng.

Sẽ không đúng sao? Đột nhiên, trong lòng nàng nhảy dựng, một loại cảm giác hoảng sợ quý dị ập vào lòng.

Nàng chột lui về phía sau mấy bước, khó có thể tin nhìn hắn.

"Không phải huynh để ý ta rồi chứ?"

Nhưng nàng là muội muội ruột của hắn.

Mi tâm Úy Vân Kiệt nhảy lên, từ chối cho ý kiến.

Úy Tuệ gào khóc giống như nhìn thấy quỷ: "Không phải thật chứ? Nhưng ta là muội muội ruột của huynh mà? Huynh còn tính người không? Con thỏ còn không ăn cỏ gần hang nữa là. Ừm, ta đi nói với nương, để nương trừng trị huynh."

Nói xong, hoảng hốt muốn xoay người chạy.

Bên cạnh có một con sói đang chờ, rất đáng sợ.

Chỉ là, còn chưa chạy được hai bước đã bị Úy Vân Kiệt bắt trở về, cả người bị hắn đè lên góc tường.

Trong lòng Úy Tuệ run sợ vùng vẫy: "Yêu nghiệt, nếu không thả người, cẩn thận ta thu phục huynh."

"Câm miệng." Thật là om sòm muốn chết, Úy Vân Kiệt tức giận gầm nhẹ, sợ nàng kêu la loạn xạ, dứt khoát lấy tay bịt miệng nàng.

Tay của hắn rất lớn, bịt như vậy lại che hơn nửa gương mặt của nàng, chỉ lộ ra đôi mắt căm phẫn.

Úy Vân Kiệt nhìn chăm chăm ánh mắt muốn phun lửa của nàng, vừa bực mình vừa buồn cười.

"Nha đầu này, ánh mắt nào của muội thấy ta xem trọng muội rồi hả?"

"Hai con mắt đều thấy được." Nếu không, nhìn vào nàng chăm chăm để làm gì? Mà ánh mắt còn dọa người như vậy, hoàn toàn là một bộ dạng muốn nuốt nàng vào bụng.

Úy Vân Kiệt bị ghen một phen, đưa tay vỗ trán nàng: "Muốn ta coi trọng muội trước phải học được yên lặng một chút."

"..." Úy Tuệ sững sờ, nói như vậy, hẳn không coi trọng mình? Vậy hẳn nhìn chăm chăm nàng làm gì.

Lúc này Úy Vân Kiệt mới buông nàng ra, chỉ xuống chân nàng.

"Cái gì?" Úy Tuệ nhìn thoáng qua, không có gì mà.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Thô Lỗ

Úy Tuệ theo tay hăn chỉ nhìn về phía mặt đất, vẫn chưa phát hiện khác thường, chỉ là bởi vì ra ngoài vội vàng nàng quên đổi giày rồi.

Lúc này, một đôi dép lông nhung khâu quả cầu đỏ thẫm thật sự khác xa một trời một vực với hình tượng thực nữ mà nàng cố gắng đạt tới.

Không tự chủ, đầu ngón chân nàng cuộn lại, run run làn váy, muốn che khuất đôi dép lê quá ngây thơ này.

"Buổi sáng vội ra ngoài nên quên đổi."

Nàng cúi thấp đầu, cực kỳ nản lòng nói, không ngờ đỉnh đầu truyền đến tiếng thở dài trầm thấp bất đắc dĩ của hăn.

"Muội đạp tiểu mỹ nhân của ta rồi."

"Hả?" Nghe vậy, Úy Tuệ như điện giật lui về sau, nhưng nháy mắt lại bắt được điểm quan trọng: "Tiểu mỹ nhân ở đâu?"

Chẳng lẽ tiểu mỹ nhân của hăn là cô nương ngón cái (dạng nàng út ống tre) hay sao? Nàng có thể đạp được?

Úy Vân Kiệt liếc nàng, đưa tay kéo nàng tới vào bước, chỉ vào chỗ nàng đứng lúc đầu, nói: "Buổi sáng mới chôn xuống."

Ớ! Da mặt Úy Tuệ căng lên, nhìn mặt đất lại nhìn Úy Vân Kiệt nghiêm trang, rốt cuộc nhin không được, phải nhổ hăn.

"Huynh lừa ta à? Dưới đất chôn tiểu mỹ nhân của huynh? Nói dối cũng không cần viết nháp sao?"

Coi như chôn người cũng phải nhìn ra chút dấu vết chứ? Mặc dù đất dưới tàng cây này quả thật giống như vừa mới xới lên, nhưng muốn chôn một người thì dù sao cũng phải có hình dạng đồng đất chứ?

Úy Vân Kiệt bất đắc dĩ: "Chẳng lẽ phải muốn đào lên mộ mới tin?"

"..." Úy Tuệ giống như gặp quỷ nhìn hăn: "Tiểu mỹ nhân là ai? Ta gặp qua chưa?"

Trong Úy phủ, trừ bỏ nữ tử diêm dúa lòe loẹt đã gặp qua lần trước lúc hăn tắm ra, hình như gọi là cái gì Vân Nhi, thì không còn nữ tử nào khác.

Mà mặc dù Úy Vân Kiệt có hoa danh bên ngoài, nhưng cho tới bây giờ hăn không mang nữ tử vào phủ.

Cho nên, sao nàng có thể tin tiểu mỹ nhân của hăn sẽ chết ở đây, còn được chôn ở chỗ này chứ?

Loại lời nói ngay cả con nít ba tuổi cũng không tin, hăn lại lấy ra lừa nàng?

Khi dễ nàng không có đầu óc?

Hu hu, thì ra tất cả mọi người đều coi nàng như người không có đầu óc.

Quá con mẹ nó khi dễ người rồi.

Đặt điều nói dối cũng không thể dùng chút tâm sao?

Úy Vân Kiệt bất đắc dĩ lắc đầu, nhặt cái xẻng hoa nhỏ từ dưới đất lên đưa cho nàng: "Không tin, tự mình đào lên mà nhìn."

"?" Sao nơi này lại có cái xẻng hoa? Vậy mà trước đó nàng lại không phát hiện ra?

Chỉ là, dùng cái xẻng hoa này đào hố chôn người?

Nàng thấy hắn là kẻ điên.

Thấy nàng vẫn không tin, Úy Vân Kiệt ngồi xổm xuống, chậm rãi dùng xẻng đào đất.

Úy Tuệ nhìn mà khóe mắt giật giật, nhưng nàng cũng muốn nhìn thử, nếu thật sự hắn có thể đào ra một người, nàng sẽ vặn đầu xuống cho hắn làm cầu đá.

Nhưng mà mấy xẻng đất qua đi lại lộ ra một cái hộp được điêu khắc hoa văn tinh xảo.

Cái hộp không lớn, có phần giống với mấy cái hộp trang sức trong phòng nàng.

Úy Vân Kiệt để cái xẻng xuống, đôi tay cầm cái hộp lên, đứng dậy đưa cho nàng.

"Tiểu mỹ nhân ở bên trong, không phải muội muốn trò chuyện với 'nàng' à?" Úy Vân Kiệt nhìn nàng nói.

Úy Tuệ nhìn chăm chăm cái hộp, không khỏi cảm thấy run lên, mặc dù không tin, nhưng lời của hắn thật sự quá thấm vào lòng rồi, có được không?

"Huynh đừng dọa ta! Cái hộp nhỏ như vậy làm sao có thể để được tiểu mỹ nhân chứ? Nếu là tiểu mỹ nhân thì cũng không thể nhỏ đến mức này được."

Nhìn khuôn mặt sợ hãi trắng bệch của nàng, cũng không dám nhận cái hộp, hai tay giấu ra sau lưng, Úy Vân Kiệt khẽ nhú mày, tốt bụng giúp nàng mở cái hộp ra.

Trong khoảnh khắc hân mở cái hộp, Úy Tuệ ‘a’ một tiếng, đột nhiên nhắm hai mắt lại.

Bởi vì trong khoảnh khắc đó, trong đầu nàng bay ra rất nhiều hình ảnh kinh khủng.

Cổ nhân đều xem trọng việc nhập thổ vi an*, khi chôn thân thể nhất định phải hoàn chỉnh, có đôi khi nếu người chết gặp phải tai họa bất ngờ, thi thể không hoàn chỉnh, đầu, tay, chân hoặc các loại nội tạng... cũng có thể chôn cất riêng lẻ.

*Người sau khi chết được chôn vào đất sẽ được ngủ yên.

Chẳng lẽ trong hộp này chứa một phần thân thể nào đó của tiểu mỹ nhân sao?

Úy Tuệ sợ hãi tim đập thành thịch.

Nhưng đột nhiên cảm thấy hơi thở nóng rực phả vào trên mặt mình, Úy Tuệ nghi ngờ mở mắt, đối diện chính là một đôi mắt thâm sâu màu hổ phách lóe ra ánh sáng âm u.

"Huynh?" Toàn thân nàng cứng đờ.

Úy Vân Kiệt đưa tay vỗ vai nàng an ủi: "Mặc dù vừa rồi muội không cẩn thận đạp lên chỗ nó, nhưng tiểu mỹ nhân luôn rộng lượng, sẽ không so đo với muội."

Úy Tuệ nghe lời hân, trong đầu có chút tò mò, ánh mắt nhìn vào trong hộp.

Chỉ liếc mắt một cái, đôi mắt xinh đẹp của nàng trở nên trừng lớn.

"Là con gà?"

Đầu Úy Vân Kiệt đầy hắc tuyến, sửa chữa: "Bồ câu." Da lông sáng như tuyết, huyết thống cao quý chính là bồ câu mỹ nhân.

Úy Tuệ nhìn thoáng qua: "Dáng dấp cũng không sai biệt lắm."

Nhưng gọi bồ câu có dáng dấp giống như gà này là tiểu mỹ nhân, hơn nữa còn gọi thâm tình như vậy, nàng không khỏi nghi ngờ nhìn hẩn thêm vài lần.

Quả nhiên, yêu nghiệt chẳng những quái đản, còn biến thái nữa.

Ánh mắt Úy Vân Kiệt lóe lên, khoe môi hơi cong, đột nhiên lại gần nàng nhỏ giọng nói: "Khi còn sống tiểu mỹ nhân ghét nhất bị người ta nói thành gà. Chuyện khác nó sẽ luôn rộng lượng, chỉ riêng chuyện này lại rất keo kiệt."

"Vậy thì thế nào?" Úy Tuệ nghiêng đầu theo dõi ánh mắt tà mị của hẩn, một đôi mắt thâm sâu như suối, mệnh mệnh tao nhã, thật là vô cùng đẹp.

"Cũng không thế nào." Úy Vân Kiệt cúi đầu, nhìn bồ câu trắng nhỏ trong hộp, nhẹ nhàng thở dài: "Khi còn sống tiểu mỹ nhân chỉ có một sở thích, đó là nửa đêm thích cạy cửa sổ vào phòng nói chuyện khuya..."

"Huynh nói thứ này?" Úy Tuệ ngạc nhiên nhìn chăm chăm tiểu mỹ nhân, mặc dù dáng dấp giống như gà, nhưng cũng là gà xinh đẹp, tại sao lại có loại sở thích biến thái như thế chứ?

Úy Vân Kiệt ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng chăm chăm: "Không tin? Buổi tối nó đến phòng muội, muội sẽ biết."

Bởi vì mấy lời của hắn mà toàn thân Úy Tuệ nổi lên hạt gạo nhỏ (nổi da gà), nhưng không phục: "Sợ cái gì? Nó dám đến, ta sẽ nhổ sạch lông của nó nấu canh uống."

Khụ khụ khụ... Thật đúng là bạo lực lại thô lỗ.

Úy Vân Kiệt không nói gì, chỉ là tràn ngập xót thương nhìn tiểu mỹ nhân.

"Thôi, gia đình chờ cho người thôi."

Hắn xoay người muốn đi, Úy Tuệ lại gọi hắn lại: "Đợi chút."

"Hả?" Úy Vân Kiệt quay đầu nhìn nàng.

Úy Tuệ cắn cắn môi, nàng là một người không nên gây khó dễ cho một con chim nhỏ, huống chi cũng tại nàng đập trúng người ta trước, quấy rầy người ta an nghỉ.

"Ở chỗ này đi, vừa rồi huynh chôn nó ở đây, dĩ nhiên nó cảm thấy nơi này thích hợp. Vừa rồi là ta không đúng."

Mặc dù là một con chim bồ câu, sau khi chết cũng nên được tôn trọng.

Trong lòng Úy Tuệ lẩm nhẩm, tiểu mỹ nhân bồ câu, vừa rồi nàng không biết giữ miệng, người ngàn vạn lần đừng trách nha.

Úy Vân Kiệt nhướng mi: "Muội chắc chứ?"

"Ừ." Úy Tuệ gật đầu, khom lưng nhặt xéng hoa nhỏ lên: "Ta đào đất cho."

Nói xong, thật sự đến làm.

Úy Vân Kiệt đứng ở một bên, lẳng lẳng nhìn nàng, đôi mắt đen sâu không thấy đáy.

Chỉ chốc lát sau, Úy Tuệ đã đào xong, Úy Vân Kiệt tự mình thả hộp xuống, Úy Tuệ lại đắp đất lên, sau đó để xẻng xuống, chạy vào trong vườn hoa cách đó không xa, ngắt lấy ít hoa, đan thành một cái vòng hoa đơn giản, sau đó đặt lên trên mộ của tiểu mỹ nhân.

"Được rồi." Sau khi làm xong, Úy Tuệ vỗ vỗ tay, ngược đầu nhìn Úy Vân Kiệt: "Phong thủy nơi này không tệ, tiểu mỹ nhân ở đây sẽ không cô đơn."

"Ừ." Úy Vân Kiệt gật đầu.

Đột nhiên mặt mày Úy Tuệ khẽ cong, cười đánh giá hẳn: "Nhưng, nói đi thì nói lại, huynh vẫn có trái tim yêu thương, đối với một con chim bồ câu mà cũng có thể như thế."

Khóe môi Úy Vân Kiệt nâng lên: "Ta cũng thật bất ngờ."

"Hả?"

"Muội có thể giúp ta cùng an táng tiểu mỹ nhân."

"À." Úy Tuệ cười khẽ: "Góp một tay mà thôi, cần phải vậy."

Vừa dứt lời, trong đầu thoáng nghĩ tới điều gì, nàng bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Cho nên, lúc trước huynh nhìn chăm chăm vào ta là giận ta vô ý đạp trúng chỗ của tiểu mỹ nhân hả?"

Nhưng nếu như chôn ở chỗ này sẽ thường có người lui tới.

Úy Vân Kiệt khẽ ngưng mi, cũng không đáp lời, đột nhiên ngồi xổm xuống, một tay cầm cổ chân mảnh khảnh của nàng.

"A." Úy Tuệ kêu lên một tiếng, kinh ngạc theo dõi hẳn.

Đột nhiên Úy Vân Kiệt đứng dậy, một tay ôm ngang nàng vào lòng: "Ra cửa không biết đổi giày, cũng không biết mang vớ sao?"

"Ta?" Úy Tuệ đột nhiên nghen lời, nhưng lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, tức giận rống lại hẳn: "Ai cần huynh lo chứ, ta mang vớ rất thoải mái."

"Mạnh miệng." Úy Vân Kiệt liếc nàng một cái, cứng rắn ôm nàng, nhanh chóng quay về chỗ ở của nàng.

Khiến mấy nha hoàn trong viện nàng kinh hãi thiếu chút rớt tròng mắt xuống đất.

Đại thiếu gia vậy mà ôm Nhị tiểu thư về phòng?

Trở lại trong phòng, Úy Vân Kiệt trực tiếp ném nàng lên trên giường: "Chui vào chăn."

Đôi chân lạnh lẽo giống như khối băng, thiết thời nàng ngây ngốc không phát hiện ra.

"Quản thật là nhiều." Ngoài miệng Úy Tuệ oán giận, lại nghe lời chui vào trong chăn, lúc này nàng mới phát hiện hai chân lạnh đến không còn cảm giác nữa rồi.

Úy Vân Kiệt tìm cái ghế ngồi xuống, nhìn thấy xiêm y trên bàn, khê hừ: "Đây là xiêm y Hoàng hậu nương nương ban thưởng?"

"Ừ." Úy Tuệ nhìn hẳn, sao còn chưa đi?

"Quả nhiên khó coi." Úy Vân Kiệt nhíu mi, lại nhìn nàng: "Màu này không hợp với muội."

Quả nhiên hấn quản thật nhiều mà, Úy Tuệ nhếch miệng cười: "Đúng, ta cũng không tính mặc nó. Chỉ là, Đại ca, huynh ngồi đây là còn có chuyện gì sao?"

Úy Vân Kiệt lắc đầu.

"Không có việc gì? Vậy huynh ngồi đây làm gì?" Úy Tuệ tức giận nói, khuê phòng của nữ tử, cho dù là ca ca cũng không cần quá tùy tiện vậy chứ?

Hơn nữa vừa rồi còn bị hấn ôm trở về, hiện tại cả người nàng không được tự nhiên, cảm giác toàn thân trên dưới đều có hương vị của hấn, nàng muốn tắm rửa thay y phục.

"Gần đây ca..." Úy Vân Kiệt khẽ ngừng mi, hình như khó có thể mở miệng nhìn nàng.

Trong nháy mắt sự bát quái của Úy Tuệ bị khơi lên: "Sao?"

"Ai, không đề cập tới cũng được. Muội nghỉ ngơi cho tốt đi, ca đi đây." Úy Vân Kiệt thản nhiên đứng dậy, chỉ trản ngập thâm ý liếc nàng một cái, chợt xoay người rời đi.

Úy Tuệ ngồi trên giường, sững sờ không thôi: "Này, chuyện gì, huynh nên nói rõ ràng rồi hãy đi chứ."

"Muội muốn biết?" Úy Vân Kiệt đi tới cửa, đột nhiên xoay người hỏi.

Tim Úy Tuệ đập nhanh và loạn nhịp.

"Cái kia, huynh là ca của ta, huynh gặp chuyện, nếu ta có thể giúp cứ việc nói."

Nàng thật tò mò, có chuyện gì mà có thể khiến cho hấn có vẻ mặt như vừa rồi?

Tai tiếng về tình cảm?

Nhưng có vẻ như đã lâu rồi không có nghe chuyện dâm loạn của hân và nữ nhân khác nữa.

Chẳng lẽ, hân chuyển qua thích nam nhân rồi hả?

Nghĩ như thế, Úy Tuệ sóng lòng sôi sục, kích động nhìn hân.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Trêu Ghẹo

Đôi mắt đen cực kỳ phát sáng, tràn đầy tò mò của tiểu nữ nhân, vô cùng tinh khiết, lại có một chút mùi vị bỉ ổi.

Đột nhiên Úy Vân Kiệt giương môi cười, híp mắt nhìn nàng chăm chăm: "Muội muốn nghe cái gì?"

Hắn dám thề, trong đầu nha đầu này tuyệt đối không nghĩ cái gì tốt đẹp.

"Hả?" Úy Tuệ sững sờ, chớp mắt, cười hắc hắc nói: "Huynh nói cái gì ta nghe cái đó."

Úy Vân Kiệt chậm rãi đi tới bên giường, khẽ khom người xuống, nhìn đôi mắt to lóe sáng của nàng, đột nhiên vươn ngón tay ra, hung hăng chọc vào trán nàng.

"Suốt ngày đoán mò cái gì?"

"Ờ?" Úy Tuệ dùng sức đánh tay của hắn, vừa xoa trán vừa ảo não trừng hắn: "Ai đoán mò gì chứ? Không phải huynh có chuyện muốn nói sao?"

Thiệt thòi nàng nghĩ muốn san sẻ với hắn, cái tên lấy oán báo ơn.

Úy Vân Kiệt liếc mắt nhìn nàng: "Không được nghĩ lung tung, ta chỉ có hứng thú với nữ nhân."

"Hít." Úy Tuệ nghe vậy, hít một hơi khí lạnh, chẳng lẽ tên này có thuật đọc tâm? Thậm chí ngay cả trong lòng nàng nghĩ gì cũng biết.

"Ngu ngốc, trên mặt muội đều viết ra hết." Úy Vân Kiệt không nhịn được nhéo đôi má trắng nõn của nàng.

Mặc dù tính tình thay đổi, thế nhưng chỉ số thông minh thì, hời ôi, sợ là cũng chỉ như vậy thôi.

Úy Tuệ cuống quýt lấy tay bụm mặt, không đúng, trên mặt nàng sao có thể viết chữ?

"Huynh chợt dạ à?" Nàng bình tĩnh lại, bắt đầu phản kích.

Nàng mới không tin, mặc dù có thuật đọc tâm cũng không thể biết được cặn kẽ như vậy.

Úy Vân Kiệt đen mặt: "Muội cho là như vậy?"

"Hắc hắc." Úy Tuệ nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của hắn, cười trêu ghẹo: "Huynh đẹp như vậy, ta cảm thấy nữ nhân trên đời này không xứng với huynh, huynh cần phải có một loại nam nhân có tư thế anh tuấn, đẹp trai và thiên thần... ừm..."

Nàng còn chưa dứt lời, một cổ lực lượng mạnh mẽ đánh tới gương mặt của mình, chính xác mà nói thì là đôi môi.

Có cái gì mềm mại đụng vào môi của nàng, đầu lưỡi ấm nóng, khi nàng còn chưa kịp phản ứng thì cực kỳ linh hoạt mà bá đạo xâm nhập vào miệng nàng, tùy ý đoạt lấy. (Hun zòi hun zòi *tung hoa*)

Huyền ảo!

Trong nháy mắt, trong đầu Úy Tuệ trống rỗng, chỉ cảm thấy hô hấp bị đoạt lấy từng chút một, thân thể mềm nhũn.

Tới lúc nàng cho rằng mình sắp ngất xỉu, lúc này nam nhân mới buông lỏng nàng ra.

Chống lại ánh mắt mờ mịt không biết gì của nàng, Úy Vân Kiệt nhếch môi cười khế, trong con người đen tuyền lấp lánh ánh sáng rạng rỡ.

"Thế nào?"

"Hử?" Úy Tuệ mờ mịt ngẩng đầu, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn hắn, trong đầu giống như là bị người ta nhét vào một bầu ong mật, vo ve vo ve.

Nàng vẫn còn không kịp phản ứng vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ cảm thấy, đôi môi tê dại, sưng tấy.

Như vậy, vừa rồi nàng bị hôn?

Nụ hôn đầu của nàng, phải không?

Hơn nữa, người hôn nàng lại là...?

"A..., huynh." Cũng chỉ khoảng nửa khắc, Úy Tuệ sợ hãi ý thức được cái hiện thực này, rống to với hắn: "Vừa rồi huynh đã làm gì?"

"Muội không biết?" Úy Vân Kiệt nhẹ nhàng ngừng mi, khóe môi cong lên, ngay dưới ánh mắt kinh ngạc của nàng, đột nhiên cúi người, một tay nâng cái ót của nàng, một tay xuyên vào mái tóc mềm mại của nàng, lại hạ xuống một nụ hôn nồng nhiệt.

Lần này, Úy Tuệ hoàn toàn tỉnh táo, cả người run rẩy giật mình, đôi tay liều mạng đẩy hắn ra.

Kẻ điên, biến thái. Nhưng sức lực của nàng với hắn mà nói thì không thể nghi ngờ là con kiến rung cây, mặc cho nàng xuất ra toàn lực cũng

không đẩy được hẳn, ngược lại khiến cho mình sức cùng lực kiệt, càng thêm vô lực, chỉ có thể mặc cho hẳn tùy tiện đòi lấy.

Cho đến khi nàng cảm thấy không khí trong ngực đều bị hẳn hút hết, môi cũng bị hẳn mút rách.

Lúc này mới bỏ qua!

"Bây giờ biết rồi chứ?" Nhìn chăm chăm khuôn mặt đỏ bừng của nàng, Úy Vân Kiệt cười tà mị hỏi.

"Huynh? Kê điên." Úy Tuệ thở từng hơi từng hơi, đợi hơi thở ổn định mới hung ác trừng hẳn, cầm gối đập hẳn.

"Huynh là tên khốn kiếp, biến thái, nộ hôn đầu tiên của lão tử, huynh lại cướp đi như vậy? Huynh cố ý đúng không? Trả ta, huynh trả cho ta."

Đối với một muội tử còn chưa có kinh nghiệm yêu đương mà nói thì luôn tràn ngập chờ mong đối với nộ hôn đầu.

Không cần là trước hoa dưới trăng, chàng chàng thiếp thiếp, nhưng ít ra cũng phải là tình nồng ý mật, người tình ta nguyện chứ.

Thế nhưng dưới tình huống nàng u mê hồ đồ hẳn lại hôn nàng.

Dựa vào, hẳn còn có thân phận là ca ca của nàng.

Hẳn có thể phụ trách sao?

Càng nghĩ càng nổi giận, thấy gối đầu nện trên người hẳn cũng chỉ giống như là gãi ngứa, Úy Tuệ trực tiếp bỏ qua gối đầu, đứng dậy nhảy lên, giống như gấu Koala bám vào trên người Úy Vân Kiệt, hai tay ôm cổ hẳn, cúi đầu hung hăng cắn vào cổ hẳn.

Nàng thật sự dùng sức, hận không thể cắn xuống một miếng thịt của hắn.

Úy Vân Kiệt bị đau, khẽ nhú đầu mày, nhưng trong đáy mắt lại tràn đầy ý cười vui sướng.

Một tay hắn nâng hông nàng, sợ nàng ngã xuống từ trên người mình, một tay kia giống như an ủi vỗ nhẹ vào lưng nàng.

"Vừa rồi muội nói là nộ hôn đầu?"

"Huynh nói xem? Khốn kiếp." Trong miệng nồng nặc mùi vị của máu, nàng cắn hắn đến chảy máu, không ngờ thằng nhãi này còn không biết hối cải.

Còn nghi ngờ nộ hôn đầu của nàng có phải thật hay không nữa?

Nàng đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt chăm chú nhìn hắn, gần như muốn phun ra lửa.

"Yêu nghiệt chết tiệt, huynh có biết hay không, con thỏ còn không ăn cỏ gần hang đấy? Huynh... Thế mà huynh lại hôn ta? Huynh, ta hận huynh chết đi được, huynh đền đi, đền nộ hôn đầu tiên cho ta."

Nói xong, trong đôi mắt của Úy Tuệ dâng lên hơi nước.

Nàng rất uất ức, nàng cảm thấy cực kỳ thiệt thòi.

Sao lại mất đi một cách không rõ ràng như vậy chứ? Nàng sẽ không tìm được nam nhân nữa rồi.

Tương lai muốn yêu thương nam nhân thì không thể có bóng ma.

Nếu như vừa đón nhận nộ hôn, trong đầu lại nhớ về tên này, còn không điên sao chứ?

Huống chi, cổ nhân bảo thủ, nếu nam nhân của nàng biết, hậu quả...

"Nữ hài ngoan." Trong mắt Úy Vân Kiệt khó nén dịu dàng, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng, cười nói: "Chỉ cần muội muốn, bắt ta đền cái gì cũng được."

Cái gì cũng được? "Có thể để cho thời gian quay ngược, khiến chuyện vừa rồi không xảy ra sao?" Úy Tuệ đỏ mắt, uất ức nhìn hắn chăm chăm.

Đầu Úy Vân Kiệt đầy hắc tuyến: "Trừ cái này ra."

"Ta chỉ muốn cái này." Úy Tuệ giận dữ.

Úy Vân Kiệt bật cười, lần nữa đặt nàng trên giường, cúi người xuống, nhẹ nhàng xoa tóc của nàng: "Ng ngoan, vừa rồi là ta không tốt."

Vốn là hắn không tốt, Úy Tuệ quay mặt đi không nhìn hắn.

"Huynh cố ý đúng không?"

"A." Lần đầu tiên là muốn trêu chọc nàng, nhưng lần thứ hai, hắn có thể nói là không kìm lòng nổi sao?

"Huynh đi đi." Được hắn đối xử dịu dàng như vậy, đột nhiên da đầu Úy Tuệ run lên.

Nụ hôn vừa rồi, nếu như lần đầu tiên là nàng mơ hồ, nhưng lần thứ hai nàng rất tỉnh táo.

Đây cũng không phải là trò đùa dai, mà là nam nhân đối với nữ nhân.

Oa hu hu, nàng thật hoảng sợ.

Nếu để cho tên này ở lại, còn không biết xảy ra chuyện gì nữa.

Nàng vô cùng lo sợ, hoàn toàn không còn mạnh mẽ hung ác như vừa rồi căn hăn.

Nhìn bộ dáng của nàng, trong lòng Úy Vân Kiệt hơi mất mát, hăn làm nàng sợ rồi.

"Được rồi, ca đi trước, muội nghỉ ngơi cho tốt."

Úy Tuệ không lên tiếng, mãi đến khi hăn rời khỏi phòng, nàng mới oa một tiếng, lôi kéo chăn, cả người chui vào trong chăn, gào khóc kêu loạn.

Rối loạn, thật sự rối loạn.

Nàng phải làm sao bây giờ?

Suy đi nghĩ lại, nàng quyết định, quên chuyện hôm nay đi, xem như là bị chó cắn thôi.

"Đứng lên đi, gào thét cũng vô dụng."

Đột nhiên, trong phòng vang lên giọng nói của Úy Như Tuyết.

Úy Tuệ hoảng sợ, đột nhiên xốc chăn lên, chỉ thấy Úy Như Tuyết thoải mái ngồi ở bên bàn uống trà.

"Tỷ... Tỷ đến đây lúc nào?" Sao nàng không phát hiện? Còn nữa, cũng không có nha hoàn tiến vào bẩm báo.

Úy Như Tuyết để chén xuống, khẽ nhướn đôi mi thanh tú: "Ừ, một lúc rồi, hai người lại bận bịu nên không chú ý tới ta."

"Hai người?" Úy Tuệ vội ngồi dậy, đôi mắt nhìn nàng chăm chăm: "Chuyện vừa rồi, tỷ đều thấy rồi hả?"

Khó khăn ổn định lại cảm xúc, nháy mắt lại rối loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng nhỏ ra máu.

Quá mất mặt rồi.

"À." Úy Như Tuyết xin lỗi gật đầu: "Ta muốn chào hỏi, nhưng hai người... Quá nhiệt tình."

"Cái gì?" Úy Tuệ tức giận: "Con mắt nào của tỷ nhìn thấy bọn ta quá nhiệt tình rồi hả? Rõ ràng là hắc không phải ta."

Úy Như Tuyết nhướng mi, không lên tiếng, chỉ nghiêng ngẫm nhìn nàng chăm chăm.

Đôi mắt Úy Tuệ lại bắt đầu phun lửa: "Tỷ ở đây sao lại không giúp ta? Hu hu, đáng thương cho nụ hôn đầu của ta, cứ như vậy bị tên khốn kia lấy đi. Rõ ràng tỷ để ta rơi vào bất nhân bất nghĩa, bất trung bất trinh."

Úy Như Tuyết nhú mày: "Chỉ giáo cho?"

"Đây là không công bằng với nam nhân tương lai của ta." Úy Tuệ tức giận nói.

Úy Như Tuyết cong môi: "Vậy muội gả cho hắc, không phải là được à."

Úy Tuệ khó tin trừng to mắt, đầu óc nha đầu này không có bệnh chứ? A... Không đúng, đầu óc của sát thủ có thể bình thường sao?

"Có tiền có thế, mỹ mạo khuynh thành, kỹ thuật hôn hạng nhất. Nam nhân như vậy không xứng với muội sao chứ?" Úy Như Tuyết nói thẳng.

"Tỷ cũng điên rồi." Úy Tuệ tức giận liếc nàng, tiếp theo suy sụp tinh thần: "Tỷ không biết hắc là ai à? Hắc là ca ca của chúng ta."

"Muội biết hẳn không phải." Úy Như Tuyết nhắc nhở sửa chữa.

Úy Tuệ buồn bực: "Mặc dù hai ta là linh hồn chuyển kiếp, nhưng thân thể này vẫn của nguyên chủ."

Nói xong, toàn thân nàng lại nổi lên một tầng da gà.

"Còn nữa, tên kia háo sắc thành tính, bên ngoài cũng không biết có bao nhiêu nữ nhân, tỷ để cho ta với hẳn? Ta mới không cần đấy."

Ngay cả muội muội mình mà cũng hôn, còn là thứ tốt gì chứ.

"Vậ à." Úy Như Tuyết khép hờ mắt, đáy mắt vui sướng khi người gặp họa.

Xem ra, đường tình của nam nhân này trong tương lai còn rất nhấp nhô đây.

Úy Tuệ thở phò phò gật đầu, chợt chán nản ôm đầu: "Ai, ta cảm thấy ta phải mau mau tìm nam nhân để gả, gần đây hẳn luôn lắc lư trước mặt ta, ta có trực giác hẳn đối với ta sợ là không có ý tốt."

"Sặc." Lần đầu tiên Úy Như Tuyết suýt chút nữa cười phun ra, đối với nàng giờ ngón tay cái lên: "Trực giác của muội cực kỳ chuẩn."

Úy Tuệ thở dài, nhìn hai mắt nàng, nghi ngờ: "Đang êm đẹp tỷ xuất hiện ở chỗ ta là vì chuyện gì?"

"Không phải nói Hoàng hậu nương nương có ban thưởng? Nha hoàn của muội nói, muội sẽ mang về giúp ta." Úy Như Tuyết nói.

"Cho nên, tỷ chạy đến đây chờ lấy đồ?" Úy Tuệ khinh bỉ liếc nhìn nàng, thì ra cũng giống như mình, quý hẹp hòi mà.

"Dạ, ở trên tủ đấy, ta cầm một bộ trở về, y phục có vẻ chừng chạc, tỷ thích thì cầm về đi." Úy Tuệ hào phóng nói.

Úy Như Tuyết cười khẽ: "Y phục thì muội giữ lại, ta chỉ tới lấy thiệp, ngày ấy, ta sẽ đi chung với muội vào cung."

"Vào cung? Làm gì?" Úy Tuệ hoàn toàn quên mất lời nói lúc trước của Úy lão bà.

Úy Như Tuyết nhìn nàng chăm chăm, hơi buồn cười: "Bị người hôn một chút, đầu óc lại không thể sử dụng được rồi hả?"

----- lời ngoài mặt -----

Không có gì để nói hết.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Gặp Gỡ Trên Đường

"Đầu óc người nào không dùng được hả?" Úy Tuệ phản bác, chỉ là, như đã nói qua: "Tiến cung làm gì? Tỷ có bạn lâu năm trong cung?"

Lần này, tới lượt Úy Như Tuyết đen mặt.

Cho nên, giác quan thứ sáu siêu cường của Úy Tuệ nhạy cảm bắt được cái gì đó, giả hoạt cười: "Tỷ, không phải thật chứ? Nam nhân trong lòng tỷ nhớ nhung ở trong cung thật sao?"

"Muội chỉ cần quan tâm chuyện của mình thôi. Nhắc nhở muội một câu, ca ca kia của muội cũng không phải là đèn cạn dầu, nếu thật sự được hẳn coi trọng, tự muội suy nghĩ xem có thể chạy được hay không?" Úy Như Tuyết ác liệt phản kích.

Chỉ là, như vậy, cũng khiến cho Úy Tuệ càng thêm khẳng định.

Nàng mới không quan tâm chuyện hư hỏng của Úy Vân Kiệt, nói thế nào thì tên này cũng là ca ca của nguyên chủ, có biến thái hơn nữa cũng dám làm càn hay sao? Tiêu Minh Ca là người đầu tiên không đồng ý.

Hơn nữa, nàng dễ chọc sao?

Lần sau còn dám chọc giận nàng, nàng bảo đảm cào giết hẳn.

Ngược lại Úy Như Tuyết luôn lạnh nhạt như nước, hôm nay bị mình nói một câu lại khiến nàng phản ứng lớn như thế, hắc hắc, xem ra mình đã

đoán đúng rồi.

Nam nhân nàng thích quả nhiên ở trong cung.

Người trong cung, sẽ là ai chứ?

Nghĩ một chút, Úy Tuệ kinh hãi: "Hoàng thượng? Tỷ, thế nhưng tỷ lại thích Hoàng thượng?"

Thái tử Tiêu Dục hơn hai mươi. Như vậy, phụ thân của hắn ít nhất cũng bốn mươi mấy, gần năm mươi, mà lại là lão nam nhân được ngâm trong đục vọng ở thâm cung nhiều năm, sao lại thích được chứ?

Hơn nữa, hiện giờ nàng vẫn là Thái tử phi tương lai, tương lai làm Hoàng phi, phải sửa bồi phận lại sao?

Khuôn mặt vốn đen của Úy Như Tuyết càng thêm trầm xuống: "Cô nương..."

"Hả?" Úy Tuệ ngẩng đầu, quái dị nhìn nàng, có thể không muốn nhi tử mà muốn lão tử, loại kiên quyết này không phải cô nương nào cũng có được.

"Muội có viết tiểu thuyết chứ?" Giọng Úy Như Tuyết nhàn nhạt hỏi.

Úy Tuệ lắc đầu: "Muốn viết lắm nhưng mỗi lần vừa bắt đầu, viết không tới một vạn chữ đã cạn vốn. Quá khó khăn."

"Cố gắng chút nữa, muội có tiềm lực." Úy Như Tuyết đứng dậy, cho nàng một ánh mắt an ủi.

"Ta còn có chuyện, đi trước, không nằm mơ với muội được."

Nói xong, gỡ thiệp mời trong khay xuống, lập tức rời đi.

"Ai." Sao lại đi rồi? Chỉ là, nếu không phải là Hoàng thượng, sẽ còn nam nhân nào khác sao?

Theo nàng biết, trong Hoàng cung này, nam nhân bình thường cũng chỉ có một mình Hoàng thượng thôi, còn lại thái giám thì không tính, mà những Hoàng tử kia vừa qua mười bảy tuổi là phải xuất cung ra ngoài ở.

Cái này thật kỳ lạ.

Một ca ca, một tử tử, hôm nay hai người này đều rất kỳ quái.

Chỉ với đầu óc này của Úy Tuệ, coi như nghĩ đến đâu đâu cũng nghĩ không ra được chuyện trong đó, dứt khoát không nghĩ nữa.

Cũng may, thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh.

Sau khi vào cung, nàng chỉ cần canh chừng Úy Như Tuyết khắp nơi, nhất định có thể tìm ra được dấu vết.

Nhưng không ngờ hôm đó, sáng sớm đã không thấy mặt mũi Úy Như Tuyết đâu.

Nói là Thái tử phái xe đón Đại tiểu thư vào cung trước.

Vì thế, Úy Tuệ buồn bực không thôi, cũng không phải vì Thái tử đón nàng ấy mà không đón mình, mà là nha đầu kia thế nhưng không mang theo mình đi chung, hơn nữa, lúc nào thì nàng ấy và Thái tử có quan hệ tốt như vậy rồi hả? Vậy mà nhiều lần giả bộ với nàng.

Trên đường, cùng đi chung một chiếc xe ngựa với Vân Phượng Kiều, ánh mắt cô nương này nhìn mình, tất cả đều là oán hận thêm đồng tình.

Chắc là thấy vẻ mặt Úy Tuệ khó chịu, một đường không nói chuyện, cuối cùng Vân Phượng Kiều kiềm nén không được mở miệng trước, vừa

mở miệng chính là quả trách Ủy Như Tuyết, khiến Ủy Tuệ cho rằng nàng ta vẫn đứng chung một chiến tuyến với nàng.

"Tuệ muội muội, tại sao chuyện lại có thể như vậy? Thế nhưng Thái tử đặc biệt phái người đến đón Đại tiểu thư mà lại không đón người?"

Liên quan đến người đánh rắm à? Ủy Tuệ cho nàng một ánh mắt xen vào chuyện của người khác.

Vân Phượng Kiều cũng không nhìn kỹ, chỉ cho rằng nàng đang tức giận Ủy Như Tuyết, lại nói: "Theo ta thấy, có phải người truyền lời ngĩ sai rồi hay không, vốn là muốn đón Tuệ muội muội, kết quả lại đón nhầm Đại tiểu thư, nhưng Đại tiểu thư cũng thật là, tại sao nàng ta lại có thể biết sai mà vẫn làm theo, ngồi xem của Thái tử chứ?"

"Ai, người muốn nói lên điều gì?" Nàng ồn ào làm Ủy Tuệ không ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ được.

Vân Phượng Kiều bất đắc dĩ cười: "Tuệ muội muội, ta chỉ sốt ruột thay người, người xem, người ta đều đã khi dễ đến trên đầu người rồi mà người vẫn cứ thờ ơ. Người không biết sao? Hôm nay Hoàng hậu nương nương mở tiệc chiêu đãi các thiên kim, người có lòng đều biết là vì tuyển chọn hai vị trắc phi thích hợp trong đó cho Thái tử đấy."

"À." Không trách được cô nương này lại trang điểm cho mình tựa như hoa.

"Người cũng muốn làm trắc phi của Thái tử sao?" Ủy Tuệ ngược mắt nhìn nàng ta.

Vân Phượng Kiều ngừng một chút, khuôn mặt đỏ bừng, rũ mắt xuống nói: "Sao có thể chứ? Ta... Ta không xứng với Thái tử."

"Mặc dù không xứng, nhưng trong lòng vẫn là muốn đúng không?" Úy Tuệ buồn cười, trách không được Úy Vân Kiệt có thể liếc mắt một cái là có thể nhìn ra tâm tư của mình, tất cả tâm tư của cô nương này cũng đều viết ở trên mặt rồi.

"Thái tử điện hạ là nhân trung long phượng, dĩ nhiên là đối tượng lý tưởng của tất cả các cô nương tha thiết ước mơ." Vân Phượng Kiều cũng không che giấu.

Điểm này cũng làm cho Úy Tuệ có chút thay đổi cách nhìn: "A, vậy người cố gắng nỗ lực, nói không chừng có cơ hội." Làm nha đầu thông phòng của Thái tử điện hạ.

Nửa đoạn sau nàng không nói ra, nhưng với trí nhớ ít ỏi nói cho nàng biết, nếu Thái tử có một chút tâm tư với nàng ta thì nàng ta cũng không như hiện giờ, còn phải mượn Úy Tuệ nàng mới có cơ hội đến gần Thái tử.

Vân Phượng Kiều nghe nói, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, vội vàng nói: "Tuệ muội muội coi trọng rồi. Chỉ là nếu ta có thể ngồi lên vị trí trắc phi, ngày khác nhất định có thể giúp Tuệ muội muội ngồi lên vị trí Thái tử phi, Hoàng hậu tương lai..."

"Dừng lại." Nếu nói thêm nữa thì da gà của Úy Tuệ đều nổi lên hết rồi.

"Xin lỗi, bản tiểu thư không có hứng thú với cung đấu."

Còn Thái tử phi, Hoàng hậu... Có thể ngồi lên hai vị trí này, vậy phải hy sinh bao nhiêu tâm huyết nha, huống chi, nàng tự biết mình, một cô nương ngu ngốc, đến lúc đó cũng chỉ có thể làm vật hy sinh thôi.

Giống như trong nguyên thư, nguyên chủ là một nữ phụ bi thống làm giá y cho người khác (ý chỉ làm sẵn cho người khác đến hưởng), cuối cùng mình phải chết thảm mà còn liên lụy đến người khác nữa.

"Cái gì?" Vân Phượng Kiều không hiểu ý nàng, niên đại này còn chưa có từ cung đấu.

Úy Tuệ ngáp một cái, khoát tay nói: "Ta không có hứng thú với Thái tử, lại càng không có hứng thú với Thái tử phi, còn trắc phi thì đi gặp quỷ đi."

Vân Phượng Kiều nghe vậy thì sững sờ, trong lòng vừa mừng vừa sợ.

Kinh hãi là cả kinh thành này ai cũng biết Úy Tuệ yêu Thái tử, bởi vì có sự tồn tại của nàng mà ngăn trở con đường theo đuổi Thái tử của biết bao thiên kim danh môn, điều này cũng làm cho nàng bớt nhiều phiền toái.

Nhưng nếu nàng không thích Thái tử, như vậy, trái tim của những nữ nhân kia sợ là tro tàn lại cháy rồi. Đến lúc đó nàng chỉ là một cô nữ (bé gái mồ cô) nhỏ của Vân gia, làm sao có ưu thế để lọt vào mắt xanh của Thái tử chứ?

Vui chính là, xem ra Úy Tuệ thật sự buông tha Thái tử, đối với một nữ nhân mà nói, mất đi một tình địch luôn là tốt nhất.

"Sẽ không phải vì Thái tử đột nhiên đối tốt với Đại tiểu thư như thế nên Tuệ muội muội mới giận chứ?"

"Vân biểu tỷ, đừng ở đây xúi giục nữa. Thái tử đang ở trong cung, nói không chừng lát nữa có thể gặp được, nếu người muốn chiếm giữ một vị trí bên cạnh hắn thì nỗ lực hơn nữa, dựa vào bản lĩnh của bản thân, nhưng không được phép nói xấu sau lưng người khác nữa."

Đột nhiên, thân thể Úy Tuệ để sát vào mặt nàng ta, híp mắt ác liệt nói nhỏ: "Nói cho người biết, Đại tỷ của ta tỷ rất quái gở, đối với người nàng không thích, từ trước đến nay thích..."

Nàng làm thủ thế cắt ngang.

Tim Vân Phượng Kiều nhảy lên: "Cái gì?"

"Chặt tay." Úy Tuệ liếc nàng, giải thích: "Người chưa nghe nói qua sao? Trong viện của nàng, có một tiểu nha đầu không nghe lời, đã bị nàng chặt hai tay?"

"Không có." Khi đó, Vân Phượng Kiều còn chưa trở về phủ, dĩ nhiên không biết.

Mà cho tới nay, các nàng và Úy Như Tuyết cùng xuất hiện tương đối ít, đều cho rằng nàng ta giống như trước kia, hèn mọn giống như cây cỏ dại, trốn trong viện nho nhỏ của mình.

Ai lại đi chú ý tới một cây cỏ dại chứ? Trừ bỏ Úy Tuệ trước kia.

"Nàng thật sự chặt hai tay của nha hoàn?" Chuyện này, nếu Úy lão phu nhân biết rõ, nên xử lý thế nào đây nhỉ? Đột nhiên Vân Phượng Kiều nghĩ tới chuyện này, đáy mắt hiện lên tính kế cười lạnh.

Úy Tuệ bị ánh mắt của nàng làm cho tâm can run lên, nàng vốn muốn nói đùa, không ngờ cô nương này cũng không phải người lương thiện gì.

"Được rồi, khuyên người một câu, Đại tỷ tỷ không phải dễ chọc, đừng không có chuyện gì mà tìm chết."

Vân Phượng Kiều bĩu môi, đều nói Nhị tiểu thư đối tính, hôm nay xem ra, quả thật như thế.

Nhát gan ngay cả nàng cũng không vừa mắt, một Đại tiểu thư ngu dại thì làm được gì?

"Được, đa tạ Tuệ muội muội nhắc nhở, ta tuyệt không chọc giận nàng ta."

Úy Tuệ liếc nàng, cũng biết lời của mình có chút dư thừa, không khỏi mặc niệm cho nha đầu này, đồng thời hơi có lỗi với Úy Như Tuyết, thật xin lỗi nha, lại cho tỷ thêm phiền phức rồi.

Xe ngựa chạy một đường tới cửa cung mới ngừng lại.

Úy Tuệ nhanh chóng xuống xe, cô nương Vân Phượng Kiều cùng đứng đợi, kiểu cách khiến cho người khác nổi da gà mà.

"Tuệ."

Mới vừa xuống xe thì nghe được có người gọi mình.

Nàng vừa quay đầu lại, chỉ thấy Lâm Y Y vén rèm xe lên, ló đầu ra ngoài xe kêu nàng.

Trong nháy mắt tâm tình Úy Tuệ tốt lên, cũng ngoắc nàng.

Sau khi Vân Phượng Kiều xuống xe, ngoan ngoãn đứng bên cạnh nàng, cũng gật đầu với Lâm Y Y.

Lâm Y Y cũng cười với nàng.

"Vô Song đâu?" Úy Tuệ hỏi.

Lâm Y Y nhìn bốn phía: "Nha đầu kia cực kỳ lễ mễ, sợ là phải đợi một lát rồi, chúng ta vào trước thôi."

"Đợi chút đi." Úy Tuệ không muốn đi cùng Vân Phượng Kiều nên nói với nàng: "Vân biểu tỷ, người vào trước đi, chúng ta còn phải đợi một tỷ muội nữa rồi mới vào."

"Không vội, là Vô Song à, ta cũng đã lâu rồi không gặp nàng ấy, cùng đợi vậy." Vân Phượng Kiều dịu dàng nói .

Úy Tuệ nhúu chặt mảy, vừa muốn cự tuyệt, xe ngựa Lục Vô Song từ xa chạy tới, song song còn có thêm hai chiếc nữa.

Ba chiếc xe ngựa giống như tranh đua, vội vàng chạy về phía trước, tốc độ nhanh đến dọa người.

"Không tốt." Mắt thấy có chiếc xe ngựa nhắm thẳng vọt tới chỗ mình, Lâm Y Y kêu to, kéo Úy Tuệ tránh sang bên cạnh.

Nhưng không ngờ ánh mắt Vân Phượng Kiều lạnh lẽo, gần như là theo bản năng đưa tay đẩy lưng Úy Tuệ một cái.

Cái đẩy này khiến Úy Tuệ lão đảo, bởi vì quán tính nên kéo theo Lâm Y Y.

Gần như hai người cùng ngã xuống, mà chiếc xe ngựa ở phía xa hất lên cao, muốn đạp lên hai người.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỨNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Kinh Hải

Trong nháy mắt Úy Tuệ chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh chạy từ lòng bàn chân tới lên đỉnh đầu, trong đầu vo ve, chỉ chờ đau đớn trên người khi con ngựa kia giẫm lên.

Nhưng không ngờ thắt lưng căng thẳng, cả người bay lên trời, bên tai là gió nhẹ lành lạnh, chớp mũi quanh quần hơi thở quen thuộc của nam nhân.

Nàng mở mắt ra, đối diện là đôi mắt mị hoặc tràn ngập ý cười.

Nàng lui về phía sau, sức lực ngang hông lại đột nhiên buộc chặt, đến nỗi thân thể hai người chặt chẽ dán vào nhau, thậm chí nàng có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể hắn.

Hu hu, có thể thân mật chút nữa hay không? Có thể cầu huyết chút nữa hay không? Vậy mà mang theo nàng xoay tròn một vòng trên không trung rồi ư ư nhả rơi xuống đất.

Đây không phải là tình huống cầu huyết nhất trong phim truyền hình cầu huyết hay sao?

Trước kia, mỗi lần nhìn thấy tình cảnh này thì nàng luôn nhin không được muốn châm chọc, hiện giờ, nữ nhân trong ngực nam nhân đối lại là mình, sao lại có loại cảm giác chưa thỏa mãn vậy chứ?

"Thật sự khiến người khác lo lắng mà." Rơi xuống đất, Úy Vân Kiệt quên lấy bàn tay phủ trên eo nàng ra, đôi mắt tràn đầy bất đắc dĩ nhìn nàng.

Úy Tuệ tựa vào trong ngực hắn, đôi tay vẫn níu lấy vạt áo trước ngực hắn như cũ, đôi mắt xéch lên, tràn ngập nghi ngờ nhìn hắn.

"Tại sao lại là huynh? Có phải mỗi ngày huynh đều theo dõi ta không?"

Úy Vân Kiệt liếc nàng, đưa tay khẽ phủi phủi cổ tay của nàng: "Nói cái gì, trước buông ra rồi nói được không? Muội như vậy rất dễ khiến người khác hiểu lầm."

Hiểu lầm? Úy Tuệ nhìn ánh mắt mỉa mai của hắn, chợt rút tay về, luống cuống nhìn bốn phía, khụ khụ, quả nhiên đều đang nhìn bọn họ.

Thấy Úy Như Tuyết đứng bên cạnh Lâm Y Y thì đoán được nàng đã cứu Lâm Y Y, trong lòng Úy Tuệ thầm biết ơn, nhưng lại tò mò.

"Các người... Ồ, tỷ, không phải tỷ đã được Thái tử đón đi sao?"

"A, vừa vặn có chút việc." Úy Như Tuyết trả lời luôn đơn giản rõ ràng, trả lời cũng như không trả lời vậy.

Úy Tuệ âm thầm trừng mắt.

"Tuệ, muội không sao chứ??" Xe ngựa của Lục Vô Song dừng ở trước mặt, nàng luống cuống không kịp xuống xe hỏi.

Úy Tuệ lắc đầu, mà trong chiếc xe ngựa khác dừng ở phía sau cũng có một tiểu mỹ nhân duyên dáng bước xuống, nhìn thấy Úy Tuệ là vẻ mặt khinh thường.

Úy Tuệ không biết nàng, tự nhiên lười để ý đến nàng.

Mà lúc này, chiếc xe ngựa chạy nhanh xông tới lúc này rốt cuộc cũng dừng lại trong góc đường, Quân Tiên Nhi chui ra khỏi xe, tóc tai rối bời, nhếch nhác không chịu nổi.

"Lại là này nha đầu chết tiệt kia? Nhất định nàng ta cố ý." Trong đôi mắt của Úy Tuệ lập tức phát hỏa, ghét nhất những thứ thiên kim đại tiểu thư kiêu căng coi mạng người như cỏ rác này.

Vừa rồi nếu không phải Úy Vân Kiệt và Úy Như Tuyết kịp thời cứu nàng và Lâm Y Y, thì không bị giẫm chết cũng chắc chắn tàn phế.

Nàng nhìn rất rõ, xe ngựa kia là xông về phía hai nàng, a, không, nói chính xác là xông tới nàng, Lâm Y Y vì kéo mình, kết quả cũng lâm vào nguy hiểm.

Nhớ tới, nàng nổi giận đùng đùng, muốn tìm Quân Tiên Nhi tính sổ.

"Đợi chút." Úy Như Tuyết kéo nàng: "Xe ngựa của người ta chạy tới, muội tránh đi là được. Tránh không kịp là do muội không có bản lĩnh thôi."

"Ặc." Úy Tuệ bị ghen: "Nhanh như vậy thì sao ta có thể tránh kịp chứ?"

Lời vừa ra khỏi miệng, trong đầu nàng chợt thoáng qua một hình ảnh, Lâm Y Y kéo nàng tránh sang bên cạnh, nếu như nói là có thể tránh được, nhưng đột nhiên nàng lại bị té nghiêng qua, liên lụy Lâm Y Y cũng ngã xuống, lúc này mới có nguy hiểm.

Mà bây giờ nghĩ lại, nàng cũng không phải tự mình té xuống, mà rõ ràng có người ở sau lưng đẩy nàng.

Người này không cần phải nói, nàng cũng biết.

Nàng quay đầu lại, nhìn Vân Phượng Kiều ngây ra như phỗng, ánh mắt lạnh lẽo: "Vân biểu tở, người xuống tay nặng thật đấy?"

Vừa rồi chỉ có ba người các nàng ở đây, trừ Vân Phượng Kiều sẽ làm chuyện đó ra thì không thể tìm được người thứ tư.

Hình như Vân Phượng Kiều còn đắm chìm trong tình huống nguy hiểm vừa rồi, vẻ mặt hoảng hốt, cơ thể cũng phát run: "Tuệ muội muội, người không sao chứ? Vừa rồi làm ta sợ muốn chết, ta muốn kéo người lại, nhưng giữ không chặt, hu hu, may mà Đại tiểu thư cứu người, nếu không người có mệnh hệ nào, ta cũng không sống nổi, riêng chỗ tổ mẫu, ta cũng không có cách nào giao phó."

Hoảng sợ biến thành run rẩy, lời nói ra lại có trật tự, hơn nữa ý tứ rất rõ ràng, giải thích tốt nhất cho việc vừa rồi vì sao đã đẩy Úy Tuệ, tự nhiên nàng nói muốn kéo nhưng giữ không chặt.

"Hả? Người muốn kéo ta? Trách không được ta và Y Y thiếu chút nữa ngã sấp xuống."

"Thật xin lỗi, ta... ta thật sự là thành sự thì ít mà bại sự có thừa mà." Vân Phượng Kiều ảo não cắn môi, nước mắt đều tràn ra.

Úy Tuệ trừng mắt, nha đầu này là phái diễn kỹ* à.

*Biểu diễn kỹ xảo: chỉ năng lực vận dụng kỹ thuật và thủ pháp của diễn viên sáng tạo ra hình tượng, hình ảnh.

Nhưng hiện tại nàng không có chứng cứ, không thể nói nàng ta đấy được.

"Được rồi, người cũng đừng khóc, cũng may Tuệ không có việc gì." Úy Như Tuyết đứng bên cạnh nói, giọng nói tuy nhẹ lại lộ ra sự lạnh lùng

sắc bén nói không nên lời, khiến cho trái tim Vân Phượng Kiều run lên, theo bản năng nhìn Úy Như Tuyết vài lần.

Ở mấy lần này, nàng nhạy cảm phát hiện Úy Như Tuyết khác biệt.

Đầu tiên là khí chất toàn thân, mặc dù mặc xiêm y tầm thường nhất, thể nhưng mặc trên người nàng lại lộ ra khí chất không cùng một dạng, lãnh ngạo, thoải mái, còn có tao nhã và tự phụ.

Còn nữa, chính là đôi mắt đó, trước kia chỉ thấy ngu dại và hèn mọn nhất gan, mà nay, ánh mắt cực kỳ đen sáng, tối tăm không gợn sóng, thâm thúy như đêm, không nhìn thấy đáy.

Lại không hiểu sao không dám cùng nhau đối mắt.

Đúng, thậm chí Vân Phượng Kiều nàng khi liếc mắt nhìn nhau với Đại tiểu thư hèn mọn như cỏ rác trong Úy phủ cũng có chút sợ sệt.

Vân Phượng Kiều không khỏi ảo não, trong lòng dâng lên không cam lòng, bĩu môi, hừ nói: "Tuyết muội muội, người gặp chuyện vui tinh thần thoải mái, xem khí sắc của Tuyết muội muội, thật đúng là không phải tốt bình thường. Đúng rồi, có chuyện gì gấp mà lại bỏ lại Thái tử điện hạ làm một mình vậy?"

"Bí mật." Úy Như Tuyết lạnh nhạt ném hai chữ cho nàng, xoay người đi tới cửa cung.

Úy Tuệ quay đầu nhìn, đã không còn thấy bóng dáng Úy Vân Kiệt, mồ hôi rơi tí tách, hẳn có thật ẩn thân sao? Nàng không phát giác được hẳn biến mất lúc nào.

"Còn không đuổi theo, còn muốn làm bạn với sói sao?" Úy Như Tuyết đi xa, lạnh lạnh ném tới một câu.

Úy Tuệ ‘a’ một tiếng, vội vàng lôi Lâm Y Y và Lục Vô Song đuổi theo nàng.

Mà Vân Phượng Kiều bị lạnh nhạt ở phía sau, vẻ mặt xanh mét, mặc dù muốn giả bộ hiền lành, nhưng vẻ mặt cũng cứng nhắc khó coi.

Một bên, Thủy gia Đại tiểu thư Thủy Linh Nhi đồng tình liếc nàng một cái, ngược lại, thân thiện đi tới gọi Quân Tiên Nhi cách đó không xa.

"Tiên Nhi muội muội, thật khéo."

Ở đâu ra khéo? Nàng đứng ở đây đã lâu có được hay không?

Chờ sau khi đoàn người Úy Tuệ rời đi, chân Quân Tiên Nhi mới không còn run rẩy nữa.

Nói thật, vừa rồi nàng cũng bị hù chết, rõ ràng chỉ không muốn cho nha đầu Lục Vô Song chết tiết kia đặc ý, chỉ muốn đuổi kịp và vượt qua nàng ta mà thôi, nhưng ai biết con ngựa đột nhiên bị giật mình, thiếu chút nữa gây ra thảm họa.

Ừm, vừa mới nhìn thấy bộ dạng muốn ăn thịt nàng của nha đầu Úy Tuệ chết tiết kia, nàng thật sự bị dọa đến lòng bàn chân nhũn ra, hình ảnh lần trước bị trêu chọc trong tủi lâu, về sau trở thành cơn ác mộng không chỉ một lần của nàng.

Nàng thề, nếu biết Úy Tuệ ở đằng trước, nàng quyết định không chạy tới trước rồi.

Cả đời không nhìn thấy ôn thần này, nàng cũng bằng lòng.

"Sao vậy? Nhìn khuôn mặt muội trắng bệch, lại còn xuất mồ hôi nữa?" Thủy Linh Nhi đi tới bên cạnh nàng, quan tâm lấy khăn ra, xoa mồ hôi trên trán cho nàng, sau đó thân thiết nắm tay nàng lại hoảng hốt.

"Sao tay cũng lạnh như vậy? Tiên Nhi muối muối, muối không sao chứ?"

Quân Tiên Nhi lắc đầu, cảm kích nhìn nàng: "Ta không sao, tim chỉ đập nhanh thôi."

"A, cũng khó trách, vừa rồi ngựa bị sợ hãi, muối cũng sợ hãi?" Thủy Linh Nhi trấn an vỗ vỗ vai của nàng: "Không sao, đều qua rồi."

"Ừ." Quân Tiên Nhi hít sâu một hơi, ổn định cảm xúc, mới nói: "Thủy tử tử, chúng ta cũng vào thôi."

"Ừ." Thủy Linh Nhi gật đầu, một tay đỡ tay của nàng, giống như tùy ý hỏi: "Đúng rồi, hôm nay Quân tướng quân có đến không?"

"Hắn à?" Vừa nghĩ tới Quân Phi Sắc, đáy mắt Quân Tiên Nhi hiện lên vẻ xấu hổ, nhưng miệng nhỏ khê bĩu, bất mãn nói: "Ai biết được? Năm đó đi đóng giữ biên cương, vừa đi đã mấy năm, sau khi trở về đều cho rằng, có thể theo bồi ta... nương, nào biết cả ngày không thấy hắn ở nhà."

Tính tính toán toán, trừ hôm đó dây dưa không ngớt xin hắn ra ngoài đi dạo ra, về sau, thậm chí ngay cả mặt của hắn nàng cũng chưa sờ qua, miễn bàn đến những cái khác.

"À." Thủy Linh Nhi hơi thất vọng, nhưng nghĩ lại, hôm nay Hoàng hậu nương nương mở tiệc chiêu đãi các thiên kim tiểu thư của các đại gia tộc, trên thực tế là có ý tuyển phi cho các vị Hoàng tử đã đến tuổi trong Hoàng tộc.

Mà Quân Phi Sắc, mặc dù không phải Hoàng tử, nhưng cũng đến tuổi thành thân, tử tử lại là Hoàng phi được sủng ái nhất, nghe nói Hoàng thượng có ý ban cho hắn một mối hôn sự tốt đấy.

Nghĩ đến chỗ này, Thủy Linh Nhi không tự chủ vuốt ve tóc mai, nàng không muốn gả vào Hoàng gia, lại đặc biệt nhìn trúng vị Thần Võ Đại tướng quân đột nhiên xông vào giới quý tộc của Đại Chu này.

Vân Phượng Kiều buồn bực đám người Úy Tuệ bỏ lại nàng đi thẳng, sự tự ái còn sót lại khiến nàng không có đuổi theo.

Nhưng thất thần trong chốc lát, nàng lại hồi hận đến tím ruột.

Hoàng hậu chỉ cấp thiệp mời cho ba vị tiểu thư Úy gia.

Úy Minh Châu cử chỉ điên rồ không thể tới, nhưng Nghiêm thị vẫn lấy thiệp của nàng ta, dĩ nhiên sẽ không dễ dàng cho nàng.

Mà nàng, sáng sớm tới lấy lòng Úy Tuệ, chính là hy vọng có thể theo sau nàng trà trộn vào trong cung.

Chỉ cần có thể đi vào, chuyện sau đó thì dễ làm.

Mặc dù tư sắc của Vân Phượng Kiều nàng so ra kém Úy Tuệ xinh đẹp thiên tư quốc sắc (sắc nước hương trời) bậc này, nhưng nếu so với dung mạo của Úy Như Tuyết, nàng tuyệt đối có lòng tin.

Hơn nữa, mấy năm nay sống nhờ Úy phủ, tỳ muội Úy gia xao lãng cầm kỳ thi họa, nhưng nàng lại học mọi thứ, Úy lão bà còn mời danh sư, mọi người đều rất thưởng thức nàng.

Chỉ tiếc, tâm cao ngất, thân lại thấp hèn.

Vốn Vân gia cũng là đại gia quý tộc, đáng tiếc lại dung không được một cô nữ như nàng.

Nếu không thì...

Nghĩ tới mấy năm nay mình và mẫu thân chịu đựng thờ ơ và khuất nhục, trái tim Vân Phượng Kiều hung ác, trên mặt lại treo ý cười hèn mọn, đuổi tới hai người phía trước.

"Thủy đại tiểu thư, Quân nhị tiểu thư."

Giọng nói nàng dịu dàng mảnh mai, thành công khiến hai vị cô nương dừng bước.

"Người là?" Quân Tiên Thi chưa từng gặp nàng, tò mò hỏi.

Vân Phượng Kiều rũ mắt, khẽ cắn môi, bộ dáng hết sức đáng thương: "Dân nữ là Vân Phượng Kiều."

"Không phải người cùng đến với tên ôn thần kia sao?" Quân Tiên Nhi đột nhiên sinh cảnh giác.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Ra Tay

"Không phải người đi chung với tên ôn thần kia sao?" Quân Tiên Nhi đột nhiên sinh cảnh giác.

Vân Phượng Kiều rũ mắt không nói lời nào, dường như hết sức lúng túng.

Bên cạnh, Thủy Linh Nhi biết nàng, không khỏi nhỏ giọng giới thiệu với Quân Tiên Nhi: "Nàng là tiểu thư Vân gia, nhưng bởi vì... Cái kia, cũng rất đáng thương. Muội không thấy vừa rồi thái độ của Úy gia Nhị tiểu thư đối với nàng sao? Ài, vừa thấy đã biết nàng ấy bị bỏ lại. Tiên Nhi, không bằng chúng ta mang theo nàng ấy đi, xem như làm chuyện tốt."

Vân Phượng Kiều giật mình, vội vàng nâng mắt, cảm kích nhìn Thủy Linh Nhi.

"Cám ơn Thủy đại tiểu thư."

Thủy Linh Nhi bĩu môi: "Vẫn nên cám ơn Tiên Nhi muội muội đấy."

"Vâng, đều cám ơn hai vị." Vân Phượng Kiều kích động nói.

Quân Tiên Nhi nhàn nhạt liếc nàng một cái, đối với Vân Phượng Kiều, nàng bày tỏ vô cảm, chỉ là, thuận tay tạo một nhân tình mà thôi.

"Được rồi, vậy người theo chúng ta thôi."

"Vâng" Vân Phượng Kiều thuận theo đi theo phía sau hai người.

Yến hội được bố trí tại Ngự hoa biên, đều có cung nhân dẫn các nàng đi.

Dọc theo đường đi, ánh mắt Vân Phượng Kiều không dám liếc loạn, sợ mất lễ nghi, khiến người khác chê cười.

Nhưng Quân Tiên Nhi thì hoàn toàn khác, vào Hoàng cung cũng tùy ý giống như hậu hoa viên nhà mình, điều này cũng hoàn toàn chịu ân huệ của Quân gia Đại tiểu thư Quân Thi Âm.

Làm sủng phi của Hoàng đế, ở trong cung Quân Thi Âm được đãi ngộ còn cao hơn Hoàng hậu, cho nên muội muội của mình ra vào cung cũng giống như ra vào vườn rau nhỏ, không ai dám ngăn cản cũng sẽ không ai ngăn cản.

Ngay cả Hoàng thượng thấy nàng cũng sẽ thường thường mời nàng, muốn nàng bồi Hoàng phi băng sơn mỹ nhân của mình nhiều hơn.

Đến Ngự hoa viên, nơi này đã sớm ngồi đầy người, nhưng bởi vì thân phận của Quân Tiên Nhi, vị trí của nàng cũng được sắp xếp đặc biệt.

Chắc là Hoàng hậu nương nương muốn lấy lòng Quý phi nương nương, cho nên cố ý sắp xếp chỗ ngồi của Quân Tiên Nhi cách mình rất gần.

Thủy Linh Nhi và Vân Phượng Kiều đi theo đều hưởng lây.

Nhất là Vân Phượng Kiều, đợi đến khi nhìn đến vị trí đám người Úy Tuệ, trên mặt khó nén đắc ý, xem ra hôm nay nàng vì họa mà được phúc.

Bị đám người Úy Tuệ bỏ rơi, lại được ngồi chung một chỗ với Quân Tiên Nhi, còn có thể đến gần Hoàng hậu nương nương, không thể nghi ngờ

thân phận của nàng không chỉ cao thêm một cấp bậc.

Vả lại, gần quan được ban lộc, nếu có thể lọt vào mắt Hoàng hậu nương nương, tương lai tiền đồ không có giới hạn đấy.

Nghĩ tới, Vân Phượng Kiều lâng lâng, cảm giác mình sắp thăng thiên rồi.

Xuống vị trí phía dưới, Úy Tuệ vốn không chú ý tới nàng ta.

Vừa ngồi xuống, nàng đã bát quái muốn từ trong miệng Úy Như Tuyết moi ra chút gì, dù sao, tất cả mọi người trong Úy phủ đều biết, sáng sớm Thái tử điện hạ đã phái xe tới đón nàng vào cung, đây có biết bao nhiêu thể diện nha?

Nhưng nửa đường nàng lại xuất hiện, hiển nhiên là không ngồi trong xe người ta, không tiếp nhận tình cảm của người ta rồi.

Như vậy cả buổi nàng đã đi chỗ nào vậy?

Nàng thật sự rất tò mò.

Nhưng cô nương Úy Như Tuyết này không phụ xưng hô sát thủ lãnh tình, tâm lạnh ý lạnh mà miệng càng lạnh hơn, câu nói đầu tiên đã đá nàng lên tận trời.

"Muội tò mò vì sao ta không ngồi xe Thái tử hay là ghen tị ta xuất hiện chung với Úy Vân Kiệt?"

Quả nhiên, Úy Tuệ trực tiếp trúng chiêu: "Người nào ghen? Sao ta có thể ăn dấm chua của hã chứ? Đúng rồi, sao tỷ có thể xuất hiện chung với hã vậy?"

Nàng cũng rất tò mò cái này, không thể ngờ được Úy Như Tuyết lại có thể xuất hiện cùng lúc với Úy Vân Kiệt.

"A, ghen à?" Úy Như Tuyết hỏi ngược lại.

Bên cạnh, Lục Vô Song và Lâm Y Y nghe được, trong mắt tràn đầy mới lạ.

"Ăn dấm chua của ai? Tuệ muội muội sao? Chẳng lẽ không phải Thái tử?"

Hai người lẫn lộn, quan hệ này càng thêm rối loạn.

Úy Tuệ chỉ đành phải giải thích với hai nàng: "Không có người nào ăn dấm chua của người nào cả."

"Không đúng, vừa rồi ta mới nghe được." Lục Vô Song lập tức phản bác, sau đó để sát vào lỗ tai Úy Tuệ: "Tuệ muội muội, không phải muội thích Thái tử sao? Chẳng lẽ lại ăn dấm chua của Thái tử hả?"

"Không có." Úy Tuệ rất nghiêm túc nói.

Hai người Lục Vô Song và Lâm Y Y đều tỏ ra hoài nghi, thật không có nói sao, tại sao vừa thấy Úy Như Tuyết, nha đầu này lại dây dưa không để yên, thế nào cũng phải hỏi chuyện xảy ra giữa nàng và Thái tử chứ?

Nếu không thích thì để ý như thế làm gì?

Hai nàng quen thuộc nàng nhiều năm, còn không rõ chút tâm tư đó của nàng sao?

Nhưng nhìn Úy Tuệ có chút tức giận, hai người ăn ý lắc đầu: "Ừ, không có."

Úy Tuệ kêu rên, nhìn ánh mắt của hai nàng rõ ràng không tin, xem nàng như là hài tử mà dụ dỗ vậy.

Đối với việc tạo thành hiếu lắm như vậy, Úy Như Tuyết tỏ vẻ vô cùng vô tội, từ đầu đến cuối không nói thêm một chữ, chỉ nghiêm túc ăn trái cây.

Khiến cho người khác cảm thấy nàng tới đây cũng chỉ vì dùng cơm thôi.

Ôi thật bình tĩnh mà!

Úy Tuệ cũng cầm một chùm nho, không coi ai ra gì mà ăn.

Nhưng mới ăn hai trái, đột nhiên cái ót bị đánh một cái, nàng vừa mới quay đầu nhìn, cái ót lại bị đánh một cái nữa, cúi đầu nhìn lại thì thấy trên đất rơi xuống hai vỏ chuối.

"Ai làm đấy? Thiếu đạo đức như vậy?" Thế nhưng dùng vỏ chuối chọi nàng?

"A, Công chúa, vỏ chuối đập trúng người rồi." Cách đó không xa, một tiểu nha hoàn cười khanh khách, vẻ mặt chẳng những không có áy náy, ngược lại còn là vui sướng khi người gặp họa.

Tiểu Công chúa được mấy cung nữ vây quanh, tối đa cũng chỉ mười ba mười bốn tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp ngọt ngào, vẻ mặt vẫn còn nét trẻ con.

Nhưng giữa trán, ý vị điêu ngoa ngang ngược quá dày đặc.

Nàng ta nghe nha hoàn nói như thế, đôi mi thanh tú khẽ nhú lại, ánh mắt không tốt nhìn về phía Úy Tuệ.

"Kẻ nào? Bản Công chúa muốn chọi chim trên trời, ai bảo nàng ở chỗ này chứ? Làm hại con chim của bản Công chúa bay mất, các người ai đền hả?"

Vừa nói xong, nàng thong thả đi tới bên cạnh Úy Tuệ.

"Này, người dọa con chim của bản Công chúa bay mất, biết tội chưa?"

"Con chim? Của người?" Đầu óc không quá linh hoạt của Úy Tuệ nhanh chóng xẹt qua một hình ảnh không quá bình thường, thiếu nhi không nên xem, tầm mắt cũng theo khuôn mặt tiểu Công chúa này chậm rãi dời xuống chỗ bụng dưới của nàng ta.

"Tiểu muội muội, lời không thể nói lung tung, loại chim nhỏ này, không phải ai cũng đều có nha." (Ôi, chết cười mất, sợ đầu óc của chị này quá.)

Lục Vô Song và Lâm Y Y nghe nàng nói có chút hồ đồ.

"Khụ..." Úy Như Tuyết ngồi bên cạnh, một mũi quýt kẹt trong cổ họng, lần đầu tiên lại nhếch nhác ho đến mấy lần trước mặt người khác như vậy.

Mà tiểu Công chúa lại tức giận chỉ vào Úy Tuệ: "Bản công chúa nói người hù dọa thì chính là người hù dọa, nếu người không đền một con giống như đúc, bản Công chúa sẽ cho người đẹp mắt."

Sặc, Úy Tuệ bị bộ dáng tức giận của nàng làm cho vui vẻ, không khỏi đứng lên lý luận với nàng ta.

"Cô nương, a, không, Công chúa, thật sao?"

"Đây là Thất công chúa của Đại Hạ quốc được Hoàng thượng sủng ái nhất -- Trường Nhạc Công chúa." Có cung nữ kiêu ngạo giới thiệu.

Công chúa, không phải là nữ nhi của Hoàng đế sao? Ngay cả con trai Hoàng đế nàng còn không sợ, sao có thể sợ khuê nữ của hãn chứ?

Huống chi, còn không phải là Công chúa của Đại Chu bọn họ.

Một Công chúa ngoại quốc lại chạy tới chỗ của bọn họ giường oai, hắc, cô nương này đủ dũng mãnh.

Chỉ là, có dũng mãnh đi nữa cũng phải phân rõ phải trái đúng không?

"Tiểu Thất công chúa." Rõ ràng bằng tuổi nhau vậy mà muốn giả bộ, Úy Tuệ cố ý thêm hai chữ tiểu Thất phía trước danh hiệu Công chúa của nàng, để cho uy nghiêm của nàng chớp mắt thành con số không.

"Vỏ chuối trên đất là do người ném?"

Đế Trường Nhạc nhìn vỏ chuối trên đất, hừ lạnh: "Bản công chúa muốn ném con chim trên trời."

"Thật đúng là kém cỏi." Úy Tuệ lắc đầu, mặt khinh bỉ.

Vốn Đế Trường Nhạc cố ý lấy vỏ chuối ném nàng, muốn khiêu khích nàng, nghe nàng nói thế thì lông mày dựng thẳng: "Người dám nói bản Công chúa kém cỏi."

Úy Tuệ nhướng mi: "Chẳng những kém cỏi, tính tình xấu, nói dối thì càng tệ."

Dùng vỏ chuối ném chim? Hừ.

Nàng khom lưng nhặt vỏ chuối trên đất lên: "Đến đến đến, Tiểu Thất công chúa điện hạ, không cần ném chim bay trên trời, ngay cả con chim trong lồng không bay được kia, người ném một cái thử xem. Nếu người có thể ném trúng lồng chim, hôm nay bản tiểu thư sẽ không so đo với người nữa."

"Cái gì?" Đế Trường Nhạc khó có thể tin rằng to mắt, chợt, khóe miệng nhếch lên, khinh miệt hừ một tiếng: "Người tính toán gì vậy? Cũng xứng sai bảo bản Công chúa?"

Hừ, đột nhiên trong lòng Úy Tuệ nén giận, vung vỏ chuối trong tay, chuẩn xác ném trúng lồng chim hơn mười thước.

"Hay." Lục Vô Song không khỏi vỗ tay khen hay.

Úy Như Tuyết neho mắt, mỉm cười nhìn nàng chăm chăm, nha đầu này chuẩn bị không tệ.

Có người trầm trồ khen ngợi, trong lòng Úy Tuệ có chút lên mặt, sau đó gơ lên một vỏ chuối khác, nhướn mày khiêu khích Đế Trường Nhạc.

"Thấy không? Tiểu Thất công chúa, đây mới là ném chim . Người đó, hôm nay gặp ta, lòng dạ bản tiểu thư rộng rãi, có tri thức hiểu lễ nghĩa, bình dị gần gũi, lấy đức báo oán, không so đo với người. Nếu không, vỏ chuối này sẽ ném vào trên mặt người đấy."

Lời của nàng cực kỳ uyển chuyển nói Đế Trường Nhạc không đúng.

Khuôn mặt Đế Trường Nhạc trầm xuống: "Người dám ném một cái thử xem, bản Công chúa..."

Bốp, còn chưa dứt lời, trán của nàng đã trúng một cái vỏ chuối.

"Ai ôi, thật xin lỗi, lỡ tay..." Úy Tuệ nói xin lỗi. (Lỡ tay thật hay *vỗ tay*)

Gương mặt Đế Trường Nhạc đỏ lên, quát người hầu bên cạnh: "Các người còn đứng ngốc ở đó làm gì? Bắt ả xú nương (đàn bàn thú) này lại cho bản Công chúa."

"Vâng" Bốn cung nữ mang vể mặt sát khí đánh tới Úy Tuệ.

Thân thể Úy Tuệ chột lóe, cầm khay đựng thức ăn trên bàn ném tới các nàng.

"Tuệ muội muội, ta tới giúp muội." Lâm Y Y vội vàng đứng lên, muốn bảo vệ Úy Tuệ ở phía sau.

Không ngờ lúc này bốn cung nữ giống như trúng tà, đồng loạt quỳ rạp xuống đất, vẻ mặt khổ sở kêu thảm.

"Ồ?" Lục Vô Song tò mò chỉ vào các nàng: "Sao lại quỳ xuống rồi hả?"

Úy Tuệ cũng tò mò: "Không phải đánh nhau sao? Hiện tại quỳ xuống là đạo lý gì?"

Chỉ là, lần này, đầu óc của nàng nhanh chóng xoay chuyển, nhìn trộm Úy Như Tuyết bình tĩnh như nước, cười hắc hắc, hạ thấp thân thể cười hỏi.

"Tỷ, tỷ làm gì bọn họ vậy? Cũng không thấy tỷ ra tay."

Úy Như Tuyết nhún vai: "Tỷ vốn không có ra tay."

"Cắt." Làm chuyện tốt còn không thừa nhận, Úy Tuệ mới không tin đâu: "Về sau dạy ta một chút, ta muốn học chiêu này."

Vừa xuất chiêu đã có thể khiến người khác quỳ xuống, thật lợi hại mà.

Đế Trường Nhạc sợ ngây người, chỉ cho rằng người của mình vô dụng, tức giận tiến lên đá đá người này, vỗ vỗ người kia: "Các người đều là đồ vô dụng, đứng lên cho bản Công chúa."

"Công chúa." Một tên cung nữ khác tiến lên kiểm tra, hoảng sợ nói: "Công chúa, họ bị điểm huyết."

Hơn nữa còn là huyết ngựa toàn thân.

Không cần phải nói, bốn cung nữ bị điểm huyết ngựa này bị nhiều đau khổ rồi.

Toàn thân ngứa ngáy khó nhin, lại không thể gãi không thể cào, chỉ có thể nén khỗ.

Nhưng, ai làm?

Mấy vị cô nương giữa sân, nàng đều nhìn nhưng không thấy ai ra tay..

Chẳng lẽ, chỗ tối... (Còn ai vào đây ngoài Kiệt ca iu vầu của ta chứ)

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Ấm Áp

Sau khi giải huyết, bốn cô nương gian nan bò dậy, cảnh giác nhìn chăm chăm Úy Tuệ, không dám làm càn giống như trước.

Đế Trường Nhạc vô cùng cảm phần, nàng là Thất công chúa được sủng ái nhất Đại Hạ quốc, là khách quý của Đại Chu, ngay cả Hoàng đế Hoàng hậu Đại Chu cũng cưng chiều nàng có thừa, nâng niu nàng trong lòng bàn tay.

Úy Tuệ là thứ cỏ rác, là ngoại tôn nữ của Thái hậu nương nương, khuê nữ thất sủng của Công chúa vô dụng, có thể so sánh với nàng sao?

Tình hình hiện tại cho thấy, rõ ràng Đế Trường Nhạc nàng bị thua thiệt.

"Bản Công chúa mặc kệ các người dùng cách nào, tóm lại, bắt nàng lại cho bản Công chúa."

Trong lúc nôn nóng, Đế Trường Nhạc bắt đầu giờ trò vô lại.

Úy Tuệ nghe thế cực kỳ buồn bực, cũng rất không hiểu: "Này, Tiểu Thất công chúa, khi nào thì hai ta kết thù vậy? Sao ta lại không biết thế."

"Bản Công chúa chính là chán ghét người, như thế nào?" Thái độ Đế Trường Nhạc thù địch nhìn nàng chăm chăm.

Úy Tuệ vô tội sờ mũi: "Hình như hai ta gặp mặt lần đầu tiên đúng không?"

Hơn nữa, nếu nàng ta không ném vỏ chuối vào mình thì hai người vốn sẽ không cùng xuất hiện, được không?

"Dù sao bản Công chúa không thích người, không muốn nhìn thấy người, không..."

Không đợi nàng nói xong lời điêu ngoa, Úy Tuệ trực tiếp xua tay, vẻ mặt cũng không buồn không vui.

"Không thích thì rút xéo, không ai trêu chọc người tới đây. Hơn nữa, nơi này là Đại Chu không phải Đại Hạ, muốn giương oai thì về Đại Hạ của các người đi. Nói cho người biết, dùng vỏ chuối ném vào đầu người khác là chuyện cực kỳ không có tổ chất. Bản tiểu thư thấy người còn nhỏ tuổi, không tính toán với người thì thôi, người còn khóc lóc om sòm, bản tiểu thư cũng không phải ngồi không, lúc khiến cho mặt mũi của Công chúa người khó coi thì cùng đừng khóc."

Khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, phong thái không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Là ai nói tiểu ma nữ Đại Chu quốc Úy Tuệ dây dưa Thái tử, quấy rầy Tướng quân, không biết xấu hổ không cần mặt mũi là bao cớ vậy hả.

Lời này nếu đặt trong miệng người bình thường thì có thể nói lưu loát, dễ nghe như vậy sao?

Lâm Y Y và Lục Vô Song vui vẻ vỗ tay, thỉnh thoảng còn giơ ngón tay cái lên với nàng.

"Tuệ, nói rất hay."

"Ừm." Trong lòng Úy Tuệ cũng tự khen ngợi mình, tiên lễ hậu binh, mặc dù về sau có gây chuyện nữa thì nàng cũng có lý.

Đế Trường Nhạc lại bị lời của nàng kích thích thẹn quá thành giận: "Người không biết xấu hổ, cả ngày người quyến rũ Thái tử ca ca..."

Sặc, lời này vừa nói ra, trái Úy Tuệ dựng thẳng ba đường hắc tuyến, lại là Thái tử, ông trời, bởi vì người đó mà nàng đã đắc tội bao nhiêu nữ nhân vậy?

Nhưng mà, mặc dù bởi vì Thái tử, nhưng người nàng nên tìm cũng phải là Úy Như Tuyết chứ, dù sao nàng ấy mới đúng là vị hôn thê chân chính của Thái tử, mình chỉ là một vật hi sinh thôi.

"Hắc, đừng nói nữa, cô nương." Úy Tuệ cũng lười giải thích hiện tại mình và Thái tử không có một xu quan hệ, đây hoàn toàn là lỗi của nguyên chủ mà.

"Ta và Thái tử không có liên quan, tin hay không tùy người. Người đừng âm ỉ nữa, gây nữa cũng quá mất uy nghi của Công chúa người rồi." Có chút giống người đàn bà chanh chua chửi đồng, dĩ nhiên nàng cũng không có nói ra mấy lời này với tiểu cô nương.

Nói xong, cũng không để ý tới Đế Trường Nhạc nữa, nàng lập tức ngồi xuống, tiếp tục ăn trái cây của nàng, tiếp tục bát quái với Lục Vô Song và Lâm Y Y.

Lại nói, cũng lâu rồi chưa gặp các nàng, nàng cũng rất tò mò, gần đây hai cô nương này bận rộn cái gì, nhất là Lục Vô Song, nghe nói, trong nhà sắp đặt cho nàng một mối hôn sự rồi.

Đáng tiếc, nàng và Lâm Y Y đeo bám dai dẳng một hồi, cũng không moi ra được chút tin tức gì từ miệng nàng, rốt cuộc trong nhà nàng sắp xếp nam nhân cho nàng là công tử của thế gia vọng tộc nào.

Từ đầu đến cuối, Lục Vô Song chỉ cúi đầu không nói, khuôn mặt đỏ bừng, Úy Tuệ chỉ coi nàng như xấu hổ.

Về sau đề tài lại dời đến trên người Lâm Y Y.

Tính tình Lâm Y Y cởi mở hơn, nhưng đối với nam nhân à, hình như trong cảm nhận của nàng trừ bỏ thiên thần Quân Phi Sắc ra, nam nhân khác đều không lọt được vào mắt nàng.

Úy Tuệ hỏi: "Vậy không bằng tỷ theo đuổi Đại tướng quân đi. Riêng phương diện nhan sắc mà nói thì tên này là một cực phẩm. Cái khác thì ta cũng không biết."

Dù sao, lần bị bắt trối trước đây khiến cho lòng nàng đến giờ vẫn còn vô cùng cảm phần.

Nhưng Lâm Y Y cười lắc đầu: "Đừng nói vậy, ta kính ngưỡng (kính trọng ngưỡng mộ) Đại tướng quân, nhưng tuyệt đối không có một chút suy nghĩ không an phận nào."

"Thôi đi, nếu hãn nguyên ý cưới tỷ, tỷ không gả sao?" Úy Tuệ và Lục Vô Song trêu ghẹo hỏi.

Nào biết Lâm Y Y nghiêm trang: "Dĩ nhiên không gả."

Kính ngưỡng là kính ngưỡng, nhưng lập gia đình thì trong lòng phải yêu mới được.

Úy Tuệ và Lục Vô Song liếc nhau, đều cảm thấy hồ đồ rồi.

Sau lưng, Đế Trường Nhạc nhìn chăm chăm vào Úy Tuệ, thấy nàng không coi ai ra gì nói đùa với người khác, tức đến nổi phẫn, dám không để nàng vào mắt sao?

Nàng muốn đi tới tự mình dạy dỗ nàng, lại bị một nha hoàn bên cạnh ngăn cản.

"Công chúa, bớt giận. Ta không cần chấp nhặt với một bao cỏ."

"Người không thấy cái đức hạnh này của nàng ta sao? Hoàn toàn không để bản Công chúa vào mắt." Đế Trường Nhạc tức giận cắn răng, hể là Úy Tuệ có thể ở trước mặt nàng phục tùng thì nàng sẽ không như thế.

"Công chúa, giết gà sao lại dùng đao mổ trâu." Nha hoàn kia sợ nàng gây ra chuyện cười trước công chúng, vội vàng hạ giọng, bên tai nàng đưa ra một chủ ý.

Đế Trường Nhạc nghe xong, lạnh lạnh cười: "Cứ làm như thế."

Lạnh lùng trừng mắt nhìn Úy Tuệ, Đế Trường Nhạc mang theo nha hoàn nghênh ngang rời đi.

Bên kia, Vân Phượng Kiều xem kịch hồi lâu, cuối cùng thấy tiểu Công chúa điêu ngoa bị thua rồi đi, không khỏi thốn thức.

Mà Quân Tiên Nhi cũng bĩu môi, vẻ mặt không để ý lắm.

Thật ra thì, nàng cũng từng gặp mặt Thất công chúa của Đại Hạ quốc một lần, và lại âm ỉ vô cùng không thoải mái.

Một tháng trước Đế Trường Nhạc theo sứ giả tới Đại Chu, đồng hành còn có Ngụy vương diện hạ Đại Hạ quốc, cũng là Cửu hoàng tử Đại Hạ quốc.

Cửu hoàng tử này là người rất khiêm tốn, sau khi tới Đại Chu, trừ bỏ cung yến ngày đầu tiên ra, thì không có hoạt động gì khác, người bên ngoài cũng không có cách nào nhìn thấy hắn.

Nghe nói, hần yêu cờ như mạng, vừa đến Đại Chu, thì vội vàng tới Quốc Tự, tìm đắc đạo cao tăng Vô Không đại sư có cờ kỹ cao nhất Đại Chu đánh cờ.

Nhưng tính tình của Thất công chúa Đại Hạ thì khác xa một trời một vực với Hoàng huynh của nàng, tính tình hoàn toàn không biết khiêm tốn là gì, quả thực coi Đại Chu trở thành Đại Hạ của nàng ta, cho rằng người nơi này cũng giống như Đại Hạ quốc, mọi người đều cưng chiều nàng lên tận trời.

Hôm đó, nàng bồi tử tử giải sầu ở Ngự hoa viên, vừa lúc gặp Đế Trường Nhạc, không ngờ rước lấy một bụng không vui.

Tính tình tử tử tốt, nếu đổi lại là nàng, nhất định phải dạy dỗ Công chúa ngoại lai (từ bên ngoài đến) này mới được.

Theo tử tử nói, Hoàng đế Đại Hạ cố ý gả Thất công chúa được sủng ái nhất cho Thái tử điện hạ, nhưng có được hay không thì ai biết được.

Dù sao, nàng cảm thấy, Hoàng đế tử phụ của nàng dù có ngu ngốc vô năng cỡ nào đi nữa cũng tuyệt đối không để cho một Công chúa quốc gia khác trở thành Hoàng hậu tương lai của Đại Chu.

Dù sao, Quân Tiên Nhi cũng không xem trọng tương lai của Đế Trường Nhạc, bởi vậy, ngày đó nàng tạm thời nuốt xuống cục tức trong Ngự hoa viên, chỉ chờ nhìn thấy ngày sau Công chúa điêu ngoa này nhếch nhác.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đám người Ủy Tuệ ngồi khoảng nửa canh giờ, trái cây điểm tâm cũng ăn hơn phân nửa, mắt thấy mọi người phơi nắng muốn chảy mồ hôi, lúc này lão thái giám mới the the hô lên, Hoàng hậu nương nương giá lâm.

Mọi người đứng dậy cung nghênh Hoàng hậu.

Hoàng hậu cổ đại có dạng gì, Úy Tuệ chỉ thấy qua trên TV, gần như không có ngoại lệ đều là nhân vật có tướng mạo bình thường, tính tình nguội lạnh, cứng ngắt bảo thủ, không hiểu phong tình, nếu không tại sao Hoàng thượng lại có vô số sủng phi mà không yêu chiều Hoàng hậu chứ.

Nhưng, đợi đến khi nhìn thấy phụ nhân được một đám cung nữ vây quanh, a... không, gần như Úy Tuệ muốn nhắm mù mắt mình.

Ở đâu ra phụ nhân, hoàn toàn là một thiếu nữ xinh đẹp động lòng người mà.

Ngũ quan xinh xắn, mặt mày như họa, làn da trắng nõn, quả thật giống như một mỹ nhân bước ra từ trong tranh vậy.

Đợi sau khi Hoàng hậu nương nương ngồi xuống, dịu dàng hào phóng nói tiếng ‘Bình thân’, Úy Tuệ vẫn chưa tỉnh hồn.

Thiếu nữ thanh xuân trước mắt thật sự là đương kim Hoàng hậu nương nương sao? Mà không phải khuê nữ của Hoàng hậu nương nương? "Không phải trẻ quá chứ?" Sau khi Úy Tuệ ngồi xuống, để sát vào lỗ tai Úy Như Tuyết nói nhỏ.

Coi như có thuật trú nhan cũng không thể được như vậy, ánh mắt, đúng, một người coi như làn da có thể trẻ tuổi, dáng người có thể trẻ tuổi, nhưng ánh mắt lại không thể.

Có thể có được một đôi mắt sáng ngời trong veo như vậy, không có khả năng là một phụ nhân trung niên trong tưởng tượng của nàng được.

Úy Như Tuyết nhàn nhạt nhếch môi, ánh mắt trêu tức nhìn chằm chằm vị Hoàng hậu ngồi trên chủ vị kia, cánh môi khẽ động, trả lời Úy Tuệ một câu.

"Nếu nàng nghe được lời này của muội, sợ là vui vẻ không tìm ra được phương hướng rồi."

"Cái gì?" Úy Tuệ sững sốt, quay qua nhìn Úy Như Tuyết.

Úy Như Tuyết chỉ nhướng nhướng mi, không nói nữa.

Trên chủ vị, Hoàng hậu nương nương trẻ tuổi kinh diễm toàn trường, dĩ nhiên có rất nhiều người giống như Úy Tuệ, không ngờ nàng còn trẻ như vậy.

Thậm chí có thể nói, trên gương mặt xinh đẹp kia còn chưa thoát khỏi nét trẻ con.

Sau khi Hoàng hậu nương nương ngồi xuống, đã có cung nữ lấy điểm tâm xuống, bày rượu và thức ăn lên, cùng lúc đó tiếng nhạc vang lên, trên đài giữa vườn hoa có vũ cơ mỹ lệ khiêu vũ.

"Ồ, vậy cũng không tệ." Có rượu uống, có mỹ nhân nhìn, nháy mắt tâm tình của Úy Tuệ tốt lên rất nhiều.

Nhưng một khúc chưa xong, bên kia, giọng nói the thé của lão thái giám lại vang lên: "Hoàng thượng giá lâm."

Ngã, trước có Hoàng hậu, sau có Hoàng thượng, hai người này vốn là phu thê mà không thể đồng hành hay sao?

Trên đài, nhóm vũ cơ đang lắc lắc eo cũng vội vàng dừng động tác, cùng nhau quỳ xuống.

Úy Tuệ không hiểu lễ nghi của cổ đại, nhưng thấy mọi người quỳ cũng quỳ theo.

Nhưng trái lại nàng rất tò mò, Hoàng đế cổ đại lớn lên trông như thế nào, có giống như trong sách viết: tuần lãng, thâm trầm, khí phách đường

như nắm giữ toàn bộ trong tay hay không.

Vậy mà, nàng tận mắt thấy lại khiến nàng cực kỳ thất vọng.

Nam nhân trung niên hơi mập mạp trước mắt là Hoàng thượng, tướng mạo không tuấn lãng, làn da nhăn nheo, bọng mắt thì xanh đen, đôi mắt cũng có chút vẩn đục, vừa nhìn đã biết là do túng dục quá độ.

Chỉ là, làm vua một nước, bên cạnh có nhiều nữ nhân như vậy, không muốn phóng túng cũng khó mà.

Nhưng mỹ nhân trẻ tuổi bên cạnh Hoàng thượng trung niên thì có thể xem được rồi.

Có thể nói, đây là nữ tử đẹp nhất mà từ khi xuyên qua đến nay thấy qua, thậm chí so với Công chúa mẫu thân cũng hơn một hai phần.

Chắc chắn, mỹ nhân như thế lại rơi vào tay một Đế vương như vậy, yêu chiều thì không cần phải nói, nhưng mùi vị khổ sở trong đó sợ là chỉ có nàng ta mới có thể cảm nhận được.

Nếu không, tại sao mỹ nhân này lại có bộ dạng băng sơn như thế, một đôi mắt mỹ lệ thật sự chỉ còn lại sự trống rỗng thôi.

"Tỷ." Quân Tiên Nhi vừa thấy tỷ tỷ tới, vội vàng bỏ lại mọi người, làm nũng tiến tới trước mặt Quân Thi Âm.

Trên gương mặt như băng tuyết của Quân Thi Âm rốt cuộc cũng có một chút ấm áp.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Tính Kế

Quân Thi Âm thấy muội muội Quân Tiên nhi, vẻ mặt lạnh lẽo cuối cùng cũng có một chút ấm áp, cứng chiu nhìn nàng, sắc giọng: "Còn không mau gặp qua Hoàng thượng."

Quân Tiên Nhi dí dỏm lè lưỡi, khẽ phúc thân: "Tiên Nhi gặp qua Hoàng thượng tỷ phu."

Một tiếng tỷ phu tức thì khiến cho mặt mày Hoàng thượng hớn hở: "Miệng Tiên Nhi thật là ngọt, mau đứng lên."

"Tạ Hoàng thượng tỷ phu." Quân Tiên Nhi đứng dậy, vui mừng rúc vào bên cạnh tỷ tỷ, ánh mắt đặc ý đảo qua một đám nữ hài trang điểm xinh đẹp bên dưới.

Lúc này có ai được nở mày nở mặt như nàng chứ.

"Nô tì gặp qua Hoàng thượng." Hoàng hậu nương nương dưới sự nâng đỡ của hai cung nữ, nhẹ nhàng cúi đầu với Hoàng thượng, mắt đẹp xoay vòng: "Thế nào mà hôn may Hoàng thượng lại rảnh rồi tới Ngự hoa viên vậy? Sớm biết Hoàng thượng muốn tới, nô tì phải chuẩn bị trước mới phải."

Nàng xinh đẹp khéo léo nói chuyện khiến Hoàng thượng chấn động, ánh mắt vẫn đục không khỏi nhìn nàng vài lần: "Hoàng hậu?"

"Hử?" Hoàng hậu Thư Dao giương mắt, ánh mắt tinh khiết mà tò mò.

"Nô tì gặp qua Hoàng hậu nương nương." Lúc này, Quân Thi Âm đúng lúc hành lễ với Hoàng hậu, vừa kéo Quân Tiên Nhi.

"Tiên Nhi gặp qua Hoàng hậu nương nương." Quân Tiên Nhi âm thầm lè lưỡi, đối với Hoàng hậu, trong lòng nàng dù sao cũng ít nhiều có chút không thích và khinh thường, chỉ vì sự tồn tại của nàng ta mà tỷ tỷ của mình mới có thể được cưng chiều đứng đầu lục cung nhưng vẫn không có cách nào ngồi lên vị trí cao nhất này.

Mà địa vị của Quân gia ở Đại Chu cuối cùng cũng kém Thư gia một bậc.

"Mau mau bình thân." Hoàng hậu khách khí nói.

Quân Thi Âm bình thân, con người xinh đẹp đánh một vòng trên người nàng, khoe môi khê nhếch: "Mấy tháng không gặp, khí sắc của Hoàng hậu nương nương càng ngày càng tốt."

"Vậy sao?" Thư Dao nâng cằm xinh đẹp, lộ ra nụ cười sáng lạn: "Có thể là người gặp việc vui tinh thần thoải mái, gần đây tâm tình Bôn cung không tệ, vì vậy khí sắc cũng tốt lên theo."

Nói xong, đột nhiên đôi mắt to sáng ngời của nàng dò xét khuôn mặt của Quân Thi Âm, kinh ngạc nói: "Trái lại Quý phi muội muội xảy ra chuyện gì? Bôn cung thấy so với lần gặp lúc trước gầy đi mấy phần, sắc mặt cũng vàng không ít đấy."

Quân Thi Âm nghe vậy, sắc mặt không thay đổi, chỉ là đáy mắt xẹt qua sự nghi ngờ.

Xác thực, Hoàng hậu nương nương trừ trở nên xinh đẹp ra thì tính tình cũng khác xa trước kia.

Trước kia Thư Dao khô khan nhằm chán, mặc dù có địa vị Hoàng hậu cao quý nhưng ngày trôi qua cũng không khác gì cô là mấy, cả ngày trốn trong cung dốc lòng niệm Phật, không hỏi thế sự.

Thỉnh thoảng tham dự một số trường hợp quan trọng, nàng cũng cảm thấy không hề rảnh, coi như trường hợp nói chuyện cũng đều ập a ập ứng.

Cho nên, vì sợ bị người khác chê cười, Hoàng thượng rất ít mang theo vị Hoàng hậu này ra ngoài.

Ở hậu cung, gần như không ai còn nhớ rõ vị Hoàng hậu này.

Mà Quân Thi Âm nàng dù chưa trèo lên tôn vị (vị trí tôn quý), nhưng vẫn là nữ chủ nhân chân chính của hậu cung.

Nhưng ba ngày trước, đột nhiên nàng nghe nói, Hoàng hậu nương nương muốn mở tiệc mời một số danh môn khuê tú, khiến nàng luôn luôn lười quan tâm mọi chuyện cũng sinh ra lòng hiếu kỳ.

Cho nên, hôm nay mới xúi giục Hoàng thượng cùng qua đây nhìn một chút.

Không ngờ, quả nhiên để cho mình lau mắt mà nhìn.

Đối mặt với Thư Dao nửa thật nửa giả khiêu khích, Quân Thi Âm cười nhạt, dịu dàng nói: "Hoàng hậu nương nương cũng nhìn ra? Ai, nô tì thường soi gương, cũng cảm thấy khí sắc không bằng ngày trước, muốn có thêm thời gian nghỉ ngơi, nhưng Hoàng thượng người..."

Nói xong, đôi mắt xinh đẹp của nàng khẽ liếc Hoàng thượng, giọng điệu hơi hờn dỗi nói: "Hoàng thượng, ngay cả Hoàng hậu tỷ tỷ cũng nói khí sắc của nô tỳ kém. Không được, bắt đầu từ hôm nay phải nghỉ ngơi thật tốt, không thể bồi Hoàng thượng... như vậy nữa."

Nói xong lời cuối cùng, khuôn mặt nàng đỏ lên, hờn dỗi trách móc, thật giống như rót vào thuốc kích thích, lập tức khiến cho toàn thân Hoàng thượng khoan khoái, tâm tình thật tốt.

"Được được được, đều là Trẫm không đúng, Trẫm sai rồi."

Trên mặt Quân Thi Âm chứa nụ cười mĩa mai, nhìn về phía Thư Dao: "Hôm nay Hoàng hậu tỷ tỷ thiết yến, muội muội muốn đến tham gia nào nhiệt, không ngại chứ?"

"Dĩ nhiên không ngại."

Thư Dao trong miệng cười nói, đáy lòng lại bĩu môi, để ý thế nào? Nàng muốn mượn cái cơ thật tốt để cho mình vui vẻ, nàng ta là một Quý phi dẫn theo Hoàng thượng tới đây tham gia cái gì?

Hoàng thượng vừa tới, Hoàng hậu nàng phải đứng sang một bên, lại có tình huống nào nhiệt nào thì nàng cũng chỉ có thể ngồi không.

Nhàm chán.

"Hoàng thượng, xin ngồi bên này." Thư Dao chủ động nhường ra chủ vị của mình.

"Ừ." Hoàng thượng chỉ nhàn nhạt liếc nàng một cái, ngược lại, ôm Quân Thi Âm đi qua ngồi.

Phía sau, Thư Dao bản năng trừng mắt, âm thầm lại mang đám lão khốn kiếp của Thư gia ra mắng mấy lần.

Hoàng thượng mang theo Quân Thi Âm ngồi xong, Hoàng hậu nhìn lên không có vị trí của mình, vị trí bên cạnh cũng không, đành phải kêu cung nhân mang cái ghế lên nữa, ngồi ở bên cạnh Hoàng thượng.

Thật ra thì, cũng không phải Thư Dao nàng thích ngồi bên cạnh Hoàng thượng, mà là thân phận Hoàng hậu bày ra đó, không ngồi thế sẽ bị người khác chê trách.

Mặc dù Hoàng thượng không thèm để ý đến nàng nhưng nàng phải để ý chính mình.

Vừa ngồi xuống, Thư Dao tiếp xúc với nụ cười vui sướng khi người gặp họa của Úy Như Tuyết, không khỏi híp mắt, ném cho nàng một cái liếc mắt xem thường.

Nha đầu chết tiệt kia, thấy nàng xấu mặt thì rất vui vẻ sao?

Hừ, vậy nàng sẽ xuất tuyệt chiêu, để cho nàng ta và Thái tử sớm ngày thành hôn, hắc, đến lúc đó nàng ta còn phải ngoan ngoãn gọi mình một tiếng Mẫu hậu, xem nàng ta còn vui được không.

"Tỷ." Nhìn Úy Như Tuyết và Hoàng hậu nương nương phía trên trao đổi ánh mắt, Úy Tuệ không hiểu ra sao, nhỏ giọng hỏi: "Tỷ và Hoàng hậu kia quen biết sao?"

"Không tính." Úy Như Tuyết cười khẽ, nên nói là vô cùng quen thuộc mới đúng.

Nhiệm vụ đầu tiên của nàng, bởi vì nha đầu này mà thiếu chút nữa đã chết trong tay đối thủ.

Chỉ là, không đánh thì không quen, về sau hai người lại trở thành tỷ muội kết bái.

Giống như lời thề lúc kết bái năm đó, có phúc cùng hưởng.

Ai ngờ, ngày thứ hai nàng xuyên qua đây, nha đầu này cũng xuyên tới.

Nếu không phải đem đó nàng vào cung trả sách, vận số xui xẻo lại va chạm ôn thần kia, dưới tình thế cấp bách tiến vào thâm cung của nàng ta, tranh đấu chửi rửa với nàng ta một trận, lúc này mới để lộ ra thân phận của nhau.

Cũng có chút dở khóc dở cười!

Nhìn khóe môi nàng nâng lên nụ cười, Úy Tuệ nhìn nàng chăm chăm: "Hắc, không quen mới là lạ. Đúng rồi, Hoàng hậu còn trẻ như vậy, chẳng lẽ, nàng không phải mẫu thân của Thái tử?"

Nàng vẫn cho rằng, Thái tử là nhi tử của Hoàng hậu, như vậy mới thuận lý thành chương kế thừa Đế vị.

"Suyt." Úy Như Tuyết nói nhỏ một câu vào bên tai của nàng: "Những thứ này về sau lại nói với muội, tỷ có chuyện ra ngoài một chút, muội giúp ta che giấu."

"Hả? Có ý gì." Úy Tuệ không hiểu nàng nói che giấu là có ý gì, nhưng Úy Như Tuyết đã đứng dậy, giống như con mèo nhanh chóng biến mất vào trong biển hoa.

Trừ nàng và Thư Dao, những người khác hoàn toàn không chú ý đến.

Lúc này, tiếng nhạc vang lên, ca múa chưa hoàn thành ở trên đài được tiếp tục.

Mà bên cạnh thiếu mất Úy Như Tuyết, Úy Tuệ xem cảm thấy tẻ nhạt vô vị.

Nha đầu này, có thể có chuyện gì chứ? Nàng thật sự tò mò mà.

"Hoàng thượng, nương nương, hôm nay ngày tốt cảnh đẹp, Trường Nhạc xin hiến một vũ khúc góp vui."

Vũ cơ trên đài vừa mới lui xuống, Đế Trường Nhạc lại vội vàng đứng dậy hiến nghệ.

Phía dưới, cả đám nữ tử vô cùng khinh bỉ hành vi này của nàng ta, nhưng đáy lòng ít nhiều cũng có chút kích động, có Đế Trường Nhạc mở đầu, sau đó các nàng có cơ hội xuất đầu lộ diện cũng không có vẻ đường đột.

Hơn nữa Vân Phượng Kiều, bởi vì liên quan đến Quân Tiên Nhi, vị trí nàng và Thủy Linh Nhi ngồi cách rất gần chỗ của Hoàng thượng Hoàng hậu, thậm chí nàng cảm thấy được, chỉ cần Hoàng thượng Hoàng hậu hơi liếc qua là có thể nhìn thấy nàng, vì thế toàn thân nàng vẫn căng thẳng, ngay cả hô hấp cũng đều giữ vững, chỉ sợ thở mạnh cũng ảnh hưởng đến hình tượng đoan trang tao nhã của nàng.

Đối với sự mạnh dạn của Đế Trường Nhạc, Hoàng thượng tán thưởng nở nụ cười, cũng bởi vì vui vẻ nên hẳn cực kỳ hào phóng đồng ý, cũng bày tỏ nếu nàng nhảy tốt sẽ có trọng thưởng.

Đế Trường Nhạc vô cùng vui vẻ, kéo váy lên, vui vẻ nhảy lên đài, mở rộng hai cánh tay, vẫy vẫy vòng eo, nhiệt tình nhảy múa.

Nhưng nữ hài có khuôn mặt tiểu la ly tràn đầy vui vẻ, mà vũ kỹ lại không ra gì, dù sao dưới con mắt Úy Tuệ còn không bằng nhìn vũ cơ nhảy, ít nhất, lúc người ta khiêu vũ sẽ không bị trượt chân vì làn váy của mình.

Nhưng, Đế Trường Nhạc bị làn váy làm trượt chân cũng không hề nhục chí, ngược lại đứng dậy nhày càng sôi nổi, đôi mắt đẹp nhìn xung quanh, hình như là dốc hết sức để được mọi người tán thưởng.

Úy Tuệ im lặng, cô nương này hoàn toàn là bị chiều hư, đại khái là trước kia ở Đại Hạ, vì trêu chọc Phụ hoàng và Mẫu hậu của nàng vui vẻ mà nàng cũng nhảy như thế.

Chỉ là, thân nhân hoặc bọn hạ nhân sẽ bày tỏ khoan dung với bất cứ cái xấu gì của người, thậm chí khuyết điểm cũng có thể coi là ưu điểm.

Nhưng người nơi này không có nửa xu quan hệ gì với nàng ta, người nào sẽ vô duyên vô cớ tặng bốc chứ? Không quá táo là không tệ rồi.

Hoàng thượng xem cũng lú lú, chỉ là, nhìn Quân Thi Âm bên cạnh, khóe môi nhếch lên ý cười, hẳn biết rõ, có lẽ Đế Trường Nhạc khiêu vũ không hay nhưng nàng có loại vụng về đáng yêu, lại lấy lòng Quý phi nương nương, như vậy đã đủ rồi.

Một vũ kết thúc, Đế Trường Nhạc ưu nhã hành lễ với Hoàng thượng.

Hoàng thượng vui vẻ cười to, thưởng cho nàng rất nhiều thứ quý giá, các cô nương khác nghe vậy, tim tất cả đập thành thịch.

Loại vũ kỹ như vậy đều lọt vào mắt Hoàng thượng, vậy chẳng phải các nàng...

Mọi người còn đang YY, tâm tư Thủy Linh Nhi lung lay, kích động muốn đứng lên: "Hoàng thượng, nương nương, dân nữ Thủy Linh Nhi, muốn hiến một vũ khúc, chúc Hoàng thượng, nương nương vạn phúc kim an."

Lại vũ? Phía dưới vang lên một trận âm thanh thốn thức.

Nhưng Thủy Linh Nhi không sợ, nàng muốn khiêu vũ, chính là muốn hạ thấp Đế Trường Nhạc.

Có tương đối, mới có thể phân ra ai tốt ai xấu.

Hôm nay vui vẻ, Hoàng thượng tự nhiên đồng ý.

Ai có thể liệu, Đế Trường Nhạc không đồng ý, nàng thu phần thưởng, còn không bỏ qua, ngược lại đứng dậy, vẻ mặt tính kế nhìn Úy Tuệ không

thèm để ý ngồi ở một bên.

"Hoàng thượng, nương nương, chỉ xem múa thì không có cái gì thú vị, trước kia lúc Trường Nhạc ở Đại Hạ, có nghe đệ nhất mỹ nhân Úy gia Nhị tiểu thư Úy Tuệ của Đại Chu quốc, tài nghệ song tuyệt, tài nghệ hơn người, nhất là cầm kỹ, ở Đại Chu không ai vượt qua được. Không bằng, hôm nay, để Nhị tiểu thư đàn một khúc cho mọi người, cũng thỏa mãn nhĩ phúc của chúng ta."

Nàng vừa dứt lời, Úy Tuệ đang trong trạng thái lơ lửng hoàn toàn không biết đang nói mình, vừa rồi Đế Trường Nhạc múa quá khó coi, cả tâm tư của nàng đều nghĩ đến chuyện của Úy Như Tuyết, thỉnh thoảng còn liếc về phía Hoàng hậu nương nương, cảm thấy có cảm giác quỷ dị.

Mà Lâm Y Y và Lục Vô Song bên người nàng nghe Đế Trường Nhạc nói xong, mặt hai người đều tái đi, rồi rít kéo kéo Úy Tuệ.

Nhỏ giọng nhắc nhở: "Tuệ, kêu muội đánh đàn kìa."

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Phần Độc

"Đánh đàn? Ta?" Úy Tuệ kinh ngạc, quay đầu, chống lại tầm mắt khiêu khích của Đệ Trường Nhạc, không khỏi ngưng mi.

"Thế nào? Úy nhị tiểu thư không muốn? Hay là Trường Nhạc người nhỏ lời nhẹ, không xứng nghe người đánh đàn?" Đệ Trường Nhạc cố ý khích nàng: "Nhưng hôm nay, Hoàng thượng, Hoàng hậu, Quý phi nương nương đều ở đây, Úy nhị tiểu thư coi như không cho Trường Nhạc mặt mũi, cũng nên xem phân thượng của Hoàng thượng và Hoàng hậu, đàn một khúc trợ hứng cho mọi người chứ."

"Đợi chút." Úy Tuệ rất buồn bực, nghe Đệ Trường Nhạc nói tới nói lui, nàng còn chưa biết rõ chuyện gì xảy ra nữa.

"Thủy đại tiểu thư không múa à?"

Nếu vừa rồi không có nghe lầm, là Thủy Linh Nhi người ta muốn múa một khúc.

Thủy Linh Nhi nghe nói, sắc mặt không khỏi có chút tức giận, thầm hận Đệ Trường Nhạc quá phận, nàng rõ ràng đã lên tiếng trước, lại tự dừng bị cắt ngang, khiến nàng mất mặt trước mặt mọi người không nói, cơ hội khoe khoang cũng không có.

"Đều nói chỉ khiêu vũ sẽ không vui, không bằng Úy nhị tiểu thư đàn một khúc trước, sau đó lại để cho Thủy đại tiểu thư khiêu vũ, khoảng cách

gần nhau như vậy cũng không quá chán, phải không?" Đế Trường Nhạc vui vẻ đưa ra đề nghị.

Mà mọi người thấy bộ dạng hưng phấn của nàng, trong lòng lại không thể nào thoải mái được.

Hoàng thượng, nương nương còn chưa lên tiếng, nàng là một Công chúa ngoại lai thì dựa vào cái gì mà khoa tay múa chân chứ.

Huống chi, Úy Tuệ là người như thế nào, họ đều biết rõ, đó là người có thể đánh đàn sao? Nếu như sự ngu xuẩn dần dần của nàng hủy đi cả yến hội, các nàng tìm ai để nói lý lẽ đây?

Cho nên, phần lớn nữ hài ở đây đều đã chán ghét đề nghị này của Đế Trường Nhạc, các nàng tình nguyện Úy Tuệ giống như không khí, chỉ không cần ảnh hưởng tới các nàng là được.

Nào biết, Đế Trường Nhạc này ngu ngốc...

Mà Quân Tiên Nhi ngồi bên cạnh Quý phi nương nương là người duy nhất có thái độ khác thường phụ họa đề nghị của nàng ta, nhưng nàng cũng coi như thức thời, chỉ nhỏ giọng đề nghị bên tai Quân Thi Âm.

"Tỷ, muội cũng muốn nghe Úy nhị tiểu thư đánh đàn. Tỷ kêu nàng ta đàn một khúc đi, muội muốn nghe một chút, cho dù cầm kỹ của nàng ta có tốt đi nữa cũng có thể so với tỷ sao?"

Quân Thi Âm cười liếc nàng một cái: "Muội đó, vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện đánh nhau lần trước à?" Cả kinh thành người nào không biết Úy gia Nhị tiểu thư cực kỳ vô năng, sao lại có thể biết đánh đàn chứ?

Quân Tiên Nhi dí dỏm lè lưỡi, làm nũng nói: "Tỷ, tỷ giúp muội một lần đi, coi như chúng ta tìm vui vẻ."

"Được rồi." Quân Thi Âm bị nàng quấn lấy, bất đắc dĩ chỉ đành phải đáp ứng, quay đầu nhỏ giọng nói với Hoàng thượng: "Hoàng thượng, nếu Trường Nhạc Công chúa đã nói như vậy, chúng ta sẽ nghe Úy nhị tiểu thư đàn một chút, như thế nào?"

"Ái phi nói đúng." Hoàng thượng tràn đầy lấy lòng, lập tức cho người lấy cổ cầm, lệnh cho Úy Tuệ đánh đàn, còn nói đàn hay thì không chỉ hăn, còn có Quý phi nương nương cũng sẽ ban thưởng.

Úy Tuệ lạnh đến buồn nôn, bên cạnh, Lâm Y Y và Lục Vô Song đều đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

"Tuệ, nếu không, muội giả bộ đau bụng vậy?" Lục Vô Song nhỏ giọng đưa ra chủ ý.

Lâm Y Y cau mày, nàng không quá tán thành phương pháp này của Lục Vô Song, nhưng đối với Úy Tuệ, thôi, hình như cũng chỉ có duy nhất phương pháp này có thể tránh được thôi.

Nếu không, ngón tay của nàng mà chạm vào cầm thì cái gì cũng đều lộ tẩy, về sau sợ là thanh danh không học vấn không nghề nghiệp, bao cở vô năng của nàng sẽ càng sâu thêm nữa.

"Giả bộ đau bụng sẽ có ích?" Úy Tuệ âm thầm trợn mắt, rõ ràng người ta muốn nhìn nàng làm chuyện cười, giả bộ đau bụng còn không phải bị người chế giễu sao.

Ngộ nhỡ, Hoàng thượng nhất thời hồ đồ, kêu thái y vội tới chẩn bệnh cho nàng thì càng không xuống đài được.

"Vậy làm sao bây giờ?" Lục Vô Song nóng nảy, đột nhiên nói: "Đế Y Y đánh đàn với muội, các người hợp tấu một khúc."

Như vậy, Úy Tuệ chỉ cần ở trên đài làm dáng một chút, để Lâm Y Y đánh đàn được rồi, mặc dù nàng ấy đàn cũng bình thường nhưng so với nàng và Úy Tuệ thì mạnh hơn.

Úy Tuệ khẽ vỗ vỗ nàng: "Đừng lo lắng, chỉ đánh đàn thôi mà, cũng không phải rất khó."

"Chỉ đánh đàn thôi?" Mắt Lục Vô Song trừng lớn, nàng và Lâm Y Y đều đã bị ma âm của nàng tàn phá qua.

Lâm Y Y cũng bày tỏ nguyện ý cùng lên đài với nàng.

Úy Tuệ lắc đầu: "Hai người yên tâm ngồi đây đi."

Mặc dù cầm kỹ của nàng không bằng Đế Trường Nhạc ác ý thối phồng, nhưng dù sao ở hiện đại nàng cũng luyện mười mấy năm, không đến mức tàn phá lỗi tai người khác.

Chỉ là đàn một khúc, cũng sẽ không mất đầu, sợ cái gì?

Cho nên Hoàng thượng ra lệnh, Úy Tuệ an ủi Lục Vô Song và Lâm Y Y, thoải mái lên trên đài, sau khi ngồi xuống, nhẹ giơ ngón tay lên, khẽ thử vài âm thanh tìm cảm giác, sau đó bắt đầu khảy đàn.

Một khúc "Về nhà" được nàng dùng phương thức cổ cầm, diễn dịch cũng coi như động lòng người, có lẽ cầm kỹ không phải thật tốt nhưng trong giai điệu ẩn chứa tình cảm của tác giả đưa vào.

Ở giữa sân, tất cả mọi người sửng sốt, có lẽ cũng không phải họ đều đắm chìm trong tiếng đàn của Úy Tuệ, mà có lẽ là ngoài ý muốn.

Ngoài ý muốn một tiểu thư bao cở như vậy mà có thể đánh đàn, còn có thể đàn ra giai điệu tuyệt mỹ như vậy.

Sau khi Lục Vô Song và Lâm Y Y nghe xong, vui vẻ vỗ tay: "Tuệ, tuyệt quá."

Tuyệt quá thì chưa nói tới, kể từ kể từ khi tốt nghiệp đại học đi làm, nàng lại lơ là những thứ này, nhưng còn có thể lượm được chút ít, hôm nay đàn, cảm giác cũng không tệ lắm.

Nàng nháy mắt với hai đồng bọn, sau đó hành lễ với mấy người chủ vị.

"Tài nghệ dân nữ nông cạn, chỉ đàn được một khúc “Về nhà”, chúc Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Hoàng hậu nương nương thiên tuế, Quý phi nương nương thanh xuân vĩnh trú..."

"A, vạn tuế?" Hoàng thượng vừa nghe hai chữ vạn tuế, trong đôi mắt vẫn đục lộ ra ánh sáng khỏe mạnh, ngay cả giọng nói cũng to hơn ngày thường rất nhiều.

"Thượng."

"Đa tạ Hoàng thượng." Úy Tuệ vui vẻ rạo rực nói.

Hoàng thượng lại nhìn Quân Thi Âm, cười nói: "Mặc dù cầm kỹ của nha đầu này không thể sánh bằng ái phi năm đó, nhưng quả thực không tệ, ái phi cảm thấy thế nào?"

"Là không tệ. Thượng." Quân Thi Âm cũng phụ họa cười nói.

Bên cạnh, Quân Tiên Nhi lại kinh thường bĩu môi: "Loại cầm kỹ như vậy, trong phủ ta tùy tiện kéo ra một a miêu a cầu cũng mạnh hơn nàng."

"Tiên Nhi." Quân Thi Âm nhẹ nhàng bóp tay nàng ta, âm thầm trừng mắt nhìn nàng: "Từ khi nào mà muội đã học được cay nghiệt vậy rồi hả?"

"Muội?" Quân Tiên nhi uất ức méo miệng, cay nghiệt? Đây là lần đầu tiên có người dùng từ ngữ như vậy hình dung nàng, người này còn là tỷ tỷ ruột mà nàng sủng ái nhất.

Lúc này, hốc mắt đỏ lên.

Quân Thi Âm nhìn, tất nhiên là đau lòng, từ sau khi vào cung, tâm của nàng cũng chết hơn phân nửa, chỉ còn lại một chút, trừ bỏ hẳn ra, thì chỉ có muội muội ruột thịt này thôi.

Đời nàng coi như phá hủy, nhưng nàng hi vọng muội muội có thể vui vẻ.

Thấy muội muội khổ sở, nàng mềm lòng, chỉ đành phải dịu dàng dụ dỗ: "Tuổi của muội cũng không nhỏ, không cần hành động theo cảm tính nữa, cũng nên khoan dung độ lượng. Chuyện lần trước, tỷ tỷ không có đó, không thể kết luận, nhưng hôm nay tỷ tỷ thấy là Tiên Nhi muội lòng dạ hẹp hòi, từ đầu đến cuối Úy nhị tiểu thư không hề có chút bất kính nào với muội cả."

Không sao? Một đoạn trước của cung, Quân Tiên Nhi còn nhớ rõ, nếu không phải có người ngăn cản, ôn thần Úy Tuệ kia có thể qua xé xác nàng rồi.

Nàng cũng không tin ôn thần này sẽ là người lương thiện gì, nhưng tỷ tỷ dạy dỗ, nàng cũng không thể làm gì khác hơn là chịu đựng, không muốn chọc tỷ tỷ mất hứng.

Mà Đế Trường Nhạc lại không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy, vốn muốn cho Úy Tuệ xấu mặt, không ngờ chẳng những nàng ta có thể đàn một khúc hay, mà còn được Hoàng thượng, nương nương ban thưởng, càng ép vũ đạo của nàng lúc trước xuống nữa.

Mặc dù nàng tâm cao khí ngạo, nhưng cũng biết vũ kỹ của mình là dạng gì, vốn là Công chúa, học múa cũng chỉ là chơi đùa mà thôi, cũng không cần phải lấy cái này hầu người.

Hôm nay, sở dĩ nàng sử dụng vũ kỹ bình thường của mình tới biểu diễn, chỉ vì phía sau muốn chèn ép Úy Tuệ, nhưng tuyệt đối không ngờ mà.

Nàng không khỏi hung ác trừng mắt nhìn nha hoàn bên cạnh một cái, tình huống gì đây? Không phải nói Úy nhị tiểu thư bao cở vô năng, không biết một chữ sao? Hôm nay lại có thể đánh đàn?

Mấy nha hoàn đều rụt cổ, trong lòng âm thầm buồn bực người Đại Chu quá xảo quyệt, tốn bạc cũng không lấy được một tin tức đáng tin cậy, thật sự tức chết người mà.

Vẫy vẫy tay, Đế Trường Nhạc dặn dò nha hoàn bên cạnh mấy câu.

Nha hoàn kia biến sắc, khó xử: "Công chúa, làm như vậy có thể gặp chuyện không may hay không?"

"Sợ cái gì? Xảy ra chuyện gì bản Công chúa gánh vác." Đế Trường Nhạc hung hăng nói.

"Vâng" Nha hoàn kia chỉ đành phải đáp lại, hai mắt chăm chú đi về phía Úy Tuệ dưới đài.

Úy Tuệ xuống, đều có những nữ hài khác hăng hái trình diễn tài nghệ, trong đó có Vân Phượng Kiều.

So sánh với cầm kỹ của Úy Tuệ vừa rồi, Vân Phượng Kiều cảm thấy cùng một khúc nàng có thể đàn tốt hơn nữa.

Nhưng, Quý phi nương nương quan tâm, để cho Thủy Linh Nhi lên đài múa trước.

Thủy Linh Nhi vui vẻ không thôi, Quý phi quan tâm, đây là có nhiều mặt mũi, dĩ nhiên trong đó cũng không thể thiếu Quân Tiên Nhi giúp một tay.

Thủy Linh Nhi vui vẻ đi lên trên đài, Úy Tuệ lại vui vẻ đi xuống, Hoàng thượng, Hoàng hậu, Quý phi nương nương ba người đều có ban thưởng, không biết thưởng cái gì nhưng dù sao cũng rất mong đợi.

Nàng cười híp mắt đi, nhưng không ngờ vừa đi qua phía sau Đế Trường Nhạc, một nha hoàn đột nhiên đứng lên, vẩy một bao bột phấn lên mặt Úy Tuệ.

Úy Tuệ cũng nhanh tay lẹ mắt, đầu chột nghiêng, những thứ bột phấn này cũng không đụng vào mặt, toàn bộ đều rơi xuống y phục.

Xoay mặt, nàng bước một bước dài tiến lên, đề nha hoàn kia xuống, hô to một tiếng: "Có thích khách."

Từ trước đến nay ba chữ có thích khách này đều là cấm kỵ trong cung yến, ba chữ vừa ra, từ Hoàng thượng nương nương cho đến thái giám cung nữ, tất cả sợ hãi nhũn ra.

Đợi một mảnh hỗn loạn qua đi, mọi người hai mặt nhìn nhau, thích khách ở đâu?

"Chính là nàng." Úy Tuệ không khách khí dẫn nha hoàn kia ra, nói với Hoàng thượng đang đứng lên từ đáy bàn.

Đôi mắt Hoàng thượng lạnh lùng: "Nàng chính là thích khách?"

"Nói bậy." Đế Trường Nhạc trách móc trước: "Rõ ràng nàng là nha hoàn của bản Công chúa."

"Hoàng thượng, người xem." Úy Tuệ chỉ vào bột phấn giống như vôi trên người, còn có góc áo đang bị ăn mòn từ từ, giọng nói lạnh lùng: "Vừa rồi nàng ta đã vung những thứ phấn độc này lên người dân nữ."

"Độc... Phấn độc?" Nha hoàn kia kinh hãi, nhìn về phía Đế Trường Nhạc.

Đế Trường Nhạc cũng là kinh ngạc, la âm lên: "Phấn độc gì chứ, chỉ là bột mì mà thôi."

Nàng chỉ là muốn vung lên đầy đầu nàng ta để cho nàng ta xấu mặt mà thôi, sao có thể là phấn độc chứ.

"Có độc hay không, không bằng, Hoàng thượng kêu người thái y tới đây, nhìn thử sẽ biết." Úy Tuệ cũng tức giận, nghe mùi hương khác thường, nhìn vạt áo trước ngực bị ăn mòn, cũng bất chấp trước mặt người khác, vội vàng cởi bỏ áo ngoài.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Sáng Tỏ

"Tuệ?" Lâm Y Y và Lục Vô Song vội vàng đi qua, che chở nàng ở phía sau, vừa ra lệnh cho cung nữ lấy y phục.

Thật ra thì, đang giữa mùa đông, vốn mặc nhiều y phục, bỏ áo khoác thì y phục bên trong cũng không ít, Úy Tuệ cũng không để ý.

Nhưng đây là cổ đại, trước mặt mọi người mà nữ hài thoát y, cho dù là áo khoác cũng không tốt lắm.

"Hoàng thượng, Úy Tuệ cố ý hãm hại bản Công chúa." Đế Trường Nhạc sững sốt một lúc, trong nháy mắt kịp phản ứng, phản công ngược lại.

Úy Tuệ ngạc nhiên, tức giận cười: "Bản lĩnh đổi trắng thay đen của Tiểu Thất công chúa cũng không nhỏ mà, nha đầu này là người của người đúng không?"

Nàng chỉ chỉ nha hoàn vừa vẫy độc phẫn lên người mình, lúc này nha đầu này quỳ ở một bên, sắc mặt trắng bệch, run như cày sậy.

"Đúng thì sao?" Đế Trường Nhạc có chút chột dạ, nhưng ngoài miệng vẫn cứng rắn, kiên trì nói: "Bản Công chúa kêu nàng vung ra cũng chỉ là bột mì, ai biết đến trên người người lại thành phẫn độc chứ, người nói đây là có chuyện gì? Rõ ràng, người muốn mượn cơ hội này hãm hại bản Công chúa."

Xì ——

Bởi vì một tiếng thích khách của Úy Tuệ, yển hội từ một mảnh hỗn loạn qua đi lại lâm vào một hồi yên tĩnh quý dị, sau đó chỉ còn lại tiếng cãi nhau của hai cô nàng Úy Tuệ và Đế Trường Nhạc.

Vì vậy, đột nhiên một tiếng ‘xì’ cười này lập tức dời đi lực chú ý của mọi người.

Mọi người tò mò nhìn theo tiếng cười, ánh mắt nghi ngờ rơi vào trên người Hoàng hậu nương nương trẻ tuổi.

Mà Hoàng hậu nương nương còn chưa kịp thu lại ý cười nơi khóe môi, chỉ đành phải xấu hổ ho khẽ một tiếng che giấu.

Hoàng thượng nghi ngờ liếc mắt nhìn nàng, vừa rồi hẳn nghe được tiếng cười, đáy lòng có chút không vui: "Vì sao Hoàng hậu lại vui sướng như vậy?"

Vui sướng? Bị nhìn ra, Thư Dao khẽ ưỡn thẳng lưng, đoan trang điệu dàng trả lời: "Thì ra thích khách cũng chỉ là tiểu nha đầu kia, cho nên nô tì mới vui vẻ."

Đây cũng tính là trả lời sao?

Quân Thi Âm lại bắt được hàm ý trong lời nói của nàng, giống như tùy ý hỏi: "Chẳng lẽ, Hoàng hậu tỷ tỷ cũng cảm thấy nha đầu kia là thích khách?"

"Này?" Thư Dao chần chờ một lúc.

Lời này của Quân Thi Âm không thể nghi ngờ là ám chỉ chuyện Đế Trường Nhạc dung túng cho nha hoàn phóng độc, nếu nha hoàn kia là thích

khách vậy tất nhiên chủ tử như Đế Trường Nhạc cũng không thoát khỏi liên quan.

Mà Đế Trường Nhạc là Công chúa Đại Hạ, chuyện này nói nhỏ nhưng không nhỏ, nói lớn cũng liên quan đến giao tình của hai nước Đại Chu và Đại Hạ.

Khụ khụ...

"Cái này gọi là gì nhỉ? Chẳng lẽ Quý phi nương nương có cùng cách nghĩ với Bốn cung?" Thư Dao không trả lời thẳng, ngược lại cũng bắt được chỗ sơ hở trong lời nói của Quân Thi Âm.

Về mặt Quân Thi Âm cứng đờ, một bên Quân Tiên Nhi vội nói: "Cũng chỉ là một nha đầu mà thôi thì sao có thể coi là thích khách. Hơn nữa, nếu thật hại người, còn có thể quang minh chính đại để cho người ta bắt được sao?"

Ở trong lòng Quân Tiên Nhi, Úy Tuệ và Đế Trường Nhạc đều không phải người nàng thích, nhưng so sánh hai người thì nàng càng không thích Úy Tuệ hơn.

Bởi vì bị Úy Tuệ đánh qua, chịu qua nhục nhã, đây là chuyện mà cả đời nàng cũng không có cách nào phai mờ được.

Mà Đế Trường Nhạc, nàng cũng chỉ là nhìn không quen, còn chưa đạt tới trình độ hận không thể giết chết đối phương.

Cho nên, Quân Tiên Nhi giúp Đế Trường Nhạc chèn ép Úy Tuệ.

Phía dưới, Úy Tuệ nghe thế, tức đến nội thương.

Về mặt Đế Trường Nhạc đắc ý, khoe môi giương cao, hừ nói: "Đúng vậy, Quân nhi tiểu thư nói có lý. Nếu bản Công chúa có tâm hại người thì

sẽ trắng trợn như vậy sao? Trừ phi là kẻ ngốc mới để cho người ta bắt được."

Vừa nói như thế, trong lòng Đế Trường Nhạc vững dạ, ngược lại cảm thấy vừa rồi nha đầu kia chỉ kém một chút nữa thôi, nếu những thứ phần độc này trực tiếp vung vào trên mặt Úy Tuệ, hắc, lần này gương mặt xinh đẹp kia của nàng ta, đoán chừng cũng sẽ bị hóa thành nước như y phục vậy.

Thật là đáng tiếc mà.

"Các người chưa từng nghe qua câu vừa ăn cướp vừa la làng sao?" Lâm Y Y không phục nói.

Úy Tuệ khẽ đề lại cánh tay của nàng, ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng thượng, bình tĩnh mở miệng: "Hoàng thượng, vừa rồi dân nữ bị giật mình, lầm kêu thích khách, kính xin Hoàng thượng tha lỗi. Nhưng chuyện dân nữ bị tập kích cũng có nhiều người nhìn thấy, hiện tại Trường Nhạc Công chúa lại muốn hắc nước bẩn bên người dân nữ, lật ngược nói dân nữ hãm hại nàng ta. Dân nữ oan uổng, xin Hoàng thượng minh xét, xin Hoàng thượng trả lại công bằng cho dân nữ."

Hừ, Hoàng thượng sẽ vì nàng làm chủ sao? Đế Trường Nhạc khinh thường hếch lên môi, cũng nói: "Hoàng thượng, bản Công chúa không muốn độc hại nàng, phần độc này, bản Công chúa cũng không biết chuyện gì xảy ra. Xin Hoàng thượng minh xét."

Ôi, hai cô nương đều xin Hoàng thượng minh xét.

Hoàng thượng buồn bực, hắc xét cái gì mà xét, chỉ là bồi ái phi đi ngang qua đây mà thôi, lại gặp phải chuyện thối nát này.

Rốt cuộc Quân Thi Âm cũng theo Hoàng thượng nhiều năm, biết Hoàng thượng là người thế nào, nói: "Hoàng thượng, theo nô tì thấy, chuyện này vô cùng kỳ lạ, sợ có người làm khó dễ bên trong. Huống chi,

quan hệ giữa Trường Nhạc Công chúa và Ủy nhị tiểu thư cũng không được qua loa, cho nên nô tì cảm thấy, không bằng giao việc này cho Đại Lý Tự tới thăm vấn, nhất định phải cho hai vị cô nương này một chân tướng."

"Ái phi nói rất đúng." Hoàng thượng cười, không phiền đến hân dỉ nhiên là tốt: "Vậy theo ái phi nói. Chuyện này giao cho Đại Lý Tự xử lý."

Sắc, Ủy Tuệ gần như muốn cắn đầu lưỡi, chuyện rõ ràng như vậy lại muốn giao cho Đại Lý Tự xử lý? Chỗ đó không phải là chỗ xử lý những vụ án quan trọng liên quan đến Hoàng tộc sao?

Hơn nữa, thường là đã vào chỗ đó thì cơ hội được ra ngoài rất nhỏ.

Tầng này, Đế Trường Nhạc làm một Công chúa, còn muốn sâu hơn nàng nữa.

Đường đường Công chúa, không có phạm tội gì lớn, lại bị mang đến Đại Lý Tự, mặc dù tương lai có thể còn sống ra ngoài, nhưng còn trong sạch đâu? Ai còn muốn nàng nữa.

Huống chi, khuất nhục như vậy, nàng sẽ chịu sao?

Đây rõ ràng là mượn nàng để nhục nhã Đại Hạ quốc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đế Trường Nhạc tức giận đỏ bừng: "Hoàng thượng, bản Công chúa không đồng ý. Bản Công chúa quả thật không dùng phần độc hại người. Kính xin Hoàng thượng xem xét quyết định, mau chóng trả lại trong sạch cho bản Công chúa. Nếu Đại Chu quốc không có năng lực này, không ngại mời người Đại Hạ quốc ta tới đây điều ra rõ chuyện này."

"Này?" Hoàng thượng mới ý thức được, để cho Công chúa nước khác vào Đại Lý Tự của bốn quốc, quả thật không quá thỏa đáng.

"Hoàng thượng." Thư Dao nhìn diễn trò hồi lâu, không nhịn được muốn can thiệp: "Theo nô tì thấy, không bằng trước tuyên thái y đến nhìn thử một chút xem thứ rơi trên người Ủy nhị tiểu thư là cái gì, sau đó lại tính tiếp."

Cuối cùng mặt mày của Hoàng thượng cũng hơi giãn ra: "Nên như thế. Người tới, truyền thái y."

Mọi người nín thở ngưng khí chờ đợi, người hậm hực trong lòng cũng không ít.

Hai lần Thủy Linh Nhi đều không thể lên múa, chỉ sợ hôm nay qua đi nàng sẽ trở thành đối tượng chê cười của người khác.

Vân Phượng Kiều càng thêm căm phẫn, rất không dễ dàng gì có cơ hội được tiến cung, không ngờ không có cơ hội lộ diện, chỉ phải nhìn Ủy Tuệ và Đế Trường Nhạc thôi.

Đáng ghét, biết nơi nào có ôn thần Ủy Tuệ này thì tuyệt đối không có chuyện gì tốt mà.

Tra đi tra đi, tốt nhất bắt nhốt nàng ta cùng với Công chúa chó má kia vào thiên lao mới phải.

Tĩnh táo lại, Ủy Tuệ cũng nghi ngờ, rốt cuộc chuyện này có phải do Đế Trường Nhạc làm hay không.

Theo sự tiếp xúc gần gũi của ngày hôm nay, vui buồn của Đế Trường Nhạc đều lộ ra trên mặt, nếu nói nàng ta muốn trêu chọc mình thì cũng rất có khả năng, nhưng dùng loại phẫn độc hại người này thì nàng cảm thấy không quá giống.

Lại nhìn nha đầu vừa vậy phẫn kia, vẻ mặt kinh ngạc không giống giả vờ, chẳng lẽ có người lén lút đánh tráo?

Như vậy, ai muốn hại mình đây? Là người ở trong này sao?

Úy Tuệ đang cực khổ suy nghĩ, bên kia giọng nói the thé của lão thái giám vang lên, chỉ thấy ba nam tử đi theo sau lưng hai tiểu thái giám.

Có hai người Úy Tuệ chưa từng gặp qua, mà một người kia, nàng cho rằng mình nhìn lầm rồi.

Đột nhiên dụi dụi con mắt, khi nhìn kỹ lần nữa thì Úy Vân Kiệt đã đến trước mặt mình, đưa tay vuốt đầu nàng, trong đôi mắt đẹp tràn đầy quan tâm.

"Có sao không?"

"Ừm." Úy Tuệ sững sờ gật đầu, ngửa đầu nhìn hắn: "Sao huynh lại tới đây?"

Vừa rồi, nghe lão thái giám truyền thái y đến, chẳng lẽ hắn cũng là thái y?

Mà lúc này, hai người thái y trẻ tuổi đang kiểm tra xiêm y nàng cởi ra ném xuống đất, chính xác mà nói thì chỉ còn lại một khối vải rách thôi.

"Nghe nói phía bên muội xảy ra chuyện, nên đi theo." Úy Vân Kiệt nói đơn giản, vừa nhìn hai thái y kiểm tra.

Đợi sau khi hai người đứng lên, hỏi: "Như thế nào?"

"Theo chúng ta dự liệu không sai biệt lắm." Trong đó một thái y trẻ tuổi mi thanh mục tú, bộ dạng tuấn tú như nữ tử gật đầu nói.

Sau đó, xoay người về phía Hoàng thượng, mở miệng nói: "Hồi Hoàng thượng, vật này là Hỏa Long Thảo đốt hóa thành bột phấn, quả thật có độc, và lại độc tính rất mạnh, thường là bị thứ này dính vào một chút sẽ hóa thành thi thủy (xác hóa thành nước)."

"Thi thủy?" Không phải chứ? Úy Tuệ nghĩ đến mình đi qua Quỷ Môn Quan một lần, thân thể run rẩy.

Úy Vân Kiệt vòng tay qua vai nàng, khẽ nhéo: "Không sao chứ?"

"Nhưng?" Úy Tuệ còn muốn hỏi người nào sẽ mang thứ độc như vậy trên người? Hơn nữa vì sao có thể làm tan chảy xiêm y của nàng mà lại không làm tan chảy cái túi độc phẫn đó chứ?

Chỉ là, tất cả không cần nàng hỏi, đều có thái y xinh đẹp trẻ tuổi đến trả lời.

"Nói như vậy, thỉnh thoảng Ngự Thiện Phòng sẽ dùng vật này để diệt các loại chuột côn trùng, nhưng đặt chỗ cực kỳ bí mật."

Thuốc diệt chuột? Trái tim bé nhỏ của Úy Tuệ nhảy lên kịch liệt, nhưng thứ này còn mạnh hơn gấp trăm lần loại thuốc diệt chuột của hiện đại nữa, chỉ khẽ đụng đã hóa thành nước, không tìm thấy thi thể, quá lợi hại mà.

Chỉ là, cũng là thứ giết người diệt khẩu, hủy thi diệt tích tốt nhất đúng không?

Ôi, nghĩ đến thiếu chút nữa thì nàng đã bị người giết người diệt khẩu, hủy thi diệt tích, Úy Tuệ lại run bắn cả người.

Chết như vậy quá đau khổ, hơn nữa cũng quá khó coi, ai sẽ biết nàng có thể giống như khối vải rách kia hay không chứ, tan một nửa, còn một nửa không có tan xong, đó mới độc ác tàn nhẫn đấy.

"Nôn..." Bị ý nghĩ của mình làm cho ghê tởm, Úy Tuệ nắm lấy cánh tay ca ca, nôn ra.

Úy Vân Kiệt ngưng mi, vỗ nhẹ lưng nàng: "Không thoải mái?"

"Ừ, ghê tởm." Úy Tuệ khó chịu nói.

"Thuận Tử." Úy Vân Kiệt lập tức kêu tới một thái y trẻ tuổi đứng bên cạnh làm trợ thủ.

Thái y trẻ tuổi cũng thật quá trẻ, bộ dạng chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, nghe tiếng kêu lập tức đi qua chỗ Úy Vân Kiệt.

"Xem cho nàng một chút." Úy Vân Kiệt phân phó.

Úy Tuệ sửng sốt: "Ta không có bệnh mà."

"Đều đã nôn ra mà không có bệnh? Thuận Tử, kiểm tra cho nàng một chút." Thái độ Úy Vân Kiệt cứng rắn giao Úy Tuệ cho tiểu thái y.

Tiểu thái y gật đầu, lập tức bắt được tay của nàng, trước giúp nàng xem mạch.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Nói Xin Lỗi

Úy Tuệ vô tội trừng mắt, ngẩng đầu nhìn trời, mặc cho tiểu thái y gọi Thuận Tử bắt mạch cho mình.

"Như thế nào?" Vẻ mặt Úy Vân Kiệt lo lắng hỏi.

Thuận Tử buông tay nàng ra, giọng nói mang theo vẻ ngây thơ thanh thúy của thiếu niên sắp trưởng thành: "Không ngại."

"Thế nào? Ta đã nói là không sao mà." Úy Tuệ nhìn ca ca.

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng, Úy Vân Kiệt cứng chiều đưa tay vuốt tóc nàng: "Không có việc gì thì tốt."

"Huynh?" Nhìn ánh mắt thân thiết mà cứng chiều của hắc, Úy Tuệ sinh lòng hoảng hốt: "Huynh quan tâm ta?"

Úy Vân Kiệt nghe nói, hung hăng liếc nàng một cái: "VẬY MUỘI CẢM THẤY HIỆN TẠI TA ĐANG LÀM CÁI GÌ?"

"Không phải nhầm chán không có việc gì lại tới đây gây sự à?" Úy Tuệ nghi ngờ hỏi.

"Đồ không có lương tâm." Dường như Úy Vân Kiệt tức giận đâm vào ót nàng, ngón tay hắc thon dài mà có lực, lần này thật đúng là đâm đau nàng.

Úy Tuệ ai da một tiếng, xoa ót, hung hăng trừng hăn: "Làm gì đâm ta?"

"Muội cứ nói đi?" Nếu không phải trước mặt mọi người, ít nhất cũng phải đè nàng xuống đánh vào cái mông của nàng mới hả giận.

Úy Tuệ nhìn hăn chăm chăm, nhưng trên mặt cũng không có vẻ tức giận: "Được rồi được rồi, là ta không đúng, là ta nói sai, được chưa?"

"Nói sai thế nào?" Úy Vân Kiệt khoanh tay, ung dung chờ nàng nhận sai.

Úy Tuệ ngửa đầu nhìn hăn: "Huynh đặc biệt tới đây vì ta, đúng không? Cảm ơn huynh, Đại ca."

Một tiếng Đại ca khiến trong lòng Úy Vân Kiệt rơi lộp bộp, nụ cười trên mặt hăn chẳng những không tăng mà ngược lại còn lạnh lẽo hơn.

"Được rồi được rồi, xem kết quả thôi."

Hình như lời nói nhăm với nàng, Úy Vân Kiệt quay qua nhìn thái y.

Sau khi trải qua sự kiểm tra kỹ càng của thái y, lúc này mới thở ra một hơi, đưa ra kết luận: "Hồi bẩm Hoàng thượng, vật này chính là Hỏa Long Thảo thiêu thành phấn, bởi vì cái bao được chế tạo từ kim tà ti, không dễ hòa tan cho nên mới có thể bảo vệ hoàn hảo. Mặt khác, theo thần nhớ lại, hôm qua Tiểu Tam Tử của Ngự Thiện Phòng tới Thái Y Viện lĩnh bao này, chắc là không cất kỹ nên bị người khác trộm đi."

"Tuyên Tiểu Tam Tử." Hoàng thượng trầm giọng nói.

"Vâng" Lập tức có thái giám đi tìm người.

Phía dưới, mọi người nín thở ngưng thần, cũng không dám thảo luận bậy bạ.

Chỉ là, trong lòng mọi người đều nghi ngờ, thật sự bị người khác cầm nhầm sao?

Một lát sau, Tiểu Tam Tử nơm nớp lo sợ đi theo lão thái giám tới đây, bùm quỳ rạp xuống đất.

Hoàng thượng hỏi: "Hôm qua, người đã đi Thái Y Viện lĩnh phần Hỏa Long Thảo đúng không?"

"Đúng vậy." Tiểu Tam Tử trả lời rất rõ ràng: "Mỗi ba tháng một lần, đều do tiểu nhân đi Thái Y Viện lĩnh."

Hoàng thượng gật đầu, chợt lại hỏi: "Người cẩn thận nhìn một chút, phải thứ kia không?"

Lúc này, ngón tay thái y chỉ túi tầm ti trên đất, còn có bột phần còn chưa được vấy hết.

Tiểu Tam Tử liếc nhìn một cái, lập tức gật đầu: "Là cái này. Chỉ là, tại sao lại có thể ở chỗ này rồi? Rõ ràng nô tài đặt dưới lu nước."

"Cái này?" Thái y kia dựng mày: "Hoàng thượng, xin hỏi phần Hỏa Long Thảo này đến từ tay ai?"

Vừa hỏi xong, không đợi Hoàng thượng trả lời, nha hoàn của Đế Trường Nhạc vội vàng quỳ bò qua, khóc nói: "Là nô tỳ. Nô tỳ tưởng là bột mì, cho nên mới lén cầm đi."

"Người lấy bột mì để làm gì?" Tiểu Tam Tử tò mò hỏi.

"Nô tỳ..." Nha hoàn kia đáng thương tội nghiệp nhìn Đế Trường Nhạc.

Đế Trường Nhạc quăng một cái tát: "Người nhìn bản Công chúa làm gì? Đồ vô dụng, một chút việc cũng làm không xong, còn muốn liên lụy

bản Công chúa sao? Người nói, người lấy bột mì để làm gì?"

Nha hoàn nghe thế, tự biết sẽ chịu oan trên lưng, chán nản cúi đầu: "Nô tỳ nhìn Úy nhị tiểu thư không vừa mắt, nên muốn vung vào nàng, hù dọa nàng một chút, không ngờ thứ này lại có độc có thể hại chết người. Hu hu, nô tỳ biết sai rồi, cầu Công chúa tha mạng."

"Coi như bản Công chúa có thể tha người, Hoàng thượng cũng không tha cho người, hơn nữa, Úy nhị tiểu thư có thể dễ dàng bỏ qua cho người sao?" Đế Trường Nhạc một cước đá văng nàng ra.

Úy Tuệ nhìn, khóe mắt đánh thẳng tới: "Này, Tiểu Thất công chúa, người làm như vậy thật không có phẩm giá rồi, trước người thừa nhận qua là người xúi giục. Hiện tại ngược lại đẩy toàn bộ sai lầm cho nha hoàn của mình, quá vô sỉ rồi. Người là một Công chúa mà dám làm không dám chịu, thật khiến cho người khác khinh thường mà."

"Người?" Đế Trường Nhạc bị một câu khinh thường của nàng chọc giận, quát lên: "Là bản Công chúa kêu người làm thì thế nào? Người lại không bị độc chết, hiện tại không phải sống thật tốt sao? Hừ."

Úy Tuệ nhướng nhướng mi, quay đầu nhìn Hoàng thượng: "Hoàng thượng, nếu Trường Nhạc Công chúa cũng thừa nhận là nàng cố ý làm hại dân nữ, kính xin Hoàng thượng làm chủ cho dân nữ. Dĩ nhiên, dù sao Trường Nhạc Công chúa cũng là Công chúa của Đại Hạ, là khách, Hoàng thượng không tiện trừng phạt cũng hợp tình hợp lý. Dân nữ cũng không làm khó, chỉ cần Trường Nhạc Công chúa chịu thành tâm thành ý nói xin lỗi dân nữ, việc này dân nữ người lớn không chấp nhặt lỗi của người nhỏ, chấm dứt từ đây, ý của Hoàng thượng thế nào?"

"Khụ." Úy Vân Kiệt nắm tay đặt trên môi, cố gắng chịu đựng không để phát ra tiếng cười trong lồng ngực.

Nha đầu này, nói nàng dần, có đôi khi miệng lưỡi cũng coi như lạnh lợi.

Ít nhất, nàng có thể khích tướng Đế Trường Nhạc, cũng có thể lấy lui làm thủ giao cho Hoàng thượng.

Chuyện này, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, phải xem Hoàng thượng xử lý như thế nào thôi.

Nhưng Ủy Tuệ nói ra trước thân phận Công chúa Đại Hạ của Đế Trường Nhạc, cho nên nếu Hoàng thượng bao che cho nàng ta, thật ra cũng chẳng khác gì sợ Đại Hạ, cũng không thể phục chúng.

Nếu như xử lý thẳng tay thì dù sao người ta cũng là Công chúa nước khác đến đây làm khách, hơi quá đáng thì càng không tốt.

Cho nên, phía sau nha đầu này còn nói chỉ cần xin lỗi là có thể lý giải.

Đây không thể nghi ngờ là, trước nói rõ tình hình thực tế và chân tướng với Hoàng thượng, cuối cùng lại thể hiện sự khoan dung rộng lượng.

Nhưng, dù sao Đế Trường Nhạc cũng có thân phận Công chúa, để cho nàng xin lỗi với một dân nữ, đối với tính tình mắt mọc trên đầu của nàng ta mà nói, dĩ nhiên là trừng phạt lớn nhất rồi.

Nhưng, Hoàng thượng nghe xong lại cười híp mắt: "Ừ, Ủy nhị tiểu thư quả nhiên có tấm lòng, không tệ, là nữ nhân tốt của Đại Chu ta."

Dứt lời, hần lại nhìn về phía Đế Trường Nhạc, ánh mắt sắc bén vài phần: "Trường Nhạc, chuyện này do người mà thành, mặc kệ người cố ý hay vô tình, thiếu chút nữa đã khiến Ủy nhị tiểu thư bị độc hại, đây là sự thật không thể thay đổi được. Vì thế, lúc này, ở trước mặt Trẫm, người hãy xin lỗi Ủy nhị tiểu thư đi."

Đế Trường Nhạc mở to hai mắt: "Bảo bản Công chúa xin lỗi nàng ta? Dựa vào cái gì? Hoàng thượng, nàng ta cũng chỉ là một dân đen, coi như bản Công chúa thật sự giết nàng ta, vậy đó cũng là vinh hạnh của nàng ta."

"Ta nhõ vào." Úy Tuệ nhịn không được nhõ một ngụm, còn vinh hạnh, cho rằng người nao cũng là tội tớ của nàng ta à?

"A." Đột nhiên Thư Dao Hoàng hậu hoảng sợ kêu lên.

Mọi người không khỏi nhìn nàng.

Vẻ mặt Hoàng hậu vô tội, chỉ nói: "Bốn cung nghe Trường Nhạc Công chúa nói xong, cảm thấy rất kỳ quái."

"Kỳ quái thế nào?" Quân Thi Âm ở bên hỏi một câu.

Hoàng hậu chớp ánh mắt trong suốt, hừ nói: "Nghe nói Đại Hạ là một nước lễ nghi, Đại Hạ Quốc quân (vua) càng thêm nghiêm khắc với nữ tử. Hiện tại, trái lại Bốn cung lại tò mò, muốn hỏi Trường Nhạc Công chúa một chút, dân vô tội, người lấy lý do gì chém giết? Chẳng lẽ người không biết, ở Đại Chu, Thiên tử phạm pháp đồng tội với thứ dân sao?"

"Bản Công chúa..." Đế Trường Nhạc bị hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, thật ra thì, vừa rồi nàng chỉ là nhất thời nói nhảm, hướng chi sự thật cũng vốn là như thế, nếu ở Đại Hạ, thì làm gì có người nào dám chất vấn nàng như thế? Cũng chỉ là một dân đen, nếu nàng muốn giết thì Phụ hoàng cũng không để ý.

"Hả?" Thư Dao khẽ nhướn đôi mi thanh tú, hình như rất kiên nhẫn chờ câu trả lời của nàng.

"A." Lúc này Quân Thi Âm dịu dàng cười: "Theo nô tì thấy, vừa rồi Trường Nhạc Công chúa cũng chỉ có thể coi như là lời của trẻ con, nàng có thể lớn bao nhiêu, sao có thể phân biệt được nặng nhẹ chứ?"

Đôi mắt Đế Trường Nhạc đỏ hồng, được Quý phi nương nương nói đỡ, trong lòng càng thêm uất ức: "Bản Công chúa phải về Đại Hạ, hiện tại đi ngay."

Dứt lời, thật đúng là cất bước đi.

"Đứng lại." Hoàng thượng đột nhiên lớn tiếng quát to: "Trường Nhạc, Phụ hoàng ngươi và Trẫm là bạn cũ, hắn đã giao phó ngươi cho Trẫm, tự nhiên Trẫm có trách nhiệm dạy dỗ ngươi. Chuyện hôm nay là ngươi không đúng, nếu như không xin lỗi, Trẫm sẽ tự mình phái người đưa ngươi trở về Đại Hạ, nói việc này với Phụ hoàng ngươi, để cho hắn xử trí."

Chuyện như vậy nếu nháo lớn hơn, chẳng phải sẽ khiến cho mấy Hoàng tử Hoàng muội chê cười sao?

Lúc tới, nàng được các tỷ muội hâm mộ ghen ghét, đều nói Thái tử Đại Chu hùng tài vĩ lược, anh tuấn bất phàm, mà nàng lại mang danh nghĩa đến đây hòa thân.

Hiện giờ cũng bởi vì nàng cố ý dả thương người, bị trục xuất trở về, vậy mặt mũi này có thể ném đi được rồi.

Cũng may, Đế Trường Nhạc cũng không coi là quá đần, trong nháy mắt cân nhắc lợi hại trong đó, hít hít cái mũi, nước nở nói.

"Hoàng thượng, bản Công chúa biết sai rồi. Hiện tại bản Công chúa sẽ nói xin lỗi."

Nói xong, quả thật hành lễ với Ủy Tuệ: "Ủy nhị tiểu thư, chuyện vừa rồi là lỗi của bản Công chúa, bản Công chúa nhất thời ham chơi, cũng không có lòng dả thương tổn ngươi, hi vọng ngươi đừng để trong lòng."

Mặc kệ có phải nàng xuất phát từ thật tâm hay không, tóm lại bộ dạng hoa lệ đài vũ của nàng ta lại lộ ra sự chân thành.

Úy Tuệ cũng không tiện nói gì nữa, chỉ nói: "Được rồi, Tiểu Thất công chúa biết sai là được rồi, bản tiểu thư chỉ hi vọng người nhớ kỹ bài học này, về sau không cần làm những chuyện xúc phạm tới người khác nữa."

Đế Trường Nhạc cúi đầu, mím môi không nói, nhưng mà trong nội tâm lại vô cùng hận Úy Tuệ.

Một màn sóng gió cứ như vậy chấm dứt, hứng thú của Hoàng thượng bị quét không ít, muốn ôm ái phi rời đi.

Không ngờ hứng thú của Quân Thi Âm lại không giảm: "Hoàng thượng, việc chen ngang vừa rồi đã qua, lúc này ánh nắng tươi đẹp, vận may tốt nhất, không bằng để cho Tiên Nhi nhảy một điệu, chúng ta cùng thưởng thức thật tốt."

Quân Tiên Nhi nghe điểm tên của mình, vui vẻ không thôi, vội vàng đứng lên: "Hoàng thượng tỷ phu, vũ kỹ của ta đều do tỷ tỷ tự mình chỉ dạy. Trước đó vài ngày mới học một vũ khúc mới, tỷ tỷ vẫn nói ta nhảy không tốt, hôm nay ta sẽ nhảy cho Hoàng thượng tỷ phu xem thử, tới cùng là thật không bằng tỷ tỷ sao?"

Từng tiếng Hoàng thượng tỷ phu, gọi đến trong lòng Hoàng thượng vô cùng vui vẻ, không ngừng cười được gật đầu nói: "Được, vậy người nhảy, Hoàng thượng tỷ phu sẽ nhìn kỹ, nếu người nhảy tốt hơn tỷ tỷ người, Hoàng thượng tỷ phu cũng sẽ không thiên vị tỷ tỷ người, tất nhiên sẽ ra mặt cho người."

"Đa tạ Hoàng thượng tỷ phu." Quân Tiên Nhi dịu dàng nói cảm ơn, chân thành ra khỏi chỗ ngồi.

Mà đổi thành một bên trên đường đi, Thái tử Tiêu Dục và một đám nam tử trẻ tuổi đang đi tới bên này, trong đó có nam tử trong lòng Quân Tiên Nhi mong đợi đã lâu -- Quân Phi Sắc.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Ai Xinh Đẹp?

Lướt qua đám người kia, ánh mắt Quân Tiên Nhi chuẩn xác rơi vào trên người nam nhân vô cùng tuấn mỹ kia.

Quân Phi Sắc, hẳn thật sự tới đây.

Thật tốt quá.

Trong mắt Quân Tiên Nhi hiện lên sự vui vẻ, tâm tình của các cô nương khác cũng kích động không thua gì nàng.

Lập tức, nhìn thấy nhiều mỹ nam quý tộc xuất hiện như vậy, tất cả đỏ mặt ngượng ngùng, trong mắt hoa đào sáng lạng, ngay cả hô hấp cũng nhanh hơn.

Gần, gần, thấy bóng dáng bọn họ ngày càng gần, thậm chí có nữ hài kích động hít thở khó khăn, gần như té xỉu.

Úy Tuệ nghe tiếng hít khí lạnh bên cạnh, không khỏi nâng trán.

Chuyện truy tình (theo đuổi thần tượng) như vậy, quả nhiên không hạn chế thời gian địa điểm và thời đại mà.

"Này, nước miếng chảy xuống kìa." Nàng khẽ đụng vào Lục Vô Song, nhìn nha đầu này cũng không biết là nhìn vị công tử ca nào, ánh mắt nhìn thẳng, cái miệng nhỏ khẽ nhếch, mắt thấy nước miếng sắp chảy ra rồi.

"Ủm, Tuệ, là Quân tướng quân." Lục Vô Song còn chưa phản ứng kịp, ngược lại Lâm Y Y kích động trước nắm tay Úy Tuệ, lại bấm rồi bóp, trong đôi mắt kia tràn đầy ánh sáng nóng bỏng.

Úy Tuệ ngạc nhiên nhìn nàng, vậy mà còn dám nói không muốn gả cho nam thần Tướng quân người ta? Gạt quỹ hả? Ách, không đúng, sao lại lôi mình ra mắng chứ? Phi phi phi, nàng mới không phải là quỹ đâu.

"Y Y, thích thì lớn mật thổ lộ, thật sự? Nếu không, đến cả mảnh vụn cuối cùng người cũng không vớt được, chỉ có thể nhìn mà thèm phần của người khác thôi." Thấy những nữ hài khác đều có vẻ mặt muốn nuốt người, Úy Tuệ khuyến khích Lâm Y Y.

Nào biết Lâm Y Y chỉ ngượng ngùng cười, nhỏ giọng nói thầm một câu: "Sẽ không, người ta có người trong lòng rồi."

"Hả? Không phải chứ? Người nào?"

Úy Tuệ chột nắm tay của nàng, trả lại toàn bộ sức lực lúc này bị nàng bấm bóp khi kích động.

"Suyt, nhỏ tiếng chút." Hình như sợ người nghe được, Lâm Y Y vội vàng dùng tay ra hiệu với nàng.

Một bên, Lục Vô Song cũng nghe thấy động tĩnh, vội vàng gia nhập, còn vui vẻ lên tiếng bát quái về Lâm Y Y: "Tuệ, mọi người không biết sao? Y Y đã tới nhà hần hai lần rồi đấy, hắc hắc, bà bà (mẹ chồng) tương lai cũng rất thích nàng."

"Hử..." Úy Tuệ xoay người lại, bất mãn trừng to mắt: "Nói như vậy, người sắp xuất giá rồi sao?"

"Còn chưa có nhanh như vậy." Lâm Y Y vội vàng kéo nàng ngồi xuống, lại có chút lo lắng nói: "Còn chưa trao đổi bất tự nữa."

Ngay cả nhà trai cũng đã gặp qua, vậy coi như không trao đổi, theo nàng thấy, cũng đã đâu ra đấy rồi.

Úy Tuệ cũng không bàn cãi khi nào thì nàng xuất giá, chỉ quan tâm: "Vậy nói mau, nam nhân kia là ai? Có dễ nhìn hơn so với Quân tướng quân hay không?"

"Cái này làm sao có thể so sánh?" Lâm Y Y quái dị nhìn nàng: "Quân tướng quân là thiên thần hạ phàm, chúng ta là nữ tử phàm trần, há có thể xứng đôi? Hiện giờ có thể nhìn hẵn từ xa, trong lòng ta đã rất thỏa mãn, không nghĩ tới những cái khác."

"Ách? Vậy à.." Hình như Úy Tuệ có thể lĩnh hội cảm nhận của nàng, cũng như ở hiện đại, nàng thích nam thần một người lại một người, từ Tô Hữu Bằng đến Tiểu Oa (Chung Hán Lương á), từ Tiểu Oa đến Nguyên Bân, Song Seung Heon...

Mỗi lần nhìn thấy, trong đôi mắt cũng sẽ phóng ánh sáng sắc lang, nhưng thật sự có cơ hội nghịch thiên có thể gả cho bọn họ, phỏng chừng nàng cũng phải cân nhắc thật kỹ rồi.

Dù sao, không phải cùng một loại người, vẫn nên lẳng lặng quan sát thì tốt hơn.

"Vậy người nói nhanh lên, rốt cuộc vị kia của người là ai?" Lúc này Úy Tuệ thật muốn trông thấy nam nhân mà Lâm Y Y yêu sẽ có dạng gì.

Ôi, cô nương bên cạnh nàng cuối cùng cũng có mục tiêu xác định, thật tốt.

Hai gò má Lâm Y Y đột nhiên đỏ bừng, cúi đầu nói: "Chàng... Chàng là người rất tốt."

Chỉ cần vẻ mặt này, một câu nói người rất tốt cũng có thể nhìn ra địa vị của nam nhân kia trong cảm nhận của nàng rồi.

Tình yêu, đây mới là tình yêu, mặc dù lúc trước nhìn Quân Phi Sắc giống hoa si, nhưng cũng chỉ giống như dạng nam nhân thích nhìn mỹ nữ thôi, thật ra cũng không bỏ thêm bao nhiêu tình cảm vào, mà hơn hẳn đó là bản năng của giống đực, mà đại khái Lâm Y Y cũng chỉ là bản năng giống cái, lúc này nhắc tới nam nhân kia, nàng luôn luôn hào phóng cởi mở thế mà lại xấu hổ đỏ mặt, đây mới phản ứng bình thường của tình yêu.

"Người rất tốt." Úy Tuệ bắt được câu này, nháy mắt vài cái với Lục Vô Song, sau đó bắt lấy Lâm Y Y, cố gắng bắt quái từ trong miệng nàng, người rất tốt là người như thế nào.

Bên này, ba tiểu cô nương, ba cái đầu nhỏ chụm lại một chỗ, tha thiết trò chuyện bát quái.

Úy Vân Kiệt cũng không đi nơi khác, mang theo hai thái y trẻ tuổi kiểm tra thực hư lúc trước, dứt khoát ngồi vào bàn của Úy Tuệ.

Cũng may, ánh mắt của mọi người đều chú ý tới trên người của một đám công tử mới đến, không ai chú ý tới bên này.

Quân Tiên Nhi cứ lẳng lặng đứng ở vị trí bên cạnh, kích động chờ nam nhân trong lòng đến gần, khuôn mặt nhỏ nhắn càng phát ra sắc xuân phơi phới.

Chỉ là, nàng không ngờ tới chính là, tỷ tỷ Quân Thi Âm bên cạnh nàng, tuy mặt không chút thay đổi, nhưng trong đôi mắt xinh đẹp giống như băng tuyết tràn ra dày đặt nhu tình, lúc này, mặc dù không muốn nhưng đôi mắt của nàng ta vẫn không tự giác nhìn về phía người nọ.

Tim đập thình thịch, may mắn, đoàn người rất đông, hoàn toàn không phân biệt được rốt cuộc nàng nhìn người nào.

Nhưng đương sự (người có liên quan) vẫn có chút chột dạ, Quân Thi Âm lén liếc nhìn Hoàng thượng, chỉ thấy hắc cười khanh khách nhìn người tới, nàng biết Hoàng thượng yêu quý Thái tử, thấy nhi tử yêu thương tới, tất nhiên vui vẻ, nàng không lí do nhẹ nhàng thở ra.

Mà phía bên kia của Hoàng thượng, khi Hoàng hậu trẻ tuổi Thư Dao nhìn thấy những người đó, nhất là nam nhân có khí chất xuất chúng, dung mạo tuấn mỹ nhất trong đó thì đôi mi thanh tú nhăn lại, khóe môi giống như chán ghét mà nhếch lên.

Quân Phi Sắc, không phải người ghét nhất những yến hội nông cạn náo nhiệt này sao? Sao hôm nay lại chạy tới tham gia bữa tiệc nàng thiết đãi đám nữ nhân dung tục này hả?

Hừ!

Dưới ánh mắt khác nhau của mọi người, đám người Thái tử đến gần, mọi người khom người hành lễ với Hoàng thượng, Hoàng hậu, Quý phi nương nương.

Hôm nay thật là náo nhiệt, ngay cả Thái tử lãnh tình cũng tới đây, Hoàng thượng vui vẻ không ngậm miệng được, lập tức sai người bày thêm vị trí.

Đám người Thái tử ngồi xuống vị trí ngay bên dưới Hoàng thượng, như thế, vị trí của cô nương Thủy Linh Nhi và Vân Phượng Kiều buộc lòng phải dịch ra sau.

Nhưng các nàng cũng rất vui vẻ, khoảng cách nam nhân phía trước càng gần thì ít nhất các nàng có thể nhìn bóng dáng của bọn họ, cảm nhận hơi thở của bọn họ, thậm chí nếu có khả năng, chỉ cần bọn họ vừa quay đầu lại thì sẽ có thể nhìn thấy các nàng, mà còn ở khoảng cách gần như vậy, ánh mắt giao tiếp, tầm mắt quẩn quýt, tự nhiên tình ý triền miên.

Các cô nương vui vẻ không thôi, dường như tâm tình của đám người Thái tử cũng không tệ.

Vừa ngồi xuống, Tiêu Diễm đưa mắt nhìn bốn phía, hẳn biết Úy Tuệ đến đây, hơn nữa hình như đã xảy ra chuyện gì, lúc này hẳn mới vội vã theo Thái tử ca ca cùng qua đây, muốn xem nàng thế nào rồi.

Nhưng một đường đi tới, bên trong đám cô nương này hẳn đều nhìn mấy lần cũng không thấy Úy Tuệ.

Trái tim của hắn cũng sắp tiêu rồi.

Ngay lúc hắn kiểm chế không được muốn đứng dậy tự mình tìm kiếm thì đột nhiên bên cạnh Úy Vân Kiệt có ba cái đầu nhỏ đang chụm lại một chỗ khiến cho trái tim Tiêu Diễm giật mình.

Gần như theo bản năng hắn đứng lên.

"Lục đệ, đệ làm gì vậy?" Tiêu Dục kinh ngạc nhìn hắn.

Lúc này Tiêu Diễm mới ý thức được có chút luống cuống, vội vàng nói: "Tứ ca, gặp được người quen, đi chào hỏi."

Nói xong, không để ý vẻ mặt ngạc nhiên của Thái tử, vội vàng rời chỗ ngồi, đi tới chỗ Úy Tuệ.

Tên Úy Vân Kiệt này cũng tới đây? Kỳ quái, không phải Tuệ muội muội rất sợ người ca ca này sao? Thường ngày trốn cũng không kịp nữa là, sao hôm nay lại ngồi chung một chỗ?

A, đúng rồi, trách không được, từ đầu tới cuối cũng không dám ngẩng đầu lên. (Người ta đang nhiều chuyện đó pa)

Tuệ muội muội đáng thương.

Nghĩ tới, bước chân Tiêu Diễm không khỏi tăng nhanh.

"Tuệ muội muội." Bước nhanh tới gần, Tiêu diễm vội vàng kêu lên: "Muội không sao chứ?"

Giọng nói quen thuộc truyền vào tai, Úy Tuệ nâng khuôn mặt đỏ bừng lên, nhìn thấy Tiêu Diễm, con người sáng lên, vui vẻ chào hỏi: "Là huynh à, huynh cũng tới đây sao?"

Là tới chung với những người đó à? Ha ha, vừa rồi chỉ lo nhìn Thái tử và Quân Phi Sắc, thật sự bỏ sót hẳn rồi.

"Ừ." Tiêu Diễm tới đây, nhưng bởi vì ghế đã đầy người ngồi, chỉ đành phải đứng một bên.

Hắn khó chịu liếc nhìn đám người Úy Vân Kiệt: "Thì ra Úy đại thiếu gia cũng ở đây à?"

"Ừ." Úy Vân Kiệt chỉ hé mắt, không mặn không nhạt liếc hắn một cái rồi dời ánh mắt.

Tiêu Diễm nhìn thấy nổi giận, thật là vô lễ.

Chỉ là, hắn cũng lười để ý tới Úy Vân Kiệt, rất không dễ gì gặp được Tuệ muội muội, hắn cũng không muốn lãng phí thời gian trên người người khác.

Chợt, thay đổi vẻ mặt tươi cười dịu dàng:, Tiêu Diễm nói: "Tuệ muội muội, ở đây nhiều người nói chuyện không tiện, không bằng chúng ta đổi chỗ nhé?"

"Hả? Đi đâu?" Úy Tuệ ngẩng đầu nhìn, từng cái ghế đều đã có người ngồi.

Tiêu Diễm cười: "Ta cho người sắp xếp chỗ ngồi lần nữa, muội xem muội có thích phong cảnh bên kia không?"

"Ta à." Úy Tuệ nhướng nhướng mi, đột nhiên lại gần hẳn, nhỏ giọng nói: "Ta thấy phong cảnh bên này cũng không tốt, huynh xem, trong mắt đều là người, trong tai đầy lời dối trá, ta đã sớm ngán, nếu không huynh dẫn ta tới chỗ khác đi dạo đi?"

Lại nói, trong cung này, nguyên chủ cũng tới không ít lần, nhưng một chút trí nhớ nàng cũng không có, đối với Hoàng cung vẫn rất tò mò.

Tiêu Diễm chỉ ước như thế, vội vàng nói: "Được, muội muốn đi chỗ nào ta cũng đi với muội."

"Vậy chúng ta sẽ đi xung quanh một chút?" Úy Tuệ vui vẻ không thôi, có Tiêu Diễm ở đây thì nàng sẽ không sợ người ta nói nàng tự tiện xông vào Hoàng cung rồi, hắc hắc.

"Hai người các người thì sao?" Nàng xoay người lại hỏi Lâm Y Y và Lục Vô Song.

Hai cô nương này dĩ nhiên cũng muốn trốn đi chơi, nhưng vừa thấy ánh mắt Tiêu Diễm lén đưa tới, lập tức đè xuống vui sướng trong lòng, thức thời lắc đầu xua tay.

"Chúng ta sẽ ngồi ở chỗ này."

"Đúng vậy, nơi này có ăn lại có uống, còn có mỹ nhân."

"Các người thiếu ăn uống sao? Hơn nữa, mỹ nhân? Ta có đẹp không?" Úy Tuệ kiêu ngạo ngẩng đầu.

Bên cạnh, Úy Vân Kiệt đột nhiên quay đầu nhìn nàng, vẻ mặt ... Không hiểu, có chút phân biệt không rõ.

Nhưng Úy Tuệ lại nhìn ra ý tứ của hắn, chu miệng không phục nói: "Ta vốn là mỹ nhân nha, đây là sự thật."

"Đúng vậy, Tuệ muội muội đẹp nhất, ai cũng không đẹp bằng Tuệ muội muội." Tiêu Diễm vội vàng phụ họa Úy Tuệ, vừa cười vừa dễ dàng nói: "Chúng ta đi thôi, ta dẫn muội đi xem chỗ chơi vui."

"Chỗ nào chơi vui?" Tâm tư Úy Tuệ lập tức bị câu đi, người cũng rời khỏi ghế đi theo.

Trên chỗ ngồi, khóe mắt Úy Vân Kiệt nhìn hai người tính trẻ con chạy xa, đôi mắt tối sầm.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Quỷ Di

"Phi Sắc ca ca, không ngờ hôm nay huynh cũng tới."

Quân Phi Sắc vừa ngồi xuống, Quân Tiên Nhi vội vàng chạy đến bên cạnh chỗ hắt ngồi, cười tươi.

"Ừm, muội cũng ở đây?" Quân Phi Sắc không lạnh không nhạt lễ phép trả lời một câu.

Trái tim nhỏ bé của Quân Tiên Nhi thành thích đập loạn, chợt có chút mất mát, khẽ chu miệng, oán giận nói: "Đương nhiên muội ở đây, mấy ngày nay huynh không có trong phủ, cũng không ai chơi với muội, cũng chỉ có thể tìm tỷ tỷ thôi."

"Ồ." Quân Phi Sắc khẽ hừ nhẹ một tiếng, cũng không có phản ứng khác.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ cũng không có một chút gợn sóng.

Chính là như vậy khiến Quân Tiên Nhi cảm thấy cực kỳ uất ức, nhưng lúc này không phải lúc nói uất ức, nàng còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Vội vàng nặn ra nụ cười, ngọt ngào nói: "Phi Sắc ca ca, vào mấy ngày trước đó muội học một vũ khúc mới với tỷ tỷ, huynh ngồi đây trước, muội

nhảy cho huynh xem. Đến lúc đó huynh thử nói một chút xem muội thật sự kém tỷ tỷ sao?"

Lần này Quân Phi Sắc không cũng không rên không hừ một tiếng, bưng ly rượu lên nhàn nhạt nhấp một hớp, đáy mắt vừa vặn nhìn trên chủ vị, Hoàng hậu nương nương quăng tới ánh mắt khinh thường, cách không đụng nhau.

Chỉ là, thư Dao quét mắt nhìn hắn một cái, sau đó, lại không chút để ý dời đi.

Bộ dạng đó hoàn toàn là chán đến rảnh rồi nhìn, không cần thận quét đến chỗ hắn, nhưng cũng không cảm thấy được nhiều đáng giá để nàng nhìn thêm vài lần, lại thiếu hứng thú dời tầm mắt.

Chính là đôi mắt hờ hững như vậy khiến cho trái tim Quân Phi Sắc luôn luôn lạnh nhạt, thế nhưng nổi lên gợn sóng, đó là một loại cảm giác muốn chinh phục.

Tiếng nhạc vang lên, Quân Tiên Nhi ở trên đài cao, nhanh nhẹn nhảy múa, dáng người thướt tha, kỹ thuật nhảy uyển chuyển động lòng người, cả người ở dưới bầu trời quang đãng, giống như một con bướm bướm bay lượn.

Phía dưới, Đế Trường Nhạc nhìn âm thầm nghiêng răng, không thể ngờ được Quân gia Nhị tiểu thư nhảy đẹp như vậy, thật sự miếu sát (giết ngay lập tức) điệu múa trước của nàng không còn mảnh vụn.

Thủy Linh Nhi nhìn cũng là trợn mắt há mồm, nhìn ra, Quân Tiên Nhi khiêu vũ cực kỳ cố gắng, nếu là nàng sẽ không nhảy được trình độ như vậy, lúc này nàng thật có chút may mắn mình đã không có lên đài.

Mà Vân Phượng Kiều bên cạnh, một đôi mắt đẹp khép hờ, nhưng tầm mắt nửa khép lại nhìn các danh môn công tử trong này mấy lần.

Dĩ nhiên, trừ bỏ Quân Phi Sắc ra thì trong lòng nàng cũng vẫn chỉ có Thái tử Tiêu Dục chiếm số một.

Chỉ là, ánh mắt của hắn chưa từng nhìn về phía nàng, nhưng cũng không nhìn Quân Tiên Nhi trên đài, dường như hắn đang tìm kiếm người nào đó, nhưng sau khi nhìn thoáng qua một vòng thì buông tha, tiếp tục uống rượu.

Điều này làm cho Vân Phượng Kiều vừa mất mát vừa vui mừng.

Mất mát chính là ánh mắt của hắn từng quét qua người nàng, nhưng chưa từng dừng lại một giây, vui chính là ánh mắt của hắn cũng chưa bao giờ dừng lại trên một nữ tử nào, như thế nàng gần như kết luận, các cô nương nơi này tạm thời không có một ai lọt được vào mắt hắn.

Như vậy, nàng vẫn còn cơ hội.

Quân Tiên Nhi kết thúc vũ khúc, hào hứng đi xuống, đầu tiên đến chỗ Hoàng thượng Quý phi khoe tài, tiếp theo hết sức hứng khởi nâng váy đến bên cạnh Quân Phi Sắc, có thể vừa rồi nhảy quá sôi nổi, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng đáng yêu, trên trán còn có một lớp mồ hôi mỏng nhọt nhọt, cả người bừng bừng sức sống, thanh xuân động lòng người.

"Phi Sắc ca ca, huynh cảm thấy muội nhảy tốt không?"

Quân Phi Sắc để ly rượu xuống, nhắc mi mắt lên nhìn nàng một cái, lạnh nhạt nhếch môi: "Đẹp mắt."

"Thật." Quân Tiên Nhi cực kỳ cao hứng, nhất thời đắc ý vênh váo, ngồi xuống bên cạnh Quân Phi Sắc, ân cần rót rượu cho hắn, sau đó cười duyên dáng: "Vậy, Tiên Nhi nhảy vất vả như thế, Phi Sắc ca ca lại cảm thấy đẹp mắt, vậy có phải nên khen thưởng muội hay không? Hoàng thượng tỷ phụ đều có thưởng đấy."

"Hoàng thượng tỷ phu muội có bạc." Quân Phi Sắc nói.

Đầu Quân Tiên Nhi đầy hắc tuyến: "Nhưng Phi Sắc ca ca là Tướng quân mà không có bạc sao?"

"Vậy muội muốn bao nhiêu?" Quân Phi Sắc hỏi. (Độc đoạn này thấy anh QPS này dễ thương ghê)

Khóe miệng Quân Tiên Nhi giật giật, thấy vẻ mặt Quân Phi Sắc nghiêm trang, đột nhiên cảm thấy có lẽ lời đồn là thật, vừa nhắc tới bạc, Phi Sắc ca ca tuyệt đối đen mặt.

"Tiên Nhi chưa nói muốn bạc. Hơn nữa bạc rất tục."

"Ồ." Quân Phi Sắc bĩu môi, hắc chính là người phàm tục, hắc yêu bạc.

Quân Tiên Nhi thấy vẻ mặt hắc, vừa buồn vực vừa nghi ngờ: "Phi Sắc ca ca, muội nghe người ta nói, huynh vô cùng yêu bạc, muội rất kỳ quái, huynh muốn nhiều bạc như vậy để làm gì?"

Nghe người ta nói, trước giờ Quân Phi Sắc đối với bạc chỉ có vào chứ không có ra, vừa rồi hắc lúc hắc hỏi nàng muốn bao nhiêu, bộ dạng giống như là muốn lột da hắc vậy.

"Trữ bạc, cưới vợ, sinh con." Vẻ mặt Quân Phi Sắc bình tĩnh nói.

Quân Tiên Nhi sững sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn từ từ hiện lên một chút đỏ ửng, then thùng sảng giọng: "Phi Sắc ca ca cứ thích nói đùa, Tiên Nhi mới không tin đâu."

Đường đường một Đại tướng quân, muốn cưới vợ còn phải tự mình trữ bạc sao? Một nhân vật như hắc cho dù đứng ở chỗ nào, hai bàn tay trắng thì nữ tử muốn đi theo hắc sợ là cũng chật cứng, thậm chí như nàng

cũng tình nguyện ngã vào, chỉ cần Phi Sắc ca ca đồng ý cưới nàng, nàng nguyện ý dốc hết toàn bộ Quân gia.

Không khỏi, trái tim nàng đập loạn, nếu nói cho Phi Sắc ca ca biết, chỉ cần có thể cưới nàng, thì sẽ được một nửa gia sản Quân gia, hẳn sẽ nguyện ý hay không đây?

Nhưng, có thể quá trực tiếp hay không? Huống chi trường hợp hôm nay không đúng, không bằng, về nhà tìm mẫu thân nói bóng gió với hẳn một phen?

Quân Tiên Nhi càng nghĩ càng thấy tốt đẹp, nào biết Quân Phi Sắc lại nói một câu khiến lòng nàng hung hăng rơi xuống.

"Nàng dâu của ca ca khác với những phụ nhân khác, tham tài ngoan độc, nếu ca không có bạc, nàng sẽ không sinh hài tử cho ca." Quân Phi Sắc nói.

"Hả?" Quân Tiên Nhi nghe trợn mắt há mồm, hẳn xác định hẳn không phải nói đùa? "Phi Sắc ca ca, huynh cưới vợ lúc nào vậy hả?"

"Chuyện sớm hay muộn." Quân Phi Sắc nói chắc chắn, khoe mắt không khỏi liếc về vị cô nương trẻ tuổi trên chủ vị.

Đoán chừng là cảm thấy yến hội quá mức nhàm chán, hiện tại toàn bộ tâm tư của Thư Dao đều đặt lên cao lương mỹ vị mới bưng lên, hơi lễ phép hỏi qua hai người Hoàng thượng Quý phi, sau đó cầm dao nĩa lên, tự nhiên cắt một miếng thịt dê trong khay, nhét một miếng lại một miếng vào miệng, ăn hết sức say sưa ngon lành.

Quân Phi Sắc nhìn, không khỏi nhíu chặt chân mày, với phương thức ăn uống như vậy mà sao lại không thấy nàng ấy nhiều thêm chút thịt nào?

"Chuyện sớm hay muộn?" Quân Tiên Nhi vẫn còn suy tư những lời này, đột nhiên ánh mắt sáng lên.

A, vậy bây giờ còn chưa có, ôi, trái tim nhỏ bé chột ngừng đập của nàng lại bắt đầu nhảy lên: "Phi Sắc ca ca, huynh đừng nghĩ đổi chủ đề, huynh còn chưa có thưởng đồ vật cho muội đấy. Theo muội thấy..."

Nói xong, ánh mắt Quân Tiên Nhi không khỏi liếc về phối sức bên hông Quân Phi Sắc.

Không phải dây chuyền ngọc thạch tốt nhất, nhưng lại có bộ dạng búp bê quái dị, thân thể rất nhỏ, đầu lại rất lớn, mặt mày cũng đặc biệt khoa trương, giống như đang cười, hơn nữa còn cười rất to, cái miệng kia quả thực toét đến mang tai, khiến da đầu người khác tê dại.

Nhưng hình như Quân Phi Sắc đặc biệt vừa ý thứ xấu xí này, nàng không chỉ một lần nhìn thấy cái này trên người hắn.

"Phi Sắc ca ca, nếu không tặng búp bê này cho muội đi." Nếu là vật bên người, nói vậy vô cùng trân quý với hắn, vì vậy, Quân Tiên Nhi càng thêm muốn lấy được.

Nào biết tay của nàng còn chưa đụng đến, đột nhiên bị đâm một cái, cũng không biết Quân Phi Sắc sử dụng chiêu gì, nàng hoàn toàn không thấy hắn ra tay, nhưng lại giơ tay lên nhìn, lòng bàn tay đỏ một mảng, như là sưng lên, cực kỳ đau, giống như kim châm.

"Phi Sắc ca ca, huynh?" Hốc mắt nàng đỏ ửng, uất ức tức giận nhìn trừng mắt nhìn hắn.

Quân Phi Sắc vội vàng kéo tay nàng lại nhìn, hai ngón tay lại điểm mấy huyết trong lòng bàn tay của nàng, phòng ngừa độc tố lan tràn.

"Sao lại thế này?" Thấy hần như vậy, Quân Tiên Nhi đoán được không phải hần ra tay, khẽ dễ chịu một chút, nhưng đang êm đẹp, vì sao lòng bàn tay lại bị thương?

Sau đó Quân Phi Sắc lại lấy ra một bình dược từ trong ngực, vẩy một chút bột phấn vào lòng bàn tay nàng, thoa đều, trong chốc lát, trong lòng bàn tay Quân Tiên Nhi đã không còn sưng đỏ, chỉ còn lại một chút cảm giác dính dính, nhưng đau đớn cũng không còn, ngược lại cả người lâm vào cảm giác thoải mái trước nay chưa từng có.

Quân Tiên Nhi càng thêm ngạc nhiên: "Phi Sắc ca ca, vừa rồi xảy ra chuyện gì? Trong bình của huynh là thứ gì?"

"Giải dược." Quân Phi Sắc cất kỹ bình dược, vừa ngẩng đầu đã bắt gặp ánh mắt mĩa mai của Thư Dao quăng tới, môi nàng nhúc nhích, hình như đang cảnh cáo hần, giải dược nhiều như vậy, dùng hết thì không còn.

Quân Phi Sắc khẽ nhú mày, khoe môi cong lên, trả lời Quân Tiên Nhi: "Búp bê này có độc, không phải ai cũng có thể đựng vào."

"Hả? Vậy mà huynh lại mang trên người cả ngày, không sợ trúng độc sao?" Quân Tiên Nhi lo lắng hỏi.

Quân Phi Sắc cười khế, đáy mắt hiện lên ánh sáng sung sướng: "Ta có thuốc giải."

"À." Quân Tiên Nhi buồn bực không thôi, búp bê này không dám lấy, nhưng trừ thứ đó ra, trên người Phi Sắc ca ca hình như không còn gì quý giá nữa rồi.

"Vậy Phi Sắc ca ca chuẩn bị thưởng cho muội cái gì đây?"

"Được, thịt dê trong khay này đủ cho muội, ca chưa động vào một miếng nào cả." Quân Phi Sắc lại đẩy thịt dê vàng ươm trên bàn đến trước

mặt nàng.

Đôi mắt Quân Tiên Nhi trừng to: "Một bàn thịt dê như vậy thì một mình muội sao có thể ăn hết chứ?"

Hơn nữa, đây cũng không tính là phần thưởng của hắc, trên bàn mỗi người đều có mà.

Nhưng nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Quân Phi Sắc, nàng cũng thức thời không tiếp tục đề tài này nữa, nhưng vẫn như cũ không nở đi, chỉ yên lặng ngoan ngoãn ngồi bên cạnh hắc, sau đó cầm dao nĩa, cắt thịt dê thành từng miếng nhỏ bỏ vào trong khay, lại đưa tới hiệu kính hắc.

Lại nói, bên này đang ăn vui vẻ, bên kia Úy Tuệ đi theo Tiêu Diễm ra khỏi Ngự hoa biên, một mạch đi tới cung Quỳnh Hoa, nơi này từng là địa phương hai người bọn họ gặp mặt lần đầu tiên, mặc dù lần đầu tiên gặp nhau không thoải mái nhưng về sau đã trở thành hồi ức tốt đẹp nhất của Tiêu Diễm.

Sau khi biết Úy Tuệ yêu Thái tử ca ca tha thiết, hắc đau lòng mất mát rất nhiều, nên thường thường đến nơi này một mình.

Chỉ là, mặc dù tên cung Quỳnh Hoa dễ nghe, nhưng lại thật sự là một cung điện bỏ hoang, là nơi Quý phi Quỳnh Hoa từng ở, nhưng sau khi nàng đột ngột qua đời, nơi này dường như cũng trở thành tình trạng như vậy, về sau nơi này trở thành nơi những hài tử như bọn hắc luyện tập can đảm.

Lúc này Tiêu Diễm dẫn nàng tới chỗ này, trong lòng vui vẻ, Úy Tuệ thì sao, nhìn lại cung điện đổ nát này, trong lòng lại phát ra sợ hãi.

Nơi này âm khí dày đặc, cảm giác quỷ dị.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Dọa Người

"Huynh dẫn ta đến đây làm gì?" Úy Tuệ kỳ quái theo dõi hẳn, đột nhiên một trận gió lạnh thổi tới, toàn thân nàng run rẩy, nhin không được ôm chặt hai tay: "Nơi này âm u quá, chúng ta đi nơi khác đi."

"Tuệ muội muội, muội sợ à?" Tiêu Diễm cực kỳ kinh ngạc, trước kia Úy Tuệ không sợ trời không sợ đất, huống chi đây cũng không phải lần đầu tiên nàng tới nơi này, sao hiện tại lại có bộ dạng này, giống như rất xa lạ vậy.

"Không phải muội vẫn muốn vào trong nhìn thử sao? Hôm nay rảnh rồi, ta bồi muội vào trong đó."

"Vào trong?" Nhìn cửa điện bị cò dại và mạng nhện quấn quanh, Úy Tuệ ác hàn: "Một cung điện bỏ hoang thì có cái gì đẹp để xem, nói không chừng bên trong còn ẩn giấu vô số oan hồn đấy. Huynh vào đi, cẩn thận oan hồn người ta bắt được huynh, để huynh giúp nàng giải oan. Đến lúc đó phiền chết huynh luôn."

"A." Tiêu Diễm cười lên: "Tuệ muội muội thật thích đùa. Ban ngày ban mặt thì sao có oan hồn được chứ? Chẳng lẽ, Tuệ muội muội thật sự sợ hãi?"

Bỗng nhiên, đại nam hài Tiêu Diễm sinh ra tâm tư khác thường.

"Tuệ muội muội, muội đừng sợ, ta sẽ ở bên cạnh bảo vệ muội."

Nói xong, hần mất tự nhiên đặt tay lên vai nàng, lấy tư thế bảo vệ đối với nàng.

Khóe miệng Úy Tuệ giật giật, đập tay hần: "Ai sợ chứ?"

Quả nhiên, bất kể hiện đại hay cổ đại thì kỹ xảo của nam hài theo đuổi nữ hài đều như vậy, nam hài ở hiện đại sẽ dẫn nữ hài đi xem phim kinh dị, nữ hài sợ thì nam hài lại vui vẻ, Tên Tiêu Diễm này thì khác hơn, mang nàng tới nhà ma, hừ, mặc dù nàng có hơi sợ nhưng cũng sẽ không biểu hiện ra trước mặt hần.

"Không sợ?" Tiêu Diễm nhú mày, hần mới không tin đấy, vừa rồi rõ ràng nàng sợ run.

Úy Tuệ liếc xéo hần một cái, hừ, dám hù dọa nàng? Vậy thì chờ xem, nàng đã luyện qua can đảm với Úy Như Tuyết dưới lòng đất, thấy qua các loại biến thái của lão bà Úy gia, một các phòng trống như vậy thì nàng sợ cái gì? Nàng không muốn ở lại chẳng qua là cảm thấy nơi này âm trầm đồ nát, không khí không tốt thôi.

Chỉ là, tiểu tử này dám hù dọa nàng, nàng cũng phải khiến hần nếm thử lợi hại, hắc hắc.

"Không sợ." Úy Tuệ vỗ bộ ngực nhỏ, có vẻ như thật sự bị hần kích thích: "Đi, chúng ta cùng đi vào, ai sợ ai chứ."

Tiểu đắc ý trong bụng Tiêu Diễm bị nghẹn lại, vội vàng đi bên cạnh nàng, vẫn lấy tư thế bảo vệ, thay nàng dọn dẹp cỏ dại bụi gai xung quanh: "Tuệ muội muội, coi chừng, trong bụi cỏ là nơi ẩn nấp tốt nhất của các loại rắn côn trùng, nhưng muội đừng sợ, có ta ở đây chúng nó sẽ không dám đến gần muội."

"A, thì ra huynh còn có tác dụng trừ tà xua trùng?" Úy Tuệ cười ha hả.

Tiêu Diễm lúng túng, chỉ là có thể trừ tà xua trùng thay Tuệ muội muội, hẳn cũng vui lòng.

Đột nhiên, Úy Tuệ “a” một tiếng, Tiêu Diễm sửng sốt, chỉ cảm thấy cổ đau nhói, hẳn đưa tay sờ cũng không sờ thấy gì.

Úy Tuệ lại sợ hãi kéo hẳn chạy vào trong viện, kéo cổ áo của hẳn, khẩn trương hỏi: "Cẩn chỗ nào rồi? Có phải rất đau hay không?"

"Cái gì cẩn?" Tiêu Diễm thấy bộ dáng khẩn trương của nàng cũng hoảng sợ, vừa rời chỗ cổ xác thực đau đớn giống như kim châm, nhưng rất nhanh đã hết đau rồi.

"Kiến máu đấy." Ngón tay Úy Tuệ khẽ nhấn một cái vào cổ hẳn, toàn thân Tiêu Diễm run lên, còn chưa kịp phản ứng đã bị nàng đẩy đi: "Nhanh, nhanh đi Thái Y Viện tìm thái y giải độc cho huynh, nếu không, huynh sẽ thê thảm đấy. Huynh có biết kiến máu này lợi hại thế nào không? Bị nó cắn nhẹ một cái, nhẹ thì toàn thân tê liệt, nặng thì bỏ mạng đấy."

"Hả?" Tiêu Diễm bị nàng nói sửng sốt, vừa rồi hẳn bị máu kiến mà nàng nói cẩn sao?

"Còn hả cái gì mà hả? Huynh không muốn sống nữa à? Mau lên.." Úy Tuệ đẩy hẳn đi, vừa không quên hù dọa: "Ta cho huynh biết, độc của kiến máu này bắt buộc phải được giải trừ trong vòng nửa canh giờ, nếu không, mặc dù sẽ không tê liệt cũng sẽ bán thân bất toại (liệt nửa người), đặc biệt ảnh hưởng tới chức năng kia đấy. Huynh còn không đi mau, chẳng lẽ tương lai huynh không muốn cưới vợ nữa hả?"

Tiêu Diễm kinh ngạc: "Tuệ muội muội, sao muội biết những thứ này?"

"Còn dài dòng nữa thì về sau huynh sẽ trở thành thái giám rồi." Úy Tuệ đá vào trên eo hẳn.

Tiêu Diễm cũng bất chấp đau đớn, mặc kệ việc này có phải thật hay không, cẩn thận vẫn hơn, hay là đến Thái Y Viện nhìn một chút, vừa rồi trên cổ xác thực giống như là bị con kiến cắn một cái, đáng chết.

"Tuệ muội muội, muội trở về Ngự hoa viên trước..."

"Huynh đi nhanh lên, tự ta có thể chăm sóc mình." Úy Tuệ lo lắng thúc giục.

Tiêu Diễm nghiêm túc, cũng không dài dòng, vội vàng thi triển khinh công phi thân đi.

"Nhanh lên, nếu trì hoãn thì về sau huynh có thể không làm được nam nhân nữa đấy." Úy Tuệ vẫn còn không quên nhón chân, đuổi cô kêu về phía bóng dáng đã đi xa kia.

Đợi bóng dáng kia hoàn toàn biến mất ở trước mắt, lúc này nàng mới hé miệng vui sướng cười ra tiếng.

Hắc, thấy ngu chưa? Hừ, dám hù dọa nàng, để cho hắc làm thái giám vài ngày.

Sau khi thực hiện được trò đùa dai, Úy Tuệ quay đầu nhìn cung điện tan hoang kia, lại run rẩy.

Hắc, từ xưa tới nay, loại địa phương trong hoàng cung này có âm khí quá nặng, oan hồn cũng quá nhiều, ở lâu một khắc, trong lòng cũng không được tự nhiên, vẫn nên tranh thủ rời khỏi là tốt nhất.

Chỉ là, Úy Tuệ chạy chậm vài bước, đột nhiên không biết thứ gì, kết một tiếng, lượn vòng trên đỉnh đầu nàng, móng vuốt sắc bén cào vào đầu nàng, dọa nàng ngồi xổm xuống đất, mặc dù da đầu không bị cào nát, nhưng toàn bộ tóc đều rối loạn.

Nhưng thứ kia vẫn không bỏ qua, bay vòng trở lại, một đôi móng bén nhọn vồ tới Úy Tuệ.

"Không phải chứ." Úy Tuệ kêu rên một tiếng, vừa lăn vừa bò trốn.

Nhưng thứ biết bay kia mang theo khí lưu mạnh mẽ bổ nhào về phía nàng, để cho nàng vừa mới đứng lên, cả người lại bị bổ nhào về phía trước.

Chỉ là, lần này lại không có ngã xuống mà là va vào trong ngực của một người nam nhân.

Tại sao nói là trong ngực của nam nhân? Bởi vì lồng ngực này rất quen thuộc, hương vị của nam nhân này nàng cũng rất quen thuộc.

"Ca." Úy Tuệ ôm eo nam nhân, gần như muốn khóc.

Úy Vân Kiệt một tay ôm nàng, tay kia tung chưởng phong sắc bén, hung ác đánh về phía con thú ăn mòn (chả biết con gì) đang vòng trở lại kia.

Một tiếng va chạm, con thú kia kêu thảm một tiếng, hóa thành vô số mảnh vụn, rơi xuống dưới chân Úy Tuệ.

"A." Máu của mảnh vụn còn văng tới trên chân Úy Tuệ, nàng sợ nhảy dựng lên, trực tiếp leo lên người Úy Vân Kiệt, hai tay hai chân ôm chặt người hắn.

Khuôn mặt tuần tú của Úy Vân Kiệt trầm xuống, đưa tay muốn kéo nàng ra.

"Không cần." Úy Tuệ càng ôm chặt hơn, gần như muốn dính vào trên người hắn.

"Xuống." Úy Vân Kiệt nhú chặt mày, đối với tư thế như bạch tuộc của nàng, mi tâm (giữa hai đầu lông mày) nhảy thành thịch.

Khuôn mặt khổ sở của Úy Tuệ liếc nhìn trên đất, lại vội vàng ngẩng đầu lên, bộ dạng tội nghiệp: "Trên đất đều là thi thể."

"Nó đã chết." Úy Vân Kiệt tức giận nhìn nàng, nhát gan như vậy mà vừa rồi còn hù dọa người khác? Tại sao lại không hù chết chính mình chứ?

Úy Tuệ lấy lòng nhìn hắn: "Ca, nơi này dày đặt quỷ khí, mùi khó ngửi, chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện nhé?"

"Xuống." Úy Vân Kiệt nói lại, đưa tay ôm eo nàng, đột nhiên kéo nàng từ trên người xuống.

Nhưng hai chân nàng vừa mới chạm đất, Úy Tuệ lại hét ầm lên, lại nhảy vào trong ngực hắn.

Đầu Úy Vân Kiệt đầy hắc tuyến.

"Không phải, ta sợ máu làm dơ giày, ca, huynh làm chuyện tốt thì làm đến cùng đi." Úy Tuệ ôm hắn, làm nũng lấy lòng.

Úy Vân Kiệt liếc nàng: "Vậy ta nên ném muối cho chúng nó làm thức ăn, chúng nó đói bụng rất lâu rồi."

"Cái gì?" Úy Tuệ sửng sốt, chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu nổi lên gió lạnh, vừa ngẩng đầu, wow, hơn mười thú ăn mòn đang hợp lại, lao thẳng tới hai người bọn họ.

"Biến thái, chạy mau." (Đây là Tuệ tử gọi Kiệt ca là biến thái nhé, haha)

Nàng hô to một tiếng, bản năng rút đầu vào trong ngực của hắn.

"Muội kêu cái gì?" Úy Vân Kiệt lại nhắc cổ áo nàng lên, mắt thấy móng vuốt sắc nhọn kia sắp hạ xuống, Úy tuệ nhắm mắt lại, hô to: "Anh hùng, chạy mau."

"Anh hùng?" Úy Vân Kiệt buồn cười, lúc móng sắc của thú ăn mòn muốn hạ xuống thì đột nhiên ôm Úy Tuệ phi thân lên, mang theo nàng rơi vào trên nóc nhà cung điện bỏ hoang.

Úy Tuệ cảm giác bay bổng, vừa mở mắt, chân mềm nhũn, thiếu chút nữa rơi xuống từ trên nóc nhà, lại vội vàng ôm chặt hân.

"Ca, huynh muốn làm gì?" Vẻ mặt nàng đưa đám nhìn hân, chạy thì chạy đi, chạy lên nóc nhà để làm gì chứ? Nàng sợ độ cao có được hay không hả?

"A, ngắm cảnh." Úy Vân Kiệt trả lời cực kỳ lạnh nhạt.

Khuôn mặt Úy Tuệ giật giật: "Nơi này có phong cảnh gì đẹp chứ, chúng ta trở về thôi."

"Sao lại không đẹp?" Úy Vân Kiệt cúi đầu xuống nhìn nàng.

Úy Tuệ sửng sốt, nháy mắt, vẻ mặt vô tội, sau đó ngón tay tùy ý chỉ chỉ: "Huynh xem, nơi này rách nát, còn có quái đản, trừ bỏ dọa người ra thì còn cái gì đẹp để xem chứ?"

"Thật sao?" Úy Vân Kiệt hừ nhẹ một tiếng, đang lúc Úy Tuệ vội vàng gật đầu thì hân chợt cúi đầu xuống để sát vào mặt nàng, vẻ mặt gần như hung ác: "Vậy mà muội vẫn theo Lục vương gia đến đây? Vừa rồi không phải muội và hân chơi rất vui vẻ sao?"

"Hả?" Trái tim nhỏ bé của Úy Tuệ co rụt lại, bị ánh mắt nghiêm nghị còn có giọng nói lạnh buốt của hân hù dọa.

"A, ca, không phải huynh vẫn đi theo ta chứ?"

Ánh mắt Úy Vân Kiệt lạnh lẽo, xoay người muốn đi, dọa Úy Tuệ vội vàng túm chặt hân, có lẽ bước chân quỳnh lên, khiến mấy miếng ngói xanh

rơi xuống bể nát.

"Híc." Tinh thần nàng nhoáng lên, không khỏi càng túm chặt vạt áo trước ngực Úy Vân Kiệt: "Ca, ta sai rồi, không phải là huynh cố ý theo ta. Dẫn ta đi đi, nơi này quá dọa người, ta sợ độ cao. Ừm, nôn..."

Nhìn xuống một cái, Úy Tuệ choáng váng, đứt khoát, thân thể mềm nhũn, cả người dựa vào trong ngực hắn.

Hừ, cũng không tin nàng đã hôn mê mà hắn có thể vớt nàng xuống mặc kệ nàng?

Nhìn lông mi dài khẽ rung động, khóe môi Úy Vân Kiệt khẽ nhếch: "Thật phiền phức, nhưng ta cũng sẽ không ôm muội, nếu muốn ta mang muội đi vậy thì tự mình leo lên."

Úy Tuệ vừa định làm theo lời hắn nói, nhưng nghĩ lại mình vừa mở mắt thì không phải lộ tẩy sao, vội vàng nhắm chặt mắt lại.

"Ta đếm ba tiếng, muội còn không tỉnh thì ta sẽ đi trước." Úy Vân Kiệt thấp giọng đếm: "Một, "

"Hai." Úy Tuệ nổi giận thay hắn đếm, ngược lại đưa tay ôm chặt hắn: "Như vậy được chưa?"

"Chân đâu?" Úy Vân Kiệt cúi đầu nhìn nàng.

Úy Tuệ sửng sốt, chột nháy lên, hai chân quẩn trên eo hắn.

"Dạ, như vậy?"

"Ôm chặt." Một tay Úy Vân Kiệt nâng hông nàng, cả người phi thân ra ngoài.

Mông Úy Tuệ bị móng vuốt đặt lên khiến cho toàn thân cứng đờ, vừa muốn né tránh, không ngờ hẫng lại bay ra ngoài, dọa nàng chỉ lo ôm chặt hẫng, chỉ cần không té xuống, cái khác thì hơi đâu lo lắng.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Khoác Lác

Úy Vân Kiệt trực tiếp dẫn Úy Tuệ xuất cung.

Mãi đến khi ngồi vào trong xe ngựa, trái tim của Úy Tuệ mới tính là hạ xuống.

"Cám ơn huynh, Đại ca." Nàng chân thành nói.

Úy Vân Kiệt nhàn nhạt liếc nàng một cái: "Không khách khí."

"A." Hắn trả lời lại khiến Úy Tuệ hào hứng, đụng đụng vào hắn, cười nói: "Ca, chiêu vừa rồi của huynh thật lợi hại, ta thấy trên tay huynh cũng không có cầm đao kiếm gì, sao lại có thể xé quái điều kia thành mấy mảnh vậy?"

Công phu của Úy Như Tuyết nàng cũng đã thấy qua, nó thực tế hơn, cũng dễ dàng làm cho người ta tiếp nhận một chút, nhưng chiêu vừa rồi của Úy Vân Kiệt, quá huyền hoặc rồi phải không? Khoát tay, kẻ địch chia năm xẻ bảy, có bản lĩnh này thì thuốc nổ gì gì đó cũng có vẻ vô dụng rồi.

Nàng chớp đôi mắt to linh động, lò mò như đứa trẻ.

Úy Vân Kiệt hơi nheo mắt: "Muội muốn học?"

"Muốn." Úy Tuệ không hề nghĩ ngợi bật thốt lên, đối với nàng mà nói thì nơi này quá nguy hiểm, không phải thích khách thì là quái điều, nếu nàng cũng có một thân giỏi võ nghệ thì sẽ không sợ nữa.

Úy Như Tuyết đồng ý dạy nàng, nhưng nữ nhân kia xuất quỷ nhập thần, có khi muốn gặp nàng thì còn khó hơn lên trời nữa.

Chẳng bằng, hai bên đều báỉ sư, dù sao nàng cũng sẽ không lỗ vốn.

Nhưng nói đi thì nói lại, vừa rồi một chiêu đó của Úy Vân Kiệt, còn có khinh công hần thi triển lúc sau, đều đủ để chứng minh công phu của người này không kém, ngay cả người ngoài nghề như Úy Tuệ nàng cũng cảm thấy, công phu của hần hơn hần Úy Như Tuyết, nhưng một người như vậy thì sao có thể nhận một phế vật bao cở trong miệng mọi người làm đồ đệ đây?

Quả nhiên, lời đồn không thể tin, tiểu thuyết cũng không thể tin.

Hiện tại ngẫm lại, người tác giả kia quá bất công, một người nam nhân ưu tú muốn diện mạo có diện mạo, muốn bản lĩnh có bản lĩnh như vậy lại không được nàng ta (tác giả) đề cập đến, cũng thực đáng tiếc.

"Cho." Thấy ánh mắt sững sờ của nàng nhìn mình, Úy Vân Kiệt lấy một chiếc khăn trắng như tuyết từ trong ngực ra đưa cho nàng.

Đột nhiên, trước mắt xuất hiện một chiếc khăn sạch sẽ, tinh thần của Úy Tuệ đột nhiên quay về, nhận khăn, kỳ quái hỏi: "Cho ta cái này làm gì?"

"Lau miệng, nước miếng chảy ra rồi." Úy Vân Kiệt nhẹ nhàng trả lời.

"À." Úy Tuệ dùng khăn lau miệng theo bản năng, sau khi lau qua, còn hỏi một tiếng: "Còn không?" (Sặc)

Khóe mắt Úy Vân Kiệt giật giật. (Anh cũng không biết nói gì)

Úy Tuệ nháy hai cái mắt, trong thoáng chốc hình như ý thức được cái gì, nhìn cái khăn một cái rồi lại nhìn hần, lập tức phát tác: "Người nào chảy nước miếng hả? Huynh mới chảy nước miếng đấy?"

Bốp, nhét cái khăn vào trong lòng bàn tay hăn, quay mặt qua chỗ khác, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Sắc phôi, mình không biết xấu hổ còn dám trêu nàng như vậy?

Hừ, nàng cũng chỉ nhìn hăn nhiều hơn hai lần, vừa rồi hăn còn sờ mông của nàng đấy, món nợ này còn chưa tính với hăn.

"Còn muốn học nữa hay không hả?" Giọng nói trầm thấp dễ nghe của Úy Vân Kiệt lại nhẹ nhàng vang lên.

Úy Tuệ quay lại nhìn hăn, cao ngạo nâng cái cằm nhỏ xinh lên: "Huynh muốn dạy?"

"A." Lại còn sĩ diện với hăn à? Úy Vân Kiệt buồn cười: "Thế nào, không muốn học nữa hả?"

"Cũng không phải." Nhìn vẻ mặt khó phân biệt của hăn, Úy Tuệ vội nói: "Huynh muốn dạy thì dĩ nhiên ta muốn học."

"A, vậy thì thôi, ta rất bận rộn." Úy Vân Kiệt nhẹ nhàng lắc đầu, đưa tay vén màn xe nhìn ra cửa sổ: "Ta còn có chuyện, tự muội trở về phủ trước."

"Đừng mà." Úy Tuệ vội vàng bắt được hăn: "Huynh bận gì vậy?"

"Hả?" Úy Vân Kiệt nhíu mày nhìn nàng: "Muội đây là muốn quản ta rồi hả?"

"Không dám không dám." Úy Tuệ hí mắt cười nói: "Không phải chúng ta vừa nói chuyện thật tốt sao? Sao lại đi rồi hả? Lại đây, ngồi xuống trước, chúng ta tâm sự tiếp, chút nữa trở về phủ, buổi trưa bồi nương và đệ đệ cùng ăn cơm, không tốt sao chứ?"

"Ồ." Úy Vân Kiệt ngồi xuống, vẻ mặt bình thản.

Úy Tuệ nằm bên cạnh hẳn nói: "Ca, ta muốn theo huynh học bản lĩnh, huynh dạy ta nhé."

"Nghiêm túc?" Hình như Úy Vân Kiệt không tin nàng có quyết tâm này.

"Thật." Úy Tuệ vội vàng gật đầu: "Chờ ta học xong bản lĩnh của ca, lần sau huynh gặp nguy hiểm thì ta cũng có thể cứu huynh."

"A, nghe cũng không tệ lắm." Úy Vân Kiệt khẽ gật đầu.

"Dĩ nhiên, ta muốn học võ nghệ, chẳng những có thể giúp huynh lúc nguy nan, bình thường lúc huynh không có ở nhà, còn có thể bảo vệ nương và đệ đệ." Úy Tuệ nói.

Úy Vân Kiệt suy nghĩ một chút, hình như cũng cảm thấy không tệ, nói: "Được, ta có thể dạy muội võ công. Nhưng điều kiện tiên quyết là muội có thể chịu khổ."

"Đó là đương nhiên." Luyện võ phải chịu khổ, Úy Tuệ đã sớm nhận thức cái này.

"Tuyệt đối nghe ta." Úy Vân Kiệt lại nói.

"Dĩ nhiên, huynh là ca của ta, lại là sư phụ, không nghe lời huynh thì nghe ai nữa." Úy Tuệ cười nói.

Úy Vân Kiệt dựng thẳng mày: "Thôi, nếu như muội có thể làm được hai điều này thì ca sẽ dạy muội."

"Hoan hô." Úy Tuệ hoan hô: "Vậy, khi nào thì bắt đầu vậy?" Cũng đừng giống như Úy Như Tuyết, đồng ý thật tốt nhưng tới bây giờ ngay cả cái trung bình tấn cũng chưa dạy cho nàng nữa.

"Chờ thời gian rảnh rồi lại nói." Úy Vân Kiệt nói.

"Hả?" Thì ra lại là một ngân phiếu khổng (lời hứa suông).

"Đến, xuống xe."

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, Úy Vân Kiệt kéo nàng xuống xe.

"Nhanh vậy à?" Úy Tuệ cảm thấy chưa trò chuyện được thỏa thích đã bị Úy Vân Kiệt kéo xuống xe rồi.

"Đúng rồi, chúng ta đón Nhạc Nhi trước đi." Úy Tuệ đề nghị.

"Ừ." Úy Vân Kiệt cũng không phản đối.

Hai huynh muội cùng tới chỗ Thượng Quan Tể Nguyệt.

Thượng Quan Tể Nguyệt đang ở trong phòng, cùng đối chiếu sổ sách với mấy quản sự trong phủ, trong viện, một mình Úy Vân Nhạc cầm cái xẻng nhỏ xới đất giữa bụi hoa, nhìn thấy Úy Tuệ, trong phút chốc khuôn mặt nhỏ nhắn cười tươi như hoa, còn cầm cây cỏ nhỏ vừa mới xới lên, giống như tranh công đưa cho nàng xem.

Úy Tuệ cười, chạy chậm tới bên cạnh hẳn, hai tay nâng gương mặt xinh đẹp của hẳn, cười nói: "Tiểu Nhạc của ta thật là đẹp mắt, lại còn chịu khó, sáng sớm đã tới xới đất cho bé hoa."

Nhưng nhìn cây cỏ nhỏ trong tay hẳn, sao lại cảm thấy hơi khác thường.

Úy Tuệ không khỏi lấy cây cỏ nhỏ trong tay hẳn, nhìn kỹ, má ơi, đây không phải là hoa lan quý và nổi tiếng mà Thượng Quan Tể Nguyệt tỉ mỉ trồng sao?

Vậy mà bị Úy Vân Nhạc xem như cỏ dại mà trừ bỏ?

Híc, quay đầu nhìn cánh cửa mở rộng, mơ hồ có thể nhìn thấy dáng vẻ Thượng Quan Tể Nguyệt ngồi nghiêm chỉnh, nói chuyện với người khác.

Úy Tuệ vội vàng cầm lấy cái xẻng trong tay của đệ đệ, vội vàng đào lỗ, chôn nửa đoạn hoa lan vào, sau đó, kéo Úy Vân Nhạc qua: "Đi thôi, đệ đi nói với Tể Nguyệt thúc thúc, muốn tới chỗ nương ăn cơm trưa."

"Dạ." Úy Vân Nhạc hừ một tiếng, phẫn khởi chạy vào phòng.

Chỉ chốc lát sau, Thượng Quan Tể Nguyệt xuất hiện ở cửa, thấy huynh muội Úy Tuệ, gật gật đầu, sau đó đồng ý yêu cầu của Úy Vân Nhạc.

Úy Vân Nhạc vui vẻ chạy tới bên cạnh Úy Tuệ, chủ động đưa tay nắm vạt áo nàng.

Nhưng bị người kéo vạt áo, đi đường không được thoải mái, Úy Tuệ nắm lấy tay của hắn.

Dọc theo đường đi, Úy Tuệ kể cho đệ đệ nghe cảnh ngộ nàng gặp phải trong Hoàng cung, hơn nữa khi nói đến quái điếu, vẻ mặt lại càng khẩn trương kích động nói không nên lời, lại tràn đầy tinh thần mạo hiểm, khiến cho Úy Vân Nhạc có cuộc sống đơn thuần bị hoảng sợ, trong đôi mắt tràn đầy hâm mộ và tò mò.

"Tỷ, có thể mang đệ đi không? Đệ muốn xem quái điếu." Cuối cùng, vẻ mặt Úy Vân Nhạc mong đợi cầu xin.

"Hả? Muốn xem quái điếu?" Đầu Úy Tuệ đầy hắc tuyến: "Thứ kia vừa xấu xí vừa hung ác, đôi móng sắc nhọn có thể xé nát đệ, đệ không sợ sao?"

"Tỷ tỷ không sợ, Nhạc Nhi cũng không sợ." Úy Vân Nhạc ưỡn bộ ngực nhỏ lên nói.

Khóe miệng Úy Tuệ giật giật, không được tự nhiên liếc nhìn về mặt nhợt nhợt của Úy Vân Kiệt bên cạnh.

Được rồi, vừa rồi nàng nói không sợ, thật ra là có chút ‘nỗ’. lúc này có nhân chứng ở đây, nàng cũng không thể trắng trợn khoác lác, đành phải nói: "Lúc ấy tỷ tỷ cũng rất sợ, nhưng tỷ tỷ lớn hơn đệ, gặp chuyện bình tĩnh hơn đệ. Lại nói, hôm nay có Đại ca ở đấy, nếu không tỷ tỷ cũng sẽ bị quái điều kia xé nát."

"Thì ra là Đại ca cứu tỷ à." Mặc dù Úy Vân Nhạc không thích nói chuyện, nhưng đầu óc cực kỳ thông minh, theo lời nói vô cùng uyển chuyển của nàng có thể gài trúng chỗ ngứa lấy được đáp án mình muốn.

"Ếc." Khuôn mặt Úy Tuệ đỏ lên: "Xem như thế đi. Nhưng lúc đó may nhờ ta nhanh nhẹn cơ trí, nếu không, không đợi Đại ca tới cứu ta, ta phải đi gặp Diêm Vương rồi. Cho nên đệ đấy, vẫn nên ngoan ngoãn ở nhà đi, loại địa phương đó không thích hợp với đệ đâu."

"Tỷ đây là nói Nhạc Nhi ngốc?" Cái miệng nhỏ nhắn của Úy Vân Nhạc nhếch lên, có chút không vui.

Đầu óc Úy Tuệ buộc lại: "Ta nào có ý kia."

"Tỷ tỷ thông minh cơ trí, có thể chạy trốn dưới móng vuốt của quái điều, Nhạc Nhi ngu dốt, chỉ có ở chờ ở nhà, không phải sao??" Úy Vân Nhạc trừng đôi mắt to ngật nước, vô tội nhìn nàng.

Úy Tuệ buồn bực không thôi: "Này, ai dạy đệ thế? Soi mói mặt chữ như vậy? Tỷ không có ý đó."

"Vậy tỷ tỷ đồng ý dẫn đệ đi nhìn quái điều rồi hả?" Úy Vân Nhạc hưng phấn nắm tay của nàng.

Úy Tuệ hoàn toàn im lặng, cầu xin Úy Vân Kiệt giúp đỡ: "Đại ca, huynh nói cho đệ ấy biết quái điều kia có bao nhiêu nguy hiểm đi."

"Còn có tác dụng sao? Muội một chưởng là có thể đánh chết quái điều, ở trong mắt hắc còn có thể đáng sợ hơn sao?" Úy Vân Kiệt bữu môi nói.

Khuôn mặt Úy Tuệ đỏ bừng: "Không phải tại ta kích động nói sai sao chứ? Là huynh đánh chết, ta là nhân chứng."

Úy Vân Nhạc chớp mắt to, rớt cuống rõ ràng, Nhị tỷ là đang khoác lác, càng chắc là, Nhị tỷ thiếu chút nữa bị quái điều xé nát, là Đại ca cứu.

"Đại ca, dẫn đệ đi xem quái điều, đệ muốn bắt một con về nuôi." Úy Vân Nhạc buông tỷ tỷ ra, lao vào trong ngực của ca ca.

Úy Tuệ thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên, da trâu (ý khoác lác) không nên tùy tiện thổi, thổi không tốt thì sẽ nổ.

Ai, chỉ là, ai có thể biết tiểu tử này lại có ý tưởng ngoài dự đoán như vậy chứ, còn muốn bắt quái điều về làm sủng vật mà nuôi dưỡng?

"Được."

Nhưng càng làm cho Úy Tuệ kinh ngạc chính là Úy Vân Kiệt thế nhưng đồng ý: "Đại ca đồng ý bắt một con quái điều về cho đệ, nhưng đệ cũng phải đồng ý Đại ca, đọc sách thật giỏi, không cho phép chạy loạn khắp nơi."

"À." Úy Vân Nhạc gật đầu: "Được, đệ đồng ý với Đại ca."

Hai huynh đệ đạt thành nhận thức chung.

Lại làm cho Úy Tuệ không hiểu ra sao: "Nhạc Nhi đã đọc sách rồi sao? Thế mà ta lại không biết, còn nữa, hắc chạy loạn khắp nơi rồi hả?" Trừ Úy phủ, hắc còn biết những chỗ khác sao?

Chỉ là, hai huynh đệ kia không ai trả lời nàng.

Nhưng Úy Vân Nhạc cũng tốt bụng, quay đầu lại nắm tay nàng nói:
"Tỷ, đệ muốn ăn thức ăn tỷ nấu."

Nhắc tới nấu ăn, Úy Tuệ lại tự tin, sờ sờ đầu đệ đệ, sáng khoái nói:
"Được, muốn ăn món gì thì nói tên, tỷ đều làm cho đệ."

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Làm Mai

Huynh muội ba người vô cùng náo nhiệt đến chỗ Tiêu Minh Ca, còn chưa vào cửa đã truyền tiếng cười vào, Tiêu Minh Ca vội vàng để sách trong tay xuống, dẫn theo Hạ ma ma tự mình ra đón.

"Nường." Đối với xưng hô này thì Úy Tuệ đã gọi vô cùng thuận miệng và thân mật rồi.

Sau đó, thấy mình gọi còn chưa đủ, Úy Tuệ vỗ đầu đệ đệ, dặn: "Gọi nường."

"Nường." Úy Vân Nhạc nghe lời gọi một tiếng, một đôi mắt đen như quả nho vụt sáng nhìn Tiêu Minh Ca, chốc cho đôi mắt Tiêu Minh Ca đỏ lên, vội vàng "ai ôi" đáp lời.

"Nường." Úy Tuệ bước tới, thân thiết kéo tay Tiêu Minh Ca, mềm mại nói: "Nường, chúng con đến chỗ mẹ ăn chực này."

"Hài tử ngốc, ăn chực gì chứ? Các con có thể tới ăn cơm, vì nường không biết có bao nhiêu vui vẻ đấy." Tiêu Minh Ca vui vẻ nói.

Đây cũng là lời nói thật, không có hài tử, cả người Tiêu Minh Ca giống như một bãi nước đọng, hài tử vừa tới, bãi nước đọng này cũng hoạt bát lên, nhìn trên mặt nàng không giấu được ý cười, đó là phát ra từ nội tâm, Hạ ma ma vui vẻ không thôi, vội nói: "Vừa lúc Nhị tiểu thư các người

đến đây, trước bồi phu nhân nói chuyện, nô tỳ đi tới phòng bếp phân phó, kêu chuẩn bị thêm thức ăn."

"Ta muốn ăn thức ăn của Nhị tiểu thư làm." Lúc này, Úy Vân Nhạc vội vàng hô một tiếng.

Hạ ma ma có chút xấu hổ, Nhị tiểu thư tới cùng là tiểu thư, đâu thể nào xuống phòng bếp giúp đỡ chứ? Không hợp quy cũ, hơn nữa truyền đi cũng sẽ bị người khác chê cười.

"Mấy món ăn lần trước nô tỳ cũng để cho mấy người đầu bếp học, tin tưởng nhất định có thể khiến Tiểu thiếu gia hài lòng."

Úy Vân Nhạc nhìn Úy Tuệ, ý tứ là vừa rồi nàng đã đồng ý rồi.

Úy Vân Kiệt cũng nhìn Úy Tuệ, ánh mắt cũng có chút không rõ.

Chỉ là, Úy Tuệ lại tự giác cho rằng ánh mắt đó là một loại khát vọng với mỹ thực trong tay nàng, nội tâm không khỏi đắc ý, quả nhiên ông trời rất công bằng, nàng học võ không được, nhưng tài nấu nướng lại tinh xảo.

"Hạ ma ma, bà phân phó xuống dưới, chuẩn bị nguyên liệu thật tốt, lát nữa tự mình ta làm."

"A, điều này không được, thân phận Nhị tiểu thư tôn quý..."

"Thân phận tôn quý cũng không cần ăn uống vệ sinh à?" Úy Tuệ buồn cười bắt bẻ lại, nhưng lời thô tục "ăn uống vệ sinh" bực này vừa ra, Tiêu Minh Ca lập tức nhăn đôi mi thanh tú, sắc giọng: "Không cho nói bậy, chuyện trong phòng bếp giao cho bọn họ đi. Còn con thì về phòng nói chuyện với nương, đúng rồi, không phải hôm nay tiến cung sao? Sao lại về sớm như vậy?"

Nói xong, nắm tay Úy Tuệ đi vào trong nhà, hoàn toàn không cho nàng cơ hội vào phòng bếp.

Úy Tuệ chỉ đành phải ném cho đệ đệ một ánh mắt bất đắc dĩ.

Úy Vân Nhạc nhướng mày lên, sau đó cũng đi theo vào.

Mẫu tử bốn người ngồi xuống, có nha hoàn đưa nước trà điểm tâm tới.

Tiêu Minh Ca đưa cho Nhạc Nhi ăn, Nhạc Nhi cũng nhận, điều này làm cho nàng vui vẻ hơn, cuối cùng mới quay đầu lại hỏi chuyện tiền cung của nữ nhi.

Theo lẽ thường mà nói, chỉ cần Úy Tuệ vừa vào cung, không đợi đến trời tối đen thì sẽ không nguyện trở về, hôm nay về sớm như vậy nên nàng thấy nghi ngờ, hay là nha đầu này lại gây chuyện gì đó ở trong cung, lúc này mới lén chạy về đây? Hoặc có lẽ là bị đuổi ra ngoài?

"Nhàm chán." Úy Tuệ thở dài một hơi, vô cùng buồn chán nói: "Nương, mẹ không biết, nhiều người ngồi xuống Ngự hoa viên như vậy, cũng không thể tùy ý thưởng thức cảnh đẹp, ngồi im một chỗ xem các cô nương ca hát khiêu vũ đánh đàn trên đài, cực kỳ không thú vị. Cho nên con cầu Đại ca dẫn con trở về, hắc hắc, thay vì ngồi với những người nhàm chán, còn không bằng trở về bồi nương nói chuyện."

Những điều trước Tiêu Minh Ca không tin, bởi vì những thứ yến hội trong Hoàng cung đều là như vậy, nhưng trước kia không phải Úy Tuệ đều có thể tìm được niềm vui trong đó sao?

Nhưng một câu sau cùng của nàng hoàn toàn lấy lòng Tiêu Minh Ca, khiến nàng vui vẻ cười toe toét: "Hài tử này, miệng càng ngày càng ngọt."

"Nương, con nói thật lòng đấy, đừng nghĩ là con dỗ cho mẹ vui vẻ chứ." Úy Tuệ lập tức nghiêm trang nói.

"Được được được." Tiêu Minh Ca quay đầu hỏi Úy Vân Kiệt: "Hôm nay sao lại vào cung?"

Úy Vân Kiệt cong môi cười: "Tham gia náo nhiệt."

"À." Được rồi, biết tính tình của hài tử này, Tiêu Minh Ca cũng không hỏi nhiều nữa, nhưng hẳn có thể quan hệ hòa hợp với đệ đệ muội muội như vậy, cũng để cho nàng bớt buồn không ít.

Mẫu tử mấy người lại nói chuyện phiếm một lát, Úy Tuệ thích nói đùa, thích náo nhiệt, thấy mấy người vui vẻ càng thêm chia sẻ mấy câu chuyện cười cho mọi người, trêu chọc mẫu tử Tiêu Minh Ca cười không thể nén được, ngay cả Úy Vân Kiệt cũng hí mắt, gương lên khoe môi.

"A, muốn cười thì cười, không sợ kiềm nén đến nội thương à?" Đối với mẫu tử Tiêu Minh Ca thoải mái cười to, mà Úy Vân Kiệt chỉ nhàn nhạt mỉm cười, Úy Tuệ tỏ vẻ cực kỳ xem thường.

Nào biết nàng vừa nói ra, Úy Vân Nhạc vừa mới ngừng cười lại cười to: "Ha ha, nội thương."

"Ừm, tiểu Nhạc Nhi cười to như vậy, về sau sợ là không lấy được nàng dâu hiền rồi." Thấy hài tử này cười không để ý hình tượng, Úy Tuệ lắc đầu.

Tiêu Minh Ca ôm bụng: "Hài tử này, Nhạc Nhi mới bao lớn chứ, đã lo chuyện cưới vợ rồi hả?"

"Nhạc Nhi nhỏ, nhưng Đại ca không còn nhỏ. Đại ca, sao cho tới bây giờ huynh vẫn chưa cưới vợ vậy?" Úy Tuệ phát điên, vậy mà trực tiếp hỏi ra, sau khi lời vừa ra khỏi miệng, nàng mới biết vấn đề này có bao nhiêu ngu xuẩn.

Theo xú danh của Úy Vân Kiệt bên ngoài, coi như hẳn muốn thành hôn, ai có thể dám gả khuê nữ thật tốt cho hẳn chứ? Chỉ sợ vừa vào cửa Úy gia, ngày ngày chỉ có thể làm quả phụ thôi.

"Muội nói xem?" Úy Vân Kiệt híp mắt, nguy hiểm nhìn nàng chăm chăm.

Úy Tuệ vội vàng cười “Ha ha” hai tiếng: "Đừng để ý, thuận miệng hỏi thôi." Cũng không phải cố ý đâm vào chỗ đau của hẳn.

Chỉ là, nàng thuận miệng, ngược lại kích thích tình mẹ trong nội tâm Tiêu Minh Ca.

Trước kia, cứu Úy Vân Kiệt là xuất phát từ nội tâm, về sau dẫn theo hẳn cùng vào Úy phủ là vì không muốn để lại một mình hẳn trong thâm cung lạnh lẽo tàn khốc, nhưng sau khi vào Úy phủ, tính tình Tiêu Minh Ca thay đổi lớn, với cái gì cũng trở nên miễn cưỡng, bao gồm Úy Vân Kiệt, thậm chí hài tử ruột của mình.

Mà mỗi một ngày Úy Vân Kiệt lại thay đổi khiến nàng không nhận ra, về sau nàng muốn quản hẳn cũng lực bất tòng tâm.

Nhưng ai biết, hài tử này luôn không mặn không nhạt với mình sẽ trở nên ngoan ngoãn, cho nên, Tiêu Minh Ca cảm thấy, nếu đã làm mẹ thì phải phụ trách với hài tử của mình.

Phụ trách này dĩ nhiên là thể hiện ở việc hôn nhân của Úy Vân Kiệt.

"Kiệt Nhi, con cũng hai mươi rồi nhỉ?" Tiêu Minh Ca hỏi, trong lòng cũng tính toán, không đợi Úy Vân Kiệt trả lời đã sửa lại: "Không đúng, nửa tháng nữa là sinh nhật của con, phải hai mươi một rồi."

"Hả? Hai mươi một" Úy Tuệ ngạc nhiên nhìn chăm chăm Úy Vân Kiệt, cũng không phải cảm thấy lớn tuổi, mà là trong đầu đột nhiên nảy ra

một ý niệm ngoài dự đoán.

Úy Vân Kiệt hai mươi một, vậy Tiêu Minh Ca phải lớn bao nhiêu hả? Ít nhất cũng phải trên ba mươi lăm gần bốn mươi rồi hả? Nhưng nhìn nàng rõ ràng cũng chỉ hơn ba mươi thôi.

Đối với ánh mắt kinh ngạc nàng quăng tới, Úy Vân Kiệt lạnh lùng liếc nàng: "Hai mươi một thì thế nào?" Chẳng lẽ nàng chê già hả?

"Ha ha, không thế nào." Úy Tuệ vội vàng nhìn về phía Tiêu Minh Ca, không thể cảm thán, Tiêu Minh Ca bảo dưỡng thật sự rất tốt, đừng nói ba mươi, nói nàng hai mươi cũng có người tin.

Tiêu Minh Ca cũng liếc Úy Vân Kiệt một cái, nói: "Con đừng mượn muội muội con để đổi đề tài, ta nói cho con biết, người ta hai mươi một tuổi trong nhà đã có mấy hài tử, đến bây giờ chuyện chung thân của con cũng còn chưa đính xuống, đều do vi nương sơ sót."

"Khụ." Úy Vân Kiệt ho nhẹ một tiếng, ánh mắt không tự chủ liếc nhìn Úy Tuệ.

Úy Tuệ vội nói: "Huynh đừng nhìn ta, nhìn ta cũng vô dụng? Ta còn nhỏ, dù thế nào ca ca huynh cũng phải thành hôn trước rồi mới đến phiên ta, a, không đúng, còn có Đại tỷ tỷ nữa."

"Đúng vậy." Tiêu Minh Ca cũng gật đầu nói: "Kiệt Nhi, khó khăn lắm hôm nay gia đình chúng ta được đầy đủ, con cũng phải tiết lộ cho nương biết con vừa ý nữ tử nào chứ? Nói ra cũng để cho nương và đệ đệ muội muội của con cùng tham khảo một chút."

"Không có." Úy Vân Kiệt nhàn nhạt trả lời.

Tiêu Minh Ca cũng đoán được như thế, cười nói: "Vậy, không bằng nương nhờ người khác cho người hỏi thăm một chút nhé? Vài năm nay

nường vẫn ở trong phủ không có ra ngoài, không biết khuê nữ nhà ai tốt nữa. A, đúng rồi, tiểu khuê nữ Quân gia cũng đã trưởng thành rồi đúng không? Nường nhớ Quân gia Đại tiểu thư vào cung rồi, nhưng vẫn còn một vị Tiểu tiểu thư nữa, hình như lớn hơn Tuệ Nhi một hai tuổi gì đó."

"Nường, không phải mẹ nói Quân Tiên Nhi chứ?" Úy Tuệ ác hàn, nếu cô nhóc kia làm tẩu tử (chị dâu) của mình? Ôi, về sau sẽ có đánh nhau.

"Nàng gọi Quân Tiên Nhi à, nghe tên cảm thấy nhất định là một cô nường đáng yêu rồi." Tiêu Minh Ca cười nói.

"Cắt." Úy Tuệ tỏ ra không đồng ý: "Như vậy, nường, tên con là Tuệ, vậy có phải là một cô nường thông minh hay không?" Nàng chưa bao giờ cảm giác mình là người như vậy, đầu óc luôn là thiếu gân. (Biết luôn)

Nào biết Tiêu Minh Ca lại gật đầu: "Đúng vậy, Tuệ Nhi nhà chúng ta chẳng thông minh còn nhạy bén nữa, bộ dạng nhìn rất tốt."

Bộ dạng nhìn rất tốt, nàng nhận, nhưng nói nàng thông minh lại nhạy bén? Được rồi, Úy Tuệ thừa nhận, Tiêu Minh Ca quả thật là mẹ ruột của nàng.

"Chỉ là, Quân gia Nhị tiểu thư không xứng với ca của con." Nàng chính là không muốn cô nhóc kia làm tẩu tử của mình đấy.

Tiêu Minh Ca ngẩn ra: "Tại sao?"

Ngay cả Úy Vân Kiệt cũng tò mò nhìn nàng, muốn nghe thử quan điểm của nàng.

Thật ra thì, đây là ân oán cá nhân, Úy Tuệ nào có mặt mũi nói trước mặt mọi người nên nói: "Nường, mẹ nghĩ thử xem, Quân gia có một Quý phi nường nường, Quân Tiên Nhi là muội muội, dĩ nhiên muội bằng tỷ quý,

tính tình tự nhiên vô cùng kiêu căng. Nương, mẹ không sợ cưới về một nàng dâu như vậy thì ca ca sẽ bị khi dễ sao?"

"..." Môi Úy Vân Kiệt giật giật, nhưng hình như cũng không tốt phản bác lại, hẳn sẽ chịu khi dễ.

Tiêu Minh Ca nhìn Úy Vân Kiệt, lầm bầm nói: "Không thể nào."

Nhi tử này của nàng cũng không phải kẻ ngốc, huống chi dựa vào hẳn, sẽ chịu để một tiểu nữ tử khi dễ sao?

"Nghe Tuệ Nhi thôi. Nàng không muốn con cưới thì con sẽ không cưới." Úy Vân Kiệt đột nhiên mở miệng.

Úy Tuệ sững sốt, cái gì gọi là nàng không muốn hẳn cưới hả? "Ca, huynh đừng hiểu lầm, ta cũng chỉ muốn tốt cho huynh thôi, Quân Tiên Nhi không thích hợp với huynh. Chúng ta từ từ xem xét tìm người thích hợp cho huynh."

"Được, vậy chuyện này làm phiền muội rồi." Úy Vân Kiệt cũng không khách khí.

Ánh mắt Úy Tuệ sáng lên: "Ca, huynh cảm thấy Vô Song thế nào?"

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Tranh Cãi

"Ca, huynh cảm thấy Vô Song thế nào?" Úy Tuệ chớp đôi mắt to đen lúng liếng, vẻ mặt hưng phấn, nếu Lục Vô Song trở thành tẩu tử của nàng, ha ha, khuê mật thêm tẩu tử, thân càng thêm thân.

Úy Vân Kiệt hí mắt, nhìn chăm chăm đôi mắt phát sáng của nàng, đột nhiên có một loại cảm giác muốn tát một cái đập chết sự kích thích của nàng.

"Muội chắc chắn muốn ta cưới Vô Song?" Hãn nhàn nhạt nhếch môi, vẻ mặt tà khí.

Lòng Úy Tuệ chợt chìm xuống, gần như có loại cảm giác giật mình tỉnh lại từ trong cơn ác mộng.

Ôi, thiếu chút nữa bị sắc đẹp của hãn mê hoặc rồi, lại quên mất bản tính phong lưu của hãn, nếu Vô Song gả cho hãn, chẳng phải mỗi ngày đều bị đội nón xanh (bị cầm sừng) sao? Số mạng cũng quá bi thảm mà, dù thế nào thì nàng cũng không thể vì ca ca ruột mà đẩy khuê mật vào trong hố lửa được.

"Ồ." Nhìn nụ cười tà khí của hãn, Úy Tuệ thấy hãn thật sự muốn đưa móng vuốt sói về phía Lục Vô Song, vội vàng sửa miệng: "Ta thuận miệng nói thôi, hay là bỏ đi. Lục Vô Song nàng quá đơn thuần." Tiểu bạch thỏ đơn thuần, nếu rơi vào dưới móng vuốt của đại sói xám, hậu quả có thể tưởng tượng ra.

"Có ý gì?" Úy Vân Kiệt cảm thấy lời này của nàng có ý mỉa mai mình.

Úy Tuệ cười khan: "Không có ý gì khác, chỉ là đột nhiên cảm thấy các người không quá hợp nhau thôi, dù sao nàng quen thuộc với ta như vậy, các người muốn ở cùng một chỗ, khẳng định sẽ cảm thấy kỳ quái đúng không?"

"A, có sao đâu chứ? Các con vốn thân thiết, nếu nàng làm tẩu tử của con, về sau quan hệ không phải càng thêm tốt hơn sao?" Tiêu Minh Ca cười nói, nàng lại cảm thấy đây là một ý kiến hay, hài tử Vô Song kia nàng cũng biết gốc biết ngọn, xinh đẹp hoạt bát, tâm tư đơn giản lại lương thiện, là một cô nương rất tốt.

Mồ hôi rơi tí tách, mình chỉ nhắc tới như vậy thôi mà nương còn giống như thật sự động tâm suy nghĩ? Úy Tuệ âm thầm buồn bực mình nhanh miệng, vội nói: "Từ xưa tới nay, quan hệ cô tẩu (em chồng chị dâu) khó sống chung, hiện giờ nàng là bằng hữu của con, dĩ nhiên chúng con rất tốt, nhưng nếu nàng làm tẩu tử của con, vậy thì quan hệ sẽ khác, lập trường cũng khác, nói không chừng về sau sẽ xuất hiện mâu thuẫn. Vẫn nên bỏ qua thôi."

Vẻ mặt căng thẳng của Úy Vân Kiệt rốt cuộc trở lại bình thường, Tiêu Minh Ca còn muốn nói tiếp cái gì, lúc này, bên ngoài nha hoàn truyền Đại lão gia tới.

Giọng nói vừa dứt, Úy Thiên Phong cũng đã vào đến, cũng không biết vì chuyện gì mà sắc mặt không được tốt lắm, nhưng chắc là không đoán được trong phòng còn có những người này, vẻ mặt kinh ngạc một chút.

"Đều ở đây à?" Ánh mắt Úy Thiên Phong từ trên người Úy Vân Kiệt lại liếc qua Úy Tuệ, cuối cùng rơi trên người Úy Vân Nhạc, ánh mắt kia lại càng không đúng, giống như gặp quỷ: "Vân Nhạc hử?"

"Hử là nhi tử ta." Tiêu Minh Ca cực kỳ không thích ánh mắt kia của Úy Thiên Phong, giống như tuyên thệ chủ quyền kéo Úy Vân Nhạc vào

trong ngực mình.

Ngay trước mặt hai hài tử khác, vẻ mặt Úy Thiên Phong có chút không vui, giọng điệu của Tiêu Minh Ca quá lớn, rõ ràng không nể mặt hắn: "Vân Kiệt, người dẫn đệ đệ muội muội người ra ngoài trước, ta có chuyện muốn nói với nương người."

"Có gì để nói chứ? Ta giữ bọn nó ở lại ăn cơm." Tiêu Minh Ca trầm mặt, cũng không cho rằng giữa bọn họ còn gì để nói cả.

Úy Thiên Phong nhíu chặt mày: "Tiêu Minh Ca, nương trở về từ trong chùa mấy ngày nay, tại sao người chưa qua thăm bà lần nào vậy chứ?"

"Ta bệnh." Tiêu Minh Ca nói.

Úy Thiên Phong 'ha' một tiếng cười lạnh: "Chùng nào thì người mới tốt lên?"

Tiêu Minh Ca khép miệng không nói, sắc mặt tái nhợt.

Úy Thiên Phong liếc nàng, hình như bắt nàng như vậy cũng không có biện pháp: "Được, trước mặt mấy hài tử, ta giữ lại mặt mũi cho người. Chỉ là nếu như người còn ở lại cái nhà này, thì đừng ra vẻ."

"Lời này của Đại lão gia quá nghiêm trọng rồi." Úy Vân Kiệt chậm rãi mở miệng, những năm này, hắn vẫn khách sáo gọi Úy Thiên Phong là Đại lão gia, gọi Tiêu Minh Ca là nương, đây cũng là nguyên nhân Úy Thiên Phong không thích hắn, cho rằng tiểu tử này chính là một bạch nhãn lang (kẻ vong ơn bội nghĩa).

Mà Úy Tuệ vừa nghe lời của hắn, càng thêm kinh ngạc muốn rút tròng mắt, nhưng trong mắt lại có vẻ sùng bái.

Ôi, cổ đại nặng nhất là hiếu đạo, nếu một người bị nhận định là bất hiếu mà nói, nhẹ thì bị người khác xem thường, nặng thì sẽ bị kiện.

Nhưng không ngờ Úy Vân Kiệt vì trút giận cho mẩu thân, thậm chí ngay cả phụ thân Úy Thiên Phong này cũng không nhận nữa.

Hắc hắc, một tiếng Đại lão gia, gọi thật hả giận, quả nhiên, Úy Thiên Phong tức đến tái mặt rồi.

"Vân Kiệt, người không thường ở nhà, việc này người cũng đừng xen vào." Hình như Úy Thiên Phong có chút sợ đứa dượng tử có hình dáng diện mạo tuyệt mỹ nhưng tính tình cổ quái này, cho nên hãn (UVK) vừa mở miệng, khiến cho giọng điệu nói chuyện của hãn (UTP) tốt hơn nhiều.

Nhưng về mặt Úy Vân Kiệt lười nhát, giọng điệu cũng cực kỳ đa thương người.

"Thân thể của nương không tốt, ông cũng không phải không biết, mỗi lần gặp qua lão phu nhân về thì bệnh sẽ lại nặng hơn một tầng. Hơn nữa, không phải đều truyền ra nương là khắc tinh sao chứ? Tuổi của lão phu nhân lớn như vậy, nếu có gì không may xảy ra, lại oan uổng là nương khắc. Theo ta thấy, nương không đi cũng là tốt, cũng thay Đại lão gia phòng tránh chút hiểm nghi."

"Khụ khụ." Úy Tuệ đang làm bộ uống nước, sau khi nghe xong lời hãn nói, toàn bộ nước trà đều chảy xuống cổ họng, nàng bị sặc ho một trận.

"Nha đầu ngốc, uống nước mà cũng bị sặc." Úy Vân Kiệt ngồi vào bên cạnh nàng, thấy nàng ho đỏ mặt, tức giận lấy tay vỗ lưng nàng, giúp nàng thuận khí.

Úy Tuệ ném cho hãn một cái liếc xem thường, không phải nàng ngốc, mà hãn quá ngu (trâu bò) có được hay không?

Không kêu Úy Thiên Phong là phụ thân, không kêu lão yêu bà là tổ mẫu, vừa rồi thậm chí còn rửa bà ta có chuyện không may xảy ra, người này mặt nhạt đều không kiêng kỵ, không bị Úy Thiên Phong lấy tội bất hiếu đuổi ra khỏi nhà, thật là tiện nghi cho hẳn.

Nhưng Úy Thiên Phong vẫn tức giận không nhẹ vì lời nói của hẳn, nhưng lời đồn khắc người năm đó của Tiêu Minh Ca, hẳn đã âm thầm điều tra qua, đích thật là từ bên phía lão thái thái truyền ra.

Nhưng suy nghĩ cẩn thận, lão thái thái lo lắng tôn nhi, những hành động này cũng không thể nói là cố ý công kích hãm hại Tiêu Minh Ca được. (Thấy tên này ngu nhất trong truyện)

"Thôi, mẫu tử các người một lòng, người làm cha như ta đây thật đúng là dư thừa, ta đi." Mắt thấy ba hài tử không có một đứa bên vực mình, Úy Thiên Phong tức giận, đứng dậy đi ra ngoài.

Mấy người cũng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhì hẳn rời đi.

Úy Thiên Phong tức giận đi ra cửa, nhưng mới đi ra, lại cảm thấy không đúng, hẳn còn chưa nói ra chính sự, sao lại đi rồi? Hơn nữa, Tiêu Minh Ca còn ở Úy gia một ngày thì vẫn là nữ nhân của hẳn, dựa vào cái gì hẳn bị nàng đuổi ra ngoài chứ?

Nghĩ tới, Úy Thiên Phong xoay người lại vào phòng, lần này ngay cả Úy Vân Nhạc cũng mở to mắt, dường như kinh ngạc người này da mặt dày như thế.

Đối với ánh mắt của Úy Vân Nhạc, Úy Thiên Phong rất không thích: "Tiểu tử thúì, người nhìn cái gì?"

Tiêu Minh Ca nghe nói, nụ cười trầm xuống, tức giận nói.

"Úy Thiên Phong, hắn không phải tiểu tử thú, hắn là nhi tử của ta. Tiêu Vân Nhạc."

Wow, hôm nay thật muốn đâm mù mắt nàng sao? Ngay cả Tiêu Minh Ca cũng nổi bão, cơn bão này cũng quá không bình thường, thế nhưng trực tiếp sửa lại họ của nhi tử.

Quả nhiên, Úy Thiên Phong tức giận nổi gân xanh, tay nắm thành quyền, tức giận nhìn nàng chăm chăm: "Tiêu Minh Ca, mẹ nó không biết xấu hổ? Người có tin lão tử vạch trần chuyện xấu của người năm đó ra trước mặt mấy hài tử không hả?"

Hô, còn có nội tình? Úy Tuệ chỉ cảm thấy lỗ tai không đủ dùng, sao chứng kiến cha mẹ cãi nhau thì nàng lại có cảm giác hưng phấn vậy? Chẳng lẽ cảm thấy hai người này không có tình yêu thật sự? Cho nên trực tiếp một đao lưỡng đoạn thì tốt hơn.

"Úy Thiên Phong." Tiêu Minh Ca trừng một đôi mắt to trong suốt, môi giận đến phát run, nhưng không nói ra câu kế tiếp.

"Đại lão gia, có chuyện gì thì từ từ nói, không nói, oanh oanh yến yến của người cũng không ít, có rảnh đến đây nổi giận, không bằng chừa chút tinh lực bồi các nàng đi. Nói không chừng còn có thể sinh cho người nhất nam bán nữ đấy." Úy Vân Kiệt nói.

Câu này chứa tin tức rất lớn, Úy Tuệ nhảy bén phát hiện, đúng rồi, về sau Úy Thiên Phong có không ít nữ nhân, nhưng lại không có hài tử, điều này không phải rất kỳ quái sao chứ?

Chẳng lẽ Công chúa mẫu thân tự mình hạ độc thủ? Bởi vì nàng từ yêu thành hận nên muốn âm ỉ với Úy Thiên Phong thành ra như vậy?

Bốp --, đột nhiên cái ót bị đánh một cái, Úy Tuệ hôn mê, quay đầu hung hăng trừng mắt Úy Vân Kiệt: "Sao huynh lại đánh ta?"

"Ngốc ngời nghĩ lung tung, mau rót ly trà cho Đại lão gia." Úy Vân Kiệt nhìn nàng, phân phó.

"À." Trong phòng không có hạ nhân, đương nhiên trong không khí như vậy, không nên có hạ nhân vậy xem là tốt nhất.

Cho nên, trái lại Úy Tuệ nghe lời muốn đi châm trà.

Nhưng Úy Thiên Phong khoát tay, hít sâu một hơi, như muốn đè xuống lửa giận, lúc này mới chậm rãi nói: "Ta tới là muốn nói cho người, trong cung mới hạ chỉ, hôn kỳ của Đại tiểu thư và Thái tử đã được định, trong phủ chúng ta nên chuẩn bị một chút. Người là chủ mẫu Úy phủ, việc này người phải chuẩn bị."

"Biết." Tiêu Minh Ca cũng nhịn xuống cảm xúc, trầm giọng nói.

Úy Thiên Phong vốn còn muốn thương lượng với nàng một chút chuyện của Úy Tuệ, nhưng thấy nàng như vậy hoàn toàn không có tâm tư, hài tử cũng không phải của một mình hãnh, hưởng chi cũng không thân cận với hãnh, hãnh hao nhiều tâm tư như vậy để làm gì? Kệ bọn họ thôi.

Cũng không muốn nói gì nữa, hãnh đứng dậy rời đi.

Lần này là đi thật.

Chờ một lúc không còn ai tiến vào, Úy Tuệ mới ngạc nhiên hỏi Tiêu Minh Ca: "Nương, Đại tỷ tỷ muốn gả cho Thái tử sao?"

"Ừ." Không biết nàng hỏi cái này là có ý gì, ánh mắt Tiêu Minh Ca có chút cảnh giác: "Hôn sự là do năm đó Tiên hoàng định ra, không thể làm trái."

"Hả? Vậy nha đầu chết tiết kia thảm rồi." Nhớ lại đêm đó, Úy Như Tuyết nói nàng sẽ không gả cho Thái tử, Úy Tuệ cũng hơi lo lắng cho nàng,

hơn nữa tính tình nàng thanh lãnh lại bá đạo, sao có thể sống ở trong cung được chứ?

Tiêu Minh Ca hoảng sợ: "Tuệ Nhi, con muốn làm gì? Con đừng làm loạn. Cho dù Thái tử điện hạ không vừa ý Đại tỷ tỷ của con, cũng nhất định không vừa ý con, nếu con thông minh thì không nên dây dưa vào chuyện này nữa, huống chi nương cảm thấy không tiến vào Hoàng gia là phúc khí của con, chờ qua một hai năm nữa, con lớn một chút, nương thề nhất định sẽ tìm cho con một người trong sạch, có được hay không?"

"Ồ." Úy Tuệ buồn cười: "Nương, mẹ nói gì vậy? Con đã sớm nói với mẹ là con không thích Thái tử, cũng không muốn gả cho hắn, đương nhiên cũng không muốn gả cho Hoàng tử khác, con chỉ lo lắng cho Đại tỷ tỷ, nàng là người như vậy, nếu vào phủ Thái tử sợ sẽ bị chịu thiệt."

Tiêu Minh Ca nhẹ nhàng thở ra: "Lời này cũng đúng. Hải tử Như Tuyết kia, ài, chỉ là lúc đó Tiên hoàng định ra chuyện hôn sự này thì ai dám chê trách chứ? Nhưng mẹ thấy hải tử kia yên lặng, cũng không thích tranh đoạt, tương lai cũng chưa chắc..."

Lời phía sau Tiêu Minh Ca cũng không nói ra miệng, không tranh không đoạt? A, như vậy có thể bình yên qua ngày sao chứ?

Đáp án hiển nhiên là phủ định, bởi vì, kinh nghiệm của nàng nói cho nàng biết, mặc dù người muốn sống tĩnh lặng, lại có người không vừa mắt người, không thể nhịn được, thỉnh thoảng muốn quăng một tảng đá vào cuộc sống tĩnh lặng của người, quấy rầy người không thể sống yên ổn.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Gặp Chuyện Không May

Vì chuyện hôn sự của Úy Như Tuyết mà cả một buổi chiều Úy Tuệ đều không được sống yên ổn, nhiều lần phái người đi hỏi thăm nhưng nha đầu chết tiết kia đều không có ở đó, cũng không biết là trở về từ trong cung chưa, hay là lại làm chuyện gì thần bí, càng không biết nàng đã biết được bao nhiêu về chuyện Hoàng thượng hạ chỉ muốn bọn họ thành hôn vào mấy ngày gần đây rồi.

Ai, thật gặp chết người!

Hay là? Chợt từ trên giường nhảy dựng lên, Úy Tuệ ngạc nhiên trừng to mắt, trong lòng suy nghĩ, tới bây giờ mà nha đầu kia còn chưa trở về, có phải bởi vì biết không thể trốn việc hôn sự được, dứt khoát rời đi, trốn tránh cho xong?

Rất có khả năng, trên đời này nàng không vương bận điều gì, lại có một thân bản lĩnh, muốn trốn tránh thay đổi thân phận, vẫn có thể lặn lội đến phong sinh thủy khởi.

Nghĩ như thế, Úy Tuệ cũng có chút yên lòng, chỉ là, một đồng bọn đến từ hiện đại như vậy, hi vọng nha đầu này còn chút lương tâm, coi như thay hình đổi dạng cũng không quên mình.

Đêm này, một mình nàng lo lắng, trong đầu vẫn rối loạn, cảm thấy có chuyện sắp xảy ra.

Có thể nói, giấc quan thứ sáu của Úy Tuệ cực kỳ chuẩn, đêm này, trong lúc nàng không ngủ được ngồi ở trên giường nghĩ tới Úy Như Tuyết còn có tương lai mà mình không biết, tâm thần có chút không yên thì...

Ngự lâm quân đã bắt tri bắt giác bao vây cả Úy phủ, bắt đi Úy lão phu nhân và đám thân tín có liên can.

Mà sáng sớm ngày hôm sau, lúc Úy Tuệ tỉnh lại từ trong giấc mộng thì trên dưới Úy gia đều đã rối loạn.

Hoàng thượng hạ một đạo ý chỉ, Úy gia liền giải tán.

Việc ác của Úy lão phu nhân bị bại lộ, đẩy thi thể dưới đất trong phòng ngủ được đào lên, chỉ là, đã không còn thấy người trong quan tài bằng kia nữa, cũng không ai tra được.

Úy Tuệ nghĩ, mặc dù có người biết được chuyện này, chỉ sợ cũng không có một người dám làm sáng tỏ, dù sao thi thể của Tiên hoàng xuất hiện ở dưới đất trong phòng ngủ của một lão phụ, vả lại bị lão phụ này YY vô số lần, với Hoàng gia mà nói thì thể diện đều muốn vứt vào trong cống ngầm rồi, ai dám nói ra chứ?

Chỉ là, không đề cập tới không có nghĩa là chuyện này cứ tính như vậy, Hoàng thượng tìm một lý do tùy tiện cũng đủ để cho tất cả Úy gia chết không có chỗ chôn rồi, nhất là Úy lão bà kia.

Úy lão bà chết thế nào, Úy Tuệ cũng không biết, nhưng nhìn những phạm nhân khác bị tử hình gì gì đó cũng phải có thi thể, mà lão bà này đến một cái thi thể cũng không có, giống như là hư không tiêu thất (biến mất không dấu vết) vậy.

Mà những nam đinh khác của Úy gia đều bị lưu đầy các nơi làm nô (nô tài) làm dịch (lao dịch), nữ quyến thì hoặc thưởng hoặc bán, cùng nhau phân phát.

Đây thật sự là bi hài kịch đặc biệt có ý trào phúng, một ngày trước Hoàng thượng hạ chỉ nên vì Thái tử sớm ngày thành hôn, trên dưới Úy phủ đều muốn đưa ra một Thái tử phi, tất cả vô cùng vui vẻ, lúc này mới qua một đêm, bi kịch đã tới rồi.

Bị lưu đầy bị bán đồ bán tháo, có thể nói trên nét mặt mọi người cực kỳ đặc sắc, thậm chí vẫn còn hoảng hốt, có phải trò đùa quái đản của người nào ở sau lưng hay không.

Nhưng, đợi đến khi roi của nha dịch quất đến trên người thì một đám mới tỉnh táo lại.

Đến đây, bầu trời Úy phủ, tiếng kêu khóc hô thiên thương địa (giậm chân kêu trời).

Chỉ có một nơi vẫn giống như trước kia, mặc dù bên ngoài có Ngự lâm quân bao vây chặt như nêm cối, nhưng nơi này không chút nào bị ảnh hưởng.

Tiêu Minh Ca vẫn ở lại trong phòng mình như cũ, yên lặng đọc sách, Hạ ma ma cũng yên lặng đứng bên cạnh, cũng không nói lời nào, coi như toàn bộ xảy ra bên ngoài đều không liên quan đến bọn họ.

Cũng đích xác không liên quan, từ khi Tiêu Minh Ca gả vào Úy gia, có thể thuộc về nàng cũng chỉ có tiểu viện này, mà cái khác đều hoàn toàn xa lạ với nàng.

Tiêu Minh Ca là Công chúa đương triều, muội muội ruột của Hoàng thượng, tự nhiên không có người dám làm gì nàng.

Thậm chí, Thái hậu hạ chỉ, muốn đảm bảo nàng bình yên vô sự hồi cung.

Nhưng Tiêu Minh Ca mặc kệ, lúc trước từ trong cung ra ngoài, nàng đã không tính quay trở về nữa.

Sau đó, Hoàng thượng hạ thánh chỉ, ban cho nàng một phủ Công chúa cũng bị nàng cự tuyệt.

Mặc dù Úy gia xem nàng như người ngoài, nhưng nàng sinh sống ở đây mười mấy năm đã thành thói quen, không muốn rời đi.

Vì vậy, cứ giằng co như vậy.

Úy Tuệ cũng không biết tình huống bên này, bởi vì lúc này chính bản thân nàng đang ở một nơi xa lạ, là mấy người Đào Nhi mang nàng tới đây.

Nàng vẫn không biết, bốn đại nha hoàn bên cạnh mình vậy mà có bản lĩnh cao như vậy, có thể dưới mí mắt của tầng tầng lớp lớp Ngự lâm quân vây quanh mà thần không biết quỷ không hay mang nàng ra ngoài.

Mặc dù chỗ này xa lạ nhưng tuyệt không kém hơn Úy phủ, ngược lại còn phải hơn hẳn một hai phần.

"Đào Nhi, người nói cho ta biết đi, rốt cuộc đây là chỗ nào vậy?"

Úy Tuệ ngồi trên đu dây trong hoa viên, vấn đề này nàng đã hỏi đến miệng cũng sắp mọc vết chai, nhưng nha đầu Đào Nhi chết tiệt này, bình thường nhanh miệng nhất, nói cái gì cũng không chịu đựng nổi, nhưng lần này lại giống như bị người ta khóa miệng lại, chính là cắn chặt không nói câu nào.

"Người biết đúng không?" Úy Tuệ trừng mắt nhìn nàng: "Mấy người các người hoàn toàn không phải là nha hoàn của ta, là có người cố ý sắp xếp các người bên cạnh ta, đúng không?"

Nghĩ tới, trong lòng Úy Tuệ không khỏi sợ hãi, cũng may người nọ không có tâm địa hiểm độc, nếu không, từng phút đồng hồ trôi qua thì cái mạng nhỏ này của mình đều gặp nguy cơ bỏ mạng.

"Tiểu thư, người đừng hỏi nữa, yên tâm đợi ở chỗ này vài ngày, rất nhanh sẽ biết được đáp án." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đào Nhi khổ sở, khuyên nhủ.

Quan hệ của nàng và Úy Tuệ luôn tốt nhất, thường là Nhị tiểu thư muốn làm chuyện gì, nàng đều là người giúp đỡ đầu tiên, nàng ấy muốn biết chuyện gì, nàng cũng sẽ tìm mọi cách giúp nàng ấy biết được, nhưng có trời mới biết, vấn đề nàng ấy vừa hỏi nàng vẫn không thể trả lời, tỷ tỷ Thọ Nhi đã dặn dò, tạm thời chủ tử còn chưa muốn để Nhị tiểu thư biết được chuyện này.

Ai, nàng thật đáng thương, mấy ngày nay kiềm nén đến sắp điên rồi được không?

"Không được." Úy Tuệ vọt đứng lên từ xích đu, chỉ vào Đào Nhi mắng: "Người không có lương tâm, bình thường ta đối xử với người tốt như vậy, lúc này người ngược lại, cái gì cũng gạt ta, người nói rốt cuộc trong mắt người có ta hay không hả?"

"Có, sao lại không có tiểu thư chứ." Đào Nhi uất ức mím miệng.

Con người Úy Tuệ đảo một vòng: "Vậy người nói cho ta biết đi, đây là chỗ nào? Ai kêu các người cứu ta? Còn có, nương và Nhạc Nhi hiện tại thế nào rồi?"

"Nhị tiểu thư, phu nhân và Tiểu thiếu gia không có việc gì." Đào Nhi tránh nặng tìm nhẹ trả lời.

Lại giả bộ, khuôn mặt của Úy Tuệ nhăn lại: "Người đã nói với ta mấy lời này rất nhiều lần rồi."

"Vậy tiểu thư đừng hỏi nữa có được không?" Đào Nhi muốn nói người cũng đã hỏi rất nhiều lần rồi, ài.

Úy Tuệ liếc nàng, ngược lại đưa mắt nhìn bốn phía, thấy mấy người Thọ Nhi không có ở đây, vội vàng kéo Đào Nhi, lại gần lỗ tai nàng nhỏ giọng nói: "Đào Nhi ngoan, họ đều không có ở đây, người lặng lẽ nói cho ta biết, ta bảo đảm sẽ không để họ biết đâu."

"Không được mà tiểu thư." Đào Nhi sắp khóc.

Úy Tuệ vội vàng dỗ dành: "Ng ngoan, người nói cho ta biết, tương lai ta tìm nam nhân tốt cho người."

"Sặc." Đào Nhi mở to hai mắt nhìn nàng chăm chăm: "Tiểu thư, nô tỳ không thích nam nhân."

"Dạ. Chẳng lẽ người thích nữ nhân?" Úy Tuệ giật mình, vội vàng lấy tay bảo vệ mình, nhìn không ra một nha đầu đáng yêu như vậy lại có loại cổ quái này, trách không được cứ thích đánh trên người mình?

Đào Nhi bị ánh mắt của nàng kích thích, dậm chân kêu lên: "Tiểu thư, người lại suy nghĩ lung tung rồi."

"Ta suy nghĩ lung tung không sao cả, người đừng suy nghĩ lung tung là được rồi." Úy Tuệ vội vàng lui về sau vài bước, cảnh giác nhìn nàng chăm chăm: "Nói, không phải người thấy tiểu thư nhà người xinh đẹp, sau đó bắt ta tới đây, để cái gì kia chứ?"

Càng nói càng thái quá, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đào Nhi đỏ thành một khối: "Không thèm nghe người nói nữa."

Xấu hổ giận dữ quay người lại, chạy.

"Cắt, nha đầu chết tiệt này." Đợi nàng chạy xa, đôi mắt xinh đẹp của Úy Tuệ hiện lên sự ranh mãnh, hời ôi, giả ngây giả dại đóng vai Đường Tăng cũng thật mệt mỏi mà.

Chỉ là, khó khăn lắm mới nghĩ cách rời khỏi được bốn nha đầu, nhìn bốn bề vắng lặng, nhanh chóng chạy đi là thỏa đáng.

Đã kiềm nén chỗ này mấy ngày rồi, còn không biết bên ngoài là tình huống gì nữa, những người khác của Úy gia thì nàng không quan tâm, nhưng Công chúa mẫu thân, tiểu đệ Nhạc Nhi, ca ca yêu nghiệt, sát thủ tỷ tỷ, còn có quản gia thúc thúc mà nàng từng động lòng, ài, đều khiến nàng lo lắng.

Từ trong mảnh vườn nhỏ này đi về phía tây, mặc dù lúc trước nàng bị mấy nha đầu này nhìn, cũng làm bộ như thưởng thức phong cảnh, một đường thăm qua, đi về phía tây có bức tường vây, mặc dù hơi cao nhưng nếu nghĩ chút biện pháp cũng có thể trèo qua.

Mà bên ngoài bức tường có thể nghe được giọng nói nhộn nhịp của đám người, nàng đoán là phố xá.

Nhưng xui xẻo chính là, nàng khó khăn đi tới chỗ bức tường, khó khăn leo lên cây cổ thụ, khó khăn đưa một chân qua bức tường thì Thộ Nhi dẫn mấy người khác lại đứng dưới bức tường, vẻ mặt tò mò nhìn nàng chăm chăm.

"Tiểu thư, đây là người muốn bắt chim tước sao? Nô tỳ giúp người nhé."

Thộ Nhi dứt tiếng, thân thể nhẹ nhàng bay lên, trong lúc Úy Tuệ quá sợ hãi thiếu chút nữa té xuống thì một tay Thộ Nhi ôm eo của nàng, thành công đưa nàng xuống đất, sau đó tay kia xòe ra, trong lòng bàn tay có một con chim tước màu đỏ xinh đẹp.

Đầu Úy Tuệ đầy hắc tuyến: "Ai muốn bắt chim tước chứ?"

"VẬY LÊN CÂY LÀM GÌ?" ĐÀO NHI CHỚP MẮT TO HỎI.

"TA." ÚY TUỆ TRỪNG BỌN HẮN: "TA LÊN NGẮM PHONG CẢNH, CÓ ĐƯỢC KHÔNG?"

"À." ĐÀO NHI CÚI XUỐNG ĐẦU.

Úy Tuệ mấp máy môi, lại bổ sung: "ĐỪNG NHÌN TỪ XA THÔI."

"Ừ, NÔ TỶ SAI RỒI, TIỂU THƯ CÒN MUỐN NGẮM PHONG CẢNH NỮA HAY KHÔNG?" THỌ NHI HỎI.

Úy Tuệ ngạc nhiên: "Còn có thể trở lên đó nhìn?"

Thọ Nhi cười: "Chỉ cần tiểu thư thích, thế nào cũng có thể."

"THÔI ĐI, NÓI DỐI." ÚY TUỆ BỮU MÔI KHINH THƯỜNG, NẾU NÀNG THÍCH, THẾ NÀO CŨNG CÓ THỂ? NÀNG MUỐN RỜI KHỎI ĐÂY THÌ SAO LẠI KHÔNG CHO HẢ?

Thọ Nhi biết ý của nàng, chỉ cười làm lành nói: "NÔ TỶ CŨNG VÌ TỐT CHO TIỂU THƯ THÔI."

VỀ MẶT ÚY TUỆ BẤT MÃN: "VÌ TỐT CHO TA? VÌ SAO KHÔNG HỎI Ý KIẾN CỦA TA? CÁC NGƯỜI CÓ BIẾT LOẠI HÀNH VI NÀY CỦA CÁC NGƯỜI LÀ GÌ KHÔNG? GIAM LÒNG ĐÓ BIẾT KHÔNG HẢ? ĐÂY LÀ PHẠM PHÁP."

VỀ MẶT THỌ NHI MỜ MỊT, NHƯNG VẪN NÓI: "CHỜ TÌNH THẾ ỔN ĐỊNH, MẶC CHO TIỂU THƯ XỬ TRÍ."

"XỬ TRÍ, XỬ TRÍ, CÒN CÓ THỂ BÁN CÁC NGƯỜI HAY SAO?" ÚY TUỆ GIẬN DỐI ĐI VỀ, NÀNG BIẾT, MẤY NHA ĐẦU NÀY LÀ CÓ LÒNG TỐT CỨU NÀNG TỪ TRONG ÚY PHỦ RA, NHƯNG CÁI GÌ CŨNG KHÔNG NÓI CHO NÀNG BIẾT, NÀNG RẤT SỢT RUỘT.

Thọ Nhi bất đắc dĩ, chỉ yên lặng đi theo phía sau nàng.

Thời gian nhàm chán bức bối lặng yên không tiến động qua nửa tháng.

Úy Tuệ thật sự không nhịn được, một phút cũng chịu không nổi, nàng cảm thấy ở chỗ này đợi thêm một khắc nữa thì nàng sẽ điên mất, kết quả là bữa cơm tối này nàng mời bốn nha hoàn uống rượu, lấy một địch bốn, tửu lượng của nàng cũng coi như trâu bò, a, sai, mà là nàng lặng lẽ hạ được vào trong rượu của các nàng để cho các nàng ngủ mê man một ngày một đêm chưa tỉnh.

Ha ha, đợi bốn nha đầu này ngủ say, thừa dịp bóng đêm, Úy Tuệ lén chạy ra ngoài, vẫn theo con đường nhỏ kia, một đường đi về phía tây, đến dưới cây cổ thụ kia.

A, thật tốt, chắc là cảm thấy nàng trèo lên cây quá sức nên ông trời âm thầm phái người tặng cho nàng cái ghế, có một cái ghế để kê chân nên trèo cây trèo tường gì gì đó đều dễ dàng hơn.

Khó khăn trèo từ bên cây qua bên tường, Úy Tuệ đặt mông ngồi xuống, vừa muốn lấy hơi, một giọng nam trầm thấp reo tức vang bên tai.

"Đêm hôm khuya khoắc muội muốn đi đâu vậy?"

Giọng nói bất thành linh vang lên khiến nàng giật mình sợ hãi, thiếu chút nữa ngã từ trên tường xuống.

"Kẻ nào?" Nàng cúi người ôm lấy tường, quay đầu nhìn xung quanh.

Đột nhiên, đỉnh đầu bị gõ một cái, một bóng dáng mạnh mẽ cao to bay tới bên cạnh nàng.

Úy Tuệ nâng đầu lên, dùng sức nhìn lên trên, vừa thấy, vui vẻ đưa hai tay ôm chân người vừa tới.

"Đại ca, sao lại là huynh?"

"Không phải ta, chẳng lẽ muội hi vọng là người khác?" Cúi đầu nhìn nàng, chỉ cảm thấy bộ dạng nàng ngược cổ ôm chặt mình, chớp một đôi mắt to nhìn mình thật sự rất giống một súng vật hăn đuôi dưỡng nhiều năm.

Vóc người hăn rất cao, Úy Tuệ ngược cổ như vậy rất khó chịu, vả lại chỉ có thể nhìn thấy mặt hăn mà không thể nhìn thấy đáy mắt hăn, chỉ kêu: "Đại ca, huynh mau đỡ ta ."

"Vật nhỏ vô dụng." Úy Vân Kiệt khẽ khom lưng, đưa tay tới xách nàng lên.

Chỉ là tường rào này quá hẹp, Úy Vân Kiệt đứng ở trên này cực kỳ vững vàng nhưng Úy Tuệ thì không được như vậy, thân thể có chút không ổn định, vội vàng ôm lấy ca ca, trái tim nhỏ thành thích đập loạn.

"Ca, huynh không có việc gì là tốt rồi, ta lo lắng muốn chết, đi, chúng ta nhanh rời khỏi nơi này."

"Lo cho ta?" Úy Vân Kiệt không nhúc nhích, đầy bụng tâm tư chỉ tập trung trên ba chữ này, đôi mắt hứng thú nhìn nàng chăm chăm.

Úy Tuệ không suy nghĩ cái khác, kiềm nén mấy ngày nay, khó khăn lắm mới gặp được người thân, trong lòng kích động không cần nói ra, đôi tay ôm thật chặt eo hăn, ngửa cổ nghiêm túc gật đầu nói: "Ừ, lo lắng muốn chết, đúng rồi, còn có nương bọn họ nữa, huynh có biết hiện tại bọn họ thế nào không?"

Đôi mày của Úy Vân Kiệt không dấu vết nhăn lại, nói: "Bọn họ không có việc gì."

"Ừ." Có một câu này của hăn, Úy Tuệ yên tâm hơn: "Huynh biết bọn họ ở đâu không?"

"Chỗ này không tốt hả?" Úy Vân Kiệt đột nhiên hỏi.

"Hả? A, nơi này tạm được, nhưng ta nhớ nường, Nhạc Nhi, còn có huynh, Như Tuyết tỷ tỷ, Tề Nguyệt thúc thúc, Hạ ma ma...." Úy Tuệ đếm từng người, có thể đếm được đều đếm, trong đầu chợt cảm thấy không đúng.

"Sao huynh biết được chỗ này?" Nàng nghi ngờ nhìn hắn: "Không cần nói cho ta biết chỉ là đi ngang qua mà thôi nha."

Bọn Thọ Nhi nói cho nàng biết, vừa lúc nơi này không có người mà các nàng cũng cảm thấy nơi này không tệ nên mới vào ở.

A, thật xem nàng là hải tử ba tuổi sao, lý do đơn giản đến nhược trí như vậy mà cũng sử dụng? Quá vũ nhục chỉ số thông minh của nàng rồi.

"Vậy nếu ta nói là đặc biệt tới thăm muội." Úy Vân Kiệt buồn cười nhìn khuôn mặt căng thẳng của nàng, theo sự hiểu biết của hắn về nàng thì có thể nhịn đến nhiều ngày như vậy đã là cực hạn rồi, xem, quả nhiên hắn trở về vừa đúng lúc, nếu không nàng thật sự muốn trèo tường chạy rồi.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Cầu Hôn

Úy Tuệ sững sốt, nghi ngờ nhìn hăn: "Huynh đặc biệt tới thăm ta sao? Huynh biết ta ở đây?"

Úy Vân Kiệt khẽ cười một tiếng, ôm vòng eo mảnh khảnh của nàng, mang này bay xuống trong viện, vững vàng đứng dưới gốc cây.

"Tại sao lại trở vào? Ta thật vất vả mới leo lên được đầu tường đấy?" Úy Tuệ nhìn chăm chăm gốc cây kia nói.

Ngón tay Úy Vân Kiệt khẽ giơ lên nắm cằm nàng, quay cái đầu nhỏ của nàng lại để cho nàng nhìn thẳng vào mắt mình mà không phải cái cây cổ thụ kia.

"Không phải luôn muốn biết đây là chỗ nào sao?"

"Ừ." Úy Tuệ gật đầu, mắt sáng rực lên: "Chẳng lẽ là địa bàn của huynh?"

Úy Vân Kiệt không trả lời, coi như bày tỏ cam chịu.

Trong nháy mắt đầu Úy Tuệ to ra, lời kéo hăn hỏi: "Lúc nào thì huynh có một biệt viện như vậy rồi? Không phải huynh lén lút mua lại để nuôi dưỡng nữ nhân chứ?"

Không trách được hăn tuyệt không ham thích chuyện hôn nhân, nếu có trạch viện lớn như vậy để kim ốc tàng kiều mà nói, hắc hắc, cho dù là ai

cũng không muốn cưới nữ nhân về để quản lý mình cả.

Nhưng vấn đề của nàng lại khiến Úy Vân Nhạc khó chịu nheo mắt lại: "Muội thật chỉ mong ta ở trong này nuôi dưỡng nữ nhân hả?"

"Ôi, thật sự nuôi à? Mấy người vậy. Mấy ngày trước ta cũng chưa gặp được một người. Không phải là sợ ta biết nên mới đưa các nàng đi trước rồi chứ?" Úy Tuệ có chút mất hứng, nếu sớm biết đây là địa bàn của Úy Vân Kiệt, nói không chừng nàng có thể an tâm ở lại đây hơn.

Đột nhiên khoe môi Úy Vân Kiệt nhếch lên, nhìn nàng chăm chăm: "Ngược lại nuôi một người, quá ngu ngốc, sợ muội thấy sẽ cười nhạo."

Hả, thật sự nuôi một người sao? Ngu ngốc? Úy Tuệ nheo mắt lại, xấu xa nhìn hắn, đều nói nữ nhân ngực to não nhỏ, yêu nghiệt ca ca này nuôi nữ nhân ngu ngốc, xem ra đáng người nhất định là nở nang.

"Hắc, không ngờ khẩu vị của huynh cũng không tệ. Trách không được ngày đó ta nói Vô Song huynh lại không chịu, hóa ra huynh cũng đã tranh thủ tìm một người rồi."

Úy Vân Kiệt chỉ cảm thấy nói chuyện với nàng hết sức tốn sức, dứt khoát khẽ nhếch môi, không thèm lên tiếng, xoay người rời đi.

"Ờ, đi đâu vậy?" Úy Tuệ sững sốt, vội vàng đuổi theo sau lưng hắn: "Sao vậy?"

Nhìn sắc mặt hắn cực kỳ âm trầm, mình nói gì chọc giận hắn sao? Hay là trong lòng hắn vẫn để ý Vô Song?

"Ca, huynh đã có nữ nhân rồi cũng đừng nhớ thương Vô Song nữa, nếu nàng biết huynh nhớ thương nàng thì nhất định sẽ hù chết, a, không, nhất định sẽ hận chết ta đấy." Đều do cái miệng rách này của nàng.

"Ca, huynh đã đến đây vậy dẫn ta đi gặp nương và Nhạc Nhi được không, ta nhớ bọn họ." Vẫn nên tranh thủ nói sang chuyện khác thì tốt hơn.

Úy Vân Kiệt đột nhiên ngừng lại, dưới bóng đêm, một đôi mắt sáng thật dọa người.

"Huynh làm gì thế?" Úy Tuệ nhìn thấy, nhịp tim hoảng hốt lỡ một nhịp, cứ ngây ngốc ngửa đầu chăm chú nhìn hắn như vậy.

Mà hắn, thân thể cao to khẽ cúi xuống, một nụ hôn nhạt cứ như vậy rơi xuống trên môi nàng.

Sau đó, hắn đứng lên, mặt không chút thay đổi liếc nàng một cái, xoay người đi tiếp, lờ đi nàng.

Nhưng Úy Tuệ bị hôn qua lại u mê, ngón tay phủ trên môi mình, có phần lạnh, nhưng vừa rồi là... hôn sao?

Quay đầu lại, nhìn bóng dáng đi xa của hắn, lạnh lùng ngang ngạnh như vậy, xem như vừa rồi chưa từng xảy ra chuyện gì.

Úy Tuệ phát điên, oa lên một tiếng sợ hãi, nhanh chân đuổi theo người nọ.

"Úy Vân Kiệt, huynh điên rồi, vừa rồi huynh lại hôn ta? Nam nữ bảy tuổi đã không thể cùng bàn, hai ta là huynh muội, coi như có thân thiết, mà ta lại lớn như vậy, huynh không thể nói hôn là hôn được, truyền ra ngoài thì sao ta còn có thể lập gia đình? Huynh nói đi, hôm nay huynh không giải thích rõ ràng với ta, ta sẽ nói với nương, người biến thái, a..."

Âm thanh lời nhải phát điên khiến cho Úy Vân Kiệt cực kỳ phiền não, dứt khoát không làm, mà đã làm thì làm đến cùng, nắm đôi vai nhỏ bé và yếu ớt của nàng đẩy dựa vào cây đại thụ.

"Oa, híc." Sau lưng bị cắn đau, Úy Tuệ nhăn mày, giơ tay đánh hăn: "Huynh làm gì thế? Muốn giết người diệt khẩu à?"

Giết người diệt khẩu? Khóe môi Úy Vân Kiệt giương lên, chột cúi đầu quyết đoán dùng môi của mình ngăn lại cái miệng nhỏ đang nói không ngừng của nàng.

Con người đen nhánh đột nhiên trừng to, máu trong người Úy Tuệ gần như ngừng chảy, hăn...

Nàng vừa muốn há mồm kêu, không ngờ, thẳng nhai này nhân cơ hội đưa chiếc lưỡi mềm vào trong miệng nàng, tham lam hấp thụ tất cả ngọt ngào của nàng, bá đạo quăn lấy cái lưỡi của nàng.

Hu hu, còn hôn lưỡi? Lần này thật sự xảy ra chuyện lớn rồi.

Đầu óc Úy Tuệ hôn mê, chỉ cảm thấy trước mắt càng thêm đen, dứt khoát nhắm mắt lại, giả bộ hôn mê ngã vào trong lòng hăn.

Chỉ là, chút đạo hạnh này của nàng sao có thể gạt được Úy Vân Kiệt chứ, dứt khoát đâm lao thì phải theo lao, càng thêm mặc sức hôn, một đường dọc theo môi của nàng, từ từ xuống cổ, xương quai xanh của nàng, thậm chí, một tay bắt đầu cởi vạt áo trước ngực nàng.

"Hừ, muốn chết." Úy Tuệ giả bộ không nổi nữa, mở to mắt, dấm đá hăn, nhưng rất nhanh tứ chi của nàng bị hăn chế ngự.

Đôi tay bị hăn nâng qua đỉnh đầu đặt trên thân cây, cả thân thể bị hăn đè lên, da thịt kề nhau chỉ cách một lớp y phục, không thiếu một chút mập mờ nào, hướng chi nàng vừa khẽ động thì có thể cảm thấy nơi nào đó trên thân thể của yêu nghiệt biến đổi.

Ầm, có gì đó nổ tung trong đầu Úy Tuệ, cả người nàng giống như bị sét đánh, sững sờ nhìn hăn.

Rất không thích loại ánh mắt nàng nhìn mình lúc này, Úy Vân Kiệt hung hăng nhìn chăm chăm vào nàng trong chốc lát, ngược lại cũng không có động tác ác liệt hơn, nhẹ nhàng buông lỏng nàng ra.

"Muội yên tâm, ta sẽ phụ trách."

"Phụ trách?" Nghe được lời này của hắn, Úy Tuệ cười lạnh: "Huynh phụ trách thế nào? Lấy ta?"

Cổ nhân rất bảo thủ, nghe nói nữ tử bị người nhìn thấy cánh tay cũng phải gả cho nam nhân đó.

Mà nàng bị tên khốn này hôn nhiều lần, có phải phải dựa vào hắn cả đời hay không?

Nhưng, điều này sao có thể? Quan hệ của bọn họ...

"Ta sẽ nói với nương, chờ muội cập kê sẽ cưới muội." Úy Vân Kiệt hít sâu một hơi, giống như là hạ quyết tâm thật lớn.

"Á." Vẻ mặt bị sét đánh của Úy Tuệ lại xuất hiện lần nữa: "Huynh còn dám nói chuyện này cho nương, huynh không sợ nàng tức giận sao?"

Úy Vân Kiệt cong môi, đột nhiên cảm thấy hiện tại nàng bùng nổ cảm xúc tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn, dường như, như vậy hắn cũng đã rất thỏa mãn rồi.

"Yên tâm, nếu nàng biết ta đồng ý cưới muội, tất nhiên sẽ yên tâm giao muội cho ta."

"Sặc." Một ngụm máu bị nghẹn trong cổ họng, Úy Tuệ hít thở sâu mấy hơi, cuối cùng mới ép xuống được ngọn lửa đang sôi trào trong lồng ngực.

"Được thôi, họ Úy kia, huynh có can đảm thì đi nói chuyện này cho nương biết đi, nếu nàng biết mà không lấy đao chém huynh, ta sẽ theo họ

huynh." (Sao lại tự bán mình rồi, hô hô)

Bị bộ dạng tức giận của nàng chọc cười, Úy Vân Kiệt dứt khoát cười nói: "Cũng không cần muội phải theo họ ta, đến lúc đó muội đừng chạy là được rồi."

"Hừ, ta thấy người nên chạy là huynh mới đúng." Úy Tuệ bĩu môi, nàng gần như đoán chắc nếu Tiêu Minh Ca biết được chuyện này, coi như không cầm đao chém hấn cũng khẳng định không thể thiếu tát tai, làm gì có người nào đối với muội muội như vậy chứ?

"Được, vậy hai ta quyết định." Úy Vân Kiệt đột nhiên bắt được tay của nàng, làm hại tim Úy Tuệ lại nhảy lên kịch liệt: "Huynh muốn làm gì?"

Ánh mắt Úy Vân Kiệt sáng quắc nhìn nàng chăm chăm, trong đôi mắt có một ngọn lửa đang thiêu đốt: "Nghe cho kỹ, nếu mẫu thân đồng ý chuyện chung thân này thì muội phải ngoan ngoãn làm nữ nhân của ta."

"Làm sao có thể?" Nhìn hấn điên đúng là không nhẹ.

"Không dám đồng ý?" Úy Vân Kiệt nhú mày.

Úy Tuệ cắn răng: "Được, nhưng nếu nương nói một chữ không thì huynh phải thề từ nay về sau không được đối xử với ta như vậy nữa."

"Như thế nào?" Úy Vân Kiệt giống như không hiểu.

Úy Tuệ tức đỏ mặt, dậm chân kêu lên: "Chính là như vừa rồi vậy. Ta cảnh cáo huynh, lần sau huynh còn dám hôn ta lung tung, có tin ta sẽ cầm đao cắt đầu lưỡi huynh hay không hả."

"Không tin." Úy Vân Kiệt nhún vai.

Úy Tuệ tức giận đến tím gan: "Ta cho huynh biết, không phải ta hù dọa huynh, ta thật sự..."

"Ta sẽ không cho muội cơ hội." Úy Vân Kiệt nheo mắt, đáy mắt lộ tình thế bắt buộc: "Bởi vì, nương nhất định sẽ đồng ý, muội chỉ cần an tâm chờ làm tân nương của ta là được rồi."

Ôi, nói chuyện với người này mệt quá à, lười cãi cọ, Úy Tuệ thở dài một hơi: "Thôi, lười dài dòng với huynh, hiện tại dẫn ta đi gặp nương, huynh có thể nói với nàng." Chỉ cần hẳn thật sự có can đảm này.

"Hiện tại đêm đã khuya, nương đã ngủ, sáng mai đi." Úy Vân Kiệt không chút để ý nói.

"Tạm được, nhiều nhất tám giờ." Úy Tuệ phồng chừng, trời vừa tối thì cổ nhân đã ăn cơm, nếu là ở hiện đại thì cuộc sống về đêm mới chỉ bắt đầu có được không?

Úy Vân Kiệt cười lên: "Muội vội vả muốn gả cho ta vậy sao?"

"Ta nhổ vào, ta chỉ là sốt ruột khó nén muốn xem nương thu thập huynh thế nào thôi." Yêu nghiệt.

Úy Vân Kiệt cũng không giận, đưa tay ôm lấy nàng.

Thân thể Úy Tuệ run lên, giãy giụa muốn lui về sau: "Huynh làm gì thế? Ta nói không được."

"Muội chắc chắn muội có thể đi ra khỏi viện này?" Úy Vân Kiệt khinh thường nhìn nàng, lúc này trên cây đã rụng về như vậy rồi, còn trông cậy vào nàng có thể làm gì khác sao?

Trong mắt Úy Tuệ phun lửa, một tay nắm tay hẳn đặt trên eo mình: "Có thể ôm ta nhưng không cho phép ăn đậu hũ."

"Đậu hũ? Chỗ nào?" Ánh mắt Úy Vân Kiệt lưu chuyển, lóe ra ánh sáng tà tặc.

Úy Tuệ tức giận ngửa răng: "Là ta, không cho phép nhân cơ hội chiếm tiện nghi của ta."

"A, nhưng muội không có tiện nghi." Úy Vân Kiệt buồn cười, nhưng thấy nàng nghiêng răng ken két, biết nàng tức giận không nhẹ, cũng không chọc nàng nữa, dẫn theo nàng bay vào Úy phủ.

Úy Tuệ cực kỳ nghi ngờ: "Không phải Úy gia bị niêm phong sao?"

"Hiện tại không phải Úy gia nữa mà là phủ Công chúa." Bởi vì Tiêu Minh Ca không muốn rời tòa viện của nàng nên Hoàng thượng hạ chỉ, trực tiếp phong nơi này thành phủ Công chúa, nơi này trở thành phủ đệ của Tiêu Minh Ca, trước mắt, trong phủ đang sửa chữa sắp xếp lại.

Hai người đi thẳng tới viện của Tiêu Minh Ca, may mắn nàng còn chưa ngủ, đang nói chuyện với Hạ ma ma trong phòng, nghe Úy Tuệ đến đây, vô cùng vui mừng, vội vàng ra ngoài đón.

Nhìn thấy mẫu thân, đáy lòng mềm mại của Úy Tuệ xúc động, cho dù người này không phải thật sự là nương của nàng, nhưng cũng cho nàng tình thương dịu dàng giống như của mẹ.

Nhào vào trong ngực Tiêu Minh Ca, mắt Úy Tuệ cay cay, rất muốn kể cho nàng nghe những uất ức mấy ngày nay của mình, nhưng sợ nàng lo lắng khổ sở, rốt cuộc nhịn xuống.

Nhưng đối với chuyện Úy Vân Kiệt khi dễ mình thì nàng vẫn canh cánh trong lòng, nghĩ lại, mặc dù nói không nói chuyện này cho nương biết nhưng nhất định phải nghĩ biện pháp, để cho nương trừng trị yêu nghiệt kia thật tốt.

Nhưng nào ngờ, Úy Vân Kiệt vừa ngồi xuống đã mở miệng nói với Tiêu Minh Ca chuyện muốn kết hôn với Úy Tuệ.

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Những Chuyện Đã Trải Qua

"Nương, ta muốn cưới Tuệ Nhi." Vừa mở miệng, Úy Vân Kiệt đã nói ngay với Tiêu Minh Ca rằng muốn kết hôn với Úy Tuệ, bộ dạng giống như thật năm chắc nhất định nhạc mẫu (mẹ vợ) sẽ vui vẻ đồng ý vậy.

Úy Tuệ kinh ngạc một chút, chỉ cảm thấy yêu nghiệt này thiếu tâm nhãn, lúc trước nàng nói như vậy cũng chỉ muốn chọc giận hãn thôi, sao có thể để cho hãn nói ra thật chứ, loại chuyện này đối với một người mẫu thân mà nói, thì khác gì lấy dao đâm vào trong lòng nàng chứ?

Vội vàng đưa tay bịt miệng Úy Vân Kiệt trước, Úy Tuệ xấu hổ giải thích với Tiêu Minh Ca: "Nương, mẹ đừng nghe hãn nói bậy."

"Đợi chút." Tiêu Minh Ca ngồi thẳng người, vẻ mặt căng thẳng, cũng không biết là kích động hay căng thẳng, giọng nói có chút thay đổi: "Tuệ Nhi, lấy tay của con ra để cho Đại ca của con nói lại lần nữa."

"Lặp lại lần nữa cái gì chứ? Vừa rồi hãn chỉ nói bậy thôi." Khuôn mặt Úy Tuệ đỏ bừng, xấu hổ không chịu nổi, loại chuyện này mà bị nương biết thì mặt mũi của nàng coi như vứt sạch.

Nhưng Tiêu Minh Ca không nghe nàng, hai mắt sáng rực nhìn chăm chăm Úy Vân Kiệt: "Kiệt Nhi, vừa rồi nương nghe không rõ, con nói là muốn kết hôn với Tuệ Nhi? Là thật lòng sao?"

"Ừ." Úy Vân Kiệt đẩy tay Úy Tuệ ra, khẽ gật đầu: "Nương yên tâm, ta sẽ đối tốt với nàng."

"Này, huynh câm miệng." Úy Tuệ vội rống hăn, tay nhỏ lại muốn bịt miệng hăn lại bị Tiêu Minh Ca nhỏ giọng quát: "Tuệ Nhi, không được quấy rối, ngồi xuống nghe Kiệt Nhi nói."

"Ách?" Không phải chứ? Đầu Úy Tuệ giống như bị người đánh mạnh một cái, trợn tròn mắt: "Nương, mẹ không phải nên mắng hăn sao?"

Sao nghe giọng điệu này thì người bị mắng lại là mình vậy?

"Kiệt Nhi rất tốt, ta mắng hăn làm gì?" Tiêu Minh Ca giận liếc nàng, ngược lại sốt ruột hỏi Úy Vân Kiệt: "Kiệt Nhi, con suy nghĩ kỹ chưa? Con phải biết rằng hài tử Tuệ Nhi này, trừ bộ dạng bên ngoài dễ nhìn ra thì cái khác đều không xuất chúng."

"Ta biết." Úy Vân Kiệt gật đầu.

"Này?" Trong khoảng thời gian ngắn Tiêu Minh Ca vẫn có chút không yên lòng: "Kiệt Nhi, con đừng thấy gần đây nha đầu này biểu hiện không tệ thì động lòng trắc ẩn. Lấy dáng vẻ trước kia của nàng thì nương cũng không biết nàng có thể trở lại thành bộ dạng trước kia hay không. Đến lúc đó con lại chán ghét nàng thì làm sao bây giờ?"

"Không biết, nếu nàng biến trở lại như trước kia thì ta cũng chắc chắn biến nàng trở lại." Úy Vân Kiệt mỉm cười nói.

Mắt Tiêu Minh Ca sáng rực lên: "Thật? Vậy con có thể đồng ý cả đời này sẽ đối tốt với nàng, chăm sóc nàng, không khi dễ nàng sao?"

Điều này hiển nhiên là một tiết tấu của một người mẹ vì nữ nhi của mình phó thác chung thân, ánh mắt Úy Tuệ nhìn nương, rồi nhìn ca ca, bỗng nhiên cảm thấy thế giới này quá huyền hoặc rồi có phải hay không?

Hay là đầu óc nàng rút gân, một màn trước mặt này hoàn toàn là cảnh trong mơ?

"Ừ, ta đồng ý với mẹ." Giọng nói Úy Vân Kiệt tuy nhẹ nhưng giọng điệu lại vô cùng kiên định.

Rốt cuộc vẻ mặt căng thẳng của Tiêu Minh Ca cũng hoàn toàn thả lỏng, vẻ mặt vui mừng nhìn Úy Tuệ: "Ta đã biết Tuệ Nhi là một hài tử có phúc mà."

"Có ý gì?" Úy Tuệ dùng sức nhéo đùi mình, cảm giác đau đớn khiến nàng ai da hét thảm, nước mắt sắp trào ra, ni mã, cho dù là mộng thì cảm giác đau đớn này cũng quá chân thật.

"Tuệ Nhi, con làm gì thế?" Tiêu Minh Ca vội vàng lôi kéo của nàng, không hiểu vì sao nàng nhéo mình?

"Nương, không phải con đang nằm mơ?" Nàng chớp mắt to ngáp nước, hoang mang nhìn mẫu thân.

"Hài tử ngốc." Tiêu Minh Ca cười liếc nàng: "Con nằm mơ cũng không nhất định gặp được chuyện tốt, con nên âm thầm vui vẻ đi, Kiệt Nhi chịu cưới con đó là tu luyện mấy đời của con đấy."

Nếu như đây không phải là mộng? Như vậy thì chứng minh nữ nhân trước mặt này hoàn toàn không phải mẹ ruột của mình, nào có mẹ ruột nói với khuê nữ của mình như thế chứ?

"Nương, các người đều điên rồi sao? Cái gì vậy? Mẹ có biết con là ai không? Con là khuê nữ ruột của mẹ mà." Úy Tuệ vội chỉ vào mặt mình, sợ mẫu thân của mình có phải trúng chướng nhãn pháp gì hay không, hồ đồ bán mình đi.

"Tuệ Nhi, đương nhiên nương biết con là khuê nữ ruột của nương." Tiêu Minh Ca kéo tay nàng, thấy vẻ mặt kích động của nàng, đột nhiên nghĩ tới cái gì, vội hỏi: "Chẳng lẽ con không muốn gả cho Kiệt Nhi? Không phải con nói không thích Thái tử sao? Cũng không muốn gả vào Hoàng tộc."

"Nhưng vậy cũng không có nghĩa là sẽ phải gả cho hắn chứ?" Úy Tuệ buồn bực liếc nhìn yêu nghiệt, buồn bực nói: "Coi như phù sa không chảy ruộng ngoài thì cũng không nên như vậy chứ. Nếu việc hôn sự này vừa ra thì sẽ bị người trong thiên hạ trách mắng."

"Làm sao có thể?" Tiêu Minh Ca hơi sửng sốt, nàng tuyệt đối không ngờ đến bây giờ nữ nhi vẫn còn phản đối như vậy, nhưng nàng thấy rõ ràng mấy ngày nay, quan hệ của huynh muội bọn họ thân thiết hơn rất nhiều, còn tưởng rằng tốt lắm chứ.

Úy Vân Kiệt nhìn Úy Tuệ chăm chú, lại nghĩ lại mấy lần khi hôn nàng, lời nói tức giận của nàng, trong đầu chợt nghĩ tới điều gì.

"Nha đầu, muội cũng biết ta là ai của muội chứ?" Hắn nghi ngờ hỏi.

Úy Tuệ hung hăng lườm hắn: "Đại ca."

Ông trời, sẽ không phải sau khi Úy gia gặp chuyện không may, nàng bị bắt đến trạch viện xa lạ, sau đó tác giả kia đã sửa lại toàn bộ kịch tình, sau đó quan hệ của bọn họ cũng thay đổi chứ?

Nhân vật không còn là những người này?

Úy Vân Kiệt nhíu mày, nhìn Tiêu Minh Ca: "Sợ là nàng hiểu lầm rồi."

"Hiểu lầm cái gì?" Tiêu Minh Ca vẫn có chút hồ đồ.

"Ta và nàng cũng không phải huynh muội ruột thịt." Úy Vân Kiệt nói.

"Hả?" Tiêu Minh Ca kinh ngạc.

Mà Úy Tuệ kinh ngạc đến cái miệng thành hình chữ ‘o’, không phải huynh muội ruột? Ôi, có cần cầu huyết như vậy hay không hả?

"Tuệ Nhi, con?" Thấy vẻ mặt giật mình của Úy Tuệ, Tiêu Minh Ca lại càng thêm ngạc nhiên: "Chẳng lẽ con đã quên con và Kiệt Nhi không phải huynh muội ruột?"

Nàng không phải quên, mà là nàng không biết chuyện này được không hả? Đang êm đẹp, tất cả mọi người đều họ Úy thì sao lại không phải huynh muội ruột?

Úy Vân Kiệt híp mắt, Tiêu Minh Ca thì là mở to hai mắt, ngạc nhiên nhìn nàng: "Vậy có phải con cũng quên con và Kiệt Nhi có hôn ước hay không hả?"

"Sặc?" Thiếu chút nữa Úy Tuệ phun ra một búng máu: "Con và hãn có hôn ước?"

"Nha đầu này, con thật đúng là đã quên?" Tiêu Minh Ca tức giận đưa tay vỗ một cái vào trán nàng: "Nói còn là một đứa không lương tâm thật quá đúng."

"Con?" Úy Tuệ che trán, toàn bộ đầu óc trở thành tương hồ, ai tới nói cho nàng biết toàn bộ mọi chuyện đang xảy ra với?

"Nương, mẹ nói với nàng những chuyện này đi, ta còn có việc nên đi trước." Lúc này, Úy Vân Kiệt đứng lên, hiển nhiên thật sự bị nha đầu này cái gì cũng không nhớ đã kích rồi.

Tiêu Minh Ca vội vàng đứng dậy, khuyên: "Kiệt Nhi, đầu óc Tuệ Nhi có chút hồ đồ, thích quên chuyện, đừng trách nàng."

"Ừ." Úy Vân Kiệt hừ một tiếng rồi đi.

Hắn vừa đi, Tiêu Minh Ca lập tức xoay người lại trách mắng Úy Tuệ: "Con đó, lẩn lộn mấy năm nay, mẹ đã sớm không còn mong đợi Kiệt Nhi còn có thể cưới con, nhưng hôm nay chính hắn đã mở miệng, mẹ còn đang sắp đặt mọi chuyện, nhưng con, sao con lại như vậy hả? Con cố tình có đúng không?"

"Nương." Úy Tuệ kéo ngón tay của mẫu thân chỉ vào mình xuống, buồn bực kêu lên: "Làm ơn, có thể nói trước với con một chút hay không, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Sao con và hắn lại không phải huynh muội ruột hả? Vậy tới cùng con và hắn, người nào mới đúng là con ruột của mẹ? Còn nữa, chuyện hôn ước là sao? Sao con chưa từng nghe mẹ nhắc tới?"

"Con thật sự không nhớ cái gì cả?" Tiêu Minh Ca nhìn khuôn mặt buồn rầu của nàng, hơi tin tưởng nàng không phải cố tình phá rối.

Úy Tuệ kêu rên: "Thật sự, nói cho con biết đi, nương." Để cho nàng có chết cũng chết rõ ràng một chút chứ.

Tiêu Minh Ca mấp máy môi, ngồi xuống bên cạnh nàng, từ từ kể lại nguyên nhân hậu quả đầu đuôi gốc ngọn cho nàng biết.

Thì ra, Úy Vân Kiệt là hài tử trước khi nàng xuất giá nhật được, về sau nàng dẫn hắn cùng gả vào Úy gia.

Ban đầu, yêu nghiệt này còn kêu Tiêu Minh Ca là tỷ tỷ, nhưng về sau, Tiêu Minh Ca sinh Úy Tuệ, là một khuê nữ xinh đẹp trắng nõn.

Cũng do cách nghĩ của nàng đơn thuần, bởi vì hôn nhân của mình bất hạnh nên muốn bồi dưỡng một vị hôn phu thật tốt ngay từ nhỏ cho khuê nữ, vừa lúc tướng mạo của yêu nghiệt này quá xuất chúng, lại thông minh lanh lợi, vì vậy Tiêu Minh Ca cảm thấy phù sa không chảy ruộng ngoài, một tiểu tử tốt như vậy phải giữ cho khuê nữ ruột của mình.

Cho nên, tự mình quyết định, cho hai hài tử định thân từ nhỏ.

Từ đó về sau, Úy Vân Kiệt đổi lại gọi nàng là nương, kỳ thật cũng có thể nói là nhạc mẫu.

Nàng xem hần như nhi tử cũng như nữ tể (con rể) mà nuôi dưỡng, mà ngay từ đầu yêu nghiệt này đối với Úy Tuệ cũng là xem như nàng dâu nhỏ mà chăm sóc.

Nhưng ai ngờ, Úy Tuệ ngày một lớn, bị Úy lão bà xúi giục, mỗi ngày mỗi cách xa Tiêu Minh Ca, cũng không lui tới với Úy Vân Kiệt, từ từ còn làm thành bộ dạng hoa si ở bên ngoài, hôm nay theo đuổi nam nhân này, ngày mai đuổi theo nam nhân khác, từ ngự y đến thị vệ rồi lại đến Thái tử, thậm chí gã sai vặt trong phủ, quản gia gì đó.

Dần dần tâm Úy Vân Kiệt cũng tàn, cũng trở nên xa lánh nàng.

Về sau Tiêu Minh Ca liên tục chịu đả kích, cũng không gượng dậy nổi, một mực mặc kệ chuyện nhi nữ (con trai gái).

Cho nên, về sau mới tạo thành danh tiếng hư hỏng của Úy Tuệ như vậy, cho đến lúc nàng xuyên qua.

Mà lúc này Úy Tuệ cảm thấy rất oan uổng, nàng chỉ kế thừa thân thể của nguyên chủ, nhưng lại không có một chút trí nhớ nào, cho nên đối với những chuyện năm xưa này tuyệt không biết được, mà bọn hạ nhân trong phủ, người nào không có việc mà đi nói những chuyện này cho nàng chứ? Huống chi mọi người đều biết những thứ này, nhưng không ai biết đương sự chân chính là một đứa ngốc hoàn toàn không biết chuyện này.

Nghe xong những thứ này, Úy Tuệ hoàn toàn phát điên.

Trên đời này không có cầu huyết nhất, chỉ có cầu huyết hơn thôi.

Cho nên, tối nay Úy Vân Kiệt nói ra như vậy, hoàn toàn là vì thực hiện hôn ước mà thôi?

Tiêu Minh Ca kích động như vậy, cũng bởi vì chuyện này được chắc chắn, để cho nàng sốt ruột khuê nữ cuối cùng cũng có kết quả rồi hả?

Nhưng ai tới nói cho nàng biết, nếu thật sự gả cho yêu nghiệt kia, sau này nàng phải sống thế nào hả?

Chỉ bằng hãnh ba phen mấy bận chèn ép nàng, thành thân, nàng còn không bị hãnh đè gắt gao, không còn thời gian xoay sở sao chứ.

"Nương, có thể hủy bỏ hôn ước hay không?"

"Con nói bậy gì vậy?" Nàng mới nói một câu, Tiêu Minh Ca lập tức nghiêm mặt, dạy bảo nói: "Tuệ Nhi, con không còn nhỏ, đôi mắt nhìn khắp kinh thành, không thiếu danh môn công tử, nhưng con gả cho người nào nương cũng không yên tâm, chỉ có Kiệt Nhi thôi, từ nhỏ hãnh do mẹ nhìn tới lớn, đối với con cũng không tệ."

"Nhưng."

"Không được nhưng, loại hôn nhân này chỉ có Kiệt Nhi mới có thể nói chuyện, hãnh nói hủy bỏ thì hủy bỏ, nếu hãnh muốn cưới con thì con phải ngoan ngoãn gả cho hãnh, mấy năm nay con làm bao nhiêu chuyện có lỗi với hãnh, sau khi thành thân con phải thành thật an phận chút, nếu không nương cũng không giúp con."

Nghe mẫu thân nói, Úy Tuệ kinh ngạc há to miệng, muốn phản bác nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nàng lại ngậm miệng, hoàn toàn im lặng.

Công chúa mẫu thân một lòng muốn làm nhạc mẫu của người ta, sớm dứt khuê nữ là nàng ra sau đầu rồi.

Thôi, hạnh phúc của nàng do nàng quyết định.

Cưới? Hừ, hã muốn cưới thì nàng nhất định phải gả sao?

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỪNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Trốn Đi

Ban đêm, Úy Tuệ sẽ nghỉ ngơi ở chỗ Tiêu Minh Ca, hai mẹ con trò chuyện không ít, chủ yếu đều là Tiêu Minh Ca nói, Úy Tuệ nghe.

Nội dung nói chuyện đều là đủ loại tha thiết hi vọng và dặn dò của mẫu thân với nữ nhi, khiến cho Úy Tuệ cho rằng, ngày mai nàng sẽ phải xuất giá vậy, ai.

Nhưng dường như việc hôn sự này đã được Tiêu Minh Ca và Úy Vân Kiệt quyết định, hoàn toàn không có chỗ cho nàng phản bác.

Vì vậy, dày vò cả đêm, rốt cuộc Úy Tuệ cũng làm một quyết định hết sức cổ xưa, đào hôn.

Giấu một ít ngân lượng và đồ trang sức từ chỗ của mẫu thân, đơn giản gói vào một túi nhỏ, Úy Tuệ chuồn êm ra khỏi Úy phủ, trước khi đi chỉ để lại một phong thư, nội dung trong thư rất đơn giản: Trước khi lập gia đình, muốn đi dạo khắp nơi, ngắm nhìn sự tươi đẹp của thế gian, đừng nhớ.

Trưa ngày hôm sau Tiêu Minh Ca mới phát hiện lá thư dưới gối, vừa nhìn nội dung thì tức gần chết, ngắm nhìn sự tươi đẹp của thế gian? Chẳng lẽ nàng không đẹp hả? Kiệt Nhi không đẹp hả? Nha đầu chết tiệt này còn dám quăng gánh rời đi rồi hả? Nàng giao phó thế nào với Kiệt Nhi đây? Khó khăn lắm người ta mới để xuống thành kiến mà cưới nàng, nha đầu không biết hưởng phúc.

Nhưng khiến cho Tiêu Minh Ca ngoài ý muốn là khi nàng hết sức áy náy nói cho Úy Vân Kiệt nghe tin tức Úy Tuệ rời nhà trốn đi thì biểu hiện của hắn hết sức bình tĩnh, ngược lại còn khuyên nàng bảo trọng thân thể, không cần lo lắng nữ nhi.

Sao Tiêu Minh Ca lại không lo lắng chứ? Tuy nữ nhi đã lớn như vậy nhưng từ nhỏ đã được người nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên, lúc này ra bên ngoài, lỡ như bị người khi dễ thì làm sao bây giờ? Tính tình của nàng lại chưa bao giờ biết chịu thiệt.

Nàng lo lắng muốn khóc.

Nhưng Úy Vân Kiệt đồng ý nàng, trong vòng ba tháng sẽ mang Úy Tuệ bình an trở về.

Nhìn hắn tràn đầy tự tin, ngược lại Tiêu Minh Ca cho rằng hắn nhất định có thể làm được, chỉ là sao không nhanh chóng mà phải đợi đến ba tháng?

Hỏi ra, Úy Vân Kiệt ở trước mặt nàng chỉ nói: "Nàng muốn đi dạo thì để cho nàng đi dạo, xoay tròn đủ rồi thì tự nhiên sẽ trở về, nếu không nàng cứ kiềm nén phần tâm này, sớm muộn gì cũng sẽ đi nữa."

Lời này ngược lại không sai, Tiêu Minh Ca gật đầu: "Nhưng Tuệ Nhi là một nữ hài tử mà ở bên ngoài, cuối cùng ta cũng không yên lòng."

"Cũng nên ăn một chút đau khổ." Úy Vân Kiệt nhượng mảy, nếu không nha đầu kia vĩnh viễn không biết tốt xấu, chỉ là hắn lại an ủi mẫu thân: "Ta sẽ không để cho nàng có chuyện."

Lời này vừa nói ra, Tiêu Minh Ca có chỗ hiểu rõ, được rồi, hắn có thể im lặng không một tiếng động mang nữ nhi xuất phủ nửa tháng, để cho nàng cách xa Úy phủ tám tối này một thời gian, có năng lực âm thầm ra tay,

bảo toàn tánh mạng vô tội của một đám người trên dưới Ủy gia, đột nhiên Tiêu Minh Ca rất có lòng tin với hắn.

Nàng nghĩ, đối với việc Tuệ Nhi trốn đi, hắn sẽ có tính toán.

Thôi, nữ tể đã nói như vậy rồi thì người làm mẹ như nàng nên buông tay thì buông tay thôi, trước mắt nàng vẫn còn một tiểu nhi tử càng cần sự che chở và quan tâm của nàng, nhớ đến mấy ngày liên tiếp Ủy Vân Nhạ thân cận với nàng, đáy mắt Tiêu Minh Ca lộ ra vẻ dịu dàng.

"Thôi, Kiệt Nhi, vì nương giao Tuệ Nhi cho con. Con nhất định phải đối xử tử tế với nàng."

"Ừ." Ủy Vân Kiệt gật đầu, nghĩ tới bộ dạng không tim không phổi khi rời nhà của nha đầu kia, trong đầu đã có chút tính toán.

Lại nói, sau khi Ủy Tuệ rời nhà, một mình đi trên phố xá náo nhiệt, trong đầu vừa căng thẳng vừa hưng phấn, được rồi, nhiều năm làm gái ngoan như vậy, đây là lần đầu tiên nàng làm ra loại chuyện này, không thể ngờ được cảm giác lại kích thích như vậy.

Hứng thú chạy vào trong hiệu may, thay đổi một thân nam trang, cũng mua thêm mấy bộ y phục, sau đó mua chút lương khô, lại mượn thêm chiếc xe ngựa, Ủy Tuệ tính toán trước khi thành hôn sẽ đi dạo khắp thế giới, cũng không định đi nơi nào, dù sao ra khỏi kinh thành, để cho xe ngựa tự chạy, vừa nhìn vừa dạo chơi, đi một chút ngừng một chút, đập vào mắt đều là phong cảnh.

Chỉ là, thời đại này không có Internet, không có điện thoại di động, càng không có Weibo, nàng vui vẻ cũng không thể chia sẻ với ai, đây cũng là rất đáng tiếc.

Nhưng suy nghĩ lại, nếu có những thứ đó thì sao nàng có thể trốn đi chứ? Sợ là chưa kịp ra cửa thành đã bị Ủy Vân Kiệt tóm lại rồi.

Nghĩ tới, nàng lại an tâm, trời đất bao la, cho dù yêu nghiệt kia có muốn bắt nàng cũng không dễ nha.

Nhưng hiện thực vĩnh viễn tàn khốc hơn so với lý tưởng.

Mới ra khỏi Kinh thành, lúc chạng vạng tối, Úy Tuệ dự định dừng chân tại một trấn nhỏ yên tĩnh, nàng tìm một khách điểm nhìn qua khá sạch sẽ an toàn ở trọ, nhưng vừa tỉnh ngủ đã phát hiện cái túi trong chăn không còn nữa, đó là toàn bộ gia sản của nàng, là tiền vốn để nàng tiêu dao sơn thủy đấy.

Nàng vội vàng lật tung khắp phòng, nhưng vẫn không có, cái gì cũng không có, huống chi nàng vốn sợ trộm, cho nên rất lưu ý, để cái túi vào trong chăn cùng ngủ với mình.

Cho nên, lại lật tung cái giường này từ trong ra ngoài, ngay cả đệm chăn gối đầu đều hủy đi, nhưng vẫn không có.

Nàng giật mình, bị thương phát hiện, nàng bị mất đồ rồi.

Nàng chạy đi tìm chương quỹ, nói trong phòng có trộm đến, toàn bộ gia sản của nàng đã mất.

Nhưng người chương quỹ chẳng những không tin, còn nghi ngờ nhìn nàng, chỉ coi nàng ăn không ngủ không chiếm tiện nghi của khách điểm.

Cuối cùng, chương quỹ trở về phòng với nàng, xem xét một phen, thấy phòng ngủ bị nàng làm thành một mảnh bừa bộn, lúc này tức giận dựng râu, nói muốn đưa nàng đi gặp quan.

Úy Tuệ bức muốn chết, rõ ràng nàng bị mất đồ trong khách điểm, hiện tại ngược lại là nàng sai, nàng còn phải bồi thường tổn thất trong phòng?

Được rồi, gặp quan.

Nhưng nào biết chường quĩ không đồng ý, càng muốn nàng ở trong khách điểm rửa chén lau nhà trừ nợ, nếu không không cho phép nàng rời đi.

Nhìn vẻ mặt gian trá của chường quĩ, cộng thêm nơi này lạ nước lạ cái, Úy Tuệ buồn bực, cuối cùng dưới sự khi dễ ép buộc của người ta, vẫn lau nhà cho người ta mười ngày, rửa chén mười ngày, sau đó nhận hai cái bánh bao rồi bị đuổi đi.

Cầm hai cái bánh bao, ở nơi thành trấn xa lạ này, Úy Tuệ khóc không ra nước mắt mà.

Quả nhiên, bỏ nhà ra đi cái gì đó đều sẽ không có kết quả tốt.

Ăn xong hai cái bánh bao, Úy Tuệ vẫn chưa nghĩ được biện pháp tốt.

Nếu cứ ỉu xiu như vậy trở về nhà, nhất định sẽ bị người cười chết, sau này cũng đừng nghĩ đến ra ngoài nữa, nàng thật không cam lòng.

Nhưng nếu không về nhà, đừng nói ăn cơm, ngay cả buổi tối ngủ ở chỗ nào cũng không biết nữa.

Không khỏi, nàng lại cảm thấy lão chường quĩ của khách điểm này có chút gian trá, nhưng ở khách điểm này thì ăn ở không còn là vấn đề.

Bất đắc dĩ, Úy Tuệ lại mặt dày mày dạn vào lại khách điểm, nói tới nói lui thuyết phục chường quĩ giữ nàng lại làm việc, bao ăn ở, mỗi tháng hai bạc.

Nghĩ tới tiền công đáng thương, đầu óc Úy Tuệ muốn rút gân, nhưng có còn hơn không.

Cứ như vậy, Úy Tuệ trăm phương ngàn kế rời khỏi nhà, mới chỉ trải qua được một ngày trong tưởng tượng đã phải bắt đầu công việc sinh nhai, mỗi ngày trời vừa sáng phải rời giường lau bàn quét nhà, ăn chút điểm tâm

rồi bắt đầu dọn dẹp phòng ngủ, có khi còn phải tới phòng bếp giúp đỡ nhặt rau, thỉnh thoảng khi đầu bếp ca ca bận tối mắt, nàng còn phải giúp việc.

Thấm thoát thời gian qua nhanh, Úy Tuệ cũng đã lẫn lộn được một thời gian, đương nhiên một người hầu bàn xinh đẹp như vậy thì đến chỗ nào cũng chọe người hiếm lạ.

Nhưng khiến cho Úy Tuệ ngạc nhiên là nàng đã sống ở khách điểm được một tháng, khi chương quỹ phát tiền công cho nàng, nàng cũng không dám tin vào hai mắt mình.

Chỉ là, hai bạc thì có thể làm được gì? Ừ, đủ để nàng thuê xe hồi kinh.

Đúng rồi, ra cửa một tháng, cũng nên về nhà rồi.

Vì vậy, mượn chiếc xe ngựa, Úy Tuệ lại bước chân trên con đường về nhà, nhưng vừa đi được một nửa, nàng lại đổi chủ ý.

Nàng có thể vừa đi du lịch vừa làm công không nhỉ?

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu thì nàng đã cảm thấy rất tuyệt vời.

Người trẻ tuổi nha, nên làm chút chuyện mà người trẻ tuổi nên làm, nàng gần như có thể tưởng tượng, nếu tương lai thật sự phải gả cho yêu nghiệt kia, đừng nói làm chút chuyện khác người, chỉ sợ ra cửa cũng phải bị hấn quản lý.

Không bằng, thừa dịp hiện tại phóng túng một chút.

Khi xe ngựa thay đổi phương hướng thì trước cửa của một quán trà giản dị, con người thâm sâu của Úy Vân Kiệt lại run sợ, không ngờ một tháng qua nàng trôi qua thật an nhàn, khi làm nha đầu chạy vặt cũng có thể vui vẻ như vậy, thật đúng là coi thường nàng.

Đưa tay gọi người hầu, ghé vào lỗ tai hăn phân phó vài câu, người hầu kia vội vàng đi làm.

Mà trên xe ngựa, lúc đang tự hỏi mục đích kế tiếp sẽ đi đâu thì đột nhiên xe ngựa bị đụng vào, không biết đụng phải cái gì mà lại ngừng lại.

Úy Tuệ hoảng hốt, nghe âm thanh nhộn nhịp bên ngoài, hình như xe ngựa đụng phải người.

Dựa vào?

Úy Tuệ vội vàng xuống xe, lại thấy trên đất có một lão nhân năm mươi tuổi, miệng không ngừng kêu đau, mà vừa lúc có một lão đại phu đang uống trà, vì thế đi qua giúp hăn xem, nói là gãy chân.

Lần này, đám người nổ tung.

Vẻ mặt phu xe càng thêm đau khổ nói mình đánh xe thật tốt, cũng không biết vì sao lão nhân này lại đột nhiên đụng vào.

Hăn vừa nói xong, lập tức dẫn tới sự căm giận của đám người, ồn ào chỉ trích hăn đụng người còn không muốn phụ trách, sau đó ngay cả Úy Tuệ cũng bị chỉ trích chung.

Úy Tuệ rất muốn nói nàg chỉ ngồi xe, nàg là vô tội.

Nhưng phu xe cũng là lão nhân lớn tuổi, khóc nói trong nhà trên có mẹ già tám mươi tuổi, dưới có tôn nhi ba tuổi, trong nhà chỉ có một mình hăn có thể làm việc, nhi tử nhi tức đã mất sớm, hăn cũng không có tiền, vốn trông cậy vào chuyến đi này của Úy Tuệ, kiếm chút bạc mua thuốc cho mẹ già, lần này chẳng những không có bạc mà lại còn gặp chuyện nữa.

Mọi người nghe xong, rồi rít cảm thán.

Cũng không ai nguyện ý chìa tay giúp đỡ, cũng có người nhìn về phía Úy Tuệ.

Úy Tuệ cũng rất thông cảm cho hai người này, vì thế đưa toàn bộ tiền trong túi mới lãnh cho lão nhân gầy chân: "Lão bá, ta chỉ có nhiều đây thôi."

Nàng đã tận lực, những thứ khác nàng cũng không giúp được.

Cũng may, có người ra mặt, ngược lại hai lão nhân giãn hòa với nhau.

Úy Tuệ thở phào nhẹ nhõm nhưng nàng lại buồn rầu vì chuyện mưu sinh rồi.

Cũng may, trời không tuyệt đường người, trước cửa quán trà có dán một tờ cáo thị, một gia đình giàu có nào đó tuyển đầu bếp, nghe nói là chuyên môn nấu cơm cho các tiểu thư trong phủ, tiền công tương đối phong phú, trừ bỏ ăn ở, may mắn ra thì mỗi tháng còn có thể nhận năm mươi lượng tiền công.

Năm mươi lượng đấy, theo đầu bếp ca ca nói, ở quê hân chỉ cần hai mươi lượng có thể mua một cô nương như hoa như ngọc về làm ấm chăn, một tháng tiền công của nàng cũng có thể mua được năm người nha.

Cô nương thì nàng không cần, nhưng nếu là mỹ nam thì, một tháng có thể mua năm người, cũng không tệ.

Nàng nghĩ tới, làm trên một hai tháng, góp đủ một trăm lượng bạc, ít nhất cũng có thể để nàng du ngoạn nửa năm rồi.

Lập tức xé cáo thị, đi theo người môi giới, nhưng ai biết đêm hôm đó đã xảy ra chuyện.

Úy Tuệ có đánh vỡ đầu cũng không ngờ, để cho nàng hầu hạ không phải là tiểu thư sao? Vì sao biến thành nam nhân? Mà còn lại là yêu nghiệt ca ca mà nàng muốn rời xa nhất?

ĐỆ NHẤT NỮ PHỤ, VƯƠNG GIA ĐỨNG SANG MỘT BÊN

Thất Trọng Sa Y
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Hạnh Phúc Vô Song (Hết)

Úy Tuệ có bị đánh vỡ đầu cũng không ngờ, để cho nàng hầu hạ không phải là tiểu thư sao? Vì sao lại biến thành nam nhân? Mà còn là yêu nghiệt ca ca mà nàng muốn rời xa nhất?

Chuyện xảy ra là như vậy, đến nhà cố chủ là đã tới giờ cơm tối, trong phòng bếp bận thành một đoàn, dường như bởi vì bữa cơm tối nay khiến cho chủ tử của bọn họ rất không hài lòng, bỏ toàn bộ bắt làm lại, để cho người trên dưới phòng bếp vô cùng lo lắng.

Không phải không biết nấu ăn, mà là thật sự không hiểu khẩu vị của vị chủ tử này nữa, cùng một món ăn, cùng một đầu bếp, cùng một vật liệu, cùng một cách làm, cùng một khẩu vị, nhưng hôm qua còn nói mùi vị rất tốt, còn thưởng bạc cho bọn họ, hôm nay lại nói khó ăn, dẹp hết làm lại không tính, nếu như làm lại không tốt thì sẽ phải trừ tiền tiêu vật hàng tháng của bọn họ, này cũng thôi đi, mấu chốt là những người này đều cảm thấy mặc dù vị chủ tử này hơi hà khắc nhưng lại rất hào phóng, tiền tiêu vật hàng tháng cộng thêm tiền thưởng, làm đủ một tháng bằng làm một năm ở chỗ khác, hơn nữa trạch viện của vị gia này không phải ở đây, số lần trở về cũng ít, vì thế lúc hăn không trở về, tương đương với việc bọn họ lấy không tiền công, chuyện tốt như vậy thì đi đâu mà tìm chứ?

Kết quả là, đêm nay chủ tử buồn bực, những người này từ trên xuống dưới đập vỡ đầu muốn nghĩ ra biện pháp làm ra thức ăn mỹ vị vừa miệng.

Nhưng không ai ngờ tới là, bọn họ bận rộn đến một nửa, đột nhiên quản sự dẫn theo một tiểu tử choai choai vào, lại để cho hắn tự mình nấu nướng.

Mọi người ồn ào tức giận, đều tránh sang một bên, mang theo vẻ mặt xem kịch vui và khinh thường nhìn chằm chằm Úy Tuệ.

Úy Tuệ cũng không sợ, đến đây chính là muốn nấu cơm cho người ta, hiện tại lộ bản lĩnh cũng không sai.

Kết quả là, vật liệu tiện lợi, nàng nấu hai món ăn gia đình nhanh nhất mà cũng hơi sở trường của nàng.

Một là đậu hũ Ma Bà*, một là thịt băm hương cá**.

*Đậu hũ Ma Bà là một trong những món ăn nổi tiếng của tỉnh Tứ Xuyên do một người phụ nữ tên Trần Ma Bà sáng tạo nên, từ đó lấy tên người phụ nữ đó đặt cho món ăn này.

**Thịt băm hương cá: một món ăn của Tứ Xuyên.

Tại sao lại xác định hai món này? Chủ yếu là nàng cho rằng những loại gia đình giàu có này tất nhiên coi trọng việc ăn uống, sợ là đã ăn chán mấy món sơn trân hải vị, nhìn một bàn dài mấy món ăn được dọn xuống thì biết.

Cho nên, món ăn gia đình bình dân càng hợp khẩu vị của bọn họ hơn, cũng như trong nhà mẫu thân, Nhạc Nhi, yêu nghiệt ca ca, sát thủ tỷ tỷ cũng thích mấy món ăn gia đình nàng nấu.

Còn một nguyên nhân khác chính là quản sự nói chủ tử thích ăn cay.

Nhắc tới cay, nàng nghĩ ngay đến yêu nghiệt ca ca của nàng, cũng là người không cay không vui, hơn nữa hắn còn thích nhất hai món này của

nàng, vì thế ma xui quỷ khiến lại đi làm.

Sau khi làm xong, để trong hộp đựng thức ăn, quản sự vội vã phân phó người mang đi.

Úy Tuệ biết thời gian khảo hạch của nàng đã tới, cũng không biết chủ tử ở chỗ này có phải giống như trong suy nghĩ của nàng hay không.

Khoảng một khắc đồng hồ, quản sự trở lại, vẻ mặt vui mừng: “Tiểu Úy tử, người may mắn, đối với hai món ăn người làm chủ tử khen không dứt miệng, muốn gặp người ngay lập tức, nhanh đi theo ta, hiện tại chủ tử vui vẻ, nói không chừng sẽ có trọng thưởng đấy.”

Hai từ trọng thưởng lập tức kích thích đám người trong phòng bếp đến đỏ mắt, khuôn mặt Úy Tuệ cũng vui vẻ giống như đóa hoa đi theo phía sau quản sự, trong lòng tính toán vị chủ tử ra tay hào phóng này sẽ thưởng cái gì? Vàng bạc hay châu báu? Hay là ngọc cổ, hắc hắc, bất kể cái gì, tóm lại cho không đều là tốt.

Một đường kích động, cũng không cố thưởng thức cảnh vật nơi này, mãi đến khi vào trong phòng vị chủ tử thần bí thì Úy Tuệ mới đánh giá bốn phía, một loại cảm giác quen thuộc tự nhiên sinh ra.

“Đừng nhìn lung tung.” Quản sự đột nhiên đựng nàng một cái, thấp giọng dặn dò.

“A.” Rút cổ lại, Úy Tuệ vội vàng cúi đầu xuống, từ trước đến giờ mấy gia đình giàu có đều có nhiều quy củ, nàng hiểu được.

Quản sự thấy nàng như thế, gật gật đầu, nhưng vẫn lo lắng nhắc nhở: “Nhớ, lát nữa thấy chủ tử, không cho phép ngẩng đầu nhìn lung tung. Chủ tử nói cái gì thì là cái đấy, người chỉ cần đồng ý cũng đừng nói lung tung, nghe rõ chưa?”

“Nghe rõ.” Úy Tuệ lẩm bẩm nói, nàng cũng không muốn nhìn cũng không muốn nói lung tung, dù sao lĩnh thưởng mới là chính đáng.

Nàng chờ trong tiền thính, quản sự vào hồi bẩm trước, cuối cùng đi ra gọi nàng đi vào.

Chỉ là, Úy Tuệ bước tới hai bước lại quay đầu nhìn quản sự sắp ra khỏi cửa: “Người không vào sao?”

“Chủ tử phân phó, để cho một mình người đi vào.” Quản sự đứng ở cửa, nhỏ giọng nói: “Đi đi, tâm tình của chủ tử không tệ, sẽ không làm khó người. Ta để cho Tiểu Tam Tử đợi bên ngoài, chút nữa người đi ra kêu hần giúp người sắp xếp.”

“A, được rồi.” Úy Tuệ cũng không nghi ngờ, nghĩ thầm lĩnh thưởng là có thể ra ngoài.

Nào biết sau khi đi vào, nàng nghe lời quản sự cúi đầu không chủ động nói chuyện.

Nhưng thật là kỳ quái, vị chủ tử này lại là một hũ nút, từ lúc nàng đi vào hần vẫn không mở miệng, Úy Tuệ chờ đến cổ cũng mỏi, lại cảm thấy có một ánh mắt vẫn dán chặt vào mình, lại ngàn chờ vạn đợi cũng không có ai nói chuyện, điều này khiến cho nàng cực kỳ không tự nhiên, như có gai sau lưng.

Cuối cùng thật sự chịu không nổi nữa, đành phải mở miệng trước: “Đại lão gia, thức ăn có hợp khẩu vị của người không?”

Đây cũng xem như biến tướng của nhắc nhở, hợp khẩu vị mà nói thì mau chóng ban thưởng, nàng nhận thưởng thì sau này sẽ càng thêm cố gắng làm việc.

Nhưng vừa nghe xưng hô ‘Đại lão gia’ này, dung nhan tuấn mỹ của Úy Vân Kiệt vắn vẹo, nhẹ nhàng thả ly rượu xuống, vẻ mặt miễn cưỡng nói: “Tạm được, chỉ là hương vị này, gia thật cảm thấy có vài phần quen thuộc. Giống như là đã ăn qua ở chỗ nào rồi.”

Cả người Úy Tuệ chột căng thẳng, khi hần vừa mở miệng nói từ đầu tiên thì nàng đã sợ ngây người rồi.

Được rồi, không phải là ảo giác, giọng nói này, dù có hóa thành tro nàng cũng sẽ nghe ra.

Yêu nghiệt ca ca .

Nhưng sao hần lại ở đây? Chẳng lẽ hần là Boss phía sau màn trong truyền thuyết?

Cái ót giống như xuất hiện mờ hôi, giờ phút này Úy Tuệ hồi hộp hận không thể hóa thành không khí, biến mất khỏi phòng này.

Nhưng lời kế tiếp của Úy Vân Kiệt lại để cho tất cả ảo tưởng của nàng biến thành hư ảo.

“Ngẩng đầu lên để cho gia nhìn một cái.” Úy Vân Kiệt chậm rãi nói, ánh mắt sâu xa nhìn chăm chăm cái đầu sắp cúi xuống đến ngang eo, khóe môi chậm rãi cong lên độ cong tà tử.

Biết sợ? Trễ rồi.

Úy Tuệ rất hối hận, không nên tham cái gì trọng thưởng này rồi lại gây ngốc đi theo .

Nhưng bây giờ hối hận cũng vô dụng, nàng... chột trong đầu nàng giật mình, đúng rồi, hiện tại nàng mặc nam trang? Là nam nhân...

Dem ngựa chết chữa thành ngựa sống, lỡ như hăn nhận không ra thì sao?

“Đại lão gia, tướng mạo của tiểu nhân xấu xí khó coi, sợ làm người sợ.” Đột nhiên, Úy Tuệ ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn bị nàng cố bóp méo, khiến cho Úy Vân Kiệt mới nhấp một hớp rượu đã phun ra toàn bộ.

Đôi mày nhíu lại một chỗ, đôi mắt đấu kê (là hai tròng mắt chụm vào nhau nhìn về chóp mũi), cái mũi nhăn lại...

Nàng đang làm mặt quỷ? Thật đúng là liều mạng rồi.

Úy Tuệ lật đật cúi đầu, lúng túng nói: “Xin lỗi, làm người sợ sao? Tiểu nhân đi ngay.”

“Đứng lại.” Úy Vân Kiệt chậm rãi gọi nàng lại, cười lạnh, muốn chạy khỏi hăn? Dễ dàng sao hả?

“Xấu xí một chút nhưng thức ăn quả thật không tệ. Gia sẽ thưởng cho người.”

Thưởng? Trong bụng Úy Tuệ cảm thấy phát run, hăn muốn thưởng nhưng lúc này nàng cũng không dám nhận, bước chân vẫn di chuyển ra bên ngoài, trong miệng không ngừng khách khí từ chối.

“Đại lão gia ngài quá khách khí, những thứ này đều là tiểu nhân phải làm, huống chi người cũng đã trả tiền công cho tiểu nhân rồi. Cái kia, tiểu nhân quá mót (đại tiểu tiện), không quấy rầy Đại lão gia dùng cơm.”

Một hơi nói xong, bước chân Úy Tuệ nhanh hơn, còn kém muốn chạy ra khỏi cửa nữa thôi.

Chỉ là, mắt thấy cách rèm cửa chỉ còn hơn một bước, nàng kích động đưa tay muốn xốc lên, không ngờ một cổ kinh phong đánh úp lại, trên lưng

căng thẳng, Úy Tuệ chỉ cảm thấy cả người giống như điều, bị người thu trở về, đặt mộng ngã ngồi vào trong lòng nam nhân, khí tức quen thuộc xông vào mũi, nàng vừa ngây người thế nhưng quên nguy trang, vì vậy một đôi mắt xinh đẹp mở to, cứ như vậy nhìn thẳng vào trong con người mê hoặc.

Thấy bộ dạng ngốc nghếch chưa tỉnh hồn lại của nàng, khoe môi Úy Vân Kiệt nâng lên, ý cười tà tứ lan tràn đến đáy mắt, như có một ngôi sao rơi vào trong đôi mắt đẹp.

“Thế nào? Không nhận ra?”

Giọng nói trầm thấp của hắn đột nhiên vang lên bên tai Úy Tuệ, Úy Tuệ lại cảm thấy bị sét đánh, a một tiếng, vội vàng lấy tay che mặt.

Yêu nghiệt, ánh mắt của hắn quá câu hồn, lại để cho nàng nhất thời quên phản ứng.

Nhưng phản ứng hậu tri hậu giác của nàng khiến cho Úy Vân Kiệt buồn cười.

Một tay hắn ôm ngang eo nàng, tay kia nhẹ nhàng ngăn tay che mặt của nàng, trầm thấp cười nói: “Lúc này che cũng đã muộn, cái gì ta cũng thấy rồi.”

Nhìn thấy thì thế nào? Hắn nhìn thấy nàng, nhưng nàng không muốn nhìn thấy hắn.

Vẫn nên che mặt lại giả bộ không thấy gì, nếu không sẽ bị hắn cười chết.

Dứt khoát chuồn êm ra ngoài, vọng tưởng du lịch vòng quanh thế giới, không ngờ ngày hôm sau ra khỏi nhà đã bị mất bạc, còn làm công một tháng trong khách điểm, cùng ngày vừa lãnh tiền lương lại đền bạc cho lão nhân người ta, trước mắt lại còn làm đầu bếp.

Đầu bếp cũng không có gì, nhưng vì sao lại làm đầu bếp cho hần chứ?

Lần này, hần sẽ thấy mình thế nào?

“A.” Nhìn nàng giống như đà điểu, Úy Vân Kiệt cười càng vui vẻ, cũng càng ác liệt: “Được, muội tiếp tục che đi, ta coi như không biết muội, thế nào?”

Úy Tuệ nghe nói, thả tay xuống, hai mắt u oán trừng hần: “Sao lại là huynh? Huynh thành thật khai báo, có phải huynh vẫn theo dõi ta không?”

Nàng tỉnh táo lại, cuối cùng cũng ý thức được có chỗ không thích hợp.

Úy Vân Kiệt buồn cười, hai ngón tay khéo đôi má chưa hết đỏ của nàng, vừa nhắc nhở: “Đừng quên, là muội chủ động tới, ta cũng không trói muội đến đây”

“Không phải trói sao?” Úy Tuệ cúi đầu, muốn nhìn xem rốt cuộc là thứ gì trói mình vào trong lòng hần, nhưng vừa nhìn mới ý thức được, lúc này tư thế của bọn họ có rất nhiều mập mờ.

Vội giầy giụa nhảy xuống khỏi chân hần, Úy Tuệ đứng cách hần một khoảng cách, trừng hần, nhưng chống lại cặp mắt hần, tự dừng khuôn mặt mình nóng hừng hực lên.

Cuối cùng, nàng chỉ phải không có tiền đồ chuyển mắt, lớn tiếng la lên: “Hừ, ta dám khẳng định, nhất định huynh đã sớm biết ta ở chỗ này rồi, sau đó cố ý nghĩ biện pháp gạt ta tới đây.”

Nàng lớn tiếng như vậy càng làm ra vẻ dũng cảm.

Úy Vân Kiệt không trả lời, cũng từ từ đứng dậy đi tới phía nàng.

Úy Tuệ lui về phía sau, cảnh giác nhìn hần: “Huynh muốn làm gì?”

Hắn khẽ cúi đầu, con người thâm thúy nhìn nàng chăm chú: “Nói cho ta biết, muội lén lút rời nhà là vì không muốn thành thân với ta, hay là đơn thuần muốn đi dạo?”

“Ta không muốn...” Úy Tuệ không hề nghĩ ngợi chọn cái đầu tiên, nhưng mấy chữ quan trọng lại không nói ra, đôi mắt Úy Vân Kiệt khẽ híp, cười lạnh nói: “Nghĩ rõ ràng rồi hẳn trả lời.”

Tim Úy Tuệ nhảy dựng, nghi ngờ nhìn hắn: “Nếu đáp án không hợp ý huynh thì huynh sẽ thế nào?”

Nhìn vẻ mặt tà nịnh của hắn, sợ là không để cho mình có quả ngon mà ăn rồi.

“Muội còn chưa nói đã biết không hợp ý ta? “ Úy Vân Kiệt nhú mày hỏi ngược lại.

“Ách?” Úy Tuệ lúng túng, có lẽ từ đầu người ta cũng không muốn cưới nàng.

“Cái kia.” Úy Tuệ hơi ảo não gãi đầu, đột nhiên chỉ cái ghế nói “Như vậy đi, nơi này cũng không còn người ngoài, hai ta nói rõ ràng một lần duy nhất đi, thế nào?”

Nói xong, nàng thở mạnh, tự mình chọn ghế ngồi xuống trước, chỉ là vừa ngồi xuống, trong bụng lại kêu lên ùng ục.

Nàng chột che bụng, giương mắt lén nhìn trộm Úy Vân Kiệt, không ngờ tầm mắt thâm thúy của hắn vẫn rơi vào trên người nàng, điều này khiến cho nàng hết sức ngượng ngùng.

“A, hôm nay là một ngày bận rộn cho nên quên ăn cơm.” Đối mặt với ánh mắt châm chọc của hắn, Úy Tuệ lúng túng giải thích.

Úy Vân Kiệt chậm rãi đi tới, ưu nhã ngồi xuống đối diện nàng, nhìn nàng chăm chăm: “Là quên ăn hay là không ăn.”

“Hả?” Úy Tuệ sững sốt: “Huynh có ý gì?”

Úy Vân Kiệt nhướng mi: “Cũng đã lưu lạc tới đây làm đầu bếp thì còn cái gì mà khó nói đây?”

“Khụ...” Úy Tuệ bị sặc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, nhưng mắt mặt chứ không vút mặt, mặc dù chân tướng quả thật như lời hăn nói, nhưng nàng cũng sẽ không thừa nhận.

“Cái gì gọi là lưu lạc chứ? Làm đầu bếp là ước mơ của ta có được không? Hơn nữa, huynh cũng thử qua tài nấu nướng của ta, không nói là cấp bậc thần trù, nhưng so với những người trong phủ của huynh cao siêu hơn nhiều. Ta có tài nấu nướng như vậy, nếu không có không gian để phát huy thì chẳng phải quá lãng phí sao? Cho nên không phải ta lưu lạc tới nơi này của huynh làm đầu bếp, mà là vận khí của huynh tốt, đụng phải đầu bếp có tài nấu nướng tinh xảo như ta.”

A, công phu miệng lưỡi vẫn trơn tru như thế, Úy Vân Kiệt buồn cười nhìn nàng: “Thì ra là vậy, ngược lại ta nhìn nhầm muội rồi.”

“Ừ.” Úy Tuệ gật đầu: “Vốn là vậy.”

Mặc dù sau khi xa nhà, một đường nhấp nhô, nhưng nàng không phải dựa vào bản lĩnh của mình sống rất tốt sao.

“Được rồi, hai món này do muội làm, ăn đi.” Nhìn đôi mắt thỉnh thoảng liếc nhìn thức ăn trên bàn của nàng, Úy Vân Kiệt tốt bụng nói.

Được lệnh, Úy Tuệ vội vàng đứng lên, cầm lấy đôi đũa hăn đã dùng qua rồi, không chút khách khí ăn.

Ban ngày còn chưa uống được giọt nước, nàng thật sự đói bụng lắm rồi, cho nên lúc này dùng ăn như hổ đói để hình dung nàng cũng tuyệt không quá đáng.

Cũng may, Úy Vân Kiệt có đầy đủ kiên nhẫn, đợi nàng ăn no rồi bàn tiếp.

Cũng may, Úy Tuệ ăn cũng mau, hai đĩa thức ăn trong chớp mắt đã bị nàng tiêu diệt sạch sẽ, cuối cùng còn cầm bầu rượu lên đổ thẳng vào miệng hai hóp rượu, lúc này mới sáng khoái ngửa ra ghế: “Ủm, ăn ngon.”

Thật lâu cũng chưa được ăn sáng khoái như vậy, điều này khiến cho nàng nghĩ tới Úy phủ.

Bây giờ nàng thật nhớ nhà.

“No chưa?” Nhìn hình tượng bất nhã của nàng, Úy Vân Kiệt thoáng cau mày lại.

Úy Tuệ vượt vượt bụng: “Tạm được.” Không quá no, nhưng cũng không đói.

“Muội nói chính sự đi.” Úy Vân Kiệt nhắc nhở.

“Chính sự gì?” Úy Tuệ có chút mơ hồ.

Úy Vân Kiệt híp mắt, lộ ra ánh sáng nguy hiểm, Úy Tuệ vội vàng hiểu rõ a một tiếng, lập tức nói: “Nói rõ ràng chuyện của hai ta chứ sao.”

“Muội nói thử một chút xem, thế nào mới là rõ ràng?” Úy Vân Kiệt hỏi, vẻ mặt có mấy phần nghiêm túc ngoài dự đoán của mọi người.

“Ừ.” Úy Tuệ mím cái miệng nhỏ nhắn, suy nghĩ một chút, lại giương mắt, ánh mắt sáng quắc nhìn hăn, cẩn thận hỏi: “Như vậy đi, huynh nói trước xem, huynh đối với ta cảm giác gì?”

“Muội?” Úy Vân Kiệt hơi sững sờ, dưới ánh sáng vàng óng, khuôn mặt tuần mỹ lạnh lẽo đỏ lên.

Nhưng, đối với đôi mắt to vụt sáng của Úy Tuệ, đột nhiên hẳn có chút ảo não, hình như không kiên nhẫn nói: “Có thể có cảm giác gì?”

“Là thế này.” Úy Tuệ hoàn toàn không phát hiện ra cảm xúc của hẳn, phối hợp hướng dẫn hẳn: “Đơn giản mà nói, lúc huynh nhìn thấy ta thì xem ta như muội muội hay là nữ nhân. Đặc biệt nói rõ một chút, nữ nhân này chỉ có thể để cho huynh động lòng, thân thể sẽ sinh ra phản ứng đặc thù nào đó, huynh hiểu không?”

“Muội cứ nói đi?” Còn hỏi hẳn hiểu không? Thì ra nha đầu này còn rất hiểu nam nhân? Úy Vân Kiệt trầm mặt, hỏi ngược lại nàng: “Còn muội xem ta là ca ca hay nam nhân?”

“Khụ?” Úy Tuệ lại bị sặc trở lại, có chút lúng túng: “Ta hỏi huynh trước, huynh phải trả lời trước, như vậy ta mới có thể căn cứ vào câu trả lời của huynh mà trả lời được chứ.”

“Nữ nhân.” Úy Vân Kiệt hừ một tiếng.

Úy Tuệ không có nghe rõ, hỏi lại: “Cái gì?”

“Nữ nhân, ta xem muội như nữ nhân.” Úy Vân Kiệt hung hăng trừng mắt nhìn nàng.

Tim Úy Tuệ co rụt lại, vội cúi đầu xuống, thầm mắng câu cầm thú, quả nhiên lại tồn tâm tư như vậy với nàng?

“Muội thì sao.” Úy Vân Kiệt cũng không có ý định bỏ qua cho nàng.

“Ta hả.” Úy Tuệ nói quanh co, có chút không biết trả lời.

Võn muốn hăn nói xem mình là muội muội, nàng sẽ trả lời hăn nói xem hăn là ca ca, hai người đều vui vẻ, thật tốt.

Nhưng hăn vừa nói như vậy, rõ ràng cho thấy có ý với nàng, điều này ngược lại làm cho nàng không tiện nói.

“Thế nào? Chẳng lẽ muội còn muốn nói xem ta như ca ca?” Úy Vân Kiệt mắt lạnh liếc nàng, những năm gần đây, có lẽ hăn không cảm thấy nàng xem mình như ca ca mà đối đãi.

Úy Tuệ khẽ thở ra một hơi, nói: “Ừ, cái này về sau rồi nói, trước tiên ta nói điều kiện chọn bạn trăm năm của ta.”

“Điều kiện gì?” Úy Vân Kiệt nghe không hiểu cái gì gọi là điều kiện chọn bạn trăm năm.

Nàng nhìn hăn, giải thích: “Thế này, nếu như huynh muốn thành thân với ta thì phải đồng ý điều kiện của ta.”

“Nói.” Úy Vân Kiệt sáng khoái cũng có chút ngoài dự liệu, cũng làm cho Úy Tuệ cảm thấy nặng nề.

“Thứ nhất, sau khi thành thân với ta, không cho phép có nữ nhân khác, nói cách khác, từ tinh thần cho tới thể xác của huynh đều phải trung thành với một mình ta, cái gì bình thê, thiệp, còn có tiểu tình nhân nuôi bên ngoài, tất cả đều dọn dẹp sạch sẽ cho lão tử. Nếu ta phát hiện huynh và một nữ nhân khác không sạch sẽ, ta sẽ ly hôn.”

“Ly hôn?” Úy Vân Kiệt nhíu chặt lông mày, nàng nói những thứ này nên là một nữ nhân nên tuân thủ mới đúng chứ? Sao lại sử dụng toàn bộ trên người hăn?

“Chính là hòa ly.” Úy Tuệ lưu loát giải thích, lại bổ sung: “Dĩ nhiên, sau khi hòa ly, ta muốn lấy một nửa tài sản của huynh, huynh không phản

đối chứ?”

“Không ngờ muội là một tên tham tiền?” Úy Vân Kiệt buồn cười: “Còn điều thứ hai?”

“Thứ hai.” Thật ra thì đối với kết hôn, Úy Tuệ chỉ muốn tìm một lão nam nhân đang hoàng chung thủy có thể tin tưởng là được rồi.

“Hai.” Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Úy Tuệ lập tức lớn tiếng nói: “Sau khi thành thân, huynh không thể hạn chế tự do của ta, càng không thể lấy cái gì tam tòng tứ đức của nữ tử ra yêu cầu ta.”

“Vậy muội làm hiền thê thế nào?” Úy Vân Kiệt thật tò mò, đến tột cùng vật nhỏ này muốn lật trời tạo phản sao?

“Huynh không cần lo lắng.” Úy Tuệ rất tự tin nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nói: “Ta sẽ làm tròn bốn phận của thê tử.”

“Như thế nào là làm tròn bốn phận?” Úy Vân Kiệt hỏi.

Úy Tuệ sững sờ, cái này sao? “Huynh muốn ta làm tròn bốn phận như thế nào?”

Úy Vân Kiệt khẽ cười một tiếng: “Muội nói nhiều như vậy, như vậy không bằng hiện tại tới lượt ta hỏi muội, sau khi thành thân với ta, muội có thể từ tinh thần đến thể xác đều chỉ trung thành với một mình ta không?”

“Đó là dĩ nhiên.” Hôn nhân nha, nhất định phải chung thủy.

Đôi mắt Úy Vân Kiệt mắt sáng rực: “Được.”

“Được?” Có ý gì?

“Có thể thành thân.” Úy Vân Kiệt nói.

Úy Tuệ ngạc nhiên không thôi: “Nói như vậy, những điều kiện ta đưa ra huynh đều làm được hết sao?”

“Dĩ nhiên. Chỉ là, muội cũng đừng quên đã đồng ý với ta, chỉ chung thủy với một mình ta đấy.” Úy Vân Kiệt cũng ngừng mắt nhìn nàng thật sâu, khóe môi nhếch lên, vẫn không quên uy hiếp một câu: “Nhưng nếu có một ngày, ta phát hiện muội mập mờ với một nam nhân khác, không phải là cùng cách mà ta sẽ cho muội một phong hưu thư, trực tiếp ném muội ra cửa, nửa đồng muội cũng đừng hòng.”

Mồ hôi rơi lộp bộp, có cần ác như vậy không hả?

Úy Tuệ buồn bực nhìn hắn chăm chăm: “Huynh không yêu ta đúng không?”

“Vì sao nói như vậy?” Úy Vân Kiệt buồn cười nhìn nàng dần dần cúi khuôn mặt nhỏ nhắn xuống.

Úy Tuệ cắn môi: “Nói ác như vậy, vừa hưu thư, vừa ném ra cửa, còn nửa đồng cũng không cho?”

“A.” Úy Vân Kiệt cười khẽ, ánh mắt dịu dàng rất nhiều: “Cho nên, bắt đầu từ bây giờ, trong mắt trong lòng của muội đều chỉ có thể có một mình ta. Như thế, cả gia tài của ta đều là của muội.”

“Thật?” Úy Tuệ vui vẻ: “Trước tiên nói một chút huynh có bao nhiêu gia tài?” Nàng chỉ biết có hai tòa trạch viện xa hoa này thôi.

Cái khác thì không biết.

Tiền bạc gì gì đó vẫn là thứ yếu, với trạch viện mà nói thì quá nhiều sẽ rất phiền phức.

Ai biết ngày nào đó hắn có thể kim ốc tàng kiều hay không chứ?

Úy Vân Kiệt cong môi cười một tiếng: “Nhanh như vậy đã muốn vào nhà của ta?”

Khuôn mặt nhỏ của Úy Tuệ đỏ lên: “Ta mới không muốn đấy.”

Chỉ là, không phải nói điều kiện sao? Sao lại nói đến vấn đề gia tài rồi? Đây hình như là chờ sau khi thành thân mới nên thảo luận chứ?

Úy Vân Kiệt cười trầm thấp: “Mùng hai tháng sau là ngày tốt, nên cưới gả. Ta đã thương lượng với nương xong, quyết định ngày đó cho muội xuất giá.”

“Mùng hai tháng sau?” Úy Tuệ ngạc nhiên, sau đó, tính toán trên đầu ngón tay, đầu đầy hắc tuyến: “Đó không phải là ngày kia sao?”

Úy Vân Kiệt gật đầu, sau đó hỏi: “Thế nào? Chờ không kịp?”

“Ta nhổ vào.” Làm sao sẽ chờ không kịp, là quá gấp gáp biết không? Mới vừa rồi hai người vẫn còn thảo luận có muốn thành thân hay không, lúc này đã định ngày rồi? Hơn nữa, chỉ là thông báo với nàng?

Úy Vân Kiệt cũng không để ý nàng, lập tức cười nói: “Nếu chờ không kịp, tối nay, chúng ta có thể động phòng trước, nghi thức sẽ bổ sung vào ngày khác?”

“Lưu manh.” Úy Tuệ buồn bực mắng hăn một tiếng.

Nhưng Úy Vân Kiệt lại cười vui vẻ hơn.

Úy Tuệ cắn môi, trái tim thỉnh thoảng đập loạn, nhìn lên nam nhân đầy ý cười trên mặt trước mắt, tâm tình cực kỳ phức tạp.

Hình như không cam lòng, nhưng vì sao lại cảm thấy ngọt ngào vậy?

Chỉ là, mặc kệ nàng cam lòng hay không, đều đã nói đến mức này, nếu như nàng còn dám nói một chữ “Không”, tất nhiên sẽ khiến nam nhân này phát bực.

Mà Úy Tuệ bị thương phát hiện, dù rằng nàng cực kỳ xem thường nam nhân này, nhưng cũng sợ nam nhân này.

Ai.

Xem đi, còn chưa thành thân, nàng đã ‘sợ vợ’ rồi.

“Đi thôi.” Úy Vân Kiệt đột nhiên đứng dậy, kéo nàng.

Úy Tuệ ngạc nhiên: “Đi đâu?”

Úy Vân Kiệt liếc nàng: “Vật nhỏ không có lương tâm, muội ra ngoài mấy ngày nay không sợ nường lo lắng à?”

“A.” Úy Tuệ tự biết đuối lý, vội vàng cúi đầu xuống, bộ dạng làm sai chuyện.

Úy Vân Kiệt hài lòng hừ nhẹ một tiếng, nắm tay nhỏ bé của nàng cùng đi ra cửa.

Hai người ngồi xe ngựa, ước chừng một canh giờ mới đến Úy phủ.

Lúc về đến, Tiêu Minh Ca đã đi ngủ, nhưng biết được nữ nhi trở về, vội vàng mặc lại y phục, đứng lên đón nàng.

Mặc dù mấy ngày nay lo lắng không yên, nhưng vừa thấy mặt, thấy nữ nhi bình yên vô sự, lửa giận của Tiêu Minh Ca lại tới, ngay trước mặt nữ tử hung hăng trách mắng Úy Tuệ, cho tới khi lỗ tai tiểu nha đầu muốn mọc vết chai, thề thốt nói từ nay về sau không bao giờ rời nhà một mình nữa, lúc này nàng mới thôi.

Từ đầu tới đuôi, Úy Vân Kiệt cũng không có một câu che chở cho nàng dâu tương lai, hẳn cũng cho rằng, nên dạy dỗ nàng một chút, nếu không, về sau nếu có chuyện gì ầm ĩ lại bỏ nhà đi thì thế nào? Lúc này bị hắn bắt gặp, lần sau nếu hắn không thấy thì sao?

Trời đất bao la, nếu muốn tìm người, thật không dễ dàng.

Huống chi, bên ngoài nhiều người xấu như vậy, chỉ chút thông minh này của nàng? Thật không đủ bị người khi dễ.

Úy Vân Kiệt nghĩ tới, vẫn nên tranh thủ thời gian cưới nàng về, đặt ở trong nhà nuôi quân chăm sóc thật tốt, như vậy mới an tâm.

Cuối cùng, thấy Úy Tuệ biết được sai lầm, lửa giận của Tiêu Minh Ca biến mất, ngược lại đau lòng nữ nhi gầy, lại sai người làm thức ăn, sau đó, mềm giọng dụ dỗ Úy Vân Kiệt.

Nữ nhi trốn đi, tức giận nhất chính là nữ tể tương lai, nếu hắn thật so đo cái này, tương lai nữ nhi sợ là sống không dễ chịu.

Cũng may, Úy Vân Kiệt là hài tử nàng nhìn đến lớn, nên yên tâm.

Úy Vân Kiệt cười khuyên Tiêu Minh Ca, chỉ nói hôn kỳ không thay đổi, đã sớm chuẩn bị xong giá y (áo cưới), còn có mấy chuyện thành thân đều đã sớm ổn thỏa.

Chỉ là, chuyện tiểu nha đầu rời nhà đi, mặc dù nàng ý thức được sai lầm, nhưng không thể cho qua như vậy, trừng phạt nhỏ là bắt buộc.

Kết quả là, cách thành thân mấy ngày, Úy Tuệ bị thương bị cấm túc.

Tiêu Minh Ca cũng rất vui lòng như thế, trong mấy ngày này, nàng là một người mẫu thân, hận không thể truyền thụ toàn bộ kinh nghiệm một

đời và dạy dỗ nhét vào trong đầu nữ nhi, thậm chí ngay cả chuyện trên giường cũng dạy nàng phải dụ dỗ phu quân vui vẻ gì đó.

Nói đến đây, ngược lại Úy Tuệ rất kỳ quái, mẫu thân dường như cái gì cũng biết nhưng tự mình có thể làm được sao? Nếu không, quan hệ của nàng và úy Thiên Phong sao lại kém như vậy?

Lần này, Tiêu Minh Ca dùng một câu nói đánh ngã nàng: “Mẹ và con không giống nhau.”

Cái gì không giống nhau? Úy Tuệ không hiểu.

Sau mấy ngày dưới sự dạy dỗ nhồi cho vẹt ăn, Úy Tuệ ngây ngô, vào một buổi sáng sớm rục rờ như nước, được đám người Hạ ma ma kéo ra khỏi chăn, sau đó tắm rửa thay y phục trang điểm cho nàng.

Nàng cảm giác mình giống như con rối, bị dầy vò tới giày vò lui.

Còn có một mẫu thân ăn mặc xinh đẹp chỉ huy ở bên cạnh.

Nàng nhìn thật có chút tức cười, muốn cắn trái táo, vậy mà mới cắn một cái đã bị mẫu thân nhanh tay lẹ mắt vỗ một cái vào tay: “Cái này là để cho con cầm trên tay chứ không phải cho con ăn.”

Xong rồi, vội vàng lệnh cho nha hoàn lại mang đến một quả táo đỏ tươi giống như vậy.

Úy Tuệ chỉ cảm thấy rất đói, nơi nào trông nom nhiều như vậy, dứt khoát tay trái một quả tay phải một quả, bên này cắn một cái, bên kia cũng cắn một cái, ăn no rồi nói.

Tiêu Minh Ca và những người phục vụ bên trong, mọi người trợn mắt há mồm.

“Còn táo nữa không?” Tiêu Minh Ca hít sâu một hơi, ép ngọn lửa trong lồng ngực xuống, không phải hai quả táo sao? Ăn thì ăn, cũng may, nha đầu này không có gây ra những thứ kỳ cục khác, thành thật chờ xuất giá, nàng cũng đã cảm ơn trời đất rồi.

Nhưng, nàng sai nha hoàn mang tới quả táo, cũng không dám đưa cho Úy Tuệ nữa, mà tính đợi nàng lên kiệu rồi đưa, nếu không, lại bị nàng ăn mất.

Hai quả táo xuống bụng, dạ dày Úy Tuệ thoải mái hơn, nhưng dấu vết bên miệng vẫn còn chưa được lau sạch sẽ thì bên ngoài truyền đến, người đón dâu đã tới, bảo nhanh chút.

lại một trận luống cuống tay chân, đầu Úy Tuệ đội khăn voan, được người vây quanh đưa vào kiệu hoa.

Nhìn nàng ngồi vững vàng trên kiệu hoa, cuối cùng Tiêu Minh Ca cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng đột nhiên nghĩ đến cái gì, bối rối, quên đưa quả táo rồi.

Kiệu hoa này xóc nảy vô cùng, hoàn toàn không có thoải mái như trong tưởng tượng của Úy Tuệ, nhưng đây là muốn đưa nàng đi đâu?

Cho đến khi Úy Tuệ ngồi trên kiệu hoa rồi mới nghĩ đến, tới bây giờ nàng vẫn còn chưa biết tân phòng nằm ở đâu? Hay là ở một trong những trạch viện của Úy Vân Kiệt?

Nghĩ tới Úy Vân Kiệt, nàng không khỏi tò mò, lặng lẽ kéo khăn voan lên, kéo màn kiệu, muốn liếc nhìn ra bên ngoài, nào biết Thọ Nhi đã ở bên cạnh kiệu của nàng, thấy cái nàng đưa đầu ra, vội vàng đưa tay ấn trở vào, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, khăn voan phải để cô gia vén lên, nếu không sẽ là điềm xấu, mau phủ lên.”

“Ta chỉ muốn nhìn một chút, người khác đang ở đâu?” Úy Tuệ tò mò hỏi.

Thọ Nhi cười hì hì: “Tiểu thư gấp cái gì, buổi tối không phải được gặp rồi sao.”

Sặc: “Người nào gấp hả? Ta chỉ là...” Úy Tuệ phát hiện hoàn toàn không thể giải thích được rõ ràng, thật sự nàng chỉ muốn thấy hân, cũng không phải cái loại muốn gặp như Thọ Nhi nghĩ, thôi, nhìn ánh mắt tinh quái của Thọ Nhi, nàng nghĩ thầm cô gái nhỏ này cũng học xấu, è hèm một tiếng, đội khăn voan, buồn bực ngồi im.

Lúc này Thọ Nhi mới hài lòng nở nụ cười, kéo màn kiệu lại lần nữa.

Ngồi ở bên trong kiệu, nhàn rồi vô sự, lắc lư cũng có chút buồn ngủ, cho nên, chờ cỗ kiệu hạ xuống, Úy Tuệ vẫn còn ngáp mấy cái, cuối cùng làm sao được hỉ bà diu vào hỉ đường, làm sao bá đường, nàng cũng không nhớ rõ.

Lúc có thể nhớ rõ thì người đã được sắp xếp vào bên trong phòng tân hôn được đổi mới hoàn toàn rồi.

Có nha hoàn đặc biệt tuân thủ lễ nghi Thọ Nhi này ở đây, Úy Tuệ cũng đừng hòng làm ra chuyện khác người, cho nên, đói bụng cũng chỉ có thể ăn ít điểm tâm, để cho nàng đi lấy món ăn ngon tối cũng không thể được, không cho phép tháo khăn voan, vì vậy tân phòng này có cái dạng gì, nàng cũng không rõ ràng lắm, chỉ lộ ra khăn voan đỏ rực, có thể lờ mờ nhìn tới trên bàn, hai cây nến đỏ to đang cháy nhiệt tình, để cho nàng thật giống như đưa thân vào trong mộng lửa đỏ.

Cho đến khi nam nhân yêu nghiệt, toàn thân đỏ tươi xuất hiện trong phòng, tay cầm đèn cân nâng khăn voan lên, chạm vào đôi mắt thâm thúy như đêm kia, cả người nàng cũng say.

Say.

Đào Nhi Thọ Nhi và nha hoàn chẳng biết rời phòng lúc nào, trong tân phòng chỉ còn lại nàng và hấn.

Không dám nhìn ánh mắt của hấn, nàng cúi đầu, căng thẳng đến tim cũng muốn nhảy ra ngoài.

Thành thân? Nàng thật sự thành thân rồi.

“Nha đầu.” Đột nhiên nam nhân ngồi ở bên cạnh nàng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng nâng cằm của nàng lên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp động lòng người của nàng, trong mắt hiện lên ánh sáng nóng bỏng.

Nhìn đôi mắt sáng kinh người kia, trái tim Úy Tuệ thành thịch nhảy loạn, căng thẳng đến hô hấp cũng không ổn định, nhưng nàng có một tật xấu, bình thường thích nói chuyện, khi căng thẳng cũng thích nói chuyện.

Cho nên, hai mắt nhìn về phía đôi mắt thâm tình của nam nhân, nàng mở miệng nói: “Cái kia, hai ta thành thân rồi.”

“Ừ.” Úy Vân Kiệt hừ nhẹ, khóe môi nhếch lên.

Úy Tuệ nhìn có chút hoa si: “Thật ra thì, huynh rất đẹp mắt.”

“Ha.” Úy Vân Kiệt cười khẽ, đôi mắt dần dần chìm xuống.

“Ừm, hơi nóng, huynh thì sao?” Ánh mắt của hấn quá nhiệt tình, nhìn đến trên người nàng toát mồ hôi, nàng khó chịu lấy tay quạt trên mặt.

Nào biết Úy Vân Kiệt nhìn khuôn mặt nóng đỏ bừng của nàng, chủ động quan tâm giúp nàng cởi y phục, dọa Úy Tuệ vội vàng níu lấy vạt áo, cảnh giác nhìn hấn: “Huynh muốn làm gì?”

“Không phải nóng sao?” Bộ dạng Úy Vân Kiệt dịu dàng vô hại: “Y phục của muội quá dày, cởi ra sẽ thoải mái hơn.”

“A, đúng vậy.” Úy Tuệ cũng cảm thấy như vậy, vừa muốn đứng dậy, Úy Vân Kiệt đè nàng lại, sau đó, đứng dậy, tháo mấy trang sức trên đầu nàng xuống, để cho suối tóc đen mượt của nàng trút xuống, một khắc kia, nàng tốt đẹp để cho hắc động tâm tư, hô hấp bỗng nhiên trở nên gấp gáp.

Thì ra, tiểu nha đầu của hắc đã trưởng thành rồi.

“Huynh?” Úy Tuệ bị hắc nhìn chăm chăm lại bối rồi, đưa tay che mặt, kêu lên: “Đừng nhìn, không cho huynh nhìn ta như vậy.”

Ánh mắt kia quá dọa người, giống như muốn nuốt nàng vào bụng, nàng phải làm sao đây? Ừm ừm, sao lại lập gia đình rồi?

“Nha đầu, đừng sợ.” Hắc ngồi xuống bên cạnh nàng lần nữa, nâng gương mặt xinh đẹp của nàng lên, nhẹ nhàng hôn lên, dịu dàng dụ dỗ nàng, an ủi lấy nàng, khiến Úy Tuệ đột nhiên cảm thấy, cùng nàng thành thân, là một người nam nhân khác có dáng dấp yêu nghiệt, nam nhân này dịu dàng giống như nước, nghe lời nói dịu dàng cưng chiều của hắc, lòng của nàng dần dần bình tĩnh lại.

Nhưng sau khi bình tĩnh, mới phát hiện, chính mình không có ý thức đã bị hắc đè phía dưới, y phục trên người cũng không biết bị hắc cởi lúc nào.

Để cho nàng hậu tri hậu giác phát hiện, nam nhân này hoàn toàn vẫn là tên yêu nghiệt mà nàng biết kia, một con yêu nghiệt mê hoặc lòng người thậm chí càng thú tính hơn.

Rõ ràng dụ dỗ nàng đừng sợ, trong lúc nàng mơ hồ lại ăn nàng đến không còn cặn bã.

Một đêm kiều diễm, Úy Tuệ cũng không nhớ rõ đã ngủ lúc nào, chỉ biết là mệt mỏi, mệt đến hơi sức chẳng người cũng không còn.

Nhưng nam nhân kia lại ăn tùy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon, càng đánh càng hăng, để cho nàng không biết nói gì.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Úy Tuệ giống như đặt mình trong một mộng cảnh kiều diễm, lúc mở mắt ra lần nữa thì đập vào mắt là nụ cười tuyệt mỹ của nam nhân yêu mị, trong đôi mắt lóe sáng mang theo nụ cười thỏa mãn.

“Đã tỉnh?” Hắc đưa tay vuốt sợi tóc rơi trên gối của nàng, giọng nói mang theo khàn khàn khêu gợi.

Úy Tuệ chớp mắt, trong đầu trống rỗng, nàng cứ mờ mịt nhìn hắc như vậy, giống như không quá nhận biết.

“Đứa ngốc.” Úy Vân Kiệt cười nhẹ, cúi đầu hôn nhẹ vào cái trán của nàng.

Úy Tuệ không quá dễ chịu thoáng cử động, lại giật mình toàn thân đau nhứt, giống như một rã rời, một hình ảnh làm cho người ta đỏ mặt tím đập tiến vào trong đầu nàng như tia chớp, trong lúc này không biết nên xấu hổ hay là buồn bực, phản ứng đầu tiên của nàng là đẩy hắc ra, kéo chân trùm kín người mình lại.

Lừa mình dối người quẩn cả người vào trong chăn, lúc này hô hấp của nàng mới bình tĩnh lại chút, chỉ cảm thấy thế giới này quá huyền hoặc, thế mà nàng lại thật sự gả cho yêu nghiệt này? Lại còn động phòng với hắc?

Úy Vân Kiệt nhìn một cục nho nhỏ trong chăn, mi tâm giật giật.

Chỉ là, còn chưa lên tiếng, đột nhiên chăn bị xốc lên, Úy Tuệ trừng mắt to nhìn hắc: “Cái kia, không phải ta sợ huynh.”

“Ha.” Rốt cuộc Úy Vân Kiệt không nhìn được nữa, xì cười ra tiếng.

Khuôn mặt Úy Tuệ lúng túng: “Có gì đáng cười chứ.”

“Ha.” Nhìn dáng vẻ lúng túng của nàng, Úy Vân Kiệt cười càng lớn hơn, một tay ôm nàng vào ngực, dán vào lỗ tai của nàng nói: “Được, không phải muội sợ ta, ta sợ muội được chưa?”

“Ta mới không tin.” Hẳn sợ nàng? Gặp quỷ không sai biệt lắm, Úy Tuệ nghĩ đến tối hôm qua hẳn bá đạo nhiệt tình, tức thì uất ức, ngón tay đâm đâm vào ngực hắn: “Ta không muốn huynh sợ ta, về sau đừng khi dễ ta là được.”

“Đứa ngốc, sao ta có thể khi dễ muội chứ.” Dán bên tai nàng, Úy Vân Kiệt tràn đầy trêu mếu thờ dài, trong đầu không tự chủ xẹt qua rất nhiều rất nhiều trí nhớ.

Từ một khắc nàng ra đời đó, một cục nho nhỏ đầy nếp nhăn, thích khóc thích quấy, cũng thích giương oai ở trong lòng hắn.

Càng về sau nàng từ từ lớn lên, mỗi ngày càng xinh đẹp càng hoạt bát hơn, hắn vô cùng thích.

Hắn vẫn luôn xem nàng như nàng dâu nhỏ của mình, từ một khắc nàng được sinh ra cho tới giờ, chưa bao giờ buông tha.

Nhưng hiện giờ ôm giai nhân vào trong ngực, mới để cho hắn có cảm giác viên mãn (hoàn hảo, vẹn toàn).

Giọng của Úy Tuệ còn mang theo giọng mũi, nghe giống như hài tử bị uất ức: “Huynh khi dễ ta, tối hôm qua huynh...”

Được rồi, chuyện này không thể nói, nàng nhất thời hồ đồ, nhưng dù sao cũng thẳng lại kịp, vội vàng sửa lời: “Tối hôm qua ta nói dối bụng,

huynh luôn mặc kệ không để ý tới.”

Khóe miệng Úy Vân Kiệt co quắp, loại tính huống tối hôm qua, đang vui vẻ thì sao có thể mặc lại y phục để cho nàng ăn chứ?

“Thôi, đói bụng lắm hả, đi, ta dẫn muội đi ăn.” Nói xong, Úy Vân Kiệt kéo chân xuống, mặc y phục cho nàng.

Úy Tuệ không quen, kéo y phục tự mình mặc vào.

Hai người dọn dẹp thỏa đáng ra cửa, lúc này nàng mới phát hiện ra, đã hoàng hôn rồi, đã là chạng vạng của ngày hôm sau.

Nàng có chút lúng túng, oán giận nhìn Úy Vân Kiệt, sao lại không đánh thức nàng sớm hơn? Như vậy truyền ra sẽ bị người khác chê cười.

Nhưng nàng không biết còn có người đặc biệt chờ xem chuyện cười của nàng đấy.

Trong phòng ăn, sớm đã có người chờ rất lâu.

Thấy bọn họ đi vào, Thư Dao nhảy qua trước, kéo Úy Tuệ đánh giá trên dưới: “Ai ôi này, ta nhìn một chút, Tuệ muội muội như hoa như ngọc của chúng ta đã bị sói ăn mất rồi sao?”

Đồng thời nói chuyện nàng cũng không quên trêu ghẹo nhìn Úy Vân Kiệt.

Úy Vân Kiệt cũng không thèm để ý, vẻ mặt dịu dàng nhìn nàng dâu.

Nhưng Úy Tuệ xấu hổ lại thẹn thùng, nhưng rốt cuộc cũng là người hiện đại, cũng không phải loại thẹn đến không thốt nên lời, hơn nữa vừa thấy Thư Dao còn có nam nhân tuyệt sắc ngồi bên cạnh bàn Quân Phi Sắc, còn có sát thủ tỷ tỷ lãnh diễm cao quý ở bên cạnh, đỉnh đầu không khỏi có mấy dấu chấm hỏi.

“Mọi người? Đều đã biết nhau?” Nàng nghiêng đầu nhìn về phía Úy Vân Kiệt, choáng nha, rốt cuộc yêu nghiệt này có bao nhiêu chuyện gặt nàng hả?

“Tuệ Nhi, sắp hai ngày không có ăn gì rồi, nên đói bụng rồi, mau tới đây..” Úy Như Tuyết vẫy tay với nàng.

Úy Tuệ đi về phía nàng, ngồi xuống bên cạnh nàng, nàng thật đói bụng, cầm đĩa lên ăn trước: “Xin lỗi, ta thật đói, mọi người cũng ăn đi.”

Ăn mấy cái đùi gà, bao tử dễ chịu hơn một chút, lúc này nàng mới chậm rãi nhìn lướt qua mấy người, cười gian xảo.

“Ăn no, cũng nên khai báo chuyện này rồi chứ? Sao mọi người lại đến chung với nhau?”

“Huynh, cái gì Đại tướng quân, tỳ, Hoàng hậu nương nương? Còn có, tỳ, Thái tử phi tương lai.”

Nói đến thân phận của ba người này rất cao, nhưng duy chỉ có một mình yêu nghiệt phu quân của mình là có thanh danh không tốt thôi.

Mấy người bọn họ ở chung một chỗ, có vẻ như quan hệ cực kỳ thân thiết.

“Muội ăn xong rồi?” Úy Vân Kiệt gấp vào trong chén cho nàng món nàng thích.

Úy Tuệ ăn nhưng vẫn không định bỏ qua như vậy: “Ăn thì ăn, cũng không chậm trễ nói chuyện, người nào giải thích cho ta biết đây? Ta rất tò mò đấy.”

“Vậy để ta tới là được.” Thư Dao nói nhiều nên đến trước mặt Úy Tuệ nói rõ mọi chuyện.

Thì ra nha đầu này cũng là nhân sĩ xuyên qua, hơn nữa còn là đồng môn của Úy Như Tuyết, Úy Tuệ ngạc nhiên nhìn nàng, thì ra nàng cũng sẽ giết người à?

Chỉ là, Thư Dao cho nói cho nàng biết, nàng chuyên giết nam nhân, hơn nữa còn là nam nhân bạc tình, nói xong, nàng còn âm trầm liếc nhìn Quân Phi Sắc.

Khiến cho vẻ mặt Quân Phi Sắc cứng lại, cuối cùng bất đắc dĩ cười khổ.

Điều này làm cho Úy Tuệ cực kỳ nghi ngờ, nhất định sau lưng hai người này có một chân, Đại tướng quân và Hoàng hậu, ha ha, có gian tình nha.

Nàng ngồi chờ bát quái.

Chỉ là, ly kỳ hơn còn ở phía sau.

Nàng cũng mới biết được Úy Vân Kiệt là hài tử mà Tiêu Minh Ca nhặt được, nhưng khiến cho nàng không thể ngờ chính là, Quân Phi Sắc trước mặt cũng là hài tử mà Quân gia thu dưỡng, cho nên tỷ muội Quân Tiên Nhi mới có suy nghĩ không an phận với hắn.

Nhưng cái này cũng không phải ly kỳ nhất.

Càng làm cho Úy Tuệ có đánh vỡ đầu cũng không hiểu được là Quân Phi Sắc chân chính đó là yêu nghiệt phu quân bên cạnh mình.

Nghe nói, cái này liên quan đến trạch đấu bên trong.

Tóm lại, mẫu thân của yêu nghiệt phu quân ở trong màn tranh đấu bị người ta hãm hại mất mạng, hài tử cũng không bảo vệ được, về sau yêu

nghiệt phu quân lưu lạc bên ngoài, vài lần thiếu chút nữa bỏ mạng, sau được Tiêu Minh Ca cứu.

Mà Quân gia lão Thái quân chỉ yêu thích hài tử này, sau khi cho rằng hãn chết, bị thương không thôi, về sau cũng là mẹ của Quân Tiên Nhi, từ bên ngoài tìm được một nam hài có bộ dạng tương tự như yêu nghiệt, lừa gạt lão Thái quân.

Về sau trong một lần ngoài ý muốn, Quân Phi Sắc hiện tại mới biết được thân phận chân chính của yêu nghiệt, hai người coi như không đánh thì không quen biết, kết làm huynh đệ.

Chỉ là, loại tình cảm này chỉ ở nơi riêng tư.

Bên ngoài hai người vẫn rất không hợp.

Mà yêu nghiệt phu quân đối với Quân gia đã sớm không có tình cảm, lại càng không muốn nhận tổ quy tông, cho nên, chuyện thân phận cũng không giải quyết được gì.

Tóm lại, ở trong mắt người đời hãn vẫn là Úy Vân Kiệt, là phu quân của nàng.

Về phần Úy Như Tuyết, đại khái có vài lần giao thủ với yêu nghiệt, lại thêm quan hệ với Thư Dao cho nên từ từ cũng quen thuộc rồi.

Ai, thật là một đề tài tiểu thuyết trầm bổng nhấp nhô, nhưng Úy Tuệ thờ dài, nàng không có năng lực sáng tác tốt như vậy, thật đáng tiếc.

Nhưng có thể ngồi ăn cơm chung với vài người như vậy.

Có phu quân yêu nghiệt, có hai tỷ muội tốt đối xử với mình như tỷ muội ruột, còn có Tướng quân gì gì đó.

Hắc hắc, trong lòng Úy Tuệ mừng rỡ.

Có bọn họ, sau này, ở thời đại xa lạ, nàng cũng có thể xông pha.

Chỉ mong, một đời một thế, hạnh phúc vô song!

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Nữ Chủ Vs Nữ Phụ

Chương 2: Yêu Quý Sinh Mệnh, Rời Xa Mỹ Nam

Chương 3: Đừng Nhắc Tối Hắc

Chương 4: Oán Hận

Chương 5: Đánh Trả

Chương 6: Đối Tính

Chương 7: Đánh Vỡ

Chương 8: Thiếu Niên

Chương 9: Vui Vẻ

Chương 10: Kỳ Quái

Chương 11: Giết Gà Dọa Khi

Chương 12: Thật Tốt

Chương 13: Quen Thuộc

Chương 14: Âm Toán

Chương 15: Bức Họa

Chương 16: Thương Tiếc

Chương 17: Gặp Nhau

Chương 18: Keo Kiệt

Chương 19: Roi

Chương 20: Gần Gũi

Chương 21: Ca Ca Vs* Thúc Thúc

Chương 22: Ngốc Tử

Chương 23: Âm Chỉ

Chương 24: Khiếp Sợ

Chương 25: Mẹ Con

Chương 26: Tình Thân

Chương 27: Đi Ra Ngoài

Chương 28: Mua Sách

[Chương 29: Huỳnh Muội](#)
[Chương 30: Tự Tập](#)
[Chương 31: Ngu Ngốc](#)
[Chương 32: Đều Là Người Xấu](#)
[Chương 33: Phản Kích](#)
[Chương 34: Bị Tập Kích](#)
[Chương 35: Thăm Dò](#)
[Chương 36: Người Que](#)
[Chương 37: Cứu Người](#)
[Chương 38: Nghi Ngờ](#)
[Chương 39: Tỷ Muội](#)
[Chương 40: Bình An](#)
[Chương 41: Thất Vọng](#)
[Chương 42: Nghi Ngờ](#)
[Chương 43: Từ Chối](#)
[Chương 44: Khinh Bĩ](#)
[Chương 45: Hả Giận](#)
[Chương 46: Cảm Động](#)
[Chương 47: Phản Đòn](#)
[Chương 48: Đảo Ngược](#)
[Chương 49: Độc Thủ](#)
[Chương 50: Ngày Sinh](#)
[Chương 51: Nghi Ngờ](#)
[Chương 52: Rất Đáng](#)
[Chương 53: Ngày Thay Đổi](#)
[Chương 54: Thăm Dò](#)
[Chương 56: Không Được Tự Nhiên](#)
[Chương 57: Quyền Lợi](#)
[Chương 58: Từ Chối](#)
[Chương 59: Tránh Né](#)
[Chương 60: Đánh Nhau](#)
[Chương 61: Thật](#)

[Chương 62: Ca Ca](#)
[Chương 63: Quyết Định](#)
[Chương 65: Lao Động](#)
[Chương 66: Như Thế Nào Cho Phải](#)
[Chương 67: Cùng Nhau](#)
[Chương 68: Sợ Hãi](#)
[Chương 69: Tìm Tòi Nghiên Cứu](#)
[Chương 70: Sở Trường](#)
[Chương 71: Tự Nguyện](#)
[Chương 72: Sum Vầy](#)
[Chương 73: Ăn Ngay Nói Thật](#)
[Chương 74: Ban Thường](#)
[Chương 75: Thô Lỗ](#)
[Chương 76: Thô Lỗ](#)
[Chương 77: Trêu Gheo](#)
[Chương 78: Gặp Gỡ Trên Đường](#)
[Chương 79: Kinh Hãi](#)
[Chương 80: Ra Tay](#)
[Chương 81: Ấm Áp](#)
[Chương 82: Tính Kế](#)
[Chương 83: Phấn Độc](#)
[Chương 84: Sáng Tổ](#)
[Chương 85: Nói Xin Lỗi](#)
[Chương 86: Ai Xinh Đẹp?](#)
[Chương 87: Quỷ Dị](#)
[Chương 88: Dọa Người](#)
[Chương 89: Khoác Lác](#)
[Chương 90: Làm Mai](#)
[Chương 91: Tranh Cãi](#)
[Chương 92: Gặp Chuyện Không May](#)
[Chương 93: Cầu Hôn](#)
[Chương 94: Những Chuyện Đã Trải Qua](#)

Chương 95: Trốn Đi

Chương 96: Hạnh Phúc Vô Song (Hết)